

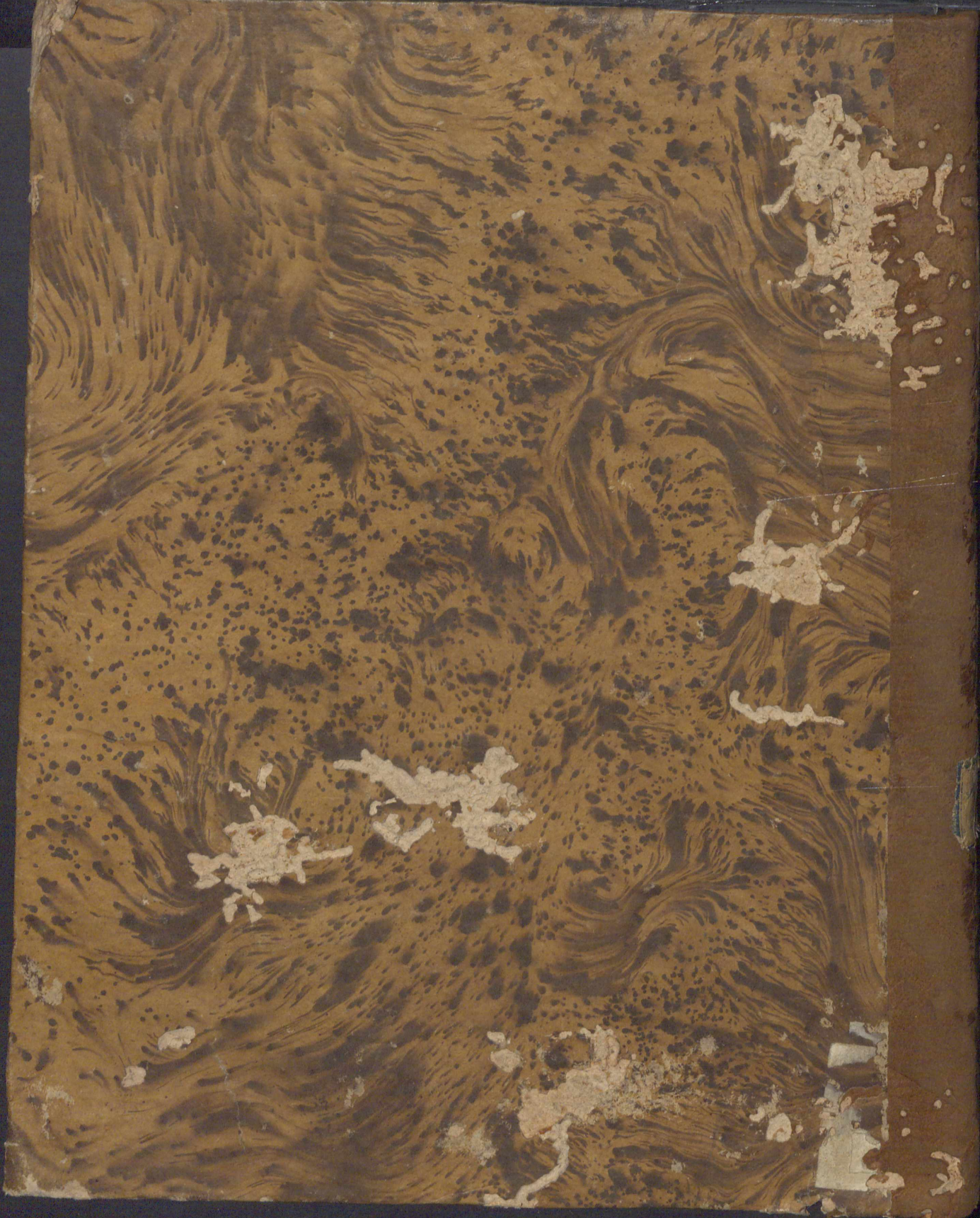
B

301.

91700
67190

34
RECORDS
H2

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 301.

ספר

טהרות הקודש

ראו

זה דבר חדש שלא היה לעולמים על פי אדם אחד נאמרים הלאהמה קדושי"ם מנהגים
 וישרים עשייתם על זקנים וישישים ועל נערים וזה על סדרי מסודרים
 בהם תחלה דברים קלים וקמורים נגליים ונסתרים דברים שנגלה להמון עם
 מבוחרים ומוכזרים וסכלסתר להעומדים בסוד המזוהרים באזהרות גדולות ותר משאר אנשי
 ורים כי יוסף דעת יום"ק מכאזב עליהם חלו הדברים ונחלק זה הספר לששה סדרים סדר יו"ם
 וסדר ליל"ה וסדר הנהגות בית הכנסת וסדר משי"א מת"ן וסדר שבתות וימי טובים
 וסדר הנהגות בני אר"ם הוא הסולל הרבה דברים בתוכחת מוסרים ועיני האדם מזהירים כאשר
 עיניכם יחוו משרים לדור דורים והעיקר הודיו עם פירושה יפורד לב זקני ונערים ע"כ האזינו
 האמרים האמרים בלא הדברי דברי מוסר ותוכחה כמו ששם מהלאת"ש נגזרים וע"י רבינו משה
 ע"ה לאמון ביתו נמסרים ונאמרי וחוב עלינו להיות בהם כוהרי וכמו כן לבנינו ובני בנינו עד דרי
 דרים זאת ועוד לכל יפרוך גם בסיגים וגדרים ושחזוק מבודרים מפני חכמי הקדמונים אנשי
 הגבורים כי תורה שבכתב ותורה שבעל פה נתנו בסמי מחזורים ואין ליתן ריווח בין הדברים
 והמקושרים כאשר עושים הדקוקים והקראים ואומות זרים כי רמנא לילן מדעתותיהם שאינן
 ישרים ולכן אנו מאמינים בני מאמינים בתש"כ ובתלמוד חברים שנתקבל למשה בסמי
 ולאבותינו ולשמות דורות אחרי' שבאים אחרינו עד סוף כל המזמורים ואולי בזכות זה נוכח כולנו
 להיות מתחת עול הקשה והמר משוחזרים בביאת בואלינו בלי שיעורים במהרה בימינו ברצון האל
 המהולל בכל מיני זמירות ויגלה לה' אבותנו בעלמות ורש לנו עוה"ז וע"כ
 בשלימות ויביא לנו משיח דוד בואלינו המתרן כל קשות
 ואבעיות ויגלה לנו סמוות במהרה
 בימינו אמן :

באמשטרדם

ובמצוו האלוף התורני מוה"ר בנ"ן וואלף בלא"א מה"ר מתת' ממדינת פולין
 קטן ק"ק בילגוריי א"י יחד לק"ק ואמאשט :

ברפוס המלכה של

הגביר אברהם בן הישיש הנכבד רפאל
 חוקיהו עטיאש זצ"ל :

בשנת הושיענו אלהי ישענו וקבצנו מן הגוים להורות לשם קדשך לפ"ק :

הסכמת הגאון הגדול המופלא ומופלג נ"י מוהר"ר

יעקב במוהר"ר בנימין כץ אב"ד ור"מ דק"ק

פראנקפורט דמיין יע"א :

אחרי

ראוי ראוי דבר אלקי' כתיב הקדוש ביד האלוק התורני מוהר"ר בנימין וואלף בן התורני מוהר"ר מתת' זל"ל והוא ספר נכבד המוכנה בשם הנהגות הקדושות והמחבר איש קדוש אשר מרוב ענוותנותו ל גילה בן מי זה העולם שמו ומדבר לפי תומו ומתים תפי' עם ה' כולו אומר קדוש קדש עלמך לשמים כפי רוח ברוחו פי שנים ונשמתו תהי' לרוח בלרור החיים אך כאשר הספר הגדול הסמות ורב האיות ואין ביד התורני מוהר"ר בנימין וואלף הכ"ל משנת להביא כולו אור וכו' מלאכת הדפוס ובגלל כן בנימין זא"ב יערוך טרף שמך מיני מעט דבש מעט כרי לנשמה ויביר אוכל כל נפש קטן וגדול שמה דבר השווה לכל אדם כי יקריב עצמו לקדושה והוא הידיו הגדול עם פירושה ונס כוונות התפילה מפורשה ועם התעוררות גדול ותוספה מגולה על פי הוהר וכתבי האר"י זלה"ה וכל יקר מאוד כעלה דרך לבכם לקדושה מסילות בית אל עולים מגיד מיערים ואוהב תוכחות מגיד לאדם מה שיחות חולין הנעשה על בזהר"ת הקודש מלא וגדוש ואף כי אנכי מולעת יעקב כבדה די ליתן עם המדפיסים כאשר לפעמים נמלאו בהם דברים הראוי' לשרוף בקדוה אש המסים אך ח"ו לא על הכלל אני אומר ובפרטו הספר כזה שאין בו כי אם ליראה את ה' כל הימים אמרתי אחי למסעד ומזרף לבת"ב של החכמים וגאונים המסכימים לחקוק בעט גדול ועופרת לזכות את הרבים לשעה ולדורות זה דור דורשי ומקשי פי' ה' סלה ואז נזכה לעלות לזיון כרינה וגי' וימלא סיכונתה עדי כי יבא שילה וגזירתי בגזירת נח"ש חו"א דרבנן דלית לי' אסותא שלא להדפיס הספר הלו עד משך כלות עשר שנים מהיו' שיהי' גמר הדפוס אם לא שיהי' לורשות מוהר"ר ב"ו והנ"ל כ"ד המדבר לכבוד ה' הקדוש ותורתו הקדושה היו' יו' א' ה' ניסן לסדר ולפרט

"בזאת יבא א"הר"ן אל הקדוש :

יעקב הקטן בן האלוק מוהר"ר בנימין כץ פאפרש מפראג חונה פה ק"ק קובלענץ ואנפיו ועכשיו תורתו וזרתת כאור השמש בק"ק פראנקפורט דמיין עיר ואם בישראל יע"א :

הסכמת הרב הגדול ארי' עילאי אב"ד ור"מ

דק"ק רישא יע"א :

ראיתי

מעשה ידי מחותני הרב הגאון המופלא מוהר"ר יעקב כר"ו אב"ד ור"מ דק"ק פראנקפורט דמיין זל"ל שביד האוי' גברא רבא התורני מוהר"ר בנימין מוהר"ר מתת' זל"ל וזכרתי שעוד הייתי בק"ק אמשטרדם ה' זה האיש אחד מיושבי ההסגר שבית מדרשינו ומאז ה' רשום בזכרוננו גדול מעלת הספר הלזה וקורא בו שנים ושלושה דלתות ה' מיתוקים כפי יעירת הדבש ונפת לופים בחכמה ובינה ודעת קדושי עליון אמנם הדברים עמיקין מוחממים בנושפנקא דפרולא וכבר הושרנו על ככה כמה שהרשית ה' בונן ומלאנו כמה פעמי' בוהר הקדוש וכתבי האר"י זלה"ה מוהירי' מאוד על ככה שלא כל אח' ואחד יקרב אל המלאכה אם לא מחלדי חקלא דתפוחין המלאות כל טוב הארץ להם הותרה הרעועה לעלות בסולם במעלת בית מרון מרא'עילאי אך ראוי' כפי הקדוש הלו שכלו אומר טהר וקדש את עלמך לשמים הן דינים והן בתפילה ובשאר הנשגות ואחרון אחרון ראיתי שעשה פי' חמד על הידיו הגדול עפי' הוהר וכתבי האר"י דברי' אשים ומשיכין לב האדם אחרי ה' ילכו בהליכות עולם ובכן אמרתי להא' גברא רבא ה' לשים ואזור כנבר חלניך להנאי מחשבתך לפועל פעלא טבא לעלמא ובודאי כל איש ושראלי' יבי' בעזרו כי כל הבא לטהרת הקדוש מסייעין לו ונשארנו בתפלה אל כל מקו' אשר ידרוך כף רגל ישרה מפנינו יקרה של התורני חכם וסופר מוהר"ר בנימין הכ"ל לעשות לו כמשתאוהבי ה' ומתועב' אמרתי לבא בתוקף גזירתי החמורה על כל המדפיסים שבעולם שלא ירמון את ידיהם והגליסם קן ע"י עצמם או ע"י גזיר' שלהם להדפיס ספר הכ"ל משך עשרה שנים מהיו' גמר מלאכת הספר בלתי ידיעת ורכון מוהר"ר הכ"ל והשובר על דבריו ליטות לי' חו"א דרבנן דלית לי' אסותא והרי הוא בכלל ארור המשיג גבול והשווע יונעם ויבא עליו וכל טוב :

ב"ר המדבר לכבוד התורה ולומדי' ההוגי' כה לשמה חיו' יו' ג' י"ד סיון פר"ת לפ"ק :

הקטן ארי' ליב חונה פה ק"ק רישא יע"א :

הסכמת הרב הגדול מהור"ר יצחק זעליג במו"א רי יהודא ליב קרא אב"ד ור"מ דק"ק קאליש יע"א:

אף שאנשי מן הלכועין המושכין ידיהם ונפרט שאין לי עוד עסק כ"כ בנסתרות כי כבוד אלקים הסתר דבר אך שראיתי שכוונת המחבר כולוקדוש הוא מדבר ואת כל זה ראיתי בספ' שביד התורני מהר"ר בנימין וואלף כר"ו יא"י שכל כוחותיו לשמים ולא להסתדר וגם ראה ראיתי שהם ראו' הרבה שנתנו עידיהן ויזקדוה' הסגנון הגדול אב"ד ור"מ דק"ק פראנקפורט דמייין גוס שארי רבני' שנתנו רשות להעלות הספר הכל הנקרא **טהרת הקודש** על בית הדפוס אף ידי מסכים עמהם. לכן הכניח לא לגזור גזירה לבזירה בעונש חרס ושמתא כל מאן דישיג גבולו בתוך **עשר שנים** בכלל ארור הוא ומכלל לאו תשמעוהו לדברי ברכה וינעם כ"ד המדבר לכבוד התורה ולומדי' היו' יו"א י"א תמוז תפ"ד לפ"ק: יצחק זעליג המכונה בא"מ מ"ו ארי' יהודא ליב קרא יצ"ו מגלוגא חונה ק"ק קאליש יע"א:

הסכמת הרב המחבר פני יצחק זוטא ה"ה מוהר"ר יצחק במהור"ר דוד אב"ד דק"ק יאנוב נר"ו:

רצויה יוכלה לחלקו של בנימין זאב טורף ויש דרישה ופרישה זכאי' חולקי' דמשתדל בריון טמירין ונעלם ענין כל מי זקוקין כבוד ואלא מפומי' מילין דמטמירין דברים מתוקנים החללי' לשבח המגיע לכתבים כתבי האר"י ז"ל ומאמרי הוזהר וע' פכתעורר האי גברא קדישא ופרישה ה"ה מהור"ר בנימין זאב בהתורני מהר"ר מתת' זל"ל הוידוי הגדול בזירוף תוכחה מגולה ומעלת ופעול' כפי' בענייני התפל' ליודעת דת ודין הניין לי שראיתי וקריתי בספרו הכעס על טהרת קודש כשמה כן הוא טובא דוכי לדרו פתקי דאוריית' הסוג' בה' טועס טעס קונדיטן ללוחית של פלייטין חיד הטועס אומר לי לי' זכאי' פומי' דכפיק מילין דמתכשרין מפומי' מתכים זמורה' רוח טהרה' מאת הבורא' ראוי להעלות למונח הדפוס כקדימה האפשרה' להכילא לאורסי' והכני מהסכימים לביאות כסניף לאריות שכבר הסכימו להביא בעט ברוב ועופרת' למשמרת לדורות' ספר הכמוד טהרת קודש' מלא וגדוש' אשר נפעל ונעשה ע' ספרא וחכימא מהר"ר ב"ו הכ"ל להיות נחת להסוגי' בה והכני גזור בבזירה ארור בו ניד' וז' ג' תתא על כל מי שדפיס אותו בתוך **עשר שנים** מהיום דלמטה סכ"ד המדבר בכבוד אכסני' של תורה ולומדי' היו' יו"א זכאי' בה שני פעמי' כי טובי' ג' לחודש אדר דהאי שתא תכ"ב לפ"ק:

הקמין יצחק בהמנוח מהור"ר דוד ז"ל חונה ק"ק יאנוב:

ועל הטוב וזכר שמו וכשמו כן תהלתו זה אליהו ואנוהו וארוממנהו איש אשר עז"ר של או"ר אזור במתניו אשר הטיב אתי עמי כלומ' אלי להויל כספו מפיוסו בהלואה להרפסת הספר טהרת הקודש ואיש טוב ספז"ר לטוב וכזכות זה ימלא ה' אסמו בכל טוב ה"ה האלוף הקצין השפטר והגניד כהר"ר אלי' נאדרון מק"ק אמשטרדם יע"א נר"ו יא"י באור הכהיר עם כל הגלום אליו בירכתי בית'ו ושתילו זתיס סביב לשלחנו וברך ה' אותם שיראו בטוב ירושלים ויזכו לראות ב' גנים ובני בניס העוסקים בתורה ובמצות על ישראל שלום:

AKADEMIE
KÖNIGLICH
TARA

הקדמת המחבר

והנה

חברתי חיבורים ותלקתי אותם לשש נגד
 עשה סדרים המכוונים בנגד ע"ש קלוות
 של העולם שלתהיה לא ה' העולם נגלם:
 כי אם הכל סתום ונעלם והעמדתו בעזרת האל דבר דבר על
 אופנו לא מוקדם ולא מאוחר זמנו הראשון סדר הנהגות
 היותם הוא המדבר היאך יתנהג האדם ומשעת קומו עד זמן
 הליכתו בבכ"ש שחרית כי זהו תחלת מלאכת בעלי עבודת
 הקודש ללמוד מחלות לילה עד אור הבוקר שני לוסדר הכהגות
 ביות הכנסות כי זהו שני למלאכת לקיים ילכו מחיל
 אל חיל סמוך לוסדר הכהגות ביו"א ובמתן שזה נוהג כל
 היום לאנשי הסמוך וגם ראוי לנהוג בזה אף אלו הנזכרים כי
 טוב תורה עם דרך ארץ ומראוי היה לכלול שני סדרים אלו
 בהנהגת היום מאחר שהטב כמענייני היום אבל קראתי להם
 שמות בפני עצמם מהטעם שחמאל בני אדם שהולכים לבהכ"כ
 ביום ובלילה וגם במלא ששואפים ונותנים ביום ובלילה
 ולא הכרעתי אם לדרס ליום או ללילה היינו לזה הסדר היום
 או לסדר לילה בכן סדרתי אותם בסדרים מיוחדים כל א' על
 מקומו יבא בשלם וגם מהטעם שהיקל לחפש אחריהם
 בתריהם סדר הנהגות רילה שהוא מדבר מוזמן
 תפילת מנחה עד זמן השכיבה אחריו מופלג סדר הכהגות
 ישב"ת וי"א וכו' תחמאל כל סדר חדשי ששנה מועדי חגים
 וזמנים בכל חודש מעניינו הדרך לוי ולכנסו בפתחי ושערי
 דרכי הקבלה שם תמצא דרכו ושילו ואחר כל אלה סדר
 הכהגות בני אדם בכלל ופירט כל ענייני בני אדם
 היינו הכהגות איש ואשה והנהגות האבות ואמהות עם הבנים
 והיאך יתנהגו הנערים עם הזקנים היינו נגד הזקנים ובעלי
 הנתיים עם השכנים והנהגות סופרים וסופרות וסו
 שמשו"ח חזנים רבנים ואחר זה נגד נגד נגד נגד
 שאר דברים נכונים כאשר יראו המעניינים ויבינו
 המבינים ששם דברי אמיתים וכנים ושם יתבאר באורך
 גם הידוי הגדול הפרטי מספר ברית אברהם והגם
 שבעל המחברו בארו בספר הכלל אבל בקצרה ואינו משפיק
 להמון וגם פרטים קצת נשמטים בכן הרחבתי פי ולשוני
 והארכתי קצת בביאורו להטיב לי ולולתי כמוני וגם מלאתי
 ערטי הדברים אשר שם נחמדים והידוי ההוא עם ביאורו
 בדואי יעורר לב בחורים וזקנים שישובו בתשובה לפני עושה
 אור בשלמה ואף כי מי אנכי כי באתי עד הלום מלכות לפשע

נגדו המלך מ"ה הקב"ה ולהוציא מהם כפי התאוות נפשי
 ולהלבישני בגדי מלכות ולשמש בכתרי של תורה שהוא סכנת מות
 במאמר חז"ל ודאשתמש בתגא חלף ולא זו אף זו ליקח ביד
 שרבים שהם הרומזו לדין הרשתי אתעלמי ולהוכיח בגדולים
 וזכמים זקנים בחכמה ובמינו ממני וביותר שכבר ת"ח גאוני
 ארץ דעה את ה' מלאו הארץ ואני נגדם בקליפת השום
 נחשבתיו וכשרש הנשכה שאין בו ממש עפר ואפר אני בחיי וכ"ש
 במותי ויתוש כבריאה קדום אותי אשר להכל דמה יסודו
 מעפר וסופו לאדמה לשכוב ולשכון שמה והיאך עלתה בדעתי
 לילך כקוף לבני אדם ולעסוק בדברי רמה ומי יודע אם יש
 בי נשמה כי לא כל אדם זכה להמה כאשר ידוע ליודעי סודי
 בני"ה שמשם נחשבה כל נשמה וממה בסוד הפסוק ונשמת
 שדי תבי"ם וגם כי עלי וכול לומר כל אדם קשט את עצמו
 ואח"כ קשטו אחרים ולהשיב לי טול קורה מבין עיניך אך מ"מ
 הקטני הוחי ואמר לי לבי פתח פומך ואל תמוע טוב מעלני
 בהיות לאל ידך לעשות בכחך עשה עד לא יבואו ימי הרעה שהם
 ימי הוקנה הדומים לחיי שעה וגם מי יודע מה יולד יום שהוא
 בכל יום ויום מחוייבים אנחנו לומר ברוך ה' יום יום וגם
 המינינו ל' היותנו לשכוב לפני מיתה יום ורמז בזה על כל
 יום ויום הנה מוכן מזה השגם בימי בחרותינו מהוייבים אנחנו
 לזכור בכל יום וזמן מיתותינו כמו בימי זקנותינו ואין לנו מי
 שיזילנו מזה ושימות עכ"פ במלאות ימי שנותינו כ"א כושר
 מעשינו ועסק תורתנו וגם מועיל לחזרת למוקם הראוי את
 נשמתנו וכוסף על זה זכות התורה עומד לבנים ובניבנים
 עד סוף כל השנים בזכרי כל אלה פחד חיל ורעדה אחותנו
 ואת הבעתני ולעסוק במצוה זו מהרני ולהרים ידי בעט
 נר לכתוב על הספר את כל אשר עלתה בדעתי ערם
 וידבר מוכרוננו וגם זאת דעתי באשר רעה הרליני אלקי
 מלכי ואדוני שבדורינו והיה כמה וכמה מעבלי המון מתרשלים
 במאור מאד בהנהגת טובות וישות וישות עוובים דרביה ואורחות
 חיים ועוובים ללכת בדרכי חושך שמים לעשות רע ולילך אחר
 שרירות לבם הרע ואין מוחין בידו מרוב אומה ופחד שיש לגאוני
 ארץ וקציני עם מהם באשר שאנשים כאלה עפי רוב מורגלים
 בפלטרי שררות תקיפין ויש לחשוף לכל יפערו פיהם הרע על
 כל פליטת שארית ישראל כי לשונם חרב חדה וישלם להם מדה
 כנגד מדה ומאחר שראוים כן שהעולם מתוירר מהם שמים על
 זה בטחונם ועושים כטוב וישר בעיניהם ומאן דאלם נגד

הקדמה

גדולות כך עושה והלליחו שבאבוד רשעים רנה שכל בני עור
ישבובתו ואין מחריר דברות רעות ול. ות אף שפורו ממון רב
להטרות. והרבים התקפים וקלינים ושאר אנשי מעשה
החסידים במעשיהם ושלמים עם' ומוכנים ללחום עבורו.
גם אלומתיירא ואין ולאן ורפי' בידם. באשר כי מועטים הם
בני עלי' כמותם ואין מי שיחזיק ידיהם לסייע במלכות רבה זו
לייסר ולהוכיח לאנשים באלו ולהאכילם כפרי מעלליהם הרע.
וביותר בראותם הרשעים הללו השענו באילני דברבא חרדה
גדולה כופלת עליהם ויברחו. בהחבא. אבל באמת הן
הכפתיו וירעשו הסי' ואף שחלש אתה בדעתך תאמר גבור אני
זה יחי' בעזרתך. להיות גובר בכל מלחמתך וכל אשר תפנה
תלליח כי' ישלח מלאכו לפניך לסייעתך. כי הבא לטטר
מסייעין לו ר'ל הבא לטטר אחרים ולהליכן בדרכי החיים
שהוא הטרהר ולמונעו אותם מדרכי המות שהיא הטומאה
מסייעין לו מן השמים ובתנאי' כפול שמוליא שפתי' ושומר. ר'ל
דברי מוסר ותוכחה שאומר לאשרי' יקיים הוא בעלמו מתחילה
אלה הדברים. דאם לא כן ישקול במאזני' שכלו שזה שדבר
דגמת יתנו אחרים והוא לא יתנו עינו רעה שכלו ואם יעשה
כן וחי' מהמוכים ומוכים את הרבים שוכות הרבים בו תלוי.
כי כוונתו ומעשיו הרביי' יראו כלם בגלוי ויהיו דברי' נשמעים
כי כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעין ובוהר ויקרא
עמוד ק' א' קב' לו' ל' רשות ומלכה לב' ד' למנות איהו איש שיסוט
במדינה לחמוי עובדין בישי' ויבטע דינא עליהם קמי' ב' ד' כי
ה' איהו משפט ועליהם עלמא קאים ע"ש ע' ב' באתי אני הקטן
והשפל תולעת ולא איש חרפת אדם וכזויו עם שכל רואי ילעיגו לי
בקט שקלי ובקור השגתי בגלה. וכ"ש בנסת והמיעוט חלקי
שחלק לי הש' בדברי מוסר ותוכחה אף בלי התמנות ב' ד' כ"ה
ברשות הקב"ה שממנו כלסוייכו כולכו בהוכח תוכח. ונ' ובי
עתה בזמניו אין נוהגין הב' ד' להתמנות ככ"ל. וע"כ מי
שעוררהו ולבו הטהור מעלמו הולך וסובב משוט בארץ לתקן
המעוות והמה המוכיחים. בדברים נכוחים. נעיומים וערבים.
ואף אותן רוב העולם אינן אהיבין. באמרם מי שמה לשרים
ושופטים עלינו להוכיחנו. ולתקן מעוונותינו. ובראותי כן
חזרתי מוטב שאומר עם הספר את אשר עם לבבי. ואשרי וישי
דיבתי. ואשר אשר אכתוב את כל. אשמיע את קול. על פי
הספר ההוא ובפרטית לא אנלחו. מי הוא זה ואיוסו. וקודם
כל בקשתי מפני כל מעיין בספרי זה שאל תדיכני לכף חוב כי
תדעו כאמה שאל להתנאות בראותי והמראוי הי' להעלים שמי
מעליו כדי שלא ידעו כלל מי הוא המסברו. וכאשר הובא מוסר
מוהה ענין עמוד ש' מספר במדבר שאל לבנות לכל אדם שהוא כן
תורה אס ליגור ולגור ולהו כוונתו רבותינו ו'ל אס למדת תורה
הרבה אל תחזיק טובה לעלמך כי לכך גזרת והסוקת טובה
לעלמו

וכל איש. ואמר חוק אני ואפס זולתי. ואינן שומעים לקול הורים
ומוריה ולמלמים אינן נוטים אונם. מחמת רוב גדול הנאה
ושירות לבם הרע. ואתו עווד שיש בקלת קהלה רבנים ומנסיגי'
ושאר תלמידי חכמים. חונפים גדולים המחזיפים לרשעים.
כאלו מוכעים מהם שבת המוסר מחמת הנאת שיש להם לפעמים
מהם. וקא סוכרים סיפה הרשעים הללו גושים מאחר שאלו
החכמים מוכימים לדעתם הרע. או די להם במה שאינן מוחין
שגם בזה הם נוחין. ואז אומרים ללשונינו כגידר שפתינו אתנו.
מי אדין לנו. ומי יאמר לנו מה אתם עושים. כיון שבגדולים
ובחכמים אנו חוסים. וביותר שלפעמים מלמים ומייעלים
החכמים להמלשינים והמוסרים היחך. ולשיגו ויעיקו לרבים
וימסרים ממון של ישראל ביד גוים. אף להם ולכל כיוצא בהם.
ההולכים אחר דעתיהם. ולעורר במילין מי יוכל. וביותר
במקום שישחילול השם אין חולקין כבוד אפי' לרב. וכ' ש' להשע'
שהכבוד נמנע מהם כי כל הדורף אחר הכבוד. הכבוד בורח
ממנו. כאשר יבוא מזה בפנים הספר אל יגזור השם בחיים.
ושלמה המלך ע"ה אמר כי בשלג בקיץ וכמטר בקריה. כן לא גאה
לכסיל כבוד בכן אמרתי. כלבי מהראוי לדבר בהם בקול רם
לפרסם קלונם רבבים. ולומר להם על דאטפות אטפון וסוף
מסופין יטיפון כי מגלגלן זכות ע"י וכלי וחוב ע"י חייב.
יורא לכל יראו חרד לדבר ה' ללחום עמהם מלחמת ה' עד שידו
מבטת. והוכח תוכח אפי' מאה פעמים במשמע. ואפי' קטן
לגדול. ועני לעשיר. וכאשר אחרוך מזה בפנים הספר א' ה'
ולא יאמר לרשע נדיק אתה שוקב העמים יעמוהו לאומים.
אכל למוכחים יוכעם ועליהם יבא ברכת טוב אמר שלמה המלך
ע"ה. ונס מהראוי מקבלת מתנותיהם לחנוט. כי אומרים
לזירעה לא מועוקך ולא מדובשך כי כל המוכף לרשע לסוף כופל
בדיו. נמא מעט מתיקת ממנו שחי' לו בשעת קבלתו יחי' לסוף
כשיסול בידו לעוקף גדול מאד מר אין דומתו זולת עובש חכפו
השמים מי קא מיררי. כי רבה היא עוונותו. ולא זו אף זו
שאם יתן לך איהו רשע בזה בשם נדק לפעמים אין לקבל
ממוכבשום פנים. וכ' ש' הרשעים המפורסמי' המלשינים שאלו
לקבל מהם. כי נדקתם אינה רצויה לפני שובן מעונים ובשם
ובזע בידך נאף ה'. רמו זה הגבונים. ובאמת אין לך ממון גדול
יותר משל אלו. שמהבאים אותן השרים מהממון של ישראל
שבאה להם על ידם. לכן ודאי ראוי לכל בר ישראל הירא את
ה' וראוי להרחיק את עמו. בחוק ד' אמותיו מהאנשים באלו
ולומר כל א' לפעמו סורו סורו חס' לחי'. טעא אל תבעו. ואלו
הי' הרבנים וקלינים תקיפים. ובתמימות גדול לה' ולא
יחזיפים. ודאי ראוי וכוון להטיר דמם של אלו הרשעים ושלא
בשאר בהם שארית בארץ כמאמר הכתוב ובערת הרע מקרבך.
ובאשר שמעתי אף לא ראיתי. שבארץ מרחקים כמים מקומות

הקדמה

לעצמו דייקא וכו' ששיחזיק לו טובה בפני אחרים בזה שיגלה
 שהוא בן תורה אם לא לזרוד פשיטא דאסור אבל לכתוב הדברי
 בספר בלי הוכרת שם מה טוב ומה נעים ויפה הדבר הזה כי
 אדרבה יקבל העונש בימנע הטוב מבעליו ועיי' מזה בזהר
 עמוד תמ"ד מספר שמות וטוב לך תהיה כשלא תמנע שכתב
 שם עונש גדול למאן דיכיל לאדבקה מילין דחכמתא ולא אדביק
 להון ולכל א' לפי חכמתא שחלק לו השם איקרין מילין דחכמתא
 ע"כ אין למנוע מזה ורו"ל התירוץ לחתום שמו בדבר הכותן
 בחתמה לבהכ"ג ולכל כיוצא בזה ואני אחזתי בזה לאדבקה
 מילין דבברי הזהר וגם מזה לא חכתי ידי שלא לגלות את
 עצמי שלא לזרוד ולא ידע איש את כל אשר כתבתי בהסתר
 לקיים כבוד אלהים הסתר דבר וגם והנכע לכת ואעפ"כ
 לקיים גם דברי רו"ל שהתירובכ"ל רמותי את שמי בהתפלה
 והשבח שסדרתי עשר ספירות לכבוד השבת לזמרה להמלך מלכו
 של עולם כאשר יבא באורך בהתגלות המשורר בהנהגת שו"ע
 אי"ה וגם רמותי בקלת מקומות מהספר פועל ידי ואומנתי שזה
 היתה פרסומי בעזרת אור ישועתי והמשכיל יבין וידום ולא
 יגלה לשום אדם כלל הדבר שלא לדעתי להתנאות בזה וגם
 כי אין להתנאות בספר בזה שאינו נחשב כ"א בעיני האיש
 הרזה ובעיני שמון הוא כזה כי אינן באין דברי אלה על השובע
 לאיש אשר כבר טעם כל מיני מטעמים אשר הביגול פניו
 חכמי סוד ורוזא' ולא באתי כפועל בפני עצמו רק כמשיעי
 למוכיחים והבאתי הרבה דברי תוכחה השייך ביותר בדורינו
 זה הכל רשום בכתב אמת כדי להראות לרשעים התוכחה בספר
 ואולי יתעוררו לבדם מעט לשבו מדרך הרע כי אינו דומה
 שמיעה לראי' ששחכס המוכיח מוכיחים בע"פ אינו מעוררם
 כל כך כמו בכתב כאשר אומר מזה בהנהגת בהכ"ג אם יגזור
 השם בחיים לזאת היתה תחלת מחשבותי וה' יהיה בעזרת
 וגם היתה כוננתי לאשר כבר גליתי להיטב לי ולולתי בכתבי
 על ספר הזיכרון כי יגורתי אל שכתתי ועתה בא ברוך ה'
 קורא נעים תגה לך לי ולמוד מאהבה קורא דברי ואף שאין
 הקומץ משיב את הארי כי רק להשכיל באתי לכל אנשי כמותי
 דברים כפי קורא השגתי וסדי במרומים שלשם יחוד קב"ה
 ושיכנתי כוונתי וזמאה עדים דמי לעיני ההמון העלמת חתימתני
 וגם אבתי את אוכה להם ולגדלם לזכות ולהביא הספר
 לבית הדפוס יעמוד לו זה הזכות ואולי אהי' למאכל ולמשתה
 לנפש השוקקה לשמו לזמאה מימי השור ולאכול לחמה לרעבי'
 גם אולי מתוך דברי ומרש שנספרי זה יהיו הכריות זה עם זה
 מעורבין ולא יתנהגו מנהג אכזריות בעורבים שלידיהן אינן
 אוהבין ואתם בני ואחי ורעי תראו להתגה בלי שום בושת
 באלה הנהגות הקדושות הגם שלא הודעתין בהם חדשות
 מ"מ באתי להוכיח את הנשכחות מדעות החלשות ונחשכו

חדשות וראיי עוד לדברי מרשבי ז"ל ה"ה מורי שכתב
 בספר שמות עמוד שפ"ה ו"ל אורחא דלולין בכו דיקיאה אע"ג
 שהם דברים ישיבים בגין חבתם והנהגתם להם ואקרי חדש
 ביניהם עליו נשענתי וגם דברים והנהגת ישיבים הודעתי
 וכן נדרש על פסוק אשר אנכי מצוך היום וע"פ הסכת ושמע
 ישראל היום כהיית לעם וגו' שחביבה התורה על לומדיה בכל
 יום ויו' כאלו היום נתנה מסיו ותמאל בהם ג"כ במה מקומות
 קצת מחדש כי אין מדרש בלא חידוש והאל המאורני קיל יתן
 תמים דרכי ואמת יהגה בחי' ושיכנסו דברי באוני פחותי
 אנשים שבערתי ומאחר שבעיני ראיתי וגם בימי הבלי נסיתי
 שלפעמים אין חושקים ללמוד ההקדמות של הספרים ויש מהן
 אומרים שאין רגוים לבלות זמן בהם ויש שכלל ועיקר מונעין
 מהם לכן עתה באתי אף גם שהארבתי בהקדמותי ללמוד
 אותי בקשתים גם את דעת ראיתי וגם נסיתי שלפעמים אין
 לומדין הספר מתחילתו ועד סופו דף אחר דף לפעמים חושק
 באן ולפעמים במקום אחר ומתוך כך נראה לנו שדברי הספר
 אין לו שחר ולא קרב זה אל זה ממדת שפעלם מהם הקדום
 לזה ואם היה קורא בסדר הדפוס במחן ולא לא יסופק בשום
 ענין ויהי הכל כהון מראשיתו ועד אחריתו וגם יתבאר
 לו בסופו מה שלפעמי' נתקשה לו בחתלתו או מענין עצמו יבין
 דרכו שבילו כשיעין דקשכלו וכן מאלתי בכמה ספרים
 וביחוד ספרי המקובלים מזהירים שלא לדלג בהם מענין לענין
 וסילמדו הקדמותיהם שמה יבואו לידי טעויות בעדר ידיעה
 מהקדום וממה שנכתבה בהקדמה ובאמת ההקדמה היא פתח
 ושער וכלל הספר כי מתוך הקדמותי תבין גנותו וחשיבותו
 דקהור כן אסעיני שכל לך ולא עיני בשר שאו תמול מוס באיש
 בשר בכונן אני הקטן בעקבי החכמים דרכתי ובגתיבותם
 הלכתי ולקשקשתי באתי שתלמדו את הקדמותי ולא כמו הם
 הזהרתי כי די והותר להוסיף המדקוק בתחנונים מוזלתי
 ואף גם זאת שרשום והורמא מאתי לכל מעיין בספרי זה לתת
 טעם כפי המתקן לחכי אם לטוב אם לרע ליעל כל דבר ודבר
 שלי' אבל בטוח אני ב"ה ובכל חכם לב המעיין בזה שאל יתן
 טעם לפני עליו וידיכני לכף זכות על כל היותו טוב להועיל
 לי כי גם לא מדעתי כל אלה חברתי כי אם בקורא השגתי
 ששגנתי מה שהבנתי בעזרת המלמד אלדס דעת מתוך ספרי
 קודש שהייתי ממשש בספר שאר מתקברים וספרי לך
 בדבריהם ערבים לשומעיהם דברים נעימים ולאמיים ובחזרתי
 ובחזרתי בקיבור נחמן טובן דבריהם הכפדים והנחמדים מזהב
 ופז רב מתוקים מרשם וזפת צופים חביבים כאבנים טובות
 ומרגליות ויסדתיים בספרים מוסכות משבנות הב
 במילואת וכל רואיהם יכירו וידעו כי הם מורע בדרך ה' שכל
 טוב לכל עושיהם ואו תהילתו של הקב"ה יהי עומדת לעד

הקדמה

כי כלם פה' אב אחד יהיו לשרת בקודש ולהתנהג בכל מה
 שזוה אותו בראשית ודעו כי שכלדק כל אמרי פי אין בהם
 כפתול ועקש כי כלם נכוחים למבין וישרים למונאי דעת וביותר
 שכל כל דבור ודבור שלי קבעתי לי יתדות גדולות וחוקות
 לתלות בהם כל דברי והם מאמרי חז"ל ומאמרי סוהר
 והתיקונים חדשים וגם ישנים ושאר אלנה דברבא מגלה
 עמוקות מיני חשך בגון ר' מאיר ו' בספרו עבודת הקודש
 ותולעת יעקב דר' יהודה חיים ועשרה מאמרות ודמוה להם ועל
 רוב סוהר והפרדס והרקנ"ש ועל של"ה וזה"ה שצד כלם
 הג"ל ודומיהם היתה כל טוב ארון כל הארץ והאורות המלך
 מו"ה הקב"ה הוא האוצר החכמה המופלאה והאחרון חביב
 ראש לכל המקובלים המנוח האלקי מהר"ר יצחק לור"א וזה"ה
 הרב החכם השלם בשלימותו והחכמה ואחריו תלמידו תלמידו
 אשר נמיהם אלו שותים ורבים שתוורבים ישתו כי תורת
 אמת היתה נביהם ונחה עליהם רוח אלקים פי שנים ברוחו
 אליהם ורוח הקודש שורה על ראשיהם אשרי להם ואשרי
 לאשר כל עני ראו כל אלה וגם שאר מאמרי רז"ל והכאים
 אחריהם לבאר ולפרש את דבריהם הנאמרים בחמשה אופנים
 שסימנם פרד"ס שהיו ר"ת פשט רמז דין דרש סוד את
 הכל הבאתי לחוק את דברי כי לעולם אין המקרא יוצא מידי
 פשוטו ואם ישלל ידך לרמז מה אז לומר ע"פ הדין אז דרך
 דר"ס מה טוב ומה נעים ותקבל שכר ואם הוא ביתר שאת
 ומעלה שיכול לומר ע"פ הסוד שהוא יותר עמוק ודאי טוב מאוד
 ואשרי חלקו חלק גבוה רק שצריך להביא ראיה לדבריו מתוך
 שאר ספרי חכמי הקדמונים שיש לסמוך על דבריהם כאשר
 אבני הקטן תמכתי יסודתי בתקומות נאמנים ובזוהר ובתיקוני
 ובשאר ספרים חדשים וגם ישנים שכל חכמי ישראל שותין
 במלאה את דבריהם הנכונים רק שלפעמים לא השתקתי
 דבריהם מחמת אריכות לשון ולפעמים סמכתי על המבינים
 כי תן לחכם ויחכם עוד תוכן הענינים ולפעמים לא היה
 בידי לעת הזאת שהוצרכתי אותו הספר להעתיק ממני אות
 צאות הענין ולא סמכתי על זכרוני ותפסתי רק תוכן הענין
 בקיצור לשוני כי לא זכיתי לקנות ספרים הרבה מהוני לבד
 קוני כי הייתי איש עני ולמדתי על רוב מספרים אחרים
 שהלוח לי אחרים ולפעמים פתאום לקחה ממני באמצע
 הדברים ואם נשות חיים עלי כגורים יזכינו אל יוצר הרים
 לקנות לכבודו ספרים ולפעמים על איוה דבר גבוה מעל
 גבוה אמרתי לבלי לאיוה ידיגיע ספרי זה החכם יהיה או
 סכל ושלט בכל עמלי שעמלתי תחת השמש יהיה דברי פי
 קדושים החכמי הג"ל שאעתיק מהם נכזים בעיניו חלילה ואחי
 כאיש סתות לפני עור מכשול אחשב כי בהעדר ידיעתו
 ובגניחוהם יעשה כן ועל דברי לא הקפדתי כי כבר

בלשון

אשרי חלקו חלק גבוה רק שצריך להביא ראיה לדבריו מתוך שאר ספרי חכמי הקדמונים שיש לסמוך על דבריהם כאשר אבני הקטן תמכתי יסודתי בתקומות נאמנים ובזוהר ובתיקוני ובשאר ספרים חדשים וגם ישנים שכל חכמי ישראל שותין במלאה את דבריהם הנכונים רק שלפעמים לא השתקתי דבריהם מחמת אריכות לשון ולפעמים סמכתי על המבינים כי תן לחכם ויחכם עוד תוכן הענינים ולפעמים לא היה בידי לעת הזאת שהוצרכתי אותו הספר להעתיק ממני אות צאות הענין ולא סמכתי על זכרוני ותפסתי רק תוכן הענין בקיצור לשוני כי לא זכיתי לקנות ספרים הרבה מהוני לבד קוני כי הייתי איש עני ולמדתי על רוב מספרים אחרים שהלוח לי אחרים ולפעמים פתאום לקחה ממני באמצע הדברים ואם נשות חיים עלי כגורים יזכינו אל יוצר הרים לקנות לכבודו ספרים ולפעמים על איוה דבר גבוה מעל גבוה אמרתי לבלי לאיוה ידיגיע ספרי זה החכם יהיה או סכל ושלט בכל עמלי שעמלתי תחת השמש יהיה דברי פי קדושים החכמי הג"ל שאעתיק מהם נכזים בעיניו חלילה ואחי כאיש סתות לפני עור מכשול אחשב כי בהעדר ידיעתו ובגניחוהם יעשה כן ועל דברי לא הקפדתי כי כבר

הקדמה

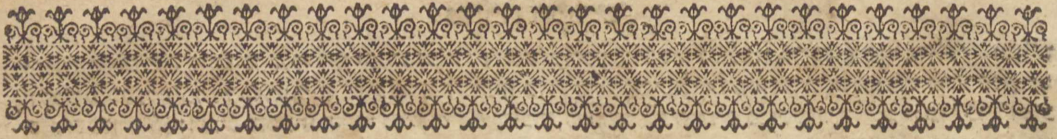
אלה רבני הקטן שבקטנים: המהאבק בעפר תגלי החכמים והגבונים: המחבר אלה הדברים שבנינו
 נבונים: הדישים וגם ישנים בעזרת שוכן מעונים: הנותן ליעף בח: ועצמה ירכה לאין אונים:

אראנו אכזאומרים עד אנא השית עלות כנפשינו ינון בלבדינו
 ואינו נוהרין בעשיות מעשים שאין חמלך מ"ה הקב"ה חעץ
 בהם: וגורמות לו כביכול ינון כסוד הכתוב ויתעב אל
 לבו שלמלא מקרא כתוב לא י' ראוי להעלות על לשונינו:
 אנו אומרים עד אנא ירום אויבנו עלינו: ואין אנו נותנים כח
 להגביר הסוד ולהחליש: כח הדין והקליפות המושלים בנו
 בעוונותינו: וגם למעלה כביכול מוגיע זק בעבורינו: כי
 הכל תלוי בהתעוררתנו: כי כפי שמתעוררים בתחתונים כן
 מתעורר בעליונים: ע' כמהראוי לעורה לב על זה ולעבוד את
 ה' בכל לב וכפשי בתמימות גדול על שם הכתוב תמים תה' עם
 ה' אלקיך: שכתבתי'ו גדולה בתורה רומז שגריך אדם לילך
 בתמימות גדול: ואז יקיים בנו הפסוק: ה' מנון להולכי תמים:
 וזוכה להיות מאבילתינו מנוחמים: כנחמות ליון וירושלים
 במהרה בקרב הימים: ברכון האל הגדול אשר אין לפסיונו כעם
 וועמים: אמן וכן יהי רצון:

בלשון הג' והק"ל: ולרמוז שהתורה נתנה במ"ט פנים טמא
 ובמ"ט פנים טהור שהוא ג' ז' ח' ולסימן ש"ה רוכב על ע"ב ק"ל
 בכך באלה הפלתי: ואם לפעמים מחמת הקלות הלשון הארכתני
 אעפ"כ לא מנעתי: וכאשר התחלתי כן בס' ד' גמרותי: למען
 יתן כל הקורא בו לכו אולי ללמוד בספרי זה מהאבה וילמוד וילמד
 וישמור בתוך לבבו: ויהי כתובים הדברים על לוח לבו: זה
 יהיה למנון לכל האוחזים בו וזוה יהיו לרוחן אמרי פי: ואל
 יתעבבו למען ולדפי: ואולי אהי לעינים לעור ולרגלים לפסח
 להולכים אחריה לשמור מלכותיו ותורתיו שבכת"ב וצדע"פ
 שנתנה לנו ע"י משה רבינו כי לתם נגדמו נזק לעצמינו להיות
 סלילה שבחים מה' אלקיכו: והנה אנחנו אומרים עד אנא ה'
 תשכיכונו כל: ואין אנו נוהרין בפסוק ורם לבדיך ושכחת את
 ה' אלקיך מרוב עזות מחל: אנו אומרים עד אנא תסתר את פניך
 ממני: ואינו נוהרין ברוב מעשים בסתר שהתורה אמרה
 בהסתרות לה' אלקיכו: ואם יסתר איש במסתרים: ואני לא

בל

הנה כל דבר דאיתי שאינו ממולא טרה וכתב: וגם הואיל ונגמר בכתוב' אכתוב בו מאי חכוב' דת' רבכ"ה בו אנו עושין חכוב' ומדליקין
 נרות לפרסומי ביסא: כי כן האד' צריך לאודאה לי לקב"ה על טב ועל בישא'ו כדי לפרסמא מילתא כולא: וא"ת הא איסור ידע
 אמאי אכסריך לפרסמא: לא בהא אמתר קב"ה בעלמ': ע"ש בזה הר"מ פ' תרומה דע' ו ע"ש ע"ב קבעוהו לדורות אותן ימי חכוב' להורות
 ולהלל שמו הגדול והדליק נרות הכל כדי לפרסם וליקח שמה קדישא בעולם ויפרט בעת הדלקת הנרות כשתכון שמה ל"ז נרות
 והוא רמז גדול לשמה קדישא שסבך ד' שמוספרי כ' ו' ומילואו שהוא ע"ב הוא' אותיות הרי ל' וכשתמכה גם השמישים הרי מ"ד והאדם
 הוא מ"ה הרי רמזו ג' כ"ל שסבך ד' במילוי מ"ה: עוד תכון מ"ד נרות ומ' ימי חכוב' הרי ב' י' עוד רמזו בתי חכוב' כ"פ וס"ג: אמלא
 כל מילויי לשמה קדישא להיו צרימו כאן ואין לך פרסום גדול מזה: ויבנהנים כתב טעם למנין הנרות ל' ומורה לאדה"ר שגולד ביום
 ו' ויו' הוא י"ב שעות ולי' הוא י"ב שעות וי' שבת י"ב שעות הרי ל' שעות ואם כהחשיך העולם כעוד כעוד: ולפ"ד נכון שצטט
 השמש וסבלל גי' אד"ס רמזו ג' כ' אליו: ונקתי סי' ע'ה במזמור שיר חכוכת הבית לדו' עולה ג' כ"מ"ד והסבלל אד"ס: כי אד"ס הוא
 ר"ת אד"ס דוד משיח: ולכן נרמז בו כ"ס כ' שיהא "בעניי" רות ונשם יא' משיח ב"ד וד' ל': ועוד רמזו נאה בתי לדו' ל' נרות
 וב' דלת' יין הוא ח' ימי חכוב' ולכן א"ה המזמור הוהב"ח ח' לרמזו זה: רמזו תי' חכוכה ידעת שהוא חכ"ב"ה: ואני רמזתי עוד שהוא
 אותיות כ"הן ואותיות ח' זה הוא השמנלא' ובניו לרמזו שזה היתה בימי מתתיהוב' ויכה ג' חשמלאי' ובכ"ו יום ראיתי להראו לך דיני של
 חכוב' בפסוקי ויה' מק' ז' וזו' באשר שברכו השנים בו בשבעת חל קנן: וזהו פירושם: יהי מקן ר"ל כ"פ מקן שברכו השני חכוב':
 שנתים: ש"ש "תדליק ימיו" מזוה"ס: ימיו"ם "יתחיל ממשא' או ימיו"ם "שן" "יתחיל ממזרח" "סיים" ממערב: ופרע"ה" ויהפוך
 "פניו רוח" עולם" הדרום: גלום" אל הדרום העול שסוף הדרום: חל"ם: "חלילה" לו" ימלא: ויחיל"ה" "הדלקה" נה" ה"בוסף:
 (והנה עומד על האור) "והשמש" המדליק "נרות" הללו "עומד" על "הנרות" יחיד' אף "רחוק" מלוי"ה ששמה גריך לעמוד על כל הנרו'
 למעלה מהם: והסי' הוא שרפים היינו השמש: עומדי ממעל ל' הסיכו: למעלה מל' נרות: (וספס מן האור) ר"ת ואחר"ה השיעור
 "בנין" הבעלים" מן "נרות" הללו"א" רשאי: כיו"מחולקי" ע' וצעי במ"ט: (עלת שבע) ר"ת "עולה" לסדליק" תמיד" שתגמור
 "נרות" עליהן: בכדי שיהי עובד לעשייתן (פדות) פיך" רחוב" והנרות" שאיר: בכדי שתגמור הדלקה כנ"ל: (יפות ממראה) ר"ת
 יתן" פרופס" והנרות" תשמע" מהמברך" רשאי" אורח" הנתחלה" וצריאת בשר" ואם" בצלתי" רופס" יגוס" אשתי" נבדך" בעבורי
 "שמן" ראוי" ונתענה באחן) ר"ת" ומפי" תנאי" רבנותא" עירעור" יש" נבל" הדין" ועכ"פ טוב שתברך בלי הופרת שם ומלכות:
 (באחו) בעל" איון" חייבת" ומברכת: ר"ל אס אין לה בעל או בעיר אין חייבת ומברכת. כי גם הפסוק ה' ובאותו הפס': עו' ארמון לך
 ב' דיכי בפסוק (כלות משה להקים את המשכן) ר"ת" כל יצילה' אליה: תמיד" מלא" שמן" הקערה" לפי"ה" קוד"ה" ה' מדליק
 "אל" תמכה" "השמש" מדליק" שאר" כל" נרות" ולא" ידל"קו" מנרות" של" חכוכה ועיקר הדין להדליק משתכלה רגל מן השוק ונתתי
 סי' בפסוק ולא נשבע למרמ"ה ישא בדרכי: ר"ל למרמ"ה" לעול" משתכלה" רגל" מן" השוק" או ישא בדרכי לברך על כ"ה: עכ"מ

טהרת הקודש

בני

אם תקח אמרי ומוצותי תלפון אתך. אז תבין יראת ה' ודעת אלהים תמצא ואל יקל בעיניך להסליך דברי אחר
ביווך. כי בזאת תהא נכון בטוח לבך שתלביח בכל מעשה ידך. ובמילוי זכרון וזמיון לך הש"ית פרנסותיך
ופרנסת בני ביתך. וגם לרכי מלבושך. וזאת תהא עיקר פעולתך. כל זמן שאתה בטל ממלאכתך תורת ה'
תהי' בפיד'. ואל תפסיק מדבר שהיא חייך ואורך ימך. וזכותה יעמוד לביך ובני בניך אחרך. כי זה עיקר הישר אשר
תעשה בעיני ה' אלהיך ומאורף לעסק התורה גם זה מוטל עליך להסתגב בכל מה שאתה נזכר וראשון ברשימת תא"ב ד"ו לפניך
והוא זה:

מיד

כשעיר ה' רוחך ונפתך בקרבך שהוא בחמות הלילה ממש שאז הקב"ה הולך להשתטעע בניתא דעדן עם לדיקייא.
והאותו השעה מחזיר הנשמות לפגרים מתים יותר טוב ויפה ממה שהפקיד אללו האדם בעת שביבתו באמרו פסוק
בידך אפקיד רומי וכנודע סודו ל"ח או ראוי לקום בזריות גדול כמו שקרוין לו לאזיה ער ושופט. אז כדי להרוויח
באזיה סחורה ואל יתפתה שעדיין הלילה גדולה וארוכה ולא הביע לחטיב. כי כן דרכו עד שיחטופנס השוכה לאדם ויעבור זמנו
בראיו ההוא. בכן בקול שמע בני ואל תשמע לקולו של המפתה להדיחך מעל ה' אלהיך. כי נזק גדול יגיע אליך. שמעו
לא יוכל לתקן וחסרון לא תוכל להימנות בין לדיקי יסודי ועולם אשר קדמוך. ועמדו לזמן ההוא אשר הוכרזך. ובעוד ואדם
שוכב וליבש חלוקו כדי כשיקום יהא מוכסע כנודע מהדין. וזה משום לזכות וחיוב לכהן אף בזינעה אפילו בחדר חדרים.
ואל יאמר מי יראני. כי הלא הקב"ה מלא כל הארץ כבודו. ותיכף בקומו ממיטתו לא ילבוש שום בגדים יותר ולא יגע בשום דבר
בעולם עד שיטול ידיו לפניו ברביעיית מים עכ"פ לא פחות. כדי להעביר הטומאה השרויה עליו בלילה. וגם בלא זאת הטעם
חייב בנטילה זו כי ידיים עסקניות הם ושמא יגע במקום מנוקף. ושאיין לך אדם שיהיה לזוג נקי כל הלילה. וכ"ש שהא והא
איתא. וצריך לזהור שלא ילך בלא נטילה אפילו ד' אמות אם אפשר לו כאשר תבין אי"ה בסמוך. כי היאך יושך טומאה על עצמו
מחצי הלילה ואילך שמשל לזכר הרחמים שהוא היום. וזכור לאז זמן טומאה לשרות על בני אדם. כי זהו סוד חס"ד אל כל היום
כנודע סודו. וזה ההולך בלא נטילה זו. או מלבוש בגדיו אונגע בזיהו דבר כניל. הרי זה בידים ממש מושך טומאה על עצמו
ומוסיף כח לסיטרא אחרת ר"ל. וזכה הוא מתיש כח עליון כבי"בול ונחלש כח של מעלה בסוד צור ילדך תשי וגמנע השפעת הסוד
מ"ם על ידו. וזהו הרמו שהי"ד מתש"י היא קטנה בתורה ר"ל. העשר ספירות הם קטנים וחסרים בלי שפע. והיפוך מזה יו"ד
דיגל לא כח ודי למיבין. ואגב ארמנו לך עוד בס"ד בעיני זה. שבשם של מ"ב תמצא שני פעמים שם א' רק שהוא מהופך. והוא
זה ית"ץ. ז"ת. ושניהם כרמוזים בפסוקים ה"א אמר דהנע"ה אני שמרת"י ארחות"י פר"ן ס"ת ית"ן. והשני בתורה ל"ז י"לדך
ת"ש יר"ת ל"ת. הרי הראשון רומז לטוב שדוד אמר שמרתי ארחות פרץ שלא אלך בהם והרי גרם ריבוי השפע. בהספירות. והשני
הנאמר בתורה אינו כן רק כביכול צור ילדך תשי. שנתמעט ההשפעה. וכאלו אמר ת"ש יו"ד ר"ל יו"ד ספירות. וד"ל. ובתפילת
ר' נחמיה בן הקנה כמעט כרמוז גם כן בזה שבראשון רמוז י"ד ית"י ומיבין ת"ש יו"ד ר"ל צורה ר"ל כשהשפע נתרבה אז הימין גובר ויכול
להתיר האסורים בגלות. ושני רמוז ב"ת ושמע ז"עקתינו י"דוע ת"עלמות ר"ל כבי"בול אף כח להתיר ועדיין בגלות. וגועקין
שישמע השם את תפילות יושעם ע"י התפלה. ומובן למשכיל ואין להאריך. וע"כ מובן גם מה שפירש"י ז"ל בפירש הפסוק צור
ילדך תשי וגמ"ו. ו"ו ורבותינו דרשו כשבא להטיב לכס אתם מבעיני לפניו. הכלל שאין להקל בנט"ו וכו'. וזכרה לפע"ד שזכו
ג"כ שחזו"ל אלל נטילה זו וירד לפה תקבוק וכו'. כי מאחר שהוא נתון כח לס"א. וגורם קיצוץ ופירוד בהמנעת שפע הטוב המוכנת לירד
מן השמים ג"ב הספירות והמידות שהם בקראים די הפועל האמיתי הקב"ה שעל ידם מוריד ומשפיע הכל וא"ב האדם הגורם קיצוץ
בידי הקב"ה כבי"בול כנמנעת השפע בו ראוי. הוא שיהיה עכשיו בקיצוץ ידיו מוכ"ו. ועיי' בספ' במ"ח באורך מענין זה שהספירות
נקראין ידיים וכדש זה על פסוק בשמן הטוב וכו' ע"פ מידותינו וממשוכו ע"ש. וזכור פ' מקץ מנהענין נפי' בבקר מענין העונות
שאלם דש בעקביו על פסוק למה אירא בימי רע ואמר שם שהקליפה יש לה ימים שהם נקראים ימי רע וכו'. ואפשר לפע"דמה שאמר
דמע"ה אשרו משכיל אל ד"ל דהיא השכינה דלולא בגלותא מכה המעטת השפע בסוד השם בו זגו"ד ל"ש שהם אותיות שניות של
שם אהי"ה יולא מפסוק ב"לגן בידך כ"ח ונבוכרה כי הכל תלוי בידך כן ולפיכך אמר ובידך לגדל ולחזק. וזהו שמיים ביום רעה
ימלטהו

מִהַרְתָּ הַקּוֹרֵשׁ

ימלטהו' יום רעה דייקא כו' הנקראים ימי רע וכו' וא"כ ראה והבין היאך הוא נטילה זו לריבה אזהרה גדולה ובעל"ה
דקב"ד ע"כ כתב ח"ל דמיד כשניעור אף שעבד עור ואין בלעתו עדיין עוד לקום יכול דיו שלא יתן מקום לטומאה מאחר שהחזרה
הנשמה טהורה אליו ועכ"פ כשנביתו ויהרהר בד"ת ואין לרדף לברך המהרהר בד"ת וע"ש כל זה בארוך ועיין עוד בדמ"ע ע"ב
שמוה"ר הרב שמואל מאור לרדף לזהור גם בנט"א אף גם אחר שצנת היום ואם לברך הברכה של נט"א בבקר תיכף בביתו אובחמו
שנוהגים קצת בב"ה הכ עיי' במבואר היטב בדף קכ"ה הברכה ראויה שמה טוב לברך תיכף בביתו אובחמו הכ"אם הולך לה תיכף אחר
הנטילה ואינו מפסיק בשאר דברים אם לא שפסיק לזורך דבר גדול לעשות מזה שהשעה עוברת דווקא שאז אינו קרא הפסק
וסו שזוכר בביתו וסו שזוכר בב"ה הכי יסדר כל הברכות תיכף כסדר אחר נט"א וע"ש בארוך וכחזרו לעניינינו שצריך האדם לזהור
במאור מאור בנט"א שחרית בכדי שלא יגרום טומאה לעצמו כאשר זכרנו והשעם בציאור יותר טוב ויפה הוא זה כי זה הכלל גדול
שכמו שהבא לטהר מסייעין לומן השמים כן הבא לטמא פותחין לו הקליפות פותחין ומקבלין אותו ומטמאין אותו יותר יותר עד
שגורמין לו מיתה ר"ל כי את זה לעומת זה עשה אלקים ורשניו לשון אכל עברה הוא לשון סיוע ואכל טומאה הוא אומר לשון
פתיחה נראה לפע"כ כי בענין הטהרה היכולת בדרך החיים לרדף לטוב כי הכל בידו שמים חזק מיראת שמים הרי
ההתחלה מהאדם שמועור עצמו לזה לילך ביראת ה' ומן השמים מסייעין לו שגמור ובעל"ה דר"ב ע"א כתב ח"ל כן אמת
שהחתונות גורמים והעבודה לורך גבוה אבל נעשה בעזר אלקים כי מיד בבואם לטהר מסייעין להם והביא המשל בעבור
הרוב על הסוס ואין להכחיש כי הסוס הוא לורך הגבור שבירון מ"מ הסוס טפילה לרובכ וכו' ואכל טומאה לילך בדרכים
המקולקלים אין שייך סיוע רק פתיחה שהקליפות בעצמ' פותחין להם פותחין ומתחילי המה המסיתים אותו לילך בדרכי המקולקלי'
ההסו כי זה בידם להשנות לבות בני אדם להרע והענין כי לעולם האלמנה כבידה בין יצ"ט לז"ה הרי זה רובה להילך את האדם
בדרך חיים ויה מונע ומטהר מהדרך ההוא לדרכו הרע זהו המות והוא שאמר דמ"ע"ה שבתו דרבי ואשיבה רגלי אל עדותיך
היינו לדרך טוב שהיא התורה כי השטן הוא מליצה שתימד הוא גובר ביותר כי לומסר האדם מנעוריו מיום הולדו וידע כל טבעו
ויוכל מהר לפתותו וללמדו במלדותמה שאין כן ליצ"ט שהוא ילד מסכן וכל הפיתויים הם מכוונים בעיניו ללכד מיד כשיצ"ט
גובר מעט ומטה את האדם לטוב מסייעין לו מן השמים שלא יחזור לטבעו כי יצר האדם ומחשבות לבו רק דע כל היום ופקל
יחזירנו אבל לרע אין לרדף סיוע כי בלא זאת לבופתוח ומוכן לעשותם וכ"שמי שצא גם בעצמו שמועור את עצמו לילך
בדרכים אין מי שגורר בעדו ואדרבא פותחין לו כל הפתחים ומקבלין אותו ומטמאין אותו יותר יותר ואין לך שצא מעצמו
יותר מזה שהולך בלא נט"א שחרית ומליצת א"כ ע"כ וואם תרצה לפרש כפשוטו הבא לטהר מסייעין לומן השמים והבא לטמא פותחין
לומן השמים ולא בדרך שזכרנו שהקליפו' פותחין לוגם זה ככון ואבינך למה הדבר דומה לאד אחד שעלה על לבו לילך לבית המלך
וליהוה א' ממשרתו ועשו רכובו תמיד ולעבדו ובאמת ובתמים הנה בבואו לבית המלך לרדף סיוע ע"י עבדים הקדומים לו שמליצו
בעדו לפני המלך שיביארו חדרו ושיעלה לרצון לפניו עבודתו שיקבלו בסדר פנים יפות משא"כ כי אם רובה איוה עבד
לילך מבית המלך אין לרדף סיוע כי הפתח פתוח לפניו ואפשר שלפעמים שהמלך בעצמו פותח לו כל הפתחים ומניחם אותו לילך
לאשר יחפץ כראותו שאין עבודתו שלימה ואינה רצו' לפניו כך הבא לטהר הרובה להיות עבד לחפץ לה' מסייעין לו וממליצים
בעדו בשמים והבא לטמא שהוא האיש המואם בעבודת המלך הקב"ה ורובה לילך בשירות לבו הרע פותחין לו ומניחין אותו לעשות
כל רכובו הרע אבל יזכור האדם כדברי פי חכם שהמע"ה שאמר שמת בחור בילדותו ודע וגומר ופירושו באדם שאומר לבנו
ולעבדו חטא חטא כי פעם אחת תלקה על הכל כך הקב"ה מניח האדם לילך בדרכו לבו ועל כל אלה מביאו במשפט ועל דרך
דרך השכל נוכל לפרשג"כ שאכל טהרה שייך סיוע ואכל טומאה פתיחה כי הטהרה לפי דרכינו היא עבודת הש"י ב"ה ולקיים
שנאותיו ולקבל על עצמו ועל מלכות שמים הוא רכובו ומי שמקבל על עצמו ועל ראיו לסייע ולעזר וכדי להקל מעליו משאו
אבל הבא לטמא הוא פורק ועל ממונו ורובה לילך חפשי ומה הסייע אצל זה כי אם פתיחה פתיחה שילך בכל מקום שירצה באיש בטל
ממלאכה שסובב והולך אף לאין לורך ואבאר לך עוד בדרך אחד ענין שיכו לשון סיוע ופתיחה אצל טומאה וטהרה הנה"ל ויאל לך מה
תזכרת מוסר גדול והוא ע"ה הכלל הגדול הזה הוא ידוע וברור שכל דבר שהוא מלמטה למעלה לרדף סיוע וכל דבר
שהוא מלמעלה למטה אין לרדף סיוע וכדי להבינך דבר זה על ככון אפתחה במשל פי ואביעם חידות מיני קדם ואף שאר רך קצת
במליצת המשל אל נא יחי' עליך המעיין לטורח ומשא' ביערב כא שחי עליך כי תורה היא דברי חכמים ומדותם וגם להכחאותך
ולטובתך עשית כל אלה להודיעך בדרך זה תלך האמנם כבר הרולך חכמים ונבונים הדרך הישר ללכת בו עם כל זה ויבקטן גדול
תשמעון וכמאמר התנא ואל תהי' מפליג לכל דבר פירושו א"י מופלג באריכות הדיבור סופו יסיה לחיך מיתוק בלשונם
ההידור וזה הוא המשל הנאות לעניינינו משל למה"ר למלך גדול ואדיר אין כמוה וכלל הארץ והיה לו שלשה מיני כיתות עבדים
וכל כת מהם מדור מיוחד לכל כת וכת ולפי ערכה ולפי כבודה הראו' לה כת אחת קרובה אליו שהם תמיד אצלו עמו בחדי' עליו
על כלם ועל ילדים פועל המלך כל טוב לשאר עבדיו שאינו אתו עמו כ"כ כי אם קצת מהם אשר המלך חפץ ביקרם וזהם בת שניה

טהרת הקודש

ב

שמדורס תחת מדור העליון כיוס מדורת המלך ככניית בתחתיים ושנייה ושלישית והחדדים של מטה עמוקים בארץ ועס
 מדורת הבת השלישית הם העבדים אנשי בליעל אנשי חיל מוכנים תמיד ללחום מלחמת רשע ועל ידם פועל המלך כל דבר רע
 לעבדי הבת השני הכ"ל כשנתחייבו בכוהן דבר נגד המלך והמהמפתים ומסיתים לכל שאר עבדי המלך שימרדו בו ככדי שימסרו אותו
 האיש אח"כ בידם להענישו בו תמיד הם חושקים בדם הנפש ובאשר שמדורתם שפלה שבכולם עמוק מאוד במחשבים בבורות
 מושבות זאת היא קנאתם ודחיה מולאבתם ופעולתם לעשות בתחבולת מלחמות ולגוד לידה לידה כדבשה לפתות העבדים מכת
 ב"ה"ל שירדו להבור ליטב עמם ושימרדו במלך ובעבודתו ימאסו כי עבדי כת"ב לכן נבחרו לעבוד ולשרת להמלך יותר מכל
 עבדיו ואף שיש עבדים גבוהים מהם במעלה הגדולה עם כל זה מהם רוצה המלך שבה ואונה תהלה ולפתות לעבדי כת"א
 הכ"ל אין להם שום יחס וקרבות אליהם כלל והנה שלום לרחוקים ולקרובים אומרים דברים פתויהם וסדר פיתוי
 דבריהם מתוקים עד מאוד וכשפה רפה נאה ויפה מלא דברי חכמה ואין ערך המספר להכנסות גדולות שמבטיחים בכמה
 וכמה טובות ובאות אין כל ואין ממש בדבריהם רק רע כל היום מעשיהם ופעולותיהם ותחבולתם להטות לבבות העבדים הכ"ל
 להורידם להבור עמם והמלך הוכרח לקבלם מתחילה אף כי המה רעים כ"כ בשביל שצריך להם לפעול על ידם כל דבר רע כי
 לכל עת וזמן לכל חקן עת מלחמה ועת שלום אבל מה עושים החכמים שככת"ב שמעם דברי פיתויהם הערבים היום ואחריתם
 מרה כלענה דוחין אותו בשתי ידיים פעם ושתיים ומשיבין ואומרים בוא וראו מה התועלת יגיע לנו מזה הכור כי אם אין יואל
 ואין בא ואין שם שום שמחה וענוג בעולם כי מה התענוג יכול להיות בכור הזה שהוא מקום חשך ואפילה ופשיטא שאין שם שום
 שמחה כי במקום אורה ישנון וזממה טוב לנו ליטב פה מדורותינו ואולי נוכח לעלות לגדולה יותר מגד מעשינו הטוב בעיני המלך
 ויעלזכרין כת העומדים ראשונה במלכות כאשר ראינו שכן נעשה בשאר עבדים מהכת שלנו מש"כ מהכת שלכם אינן זוכין לעלות
 אף להכת שלכוננו"כ למועלה ממונו"כ ומה לנו לזרה וזכי ידוע לנו שבאשר נתנה לנו קצת מנועלה ורדי עליכם שבידנו לדחות אחכם
 ומדורתנו על גביכם זאת היא קנאתיכם כך היא דחייבתם נגד שמועתי את עמלן מהם ואינן באין יותר אליהם והשטים
 שבהם מאמינים לדבר פיתויהם כי פתי יאמין לכל דבר ויורדים עמם להבור ליטב במחשבים והירידה היא בלי שום טורח בעולם
 כי הכור פתוח ומרדו במלכם וכשמה מהם כל טובת המלך והנה בתחלת ביאתם מראין להם פנים שזקקות והקבלה היא בסדר פנים
 יפות וממלאים להם כל משאלות לבם ואינם מרגישין השטים כי הכל לרעתם שבסוף המה בעלמם המקטרגים ע"כ לפני המלך
 ויאמר וראה אדונינו המלך היאך מלאו עבדיך הללו לכם לעשות כזאת וכזאת ומרדו בך ובעבודתך מאסו ויוקנם להאיש מיתה על
 ידם ובאותם גם המלך בעצמו מראה כל מעשה השטים דרך החלונות כעשה בחדרו העליון לראות שמה ויתעצב המלך אל לבו וימר
 אפוא אנשים האלה באשר יודע מה היא בסופן ומה שביגע להם באחרית הימים ושורת הדין נתת לדונם כפי מעשיהם הרע
 תיכף וניד בניתה רק שהמלך יושב על כסא רחמים ומתנבא בחסידות ומוחל עונות ומרבה מחילה ואינו פוגע בנפשות תחלה
 ואומר בלבד אולי ישו בו אולי יטו לבבם לטוב וע"כ מרדין אפו ולאחר ששהו השטים בשטותם ימים ארבעים כל א' לפי רוב גדול
 שטותו ומזיכר א' מהם אורחמה מהם את טובת המלך שמרדו בו וכפיו טובה היו כי כל שטות לפעמים הרחוק שכליות בלבד
 ומחזקיהם מה ואת עשינו שכל טובה הנה שיש לנו כבוד אינו יגיע לנו שום תועלת יותר וכ"ש שום גדולה וכבוד שהיה יכול להגיע
 לנו בבית המלך ומה מאוד מתחרטים ורונם ורפם לעלות מהכור שזאה אף שמימי ומתוקין והנה בלא אפשרי בלי סיוע כנו
 שהיתה הירידה בקל מה עושים וועקים בועקה גדולה ומרה בכבי ובדמעות שלישי עד שהקול נשמע בבית המלך אז יודע הדבר
 למלך ע"י מליצי יושר ונתמלא המלך רחמים כראותו ששבו מדרבם הרעה ולבטחור ורוח נכון נתחדש בקרבם ונימשך חוט של חסד
 עליהם ומזכה לעבדיו ולהלך שמה לסייעם ולהוילאם מהבור ע"י חבל ארוך בקצה א' נקשר בהם וקצה השני בידי עבדיו שעל הכור
 או שולח להם חכמים ידועים שימדועל הכור ההוא ויראו וזכמו כדת מה לעשות וילמדו אותם ומראין להם דרך בדיקה אופן יכא
 משם וכן עשו והללו ויחלו לשלום ובאו על מקומם הראשון אומה גם לטוב ממנו כי לרצון לפני המלך ביאתם ומקרב אותם
 וחולק להם איהו כבוד וגדולה יותר מאשר היה להם בראשונה ויותר מאשר שיש לעבדיו ולפניהם ולזו זאת היה נשארם מתים
 בהבור ושם קבורתם ע"י האנשים שהורידו אותם ואלו היה נשאר א' מהם ולא ירצה לזאת עם אלו ודאי אין מן הראוי לחום עליו
 יותר מאשר שראה אליו באין ולא יכא בדיון הוא שיעול שברו במיתה קשה כי לדעת הכל נתייב ראשו למלך ונלעווה לאנשי הכור
 להמיתו ואף גם שהמלך רחמן ואינו חפץ במיתתו מ"מ אינו ראו ואינו כדאי להסבילו ולהשק בנכותו כי הוא הגורם לעצמו ברוך
 שטותו וכת"א ו"י ש"א משם וחזר לסורו הרע וירד פעם שנית וכן בנו של ק"ב פעם ג' ד' שאז ודאי נמאס בעיני המלך
 ושריו ועבדיו ואין לו שום מליץ טוב להגיד עליו וישירו לפדות אותו מבור השמת ומוכרח למות שם בבור ואף לאחר מותאם
 יודע המלך ששעה במויד כל זה וכלי שום פיתוי או ע"י פיתוי ובשוגר רק שלא עלה על לבו כל ימיו לזאת משם גם אז אין לו נחת
 ואין לו קבורה וזה המלך להשליכו לפני הפלבים לאכול בשרו ואח"כ מראה גם עצמו לשרוף עד שלא ישאר ממנו כלום
 ובאם שרד הן בשוגר הן במויד והיה לרצונו ללאת משם והתחרט על המרידה שמרד במלך ולא עלתה לו ומת בראון ההוא אז
 המלך

מרת הקודש

המלך שולח לו אדם א' להוליאו משם לקבורו במקום הראוי לו עכ"פ וכי המלך ידע את רצון לבדו הטוב שהתחרט שראה אותו מחדר העליון שיבד בפנים וזעפות ברוח לאגה ולא שמחה כמואחרים היושבים איתו שמה רק שלא עלתה לו הרכון הסוא ע"כחסדו עליו לאחר מותו ע"כ שגופו יקבר כדרך כל אדם ויותר בהכנות טובות וחסד שעושים עם שאר מתיים הכל לזה המלך לעשות גם לזה האיש: ע"כ המשל הזה

ומי שאינו

שכל לו ולא עיני בשר וזח עיני ומראות מלשכין ולהשכיל ולידע מהמשל הזה כל עיניו עו"ה ועו"ה ע"י כי המלך הגדול ואדיר וכו' הוא ממ"ה הקב"ה המלך אדיר שאין כמוהו ולו ג' מיני כתות עבדים וכו' וזה המלואכים ואינו בני אדם וכוחות הטומאה בת א' קרובה וכו' הם המלואכים במדור העליון אתועמו וע"י פועל כל הטוב לבו שאין אתועמו כ"א קלת לאשר המלך חפץ ביקרם והם אלו שנאמרויים בגופיהם לשמים בעון חנק ואלו מולתם ואמרת במליכת המשל שאין הפירוש אתועמו שגאמר על בני אדם הוא ממש ח"י אלא הפירוש אתועמו כ"כמו המלואכים כי באמת הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ומשרה שכינתו בתחתונים הגם"ה (מש"ה כי א"י א"ה) אלהיך מתהלך בקרב מחניך להליך מאויבך שם הקליפות הרודפים אחרי בני אדם לטמא אותם ע"כ אמר הפסוק ולא יראה בך ערות דבר היינו שלא יפתוך הכת הרע כי ערוה היא ג' כ"ה קליפה כז' שבוהר בפרשת ערוות ערוה היא אותיות ר"ע ו"ה אבל המלך האדיר שהוא הקב"ה הוא רחמן ומקבל אותו כשישוב כלעיל במשל ו"לפיכך אמר הכתוב כי א"י ה' השוכן אתם בתוך טומאותם כי פעמים ושלש פעם גבר והוא מן הכת השלישי היינו שירד פעמים ושלש לשם ולזה אפי' קבורה אין לו ועלמותיו נמסר לכלבים היינו לרוחות הטומאה ר"ל כמו שאמר והכלבים עזי נפש והנהגם אנחנו אתו אבל אינו דומה למדורות המלואכים שהם בפרגוד ובמחילתו אבל ע"כ הגדיק יכול לקרב את עצמו למדור המלואכים כמש"ה הנה נתת לך מהלכים בין העומדים האלה כי הגדיק נקרא מהלך שהוא הולך ממדריגה למדריגה כמו אבות העולם ודוד המע"ה שזכור להיות דגלי המדכדכגם שאר גדיקים יסודי עולם אבל המלך נקרא עומד שאינו יכול לעלות למדריגה יותר רק כמו שנבאר מתחלה והכתוב"ה הם העבדים הם אנשי בליעל וכו' הם ס"ס וכו' ש"ל"ית וכל כת שלהם רחמנא ליצלן וע"י פועל המלך כל דבר רע וכו' והמה מפתיים ומסימים וכו' מבואר בעלמו כי עבדי כת ה' הכ"ל לכך נבחרו וכו' ואף שיש עבדים גבוהים וכו' ר"ל הגם שאומן גבורות ומי המלואכים אע"פ ר"ה שבח ותהלה מאתנו כבוד וע"י לפתות עבדי כת א' וכו' והנה שלום וכו' מבואר ר"כ והמלך הוכרחו לקבלם וכו' ר"ל לבראם כדרך קיום העולם וכדי לעשות על ידם הרשעים כי עת מלחמה כשהרשעים בעולם ושלום כשהגדיקים בעולם אבל מה עושים החכמים וכו' הם הגדיקים הכובשים את יב"ם ואינן משגיחין בהשטן ובדבריו המתוקים ומשיגין וכו' טוב לבו לישבו וכו' משא"כ כמכת שלכם וכו' ר"ל שזן מוסיף לא נעשה אדם וכו' שמלאך אבל מן האדם נעשה מלאך שגאמר נתנה לנו ממשלה ורד' וכו' ר"ל ק"שניתן לנו שבוהינו מברייחם את המזיקים וכל כוחות הטומאה והשטים שבהם וכו' מוכן ואין להאריך עזים נרמז על הרשעים ולאחר ששהו שטים וכו' ומתהררים מה ואת עשינו וכו' ר"ל מתהררים בשטות כי אין לך רשע שנישאל שלא יהיה רב בשטות רק שא"ל ללאתמן הסבור בלתיסויע כמו שיתיה הירדה והוא הסבור תהום הארץ מקום שאול ואבדון כי לשם יורד בקלות ועד עס גורמים לוכוחות הטומאה לבא והוא חלמטה למעלה למקום הקדושה רחוק ממנו לבא בלי סיוע כי עוונותינו הריקוהו ועד מאד אבל הירדה לטומאה היתה בקל מה עושים וזעיקים וכו' ונמשך חוט של חסד וכו' באותו החוטיקשר ועלה מעט מעט בעור אלקים אושולח לו חכמים להראים לזאת הדרך המה המוכיחים בדברי בעלי מוסר ומראים לו דרכי התשובה שמתוכם ישכיל וידע בדת מה לעשו וללאת מדור הטומאה והתורה עממה אומרת ושבת עד ה' אלקיך ושמת בק ולו וגומר וכו"ה והשכנות אל לבדך כי ה' הוא האללים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת כי בזה הפסוק א"ל דקאמר על השלש כתות במשל הכ"ל והוא בשמים קאיעל המלואכים ועל הארץ קאמר על בני אדם מתחת הוא על כוחות הטומאה ולפיכך אמר בזה הפסוק והשכנות להורות לודרך תשובה לעלות וללאת מדור הטומאה וכן עשו וכו' וחוקק להם המלך וכו' יותר מאשר היה כי במקום שבעלי תשובה עומדין עס גדיקים גמורים אינם יכולין לעמוד עס ולולי זאת וכו' ואילו היה נשאר וכו' ואף גם שהמלך רחמן וכו' ואף לאחר וכו' הכל דבר הלמד מעניינו ואין לבנות זמן בבירור שזה רומז על אלו הרשעים שירדים לגיהנם ואינן עולים וכאם שירדו במזיד וכו' והיה ר"כ וכו' ר"ל בהרהר בתשובה ומת באתו הירדו אפי' המלך שולח לו אדם וכו' ר"ל הקב"ה שולח לו איזוה דקין שיהיה דומתו היינו ששירדו בעבירה באותו הירדו והוא מוליאו מינם ומביאו למקום הראוי לזכר הקב"ה אינו מותר כלל ואינו מקפח שבר כל כ"ה ע"כ לזה הגדיק ששירדו בעבירה ומת מוליכין קטן לגיהנם ואינן מעבדין אותו שמה רק כדי להוליאו אותו הרשע ששירדו בתשובה ומת ועיין ענין זה יותר מבואר במאמר עולם קטן לגיהנם ואינן מעבדין אותו שמה וקדש זה שמה על הפסוק מוריד שאלו ויעל ומפרש המפרש ר"ל שמוריד זה הגדיק לשאלו כדי שיעל עמו אותו רשע ששירדו בתשובה:

ומי

חכם וידין אלה שהכלל היואל לנו מזה המשל הוא זה שכל דבר שהוא מלמטה למעלה נרדף סיוע היינו הוא יהיה המתחיל ואז מסייעין לזמן השמים והוא הבא לטבר וכו' וכדבר שהוא מלמטה למטה אין נרדף סיוע והוא רומז סכא למתא

לטהא וכו'. ואין לך הכא לטהא יותר מזה שאינו כדיר כנטי' כאשר שמועך על עגמו כוחות הטומאה כאשר הארכנומה. ואפשר
לומר שהוטהא מד הכתוב ליד היינו שזכרה כנטי' שהיא נטילת יד ליד ודאי לא יקנה רע. פי' שאין יניקה לרע היינו קליפה הקראת
רע כמש"ה לא תאונה אליו רעה ונגע לא יקרב בהליך לכן יזהר בזה כל אישישראל באופנים הנאמרים לעיל. ולא ראיתי לפטור
מזה שום אדם כ"א השניים המוכרחים בהרבה דברים שלא כדרכם לנטל הקדושה היתירה הראוי לכהן לכל אדם לקדש א"ע אף
במותר לו. אבל מיתן והיה לקיים ההכרח ולא המותרות. וסמו כן לפעמים לעובדי דרכים אף העשירים וכ"ש העניים שאין
יכלתם בביתם לעשות כדבעי למיעבד ופשיטא על הדרכים שאין מי שיתרהו. וכי מי יטפל בעדו ואומי ימלא רגזו של עני. אבל
בביתם שווים העניים והעשירים כלם כאחד יכולים לקיימן זה ולהעמיד קיתון של מים מראשותיו. ופשיטא העשירי יכול לקבל מים
פי' משרת סבד נטל ידיו כראוי וכדוע. ואין לפטור כ"א השניים מהטעם אשר אכתוב בסמוך. ע"כ כל יראוהו לדבר המלך
מלכותו עליוס יזהר ויזהר בזה כי מה אמד האדם דש בעקבו מנוה זו. וע"כ הכריתו אזהרה בהשכירגיל את עצמו לעבור על מצות
קלות וימשך את עצמו לזד הטומאה עתה י"הר להולכות רגזו אוי יטמאו אותה הקליפות יותר ויותר ויביאו אותה לעבירות חמורות
שש בהן כרת שכן דרכו של י"הר להוליכו מעט מעט ואז יהיה ככרת הנפש מקרב עמה ומי גרסו כל אלה למות בלא עתו ודאי הוא
בעגמו גרס בניוקין על אשר משך את עצמו אחר כוחות הטומאה והמיוקין. ולא נטילה וזכרד אנומוהו ה"ה אף שאר נטילות.
דהיינו נטילה לאכלה לפניו ולאחריו שהיא מים אחרונים חובה. ואמנעיות שרות כדוע. וכאשר האריך מזה בוהר כמה
מקומות וכאשר אכתוב א"י הפירוט על הידיו. וגם בנטילת שחייב בהן האדם עוד מהדיו. כגון הסופג בראשו. או הנוגע
בכיה. או הנוגע במקומות המוכסים. או חתך זיפריו. או חתך מעליו. ועיין מזה בא"ח הלכות נט"ו. וכל כ"ש שהם בכלל
עוונות שאדם דש בעקבו וכתובתם הם חמורים מאוד וזריכים שזירה גדולה. כי כל כיוצא בזה ממשך על עצמו טומאה גדולה.
לכן בני הוהר והוהר כדת וכראוי וקטן גדול יהיה שזכר ערך ואל תמשך שום טומאה בידך עליך. ואז רוח הטומאה יתרחק
ממך. ורוח כחן יתחדש בקרבך.

פרק שני

ועתה אשא פני אל ה' אלקי ויעזרני על דבר שם קדשו. ויהיה עם פי בעת הטיפי ועם ידי בעת מעבדי
הוא מכתבי אשר אכתוב בזה הפרק שהוא קלת לנגד הפרק הקדום. שאף גם שאמרנו בו שאין להקדים
שום דבר בעולם קודם נט"י שמרית מכל מקום נראה להסיר לפנות אס נכרך לנקיבותיך בקומו וממתנו
ואינו יכול לעמוד עצמו אף כדי שיער נטילה וההכרח לא יבנה. וגם יש לומר שזה עדיף ממה שעמים להקדים. חזא
אמרנו רבינו ז"ל המטה את נקביו ועבר בכל תשקלו את נפשותיכם נפש דייקא. שזה מטמא את הנפש. ומועב שיטת את נפשו
פגומו בפנים שהוא יותר חמור מהטומאה השרויה עליו מבחוץ. ע"ד ומשני אחזה אלוהי. שכל חולי שהוא חוץ לגוף יותר קל
לרפואתה מהחולי שבפנים. ועוד אמרו רז"ל אסור להסתפל בשעה שגלך לנקיבותיך כשיאך יכול ידיו ויברך בלי גוף ודן וקני.
הנה"ה (וא"ל רמז נאה לזה מה שאמר מ"ל א"י דינו"ו בברכותך שהוא ר"מ מ"ס. וס"ת הוא בנימטרי ז"ל. ר"ל ארמתי
יהיה המים על ידי וקשה ודן וקני בגופו וואו הוא ראוי לברך ולהזכיר את השם בקדושה ובטהרה. וזהו שמוכרן כ"מ בברכותך היינו
שיהא בלי מוכן לברך וזהו שמו"ג כ"ר פ"ב יאיר במטה בסוטה מה שאמר וריות מביאה לידי נקיות. ונקיות מביאה לידי טהרה.
פירשתחלה נקיות ואח"כ הטהרה. והטהרה מביאה לידי פרישות שירוש שיכול לפרש את השם בקדושה ובטהרה כראוי.
ואל יאמר בלבד אברך רק ברכה אחת היינו עב"י ולא יותר. והלא כבר זכרנו פירוש שיכול לפרש את השם בקדושה ובטהרה כראוי.
בביתו קן בבי"ב. ועוד דמה לי ברכה אחת ומה לי משה ברכות כלם כ"א זריכים להיות בבונה ורעותא דלכא ולאמרם ביראה
ופשיטא ברכה הראשונה זריכה יותר ויותר כוונה גדולה והכנה ואימה ויראה וכלי שום הירשור אחר וימשיל כל האדם עצמו
אלו מדבר לפני מלך ב"ש ושבחיתל דיבורו הוא כעבית וחיל ורע"ה אומות וכוונתו בוכרו שם כבוד שם המלך כפעם הראשון. כמה
הכנעות וכריעות והשתחויות מראש באמירתו זה השם. וכמה שמות כינויים של כבוד מבעה לו שם המלך. כגון שמכנה
לו רמזו וחסן ובעל חסד וולותו. וכל"ה אביך יתור שאמר בו"הל. הן נברא איר דפר ברמיזתו וכוונתו לזה. וכל זה הראות
הכנעה כדי שיבין המלך ויראה שלבו תמים ונקשת ויהיה אשתו שלימה. כ"שוק" וכמה לך אדם לפנות דעתו ומשבתו מכל הירשור
בעולם ולהכניע את ידו בהכנעה גמורה בכל לבו כזכרו שם כבוד מלכותו מלך מ"ה הכנה"ה. שזכר שם העלם שהוא שם הירשור.
אם אמנם לא ככתבוייסקודותיו ועם שם כינויו וחד ואליו כוונתו באמרן. משא"כ במלך ב"ו אף שזכר שם המלך שם העלם שהוא
לו כדרך כל האדם שכל"ה בשם קרא. אינור שאי האדם לזכרו בעמדו לפניו ובפרשת בחלת ברכותיו שהוא תחלת דבורו והדואותו ל"ה
כמה לך הכנעה ודעת ברורה בלי שום הירשור והכל אדם בעצמו יעיד ויתן תודה שא"ה שיהיה דעתו כוונה בלי שום הירשור
כשגלך לנקבו כ"ל. ואם אמר יאמר העבד ה' אטול ידי ולא אברך ואחר שאפנה אברך. גם זה אינו כוכן מהטעם שאמרנו שאין
להסתיי וכו' כ"ל. ועוד לך האדם לדעת שכשגלך האדם לנקביו הוא יותר חמור מכשמהרהר ב"ה במבואות המטונפות.
פשיטא בלן הוא בעצמו מלא שיכונות. לכן ראוי לנקות את גופו קודם. ואם כי יכול ידיו ויברך וכן הוא דבר רז"ל. יפנה
ירשך

מחרת הקורש

בירחץ אמר בתחלה ופנה ואח"כ ירחץ והוא זה בשל"ה דק"ב ע"ב כתב וז"ל לקבל האמונה ינהג זה הסדר כאלו עמד
ימשתו אל יעסוק שום עסק בעולם ואל ידבר אפילו דבור א' רק יפנה וירחץ וכו' ויחשוב בדורא עולם וכו' ע"ש הרי מקדים
ב"כ יפנה לירחץ ואע"פ כיוהור עכ"פ מליגע בשום דבר עד אחר הנטילה מהטעם שזכרנו לעיל וכלל הדבר שאם יכול לעמוד
על עצמו כדי שיעור נטילה וברכות שאינו נלמד בקבו"ב כדל"א אינו מהראוי להקל במקום שיש להחמיר כנזכר שכמה רעה גורם
לעצמו חלילה כשמשתדך טוואה על עצמו ואם אינו יכול לעמוד ככ"ל אז יפנה וירחץ ויברך ככ"ל ועיין לענין דין תפלה
בשכרך לנקביובא"ח סי' ס"ב הלכות תפלה והכלל שאפילו אם יכול להעמיד עצמו ישעור הילוך פרסה אע"פ לא יתפלל
לכתילה עד שיברוך עצמו תחלה יפה ואחר נטילתו כראוי בהשפכתו ג"פ דילוג על כל ידיד להעביר טוואה בת מלך המקפדת
עד ג' פעמים ומשני בליס' א' נקרא ברוך והוא מלא וגס' וא' ריקן וחסר והוא נקרא ארוך ומקבלין בה מים של הנטילה
וע"כ הל"ה היא פנימה כי היא לסטרא אחרא כדודע' ובכוונות הראויה לנטילה זו והוכרת פיו יד ימין יד הגדולה יד
שמאל יד החוקה ובשפסופס יחד יד הרמה ובאמירת הפסוקים השייכים לומר בשעת הרחלת פניו ורגליו ויטו ולמין
ושפתו ויפיו עם סודותיהם הידועים ליודעי חן אחר כל זה יברך עכ"ל וא"ו כל סדר כדודע' ועיין בשל"ה מה טעם שאנו
מקדימין ברכת עכ"ל קודם כל שאר הברכות ובגמרא דברכות פרק הראה היא באמת מאומרת וכעד טרחתך יהיה שךך שתמלא
עוד שם בדק קכ"ח ע"ב טעם לכל סדר הברכות זה אחר זה כבוד טעם הדעת הרמה דהרי עכ"ל ה"ל
עיי' נא אחי שמה גם תמלא שם בדק קכ"ע"ב שברכת התורה וברכת כהנים טוב לומר אחר ברכת גומל חסדים טובים וע"ש
טעמו וזה העיקר שכל סדר הברכו תאמר בכונה וברעותא דלבא בחיתוך כל אות ואות ומלה ומלה ובדיקוק קודותיהם ה"ע
כידוע וככונת סודותיהם ורמזיהם המפורשים וגלויים לעיני כל העומדים בסוד ה' וכפי שמלאין בכתבין בכתבי סאר"י
זל"ה ותלמידיו מהרה"ז זל"ה שהם יפא לנו אור תורה הגנוזה אלפיים שנה קודם בריאת עולם והסוד בזה שהתורה נרמזת
בספירת חכמה וכמו שתרגום יונתן על בראשית ברא בחוכמתא והיא קודמת לעולם אלפיים שנה כי התחלה העולם מחסד
ולמטה בסוד עולם חסד יבנה וכבר ידעת שכל ספירה כלולה מעשר ונתגלגל עד אלף הרי חכמה ובינה שני אלפים ובסוד
אלף"ב חכמה אלף"ב בינה ואחר כתבי זה ומלאי אלה הדברים בשל"ה בפרק בית החכמה בדף ז' ע"ב וזה מאוד הנאמי
שאני התולעת כונתי לקדושי ישראל וגדול דעת' ואודיעך למה באמת נרמזת התורה בספירת החכמה ולא בכתר הרמז שהוא
כתר תורה ולא תורה עצמה והחכמה היא התורה ברננו אמור לחכמה אחותי את' וע"כ התורה מתחלת בבי"ת שהיא רגוזת לספירה
שניה ולא באל"ף שהוא רמז לכת"ר ובדרושי מהרשו"ל על התורה נמלא שמתחלת התורה בבי"ת לרמז שהתורה סוד בריאה עולם
השני ולא האילות וסימנך א' אילים ב' בריאה' והו' בראשית ברא יורה הבריאה בסוד ברא' וגם תיבת בראשית עצמו
הוא נוטריקון בראשית' והטעם שהתורה נרמז בבריאה לרמז שלא נגתה רשות להשיג כ"ב באילות כ"א להעומדים בסוד ה'
חכמי המקובלים הבקיאים וידועים כל סדר העשר ספירות וזיכרותיהם וסדר פעולותיהם היטב דק וע"כ בא האל"ף בתחילת
העשרת הדברות אנכי ה' אלקיך המרומים לפשר ספירות רגוזו לומר אלו הידועים בעשר ספירות המה יכולים להשיג התורה שהיא
ברנו א' סוד האילות ולא וולתם בא' בסוד הבריאה וברנו חכמה ספירה שני ולא בכתר' ולכן התורה מתחלת גם בבי"ת ומסיימת
בלמ"ד לרמז ל"ב נתיבות החכמה ולמי שיש להם לב לדעת המה ישיגו למעלה מזה וזהו לעיני כל ישראל בראשית ברא' ר"ל
לעיני כל ישראל דרך כלל התחלת התורה בבי"ת הרמז לעולם הבריאה ככ"ל שהמה יעסקו בתורת הבריאה' וליחידו סגלה הוא
רשות להשיג גם תורת האילות כל זה תבין בני אחי אם תשים לבך ועיניך בספר עץ החיים בחלק הדרוש על התורה בדרוש
פרשת בראשית וזהו לשכחו העמוד מהרשו"ל זל"ה למה התחיל התורה בבי"ת ולא בא' כי האל"ף היה להתחיל העשרת הדברות אנכי
להורות שישבה שנים פשוט סוד' וזה כי התורה שהי' משתעשע בה' וגם הלימוד שלומדים בה הדקיקים ב"ע הוא בחלק הסוד'
וזוה התורה ראשונה אשר שם ב"ע להורות כי זאת התורה היא התורה שניה שנתבלשה בפעם ולכן התחילה התורה בבי"ת שהיא שניה
לאותיות' אי כמי לפי שלפני הא' אין רשות לדבר לפי שהוא נובע במה שלמעלה ולמטה' וא' היא נבד עולם האילות שהוא עולם
הראשון' והיה מקום לאדם לחשוב קודם ליהוה שהיה' ולכן התחילה התורה בבי"ת שהיא נבד עולם הבריאה שהוא עולם הב'
להורות כי זה התורה היא מעולם הבריאה ולוהאמר בראשית ברא שהוא לשון בריאה כי בזה העולם יש רשות לדבר עכ"ל וזה
בדרש באורך בדרך הג"ל ואנכי מאד קרתי' ותוך תוכו בדרתי' ונחזור לאשר התחלתי' שזה הוא העיקר שיכוין בסדר הברכות
הג"ל' ואם הוא מאנשי השמון שרגזו לידע ועדיין לא השיג כ"ל ככוון סודות הברכות והתפילות' עכ"פ יכוון בפרוש המלות
ויכוון לבו לשמים כי רחמנא לבא בעי' וא' המרבה וא' הממעיט ובלבד וכו' הנה"ה (וא"ל רמז לדבר מה שאמרנו שיכוון לנו
לשמים בירחמנא לבא בעי' כי ה"ר מילואי השמות שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם במספר ר"ב' והוא ר"מנא ל"בא ב"ע וק"ל) והסוד
בדבר נראה לפע"ד הקלושה והקלושה שכוונת רבותינו ז"ל הוא זה שיכוון כל אדם עכ"פ להבין מדת ת"ת במלכות א"ס אינו יודע ליחד
יתר ייחודים וזהו ל"ב שיכוון ל"ב שהיא ספירת מלכות הנקראת ל"ב כדודע' ל"ח ז"ש הוא תפארת' ולויחידה בספירת ת"ת
בעלם הנקרא שמים כדודע' והוא שאמר ובלבד שיכוון לבו לשמים' והענין כי זהו באמת העיקר של כל הייחודים שיכוון להחזיר
העטרה

פארת הקורש

העטרה ליושנה ולייחד הנוטריאלת מדת המלכות בת"ת בעלמא המלך הקדוש אשר כעת נתרחקת מאתו כי בפסעיו מלאה
אמונו ומנובלות ועל ידינו עשה הריווח בין הדברים ולא יתנו לה מבית בעלמא כ"ל ע"י שליח דוגמת איש ואשה שהשאלה
ביניהם כפי"כול לפי עשה ולא לגרשה עולמות זאנו מחכים לשוב שנית לקדשה ולא יוסף לגרשה לפינולי עשה כן יהיה האהבה
רבה ומים רבים מים הויזונים לא וכלו לבבותיה והדברים עתיקין וד"ל והכוונה הוואת לבדה מספקת להמתחילם לפתוח
פתחי שערי שמים כי כן ראוי ונכון להסתגב להמתחילים שיכונו מעט מעט בטרם יכירו וידעו בשוב שארי סודות גדולות ונוראות
אס"י וכלה בס"ד כי לא כל היד הרונה ליטול את השם יבא ויטול ר"ל לא כל היד הרונה ליטול את מדת המלכות הנקראת
עם כבודע בסוד ועש דוד עם: הנה"ה (והרמו דוד גימטרי' י"ד ומדתו מדת מלכות הנקראת עם' ואפשר שזהו שרמו
ישעיה הנביא ע"ה באמר כי כה אמר יהו"ד לסריסים אשר ישמרו את שבתותי שם ב' שבתות הידועים ובחרו כאשר הפתחי ומחויקי'
בבריתי הוא יסוד ונתתי להם י"ד וש"ס וכו' זה מלכות לתתא עם עולם והיא בינה מלכות דלעילא אתן לו אשר ל"א יבר"ת
הוא אומיות אכתר יאל וד למבין) והרונה ליחלא בת"ת בעלמא יבא ויטול כי גם זה לא כל אדם וזכה ע"כ ד"ה כ"ל
בהתחלתו עד מי יאיר ה עיניו באור תורתו וז"ה עלולת למעלה הרמה בהשגתו וזו הכוונה היחודת"ת ומלכות ראו למזון
בכל פעם שזוכר עם היו"ה באויה ברכה ובכל מקום שהוא כי בכל עם חייב לשלבו היו"ה ואדני"ה עם סודת"ת ומלכות כבודע והם
יחד גימטרי' אמין שהיא ג' ל"א כמנין היו"ה ואדני"ה שם העונה ויחדם כן וזו הגדולה העונה אתן יותר מן הנודך
והענין כי המבדק וזכר לשם אדני"ה כפה והיו הכרדך לכוון בלב אכל העונה אומר לשמים ביחד וזהו וזו גמור וסימן
לדבר אדני"ה שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך וד"ל הנה"ה (ושמעתי עוד רמו אחד נאה בענין זה בשם אדם גדול ושמו לא
נודע לי יהיה שפתותיו דובבות בקבר וזכותו יעמוד לנו מבקש אני הנבר וזהו שר המעלות ממעמקים קראתיך יהו"ד אדני"ה
שמעה בקולי וגומר הנה אכל השם היו"ה קאמר לשון ממעמקים כלומר מעמקי הלב שמכוון רק בלבנו ואינו מוסיף בפיו ואכל
אדני"ה קאמר שנועה בקולי שזה מוסיף בשפתיו בקול נקרא כאשר נכתב ונפתחים יושק אשר לדקדק היטב חשק ע"כ)
ר"ל שם אדני"ה רשאי אני להוסיף מהשפלה לחזן ככתבו וזה אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך ר"ל כפי אני רשאי להגיד
מהותה של המדה שבה עם אדני"ה ומה מהותה דינא רפיא ושאר דברים הכדשים על המדה הסיאוח תהילתך ר"ל מהותך
כי כן דרך התהלה כשמתפארים לאויה דבר אומרים זה פעולותי וסבולותי והענין שצמדת המלכות אנו יכולים להשיג קצת
יותר מבאשר ספירות כי היא אחרונה והיא נקראת אחרית הימים כמו שמלינו כמה פעמים בזהו ונס נקראת שליח שעל ידה
נשלח הכל ונפעל כל פעולות העו' ספירותה לדין וסן לרחמים וזה יהוה שכל מקום פעולת השליח ניכר כי השליח
מגלה דעתו של המשלוח וכפי מה שזוהו לעשות משא"כ במלך עצמו שפעולותיו אינן ניכרין בעת עשייתו והכתוב מעיד לב
מלכים אין חקר שאף גם שראוין מעשיו ואין להכיר ולידע מתוכם מהותו וטבעו ומהותו כ"א שריו ועבדיו הקרובים אליו
וגם אלו אינן יכולים לירד לסוף דעתו באם לא יגלה להם דבר מה כן הדבר באלף הבדלות כפי"כול אכל המלך מ"ה הקב"ה
שבעם היו"ה רמוזו למלך עצמו שהוא סוד הת"ת אין אנו יכולין להשיג כ"כ כמו במלכות שהוא השליח כפי"כול וזו"ה בכל מקום אשר
אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך פירש כי שמי הוא עם המיוחד והמלכות נקראת ברכה כדאית בשערי אורה ע"ש שהיא
ברכה עליונה שמונה כוונת כל ההשפעות כי היא גומרת השליחות של כל העו' לפיכך הוא אומר בהזכות שמי לא יבא לך
הפעולה והגמר אם לא אבא אליך ע"י הברכה שהיא הברכה והן שאנוראים מעשו שהמה רחמים מ"ה מהותו ועבדו ויריד לסופו
אין בידו כ"א המלאכים הקדושים משרתי עליון וגם המלאכין יודעים מלדעלם כי אם אותן הדבר אשר נשלחים מאתו ית'
שמו כבודע וזה בעולם השפל הזה כן ובעולם העליון שאלים גם הם איה תקום כבודו ולפענ"ד כרמו זה בפסוק מי ימלא
בבורות ה' ישמעו כל תהילתו ר"ל מי ימלא בבורות של עם היו"ה ומי ימלא פעולותיו ונפעול רחמי בבורות חסדו שבורת החסד את
הדיון ופעול רחמים ולפעמים באמת גם הדיון נזכר וכל זה תלוי במעשה בני אדם כבודע שהדיקים מהפכין את העליון
והרשעים להיפך וכאשר אדבר בזה במקום אחר בס"ד ואל תתמה על מלת בבורות שהיא לשון דין ואני רמזתי על רחמים
כפי"כול אודיעך ואניגך בנגלה ובנסתר בנגלה כי לרוב התועלת המגיע לנו ממדת הרחמים מהראוי לכתוב בשם בבורות וראיה
לזה מדכחו"ל מגמרא דברכות וז"ל מוכרין גבורות בשמים וכו' ופירש"י ז"ל ונקרא גבורות לרוב תועלתם ובנסתר הוא
על הדרך שכתב בס' יונת אלם פרק ב' על בעל גבורות שהוא גימטרי' תש"ך סוד חסד עליון בכליות עשר ר"ל פעמים ע"ב עולה
תש"ך וע"ש ורמזתי מזה במקום אחר שזכונ"כ הסוד יהו"ד הוא האלקים כלומר שם היו"ה במילוי ד"ב בכליות כפי"כול עולה בעל
גבורות שהוא הדיון שם אלקים וסימן לתיבת תש"ך כפי"כול ת"ל תליס"ש חרות כ"ע עורב ר"ת תש"ך הכלל שבעל גבורות הוא לשון
דיון ומספרים רמוזו לחסד העליון רחמים גמורים וד"ל או נובל לומר ע"ז הדרך מי ימלא בבורות ר"ל אף שכשתראה שם היו"ה
נמלא כתוב אכל איזה פורעניות שאו פועל גבורות כגון ו' המטיר בפועל דודים וכו' ואלה הברכה מקומות מי יוכל למלא מה
זה שהרחמים גבורות עושה כי בידו הכל וכר' לכונו ופסלו יעשה ואין מי שיאמר לו מה תעשה ובקומות אחרים מכוון לנו ע"ד

טהרת הקורש

האמת שפסעם הוא מזד הכליות וזה שישבו וישבו כנודע לידעי חן ומיישמיע כל תהלתו ר"ל מהותו ע"ד הכ"ל אלל ותי
 גידתהילתוך וזענין אף כי אכזרואים שהוא רחמים מ"מגם הוא לפעמים פועל דין ככ"ל ואף גם לפעמים גם מלת המלכות
 שבה שם אד"י פועלת רחמים אין זה כ"א שליחותי הקא עבדית אבל בערך עצמותו ידענוגם ידענו דלית להמגרא ליוסד
 ורק היא דינא רפוא בשמה אד"י כן היא דינא אמתו דדין כאתון דדין זו"ס דינא דמלכותו דינא ולכן עיקר החוד ליוסד
 הו"ה האד"י דין ורחמים בכל עת שזוכר כלי לתקן דין ברחמים וזהו כוננת מאמרו ו"ל ובלבד שיכוון לכולאמי"ם סיני
 מלכות לת"ת וכו' גם יכוון באמרו שם הו"ה ה"ה ה"ה ה"ה כנודע ודי לזכור הכונה בזמן שאין לאל ידו להשיג יותר וזה
 תעלה לזכות תפלתו לפניית שמו ואם אף גם בוהאין השגתושהוא פאנשי תהם נמשל כבהמות נדמו אוי וישלבו לשמים
 כמשמעות פשוטו וכגלה ויהיב"ב בתפלתו כשזמעת ורז"ו לפני שזמעת תפלת כל פה כי אל רחום הוא וכתב מהר"א אבוב
 ז"ל כי אתה שומע תפלת כל פה ואינו שומע תפלת עבו"ס אלא תפלת ישראל בזכות המילה מי"ל גימטרי"פ פ"ה ר"ל
 שומע תפלת כל פה המקיים מי"ל גימטרי"פ פ"ה ואף למי שאינו יודע לכוון בו כ"ש כשמתפלל עם הזכור שיתר כשזמעת
 כאשר אדברמוה בהשגת בהכ"ל נ"א"י ה"ח פ"ה י"לית לי ארחיבזוה מילי:

פרק השלישי

אחר סיום הברכות הכ"ל יאמר תיקון סדר חזות וקיות השייכות לאבילותיו וירושלים *
 ליון נגד רחל וירושלים נגד לאה כאשר נמצא כתוב כל הסדר כפירו את חקת התורה *
 בזאת ח' חזות גם בשערי ליון הסדר מקרוב מסודר בסדר נפלא כגון טוב ויפה *
 בתוספות עניינים אחרים כפלאים עם כוננת השייכים להם ואחר סיום התיקון ישבו ועסוק בתורה עד אור הבוקר ואז יעניף
 עוד כשתקום בלילה ללמוד תורה תאמר כל הברכות על הסדר ככ"ל מלבד ברכת הכותן לשפוי בינה לא יאמר האדם עד אור הבוקר *
 וכן אין אומרים פרשת התמיד עד היום ועינין מזה בשל"ה דק"ט ע"ב וכשעומד בלילה לזכרי נקיבו דעתו לחזור ולישן אין
 לברך לאחר שיטול ידיו ומפני נקיות כ"א אשר יזכור דיון דעתו לחזור ולישן אין חל עליו אלו לברך המעביר שינה ופוסק עורים
 ודומיהם וכבר אמרו שאין להפסיק בהם ולברך כלם על הסדר וסי מנייהו מפקית לברך כ"א אשר ירשה חייבלברך בכל
 פעם גם כיום בלכתו ללרכו ועוד לעמוד חזות אף מי שאינו יודע ללמוד תורה וירא שמים יקום בזריזות לעבודת בורא אבסנות
 הלילה ויקונו על גלות השכינה ועל חורבן המקדש שהוא תיקון לאה ורחל כנודע ל"ח וקודם סדר החזות עיי"ב בשל"ה דק"ט
 פ"א מה שכתב שם לומר מומרים ותמינות כנרשם שם ואח"כ יאמר שאת תפילות ותחנונים עד אור הבוקר והלאה כי זמן
 הבכי ולקונו הוא בלילה וזמן אמירתו ומירות ורננים הוא מאור הבוקר וכל היום כמאמר הכתוב בערב ילין כבי ולבקר רנה *
 וכן בכה הנכה בלילה וכן בוקר תשמע קולי אערך לך וגומר ופירש"י ו"ל אערך לך תפילתי ואו כשיעשה כן יהיה תפלתו
 רז"ו לפני הקב"ה והקב"ה עם כל הדקיקים ב"ע ישמעו לקולו כמבואר בזוהר כמה מקומות ע"פ חברים מקשיבים
 לקולך והוא לשונו הטבור ת"ח בשעתא דאתער לפני לילא וקב"ה עאל ב"ע אלשתעשע עם דיקייא כהאון איליני ד"ע
 מומין ומשבחן לקב"ה דכתיבא ורכו ע"י העיר מלפני ה' וגומר ווי לאינו דיימי יתבא בחוריהון כמאל דא לא ידעו ולא
 מסתכלין אן יקומון דינא וחסבן אסתפקא כד אסתאבנא ונפשושטיא על אנפי דאווירא דשיירא וסלקא ונתתא תרעין לא
 מתפתחין מתנגלין כחבנין בגו קוספיתא (פירש"כ הקלע) ווילון מאן יתבע לון דלא יקומון בעידא דא בגו דוכתא
 דעיונא דליקייא אסתפקון דכתיייהו יתמסרון כידיו דדומה כתי ולא סלקא עלייהו כתיבכלה עני וילך כן יורד שאול לא יעלה *
 בהוא שעתא דאתער שלהובא חד מסטר לפון ונבט"ב דסמרי עלמא נחית ומטי בין דרפי דתרגו לא אפתער ההוא שלובא כ"י וקרי ולית
 מאן דאתער בר אינון וכלי קשוט דקיימי ואתערו באורייתא וכדן קב"ה וכל אינון דליקייא דבי נמתא זייית לקליהון כד"א
 היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני עכ"ה הקדוש הזה ע"ו ישמחו הסרדים ויראים על דבר'ה על התועלת הזה
 שגייע להם ולהיפך ח"ו העללים הסדומים על פרסותם ואינם מקינים ממש כבותם לשבח ולומר לקיים הפסוק יומי וזהו ה'
 חסד וזבילה שירה עמי תפלתי שפירושם למי יומי ילוה' חסד על שבילה שירה עמי תפילתי והקב"ה מושך עליו חוט
 של חסד ביום כדמלין בגמרא וכו' וכן איתא בזוהר פ' אחרי זו"ל דעבי"ב מריחמותא דקב"ה הלימיקם בכל לילה לאשתלח
 בפלמא עד דאתער לפרא ויתמשך עליו חוטא דחסד ביום דתיבא זכאה חולקא דהוא"ב נדרחמינתא דארחי ליה לקב"ה דהכי
 אינון וכאין קשוט דמרטין ליה לקב"ה הכי בגין דעלמא אתקיימא בגינהון ושליטין על גיורין קשין דלעילא ותתא בגין דיתקיים
 בגינהון עכ"ה הרי מבואר בזה המאמר באר היטב שגם אינון שאינן יודעין ללמוד לריבין לעמוד בחזות הלילה להתפלל
 מאהבת השם וזהו דקאמר בלשוננו הטבור לאשתלח בפלמא חסד שיהא התפילה עבודה שבלב ולא אמר לאשתלח באורייתא
 כמו בשאר מקומות כשזמירת על לימוד חזות לילה נמצא גם זה וכו' וגם עליו נמשך חוט של חסד ככ"ל והעולם מתקיים
 בגיני ונקרא מבני היכלא דמלכא ומבטל גיורות רעות ואשרי חלקם המרגילים את עמם בזה ומובטחים שהם מומרים
 לכ"י עולם הבא אם לשם שמים הם עושים ולא לשום פנים בעולם כי ראיתי רבים כמוהם בעו"ה להתפאר ולהתגלגל הים
 מעשים

טהרת הקורש

ותורתו ובאשר זכרנו וכל אלה די רבינו ו' אלהים אמת בדרך אמת ינחינו לכתוב עוד עניינים אחרים בטוב טעם ודעת יזכנו אבי ר'

פרק רביעי

ואחר שהנעתי לפניך כל אלה אבאר לך החילוקים שיש בין יליי חורף ליליי קיץ שבלילות הארוכים שהם לילי החורף יכול לחזור ולשון אחר סיום התיקון והלימוד אם עוד זמן רב עד הבוקר ובלבד שיחזור ויקום עוד עד הבוקר קודם אור הבוקר ויחזור ללימודו או ללתיפלתו באופן ששביבא רחל לעלות עם דודה באור הבוקר תמלאוהו יעורר וכבוד לעירש שחר אני מעורר השחר גם חייב בשניהם דהיינו לאחוז בעסק התורה וגם אל תנח ידו לומר כתיקון הכל אבל בקיץ שהלילות קצרים ולא יספיק הזמן לתרווייהו הסכרת לא יגיכה לפטור כחד מהם ומספר עץ החיים נלמד שטוב יותר לומר זה התיקון והובא בשערי יון זו' ואם יקום בלילות הקיץ סמוך לאור הבוקר שאז הלילות קצרים ואין שעות לעשות התיקון ולעסוק בתורה אם טוב לעשות התיקון תחילה אם פי שאין לו זמן ללמוד א"כ ומסיים עוד שמה שיתר טוב לומר זה התיקון מלומר שומרים לבוקר שלנו כי זה הסדר התיקון מלות כאמרה מן השמים ע"פ אליהו ז"ל ומה מאוד יפה המנהג במקומות גדולות שהולכין בכנפיהם בעשרה או יותר לב"כ ואומרים סדר מלות האמנם במסותרים תכבה נפשי כתיב אבל לרבים נמנע הדבר ממה עומים ונפרט להשכנים מאוד מאוד המניע ואיננו לריך להודיע טעם למה ומדוע כי כל איש בעלמו יודע אבל לב"כ אין שום דבר חוץ ומעבב ואדרבה איש את אחיו מעורר לבו לבכי ולקונן על חורבן המקדש והבגלות הגדולה ומתפללין בעשרה על בניינה במהרה בימינו ועל ביאת משיחיו והתפילה ברבים יותר נשמעת ואשרי להם ולהמתחד בהם ועיין בשל"ה שמשבח האיש המתחד תמיד בחברות קדושות וכאשר יבא לפנינו ב"ד וכ"ש חברה כושרא וקדוש ואמרה כי אין הימנה שביניהם מתקיים העולם כולה כאשר זכרנו בפרק הקדום לזה ואמרין עוד שזוכה לאור גדול ולתעלמות החכמה שמגלים לזכי סוד' ליריאיו וגם נכון וטובו שתיפלתו יהיה לרצון ונשמעת כי קרוב ה' לכל אשר יקראוהו ובאמת הן הסבעלי הסוד היודעים לייחד שמי דקב"ה ששכינתו וזוהבאמת שמכוונים לייחד המלכה מלכות במלך שהוא ת"ת הסקרא אמת בסוד תתן אמת ליעקב ואילון אינון נקראים בעלי אקלידא דגנוי אורא המלך מ"ה הקב"ה כי בידם לפתוח פתחים ושערי שמים כי כוונתיהם היא מפתחותיהם יודעים לרמות בעת רבתיפלות ובתכונות ומבטלים גזירות רעות ומגייס על כל דבר שלא תבא כי הקב"ה הגדור והם מבטלים כמאמרנו למושל באדם ומי מושל בהקב"ה דייק ומיפתיסור ולא ירצה להיות מושל ושלטן כזה וזה אלף מהנהגת היום ואלך ברבש בבית אלקים בית הכנסת הקדושה לסדר כל הכהגותיה ואף שגם זה שייך לסדר היום אך יחדית לה מקום קדוש לבנותה על אדמת קודש בבנין טוב ויפה בהרבה חלונות המאירים לאדם ונפתח ושער לה' הדיקים יבאו וכו' ובאמריעתה בימה מנדל עון בירוח הדיק ונשגב ולהיכל הקדוש לבא ולהשתחוה בביראה ולקיים מה שצאמר בספר התורה אשר נתון להיכל ערוכה בכל ושמורה זאת בלבי אמרתי וסדר מיוחד לה בחרתי וגם מהטעם שכתבתי חתבתי אם זכור תזכרו ואם לאו בעיניך תראו ואולי יהיה לנו חלונותיה לאור להאיר לנו הדרך בחשיכה גדולה שנפלה כנפול עטרת ראשינו מוזן חורבן בית מקדשינו השמש בעונותינו והשכיחה עמנו בגלותינו ואיש הירא הדיק הלכב יסיח חלונות ולעורר לבנו הטהור להתנהג בהנהגת ב"ה כנ"ב בזיע ורתת ולהתפלל באימה ופחד ביראה ורעד ואולי יהיה קצת לעורר ולסעד לשכינה מקדש עלינו ותחתון כי בהתעוררות התחתונים יתעוררו העליונים וכאשר יבא לפנינו עוד אי"ה המוה ואין לנו עסק בנסתרות האלה לבאר עד היכן הפנס הזה הביע שנחבד המקדש ונלטה השכינה עמוכמוש"ה עמואנכי בדרה"ה הגה"ה (ובתנו המקובלים אל תקרי בדרהאלא בצירי והענין הוא כשישראל הן יושבין על אדמתם אז נאמר עליהם והייתם לי בגולה והוא מלשון בגול בסוד שלשה יוד"ן היינו י' מהי"ה י' מישראל י' מירושלים אבל כשנחבד ב"ה ירושלים נהרס וכידע"ה ישראל נעים מאדמתן ואינם בירושלים ואינם רק שני יוד"ן והוא ירי' וזהו שאמר המקון כי רבות אכזותי ולבי ד"י פירשתי היו"ד ירושלים נהרס לד"י וזהו שרמזו נמי שהטעם"ה תורה וזה כעשה לך עם נקודות הכסף כי נקודות הוהב הוא קמ"ו והוא י"ו והוא מלשון י"ו והתיקון יהיה לך עם נקודות הכסף שהוא כולו בגול עיניה שלשה יוד"ן במילוי ואו ומלאה הארץ דעה כי התורה ארוכה מארץ מדוע עתה יקראת ומי יוכל להבין כל דברה כי היא מופו ומפניני"ה היא יקרה אין לשערה כי מאד רכיה נסתרה האמנם גילה לנורש"י וזה"ה וולות מחביריו הקדושים והטורים תלכ"ב"ה מ"מ אין והכי אם כמראה הבוקר לוא ושוב והנס שיהיה לאל ידולגלות יותר בזה וכיוצא בזה אך שבדברים הנוגעים בכבוד אלקים הסתיר דבר ובלהטעמו וכסה טעמיה ואמר במקומות רבים ולאיתן רשות לבלאה ובולות לשונות באלה כנודע להעומדים על פתחו ושוקדים על דלתותיו מן הוא לכל האוחזים בו ולפעמים קורבם העניינים וסמך על המבנים ושריעין של אנשי דורו וראובל אלה תורה וגדולה ובהיותם על האדמה כללוחמו ותמומי"ה בלמא ואנו למשמע און דאבהנפשינו ועונותינו גרמו שאין איש כוה בדורינו להבין עלינו וכדרך ישר להוליכנו ובתורת ה' היא חכמת הקבלה ללמדנו

מחרת הקורש

7

ללמדו ועל שגאת ה' יפסד בעדינו ועתה אתנהלה לאני לרגל המלאכה בנין בית הכנסת אשר לפני כערכס' וס' ברחמינו ילחית לי וישלח במעשי ידי ברכה אמון):

סליק סדר היום בעזרת אל נורא ואיום:

והא לך סדר הנהגות בית הכנסת

פרק ראשון

הנהגות היום שהם מן הכרת בין תכלת ללבן יתעטף בטלית ויניח תפילין בורעו וראשו וילך לב' הסכמטור ומעוטף ויניח ידו הימנית על המזוזה כדי שיהא מסובב במזות כי תפילין בראשו ובורעו השמאלית מזוזה כימינו ויתבאר לך זה בסוף פרק הזה

זיכות שנים מלפניו ושנים מלאחריו הרי מסובב במזות שכל התורה תלויה בהם וזיבורת מזות זיכות כזכות בהם וראיתם אותם וזכותם את כל מזות ה' והם עיקור קבלה על מלכות שמים עלינו ועיקור אמונתיות לזויה בהם שהם חותמו של הקב"ה והוא לנו לאות ולמופת כדכתיב והיה לך לאות וכו' וגומר וכשוי' ע' מהם בעלמם האות והוא אין זריכין לאותות דתפילין ככודע והנה כל האומות מולולין ומלעיגין במזות אלוייתר מבשאר מזות וזרות סברם מלבס' ודעות זרות מדעתם לכאר ולפרש הפסוקים שזוכרים בהם לזוי המזות האלה ולא הם בלבד אף אלו המדקוקים המה המקראים המאמינים בחלקי ישראל ובתורתו רק שמולולין ומלעיגין על דברי מו"ל' גם אלו מפרשים הפסוקים האלה לפי דעתם הכוזבים והכוזבים ימ"ש אוי להם ולגשמתם ווי להם טב להם ולא אתדריאו כי לאלוהין להם טענת כמו האומות שאין להם תורה כלל ואנו מאמינים בני מאמינים אין כנוסוס דעה זרה רק כלם פה אחד ופה אחת לקיים כל מזות השם ביחד כפי מה שהורו לנו חכמי קדמונים ו'ל אשר גם המה כן קיימו וקבלו איש מפי איש עד משה רבינו ע"ה פירוש התורה וסודותיה והכל הוא הלכה למשה מסיני לכן ראוי ונכון לקיים ולהרגיל את עצמנו כל איש ישראל להתנהג בזה וילך מעוטף ומעוטף בטלית ותפילין מביית לב' הסכמטור לחבב המזות האלה מאד וככודע מהדין שמי שזכור בטלית קטן ילבישנו ויניח תפילין בביתו וילך לבוש בזיכות ומוכתר בתפילין וכו' ע"ש בא"ח הלכות תפילין סעף ב' וראייה לזה מה שהורה הגדול פרשת ואתחנן דף קכ"ו ודומה לו המאמר בזוהר חדש פ' תרומה ו' ל' ארשב' בשעתא דב' כחא קדים בלפרא ואנת תפילין בריש ותפילין ברשימא קדישא בורעא ואתעטף בעיטופא דמזות ואתי לנפקא מתרעא דבייתא ארבע מלאכין קדישין מזווגין עמי וכפקי עמי מן תרעא דבייתי ואחיפו ליה לבי כנישתא ומכריון קמיה בני יקרא לדיוקנא דמלאכא קדישא בני יקרא לברי דמלאכא לפרכוסא יקרא דמלאכא רוחא קדישא שרי עלי' אכריו ואמר ישראל אשר בך אתפאר עב' ללעניינו ושרי מחאר במאמר זה כל דברינו בא וראייה גדולה נעשה בו כמו שהוא מסובב במזות ה' כד' מלאכין מזווגין ביה ומוסבין אותו היינו פנים ואחר וימין ושמאל לכן הם ד' והוא קדישא שריה על ריש' גם נמצא בתוב בכתבי תלמודי האר' וזה"ש מעינן העשרה ראשונים בב' הסכמטור האר' וזה"ש לא היה מ"י הראשונים כי היה מוכרח לפנות גופו שהיה חלני' גם כי היה כושב לילך מעוטף ומעוטף בטלית ותפילין מביית לב' הסכמטור והיה יכול לעשותם והכלילה נראה מהג' כשיתר טוב לילך מעוטף ומעוטף מביית לב' הסכמטור קודם זמן הכנת תפילין וזיכית ולהיות מ"י ראשונים עוד מלאכתי בספר תיקוני' שחיבר מהר"ר יששכר בער בהגאון הגדול מהר"ר נ' ככודע של הגאון הגדול מהר"ר נ' שפירא בעל אמרי שפר וזה"ש שכתב שו"ל תיקון לדבר ב"מ הוא מזוזה והכי איתא במביתא ועבר ה' לנגוף את מזרים ופסח ה' על הפתח והרי דברים ק"ו מהפסח הקל שלא היה אלא לפי שעה ואינו בוסג ביום ובלילה ואינו כושב לדורות' כתיב ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם מזוזה חמורה שיש בהו' שמות וכוונת ביום ובלילה וכוונת לדורותם עאל"ש ושל איתן המשחית וכו' והכי איתא במדרשות על כנפי בגדיהם לדורותם חסר כתיב דתנינן תקופרת זיכות בק"ש ובדירתו של אדם נמצא שהק"ש כולה במזוזה החזן מפרש' זיכות שחסר שם וזמנה שלמה' לא כשמתעטף בזיכ' ויולא פתח ביתו ומניח ידועל המזוזה הרי נעלם ק"ש' אז הקב"ה שמוח והמלאך המוח ז' ומש ויכלל האדם מכל זקוק ומשחית והיינו לדורותם בשביל דירתם מ"ל ממתי דכתיב מזוזה משמע ו' מותי שלא ניתר רשות למשחית לחבל וזו מפתחו עכ"ל כל אלה דאיות אמיתיות ומקוה שטוב לילך מעוטף ומעוטף בטלית ותפילין מביית לב' הסכמטור מוכח מה פסוק' אשתחוה אל היכל קדיש ביראתיך שדרש בזוהר ואתחנן מאן דאעל ביה כנישתא כד נפקי מתרעא ולא תפילין בריש' וזיכית בלבושי' ואמר אשתחוה אל היכל קדיש ביראתיך' הקב"ה אומר אן הוא מוראו ודא אסחיד סהדותא דשקרא' לכן יוסר בה כל אדם על דברי מוסר"ר יששכר בער ה"ל משמע שכל היום אף שכשילך לשוק אולכל מקום שירצה וזיכית בבגדו משלים הק"ש בהנחת ידו על המזוזה והקב"ה עמו ב"ל' כ"ש וק' וכשהולך לב' הסכמטור ומעוטף ומעוטף בטלית ותפילין ודאי נשלמה הק"ש בכל עיניה' שהלא מדברת בכל' אלה תפילין זיכית מזוזה' והעשויים הם בחוט המשלש יחד ביחד גמור ע"י האיש שהוא בלכתו לב' הסכמטור' אז ודאי נתרבה השמחה לפני

טהרת הקודש

לפני הש"י יותר ויותר ולא ינתן רשות למשחית לחבל ולא זו אף זו והמלאכים מליין אותו מציתו לב"ה כבד במאמר הושר
הכ"ל. שפסול גדול כוהנים בו ומכרזים לפניהו הכי יקרא לבדי דמלכא קדישא וכו' ואין לך כבוד גדול מזה ומי הוא הכסיל
אשר לא יחפץ וימאס בכבוד הזה אין זה כ"א מי שהסרון הדעת דבוק אתו ואף גם שאמרנו שיותר טוב לילך מעוטר ומעוטף
לב"ה כבד ככ"ל מלשיות מעשרה ראשונים. מיהו בעיתים אשר יש לאל דרו להיות מנוי בתוכם כגון בימי הסליחות שעומדין
קודם זמן הנחתם: שאז אין בידו לעשות ככ"ל. אזי עכ"פ יהיה זאת תמורתו קודש להיות מי' ראשונים. וכאלה ראוי לנהוג
בתפילת מנחה וערבית שאז אין שייך לומר טעמים ככ"ל. כה"ב במקומות שנובגין לומר חלות בעשרה בב"ה ככ"ל ראוי להיות מנוי
ביניהם החבורה דלק. ופרט בשני"ט דפטר מתפילן טוב לסדר ולזרו את עצמו להיות עכ"פ מעשרה ראשונים. וגם בזמנים
האלו שזכרנו ימי הסליחות או במקומות יש שאומרים חנות. ויכל להשלים כוונתו במעשה. שנובג כל השנה לילך מעוטר ככ"ל
דהיינו לאחר סיום תיקון חנות. או סדר הסליחות. יחזיר לביתו ויתעטף בו. בזמן הנחתם ככ"ל. ואז שניהם כאחד
תמים יחדיו. ותפילות האמרים קודם עטיפת הטלית והנחת תפילין לא כתבתי כי כבר המה כתובים על ספר שערי ציון
בסדרן והכלתן. וגם נדפסים בכרך קטן מיוחד תפילות הללו בנוסחאות אחרות כנגלה שיבינום ההמון. רק אכתוב לך
מה שמלאתי בשם אדם גדול שטוב לומר בשעת עטיפת טלית פסוקים אלו ב"כ. ואלו הן מ"ה יקר חסדיך אלקים ובני אדם
בצל כנפיק יחסיו: ירויון מרשן ביהך ונחל עדניך תשקם: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור: משוך חסדיך
ליורעיד וצדקהך לישרי לב: שמרני באישון בת עין בצל כנפיק חסדירני: ברכי נפשי אתה וגומר עד גומה שמים
כיריעה: ונראה דמהשכתוב בשעת עטיפה הוא כשמעטף כעטיפת השמעאלים שצריך לעמוד כן שיעור הילוך ד' אמות כבודע
אז טוב לומר הפסוקים הללו כדי שיעמוד בעיטוף בו. וכן בשעת הנחת תפילין אחר הכריות יאמר הפסוק וראו כל עמי הארץ
וגומר: ופסוק ראשך עליך בכרמל וגומר וטעם ידוע לי"ח. וקלת כוונת הילגית וסדר עשייתם אכתוב גם ד' בסדר הנשנות
שוי"ט. כי לכך נבחר אלזי הסדר ההוא להרכות בו כתיבת קלת סודות וכוונות יותר מבשאר סדרים. כאשר תמלא גם נ"ב
מאיוה טעם כאלה חפצתי. ובו בחרתי. וגם כוונת קלת השייכס לתפילין וסדר הכתיבה והעשי' שלהם. וסדר הנשנות
והנחתם אודיעך בעזרת השם במקום אחר. ואין בזה משום כל תאחר. כי בתורה אין מוקדם ומאוחר:

זנחזור

לעניינינו. בהליכתו לב"ה כבד בהנחת ידו על המזוזה כדלעיל. מה טוב ומה נעים לכוון בשעה זרופי שד"י
כזה שר"י. שו"ד די' שרדש"י ש"ד יד"ש. גם יכוון מזוזה ב"ה ג' שם אדכ"ס ס"ה. גם יכוון בסופי
תיבות של מילוי יז"ר שהוא יו"ד לדי' רי"ש. נמלא שד"י. וטוב בזה לבלול הילג"ר. כך נמלא בקונטרסים
האר"י ולה"ה. וכלתו מהמזוזה אל היסוד אחוריו אל המזוזה כ"א בעבד ההולך לפני אדונו. שהולך אחוריו ופניו אל אדונו
ושלא יהא נאמר עליו. ואובי תת לי עורף וגם כי בזה הוא מוסבב במלות כשילך מהמזוזה בו. ומה שאמרנו לעיל בפרק
זה. מזוזה בימינו וד"ל. וכן כוהגין רוב אנשי המעשה. ועוד ראיתי נוהגין לילך גם מב"ה ככ"ל לביתו בתפילין כבדי שיהא
מוסבב גם בכואו ככ"ל. (ובזה מקיים הפסוק יפול מדרך אלף ורבעה מימינך.) כי ראיתו כך יהי ביאתו. ושאו המזוזה ממש
בימינו. ותפילין בשמאלו. במדרש מי גרם להכלל מימינם ומשמאלם בים. מימינם בזכות התורה שהן עתידין לקבל מימינו
אש דת למו. ומשמאלם זו תפילין. ראה גם ראה כמה גרמו לישראל קיום חלות האלה. כן טוב ויפה הדבר הוה לעשות
לכל אדם שאז הוא מוסבב במלות תמיד בלאתו ובכואו. בו. ויקיים בו הכתוב ברוך אתה צבואיך ברוך אתה בלאתיך. ויהיה
תמיד בעזרתו וכל אשר יפנה יקדים השם הללחתו: וזהו אשר יאמר בלכתו לבית הכנסת

בשחרית

יאמר הריני הולך לב"ה כבד של אברהם אבינו שבא לייחד שמו דקב"ה בדרועא ימינא לשם כל ישראל :
שזה רמוז למדת חס"ד שהיא זרוע ימין והיא מדת אהב"ה. כי תפלת שחרית אברהם תקנה כנודע :
יאמר הריני הולך לב"ה כבד של יצחק אבינו שבא קדישא לייחד שמו דקב"ה בדרועא שמאלא לשם כל
ישראל: שזה רמוז על מידת פח"ד שהוא זרוע שמאל והיא מדת יצחק אבינו ע"ה. כי תפילת
מנחה יצחק תקנה כנודע :

במנחה

יאמר הריני הולך לב"ה כבד של יעקב אבינו. לייחד שמו דקב"ה בדרועא ימינא וצורועא שמאלא לשם
כל ישראל. שזה רמוז למדת ת"ת הכולל שניהן גדו"לה וגבור"ה שהם הזרועות ככ"ל כי הוא הברית
התיכון המברית מקצה לקצה והוא מדת יעקב אבינו ע"ה כי תפילת ערבית יעקב תקנה כנודע :
ועיין מזה גם משל"ה דק"ס ע"ב וכלל דברו שהענין שצריך בכל דבר שצדקושה שלשה אלה:

בערבית

דיבור מעשה
ב"רנש. ויכוון בר"מ ב"ב ובה"ג ש"ג א"ב י"ת ע"ס המלה. וכוונת הר"ת והג"י הוה זה. ב"ב ב"ן לב"ה כבד שהיא
רמוזת למלכות השם ב"ן כנודע. וכנסת הוא מלשון כנפיקא שגם המלכות שבה שם ב"ן היא כנפיקא לכל ג' שמו"ת עילאן
ע"ב

ע"כ ס"ג מ"ה יש בה י"ס והס' שמות דב"ן ויו"ד פעמים ב"ן במנין תק"ד ועם ה"ר ע"ל עולם כמנין כנסת וקודם
 שנכנס לב"ה הכה לרדף לאימלא באבוהן ולומר ואני ברוב חסדיך כאשר יבואו לפנינו אי"ה בקרבן וזרדן לכוון בשם אב"ג
 י"תן שהוא סוד חס"ד עליון וזהו ברוב חסדיך וזהו ברב"ש כמנין אב"ג ית"ן כו' ועוד טעם על מילת ברב"ש כי הנה חייב
 אדם לכוונת במורא לב"ה כנ"ש ומקדשי תיראן וזהו מלכו"ת כבודע ולכן אמר בבית אלהים נהלך ברגש שריגש
 את עצמו איך נכנס בבית אלקים ית' וחדרו של מלך עולם וזהו נרמו בר"ת ב"א ב"ן ר"ל בכו"ף לב"ן שהוא ב"ה כנ"ש הרמוז
 למלכו"ת כנ"ש תהא באתך ברגש ר"ל בהרגשה שחייב אתה להרגיש בעלמך וראת אלקי"ם ולכן נוכר גם בפסוק זה שם
 אלקי"ם ודי' ויש עוד כוונה אחרת על ר"ת וסג' ה"ל ואין לכוון אותה אלא להנכנסים בסוד ה' המהימדי הסגלה והוא
 זה לרדף לכוון להמשך ג' מוחין חב"ד למלכו"ת מן נה"ד דועיר אנפין וזהו ב"א ב"ן ר"ל ב"א ג' היינו שלשת מוחין ניתנין
 למלכו"ת הנקרא שם ב"ן וז"ל:

והליכתו

לב"ה כנ"ש בוריוות ובמקורות ע"ש הכתוב אחרי"ה תלכו כארי ישא כי הוא שאב ויחדרו בניס מים
 ודרשו רז"ל מיני לעולם ירוץ אדם לדבר מלוה ואפילו בשבת ואמר רבי חלבו אמר רב הונא אל
 יפסיעו פסיעה גסה בשבת היולא מוב"ה כנ"ש ולא אמרן אלא למיפק אבל למיעיל שרי ומזהו למירהע
 שנאמר אחרי"ה תלכו ונומרי ואח"כ יאמר פסוק זה נדעה ונרדפה לדעת את ה' הגה"ה
 ונוב לומר פסוק זה לכל אשר מלוה שילך ואחר כך יאמר פסוק זה אחרי"ה אלו קיבם
 תלכו ואותו תיראו ואת מלוותיו תשמרו ונומרי וזהו פסוק תמלא כלל התורה אחרי
 ה' תלכו זו מלות שקי'ן אדם לחיברו כגון גמילות חסדים וכו' כמו שדרשו רז"ל מהפסוק
 הזה שזרץ שילך האדם אחר מידותיו של הקב"ה להלביש ערומים לבקר
 חולים לכהן אבלים כבודע וכמוכן נדרש בדרש חז"ל פסוק של והלכת בדרכיו
 הן המלות שבכלל ולא בפרט בתורה ואותו תיראו וזמנות לא תעשה כשאומרים
 לאדם על איזה דבר שלא יעשה ומוהירים אותו באיזה עונש אזי הוא מתיירא
 לעשות ואת מלוותיו תשמרו זו מלות עשה ששומר לעשות מה שיליוהו כל זה
 יאמר בשעת הליכתו לב"ה כנ"ש וכל זה מלאתי וגם ראיתי לחכמים ואנשי מעשה להתנהב
 בכל אלה ועל לריקי יסודי עולם הנחת ראשו ורובי לסמוך עליהם ואף גם שלא
 בכתי לפעמים טעם לדבריהם הנכונים ואמיתיי ובניתי לי כל אלה לפי חכמתי
 והשנתי שאינו למעלה למעלה ומה לילי להרבות בדברים כי לחכמים ובנונים גם קיאו יספיק:

פרק ב

בית ה' נלך פירש שהאדם עושה ויווג בית עם ה' כי בית הוא מלכותו וה' הוא בביתו וזה הוא השמחה:
 וכשנכנס לשער החייון שהוא בעזרה יאמר בעמידה כל המזמור עומדות הים רגלינו בשעריך ונומר
 ואח"כ יאמר לפני פתח הכנסת בעזרה ואני ברוב חסדיך בזכות אברהם שנקרא חס"ד אבא ביתך ויכוון במילת חסדיך
 לשם אב"ג שהוא בחסד ובכח זה השם אדם נכנס לב"ה כנ"ש וזהו נרמוז במילת ברב"ש כמבואר בפרק הקדום אשתחיה אל היכל
 קדשך בזכות יח"ק שנעקד בקדושה ע"ג המזבח ביראתיך בזכות יעקב שאמר מה גורא המקום הזה וזה ג"ל בכל ג' תפלות
 שמי"ע וכדאי' בזוהר שרשע ויקרא שזרדף לאימלא באבוהן בכל זמן מג' תפילות וז"ל שם פתח רבי אבא ואמר ואני ברוב
 חסדיך אבא ביתיך הכי חוקמוה דלא ליבעי ליה לב"ג למיעיל לבי כנישתא אלא אי אמלוד באבוהן אי ובקדמיתא בנין דאינון
 תקינו ללותא לקמיה דקב"ה ה"ד ואני ברוב חסדיך אבא ביתך דא אברה"ם אשתחיה אל היכל קדשך דא יח"ק ובעת
 לאתפלל לן ברישא ויעול לבי כנישתא וילי ללותא כדון כתיב ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר כך אתפאר עכ"ל ומוכן הוא
 ובזוהר שרשע חיי שרה כתב ז"ל אמר ההוא גברא הא בקדמיתא אבות תקנום לההוא ללותא ומה דתיקנו אברהם ויחזק הוא
 פקרא ומאי דתיקון יעקב דליוה שבחא דאבוהן אמאי איהו רשות ולאן עיקרא כתיב א"ל ר"ש הא איתמר אבל תא חזי כתיב תרי
 זמינא דתרי ללותא לאו אינון אלא לחברי' דיעקב בעדבי' כיוון דאתחברו דא בלא אינן לא לריכי כיוון דאתיבית איתתא בין אינון
 תרין דרועין ואתחברו בגופא לא אגטרוד יתיר וע"ד אכן בעינין לאתערא תרין דרועין בנין דאתיבית בינייהו גופא
 ואיתתא מילייהו בלישא דלא לאזכרא וכו' ע"ש והמשכיל יבין ובמקום אחר מלאתי טעם נכוון למה תפילת ערבית נקראת רשות
 ואין כאן מוקמו להאריך בזה אבל זה שמעתי וכמוזמה לי שהוא מכתבי הארי וזה"ה תפילת ערבית רשות פירש שהוא רשות לכוחות
 הטומאה ר"ל לשלוט בעולם שהוא תחלת הלילה ויש להם שליטה ולפיכך פתחו רבינו ז"ל במשנה דברכות מאימתי קורין שמע
 בערבית פירש מאימתי קורין שמע בערבית שהוא מלשון אימה והוא אימת חשיבה משום שהוא רשות לכוחות הטומאה וק"ל הרי
 המאמרים

טהרת הקודש

המאמרים האלה נתבאר לנו שה' תפילות שמי' אבות תקנו וכן לרוב אנו לאמלא בהן קודם הליכתנו לב"ה להתפלל כג' כי אין להשתמש בלתי ידיעתם בתפילתם אשר סדרו בחכמתם דוגמת אשר ידעת מהרין שאין להשתמש בספרי חכירו עלה בדיעה וכאשר נזכר מזה אם מ' הלא יהיה לי איזה מניעה: גם יכוין בכל יום מימי השבוע לשם אב"גית' וכו' ובאופן זה ביום א' יכוין לאות א' לדב"ג וישאר אותיות השם ככלליו בו ביום ב' לאות ב' לדב"ג והשאר ככלל בו וכן עד' ו' עד ה' ביום הששי כן יעשה בכל ג' תפילות שמי' בכל ימי השבוע מן מיום השבת יום המיוחד מיוחד לוגם יחד א' לכל תפילה וכאשר בס' ד' אוכירמוה בשבתות וי"ט וכשהוא ראשון לב' הכנ טוב לומר פסוק זה אשרי אדם שזמנו וזמנו וזמנו על דלתותיו יום יום וכשהוא אחרון ללאת מב' הכנ יאמר לשמור מוונות פתחי כי כשבא ראשון והלאת עוד סגור הרי שוקד על הדלת לפתוח כי הדף הסוגר נקרא דלת וכשהוא אחרון ללאת הרי שומר עד זמן שהפתח המה המוונות והמשקוף נקראים פתח והוא שומר עד זמן שהפתח הזה פתוח בלי הסגרת הדלת וישב בב' הכומתפלל ועיין מזה בשל"ה דר"ג בה"ה הובא ביותר ביאר ענין זה בשם הגאון מוה"ר שלמה אפרים זל"ה וכלל דבריו שפירש לשמור מוונות הוא מלשון ואביו שומר את הדבר וכשעומד על האסקופה דב' הכנ יאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים ולאחר שזכננו לב' הכנ לרדף לקבל עליו ולומר זה הריני מקבל עלי עול מ"ש שלימה ומנות לא תקום ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אמי ה' ויכוין לאהוב כל איש ישראל כגופו ועי' ויהיה תפילתו מקובלת ויעשה פרי ויזליח כן נמצא בס' הכונות ובכתבי האר"י ז"ל והענין לזה שנאמר ש הוא אוהב כל ישראל ומתפלל בעדם ואמר חז"ל המתפלל על חבירו והוא לרדף לאותו דבר הוא נענה תחילה ובלבד שלא יכוין מתחילה לזה להתפלל כדי שיהא הוא נענה כי הלא אחו' לאל תהיו כעבדים המשמשים את הרב ע"מ לקבל פרס וכו' וכשבא לחקומו העומד עם בב' הכנ יאמר ככונת מה טובו וכו' ואני קראתיך ומזמור מזמורה אף גם שאין נזהרין במדיניות מדינות פולין לטעם רייסן לעשות הקפות שבע כבודע ל"ח עם כל זה יאמר המוונות הכ"ל ויכוין עכ"פ לפסוק א' עם שם א' מ' שמת של מ' ב' אב"ג וכו' ובאופן זה ביום א' לפסוק אלקים יחנינו עם שם אב"ג יתן ביום ב' לפסוק לדעת בארץ עם שם קר"ע שט"ן וכן עד' וכל כל הימים וכל פעם שיכוין לשם א' יכוין שהשאר ככלליו בו כאשר זכרנו לעי' לענין כוננת שם אב"ג וכו' ול' ואם הוא בימי הספירות העומד יכוין בכל פעם שאומר המזמור שהוא לאות ותיבה השייך לאותו יום ככודע לידעי סודם וכאשר עוד בס' ד' נכבדות ידובר בו בענין הספירה בסדר ההנהגות ש"ט ע"פ כוננת האר"י וכאשר נמצא בס' הובא שפיר חכמים אשר שתו לזמא כל דבריו כי רבים שתים ורבים ישתו כי פמים חיים יותר ממה שזאבים מהם כן נכתבו וכמו די האשה יותר שהתינוק יונק משדי אמו יותר נתרבה החלב כן דברי הרשב"י וחביריו יותר מה שאתה שואב ויונק ממנו יותר אתה מולא גדולתו בתורה בבניאים ובכתובים ובסודות אלוקות עמוק עמוק מי ימלאם וכאשר עינכם הרואות שכל ספרי המקובלים בעל ס' הפרדס והרק"טי וזולתם כלם פרשו קצת מאמריו כל א' לפי גודל השגתו וכלם העידו שאין לירד לסוף דעתו וזאת האר"י ז"ל והוא האשר גילה כנף המשוכח ומעולה דרשב"י ז"ל ולא באו הדברים בכתב כ"ל פ"ד דבר נגלה סודי ה' ליראיו כאשר האריכו לדבר בשבחו ומעלתו בספר נובלת חכמה בקונטרס הניוחד לדבר בפאר ותהילות גדולות האר"י ז"ל הוכן נמצא גם בס' מעשה ניםים קצת והמה גם הס' בס' עמק המלך והרב מוה"ר יהודא בן החכם והסמיר רבי יעקב חייט ז"ל הכתב בהקדמת פירושו שחיבר על ספר המערכת המכונה הגאון מוה"ר פרץ בעל המחבר תוספות ז"ל ה' ו' ל' שם והוא גם זה בספר נובלת חכמה בזה הלשון ואלה הספרים אשר תקרב אליהם ספר היצירה המכונה לר"ע ה' וספר הכהיר המכונה לרבי נחמיה בן הקנה ע"ה ז"ל תעשה טערה לראשיך וספר הוהר לא ימוש מפיד והגית בו יומוס וליה וספרי הרב' יוסף ג' גיקאטי ז"ל והרב ר' עם טוב די' לאון ענדס על גרוניך וסודות הרמב"ן כתבם על לוח לבך וספרי הרב' מנחם מרק"טי תקשרם לאות על ידיך וספר המערכת עם פרוש זה יהיה לטופפת בין ענין זהו תלמי את דרביך ואז תשכיל ובמקום אחר כתבו שאר ספרי המקובלים פרפראות לחכמה הם עכ"ל הקדוש של הרב מהור"ד יהודא חייט ז"ל ואני בלתי כיהיה ועוד לקרא הדור אתם ראו כמה נאה אמרו ומה נמרזו אמרי ושר היאך נהג כבוד בכל ספרי הגאונים הנזכרים והבנייה למעלה למעלה כל א' ואחד לפי מדריגתו ומקומו הראוי לו ולרשב"י ז"ל ה' על כלם באמר לא ימוש מפיד והגית בו יומוס וליה הנה ראוי ותיבניו הוא העיקר והיסוד הכל ועליו נא' הפוך בה והפוך בה דכולה בה וכו' כי כל התורה כולה ככללת בו בקור' גילוייו ובאורך סתרו שהגלוי טעם והכסוי טעמים ובו נמצא מכל ההנהגות שכתבנו וההנהגות שכתבו עוד בס' ד' כי אין דבר נעלם ממנו רק שהם מפוזרים בן אחת הנה ואחת הנה וכאשר חסדם קצת בספר מיוחד הרב מוה"ר ד' יששכר בער וקרא הס' ההוא י"ש שבר על שמו ובשיתעסק בו האדם תמיד יהיה קל בעיניו למלא דבר על אופניו ולא כמו שראיתי אור הוהר בזויות הבית מונח ולא בתמלא הבית מאורו כי סגור הוא לא יפתח ולא יוכל חמתו מנתקו שאינו מלין לאחרים שילמדו ממנו והנה זה לא נהנהוה חסד' בן ראוי לעורר לבם של אלו האנשים העושים כן חלילה להם מעשות כדבר הזה שאם הוא לא וכה להכות מאורו ילנה לאחרים ויהיה זה נהנה והוא לא

לא חסר • והרבה שלקרתו עומדת לעד כנודע • וכן שאר ספרים ילוה וילוה אף הם בעלמא • כ' לומד מהס' • עם כל זה בזמן
 שהם פנוים ואינו נריך להם ילוה לזכרה • כי שהדי במרומים שהרבה דברים טובים היה לי מהמנוע ליכתוב אותם כדמותם
 ותכניתם • כאשר פתאום לקחה ממני הספר באמצע הלימוד • או לפעמים ידעתי הדבר ששם מקומו בספר ההוא ולא יכלתי
 להשיגה ובקשתי את שאהבה נפשי ולא מצאתי • וכאשר הודעתין זה כבר גם בהקדמתני • ולא ה' פי קראתי • שלקחתי ספרים
 לכבודי וזכתי • מעוז נור ישועתי • ועתה יערב לכם שיחתי • אם איזה דבר מתבציתו שנית • וזה תמיד שאלתי ובקשתי •
 שתדיניני אותי ע"ל היות נוסה לכך וזכתי • ובה גם אתם תהיו נדונים לכך הזכות מה' ית' שמו ויתעלה לעד ולעולמי עולמים •
 ונחזור לעניינינו בעמנו על מקומו אשר הוא יושב שם בב' הכנ' • ואחר אמרתנו כו' • ישב מע"ט וידו"ס

פרק ג

כדי לעשות הכנה לתפילתו • וזהו מנהג חסידים הראשונים כנודע • ועיין בילקוט שמואל דכ"א ע"ד
 הובא מעשה ברבי עקיבא • שקרא לו החזן ברבים לקרות בתורה • ולא אזיל ואח"כ גילה להם הטעם •
 מדוע עשה ככה • כאשר לא התקין עמנו ולא נתייבשה דעתו כראוי • ע"כ מנע מעלות בתורה ע"ש • ובשבתו וההרד לבנו
 לפני מי אני באתי להשפיד שיחי • לפני מלך אל רם ומשא אדון כל העולמים • אבל מה אני תולעת ולא איש עפר ואפר • ורזני
 שומאל לי כל משאלותי • ואיה זכותי אין זה כ"א באלה תמכתי יתדותי • ברוב רחמי וחסדיו יתברך ויתרום שמו • ומי שענה
 לאבות יענה לבנים • וזולת דברים כאלו להגדיל חסדו של הקב"ה בעיניו ולהקטין את עצמו מאד • שאז יעורר הכוונה לתפילה
 ואח"כ יקום ויאמר ככוונה ורעותא דלבא בשחרית ומנחה וערבית ואפי' בשני"ט נוסח זה:

הריני

מאמין באמונה שלימה באמונת עילת כל העילת • וסיבת כל הסיבת • שהוא יחיד ומיוחד ראשון בלי ראשית
 ואחרון בלי תכלית ובכוחו נשתלשלו כל העולמות והכבראים • והרני מוסר נפש"י ורוח"י ונשמ"תי • על
 קדושת שמו יתברך ליחדל ואי"ה"א ביו"ד ה"א • ושיתגלה עליהם עילת כל העילת • וסיבת כל הסיבות •
 לי"ה ומי"ה לו"ה בשם כל ישראל עד כאן מצאתי • וזולת התפילות הנמצאות בספר שע"ל לאומרם קודם כל התפילה • ואח"כ יתחיל
 להתפלל מפ' עקידה כמנהג ספרדים • או מאדון העולם כמנהג אשכנזים • כל א' לפי מנהגי עירו ומדינתו ויכווין לשם יחוד קב"ה
 ושיכניתה כי הכוונת אחד המה • ואנחנו כולנו כאחד לאחד המיוחד מכוונים • והנה בני דע שבזמן הזה זמן הגלות המר אין יחוד
 למעלה כבי"ב • כול כי השכינה עימנו בגלות כנודע • כ"א מעט מזועיר • ע"י התעוררות התחנונים • נתעורר גם בעלונים על
 ידו מעשיהם הטובים • וכונותיהם הראויים לתפילה שהיא לבו בזמן הזה במקום קרבות תמידים ומוספין • ושאר קרבות • כי
 אין לנו לא מקדש ולא כהן שיכפר בעדינו • כ"א עסק תורתנו לשמה ותפילתנו בכוונה הן הם לנו קצת סעד וסמך לשכינה כבי"ב • כול
 אשר עמנו בדרה ובזרותינו לה לער • וראיה לזה מהו ור פרשת אמור והביאו גם הגלאנט"י בפירושו על מגילת איכה בפסוק ותרד
 פלאים וגומר • ואומר שעל תקשי לך המעיין שמהאר שאין יחוד בזמן הזה מה התועלת יש בתפילתנו ובזרותנו • ותרין התם
 מ"מ יש סעד וסמך לה לבנ' • והעיניו שהיא נקראת סוכת דוד הנופלת • שפירושו נופלת בכל יום ויום • ולכך אין לך יום שאין
 קוללתו מרובה מחברתה • והתורה והתפילה עבד סעידו וסמיכו שאם עתידה ליפול בכל יום כמות השערה • לא יפול כ"א כפי
 חוט השערה עכ"ל • ולי נראה שנקראת נופלת ע"ש הגלות המר הזה שאנחנו בו תחת
 יד אדום שגדרש עליהם נופלת זה אדום כנודע • וזה רמו הכתוב נפלה ולא תוסף קום
 בתולת ישראל • כלומר כשיהיו תחת יד אדום כנרמות בתיבת נפלה שהיא נקראת
 נופלת כו' • אז ולא תוסף וכו' שהוא הגלות הרביעי והיה קימה לבית ישראל • וגלות
 מזרים לא בא בחשבון הד' כאשר האריך מזה הרב בעל של"ה זלה"ה במגה עשירה דקנ"ז
 ע"כ עיין שם וסימן לד' גליות מבי"אר"ת מדי"ב ב"ל יו"ן אדו"ס והסימן ההוא סימן
 טוב לכל ישראל • שהוא ר"ת משי"ח בן יוס"ף משי"ח בן יש"י • והא"ל"ף הוא אליהו הנביא
 המבשר ואומר טוב • מ"הרה ב"קדו"י בא"ל ינינו • הטוב ההוא לבשרינו אמן •

ועל

דרך הסוד גרמו בתיבת נפלה נפל ה' אות רביעי מהס' • ועיין בפסוק
 נפלה עטרת ראשנו בשערי ציון • והמשכיל יבין • ומה מאוד ראוי לקונן
 ולבכות ולביות עינינו יורדים מים מאין הפוגות על שחשיבה גדולה נופל

עלינו תמיד • כנפול עטרת ראשנו היא השכינה"ה הנקראת עט' רת אמא תתאה • שנפרדה מדודה ומאנה הנחם נפשה כי העצל
 איננו • וכמה ראוי לכוון בתפילתו ולעסוק בתורה יומם וליילה כולי האי ואולי יהיה לה מעט סעד וסמך כו' • ומעט קימה
 מנפילתה • שנפלה עד לארץ בעוונותינו • ברמו הכתוב השליך משמים ארץ תפארת ישראל וכנודע לי"ח • פי כשאין איש שיטעל
 בפולחא דקב"ה כראוי • אזי השכינה מקוננת ואומרת נתנני' בידי לא אוכל קום • ועיין בגלאנט"י בפירושו הפסוק ההוא
 מזה שביא מאמר נכבד מהתיקונים ותראה נפלאות • ואם לך לב להבין ישמח ויגל לך • ואם כל העיקר לא תבינה • אלקים לרצון
 יקבלהו • ולמנות התעסקות בתורה ישמחהו •

בני שאין כוונת לכתוב לך דיני התפילה או דיני ציית ותפילין ומוזוה או שאר דינים כי הלל המה בתוכם לפניה על ספרי חכמי ונאזני ארץ הפוסקים הראשונים ואחרונים אשר מלאו הארץ דעה אתה ומי יתן יקויימו כל דבריהם בתוך בני ישראל אך ורק גם אנכי באתי להוסיף בקרה בהנהגות העולם שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו ולעורר לביך במאמרים נכבדים ונוראים מספר הוזהר ושאר ספרים נחמדים וזאת דברי רז"ל ולפעמים הוספתי משלי ואמרתיו בלשון קל מאוד כדי להמשך לך כמאן דמשכי ברי לבי רב והנה כל דברי בדרך ענה ועשתך ואתה עשה כטוב בעיניך השומע ושמע והשדול יחדול ולשומעים הנני אומר הוזהרו בהנהגות אלה אשר תמלאו בכל הסבור לזה כי בכלם נהגו אבותינו האנשים הטוהרים והקדושים אשר בארץ המה ומנהג אבותינו בידינו לאחוז כי מנהגם תורה היא וכבר הוזהרו חז"ל לעולם אל ישנה אדם מן המנהג והנה ראה ראיתי מבני עמינו אשר הם תועים בדבר ההנהגות כלאן בלי רועה ואיש הישר בעיניו יעשה ואתן בקיפון בדיו תפילין וציצית וק"ש שזה עיקר אמונתנו ואם אמנם רבים הספרים המודברים מדויקים מ"מ אנו אנשים יודעים כלל וקמת מהם שיש להם לב להבין אך מרוב טרדות ומונחת אינן שמים הפנאי שלהם שילמדו הדינים מפני רוב הטרדות מונות שקשין בקריעת י"ס ומשאי עמא גם בבלתי יודעים אינן קובעין להם זמן לילך אלל איזה רב וחבר שילמוד אותו וגם מהטעם שהספרים ההם רבים המה המדברים בדינים אלו וזולתם ע"כ אינך ויהי אלהים עמך שאם אין בידך ללמוד הספרים הנ"ל וגם אין לך פנאי בו לילך להאזין רב ככל אזי אל תפנה עמך מועסק התורה כלל וכלל ובפרט מידעת הדינים ופשיטא מידעת הדינים שלש אלה שהם עיקר אמונתנו ונתתי סימן להם ק"ת שהוא ר"ת ק"ש ציית תפילין עשה לך רב וקנה לך חבר שילמדו אותך ע"פ המורה של פרשת בהעלותך והיא גם אה"בה לפרשת שלח לך שבה נכלל כלל דיני ציית בקיבור גם האה"בה של פרשת ואתחנן שמעט נכלל בה כל דיני ק"ש והאהבה לפ' עקב שבה נכלל כל דיני תפילין ולזה זמן קצר יספיק ללימודו ויוכל להרגיל גם על פיו קוצר הדברים הללו וכן עד"ו ללמוד הקיבור הדינים בשאר מצות ודי לו בזה בימי החול אם א"א באופן אחר מפני הטרדה אבל בשני ט"ל יא ידי חובתו בזה בלבד כי צריך ללמוד כל היום כאשר הדבר בזה בסדר שו"ט ובשאר מקומות מהספר ולמשכילים ומבינים מעצמם ללמוד את כל לא באתי להודיע להם שום דבר ולא ליעץ כי עזת עני כמוני יבואו וחקמת מסכן בזויה בעיניהם רק לעורר לבבם בנכבדי מאמרים ולהזכירם לבל יסורו ימין ושמאל בכל הדברי וסוף שידועה לי שכמה אנשים גבי הרוח ואמרו עלי בלשון הזה ידענו שאתה חכם ועמך תמות החכמה ויהי לך לאשר לך כי איננו רביים לתוכחתך כי מי שמך לשר ושופט עלינו כי גם לנו לבד כמוד ועל מעשינו אשר לא ברת עתידין ליתן את הדן לפני ממ"ה הקב"ה וזולת דברים שרוב העולם הורגל בהם לבנות את המוכיחים והמייסרים ונמלא על פי הדברים האלה היה ראוי למנוע מכל יעם כל זה העזתי פני ואורתי כבוד חלזתי ללחם עומה עד שירי מנעת לכתוב וגם כי לא עלי תלונתם כ"א על ה' שכתבתו ובפקותו באתי אשר גור אמר עשה והוכח טובית ונב"ע"כ את מאמר המלך אני עושה וזאת זה להסתים ולחשוב פי דוברי עתק המדברים כו' שעתידים ליתן דין וחשבון והלא ישראל ערבים זה בזה ונמלא בחרתם לו לר וכדוע שאדם א' טוב יכריע לכך וזאת וחלילה לרע להיסקך ואף שיכאתי למלחמה על אוהבי כלם עם כל זה ראיתי לפתוח בשלום תחילה לדבר על לבס דברים רבים וענה טובה קא משמע להם שיכניעו נבד ממ"ה הקב"ה אשר שלח אותי עומה להלחם ושמוע לי ותשכנכוט כי לא תוכלו להיות נבדו בשום דברי כי מי יוכל לחמום עם מי שהוא תקיף ואדיר במלכות והרבה שלוחים למקום וחיליות וזבא השמים אין מספר על כן לכו ותכניעו עצמיכם בתפילות ותחנונים ואולי יכמרו רחמינו כי אל רחום וחנון הוא כוח לרצות ואלמדך אני עבדו הקטן והשפל באיזה אופן תבקשו ממנו והיאך תסדרו מענה ר"ל לשו"ן להשיב חימה כפי שקבלתי מפי שאר שריו ועבדיו קצת הנהגותיו ובאיזה אופן ירחם יותר ויתפיים מהר וכלל הדבר קבלתי שכן הוא כשמתפללים לפניו בהכנעה גמורה בכל לב ונפש ופה ולב שזה ואליו כוונתו ומשבתו טובה מבלי היראה אחר ותערובת דברים בטלים בתוכם אז נתמלא רחמים ומוחל וסולח וחוזר מעורכי מלחמה כי אין המלך חפץ בשום מיתת אדם כי אם בשוין ומחטאו וחי לעולם עולם הנכחי וכ"ש כשהתשובה שלימה ועל דרך ה"ל בהכנעה גמורה בכל לב ונפש כמאמר הכתוב ובקשתם משם את ה' אלוקיך ותלאתי כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך ועוד תועלת גדול יגיע לך כשתעשה כן ותהיה נכבד בעיני המלך ושכרך ירבה מאוד כאשר אודיעך אי"ה ע"פ מאמרים נכבדים שבבטיחם אונתו בהבטחות נאמנות שיש לסמוך על דבריהם הנאמרים באמת וזרק ואין בהם נפתול ועקש חלילה ונייחד לך פרק בפני עצמו על דברי פי חכמים הבאים לקראתינו כי ראויים הם ליתן להם מדור בפני עצמם לפי כבודם ורוב הודם אשר בלו לנו סודם:

פרק ד

במדרש הנעלם דוהר חדש פ' בראשית וז"ל באמנע המאמר במטו מיכד אשלים סקוקא דא' אמר קול המולה בקול המונה הכי תנינן דכל משתכחון לקב"ה קל מלה דאיכון משבחין קמי' במלה דתשכחתא דמשירתא דישאל כל משבחין לי' לתתא בעמדם תרפינה כנפי' מאי בעמדם תרפינה כנפי' כעמדם כמו עמדו ולא עבו עוד דכר האי

מהרת הקודש

מ

האי משרתא ד' ישראל לא משבחן לקב"ה לתתא מוד תרפנה בכפיהס' מתרפין חיליון דהאי כנפיה קדישא ולית להון חילא
לשבתא תושבתא שלימתא קמי ועוד קרא אחד דמסייע להאי דכתיב ויהי קול מעל לרקיע ויהי קול זה קולו של יעקב שמברכין
בתפלה להיכן סלקו מעל לרקיע אשר על ראשם של חיות ששם מוכת תפלתן של לדיקים' וכשפוסקים להשמייע קולם ולהתפלל
ולקרות בתורה מה כתיב בעמדם כלו' בשתיקותם מהתורה ותפלה תרפנה בכפיהס של החיות כדקא אמרין' א"ל מטול כן אתית
למשמע ממופך רום חכמתא שרייא ושלמא דלעילא דיהב לכך עכ"ל' עיין במדרש הנעלם בזוהר חדש פ' הכ"ג' א"ר תנחום א"ר
חנילאר לא עשאו הקב"ה לאדם אלא להשתדל בכבוד קונוה"ד כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי' ומאי ולכבודי להשתדל ולדעת את
בכודי ולחשוב במעשיו שיכתן לו חלק טוב לעו"קב" א"ר יהודה כל יום ויום ב"ק יוצאת מלמעלה ואימתי בזמן שהחמה זורחת'
ואומרת אוי להם לבריות שאינם רואים את בכודי ואינם מסתכלין לדעת ולחקור את בכודי' דתנינן א"ר אליעזר ברי' דר'
שמעון כד נטא שמשא וכו' טרפא אילנין דגנתא דעדן וכל מלאכין עילאין וחיותא קדישא ובורסא יקרא דמלכא ובוסמייא דנ"ע
ואילני שמיא וארעא וחיליון מודעגון' ומשבחין למארי כולא ווקפן וחמין אתותא דשמא קדישא וכו' וכפיק ההוא קלא ואמר ווי
להו לבריייתא דלא משניחין ביקר מלכא עילאה כשאר כל ברין וכו' דתנינן א"ר יהושע א"ר יוחנן אמר רב עשה הקב"ה מ"ה
למעלה לקלסו ולשבחו ולומר שירה ורינה לפניו בכל לילה וליילה' ועשה כנגדם ישראל למוטה לקלסו ולשבחו ולומר שירה ושכחה
לפניו בכל יום ויום' ותנא ג' משמורת היו הלילה' ובאלו הב' משמורת מתחלקין ג' כיתות של מ"ה לשבח ליוזרם בכל משמורה
ומשמורה' וכנגדם ג' תפילות ביום שמתכנסין ישראל לשבח ליוזרם בכל תפלה ותפלה עכ"ל' לעניינינו ובדילוג' ובתיקוני
חדשים דק"י כתב וו"ל' והמשכילים אילין אינון דאית בהון שכל לאשתמודעא בללותא איך סלקא ביה ברתא וכו' ואינון קרנא
לסמא"ל וכ"ש ע"ש ממוינין קס"ר ש"בוינא קדישא על רגלו' וסליק ידיו למארי עלמא ואמר רבון עלמא יאה רעוא דילך למיהב לך
תוקפא לי ולכל חברייא ולכל דעאלין בקרבא דא דאינון מסיטרא דילך' לאעלא בקרבא דא בלא כיסופא קמך ולאפקא מתמן בלא
כיסופא' קמך וקמי מטרוביתא עילאה דכד נכחין בנשא קרבין אתמר בה אם הכניס שמחה' וכו' עיין שם כל המאמר כי חמת
ארכמות לא העתקתי עוד בתיקון חד ועשרין' פתח ר"ש ואמר נאמן' וזכא אינון מאן דלגי וידע לסלקא רעותי לעילא וכו' ע"ש
עד לכל חד כפוס רעותי' עוד תיקון ג' פתח ר"ש ואמר ש"או מ"רוס ע"יניכס' שו"ע ש"חית מ'נחה ע"רביט וכו' ע"ש'
ובתיקון כ"ה כתיב ולמען אילין ללותין ג' אלל ש"די מ"לך ע"ליון' ר"ת ג' כ"ש מ"ע ע"ש בספר התיקונים' וזכאן אינון ישראל
דידעין ריין עילאין בהויות דהון סלקין ללותין בהבלי' דפומא וכתין אינון חילויס בהון כדקא יאות דכד סליק בר נש שכיניה
בללותיה' הקב"ה נחית עלי' הה"ד בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך' וכבר כתבתי לעיל דמלת וברכתך קאי
על השכינה כמו שכתוב בשערי אורה שהיא נקראת ברכה על שם בריכה שממנה השפע נוולת וכו' כ"אמר דכד סליק בר נש שכיניה
בללות' ומביא ראי' מהפסוק אבא אליך וברכתך היא השכינה ושמי דא היו"ה ספר יתרו וק"ל' והביאוגס מהור"רי חייט זל"ה
בפירושו על ספר מערכת שזכרנו' ואחר שעלתה וברונס הטוב לפניו היינו ובעל הפנים ובעל הפנים חייט זל"ה' אכתוב
לך מאמר כבד וכו' תאזה הוא לנייניס ותמוד להשכיל ומגון תועלת ומעלת התפילה' מה שכתב בעל הפנים במערכת' בדרך
עשירי עשר האדם דק קנ"ו' ועליו דברי הפרשן הוא זה' ואחר שתשכיל מאמרים ז"ל' שהקב"ה מביא תפילין' ותפילין ותפלה
ענין א' הוא' והכל לשון חבור כאשר זכרתי' והעשר"ה היא בית תפילתו' כלומר בית שהוא תפילתו כענין שנא' ואני תפלה כי
משפיע על הבית מחסדו והוא ענין התפלה שזכרנו שאמר רבי ישמעאל' ויגלו רחמיך על מידותך כלומר כי הכל תלוי בישראל'
שאל יעשו טוב ישוך חוט של חסד עליהם ויהיה השלום בארץ' והיא ברכת הכל והוא התענוג הגדול' והוא מה שאמר שהקב"ה
ספך בתפילה יותר מכל הקרבנות' כי התפלה היא התעוררת אהבה לחסד ה'ודע לבוין בה' ובתעוררות האהבה כראוי
ימשככה באמת ובאמונה' ודע כי כל הדברים רוחניים לריכיס התעוררות מן התחוננים פענין שנאמר קרוב ה' לכל קוראיו לכל
אשר יקראוהו באמת' וכן יקראני ואענהו' וסוף מאמרו ומפני שהדברים העליונים יתעוררו בהתעוררות התחוננים' לכן כל
דיוק המתפלל בדרך הראוי ובכוונתו כאלו הוא עיקר לעשר"ה' עכ"ל הפנים' ופירוש הרב חייט זל"ה' וז"ל כי התפלה היא
התעוררות אהב"ל לחס"ד ה'ודע לבוין בה וכו' דע לך אחי כי ענין התפילה הוא דבר אלקי המדמה גורם ליוזרה לכבוד' ה'ודע
לבוין בה' וזהו היסודו הג' יסודות אמ"ש א"י יור מ"ס א"ש אשר שמהם פעלו אותיות יה"ו' ו"ח אלף עולמות המשתלשלים ממש
הרפויים על השם הנזכר' והג' היסודות הנזכרים מתחברים בתפלה בזה האופן' האו"י מהרהר' המי"ם מהמות' והא"ש
מקבל' והאות על זה כי ההבל היוצא מהפה הוא חס' והכל מתחבר בהבל פה' והאות על זה' כשישבים האדם בחווק על
בפירושם שם במורגש אד לח' ובאופן הוה יעשה הדבר רשע בסודות מאחר שגם הם עם האותיו נבראו וזהו שאמר בספר יצירה'
כ"ב אתון דלקן באש' משכן ברוח' בערן במים' וכו' וכש"ג דברים הללו יהיו מוכנסים ומסודרים מהרצון שבלב שהוא האהבה'
יעלו למעלה למעלה' עד הגיעם לרצון העליון הוא העשר"ה אשר עליה נא' יעלו לרצון על מוציו ומגד האהבה אשר יש למתפלל
עם אלקיו בעת התפלה עד שמתחברתו מוסר נפשו למייתה עליו ע"ד שאמרו אפילו הוא נוכל את נפשו והוא סיבה שהרצון העליון
עולה עד מדת האהבה שהוא חס' ד' לקבל פרס להשפיע על המתפלל הוה ומשם ממשכת שפע וברכה' ובהיותה מושפעת אז תשפיע
עליו

מרת הקור

עליו על דרך האד העולה מן הארץ לחלק עליון מן האויר אשר שם מתהפך לענן ועם אוחו הסתלכשות חוזר השפע על הארץ ודרמו לזה ואל יעלה מן הארץ וגומר וגם אמר כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ ואדם אין לעבוד את האלמה כפסוק הזה תלוי הסוד הזה וגם אמר הכתוב אמת מורץ תמחא וכו' ולא גם השם יתן הטוב וארזיכו ותן יכולה וזהו יסוד גדול לתפילות ולכל המלות כי עכ"פ לריך שאד יעלה מן הארץ והוא התעוררות התחתון והמתפלל לריך שיניח שתי ורעותיו על לבו לדמות (שקורין בל"א ארו"ם ביקס"ל) שהק"ה יהיה השון שעלי נאמ' חן שחוט לשוכם להאגוז אשר יורה חן ככה גדול הוא הלב ובאופן הזה תעלה התפלה למעלה ותהי לאל דה לומר ולקטר כל המקטריגים אשר האויר מלא מהם המחזירים את התפלה למטה (ועיין מזה בשערי אורה ותרעה נפלאות) ואם השון אינו יורה חן כלומר כוונת הלב לא יעלה כי המקטריגים יחזירוהו לאחור וכמו שהורע הו"א דרך אבר המוליד לריך שיהיה יורה חן לעשות פרי ובאופן אחר תהיה לבטלה כך התפלה היוצאת מהלשון הנקרא חן לא תעשה פרי אם השון לא תהיה יורה חן עכ"ל ומביא ראיות לזה מהתיקונים והזהר ולא העתקתי מאריכותם ואם נפשך חפץ בהם עמוד עליהם ותעיי' ותמלא נחת בדברים המאירים כאור זורחת גם עיניו בו כפ' שלאחר זה בדף קס"ב מה שמביא ראייה מהזוהר על שבסיבת התחונים יתברכו העליונים ואומר שם שאלו המאמרים הביאו"ב כהרקנט"ה הגה"ה וכן איתא בזה

משפטים פקודא דא להביא בכורים ולהתוודע על הביכור ועל המשעבד וכו' ובג"ד תקינו המוליד מאתר דבישולו יפה לאפקא פת שרף אלא ממקום שהוא מוטעם והכי תבואה איהו בתר לקיטתו בבישול פירות וישראל אינו משלים לאילן ולתבואה דאתמר בהון ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך והכי ראשית הגז לאכך תתן לו דאינון ישראל דאתמר בהון ואתנה לאני והכי ישראל קודש'ה ראשית תבואתה לאחר לקיטתו מגלותא עשורו ואינון קדש לה' וישראל אתקריאו אילנא רבא אתקיי' ומזון לכלא בי' ביה אורייתא מוונא לעילא ביה ללותא מוונא לתתא ואפילו מלאכין לית בהון מוונא אלא מישראל וא"ל דזהו פי' הגמרא עד מתי אתם עוסקים בחיי שעה ומניחים חיי העו"ה הב היינו התורה שהיא מוונא דלעילא וגם מ"ש בגמ' ר' אמי ור' אסי לא היו מצלי אלא היבא דהוי גרסי ולכאורה נראה דסותר למ"ש בגמרא כל מי שיש לו"ב הכנ בעירו ואינו הולך לשם בקר שכן רע וכ"ש לעיל שהש' של ב"הב קאי על השכיב' שהיא נקרא' ג"כ בפסא לכל הספיר' אבל לפי מאמ' הזהר מוכן הוא כי במקו' שהי' מעריב' מוונ' דלעיל' שם הי' מעריב' מוונ' דלתת' בתפיל' ע"כ וזהו כוונ' מרז' לבקשו המלכ' לומר סיר לפני ישראל את הקב"ה חייב'ן הוא' וע"פ המאמ' דלעיל דאוריית' היא מוונ' דלעיל' יר"ל ישראל קדמי' לומר לפניכ' כי מוונותיכם וסייעם כן הוא תלויים בישראל דאי לאו ישראל ילפין אורייתא מהיכן יסון לכוון מוונא לכך סקודומים וק"ל :

ידע

שהרת הקורש

ידע ואין מבין ואין איש שם על לב. וזה סיבת אריכת הגלות והזרות בלי ספק. כאשר בנו תלוי הדבר. ובידונו לעשות ואין עושים. ומי יעשה לנו במאמר חז"ל. אם אין אני לי מי לי. ע"כ עת לעשות לה' לקרב את הגאולה ע"י תורה ותפילה. בכונה מעולה. כי בזה תעלה התפילה. והתורה מעלה מעלה. ויזליחו ויעשה פרי. שבזכות וירחם ה' אלקינו עלינו. ויזיל אותנו מגליותינו. במהרה"ה בימינו ואמן.

פרק חמישי

והנה אבאר לך בזה הפרק קצת מהנהגות שצריך אתה להתנהג בהם. כבשעת התפילה ושלא בשעת התפילה. ואעמוד לך כל מהנהג ומהנהג בפני עצמו. למען ירוץ הקורא בהם. למשג אמריהם והכני מוהירך שאל יהיה קלים בעיניך לכל תתחרט בימי אחריתך. ואלוהן: א צריך

לוהור להיות מי ראשונים בב"ה בכל פעם שאפשר לו להיות כאשר בארנו לעיל. ובלבד שלא יבא מב"ה וז' לב"ה אחר או לבית המדרש להתפלל. שאז אינו מועיל כלום. אלא צריך להיות שם עד גמר התפילה. כך מצאתי בליקוטי האר"י. וכן כתוב ב"ח שער התשובה וז' עוד ראוי שישיבים לב"ה ככנ לימנות מהי ראשונים שפי' הו"ל שמאריך ימים. והזכיר בהן מהפסוק כי מוצא מצא חיים. ובחיכה זו מסובלת. ובפרט אם יהיה ראשון ובלבד שיתפלל באותה ב"ה כשהיה בה מעשרה ראשונים. וכן תמצא בזהר בכמה מקומות שמדבר במעלת ושבח האיש ההוא הנמצא ראשון בב"ה. ושהקב"ה שאל עליו אם לא היה סיבה לא בא. כנודע. ובוזהר תרומה ער"ב עיין מזה משל נאה על מי שהוא ראשון בב"ה. וצריך אני להוסיף עוד תנאי עם האנשים הללו. ובלבד שיתפללו באותה ב"ה ולא שידברו בדברים בטלים חלילה. כאשר ראיתי כמה אנשים באין בהשכמה לב"ה ובתוך עשרה ראשונים. ועוסקים בדברים בטלים קודם התפילה. ובתוך התפילה ואחר התפילה. וכל ברכותיהם החתימה מעין הפתיחה וכמה דברים שחרית במחנה פתח לדבר דברים בנאוה לב"ה. והנה יבא שם בהפסידם ולואי שלא יעשו עוד יתר על הפסד שם: ב צריך לילך לב"ה ככנ במרוצה כאשר זכרנו. ולעמוד בב"ה כזאמה וזיראה וברמת. כי זהו

כבוד השכינה. וכמו שא' יעקב אע"פ מה נורא המקום הזה אין וסוכו. ולא ראוי שיטן בב"ה אפי' שינת ערפי. כי זהו ג"כ מסוג היראה וכבוד השכינה. ואלו הנשארים בב"ה כבלי יום הכיפורים לגמור תהילים לריכז לוהור לילך חזק לב"ה לעזרה בשעה שתדמה נופלת עליהם. כי באמת טוב לישן מעט כדי שלא יבטלם השינה בתפילתם. ביום קדוש ונורא ההוא. שלא יבול אדם להתאפק בלתי שינה כלל. וכמא יבא שם בהפסדו. לכן ויהרבו שישנו מעט וחזק לב"ה. או בעזרת נשים. אם אין שם נשים. כי כמה נשים נהגין ג"כ להיות כל הלילה בב"ה. ובאמת לא מעליה ואפשר מורידית: ג צריך לוהור שילך לב"ה בבגדים נאים המיוחדים לב"ה. ואם דל הוא ואין ידו משגת לייחד בגדים לב"ה. יוהור עכ"פ שלא יהא בהם טום לכלול על בגדיו כי זה הוא כבוד השכינה השוכנת בבית הכנסת. וכבוד הבגדים שצריך ג"כ לכבדם כי כל המבזה את הבגדים אינו נהנה מהן כנודע. שכן מצינו בדוד המע"ה. ואין להאריך. ובש"ל דס"ג ע"ב מוזיר לילך אף גם כל היום בבגדים נאים כל א' לפי כחו. בכדי שלא יהא נמאם בעיני הכריות. כי גדול כבוד הכריות. וכ"ש כבוד המקום ע"כ וצריך

האדם להסדר ולפנות את עצמו בפניו בנאוה לב"ה ככנ בבגדים נאים כמו שמהדר את עצמו ע"ז היותר טוב ויפה בלכתו לפלטר שררות. ופשיטא לאפלטין של מלך. אבל אומר אני ובדאי אחרי. כולם יעשו ויאמרו אמן ואמן שדברי כן הוא. שאיש עני וכ"ש עני כזה שנובע ביד ה' שמוכרח לקבל מקופת הצדקה. או לבתת רגלו מעיר לעיר. שא"ל לו לעשות זה הדבר להיות זכיר בבגדים נאים. לא בב"ה ולא בשוק בפני הכריות. כי כדורינו זה איש עני שדעתו נכבדה ורוצה לילך מהודר ומכבוד לכבוד המקום ולכבוד הכריות אזי הוא גורע לעצמו. ואדרבה נמאם בעיניהם. וכמא כלל במה שברח. ואין מרחם עליו. וגורם עקשות פה ולוזה שפתיים. שנעשה שיחה בפני הכריות. באמנם בואו וכחיק טובה לרמאים. שזה האיש עני קראהו כלם.

ומקבל צדקה. הכיורו וראו במלבושו כעשיר מתנהג. ובאמת עני חשוב ממעט באכילה ושתיה. ומסתפק בדבר מועט כדי להתאזר בדב נאה. לכבוד המקום ולכבוד הכריות ככ"ל. ואין איש שם זה על לב. ואוי לו מצידי לדדיו שגם נמנע מזה והולך קרוע ובלבד כולם אומרים כמה מגובה זה העני כל הצדקות אינן מספיקין אלמלאות בטנו. האסר תמיד ואינו מסתפק בדבר מועט והולך קרוע מגובה מאוד. ממש עושק מגבו ושו' לבריו. ע"כ לדעתי יחזיק העני באמצעות כאה ביותר ולא מגובה ביותר רק בינוני. ויוהור עכ"פ מליכלוכות ככ"ל. ויהיה נקי מ"ה ומישראל. דובמת זה אוי לעני אם מסיר מסוה הכוזה מעל פניו והולך מבית לבית ודופק על פתחי כדביים. או מבקש לרכיו בפרסהו ואומר תנו. כלם אומרים כמה חזק אינשא הדיו. ונרגן אין מנוחה ממנו כל הימים. ואם הוא ביישן ואינו למווד בזה רק ממתיק עד שיבא לידו דבר מה מגבאי צדקה. או מכריבי לב"ה יושב בביתו בעירוס וכחוסר כל. או אומרים בדאי ביתו מלא כל טוב לא חסר כלום. כי אלו לא היה לו כדי לרכויה ג"כ הולך וסובב כאשר עניים. מבית לבית ומעיר לעיר. וכדומה לזה אין מספר לזרותיהם שהעולם אין דכין אותם לכלב וזכותיהם. המקום ברחמי וירחם עליהם. ועל כל ישראל שלא יטרכו זה לזה במתנותיהם. שמעוטה מתנתם ומרובה חרפותיהם. ונחזיר לעניינינו שצריך האדם להפגיע ולהשפיל את עצמו בב"ה ככנ וזו היראת ה' וכבודו. וז' ר"ח הקורש בשער היראה. עדיש בחינת אחרת והוא

טהרת הקודש

והוא שלא יחשוב עצמו במקום שיש כבוד ה' מסוג הכבוד הזה לכבד ב"הכנ ובה"מ שג"הכנ הוא מקום שהשכינה שורה
הנקרחת כבוד וידוע שב"הכנ נקרא מקדש מעט ולכן כריך לזהור ולכבד ולרכז ולהסיר ממנו כל עפר וליבליק ויבואו בו
כדרך שמכבדו בית המלך ואמר בם חסידים על זקנו של רש"י שהיה מכבד את הארון שבוס"ת בזקנו עכ"ל וכל זה נקרא יראה
וכבוד לשכינה כשעושה כן ואומר אני הלאו מי יתן והיה מוראותינו בכניסת ב"הכנ כמו בכניסתנו לבית המלך אע"כ פ"ס כמו
בבית החורבה כי בבית המלך פשיטא דלית לן מורא מאחר שראויים את המלך יושב על כסאו ומרביע הסבב בידו וכל שריו ועבדיו
עומדים לפניו באימה וביראה אבל בבית החורבה שאין רואין כלום רק שבה המדמה לאדם הולך עמו ומפחדו ובראה לו כאלו
רואה איוה דבר וחיל ורעדה אחזתו והענין שידוע לו באמת שכן דרך החורבה להתרבות בה כוחות הטומאה ואף שאינו
רואה מתפחד א"כ כמה כריך להיו' יראוחד בבה"כב להבדיל כי אע"פ שאינו רואה השכינה מכל מקום כיון שידוע שזה
מקדש מעט וכדלוי השכינה שרויה בה כמו שאמרנו ואיך לא ישים על לבו דבר זה ולהיות בכניסתו ובעמידתו באימה וביראה
כי בבית החורבה אין דבר שיויקוהו בלתי רצון האל ועם כל זה מתיירא' ואלו עא"כו וטארי לימארי שדמיתי בית קודש הקדש
לבית טומאה וחורבה שהיא הכל ריק כי כל כוונת הכבוד כדי לעורר לבבות בני אדם שיראו מלפניו ומי יתן והיה זה
לכבם ליראה שמתעוררו הם מזה כי יש אנשים רעים ומעלים אשר כל אלה לא יועיל להם ואינן מעלין על לבם ושום מורא לא
ועלה על ראשם המקום ברחמינות להם לבות טהורות ורוחות חדשות בקרבם שיחזרו למוטב כי חל עלינו כל בית ישראל
החוב הזה להתפלל על הרשעים שישובו כאשר יבא לפנינו ענין זה בפנים הספר אי"ס כי גם הקב"ה אינו חפץ במיתתן של
רשעים כי אם שבובם מחטאם וחיו כנודע: ד כריך לזהור שלא יסתכל בפני שום אדם בעת תפילתו ואפי' בתינוק
כדי שלא יחשוב מה בעניני אותו האדם ויבטל כוונת תפילתו וכ"ש שאסור ליקח תינוק בידו וק"ו לישוק אותו וכבר ידעת
מה שרמזו בתיבת סת"ת תפילתי שדרשו כוטר"י קין ס"פ ת"ת ינוק מ"עות מי שאחזן בידו בשעת התפלה אין תפילתו
בשמעת ובללאכט"י בפי הפסוק גם כי אועק ואשוע ש"ס תפילתי הובא זה ורומז עוד בנסתר ש"ס כתיב בשי"ן לרמוז אל
ב' האבות שהן מנ"ה והם ענפי השי"ן מסכימים בסתימה וע"ש ועדיין נדבר בענין הרחקת התינוק בב"הכנ כסדרים הבאים
בס"ד אס לא כשהתינוק יודע לענות אמן יש"ו ושאר דברים ולקחולב"הכנ כדי לחנכו שרי' וכלכד שיהירו שלא יבואו לירי
דברים הנוגעים בכבוד המקום וכבוד אדמת קודש ודברים המבטלים את אביהם בתפילתם שלא יבא שחרם בהפסד' ושלא
יהיה מזהם הבאה בעבירה כלל הדבר שצריך לקדש את עצמו בשעת התפילה ויחשוב בלבו שאין לושום ייחוס וקודש עם
שום אדם בעולם אלא עם הבורא ית"ש ולבדו הדבקות שלו וזה הדבר שיוע גדולה והכנה עצומה לכוונת התפילה וצריך
לקבוע מקום לתפילתו בב"הכנ כנודע מהדיון ס' מ'הלכות תפילה הכל כדי לייחד מחשבתו ליה' ואגב אודיעך מה שראיתי
דע ומר' ובשרי סמר בענין המקומות שכל איש עשיר מייחד מקומו ועושין פסין מזה ומזה עד שלפעמים כל הספסל לארכב
בתמלא בפסים הללו וכונתם בזה שישבו בשמך ובריוח לא יבא ביניהם שום אדם בגאווה גדולה דרך כבוד כמו בכסאות וגם
יתבוננים לזה שלא ישב על מקומם שום אדם אחר רק אחד באחד יגשו ורווח לא יבא ביניהם להחזיק שום אדם בתוכם אין
ספק שלמה ומודת סדום ראו לקרות' שבעיני ראיתי לפעמים אורחים נכבדים באים ועומדים לפנים כעבדים ועל
בינונים ועניים פשיטא עיניה לא חזו ומקומם לא חזו' ואלו לא היה הפסים הללו היה יכולים להחזיק ביניהם כמה אנשים כי
יתביב איש באמת' ובתרי אמתא תלתא יתבי' ובאמת זה נהנה וזה לא חסר' רק שישב מעט בדוחק' מה בכך הלא במקדש
עמדו גפופים ע"ב מהראוי לכל יראה לזהור ולמועז ממדה ומגובה האת' הלא עולם חסד יבנה והכל לריבין לו כי אין לך
אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום שלפעמים גם הוא יבא למקום אחר וירע לכבו והטיבירה לו כשלא יבואו אותו
לישב וזהו ככלל ואהבת לרעך כמוך ומא' לספילך וכו' ועוד נראה שזה הדבר מורה שהשגחה בין אחינו ישראל גברה בעו"ה
ובחסד' והוא מובן מה שאחז"ל כד ריחמתין הוה עויוא' אפומא דספסירא שכיבתא' השתא דלא ריחמתון עויוא' וכו' ה
הגה"ה
אבל קשה ולמה באמת לא ילך ממקום
למקום והלא קרי ב' רב הוא בכל מקום
אשר אוביר את שמי אבא אלך וברכתך
אלא גלע"ד דלית בנמרא דברכות כל
הקובע וקום לתפילתו אויבו נופלים
תחתיו וק' נמי למה באמת כן שכתבינו
מקום לתפילה יבא תפלת אויבים' אלא
ל' כדלוי בקהלתו וק' שהתפילה שאנו
עושים

מהרת הקורש

וכמו שאמר חז"ל אין צור באלהינו ואמרנו ז"ל אין צייד באלקינו וכו' ובודאי לא היה
 קצרה ידו מלעשות אלא שחזר בזה להראות לנו שלא יעשה ציורים * מצבעונים ולא
 אותיות מכסף וזהב * מלפני עליהם רק שחזר על לבן בדיו שחזר על קלף לבן
 בכתיבה תמה נאה לבתוב ספר תורה * כן ראוי לכתוב כל דבר השייך להתפלל
 ומתוכו * כגון סידור מחזור סליחה ודומיהם ופשיטא השייכים לב"ה ככתיבתו וד' הש"ץ שהוא
 שליח **ע"פ**

אם יודע במקום א' או בודאי נתרפה ונחלש החומה מעט בכל פעם מן הסוער ההוא עד שתפול החומה * וא"ל שלטעם זה נקרא
 תפלה מפני שהיא מפלת החומות ברול והוא מלשון תפלה * אבל אם האנשי מלחמה סוערים היום בכלן ולמחר במקום אחר
 בהחומה אוי כל פעולתם וכוחותם הכל הוא לשון ולריק * כן הוא ממש הדמיון בתפילתנו שהוא במקום סוער להפיל
 החומות ברול וכן הן הקליפות וכוחות הטומאות * והם אויבינו ושונאינו לעשות עמנו מלחמה ולבכוש אותנו * ולריך
 לסעור בתפלתו במקום א' כדי להחליש את החומה להפיל אותה * וזהו שאמר הגמרא כל הקובע מקום לתפלתו ירצה
 שסוער במקום אחד בכל פעם בזמן התפלה * או ודאי אויביו נופלים תחתיו * כי אז החליש בכל פעם מעט מעט עד
 שפול החומה וק"ל:

שליח הכל וכביטול * כוונתו מקלקל את הכל ולכן ישמעו הסופרים מזה וימנעו מזה
 וע"פ הסברה שרוב העולם חפץ בו ואומרים זה אלו ואנחנו יצירנו עב"פ שחזר על לבן
 ולא בצבעונים * שהם יותר מבטלים שנותן עין השבת עלינו * על כל צבע וצבע ועל
 הספף ועל זהב המצופה על גביהם * וזה טוב יותר שלא יעשו זאת במקום התפלה
 כי לא מעט מועיר ועל כ"פ לא יעשה זאת בק"ש ובתפילת י"ח * וכן המדפיסים שלא יעשו
 שום ציורים במקום התפילה כי במקומות אחרים שאין לחוש לבטל כוונת התפלה * גם
 צריך לזהור כל אדם מכעס שזה גרם גדול לבטל כוונת התפילה * וכתיב ה"ח שאין
 השכינה שורה מתוך כעס * כי כל כעסן א"ל שיהיה כעס גדול כי הכעס מכריח מלבנו
 חמתו * שלא יענה כהגון ולא יוכיח כהגון * וכל דבריו ומעשיו שלא בהסגל ולא
 ביושר * כי הכעס גוברו ואינו מניחו * לעשות שום דבר * וזה ידוע שהשכינה מונע
 עצמו מהאיש כזה * וא"כ תפילתו אינו מוכונה ואינו נשמעת * כי הוא בכלי דעת * כ"א
 מלא כעס * וע"כ קודש ב"ה בה ממש * כי נחשתו אקרי אל זה הוא נגד ע"כ מזהיר
 המשורר ולא יהיה כך אל זה שהוא נכופו של אדם שורר לכן צריך האדם לזהור להיות עניו
 גדול ומעביר על מידותיו * ולא כעסן וקפדן על כל * ואז יהיה תפלתו נשמעת *
 סלי' בגמ' דתענית * כשירד רבי אליעזר לפני התיבה וכו' יבא ב"ק ואמרה לא שיה
 גדול מזה אלא שזה מועביר על מידותיו וכו' * וגם משה רבינו מהימנא תשתבח במדה זו

ע"פ

וגם תלוי בשפתיו אם היא שגורה * בלתי זולת ומחשבה זרה * וזה הוא הסוד אדני' שפ"א השכינה שפתי תפתח * שפתי דייקא
 ופי יגיד תהילתך * ירצה יגיד הוא מלשון המשכה * היינו שמשתתף השפע * ותהילתך היא השכינה כמש"ה לה' לדוד ודי למיבין *
 ועם ג"כ ש"ץ גימטרי' השכינה סוד הוא כמו שמוצינו בכתיב האר"י זל"ה כי חו"ן הוא סוד היוונים חי' בוק וי' ווג נ"י שוק * כי
 במחשבתו הכל תלוי שעושה ויוון ויחד למעלה במחשבתו הכלולה * ובשפה ברורה * וזה שאמר שהסע"ה בשר השרים כחוט השני
 שפתותיך * פירש כמו שהיה החוט השני בזמן שש"ה המק קיים * סימן לכפרת עוונות כן הוא בזמן הזה שפתותיך * סימן לקבלת
 התפילה * ואמר ומדברך נאה הייבשהא התפילה שגורה כפיך ופשתותיך אז בודאי היא מקובלת וק"ל *
ע"פ

שהיה עניו גדול * ועיניו בש"ה דף ע"א ע"ב מספר מגדולת מעלת הענוה * וכלל לשונו
 מייסר גדול פאר מדת הענוה והכנעה * ובי' הילולים שלו וז"ל רב טוב הצפון במירת
 הכנעה הוא שמוח בחלקו * אוכל מה שהסם וזמן לו * לובש מה שנמלא * ישן כאשר
 ימלא * אינו מתכבד בקלון חדרו וכו' עוד * מאות הכנעה (ר"ל הסומני הפעל הכנעה)
 הוא זה * השלשן הרכה * קול הנמוך * אינו מרים את עיניו * נאמן במשא ומתנו * לנע
 במאלו * ובמלבושו בהלבו * מקבל כל אדם בפניו יפות * ודן את הכל לכף זכות *
 עניו כעת הכעס * והמחילה אחר יכולת הנקמה * מעט שיחה * מעט שחוק * ביישן אינו
 מעיז

הנה"ה

כי לא די שאינו מתקן אלא שהוא מקלקל
 כי כביטל כוונתו מעט בקל הוא יכול
 לבא לידי טעות ח"ו * וזה הוא קילקולו
 בדאמריגן בגמרא ש"ץ שטעה סימן רע
 לשולחו * והטעם שה"ץ הוא בזמן
 סוד במקו' כהן להוריא אותנו בתפלתו *
 וכהן שטובד במחשבה זרה אוי נפסל
 הקרבן * וכמו שהיה בזמן ב"ה המק קיים
 היה סימן לכפרת עוונות ישראל כחוט
 השני שהלכין כן הוא ממש בזמן הזה הוא
 סימן טוב לישראל בזמן שגבור התפלה
 כפי הש"ץ שאז היא מקובלת ועושה
 פירות * וזהו יסר"ח כאר"ו בלבג"ן
 הא"ס ת"ח חו"ן * גם השכינה גימטרי'
 ש"ץ * וגם שכינה גימטרי' ש"ה להורות
 לנוסוד זה שתיקון השכינה תלוי בש"ץ *
 שפתי דייקא

הנה"ה

פי עיקר מדת הענוה נלמד מקב"ה
 בעלמו * כמה שחזר קב"ה לעלמו
 שם המיוחד יהו"ד באלו אותיות דוקא
 ולא באותיות אחרות שהם במספרים
 גבוהים ורמים * כמו האותיות שהם
 מעשירות * או ממתות * ולמה דוקא
 מאלו

טהרת הקודש

מאלו האותיות שהם מהאחידיות אלא
הטעם הוא בזה שכתבו המקובלים כי
הי' כשתכתוב אותה במילואה כזה י"ד
לא תמלא במילואה יותר מנוף האות
עצמו היינו עשרה כי וד' הוא ג"כ
עשר ה"ג ככך ו"ג כך ה"ה
אחרונה ג"כ כך אבל בשאר האותיות
לא תמלא דמיונם כי הא' הוא הפחות
שכחמספר ואם תכתוב אותה במילואה
כזה אל"ף הרי היא נוביאה מספר
גדול היינומאה ועשר הוא הדין הב'
ג' במילוי שלה הוא ת"י וכן כולם
עד ו' משא"כ באלו האותיות היו הכ"ל'
לפיכך בחר הקב"ה באלו האותיות במדת
המועט וזוה מלמד לאדם דעת שיבחר
האדם לעצמו מדת הענוה לתפוס
לעצמו מדת המועט ולא בגדולות
ובהתרוממות וזהו שרמז הכתוב ורם
לצדיק ושכחת את ה' אלהיך פירש אם
אתה מרים לצדיק ואין אתה בחר
לעצמך מדת הענוה או ושכחת את ה'
אלהיך כי מהשם נלמד מדת הענוה
והוכיני מה שאמר דהמע"ה לדוד ה' לא
גבה לבי ולא רמו עיני כי דוד אמר
שויתי ה' לגבדי תמיד היינו שהשם
היה תמיד לפנינו וא"ל להיות לוגבהות
ורמות כ"א ענוה יתירה ועוד
נלמד מזה שהקב"ה בחר לעצמו אלו
אותיות לשמו הגדול להראות שהאית'
משגיח אפי' על הקטן שבקנים כמש"ה
אני אשכון את דכא ולא כמו מלך ב"ו
שאינו משגיח אלא בדומה לכוונתו ומושל
אבל הקב"ה אינו כן הוא משגיח אפילו
על השפל שבשפלים וזה נלמד מה
שהשגיח על אלו האותיות ליקח לשמו
הגדול ואע"פי שהם נמוכים במספר
מכל שאר אותיות א"ב ככ"ל וזש"ה כי
לא עזבת דורשיך ה' כי שאל יאמר
בלבבו הדין והנבזה אבל סבירני
וכיפויכו כי אין הקב"ה משגיח עלינו
כדמיון מלך ב' ושאינו משגיח אלא בדומה
לנו ולפיכך אמר כי לא עזבת דורשיך
ה' פירש אם הם דורשים השם היינו
האותיות

מעיו לא יבזבז ולא יסקר לא ישבע אפילו באמת לא ישב כסוד משחקים ועם
יושבי קרנות רק מתבודד את האלקים התבלך לפון לפני ה' כב' הכנ או כב' המד
או בחדר מיוחד ומתפלל ולומד וכ"כ פנימה כשיפגעהו במזון איוה מקרה או בנינים או
ביסורים יגבה השכל על החרדה וירצה בגוריותיו ויזדק במשפטיו ומשמע דומ"ה
ומש"א עכ"ל וע"ש יותר מענין הכנעה ויבדילי לשונו ישגר גרם ויגרום הכנעה בלב
האדם וענוה גדולה ופערט בשעת התפילה: **ד** כריך לזהור שלא ידבר
משעה שהתחיל ברוך שאמר ועכ"פ עד אחר תחנון ויפילו בד"ת אין להפסיק שאל
מתוכם יבא לידי דברים בטלים כ"י ומה מאד הטוב ויפה הדבר הזה שיוהור אדם בכל
מה לדכשר למעט הדיבור כב' הכנ' ואם אפשר לו שימנע כלל וכלל לדבר אף שלא בשעת
התפילה מהטוב ומה נעים ואשרי חלקו ובכמה מקומות בהוהור מדבר בקלוגם של
אלו האנשים המדברים כב' הכנ בשעת התפילה ופעל אלו כאמר וכווין קולו וכאשר יבא
לפניו עוד מזה בסדרים הבאים ובר"ח כתב עליהם כאמר מי בקש
זאת מידכס רמוס חריו ופשיטא אין לריך אזרה שלא ידבר בשעת חזרת
הש"ץ תפלת י"ח רק ישמע כל ברכה מפיו ויענה אמן אחריה ובש"ה כתוב דרכ"ה
ע"א ו"ל * החרדים נוהגים לפתוח הסידור ולומר עם הש"ץ מלה במלה *
בלשון מלבד סוף הברכות אין לאומרים ומכוונים בכל כחם כראוי ועוכין אמן
בכל כחם וכן הוא בס"ה והאי בכל כחם לאו דוקא משמע כ"א כוונת הלב *
שהלב הוא כחו של אדם ומחויקו וסיומך חזקו ויאמן לבדכם והרב החכם
השלם האלשיך כת' ו"ל ה"ה אין צחות לשון המתפלל ניתן חן בעיני קונו *
אלא כוונת לבו וטוב רעיונו וכן כריך לזהור בעת קריאת ס"ת ואפי' בין
בברא לנבוא לא ידבר בו רק יעמוד באימה ויבראה בפחד ורעדה ולשמע כל
מלה מפי הש"ץ ויעשה עצמו כאלם לא יפתח פיו ויאשוב בלבבו כאלו הוא
עומד בחר סיני לשמוע מפי הגבורה כי זהו סוד הקריאה כמד"א ובפתחו עמוד
כל העם ועיי' מזה בזהר פ' ויקהל שמה מאור החמיר שלא לדבר כלל ועיקר
בשעה זו ועדיין גם אלו נדבר בזה אם יגזור השם בחיים והנה עפ"ו נוהגין
להכריז בכ"ה כנ בשעת חזרת הש"ץ י"ח ובשעת קריאת התורה שתיקה יפה בשעת
התפילה שתיקה יפה בק"ה ובקצת מקומות בזה הלשון אסור לדבר בשעת
התפילה וכן בשעת קריאת ס"ת ולדעתי נראה יפה השתיקה יפה ואסור
לדבר אסור כי הראשונים ו"ל חמנו והאחרונים אחר המחילה עקמו כי זה
מחדש תקנתם והיא באמת קלקלתם שבע"ה רוב העולם מקילין באזהרתם
כי בזה כוונתם להחמיר ולשווי' איסורא על נפשם וזה על לב אין איש שם והנה
באיסורים מוסיפין פשע על חטאתם ע' כטובה האזהרה בשפה רפה בלשון
שתיקה יפה והשמוע ישמע והחל יחל כי מה לנו לעשות לקשה קלל אבל על
מר באתרי' מוטל זה הדבר ולהעמיד ממונים שיגיחלו על זה כי יזכר איש אל חבר
ויזון לוקח מפל א' משכנות ולפירות עיניהם כל איש קנוס יקנוס וזה הדבר
טוב יותר מלהחמיר ולהכריז בלשון אסור כי בודאי בזה יגיח האדם מהרה *
כי על הקנס יהיה לו היטב חרה ולא יוסף כפרה ועל העבר הקנס יהיה לו
לכפרה כן דעתי השפלה נטה לכון כאגמון ראש החוטא אבל הכרויים
החמורים אינם מועילי' כי מאוד בהם מקילים: **ו** כריך לזהור עד
מאד שיאמר מלות התפלה בתיוקן ובמתן ולא יאמר כמרוצה והבלעה ואומר בספר
הזהר פרש' פנחס והביאו גם הר"ח כי כמו שהקדמנו בהנה מהלחם אחר שנטען החיטים
והזכר הסולת מהסובין ומכל הקליפות כן כריך לשחון דברי תורה ותפלה
בשינויעד שהגשמה בהנה מהם וכאשר אעמוד לך פרק בפני עצמו גם על זה וס' אכתוב
כתב

טהרת הקודש

יב

כח דיקדוקי תיבות לדקדק בקריאתם עם התנועות ומשם תלמוד לכל שאר תיבות לדקדק בהם כראוי וכוון לפי רצון הכורא יתכרך שמו : הנמוכים מכלם א"כ בודאי הוא משגיח ? יסוד שלא ירים קולו בתפילתו יותר מעדי שיעור השמעת אונן . הן בומירות הן בתפלה מיושב וכ"ש בתפלה מעומד . ובק"ש גריך יותר להראות הכנעה לפני השם וסדור גדול ונקול חזק וזלזול אין זה מדרכי המכביעים . כי מענה דך ומטיב חמה . ובגמרא דברכות א"ר המבואר כמה הלכתא גברותא . איכא למשמע מהני קראי דמנה . ומנה היא מדברת על לבה . מכאן שהתפילה זריכה כונה . (והכוונה בלב) רק שפתי נעות מכאן למתפלל גריך שיחתוך בשפתיו . וקולה לא ישמע . מכאן למתפלל שאסור להגביה קולו בתפילתו ויחשבה עלי לשיכורה מכאן לשיכור שאסור להתפלל . ויאמר אליה עלי עד מתי תשכרון מכאן לרואה בחבירו דבר שאינו הגון לו שגריך להוכיחו . וכו' וכן מוכח בוזהר פ' ויקהל שלא ירים האדם קולו בתפילתו . וכ"ש בתפילת י"ח רק בחשאי כי זה האיש המגביה קולו יותר מדאי הוא מקטני אמנה . ואין תפילתו מקובלת והגריך עם בעגשו . ועוד יש לזה טעמים אחרים כדי שלא ישמיע חביריו וידויו . וגם הוא וידויו חבירו כנוודע . וכן כתוב מוהרמ"ז ז"ל ה"ה בשם האר"י שהוא לא התפלל . תפילתו בקול רם אפי' סדר התפילה מיושב בגון הזמירות וכו' ולא כו' . להראות הכנעה לפני י"ת שמ"ו . זולת ביום שבת קודש או ה' מרים קולו מעט יותר מימי החול מפני כבוד השבת : חייב אדם להשלים בכל יום מדת גריך שהוא ל' אמי"ם ד' קדושות בשחרית ובמנחה . י' קדישים . ק' ברכות . בסוד הכתוב מה ה' שואל מעמך אל תקרי מה אלא מא"ה . ועיי' מזה בתיקונים תיקון תמיני סרי דק"ט ע"כ כתב וז"ל . ואילין דהיבין דורנא לך בימונא דאידי דק"ה . ל' תשעים אמי"ם . ד' ארבע קדושות . ק' מאה ברכות . ה' חמשה חומשי תורה . הריכותן סימן אחר ומחליף י"ד בה"א . ועוד לקיים שניהם קדישים . וחומשי תורה . גם בתיקון שבעין דף ל' ק"ע ב' מדבר מזה . גם בדף ל"ב ע"ב תיקון הכל' תמלא מזה . ול' ברכות בכל יום במתן סימן כזה כ"י בן יבורך גבר . ובש"ל בתורה אור פרשת תולדות כתב בענין מאה ברכות שאנו חייבים לברך בכל יום כמה רב טובנו ומים בבדיקה העליונה . ובהספק חלילה שאם נחסר ברכה אחת . פוגמין ומטילין מוס עם בבדיקה ההיא . וע"כ באורך .

כל זה אין אדם יכול לקיים בהתפללו וביחוד . ע"כ יסוד האדם גם כזה להשלים תפילתו עם הסבור בכל פעם . וכאשר יבא לפנינו עוד מענין זה האסור יגזור השם בחיים : גריך לזהור במאוד מאוד בפניית אמן . ובכוונתו כראוי ושלא יאחזק

יתומה או חטופה כנוודע מהדין . ויש לו ג"ב עונש גדול ע"ז כראוי בוזהר מל"א פניה"ם קליו"ם ת"אמ"ן כי כמו שהוא עושה קלון בשכינתא כך תמלא פניו קלון ח' וע"כ יש לזהור מאוד בעניית אמן וז"ל וע"פ הקבלה סודו גדול עד מאד . גם יסוד בכל פעם לענות אמן כששמע איוה ברכה . מהש"ן אף ומחבירו . ובני ביתו ואפילו בשעת הזמירות יוכל להפסיק לענות אמן . כגמלא כתוב

בכתבי האר"י זל"ה שהוא היה נהג כן . והחילוק שיש בין כוונת אמן על ברכת התפילה . ועל ברכת הנהנין . ועל הקדיש . יסוד שלא ישכח את טעמים . וכן א"ה דף רנ"ג ע"ב ורנ"ד ע"א תמלא באר היטב סדר כוונתם . בברכות הודאה ובברכת הנהנין

ובברכת שלמות ובקשות ותחינות . והכלל בקיצור נמרץ . כל ברכה שהמברך אומר אקב"ש ובסוד מכיון לברך להש"י שיהיה וקידש אותנו במזלותיו וע"כ גם אנונקראים ישראל קדישים וטהורים . יכוין העונה שהוא מת ואמונה . ואני מאמין בהוזהו אמן בלשון מאמין . ומלשון אמת ואמונה כי היא תיבה מורכבת . ובברכת אלקי נשמת וברכת מודים ודומיהם שהמברך מכיון

ליתן שכן וגדלה להשם שברא המון והפירות והירקות וזולתם . יכוין העונה שכן ואמונה . אמת שהשם ברא כל זה ולו נאה לברך . ואחר בקשה ותחנה יכוין העונה דברי המברך ויקיימו ע"פ רצון הכורא כי אמת ואמונה שידוהיכולת לעשות . הכלל כל א"ל לפי בקשתו ותחינתו . כי שומע תפלת כל פה הוא לבדו ואפס זולתו . והסוכנותם בנבלה . ויש עוד לחון בנסתרו ודוע"ל

יבא גם לפנינו קצת מזה א"י : יש לזהור שלא ירקוק כלל בב' הסגן ובאם שיוזמן או יבלע אד ירוק בכמתו . ומה טוב שיכין לעצמו מטלית מיוחד לזה שלא ינטרף לבלע בכסותו כדפי שיהיה בדי ונקיים כאשר זכרנו בסו"ג . ואף שגם מן הדין מותר לרוק בב' הכ ולדרוסו ברגלו או לכהסו בגמיו ועיין בא"ח סי' צ"ו . וגם התירו לאיטענים וכו' ולא בולרקוק על גדות השמאית

בשידומן לובתוך התפילה . מ"מ המחמיר תע"ב . כי גריך האדם לעולם לקדשת עצמו . אף במותר לו . כדי להרגיל את ידו בהכנעה . וממלא כתוב שיש כגולה למעט הלימות לעולם לאק"רין קודם הליכות לב' הסגן . מלבד ביום התענית אינו נכון לעשות כן . וכ' שבתענית ליכור ופשיטא רע ומור . הלעום ביום התענית העשב המר שקורין כל' א' טוט"יון . שרבים מעמי

הארץ הרגלו לכוה ישתמם שלועסין בשיניהם . ויש מוזילין טעמו ע"י העשן . והנה גם בכל ימות השנה כולה אינה נאה לקתנה בזה לעם ישראל קדושה ל' . וכ' שחלילה ביום התענית ופשיטא בתענית ליכור . וראייתו עוד מאלו הלועסים בג'ל' שאח"כ ירוק לאין מספר להזיף טעם המירות של העשב מפיו . ועושה ג' כב"כ סגן . וכללוש דבר שאין זה כבוד שכינה לרוק

בכ"כ סגן

מחרת הקודש

בז"ש סגן הקדושה והטהורה כי כל היוצא מהאלים בגון לכלוך הפה והאוזן ושאר נקביו כלם בשם אחד טמא טמא יקרא והמנוגע בהם
 יטמא וברוך שהיה רחמים וליבא זולת זה ראו וחכמו שאין כוהגון כן על אדמת בית מלכים לטעם ששום לכלוך כזה וכ"ש
 וק"ו וב"ה סגן הקדושה בית השכינה שהמקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא יא יזכור מאד שלא יבנים
 אלבעולתו או זנויו לנקותם בב"ה אולתו ופגמו כי כל כה"ג לריך נטילה וישיבה רואה כינה על בגדו המתרחץ לו לזרקתו ומעל הגב
 מקום המוכסה בשעת התפילה כי גם אחר זה לריך נטילה ומיהו אם רואה כינה על בגדו המתרחץ לו לזרקתו ומעל הגב
 מפני כבוד הכריות: וכן טוב ומה נעים להתפלל כל תפילותיו ומתוך הסידור שאזי יכול לבטל יותר כל מלה ומלה
 בקדושתה כראוי וכן נמלא בכתבי האר"י שהוא היה נהג בן: וכן בתפילות חובק"ש וכן בחזרת הש"ן היה ענוס עיניו
 ומכוין ושומע אל הש"ן לענות אתן על כל ברכה וברכה ואם יגהג האדם כאשר כתבנו לעיל בשם החרדים לפתוח הסידור ולעין
 הכל בו ולא יביע זולת דומה ב"כאלועם עיניו ושיהם כא טובים ואיזה מהם שיגהג האדם לא יפסיד בקבלת שכרו מהמשלש
 שטר טוב לראוי וזין כך וזין כך ואמר כל מלה ומלה עם הש"ן ומלבד בסוף הכרעות כנ"ל גם היה נוהג הרב האר"י ולה"ה
 לקרות מתוך הסידור בכדי לקרות בניגון ופטעמים כל דבר שבכתב כמו בחזרה: כגון פרשת וידבר או ישר ועיניו מזה גם
 בשל"ה ר"כנוע"ב שכתב שכן קיבל מאחד מגדולי הדור שבקורין פרשיות התורה כגון וידבר או ישר יקרא בניגון וטעם כמו
 שקורין בתורה וכמו כן ל"ל המשניות והברייתות היינו איזהו מקומן ר' ישמעאל במה מדליקין פיטום הקטורת וזולתם
 וכן פסוקי נביאים וכתובים בניגון הראוי להם והטעם שלא להיות בהמוני שהכל שזה להם וכן הדין כותן ועיין בא"ח
 סוף סי' ס"א רק שאין כוהגון כן ע"פ הפוסקים החולקים על זה שכל מה שבכתב לא
 הגה"ה

ופסוקי תוספת מן תמורה עיין זה הדבר ומבין יותר קצת וז"ל שם
 דברים שבכתב אי אתה רשאי לומר בע"פ בלבד להוציא ידו חבתו
 כגון לקרות בתורה לכך אנו קורין ק"ש ופרשת קרבנות וזו ע"כ ומה פסוקים
 בע"פ והכל שהוא להוציא לפי שאין כי אם שבח וק"ש שהוא מוציא את אחרי
 קורא בלבד בלחש ועל ידו נהגו כולן ויש מפרשים מי כמוהו באילים הימלך
 לעולם ועד נהגו לומר כמו כן בלחש וי"מ שאלו בלחש מפני תרעומת המינים
 שיאמרו שאין עוד בכל השירים כאמור לעושה אורים גדולים כל"מ שהוא
 להוציא אחרים כיון שאין בו זכרון און לחוש דוק:

הגדולים כ"ל שלא להיות בהמוני שהכל שזה להם ושלא להיות נגד הפוסקים שמיפיהם אנו חיים הייתי נוהג כן לקרות
 בניגון השיד כלל אי ואי היינו פרשיות התורה כנ"ל ובכל מקום הייתי קורא בניגון שקורין בחומש ובאלטעם וכן המשנה
 וברייתא כמו שלומדים אותה בניגוניהם וכן פסוקי נביאים וכתובים בניגונם וזוה"ק הפוסקים אינם חולקים ולא בחרתי
 בזה לקרוא בלחש כנ"ל באשר נמנע הטעם בסידורים כנ"ל והרי הקריאה ממש בע"פ הרגל שמרגיל על פיני אבל
 במוכנה כ"ל אין נוסח חשש עולם כן כ"ל וכן משמע בס' חסידים סי' ש"ב ו"ל לא תשיג גבול רשע אשה גבול ראשונים שתקיים
 הניגונות שלא יאמר בניגון של תורה לנביאים וכתובים ושל נביאים לתורה וכתובים ושל כתובים לתורה ונביאים אלא כגון
 שהוא מתוקן שהכל הלכה למשה מסיני שאלא יענינו עוד שמשנה את הניגונים בתפילותיו וקבוצת בנין
 חלילה מזה משמע לאו דוקא הטעם של זרקאוי ע"ש יותר מזה בדף' ג' גם שם מענין הכבודות שלא לשנות ולדקדק בין
 הנגינות ואם בתורה שבע"פ כ"כ בתורה שבכתב ע"ש יותר מזה בדף' ג' גם שם מענין הכבודות שלא לשנות ולדקדק בין
 המלכים והמשרתים כדוע להמזדקקים: יג אסור להתפלל התפלה בעצבות כלל ועיקר אלא בשמחה גדולה בעבד
 השמח את רבו מאלהה שהוא בשמחה ונפ"י ועושה יותר מאשר לזיוו הארון וממחר לרון לכל דבר עבודתו להקדים ולא לאחר

מרתת הקודש

הענין הארץ תור"ה הוא הגורם גדול שבכולן כי תלמוד מביא ליד מעשה ולירי הכל חידושי' בשמחשד אדם דבר כל פעם
 שמבקש זכרון בקלח ברכות התפלה ואינו מבקש כפעם כפעם שאז הרגל בהם ואינו מכוון כי ככמו בחששות שאינו רגיל כור"ך
 כשאלם מטרך איה דבר גדול להתפלל בגון בעד חולה רחמנא ליצלן או שהאז ברה' או בים וקמה עליו רוח סערה שאז מה
 מחד מכוון לשון' מפרש שם מה שמפרשו הוא קצת דוחק ולי כראה לשון פירושו שיטנה בכל פעם בליטא אחרינא כשמבקש
 זכרון' ואינו דומה לחירות הכל' כי חידוש משמעותו שיחדש בכל פעם איזה ענין בקשה אחרת ולשון' משמע אפי' אחת שאל
 כבר אותה מבקש רק שינוי לשון ביניהם וזו' דזה מעלת לשון הקודש על כל הלשונות שעינין א' בתחלה וככתב בכמה אופני
 לשונות משא' כשאל לשונות ועדיין אדבר מזה יותר באריכות בסדר ההגות שיו"ט בחג הפסח א"ה בסוד ורוממנו
 וכל לשון' ועם תבין דבר על כוריו נו"ע פירושו שהינתנוע גורם ביטול והעומד גורם כוונה ומה שאמר וכל עצמותי תאמרנה
 וגומר זהובשירות ותשחנות ובתלמוד תורה ולא בתפילתי ו"ח וק"ש וע"ה הרב בעל ש"ה זל"ה המוסיף עוד מדייל ביאור על
 זה' (ואומרנוע ולא עומד כדרכובכלם לומר המעשה ולא השליטה להאירגם על היושב שלא יתנועע וז"ל) קול' היינו קולו
 הכמוך גורם הכוונה והעקבה ובעטלו ומבטל חבירו הכ"ה הכון לקראת אלהיך ישראל וההכנה היא בלב שיבדודים ויאמר
 בלבו (כזכר לנו בפרק') ככ"ה כלומר כשיכנס אדם א' והוא מתפלל אזי הוא מבטלו וגם כאן אומר הדבר שלא כדרכו כאשר
 הדבר הזה אינו תלוי בו אלא בחבירו ומשתמע לתרי אפי' שגם הוא לא יעשה כן לחבירו שכ"ן כמשמעו ששששן טוב ומכוון
 בתפילתו ואינו מדבר דברים בטלים ומתנהג ביראה בד"הכ"ן גם הוא ממכיר יראה וכן יעשה וכן להיפך שגם עליו האוהרה'
 שיהיה הוא שכן טוב לחבירו ומין' כלומר שיהיה לו זמן קבוע בשעור תפילתו שיוכל לכיון בה ולא שיקר' וע"ה אלה הדברים
 באורך' אם אלה לא יעוררוך ועוד אודיעך בקצרה מה שכתב של"ה בשם ספר החרידים ונשם ספר שזמן סודות' דרך רל"ז
 ע"ב תנאים שצריך האדם לזהר בכל מצוה ומצוה שתהיה שמה על כל היות טוב וישר בעיני ה' ובחתי תוכן דברי פי שני
 נגמרות ובהם כמנים הכל למען אקצר' ואלה הן' א שיעשה המלוא ויכוין לאלת ידי חובתה: ב ג לעשותה
 באהבה ויראה כי הם תרין ריעין ללא מתפרשין דאין לא כי בשמותבין יראה ואהבה זה תחת זה כוה יר"ה תהיה לכל כל
 יראה ואהבה כי יש להם חיבור ודבוק ומכל כל' ד בשמחה גדולה ולפי רוב השמחה אה"ה יהיה גדול
 שזכו כאשר מביא הרב של"ה בשם ספר החרידים הכל' דברים ככבדים מזה הענין עמוד עליהם דרך ק"ט ע"ב: ה שיעשה
 כל המלוא ולא מקצתה כי המתחיל במצוה אומרים לגומר' ו לדקק במצוה בכל פרטים: ז לרוץ לקראתה
 ולדרוך אחריה' ח שמה טוב ע"י עצמו ולא ע"י שליח וההכרח לא יגונה: ט שלא יעבור על המצוה קמא קמא
 דמיטא לידו יעשה' י שלא יעשה ב' מצות כפעם אחת כי לא יוכל להודרו בהם כראוי יא שינהוג כבוד בכל מצוה שלא
 תהא המצוה בזוי בגון כסויה הדם ושפך וכסה כתיב' היינו במה ששפך דהיינו ביד ולא ברגל כדודע' וזה כלל גדול לכל המצות: יב
 שמצוה הבא לידו אלא יחמינכה' יג שמייד ישתוק מתי יבא לידו מצוה ואקיימה' יד הידור מצוה דהיינו טולית
 באה תפילין כאין סוכה נאה אתרום נאה וזולתם: טו זריות גדול למצוה כי זריון ומקדימין אם המצוה ביום עושין בתחילת
 היום ואם בלילה בתחילת הלילה יו שישתדל לעשות בחבורה ולא ביחיד שהמצוה יותר נחשב בדברים וברוב עם הדרת המלך'
 ולי כראה הטעם שהמצוה יותר טוב בדברים וגם נחשב יותר מפני שאין הבריות יכולין לחשוך ולהתנאות בה הוא עשה משא' בדברים
 ויחיד אם לא שמועה בליעה וההכרח לא יגונה: יז לקנות המצוה בדמים' כמובאר בוהר תרומה' ע"ב
 קיצור לשונו בדילוג' והרבה לעיי' שמה עיי' וזה הכלל לכל מצות כלל' וסימן אך טו"ב לישראל' וזה דברי בעל
 ספר שני הכל' וקא חשיב רק ז' כללים נגד ז' ספירות' ואלו הן: א שלא יעשה המצוה בקלות ראש
 ובכזיון: ב שלא יבזה אדם המצות באיכות עשייתה' בגון שלא לחצוץ בין הדי לבין הלובב' וכן תפילין ליד
 זראש' ובספר תורה להיפוך' שלא יחזנה ערומה: ג שלא ישתמש לזרבו בגוף המצוה כגון לר חנוכה:
 ד שלא לבזה את המצוה מלך כבוד גופו' ר"ל שהמצוה שפלה בעיניו לעשותה בעצמו או רע בעיניו לעשותה
 כשאלרים רואין אותה' וזהו שאמר דהמע"ה זדים הליגוי ומתורתך לא נטינו פי' שלא ה' לו בושע בדבר מצוה מפני
 המתלוצצים וכמע"ה ודוד היה מפוז ומכרכר לפני ארון אלקי' ואע"פי שאין זה מסוב המלך לעשות כן שזראה לו כזיון
 ואפי"ה עשה כל זה מפני כבוד אלקי': ה שלא ישלח יד במצוה להכות מונח קודם גמר עניינה בשלימות: ו שלא
 יבזה אף המצוה שאינו מפורשת בתורה אלא חכמו ז"ל הראה לה מקום מיוחדת התורה: ז חשמישי מצוה נורקין'
 גשמישי קדושה נכוין' וע"ה כל זה באורך אם תראה' ורובא דרובא מהכ"ה הכל בשם שני ספרים הללו שייכים גם
 לתפילתו כמו בכל המצות' ומנעתי מהאריכות ולא בחרתי באיזה אופן וסמכתי על המציבים וגם אמרתי אשייר לזולתי'
 שיעריח גם הוא כמותי' ולא יטרך לפירושי' ועוד עיי' בשל"ה דרמ"א ע"ב שמה טוב שכל עשיית מצוה יהיה במעומד'
 וכשרע הדקס' וכחזור למה שהתלנו להודיע דברים העוורים על הכוונה לתפלה' והיפוכם גורמים בטלה' ואודיעך

טהרת הקודש

טור דבר א' נפלא * והוא עולה על כלל הנ"ל * והוא זה * האהבה והאחזה עם הבריות והפוכם הקנאה והשנאה והמריבה * שזה ברור כשאין לו מריבה * עם שום אדם רק כלל אהבים * אז כלל ברורים בשכלם * ואין דעתם מעורבת ומבולבלת * כמו לאנשים בעלי מריבה וקנאה ושנאה שהם תמיד מהרהרים הרהורים בישון לזולתם * וזה הדבר אין ספק שגורם בטילה * שמתעלו מכל * כי רק אליו הוא נושא את כפשו * ולבו תמיד בערה בקרבו מפני רוב הכעס * וכבר אמרנו שהכעס גרם גדול להזיק הכוונה הראוי וכו' * משא"כ בשכלם אהבים * אז כלל ברורים בשכלם וכלל נבזרים שאין להם דאגה ואנחה * שזוברת חצי גופו של אדם * ואז יכולין לדמות עצמן למלאכים * וכלם עושים באומה וציראה ריבון קונם ר"ל שאין להם שום אומה ויראה בלבם * כ"א יראת ה' בלבם כי מומי ותיירא בשכלם אהבים לו רק יראת ה' על פניו * וכלם פותחים את פיהם בקדושה * וכו' הכל דוגמת מלאכים שאין להם יצה"ר שהוא גורם המריבה והקנאה והשנאה * ומקבלים עליהם עול מלכות שמים * עליהם בכוונה ורעותא דבא * כי אין דבר חוץ לבטלו * ע"כ אהו' אחי ופרטי בני שמונו בקולי ובקשו שלום ורדפיהו * ואפי' עם קטן שבקטנים * ושפל שבשפלים אל תהי לך מריבה ושנאה עמו כי כן אמר החכם * אל ימעט בעיניך שונא אחד * ואל ירבה בעיניך אלף אהבים שאין לך אדם שאין לו שעה * ואבג שהזכרתי באמרי פי חכם מן * אודיעך כאן הרבה אמרותיו וכלם יעוררוך לטוב לך כל הימים * ואם אין כאן מקומם של קצת מהם * אזי אתה תמשיכם למקום הראוי להיות שם * ואנכי הודעתיד פה באשר עלה על זכרוננו * ואעמידם על פי אלפ"א בית"א * והמה מפוררים בהרבה ספרים * וכללתי הכל ביחד שהיו מסוברים * ורובא דרובא מהם ננוא' גם בשל"ה במקומות פרודים * וקצת מהם משלי שהשלמתי הסדר מאלפ"א בית"א * ואולי יקיים בי סוף את חכמים יחכם * שגם אני לחכם אחשב וע"כ לא הודעתי בפרטות איזה הן דברי :

והא לך סדרן

- א אמר החכם** אל ימעט בעיניך שונא אחד * ואל ירבה בעיניך * אלף אהבים :
- ב פי' הנ"ל שאין לך אדם שאין לו שעה ולכלם תטעוד באיזה זמן :**
- אמר החכם** אין חוץ בפני התאוה כעלימות העינים :
- ב פי' אף שראיה דבר פתאום * יענים עיניו ולא יראה שוב יותר :**
- אמר החכם** אם תקום תלדג * ואם תמחול תעלז :
- ב פי' כשתקום ותטורידא ויהרס הירחורין בישין על זולתו על הדרך הנ"ל :**
- אמר החכם** ארץ תחתיך ושמים עליך ושניהם מעידין על מעשיך ע"כ מזהר תשובתיך :
- ב פי' רצונו להזכיר על השוכנה בכל עת וזמן :**
- אמר החכם** אין רחוב בעולם * מחזיק שני אויבים * ואין נקב המחט כר לשני אויבים :
- ב פי' רצונו להחזיק ולעורר השכנה וכאשר זכרנו בענין המקומות דבה"כ שלא יעשו הפסין בלדיהן :**
- ג אמר החכם** בעיניך ראה באויביך שמע * ברגליך רץ ידך תרים * וכתוב על לוח לבך * ועים תמיד ברעיוניך * למד לשונך והרגיל על פיך * כל הדברים עבין אדם לעקום ועבין אדם להצירו למען תוכל ללמוד גם לבני דורו :
- ד הענין מוכן והכל שהחכם כיוון לסדר ע"פ איברי האדם וד"ל :**
- ה אמר החכם** נבנת דעת אחרים דעתך נבנת :
- ו אמר החכם** גדול הענוה * שקטן וגדול עושה שוה :

(שניהם מובנים כאין ביאור) :
ד אמר החכם דיבור הרב בכל מקום מויקה * ולעולם טובה ממנו השתיקה :
ה אמר החכם הרע שבכל הרעות למי שנחמד בדבר * שבאמת עליה לא עבר * ואין מוז הנאה * כשאחר כך נתגלה :
ו אמר החכם הטוב שבכל מה שתחשוב על שונאיך * אם תוכל שתושיב ויהאל אהבתך : (ומבואר) המתון מנדל עון * והמיריות פתח החרטה (תיכוף בשעה מתחרטולא יועיל) :
ז אמר החכם אומר אוכל אזלי אחי * ומאמר הכסיל אחי * אזלי אוכל :
ח פי' ע"פ הפסוק לדיק אוכל לשובע וגו' :
ט אמר החכם והמתן ותגלגל * מזהר ותתחרט :
י מזהיר לעוברי דרכים וכדומה להם) :
יא אמר החכם ויהי תמיד מן המנחמין ולא מן המנחמין * כימזה רוח חכמים כוחין :
יב שמעתי מפי חסיד א' שכל המנחם במיילי דלמלא מנחין לו מוכיותיו * עבור שמחתו ונמיילי דשמיא יזכה לאורכא דמיה כיבאלה הפז מרן דשמי' מברך לעלם ולעלמי עלמיה) :
יג אמר החכם זעמיד כבולא יעבור עליך חרפ ובוש :
יד שפשתה נתחמם גם זולתך כו' :

טהרת הקודש

ה אמר החכם חכם בדעתו שוטף לזולתו ובהיפך אין כמותו:

(ומבואר בלי ביאור):

ז אמר החכם טוב להרבות עושר רק בלדק ובייטור:

(מזהיר שלא תהי' אץ להעשיר):

אמר החכם עובדך כל על זולתיך. ע"כ תאבדו כנפשך:

(ר"ל תחזיקו לו טובה שאינו מצד החיוב):

אמר החכם טעמתי כל המרידות שבסמיכים ואין מרוז כמרירת מיתת בניס:

י אמר החכם יכול אתה לעשות מה שלא עשיתי יותר מהשיב מהשעיות:

(כלומר אם במהירות עושה איוז ענין ועוות לא יוכל לתקן אבל המעשה שהיה רוצה לעשות ולא עשאה תיפך עדיון ויכול לעשות אם הוא טוב. ע"כ לעולם אל ימהר. ומ"ה יאל הדבר באם אינו יכול לעשות אל ינטער):

ב אמר החכם כבר מלתך אמורה ונשמעה פעם שנית אל תחזרה. פן נתהפך השעה ונתהווה המעשה רעה:

(כי פן שנית ידקדקו דברך ותקלקל אמרויך):

אמר החכם כשאין מתבייש עשה כרוךך. כשלא תמלא אדם מלמדך מוסר. הדבק בשתיקה:

(ומבואר):

ל אמר החכם לעולם לא חרפני אדם יותר מפעם א' כי סבלתי פעם ראשון ולא חרפני שנית. פן תדבר טעות:

(והוא דוגמת אות זי"ן בשתיין):

אמר החכם למי שכעסו ורצונו אמיץ. אינו רחוק מן המשובעים. כי כל מעשיו רעים. כאשר עיני כל רואים:

(ומבואר):

ז אמר החכם מחול שררע ותן למכס ממך:

אמר החכם מי שרוב במהירות אינו בטוח בהמשול:

(מזהיר עוד על המהירות וממשיל לרוכב):

אמר החכם מי שלא יסבול דבר א' יסבול דברים הרבה:

(ר"ל כשלא יסבול עול מלכות שמים יסבול עול ד"א היותר קשה וכמשל לסקובה דג מובאש. ואינו רוצה לסבול תיכף תשלמונו שסופו שאוכל ונלקה ומשלם ע"כ):

אמר החכם מי כהחכם יודע על דבר ומשפיל עצמו:

(רק הוא בעיניו כמשל בשפילים):

אמר החכם מויק בכלי זיין. לחס דע עין. ומרפא לכל גשר. לחס טוב ועין ישר:

(אזהרה לעשירים. שיתנולעניים לחסם בסדר פעים ופנות)

שלא ויקון חלילה ויאל שכרו בהפסידו):

אמר החכם מי שכעסו במחשבה בו תראה עליו היסוד וההדר. ומו שכעסו עליו שלא במחשבה תראה עליו השעות:

(ומבואר):

אמר החכם מי שיתן מתנה גדולה למי ששואל מתנה הוא חזי כדוי. אבל הכדוי השלם הוא אשר נתן תדיר מעט מעט אור רב:

(ומבואר זה כותן מחמת הבקשה וזה כותן מעלמו קודם שיאלו ממוכו):

ג אמר החכם נמכרתי לעבד עבדים ולא ברשותי. אלא היוקו תאוותי. ולא מלאתי. מויק לי כלשוני. התהלכתי על הגחלים ונכסתי בתוך השלכת. ולא שרפתי כאש חמתי כשפערס בקרבי. הלכתי רבים וירדתי ימים וסכנתי בעלמי. ולא מלאתי סכנה כסכנת העמוד לפני המלכים. עשיתי כמה דקדוק. ולא ראיתי דקדק כמו המשיב אדם ככבד שנתלדל למקומו:

(ראו רוב כפון ליריאים במלגת החכם ההוא. ולא חפנתי להארך בביאורו והמשכיל יבין את כל):

ד אמר החכם סודך וסוד חירך אל תגלה. אף לאשתך שדעתה קלה. ואם לא תעשה כן כל העולם תכלה:

ע אמר החכם עשה חסד עם הראוי לו. ועם מי שאינו ראוי לו. כ"א היה ראוי לו תשיבהו במקומו ואם אין ראוי לו תהיה אתה ראוי לו:

(ר"ל אם אף לזולתך רע תהא אתה טוב לו. כי כן מדתו של הקב"ה לבנוול חסד לטובים ולרעים ואינו מוקפיד וזה גדולתו):

אמר החכם ערב אל תהי לריעך. ולא יחסרו ככסך. ולא יפתוך ירדך כאשר הוא טוב בעיניך:

(מזהיר אף לטוב שכטובים בעיניך נראה. אל תעשה לערב לו כי מייודע את כאשר בלבבו וגם מי יודע מה יולד יום):

ו אמר החכם פקדונות אל תקבל. ואמונתך אל תחבל. כי פסו האמונים. ע"כ מבחיים הבאונים:

(רמוז שסופך את השלום שלא במדקך. ותאבד גם אמונתך):

ז אמר החכם כנוע תהיה בכל מעשיך וגם בפני בני ביתך. כן בעת דחיקך ידונו אותך לכף דיכך:

(רמוז כל מעשה האדם הן דקדק ושאר הפעולות טובות יסיה בסתר ולא בגלגל כי לעת הדומק ידונו הבריות לכף דין. כלומר כשיראו שפסק מלייתן דקדק מחמת חסרון כים. או פסק עלהתענו מחמת חולשתו והרואה אותו. לא ידיו לו לכך וכוונתו):

ח אמר החכם קרוב ונתרחק יקרבהו בעת הדומק. כי טוב הוא לך מאשר לא ידעך:

ט אמר החכם רשות לפיך אל תתן. כי בעיוותיך לא יועיל

טהרת הקודש

שיתיישב פני עמנו:

(ר"ל תמיד יהיה נראה לנו כאלו רבים רואים אף גם הוא יחידו ואין לך מידה טובה הימניה):

אמר החכם תמיד אחוז במדה זו דעתך להכריע לשב ולתעשה עדיף שלא תרשיע ואם ספק לעשות אולתרחיק שב ואל תעשה אינו מוזיק (ותבין ביותר מלות יו"ד ה"ל וכהנה וכהנה נמלאו בדברי חכמי ותורות אשר מי יוכל הכל על הספר להעלותם וגם כי ראיתי ספרים מיוחדים על זה ושם מאריכים מזה ע"כ בקיור בחרתי ובררתי ויהישר הנלך לתוכח מוסר כתבתי):

הנה

כל אלה הודעתך וביאור קיור על אמרי פי חכם ערכתי לפניך יהיה נא תמיד ברעיויך והרבה מהם יועילו לעורר אותך ולכוונת תפילתך ותורתך ואם כאשר דברתי כן תעשהודאי לרצון יהי לפני האומר והעושה:

ועיל מזה ומתן וזה לך למשמרת חס תעשה לו מסגרת (כי לפעמים מתחרט מאד על מאמריו ואין להשיבם):

אמר החכם שאלת חכם חני חכמה: (ר"ל שאלתו היא חכמתו שודע שאינו ידע וסניפס אינו מרגיש וקשה ורך בעיניו מקיש וקראת חני חכמה כי באמת מוכו בעלמה):

אמר החכם שלום טובה רוב העולם אלך תחבר ובמחלוקת בניך תקבר ואם אין לך בניס אתה ואשתך הרי מוכנים:

(מזהיר מאוד על המחלוקת שבעל פגנתו מקללו תמיד אותות אשתו ובניו ואל תהיה קללת הדיוט קלה בעיניך פן חלילה בעת זעם יקללון ופשיטא שהפקר כל קנייניך כי תמיד יארבון ללכדוך ובשתרחיק מזה שלום יהיה לך וכל העולם יקרבוך):

ח אמר החכם תשובה על שאלת הלכיות מה תשיב:

פרק ז

בפרק זה אכתוב בס' ד קת כוונת השייכס לתפלה כפי מה שלקטתי באמרי הקולרים המקוריים בדברים האלה בכדי שיבינו אנשי כמונו כי לאו כל מוחא ומוחא סבילא ולרעת לכוון בסודות גדולות וארזכות כפי שהם בתופים בכתבי האר"י ולה"ה ובספר עץ החיים ובשאר ספרי המקובלים ז"ל ע"כ באמרי דלבי לילך אחר הקולרים והיה עמי להורגי את הדרך אשר אלך בהם ללקט בחכמה רק שמים דהיינו לתפילה מיושב ונועמד ולא תשנה כי לתפילת מנהג וערנית איחד פרק לקמן בהנהגת לילה וע"כ פ"ד ארץ שלנו ולא כדרך ארץ ספרד האמונם מרעה אחד כתבולאל א' אנו מתפללים ונשייכס בקה"א עולין דרך חלון ושער השמים עם כל זה דקדקתי לכתוב כפי הסדר שלנו דלבי יתבלבל הקורא בהם ואכי שמועתי מי אדם גדול איש חסיד מפורסם שבאמת הרובה להתפלל אף במדינתנו במנהג ספרדיים או איפוך הרעות בידו ובלבד שיכוון אותה לשלוח אל ירושלים לשער השמים שמה תלך עם שער תפלות בדכי שלא תהיה תפילתו יחידה שלא מועלת כל כך כדודע אבל יותר טוב שכל א' יזהור לכהוג כפי מנהג עירו ומדינתו ואל יפרוש את עצמו מהלכור אם באשכנזי ינהוג כמותם ואם בספרד ינהוג כמותם אם לא עיש עשרה בני אדם יבוליס להתנהג כרזונם כאשר יש בארץ ספרד בתי כנסיות שמתפללין בהם אשכנזים ולכן כתבתי לפי מנהגינו זה אלו קיבו מהרה יאמיח ישועה ויוציאנו ויביאנו אל בבל ארבינו לעשות בכל קרבנות חובותינו אמין ואומר אני שאנשים האלו הרגילים להתנהג בדעת חסיד ה"ל וכאשר רבים אנשי מעשה נובטים להתפלל מתוך סידור האר"י ולה"ה שהוא כ"ס סדר הספרדיים לריבין להיזכר שפ"פ מהמירות הדולה קראו בשמו עד אחר תפילתו ויחיתפלל עם השבור כי אין אל כביר לאימאם ובתפילת יחיד מעיינים ונכתתי סימן לדבר ה"ה ל"ה ק"ראו ב"שמור"ת בק"ה ל"ל מאן חיי להתפלל בקהל ודוד רמז ב"א ח"ד בקה"ל דבי ר"ל מהו"ו בקהל וד"ל ואתחיל לדבר מהנסותיו של אדם משעת קומו שהוא חזות לילה ועד שכתב שהוא ק"ש ע"ל המטה:

כבר

זכרו מזה שטוב לחבר בהצרות קדושות וה"ל בעל של"ה ז"ל הב"י הילולים בענין תשובה מי האיש הספך חיים הנלחיים יעשה כל ימיו תשובה וכו' ולעולם יהיה בכל החברות קדושות וצדיקור חולים וקבורת מתים וגמילות חסדים וסנדקאות וכיוצא בהם ע"ש נפשיטא שטוב לחבר בחברה העומדים לחזות ולהגיד חילוס ולשמורים לבוקר ואם אין חברה של חזות תנהגו בביתך בהנהגה טובה זו וסדר חזות כבר הוא מכוין לך בספר שערי ציון ובספר זאת חקת התורה ואודיעך רק זאת הדבר שמאלת במס אדם גדול שטוב לומר בכל יום קינה אחת מהקיות של ע"ב וזה סדרן אחר גמר הקיות שנסדר חזות יאמרם אלו בליל א' זכור את אשר עשה לך בפנים ליל ב' ארוי לכנון ליל ג' או במלואות ספק ליל ד' או בהלך ירמיה ליל ה' אמרתי שנו ליל ו' אלי ציון גם אודיעך בענין השמות שכתוב בשערי ציון במס הזהר פ' שלח לך שטוב לכוין באלו השמות אחר חזות שיואלים מב' פסוקים כוע תנוע וכו' והיה ביום ההוא יפקד וכו' כמבואר עם בשערי ציון והם סוד אותיות מנפ"ד המשלימין ו"ך אתון דא"כ והשמות הם אלו כל"ך ספ"ה ייע"ה ודבריו אינן מוכיין לאנשי כמוני

מחרת הקודש

במזכירי ע"ב ראיתי להודיע מה שמלאתי כתוב בשם אדם גדול יסוד נעלם ומענין השמות הכל" וז"ל ששם זה יש י"ב אותיות דינים גמורים השולטין קודם חכמת לילה. והם סוד של י"ב אותיות של שם מ"ס נ"ן דק"ק פ"א ב"ף והוא מילוי דמנלפ"ך שהוא גי' פ"ר דיכין. והשם הכל"כל"ך וכו' גי' שלו ג"כ כמו מילוי דשם מנלפ"ך עכ"ל. והנה גם הוא לא פירש דבריו. הלא המספר הוא עולה במחוק. וחשבתי ומלאתי שהוא על זה הדרך. שהמילוי דמנלפ"ך הכל"ג גי' תע"א ועם הכולל והמקום הסובל תע"ג וכן השמות כל"ך וכו' גי' ת"ע וכן שמות הרי תע"ג. וכוונת הכל"ג בתבוס השמות הללו בשניו קת"ע"ש ומה מאוד תמוה. אבל הנכון בשערי ציון. כי כן יוצא מהפסוק בשני יודין ואפשר שכוונת טעות סופר הוא. ולכל הכוונות שם סעפ"ה בסמ"ך. כי הסמ"ך בתחלף בש"ן בור"ש ש"ן והשם יוצא מתיבת פשע"ה בשני"ן מהפסוקים הכל"ג לרוק. ותשכח. זאת הודענוך מענין סדר חלות. במגיד תהלים ג' כטוב לחבר. רק שיאמרו בניגון יפה. ובמתן ולא במרוצה. כי במירות אין קב"ה רלוה"ה וז"ל הרב בעל של"ה בדק רכ"ו ע"א וז"ל מי שנפשו חשקה לדבקה בו יתברך. ולהרבות בשבחיו וידיק את עצמו בספר תהלים ואשרי האיש אשר יאמר תהלים בשירה ובזמרה ובשמחה ובכוונת לב. לא כמו בדור הזה שאומרים במרוצה. וכו' ע"ש. גם מסכים הרב הכל"ג לבעל זרה לדרך. שהקהל יגמרו תהלים בימי החודש להיכונן בד' שבועות עכ"פ כאשר כן נוהגין במה מקומות. והטעם שלא יחטפו ויאמרו אף מעט ובמתן. ובשאר מקומות גמורין בשני שבועות. ובקצת לשבוע אחת. כאשר כן נחלק התהלים לשבוע אחת. וכהרי' כהרי' ופשטי'. וכתב עוד שם שיאמר בכל יום ב' זמורים דפורעניות נגד הגלות. וב' דתשובה לקיים בדר' וזמלאך. וזמור. ובג' דנחמה נגד הגלוה. וכו' ע"ש בע"ב דף הכל"ג. וכתב טעם ע"פ הסוד ג"כ. ג' דפורעניות. נגד קו הדין. ביכ"ה גבור"ה הו"ה. ג' דתשובה נגד קו החסד. כי התשובה מלך החסד. שימינו פשוטה לקבל ששים. וגם בשמאל לוחה ובימין מקרב. ג' דנחמה היינו הגלוה נגד קו הרחמים. כת"ת יסוד' וחד נגד המלכות. ואז יתקן מלכותו שדי ותתחדש אור הלבנה. וכו' ע"ש יותר רמזים בכל זמור מעניינינו. ודרך כלל אלו הן הזמורים. ג' דפורעניות. ע"ט פ' קל"ו. דתשובה. כ"ה כ"א ג'. דנחמה פ"ט כ"ח ק"ו ונגד המלכות יאמר סי' ז"ו עד כאן. והטעם של התהלים שאומרים אותם קודם התפלה ידעת שהוא לומר הקליפות. שעל כן נקראים זמירות. וראיה לכך בחול שמשלת הקליפה שכיח. נוהגין הקהל בהרבה מקומות לומר קודם כל התפלה דייקו קודם לדון עולם. ומנהג טוב הגה"ה

ולומר טעם נכון על זה שבשבת מהגין רוב העולם לילך תיכף לב"ה ולסדר שם כל הברכות. ובכדי שלא להפסיק בין כנילה לברכה ע"כ אמרינן קודם הברכות ואח"כ תהלים. קודם ברוך שאמר. אבל בחול שרוב העולם עומדין בבוקר ומסדרין הברכות בביתם ואין שייך הפסקה. ע"כ אמרים קודם לדון עולם. ומי אשר לאסידה הברכות בביתו יתחיל עם הש"ן. מאדון העולם וק"ל. ובשבת שאין לחוס עליהם כלל. שם נעקרין ומבטלין מהעולם אין אמורים קודם לדון עולם. כדי להראות שאין טען ואין פגע רע. ואין שום מוסך מפסיק ומבדיל בינינו לבין קונינו ובכדי שלא יבטל התמידין כסדרן של הימים כו' אמרים גם בשבת ומענין מהטעם הכל"ג ואומרים קודם ברוך שאמר. וע"כ נוהגין לומר זמירות בשבת היינו מהודו לה' קראו בשמו עד שזכר עד הנקראים בפי כל שבת ברכות. בניגון ובנעימה יותר מחול להראות

וישר תקנו לנו הגדת הסדר מעמדות. בכדי לשלש כל ימיו. שלש מקרא' שלש משנה. ושליש תלמוד. וגם המקרא' בעלמא בתורה ובנביאים. ובכתובים. אכן אם אין לו זמן מרוב טרדת מווכותיו וכיוצא בהן יוצא ידי חובתו. במה שסדרו לנו בתפלת שחרית פרשת זו הוא מקרא'. איזהו מקומן הוא משנה. רבי ישמעאל היא ברייתא. הוא התלמוד כגודע. וטוב מעט בכוננה מהרבה שלא בכוננה וגם ידוע למה בחרו בזה. מפני שפ' לו הוא פ' תמיד. ואיזהו מקומן ג' כבענין הקרבנות וז' ישמעאל כתובה בתחילת תורת הכנים. וכו' כמוכר בפי' הסיוד ע"ש והנה אף האיש הטרוד ככ"ל לא יבטל לגמרי הסדר מעמדות ויאמר עכ"פ בכל יום עשרת הדברות ופ' העקידה. ופ' המן. והנה פא"ח ס"א כתב בסדר הכתובים בתורה. וז"ל טוב לומר פ' עקידה ופ' המן ועשרת הדברות. ופ' עולה וזמחה ושלמים וחסאת ואשם. ולא כמו בסידורים שלנו י"ד מן ועקידה. וראיתי מוזקדיקים מהפסין הסדר ואומרים ככתב ב"ח. ולי נראה דאין לשנות הסדר שבסידורים מהאי טעמא. כי באמת אין מוקדם ומאוחר בתורה. והסדר שבסידורים מסודר על פי כוונה. של הבית יוסף בטרם א"ח סי' הכל"ג. שכתב שם בי' דברות יבויין מעמד הר סיני ותחזוק אמונתו. ובע' המן ואמון שכל מווכותיו בהשגחה יבטיחה בה' באמונה שלימה. ובעקידה יזכור וכות אבותיו ויכניע ויכרו כמו שמוסר יצחק כפשו. ולא פנה לירע וע"כ נכון הסדר שבסידורים שבתחילה מכוון מעמד הר סיני ומחזיק אמונתו וזכר בכלל התורה הביטת על הר סיני. והיא נכללת בי' דברות כגודע. ואחר אשר חזקה בו האמה ובתנית התורה אז מתפלל שלא יחסרו לו מווכותיו. ושיוכל לקיים התורה כלאמר חז"ל. אם אין קמח אין תורה. ואומר פ' המן להחזיק בטחונו בה'. ולהודות שהכל בהשגחתו. וכיון שמאמין ש"ה הוא השגיח עליו. ונותן לו די מחסורו לחם לאכול אין גולה אהבתו בעיניו. ומוסר נפשו אליו. וזו שאומר אח"כ פ' העקידה. וגם זכר באמירת העקידה

העקידה שכל וזיב לא בזכות אבותיו ולא בזכותו שלא יוכלו זכותיו וזיהיה שמור' לעול הנכמ' ובו העולם יהנה ממחלת אבותיו שזה זכותם וסיומן מעשה אבות יורשו בנים ר"ל זכות של מעשה אבות יורשו בנים בזה העולם כן כ"ל לומר טעם לסדרה הוא כי בוודאי ממסדרים הראשונים על פי הכונה סדרנו ולא בערבובי' בכך אין לשנות אף כ"הוא אומר אתה הוא שהקטירו וכו' וכסודורי האר' יכתב אתה הוא' אלקינו שהקטירו וכו' וכך סדר כוונתו בקלרה' אתה הוא (יחול לא' הורחל) ה' אלקינו יסוד' (אר"א) קח לך סמים (ת' תוכל"ח) נטף (הו"ד) ושחלת (יסו"ד) וחלבנה (מלכו"ת) סמים ולבונה וכו' (אור מקיף ג') בד בבד יהיה (ב' מוסי' הכוקבא י"ה י"ה) וכו' ועיין בסידור האר' ותבין יותר אף כ' פיעום הקטורת תמלא קלת כוונתו בהכנת שבת אי' הושם אכתוב תניא בר קפחא וכו' יכוין כי כל שאר (דיני הקטנות) וכל דבש (דיני הגדלות) כי שאר השי' ג' אלקים דיה' יין א' אלקים פשוט ר' ריבוע אלקים דבש ג' ש' וזמן שופ"ר וכו' המחזיק השופ"ר הרי ש"ך דינים וסס סוד דיני הקטנות והגדלות ועיין ג' כ"שס' הו"ד פסוקים שהם של ג' תיבות ומשמע ודומא וגומר תכוון ש' פעמים ג' הוא מ"ב כי כן בשם של מ"ב ד' שמות לחלקים לב' אותיות כל שם על זה הדרך אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן וכו' זהו הסמך וחוט המשלש ל"אב"מסרה"י נקת"ר ת"ג' מ"ב ור"ל הוא שם של מ"ב הוא משולש כו' ואחרים הוא אומר ג' פסוקים ה' זכאות וגומר ששארם בכל יום יזינו כיוון כל היום ורומז ג' פ' לשלוש ואחרים פסוק ה' עון לעמיתן וגומר את עמו בש' לום ש' הוא אותיות מ"ב של ו' ר"ל שיברך את ישראל בשם מ"ב של ו' ואחרים פסוק יהיה לרזון אמרי וגומר והגיון לב' שהוא ג' כ"ג' מ"ב ודי למבין וסמך לזה עשרה פסוקים מהרמזן והסתחלת בראשית ברא וגומר שמה הפסוק יולא שם של מ"ב כנודע ומשמע פסוקים מהעשרה הכל' הם של ו' תיבות בסדר השם של מ"ב על זה הדרך אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן וכו' ומשמע פסוקים של י"ב תיבות נגד זה השם על הדרך הכל' אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן הוא י"ב שמות והשנים שקו' ית' אינו מחשב כי זה השם אינו מחולקין אות אחת אחת לשפת ימי השבוע כנודע ל"ח פסוקים בן תחלת קלת בשל"ה דף ר"ו ע"ב במסכת תענית שלו ובס' עמק המלך מבואר ג' כ"שס"ן הוא סוד חלי מלבדו התורה יעיון משם כי עמוק הוא ויבין המבין בבקשות המעמדות שאומרים ככל

העקידה שכל וזיב לא בזכות אבותיו ולא בזכותו שלא יוכלו זכותיו וזיהיה שמור' לעול הנכמ' ובו העולם יהנה ממחלת אבותיו שזה זכותם וסיומן מעשה אבות יורשו בנים ר"ל זכות של מעשה אבות יורשו בנים בזה העולם כן כ"ל לומר טעם לסדרה הוא כי בוודאי ממסדרים הראשונים על פי הכונה סדרנו ולא בערבובי' בכך אין לשנות אף כ"הוא אומר אתה הוא שהקטירו וכו' וכסודורי האר' יכתב אתה הוא' אלקינו שהקטירו וכו' וכך סדר כוונתו בקלרה' אתה הוא (יחול לא' הורחל) ה' אלקינו יסוד' (אר"א) קח לך סמים (ת' תוכל"ח) נטף (הו"ד) ושחלת (יסו"ד) וחלבנה (מלכו"ת) סמים ולבונה וכו' (אור מקיף ג') בד בבד יהיה (ב' מוסי' הכוקבא י"ה י"ה) וכו' ועיין בסידור האר' ותבין יותר אף כ' פיעום הקטורת תמלא קלת כוונתו בהכנת שבת אי' הושם אכתוב תניא בר קפחא וכו' יכוין כי כל שאר (דיני הקטנות) וכל דבש (דיני הגדלות) כי שאר השי' ג' אלקים דיה' יין א' אלקים פשוט ר' ריבוע אלקים דבש ג' ש' וזמן שופ"ר וכו' המחזיק השופ"ר הרי ש"ך דינים וסס סוד דיני הקטנות והגדלות ועיין ג' כ"שס' הו"ד פסוקים שהם של ג' תיבות ומשמע ודומא וגומר תכוון ש' פעמים ג' הוא מ"ב כי כן בשם של מ"ב ד' שמות לחלקים לב' אותיות כל שם על זה הדרך אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן וכו' זהו הסמך וחוט המשלש ל"אב"מסרה"י נקת"ר ת"ג' מ"ב ור"ל הוא שם של מ"ב הוא משולש כו' ואחרים הוא אומר ג' פסוקים ה' זכאות וגומר ששארם בכל יום יזינו כיוון כל היום ורומז ג' פ' לשלוש ואחרים פסוק ה' עון לעמיתן וגומר את עמו בש' לום ש' הוא אותיות מ"ב של ו' ר"ל שיברך את ישראל בשם מ"ב של ו' ואחרים פסוק יהיה לרזון אמרי וגומר והגיון לב' שהוא ג' כ"ג' מ"ב ודי למבין וסמך לזה עשרה פסוקים מהרמזן והסתחלת בראשית ברא וגומר שמה הפסוק יולא שם של מ"ב כנודע ומשמע פסוקים מהעשרה הכל' הם של ו' תיבות בסדר השם של מ"ב על זה הדרך אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן וכו' ומשמע פסוקים של י"ב תיבות נגד זה השם על הדרך הכל' אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן הוא י"ב שמות והשנים שקו' ית' אינו מחשב כי זה השם אינו מחולקין אות אחת אחת לשפת ימי השבוע כנודע ל"ח פסוקים בן תחלת קלת בשל"ה דף ר"ו ע"ב במסכת תענית שלו ובס' עמק המלך מבואר ג' כ"שס"ן הוא סוד חלי מלבדו התורה יעיון משם כי עמוק הוא ויבין המבין בבקשות המעמדות שאומרים ככל

כוונת

יוס' מסיימין בא' שומע תפלה וכן בואתה מגן בעדי בסוף יאמר כ"א שומע תפלה באמר כי אין לומר שום ברכה שלא הוזכרה בתלמוד ובפוסקים וע"ש דק"ח ע"ב וכן בשאר תפילות ותחינות מזהיר על זה ואח"כ אומרים ואתה מ"ב ומה שכתוב בסיום התפלה שבואתה מגן בעדי ו"ל"ה בימינו וברוך בשמאלו וכו' אבאר אי' בסדר התפילות הדרך כי ד' הטובה עלי' כי אנכי הסיוס ההוא שבתיחיה אדרב קלת גם מואתה מגן בעדי עמנו גדול ערך פרק שירה לומר ג' כ' בכל יום כנודע ועתה אודיעך כלל גדול השייך לכל התפילות קודם כל תפילה תטהר מחשבותיך ורעיונותיך מכל מיני הירשורים שבעולם כ"א הכלל בזכות התפילות והברכות לבד ולטהרת המחשבה כתוב בזוהר שטוב לזייר לפניהם הו"ה לקיים שיתיה לנגדי תמיד ומלאתי שטוב לנקדו בניקוד יראה כזה (יהוה) והוא לזכך הכסף ושיא יראה השם עליו בכל פעם שלא יעלה על לבו הירשור אחר וכסודורי האר' כתב בבית כזה (יהוה) וטוב לכיוון שניהם וספרי מוסר כותבים שישל לעמנו כאלו הוא עומד לפני מלך ב"ו ומבקש על נפשו שאו בוודאי אין בלבבו כ"א אותו הירשור בלבד שיכלל ממנו וכבר ידוע שלא רזו חו"ל להחמיר בכל ענייני היראה יותר מיראת מלך ב"ו אף שאינו דומה בריבוי רבבות הגדלות לכן ירא וזאת תמיד מלפניו לכל יא מלכו יראה ה' תמיד כי דאשית חמה היא יראת ה' ואחריתא כמאור ועיין מענין שיתיה ל' ל' לבטל המחשב רעה ולהחזיק היראה בשל"ה דף כ"ו ע"ב ודף כ"ח ע"א ועוד מזה דף ר"ז ע"ב

יוס' מסיימין בא' שומע תפלה וכן בואתה מגן בעדי בסוף יאמר כ"א שומע תפלה באמר כי אין לומר שום ברכה שלא הוזכרה בתלמוד ובפוסקים וע"ש דק"ח ע"ב וכן בשאר תפילות ותחינות מזהיר על זה ואח"כ אומרים ואתה מ"ב ומה שכתוב בסיום התפלה שבואתה מגן בעדי ו"ל"ה בימינו וברוך בשמאלו וכו' אבאר אי' בסדר התפילות הדרך כי ד' הטובה עלי' כי אנכי הסיוס ההוא שבתיחיה אדרב קלת גם מואתה מגן בעדי עמנו גדול ערך פרק שירה לומר ג' כ' בכל יום כנודע ועתה אודיעך כלל גדול השייך לכל התפילות קודם כל תפילה תטהר מחשבותיך ורעיונותיך מכל מיני הירשורים שבעולם כ"א הכלל בזכות התפילות והברכות לבד ולטהרת המחשבה כתוב בזוהר שטוב לזייר לפניהם הו"ה לקיים שיתיה לנגדי תמיד ומלאתי שטוב לנקדו בניקוד יראה כזה (יהוה) והוא לזכך הכסף ושיא יראה השם עליו בכל פעם שלא יעלה על לבו הירשור אחר וכסודורי האר' כתב בבית כזה (יהוה) וטוב לכיוון שניהם וספרי מוסר כותבים שישל לעמנו כאלו הוא עומד לפני מלך ב"ו ומבקש על נפשו שאו בוודאי אין בלבבו כ"א אותו הירשור בלבד שיכלל ממנו וכבר ידוע שלא רזו חו"ל להחמיר בכל ענייני היראה יותר מיראת מלך ב"ו אף שאינו דומה בריבוי רבבות הגדלות לכן ירא וזאת תמיד מלפניו לכל יא מלכו יראה ה' תמיד כי דאשית חמה היא יראת ה' ואחריתא כמאור ועיין מענין שיתיה ל' ל' לבטל המחשב רעה ולהחזיק היראה בשל"ה דף כ"ו ע"ב ודף כ"ח ע"א ועוד מזה דף ר"ז ע"ב

בתוכת

מחשבה

מהרת הקורש

צתוכחת מוסר דיומאגס טוב לומר פסוק אש תמיד תוקד וגומר. והוא מקובל מהורמ"ק שקיבל כוונתי אליהו ז"ל ופסוק שעפים
 שכאיתי וגומר. ב"כ לבטל המעשה רעה כו'. ועיין מזה ב"כ בשל"ה דס"ט ע"א וע"פ זה ראיתי רבים מזיירים לפניהם על
 הקלף או הכייר שויתי ה'. והש"ס בכתב גדול יותר משאר אותיות. ומנקיין אותה בקדוהת ה"ל. וגם הפסוקים אש תמיד
 וסעפים כותבים שמה. גם מזיירין עליו זורת בית המקדש. לזכור בחורבנה. ולבקש על בנינה וגם שמתוך
 כך מכוון להיות מורא בבית הכנסת עליו. שהוא המקדש מעט עתה בגלותו. ולא יכנסו הרחוקים אחרים.
 גם מזיירים על כך השני זורת המורה שהיא מסוגלת להרואה אותה בכל יום וכותבים בה זומור אלקיס ימננו
 וגומר. והמורה בדברים כאלו להחזיק הרואה בלבבו הרי זה משבח. וראיתי מהמקובלים כותבים למעלה מכל ה"ל
 לשם יחוד קב"ה ושכינתיה בדחילו והחיימו וכו'. ודע בניי שהכלל לכל ה"ב תפילות ש"ע וכל התפילות ותחנות שבעולם.
 וכל המלות. מהתרי"ב וזאת. שאתה עושה לך להיות ב' דברים הללו שסימנם דמ"ס דיבור מעש"ה מחשב"ה. וזי"ה
 בעיניך כאחיס בלתי נפרדים לעולם ובאופן זה. התפלה או הפרשה שצריך על איזה דבר או שהולך לעשות איזה מזה
 ואומר בפיו לשם יחוד קודשא בריך הוא וכו'. הוא הדיבור. הנחת תפילין וזי"ה או שאוכל או שעושה מזה שבעולם הוא
 העש"י והסוכות הטובה שמתכוון בשעת עשייתו שעושה זאת לשם שמים כדי ליחד קב"ה ושכינתיה. ע"י מזה זו או
 התפלה או לומר תורה הרי זה מחשב"ה. והוא העיקר של כל המלות הכונה במלת רז"ל מזה זריפה כונה. ובתפילה
 שלא בכונה אמרו שהיא בגוף בלא גשמה. ר"ל כמו שהגוף בלא גשמה אינו פועל כלום כך תפילות ואורו פועלת כלום ולא
 מועלה אבל מוריד. שלפעמים בלתי כיוון יאמר איזה מלה שלא בתיקונה ויחדף ויגדף. שגורם רעה לעלמו ולא די שאין
 לו סכר על תפילתו שאינה נשמעת אף גם זאת שנעשה על אשר חירף ובידף. ע"כ צריך הדבר הזה שמיחד גדולה. כי השגותים
 שוכנים סביב האדם יתהלכון. הן הם הקליפות המסבבים בדבורים דועכים באש קוצים את האדם. והוא בידם כמו
 העיר אשר במצור ובמלחמה מפני האויב שאין יולא ואין בא. שלא יוכל תפלתו לבא אל מקומה הרמותה. ואין בידו לדחותה
 כ"א ע"י תפלה בכונה. ראוי שגור מומר כל המקטריגים כאשר כתבנו. לעיל. כי לעטם זה נקראו זמירות כדוד. וכאשר
 יבא לפניו עוד. שכן לעטם זה נקרא תפלה שמתלת את הקליפות ואת המקטריגים. ע"כ ראה גם ראה להסיר בכונת
 התפילות. וזי"הו משולשת בחוט המשלש אשר לא במהרה יתקן. והם ה"ב דברים דמ"ס כו'. ויכוין שהדיבור
 בכו"ה שהיא ת"ת וועש"ה בחד"י שהיא מלכ"ת. ומחשב"ה בש"ה שהיא כת"ר כדוד ע"ל. וכמוכר בענין זה בר"מ
 פ' פנחס יעוין מש"י. ועיקר הטעם של ג' דברים דמ"ס ה"ל. הם כנגד נר"ן כדוד ע"ל. ויש עוד רמז בזה כי ש"ה אר"ם
 מורה על זה. שכן צריך האדם לעשות כי אדם ר"ת א"מורה ד"יבור מ"עשה. והאמונה היא בלב שהיא המחשבה. ובזוהר
 פ' ויקהל ד"ב עמוד ש"ס נמצא כתוב שצריך כל אדם לייחד בכל יום יום סדר הזה בתפילותו. **יראה** בדרכות
 וקרבנות וזמירות. **ברכה** ביוזר אור ויוזר המאורות. **אהבה** באהבה רבה. ובפסוק ואהבת נק"ש **ייחוד**
 בשעת ק"ש בפסוק שמע וברוך שם. **ברכת כהנים**. אחר תפילות י"ח מסירת נפשו בנפילת אפי"ס ועי"י שם.
 עוד נמצא כתוב בזוהר בלק"ד ל' עמוד ש"ט וש"ס שצריך לכוין כזה בכל יום יום. **עבד** בזמירות עד ישתבח.
 זהו לעבוד לפני הקב"ה כעבד לפני מלכו. **ייחוד** ומסירת נפשו מישתבח עד אמת וי"ב. שפאן הוא עיקר הייחוד.
 ומ"כ בק"ש כדודע לידע סודו. **עני** באמת וי"ב. במלת ועוזר דל"י"ס שזה רומז למדת מלכו"ת שנקראת עני' וזה
 דלי לה מברמא. וכך יעשה עלמנו עני עד שומע תפלה. שער שם מבקשי' אנו כרכנו כמו העני. **חסיד** בשומע תפילה
 לפרש חטאיו קמ"י קב"ה וזה נעשה חסיד לקבלו תשובתו. אפי"ק גרמ"י מסיורא בישא. דהוה בטיובי' דלי' עד השתא
 וכו'. והשתא אתדביק ביומנא. עילאה דלי"הו פשוטה לקבל שבים. והפרשת חטאיו לא אצטריך לפרשא בר אינון דידכור
 מינייהו וכל אפרכיין אתמשכן אבתרייהו. וגם אלו שזכר לא יפרש ממש. אלא יאמר סתם. חטאתי עויתי פשעתי.
 ויחשוב בלבבו חטא אשר עשה וזי בזה. ולא יזי"ה אותם מהספה ולחץ. כי חציף עלי' דאיכא דמפרש חטאיו שכי' אדם
 למקום אס לא שכי' אדם לחבורו צריך לעשות תשובה בגלוי כדודע ואס לא עשה בן הרי הוא מקטני אמנה. שחשב בלבבו
 שהקב"ה כביכול אינו יודע חטאיו שצריך לנלות לו בפרטותו כל חטאיו. וכמו שזכרנו בזה מעיין התפלה שצריכה להיות
 בלחש מטעם זה. ומטעם שלא ישמע חביריו וידוינו וכו'.

עבד

אחר תפילת י"ח והוא כמו עבד שרוצה לקבל פרס מהמלך. עוד עבד קודם עלינו. והוא כאלו קבל פרס
 ומשתחוה למלך והלך. וכתב שם שכל זה עשה דוד המע"ה. רמז בזומור פ"ו תפלה לדוד שורה נפשו כי
 חסיד אינו גומר ועיין שם באריכות. וסוף דבריו הקדושים דכל מי שיעשה בן תפילתו מקובלת לעולם לא
 יהדר כלותא דהאי ברעש ברקיקא ע"כ. עוד נמצא בכתבי האר"י וז"ה שצריך לכוין בכל יום סוד משכ"ן שהוא ר"ת מ"ה ש"לחן
 כ"ש א"ן ר"ע ו' דהך לריכין לכוין. ת"ע בתפילת ערבית שסידרה יעקב לעת ערב שקרא סוד יחוד העליון. ש"לחן. בקרבנות
 מזה

שזוהומוון השכינה בכיכ"ל. כס"א בזמירת. כ"ר ביוזר אור. ויוזר המאורות. והכל מבואר למזין. וטוב לכון בס"ת אלו הארבע. אהר"ן שהוא הכהן הגדול המדליק הנרות מלאתי. ובוזר פ' תרומה כתב בזה לשון. מע"ה דא' אשלים יעקב בבלתא דערבית. על"חן מיקון דוד בתושבתן כד"א תעריך לפני שלחן וגו'. כס"א אתקין אברהם באתקשרותא טיבו. בסוד והוכן בחס"ד כסאו. מנורה אתקין יחך דאקדים שמא דקב"ה ובההוא קדושה בהורכהירא בבוזינא קדישא עילאה. ע"כ ורומז כאן ע"ד אלו הן הס"ד רגלי המרכבה. ואלו ואלו דברי אלהים חיים וזמנת ברור הם:

עוד

מלאתי בס' עבודת הקודש שחיברוויסדוכבוד הרב מוהר"ר מאיר גבאי זלה"ה כוונה גדולה ונפלאה. וראוי לכל מי שבשם ישראל מכוונה להרגיל בזה הכוונה והיא זאת שצריך האדם לכון בכל יום בתפלתו משארה בסותה וענתה לא יגרע לשכינתא עילאה. ובאופן זה: **שארה** בקרבנות שהיא נקרא גוון לשכינה. והשתא לית קרבן ריח וניחוח. וזרון קרבנות במקום קרבן וריח ניחוח נחשב. ויעלה לרזון על מזבח ה' של מעלה כבודע: **בסותה** זהו לבישת הטלית ויכוין והיבשעת אחיותו בליטת לברוך שאמר: **עונתה** זהו ק"ש שחיובה לקרותה בעונה כן כתוב שמה. ולי נראה עונתה בק"ש עונה ממש ששם עיקור היחוד. כבודע. ועתה דעו בני אחי ורעי שלא דעתי לכתוב פה כל כוונת השייכים לתפילות כי זהו איך בירי כי דל אני בחכמה. ואין ידו משגת להגיע בראש הפסגה. ולהכין את כל אף מה שנכתב לפני באר היטיב. וכ"ש שאין ביכלתי להשיג מעממי דבר מה. כי קצר המשיג ואורך המושג. זאת לא זאת שכבר גלוים וידועים הם למי שזכה להיות מנוס. בבת העומדים בסוד ה' ושיש בידם סידורי האר"י ולה"ה וספר עץ החיים וכנפי יונה וזולתם. אך באתי להודיע הקצת מהקצת דהיינו בר"ת ובס"ת שיאלס מהם שמות הקדושים. שלא יחטפו עכ"פ בזה ויכונוכראוי. ואגב אכתוב קצת כוונות המוכרחים לכל אדם. לכון בהסבון פותח את ידך. דלס לא כיון יסוד מן הרין. וכונת שמע ישראל. ששם עיקור הייחוד וקצת כוונת ברכת י"ח וכיוצא בזה. וכל זה רק לפני ולבני אדם שעברכי והסתומים ממיני. ואף גם לאלו אומר אני השומע ישמע. והדל יתדל:

והא לך כוונת התפילה של שחרית

ארוז

עולם כיון שהוא ג' אין סוף והוא ג' ר"ן. וזה תכלית הכל שיוכין שאין סוף לאחדותו. חי יתברך שמו לעד ולעולמי עולמים. וזה אחד מני"ג עקרים שבי"ג דל שכל אשר בשם ישראל יכונה מחויב להאמין בהם באמונה שלמה. בידו האפקיד רוחי וכוונת ר"ת בא"ר ועיין בכוונת בשע"ל בתיקון ק"ש שעל המטה בפסוק זה י"ג עקרים שביגדל יוצאים מני"ג מדות ועיין בשל"ה מזה באורך בדף כ"ט דף ס':

על

נשילת יריים. יכוין ר"ת ענ"י והוא ג' אחרונים דמ"ה כזה. י"ד י"ד ה"א י"ד ה"א וא"י ו"ה"ה"א וא"ה"א. ומילת ענ"י רומז למלכות. והג' תיבות רמוזים אליה מבואר בסמוך. והנה אכתוב לך כוונת ברכה זו ונקוט בידך לכוון בכל הברכה אלה:

ברוך

ע"י שהוא דקיק המצבר חכמה בכי"ה להוריד שע"ע לו"א שיוכל לעלות ומשם תוריד השפע אל אלתה שהוא החס"ד ואת"כ אל יסוד שהוא ה"ת ואת"כ אל אלקינו שהוא הגבור"ה. ולא כאשר עולים שנשתן אל הבי"ה בקראת מלך גב"ת ובינה. שאין מלך בלא עם ומיילות. ובי"ה בקראת העולם. ועתה שכבר עלו הם ומקבלים שפע האמיתי. וזהו אשר שהיא הבינה"ה קדשנו בסוד ה"ת במזמורתו הס' נלח והוד. וזיוונו

בקרבנות

קודם טהרת ציבור ואמר ירמי
אז"ל שיהא חשוב ומקובל לפניך
כאלו הקרבתי טהרת וקודם

העולה ואמר כאלו הקרבתי עולה וכן קודם זבחי שלמי ציבור
והשמות וההודיה וכן קודם שלמים ענין כדרייתא של רבי
ישמעאל למה נבחרה לומר כדרייתא זו ויתר משאר כדרייתות
ידוע ומבואר בפי' הסידור ובכתבי הארי ז"ל ה"כב באשר

שהיא כדרייתא בלתי מחלוקת ואנו לריכס להיות בעיתים הללו
זמן גלוייתנו בשלום זה עם זה בלי מחלוקת כי מזה זה יהיה
לנו קיום בין האומות כי בשאר ישראל בשלום יחד אין אומה ולשון
שולטת בהם וגם מחמת השלום תפילתנו יהיה נשמעת
כאשר כתב באגרת תשובה להחסידי הרב רבי יונה ז"ל כל תפילת
ציבור נשמעת כשהם בשלום והטעם כ"ל שאו תפילו מכוונות
אין א' לנגד חבירו ומש"כ כשהם במחלוקת אין א' נתרצה
חבירו שיתמלא משאלותיו ואגב ש"א זאת במלודתי ידפה
וארשת שפתי אבאר לך טעם ענין זה שאין אומה ולשון שולט
וכו' ע"פ משל כהן דומה למשל והוא זה המלח בא מן המים
ע"ה"שול שמשלים המי מלוחים כדודע ואחר שנקרש ונגדל
המלח אחר גמר עשייתו אזי הוא קשה במאוד ואין אדם
יכול לבטל קושייתו ואף גם שידכא אדם במדוכא עד שיעשה
בעפר דק מ"מ אינו כלה ונפסד זורת המלח ופשיטא שטעמו
לא נשתנה וגם אם תורק אומות לתוך האש אזי הוא נתקשה
ביותר כדודע רק כמה הוא נפסד וכלה ודאי אינו אלא במים
יגירתו הוא מיתתו ממים בא ומים כלה ונפסד ועם כל זה
לא נפסד לגמרי טעמו אם לא שרבה עליומים ויתר מכדי
שיעור ערכו שאז גם הטעם מלח בטל כן הוא ממש ישראל
שהם אומה קשה חזקה באומותיה ואין שום אומה שיכולה לבטל
אומותם ואף שהם בגלות ביניהם ומדוכאים כמדוכה ממש
על כל זה עומדים באומותם ובחוקת אומותם ואיך
משנין בהגתם וגם אם יש לאיזה מהם עלילות שקר ויאל
עליו משפט מעוקל לרובו באש או לעשות לו עלוים ע"י אש
ויכולא בו אף שידע האמת שנפסק עליו שלא כדת ויכול
לפטור על ידי כפירה באמונה כדרכם של האומות לפתות בזה
ולהכטיח ברוב טוב ומאם ככל הכתוב מרוב אהבת השם
ומרוב חוקת אומותם וסבלנותם הגלות המר והעינויים הקשים
כפטר מידי אכזרים ויאל לחירות ועל הרוב נמצא שמינת
האדם בזה הוא ע"י ישראל חבירו רחמנא לללן דהיינו ע"י
מלשינים ימ"ש או לפעמים נמצא עלילות על שבי"א או יתיר
וא' מהן שאיכו מאמין בה' באמונה שלימה ואינו רוצה למסור
נפשו על קדושת השם ומודה בעינויו על חבירו או על כלם
שעשו כן או דברו כן ואף שבאמת לא היה דברים מעולם כלם
נתייבו מיתה על ידיו ואע"פ נשארן בחוקת אומותם
בכחם או כן כחם עתה ואיך מתפתחין לנשות את טעמם ואחד
מאלף

ר"ל ממשך סוד נתיב העליון הנקרא פלא עד העשוי למסקם
הרב האר"י ז"ל היה נוהג לענות אמר אחר דרכת לעסוק
בד"ת קודם והערב מחמת חביבות ורוב שמחה שחבה יתירה
בדעת לנו שמתן לנו הקב"ה תורת אמת והצלנו מתורת
בוכה ונדוי וזה נ"ב הטעם שצרכים לומר בשמחה וטוב לב
ברוך הוא אלקינו שבראנו לכפזרי שהוא בכוסח דוכא
לציון:

אלקי

נשמח וכו' יכווין באמרו טהורה היא
(אילות חי) בראתה (נשמה בריאה) יצרת
(רוח יצרה) נפחתה (כפש עשוי) לטלה
מומי (מיין נוקבין) לעתיד לבא (בסוד חדשים לבקרים וגם
לעתיד יהיה כן) והנה לא חשב כאן ויחידה כי כמעט שאין שום
אדם וזכה איה כמבואר בספרא לזניעותא דהאר"י ז"ל והאף
שגם לאלו הד' חלקים רוב בני אדם אינן זוכין בא' לנפש בלבד
והלואי תהיה שלימה עכ"ל אנו מברכים ברכה זו כי אין לך
אדם שאין לו חלק בנשמתו של אדם ר"ל אע"פ שלא זכה אליה
עדין בלפיכך הי' הרב ז"ל נוהג לומר פ' ראשונה של ק"ש
בשוי"ט וכו' לפעמים בחול כשאומר מלאכה לב"ה כגון וראוי לכל
אדם להתנהג כמותו ובאמרו שמוע ישראל יסבור עיניו בידו
הימנית כסוד עולמתא שפירתא' דלית לה עיינון וכן וכוונת
שמע אכתוב קלת בק"ש ב"ב בקיבור נמרז:

בענין

תיבת נבוא או שבראת האריך הרב בעל
של"ה ז"ל ה"ב"ד ג' ע"ב ומדקדק בלשון
שנברא העול אשר כבר ערערו המדקדקים
על זה הנוסח וגרסו בסידורים עד שלא בראת והוא נגד
המדקדקים ה"ל' ודוחק עמולתקן ולהשקיע העירעור שיפה
הנוסח שנברא ע"ש באורך שנבאר זה בשני דרכים והאריך
בראיות מפי ספרים ובלעג"ד שכל דחקו היה רק להראות
עומק השגתו וחריפותו לבניו יג"ו ולהשקיע העירעור
מהגרוסות ישנות אבל באמת גם הוא מסכים לגרסת שבראת
כאשר מוכן מהתפילה שסידור הוא בעלמנו להתפלל על הכנים
בער"ח סיון ועיין מזה בדף רנ"ב ע"ב ותמצא שכן הוא וע"כ
כ"ל שרין למנוע מהגרוסות השמטית:

בפרשת

זו יכווין במלת עוללת שהוא ג' אב"ג
ית"ן שהוא החסד המאיר בכל בקר
וגם יכווין שהוא אותיות ת"ל לע להכניע
אומה התולע הטמא כדודע לידוע מן אחר פרשת לו ואמר
פיטום הקטורת עם הכוונות וגם תפילות אלא בכח וכו' והוא
סדר ותיקון הספרידים אבל לכל ירא שמים ראוי לנהוג כן אף
במדינתנו כי אמירת פיטום הקטורת מסוגל מאוד מאוד
בכודע וטוב לומר הפסוק ושחט אותועל ירך מזהב לפונה
יכווין במלת לפונה שהוא ג' ר"ל ע"ש המלה כמינין ארבעה
שמות במלואיהם היקרים ע"ב ג' מ"ה ב"ן:

מאלף נמלא שיעבור על הדת ומוכן מיוון של ישראל נמסר
 בידי גוים ע"י המלשינים והמוסרים ימ"ש כלל הדבר שמלך
 עמם אנתנו כלים וכפסדים בעו"ה כמו המלך שמלך מים הוא
 כלהו וקבין עוד שהמלך בא ממים מלוחים שיש להם טעם
 ונושאים פירות וכפסדים ע"י מים רבים שאין להם טעם
 ואין נושאין פירות מלך עמם אבל ע"י מים מלוחים לא
 יתבטל טעמם אף כי ירבה ואדרבה יהיה יותר מלוחים כן
 ישראל הדקיקים כמשלים לנו מלוחים שהם נושאים פירות
 בעולם וכפסדים ע"י והרשעים כים נגרש מים רבים שאין
 נושאין פירות כמו המים שאינו מולדן תולדה מלך עמם
 כ"א בשיתוף חיוב דבר והיינו שמשפלים בהם המלך ונעשה
 מהם משקע ע"י שיתוף כן הרשעים מתקיימים בעולם בזכות
 הדקיקים אבל מי מלך מהם עמם נעשה מלך בלי שיתוף
 ואדרבה מים אחרים נפסדו כן הדקיקים מתקיימים
 בעולם בזכות עממן ואדרבה הרשעים נפסדו שבעון הדור
 נעם הדקיק וכל זה כשנדרשו הרשעים יותר על הדקיק
 כמו המים אחרים שמתרבים על המלך שאו מכריעין לפי
 חוב וכשנדרשו דקיקים כמזכיר יותר טוב ויפה ומי יתן
 הדור כלו וכלוין וכלע"ד שזה נדרשו קלת בזה הדבר במדת
 הנעלם פרשת בראשית וז"ל שם כד אתאר' בו על לקימה
 דבי יהוא ורבי חייא אמרו ליה לימא לן מר חד עיקרא דחד
 מילא מאיבון ריין עילאין אמר ארמא חד מילא ועב למאן דיחוי
 לבא למנדע אמרין מרא דרוא דמתיתא דהאי מאן דבעי
 למנדע ולאסתכלי בליבי מחבמתא דמלכ' עילאס ינדע בקדמית
 מהו מים ומאן דבעי למנדע מהו קדמותא דכורסי יסתכל
 בקיומא דמלחא דכתיב ברית מלך עולם היא ומתרון אילין
 יסתכל בחבמתא קדישא דלעילא הוא א"ר אבא מאן דבעי
 למנדע ענייני דקיומא דעלמא דין לינדע ענייני דמלחא
 דאתנסיב משימא דאתנסיב תחותי דמארי וינדע מהו וסיד
 יתמחובמיה ויסתכל בחבמתא עכ"ל המאמר הזה תמוה מאוד
 ואין ספק שר"ק ביארו ע"ה הסוד אך אכתי לל דעת יראתי לגשת
 אל הקודש ולשלוח בויד לבאר בעסתך אף גם הקלת שהבנתי
 רק דקדקתי להמשיל ישראל למלך הכא מן המים על הדרך
 ה"ל מלשון המאמר דקאמר מאן דבעי למנדע ענייני
 דקיומא דעלמא דין ינדע ענייני דמלחא ולבסוף קאמר היאך
 יתמחי במיה ומובן הוא ואין להאריך וגם מובן הוא דקאמר
 מאן דבעי למנדע מהו קדמותא דכורסי יסתכל בקיומא
 דמילחא וכו' שזה רמזו על המקדשים שם שמים ומוסרים נעשם
 על קדושת השם שבוה נגדל ונתקדש שמו של הקב"ה וגם כשא
 נבדלו של הקב"ה יסתכל בקיומא דמילחא כלונו אף שהם
 בידוני כשא הן קשים וחוקים באמונתם כמו קיומא דמלחא
 שכלם הוא יותר קשה כנ"ל ומי שטמיון לו אולרות התורה
 יבוא ויפתח פיו לומר ואשמע גם אלו וישמח לבי וגו' השם

בחיים ואנכי רק רמז דקארמתי לי כנגלה בלשון המאמר
 ולהוציא מתוכו המשל הקודש ולהוכיח בואחי ורעי ולסודיעם
 שהכלל העולה מדברינו שבעו"ה מזידנו אנו כלים וכפסדים
 וביותר על פי המוסרים והמלשינים שבינינו ואית' כב"ר פ"ב
 א"ר לוי לעתיד לבא הקב"ה נוטל את א"ה ומורידים לגיהנם
 ואומר להם למה היית קונסים את בני וכן אומרים לו מהם
 ובהם היה באים ואומרים לשון הרע איש על חבירו והבי'ה
 נוטל אלו ואלו המלשינים והעבדים ומורידן לגיהנם ואמר
 מתרביין מלשינים ההוא ג"כ מזידיו מחמת שאין שלו ע"י רק
 איש את רעהו חיים בלעו ממש מרוב הקנאה והשאה בעו"ה
 שהיא על הרוב נמלא בינינו ולכן הם מתגברים והולכין
 ומתרבים המלשינים ונתרבה החילל השם על יד' שכל א'
 מ ישראל כשיש לו איזה דין עם חבירו מוכרח לילך עמו בערכאות
 של גוים אלא שרשופע מאמר שהמלשין הולך ומודיע להשר
 מיד את כל אשר נעשה ברחובות היהודים ויש עוד אנשים
 פושעים ומורדים ששמים זה ליתר בטחון שאם לא יזכה
 בדיון ישראל ילך בערכאותיהם ששם ודאי הודונו נעשה לו
 כוכיות ופשיטא שמענות חבירו ישראל נעשה לו כהפקד
 באם הוא משפט ממון אבל אם היה ישראל כולם באגודה
 אחת באתיקה ואחרו רועות כרת ישראל איש את אחיו ועוררו
 ה' המוסרים יראים להתגדר בריבים כי אל כביר לא ימאס
 ולמען יעורר כל אדם את עצמו על זה ולאסוב כל איש ישראל
 כנפשו כמאמר הכתוב ואהבת לרעך כמוך ע"כ תקנו לומר וג'
 הדבר יתאשל שלו ובכל פעם שיאמר אותה יזכור בזה לסיבת לב
 שלום עם כל אדם וזה היקיים בנו הכתוב ה' יברך את עמו
 בשלום וברכת כהנים המסיימין בשלום יחלי על רשעינו
 וזכות השלום יזכה כולו לאורו של ב"ה שיבנה במהרה בימינו
 כי זה ידוע שלא נכרז בזה שני אלא מפני שכלת חס' וזהו
 שאנו אומרים אח"כ יהי רצון שיבנה בית המקדש וכו' ויש לר'
 עוד טעמים אחרים כי דועים ואין להאריך :

מצאתי

כתוב שטוב לומר קודם ב"ש עשרת
 הדברות וגם האדרת והאמונה וכו' עד
 גמירא ושמעתי מפי חכם שהאדרת וכו'
 הוא אמירת המלאכים והוא כמו ב"ש שלכו ע"ב אומרים אותו
 כאן וטעם עשרת הדברות ידוע וכשרוצה להשתחיל ב"ש יאמר
 ב"ב לדדי הטלית שהם נגד פניו כאשר זכרנו ויכווין שהשפניה
 הולכת להשתקן בפסוקי דזמרה ויתן עיניו למטה ולא יסתכל
 חוץ ל"ה אמותיו ויתפלל מתוך הסיוד כאשר כתבנו לעיל
 וברך לגור אותו מעומד ומי שירצה לעמוד כל זמן היותו
 בבית כ"ג מה טוב ומה נעים ומלאתי רמז לזה מפסוק רבלי
 עמדה במישור במקלטים אברך ה' וכן העומדים בבית ה'
 ויעמוד פנחס ויפלל ומיהו אל יעמוד במקום
 החיוב ליטב כגון מיוצר אור עד תחילת לאל עליון :

טהרת הקודש

ט

החורבנות ונתעורר לבי לשכחו ולספר הודו ולומר בשבילו
 עיתעורר הנמוגה ויכנס ב"ה במהרה בימינו אמן וסיוס
 המזמור הקדום חסייע לידך עדותיך נאמנו מאד לבינתך
 נאווה קודש'ה לאורך ימים ועיון פירושו ברא"י ותכין יותר:
נפשינו
 חתה לה יכוון עוב שהשם הוא עם
 ב"ן במילי'הי' ופשוטו ומילואו ומילוי
 דמילוי ל"נאותיות הר"ל ו"כ"ן גי' נח"ל
 נרמו ברא"י ועם זה הוא בעשוי' הקרא' נפסוקן מרומי עם
 נח"ל ברא"י נכוד' חסד' לאלפים וגם תכווין במלת חכמה
 בהפריד אות ראשון לשם נח"ל נכ"ל נכ"ל נכ"ל נכ"ל נכ"ל נכ"ל
 עם קדושה מע"ב שמות הידועים ונאמרך כי נמל עלי יכווין
 ברא"י ל"נ שהוא ג' כמע"ב הנ"ל והוא עם גרול וקדוש מעלה
 ניגונים של עולם העשוי' גם יכווין בשם זה בישי כבוד ה'
 לעולם ישמח ברא"י לוי:
במזמור לחורדה יכווין יששכר מ"ב תיבות
 נכד עם של מ"ב וישבד' שמות הוי'
 כנגד ד' לריכין להודות שסימנס
 מ"ים חכוש בבית האסורים יסו' רין יס' מ"בד' והוב"כ
 הרמוז וכל המ"ים יודק' סלס' ונרדף לומר מזמור זה בשמחה
 לרמוז זה כתוב בו עבדוה' ה' בשמח' ה' והטעם שכל הקרבנו'
 יהיה בטלים לעתיד לבא חוץ מקרבן תודה ועוד נרמו ברא"י
 "הריעו ל"ה כל" הארץ הלכ"ה שאמרו ח"ל מיום שחרב ב"ה
 אין להקב"ה אלא ד' אשל הלכה בלבד ולכן נרמוין ביחד הלכה
 וקרבן תודה כי אלוי' יהיה קיימים לעולם עוד יכווין במלת
 עב' דרומט' רון שהוא עבדוה' ה' אבא' בשמחה בישי' דעו ויווג
 חלשון וידע כי ה' אבא' הוא אלקים אימא וד"ל:
ביהי כבוד תכווין פסוק זה שר העולם אמרו
 כבודה והוא מטט' רון ולכן ישבוח' אוזרות
 עד תהלה לדוד נבד ט"ט מן מטט' והוא ג"כ
 נגד ח" ב' בדכ"ח דתפלה ככודע' ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם
 ועד' ה' מלך עולם ועד וגומר ידעת שהפסוקים הללו הם
 כברייתא של המרכבה ונתיישד מנ' פסוקים ה' מלך עולם ועד
 וגומר ה' מלך ירגו עמים וכן ויאמרו בניו' ה' מלך ה'
 ימלך לעול' ועד ומקשין העולם בענין ה' מלך מלך
 ימלך שהוא שלא בשד' מלך מלך ימלך ה' מלך ה' להיות
 כסדר היה ה' ויהיה' ו' ואלתי תירון כהן בשם אדם
 גדול וז"ל כי אין סוד לכורא יתברך כמו לפני אדם והשתחל'
 והסוף הכל אחד בפניו והעד על זה עם הוי' המתחלת ביו"ד
 ולא ב"ה על שם עבר אלא הכל בכלל ודי למכין
 ולפענ"ד נראה לתרץ עוד באופן אחר נאמנו אמורים קודם ה'
 מלך מה שעכשיו לפני הדור שהכל מאמינים שהוא ולא אחר
 ואם ירצה לשאול אדם בעד ולא מבי'ן מי היה קודם לזה
 פשיכין לוי' מלך הוא שמלך גם קודם לכן וכדאי יהיה

מהאמינים מאחר שראוהם שלפניו עתה' משא' כשלא היה
 הסתלה במלך לא היה האמונה נתחזקה בו כל ק' והוא
 משל למלך שאמרים עליו הסמוך אחד לחבירו ראה את המלך
 היה גם בימי אבותי היה מלך וגם על כבינו וכי בנינו ימלך'
 שכל א' מאמין דברי חבירו ואומר דאי כול להיות כי ראה אפי'
 הוא מלך אדירי' משא"כ אלו היה אומר לו חבירו על איזה
 אדם סמך ראה האדם הזה היה מלך וימלך עוד אף
 שאפשר להיות איכא מאמין רק במתמי' עליו ואומר בלבדו אם
 הוא אדם כזה שהיה בכלל מלוכה מדוע הורם מלכותו ממנו
 והוא לאחד מאתנו ואם ישאל איזה אדם על עמיד מה היה
 מושיבו לו ה' ימלך גם לעתיד והוא לעולם ועד כי הוא
 ולא אחר אפס זולתו לדור דור והתשובה מספקת וכננסת
 באזני השומע' מהטעם הנ"ל ואם האיש בעד עוד שמא ביני
 ביני כביכול היה אחר לזה באעוד כפול פסוקה' מלך עולם
 ועד ולא נאמר לעולם ועד שמורה על העתיד ברא"י עולם
 ועד שמורה על היה הויהיה תמיד הוא מלך והטעם הפשוט
 שמלך וימלך כחבר ביחד לרמוז על כעון ראשו בסופו וסופו
 בתחילתו ואבד אודיעך מה שנמלא כתוב בכל"ה דף קע"ח
 ע"א בסוד מ"נכפ"ך שהוא סוד מלך מלך ימלך יהיה הויה
 ויהיה על זה סדרך מ"ן מלך בני' ג' ג"כ מלך פ"ך גי' ימלך
 ה' ו' וע' כמהופך מ"נכפ"ך ולא כמ"פן סדר הא"ב ובתב
 שם שכן קיבל פה אל פה ואפי' מלאתי אה' ככדפוס זה הדבר
 בספר א' מספרי הקדקוק ולא ידעתי שם הספר כי היה חסר
 הדף הראשון המראה את כל' וע"ד הסוד מ"ן רומז למיין
 כוקבין שבמ' לבות ל' רומז על דדיק יסוד עולם פ"ך רומז
 "פאר' כבוד שכתפ' ארת' ובכל הג' ספירות הללו נרמוזים
 מלכים במלכות דוד המלך שהיא מדמו' ביסוד יוסף הצדיק
 שהיה מלך בת"ת יעקב ויהי בישורון מלך וכפירוש על
 פיוט ים ליבשה על חרוז אין כאל ישרון פירוש כי הנעלם מן
 יעקב גי' ישרון דהיינו כזה יו"ד עי' קו"ף כי"ת תחשוב הנעלם
 היינו המילוי לבד ותמלא בני' ישרון ולרמוז זה שכלם מלכים
 נרמוז זה אצל מלך מלך ימלך כנ"ל בשם ספר הדיקדוקי וכו' ואין
 הנה"ה
 ואחר כתבי זה מלאתי עוד
 צפי' מחזורים ישינים דפוס גי'
 ווינאלה עפי' כן ה' מלך יהיה
 קודם בריאת העולם היה הוא
 ושמך לבד ואז היה הקרא' רק
 מלך ועדיין לו היה לו על מי
 למלך ואחר שברא את העולם
 מלך על כל אשר ברא כי שם
 מלך חל על מי שיש לו על מי
 למלך ועל מה' וימלך רומז
 על

דליריה

טהרת הקודש

דיורה ופסאור תהלה לוד
יכווין לחתו המלכו תבאנת
בי תהלה עם המלה גי אמ ת
ומפ לה ג ב היה תה לה
ועודק מוספר ע"ה שהוא
ג פ ד ה ח דברכת כהנים
דקרנות כ השני כנגד כ"ה
דעמודה כ"ה ג כנגד כ"ה
דקטורת ועיין מזה בכנפי
יונה ארומד אלוהי המלך
כתיב אלקי בואו יתירה
רמונ שראל דוד שעתיד לזאת
ממנו בן שיש לו ז דברים
רוח חכמה רוח בינה
עלה וגבורה דעת וראת
ה וגם מזה תבין שמיגלת
רות מתחלת בואו וכל
פסוקיה בוויין מלמד ת
פסוקים שסימל אבי עליה
וכאשר אדבר מזה במקומו וב
השבועות בס"ד להודיע
ללבי האדם רת לל"ה הוא
שם קדוש מע"ב שמות והוא ג'
ס"ה וכו' :

על העתוד למלך ג"כ ע"כ
ולפירושו חסד ההיה וכל
שלי דרכיו הכ"ל שפיר שלכן
באה מלך עולם כפול להעיר
גם על ההיה ולריך עיניו
שכסדרי אדון עולם היפך
כוונת המפרש הכ"ל שאנו
אומרים אשר מלך בערם כל
ולעת נעשה אזי מלך ואחרי
ככלות ימלוק והמפרש הסידור
מקרב הענין זה א השכל ח"ל
אע"פ שמלך שם המעשה הוא
ואין מלך בלי יציר כמו שאין
אב בלי בן וא"כ לא ידקלו
שם מלך קודם שנברא כל יציר
וכן אחרי ככלות הכל איך
יודק עליו שם מלך מ"מאח
שהיה הוה ויהיה ויבדק לברא
ולמלך ככל עת שיחפון
כחפון וככחו לעשות רכנו
תמוד ידק עליו שם מלך
ולעת נעשה בחפון כל והוליא
היציר אל הפועל אזי ידק
עליו שם המלך בהחלט עד
כאן לשונו :

הר"ת : יש חילוק בין כוונת שם חת"ך שכין הזמירות
ובשאר זמנים ועניינו כן תכווין כי שם זה פירושו
וסוד נגוד מחילוף שם היה שהוא מצפ"ן שהוא
בני ע"ן כמנין אלקיים במילוי יוד"ן שהוא ג"כ ע"ן
ובכר ידעת כי השם מצפ"ן הוא קצת רחמים והוא מעורב
עם דין כי הלא הוא חילוף הויה אך להיותו חילוף הוא
דין ולכן מניינו ע"ן כמו אלקיים דיד"ן והבן ואמנם סדרן
כך הוא מצפ"ן ואח"כ הו"ה ואח"כ אלקיים ולכן בזמירות
שעדיין לא התפללנו ולא ירד השפע אין עדיין מתגלים
רחמי הו"ה אך להיותו בוקר שהוא חסד אינו מאיר שם אלקיים
רק מצפ"ן שהוא ממונע ואחר העמיד או האיר שם הו"ה בעצמה
ואשרי שקודם למנחה או הוא אלקיים שאו הדינים כנועו ואמנם
בבוקר בזמירו הוא נברר משם מצפ"ן כי הלא הוא גימטריא ע"ן
כמניין אלקיים כנזכר וכאשר תסיר ממנו שם אלקיים הפשוט
מנין פ"ו שהוא שור"ה דיון ישר רי"ד כמנין רוח"ה והוא סוד
רוח"ה אלקיים כנועו ל"ה והנה בבוקר עדיין הם בבחינת
אחור באחור והנה השני אחוריים הם דינים והם סוד ב'
שמות אלקיים והנה ב"פ רוח הם בני חת"ך (והזמירות חת"ך)
גם סודו הוא כי גם כל אחוריים הוא כסוד רבוע כנועו
ובשטרבע שם אלקיים הוא ג' ר' ועם ה"ג אותיות של מילוי
אלקיים ועם הכולל הרי רי"ד כמניין רוח : והנה ב"פ אחוריים
ב"פ רוח הוא גימטריא חת"ך וזה פירושו חת"ך שהוא מקום
החיתוך שנתקד בעת הנסירה שהוא אחוריים והבין זה ושמוד
הדבר הזה בידך :

הנה

מבואר מדברי המפרש שלא רק

על מלך מלך ומלך רק שחוקה לו על קריאת
שם מלך כלל ועיקר שאין מלך בלא יציר ומתרח טעם כל זה
בכחו תמיד וכשיעלה על רכובו והוא אל הפועל אין חוץ
ואין מעכב ואין לך מלכות גדול מזה ודוק ועוד מלחתי פירוש
הוא שמתבתי בשם המחזור הכ"ל גם בשל"ה דף כ"ב ע"ג
ס"ה כמנין אד"ני בפסוק פותח את ידך ראו להודיעך קצת
יותר מבשאר מקומות שכן הדיונות שם לא כיוון לא יא
ולריך לחזור ולכן דע שיש בו ג מנין כוונת א' באשרי של
הזמירות ואשר באשרי קודם וכל ליון ואחד במנחה
בזמירות תכווין ב"ת פותח את ידך לשם פא"י והוא
מע"ב שמות גם סודו הויה וז"ל כי בחיבור וידעת מ"ש
בתיקונים ובוהר קרי ביה יוד"ן וס"ה יוד"ן יאה דוב"ה
וביטעסו' אותיות וזרות' היא פתח ווהו פותח את ידך
ובסופי תיבות פותח את ידך תכווין לשם חת"ך
וזהו שם קדוש וגורא וקרא בין מחלאל חקלא שם הפרנסה
גם תכווין כי חת"ך ב"ת ב"ש סא"ל והוא שם א' מע"ב
שמות הקדושים והוא ג"כ כמנין הויה ואדב"י כמו

ונמצא

כי שם חת"ך זה הנרמז בס"ת הפא סוד ב'
אחוריים של דין היינו יסוד ומלכו'ת
הנרמזים ב"ת של פא"י שהוא מנין
הו"ה ואדב"י שהוא סוד ועיר וקובץ כאשר זכרנו אמנם
במילת מושב"יע לריך לבוון שהוא גם גימטריא חת"ך ותכוון על
דרך שם חת"ך הראשון ואפשר שהראשון נגד ב' אחוריים של
לאה ישראל והשני של רחל וישראל :

ובמלת

רצון תכווין להמשיך מרצון העליון שהוא
קפ"ד שם אחוריים של שם ע"ב שהוא
ביסוד אבא שבתוך רישא דו"א וקס"א
שהוא שם אה"י ביוד"ן שהוא היסוד של אמת שבראש הו"ה ומ"ב
יסודות אלו תכווין להמשיך מוון ושפע אל העולם ושעל ידיים
יתמתקן ב' כוחות הדינים המוכעים את הפרנסה והם סוד
ב' עינים הבוכר בפסוק עיני כל אליך ישברו (ור"ל עינו
כ"ל דייקא כי שניהם ביטור אבא ודאיתא כל"ל) ועינים יש
ב' דמעות שמהם יורד הדיון והם למטה בעינים של הנקבא
רחל ולכן נרמז זה גם כן רחל גימטריא ב"פ דמעה ה"ל
ולכן נרמז כאן ב"ת לכל חי רצון למפרע רחל והכוונה
להמתיק רחל שהוא נקבא תתאס מ"ב דמעות היורדים בימא
רחל

עוד

רבה היא הנוקבא שהמה בימטרי'א רחל כנ"ל גם כן כמתקיים
 ע"י ר'און שהסקפ"ד קס"א כזכור:
 תמון במלת ומשביע שהוא אותיות שבעי"ס
 מלכד וא"ו הפעולה וד"ל שלכל שבעים אמות
 נותן הקב"ה לחם לאכול לפניו משורת הדין
 רק בראון הטוב וזהו משביע לכל חי ר'און . וגם ר'און ר"ת
 "רשעים" "דריקים" בינונים שלכלם משביע (וסימן שהוא
 דומות רחל אלל בעל הספרים שטרות שהוא ר"ת "רביעי
 "חמשי" שלישי מלא יוד וד"ל) :

וראוי

עוד להודיע בם"ד תיבת ר'און ופירושו
 ומיבורו למה שלפניו ע"ד הסוד . וקדים
 לך רק מאמר א' מהוהר פ' פקודי מענין
 הסיכלות וז"ל עם דקפ"ד עמוד תנ"ה היכלא שתיאתה הוא
 היכלא דאיקרי היכלא דר'און דאיהו מו'אפי פי ה' חדוא
 דאיתבדוקתא דכלא והכא איהו רעווא דרעוין ברוא דכתי'כחוט
 השני שפתותיך רעוא דכל נשמתו דנפקי מההוא מו'אפי פי ה'
 האי היכלא היכלא דרעווא דכל רעוין דקיימין הכא כל שאלתין
 ובעותין דעלמא בגין דרעווא דכל רעוין כד נשיקין אשתכחו
 ברוא דכתיב וישק לרחל סימן . וכדין כד נשיק דא לא
 בגין איקרי עת ר'און בגין דהא כדון שלמא אשתכח וכל אנפיך
 כהירין וכד כלותין סלקין כדון איהו עת ר'און לאשתכחא .
 וע"ד כתיב ואני תפלתין לך ה' עת ר'און דאיהו חבורא דא עם דא
 עכ"ל לעניינינו . ולבאר המאמר למביני' איני גריד . ומובן
 בטוב ענין חבר מלת ר'און להקדום . גם מוכן מה שזכרנו
 רז"ל בר"ת בחיבור מלת ר'און כנ"ל . ע"ד הסוד הכ"ל וישק
 יעקב לרחל כי מלת ר'און הוא כרמו על הת"ת כמבואר דקאמר
 היכלא שתיאתה קרא ר'און והוא ת"ת מדת יעקב . ומדקאמר
 ב"ל בעיל במאמר ההוא דאיהו מו'אפי פי ה' הרי חיבור גדול יש
 לו למלת ר'און אלל משביע לכל חי על דרך הכתוב כי לא על
 שלחם לבדו יתיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יתיה האדם .
 ודי למבין ואין להאריך ׀

עוד

מבואר מלת ר'און וטעם תהלה לדוד ג"פ בכל
 יום . ממה שכתב בוהר פ' פנחס דק"ק ועמוד
 כ"ד . וז"ל א"ר אלעזר תנין כל מאן דאמר
 תהלה לדוד בכל יום . תלת זיימין איהו בר עלמא דאתי והא
 איתמר טעמא . אי בגין פירכא ומוזני בכל עלמא תרין זיימין
 אינין בכל יומא כפרא וכפניא דכתי' בתת ה' לבס בערב בשר
 תו' אי הכי אמאי תלת זיימין . בכל יומא אלל תרין מוזנין לבו
 אינשי דכל עלמא . וחד למיבא תקופא לההוא אתר דפתיחו
 דיו . תרין מוזנין משנין אילין דא מן דא כתי' ואתה נותן להם
 את אכלם בעתו . דא מוזני דעתידי דהיב מייכלא סניא
 בעתו דחד תרין . וזהו שרמו דרשי רשומות במלת בעת"ו
 שהוא ר"ת "בשר" "עצים" "תבשיל" "ויין" כי כל זה מאני לעשרי .

וק"ל . ומה דכתי' ומשביע לכל חי ר'און דא אחרא מוזנא
 דמסכא דאינין שבין מר'און ולא מוזנא סניא דכתי' פותח
 את ידך דא תקופי לההוא אתר דפתיחו דיו נפקי ושביע לכולא
 ונ"ל דר"ל על ת"ת שהוא גקדא ר'און כזכרנו במאמר הקדום
 לזה . ובי' נאמר פותח את ידך קרי בי' יודי'ך וזהו דקאמר
 באן דשבין מר'און הבעלי מסכא כנ"ל . כי מדת מלכו"ת
 שהיא היא ומסכא ודלה כדודע . ואין פרנסה היינו שפעה
 כ"א מת"ת בעלה הנקרא ר'און . כנ"ל . הנה מבואר מלת ר'און
 וטעם האמירה ג"פ ועוד מוכן גם מזה המאמר קלת והוא ג"ב
 שם וז"ל תו הכי אוליפנא דלא איהו אלל תרין זיימין בכל יומי
 דאילין חיובא דב"ב ואי יאמר יתיר לאו איהו בגין חובא אלל
 בגין תושבחן ושפא'בנו תשבחן דומיות דדוד מלכא מ"ט בגין
 דפרנסא לא חוי למישאל אלל בתר כלותא ופיוסא . דאיהו
 פרנסה דמארי מלכא ייכול בקדמיתא ולבתריכלון עבדו .
 הה"ד באתי לבני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיני
 ייני עם חלבי . לבתר אכלו רעים . אכלתי יערי דא כלותא
 דמיושב . עם דבשי דא ק"ט . אכלתי יערי דא כלותא כההוא
 יער לבנון . יוגר אור והאופנים וחיות הקודש כלם קדושים
 כל הני איקרון יער אילנין ונלביין דכ"י . עם דבשי דא ק"ט .
 דאיתו מתיקא דכלא בכמה לופין ומתיקין . שתיני ייני עם
 חלבי דא כלותא דמעמוד גוטיבודייאל עילאה דאיתכעד ודא ב"ב
 ברבית ראשונות . עם חלבי דא ב"ב . ברכת אחרות .
 ואיתכלילין אילין באילין עד כאן מייכלא דמלכ' לבתר כן אכלו
 רעים דלעילא (ר"ל חכמ'ה ובינ'ה שהם רעים דלא מתפרשין
 לעלמין) שמו ושכרו דודים לתתא (ר"ל ת"ת ומלכו"ת
 שלפעמים מתפרשין וזה נקרא דודים) וע"ד לית חיובא
 דמונא אלל לבתר כלותא . (ר"ל לא חייב ב"ב להסתכל על
 מוזנות בתהלה לדוד אלל לבתר כלותא) (והקשה בזוהר
 להלן) . בכלותא דמנחה בערב קודם כלותא מאי טעמא
 (ר"ל במנחה הלא אנו אומרים אשרי קודם התפילה) (ותירץ)
 בגין עד דלא אשתכח דינא קשיא בעוד דאנפין דמלכא כהירן
 יימא תהלה לדוד . בהאי סידורא (דיומא) דמונא דלבתר
 דדינא שריי ותל'י על עלמא לאו שעתא איהו (ר"ל שהדין
 שולט בשעת מנחה בחול כאשר יתבאר לנו ממקום אחר ע"כ
 אנו מקרימין) אתר ר' פנחס ונשק' . עכ"ל המאמר הקדום
 ההוא . והתועלת המגיע לנו מהשתקתו מבואר למבין ואין
 להאריך . וגם יבוליס לנו לרמו מלת ר'און על הת"ת כנ"ל
 ברמו הכתובי אתה תברך לדיק ה' כנחה ר'און תעטרנו ר"ל
 דרי"ק הוא יסו"ד . כנחה ר'און תעטרנו הוא ת"ת העומד עליו
 ומעטרו וד"ל :

ועתה

דע סדר הכוננת בשמות עם נקודות כזה
 בפסוק שומר ה' את כל אוהביו . וכוון השם
 בניקוד שור"ק כוס יהוד' . הללי נפשי את ה' בניקוד קמן
 כזה

הללויה

שירו לה שיר הרשי הוא בחסד הוא
 תהלתו בקהל סחידים וכוללים עמו
 הנבחרות למתקן בפסוק ומרד פיפיות
 בידם וגומר ומרד גי' נבחרה ונבחרהם כבבלי ברזל ברזל
 תיבות בק"ש וזה כבבלי ברזל שעי"ן כן הם נאשרין ואין להם
 כח ורי' עוד ברזל ר"ת בלשה רחל זלפה ללאה כנודע ל"ח
 סוד"ם :

בהללו

אל בקרשו יכווין לב ראשונות הרי
 שה' הללויות כוללים כל הי' די' יורה
 ואין לתמוה על הכפל שהיה עוד נזכר'
 לנו בויברך דוד בלך ה' הגדולה וכו' כי יש כמה פרשנים בכל
 עולם כך כתוב בספר הכוונות שער ד' פרק ד' וכתב שם
 בלך ה' הגדולה וכו' הי' די' יורה לא ידעתי היכן הם אמנם
 מליכו בסידורי האר"י ולא"ה שזה האופן הגדולה והנבחרה
 והת' והנלח וההוד כמשמעו כי בליסוד' והמתנשא לכל
 לראש כתר' והעשר חכמה (ורמו נאה כי חכמת המסכן בנז')
 מלפניך בינה ועוד דע שהי"ם כפולים עוד בכללו אל בקדשו
 עלמו דהיינו לכל הלל חפירה אחת ובפסוק כל הנשמה וגומר
 יכווין ר"ת כה"ת"י ה"כ"ה"ת הוא א"מ"ע"ב שמות כנודע גם עולה
 כמנין שמי"ע"ה כי מן האזון סוד הנשמה וגם יכווין שהוא ה'
 תיבות נגד ה' חלקי נשמה נפש רוח נשמה חיה יחידה
 והו סוד כל הנשמה ר"ל בכל ה' חלקי נשמה תהליה כי
 אין אדם יודע איזה מהחלקים יש לו כי לא כל האדם וזה בשוה
 כנודע כך מלאתי אתן ואמן בעו"הו ובעו"הב' והסוד הי"ה
 ואדכ"י ואדכ"י והיה כנודע ל"ח :

ויברך

דוד את ה' ר"ת ודאי' ופירושו ודאי
 הוא ה' אחד ומיוחד ואין זולתו וע"ה
 ססוד ודאי הוא בני' אהי"ה שהוא בכת"ר י'
 וביברך דוד פ"ו תיבות הרמוזים א"ב לכת"ר כמו בברך שאת
 שיהיה תחילת ברכה והסוף ברכה ע"ה נעזן סופו בתחילתו
 וד"ל' ובחייט מלאתי כתוב שאתיות ודאי מה מליש שם ניה'
 והכפול לא קחשיב וד"ל' בויברך דוד זריך האדם לקום על
 רגליו וכשאר העומד עד אלה הוא ה' האלקים ועס נרמו גם
 כן שם של אהי"ה בר"ת' ועוד שם פ"ו תיבות והנה התחלה
 והסוף ג"ב דומים זה לזה רבי יצחק לוריא זל"ה היה נהג
 ליתן דקדק בהגיעו לזאת המשל בכל ומבאר סודו וכוונתו
 בכתבי האר"י וגם בספר זאת חקת התורה יעו"י ומס'
 ואשרי הנהג כמסו' כאשר ראיתי אנשי מעשה הסוגין ג"ב
 ובעיר גדולה אחת ראיתי שנוהגין להקיף עם (הפושקא) היינו
 קופה של דקדק מיוחדת לזה בשעת ויברך דוד לזכות כל הבעלי
 בתים במזכה זו ואשרי להם והאיש המקיף היה כזהר מאל
 שלא לדבר בשום דבר שלא להפסיק בתפילות רק הי' הולך ודומם
 עד שחזר למקומו והתפלל "בכל ויברך כח" ונבחרה יכווין
 ר"ת

כוח יהודי' אהלה את ה' בניקוד פתח כוח יהודי' שברו
 על ה' בצירי כוח יהודי' ה' מתיר אסור'
 בסגול' כוח יהודי' ה' פוקח עין וא"כ כוח יהודי'
 ה' זוקף בחול' כוח יהודי' ה' אהב בחיר'יק
 כוח יהודי' ה' שומר את גרים בשור"ט שהוא מלאפו"ם כוח
 יהודי' וסוד אלו שמות והנקודות ידוע ל"ח שהם
 כנגד ע"ם שכל ספירה יש הויה רק שהניקוד ישתנה כאשר
 בעו"ה אאריך קצת מזה בהנהגת שוי"ט נשיר ונבחר אשר אסדר
 לכבוד בוראי' והנה נשאר כאן שם של מלכו"ת דלא קא חשיב
 כי אין לויקוד מהטעם הידוע ל"ח על כן אנו מכוונים ר"ת
 הפסוק 'אלקיד' זיון 'לדוד' ודור' הללויה שהוא א"ללו ה' ר"ל
 אע"פ שאין כאן אלא ע' נקודות גם הנקובא שהיא ה' אחרונה
 אצלו הדי' ויכווין בהללויה בכל מומרו לספירה השייך לו :

הללויה

הללי גפשי במלכות די' יורה הנקראת
 נפש' כי טוב ומרה הוא סוד די' יורה
 ולפי שתוקף הדי'ין הם בי' יורה לכן
 אין אנו מוכי'ין ב"ח וכו' שפירוש רק הם נרמזים בסוד
 היסוד בפסוק לא בשוקי האיש ירצה פירוש דאינו רוצה
 בשוקיים לבדם כי הם סוד דין רק בהשקפות היסוד' וזהו
 דקא סמיך דוד קרא רוצה ה' את יריאור' ל"ע עם היסוד' הרופא
 לשבור' לב יכווין בר"ל ל"ה שהוא נוכר לנו ככר' ורב כח
 יכווין שהוא גי' בסגנוי' חלב חטים ישיבעך התורה הניתנה
 למ' יוס' גי' חלב וגם נמשלת לחלב' עד מהרה יר' ק' דברו באת'
 ב"ש מנפ"ה מלאתי :

הנותן

שולג בצמר הכה ג' אלפי"ן ראשונות מנ'
 מילואי אהי' דיוד"ן הסי"ן אלפי"ן בני'
 ע"ג דהיינו ע"פ פתחים א"ל"ף במילוי ובאשר
 תסיר מהם השורש עלמם שהם פ"א א"א א"ז הם ע"ל כמנין
 זמ"ר' וזהו אס' יהיו חטאיכם כשנים כ"שלב ילבינו וגומר כלומר
 יהיה מלאתי כל ידעו"ם ב"ל הם הרמוז לכל שלקחם בלעם
 והם ב"ל דבלעם המורים על הקליפה' וזהו הרמוז שהתורה
 מתחלת בב' ומסיימת בלמ' ד לרמוז שהקליפה סביב ואין לה חלק
 בתורתנו הקדושה ולכן גוי שלמד תורה חייב מיתה כ"א ז'
 מלות שלו ראשי הוא כמו שאינו מלווה ועשה כנודע :

הללו

אתה' מן השמים הוא ב"ת' הנקרא שמי"ם
 שהוא מלשון אשומים כנודע ויש עוד לבין
 בו באמרו מן השמים שהוא באגילות
 הללוהו במרומים בריאה כל מלאכי ויורה כל צבאו עשי'
 וא"כ ממטה למעלה בסוד אור החזר בזה האופן שמש
 וירח עשי' כל כוכבי אור יורה שמי השמים בריאה והמים
 אשר מעל השמים אגילה וק"ל חק נתן ולא ס"ת קנ' אג'
 אהי' דיוד"ן ובל' ויעבור ע"ב ר"ו והוא קיצור כוונ' ויעבור
 כשגב שמו לבדו נשגב ר"ת כנב' גבעון שילה' בית' עולמים ;

מהרת

הקודש

כא

ישתבח ליוצר אור והנה אחר שכתבתי זאת ומלאתי זאת בספר
 של"ה וי"ל לשון הזהב וכתוב בסידורי האר"י שיש לומר בר"ה
 ובכל יו"ה ימי תשובה שיר המעלות ממשמקים עד סוף בין
 ישתבח ליוצר אור וטעמו ע"ד הסוד ולכן ראוי עכ"פ לאומרו
 קודם התפלה או לאחר התפלה אלו שאין מפסיקין בין ישתבח
 ליוצר אור עכ"פ וכו' ויפה דבר הרב החסיד בעל של"ה הוא
 אמנם כ"ל שגוב עכ"פ לבין כאן העומק השייך לאותו היום
 אף בלא אמירת המזמור הכלל מאחר שיש סוד בדבר הזה כאשר
 הרב בעלמו כתב וטעמו ע"ד הסוד והמזמור עמנו יאמר קודם
 התפלה או לאחר התפלה כדברי הרב הג"ל ומה שיחשוב
 בלבבו העומק לכל בלי אמירת המזמור הג"ל דלאו זה הפסק
 ובאשר שרבו הדעות בסדר העומקים האלה אכתוב לך ברירא
 דמילתא כפי שקבלתי ומלאתי בכמה מקומות ראיות ברורות
 לזה מפי סוברים ומפי ספרים יעלי חכמה הקבלה והוא זה:
 כלל הכוונה עומק ג' רישו וגי' גבורה:

והוא לך סדר הימים של יו"ה ימי תשובה

יום א'	ראש השנה עומק ראשית מכוון לספירת חכמה
יום ב'	ראש השנה עומק אחרית ספירת בינה
יום ג'	עומק טוב חס"ד
יום ד'	עומק רע: גבורה
יום ה'	עומק רוס: כת"ר
יום ו'	עומק תחת: יסוד
יום ז'	עומק מורח: ת"ת
יום ח'	עומק מערב: מלכות
יום ט'	עומק פסון: כ"ה
יום י'	שהוא י"ב עומק דרום: כ"ח

ובבואו
 לבדכ"ג בכל ימי תשובה וכוון להו"ה
 בניקוד זריי שהוא ניקוד לאה כנ"ל
 כשיאמר ברוך ה' המבורך ל"ו וכוון ג"כ
 ב"התיבות כמו בפסוק כל הנשמה ששתכנו לעיל והענין שאין
 הנשמה שורה בו עד שיאמר ה' תיבות אלו כמבואר במ' רות
 בהושר שם ג"כ נגד ה' שמות הנשמה כנ"ל וזהו מעורר
 שהנשמה בא אליו ואם הוא בדרך אונס במתא ומתפלל ביחוד
 יאמר הפסוקים אלו וסביראיתא הידוע כאשר נדפס בדרך קטן
 ונקרא בפי כל קדיש וברכו כשתמחיל יוצר אור כנגד בהיכל
 לבנת הספיר והנה אעמוד לך סרר הסיכלות בסמוך בפרק בפני
 עמנוגם שם נאמר סדר עליות התפילות של כל השנה כאשר
 עינכם מישרים תתנוק ברחמי"ם יכוון לשם הוי' באת
 ב"ש שהוא בני' ברחמי"ם ומלאתי עוד שבתמים הוא ב' תיבות
 ר"ם וי"ס ר"ל ר"ח בני' יאמק גבורה ומי"ס חס"ד וק"ל:
 וכתובו

ר"ת בוכ' והוא שניות לאותיות אהי"ה ותכוון במלת זאת
 מחיה את כלם כי ואתה הוא המלכות מחיה את כלם בסוד שם
 ס"ג שהוא בני' מחי"ה את ר'ודפיהם הסלבת במחלות
 יכוון בר"ה ב' הוא שר של מזרים ור' נקם לו הים מפלה
 כנודע שכתאומה לקח למטה גם שהיה נקם למפלה:

וכאן

בסוף המזמור היינו מושיע עד עלו מושיע ג"כ
 ח' אזכרות כמו שהוא בתפילות ומירות ניהי
 כבוד כנ"ל שרת הים יאמר בכונה ורעותא
 דלכא שפירשו בוזהר כל האומר אותה בכל יום ומכוון בה וזה
 לומר אותה לעתיד לבא ובשל"ה דף רמ"ב ע"א ובדף רמ"ג
 ע"ב כתב שזה א' המדברים המעולים ומסוגלים לכפר עון ו'
 בקצרה ואלוהן סגולה האמת ענייתא אמן יש"ד בכונה גדולה
 ב' זירות שמירות שבת כהלכתו בדיקוק היתר ג' כוונה בשיר
 הים בכל יום ולאומרה בקול רם ופשמה רבה כאלו אותו
 שעה גם הוא ילא ממזרים ד' להעביר על מידותיו ה'
 התבודדות לעתים ו' ישמע בחשק דברי חכם כשדורש יראת
 שמים ודברי אגדה המושך לבו של אדם וע"ש בשני מקומות
 הג"ל עזי וזמרת ים ויהי לי ליטועה וכוון בסופי
 תיבות לשם ממלכת' והוא בחילוף א"ת ב"ש רק שת' כמשמעו
 ימיכה' כמדרי בכח ר"ת ג' ע' ב' שהוא שם הוי' במילוי יודי'ן
 וכוון להשם היו"א מזה אדיר'ן בניקוד פסוקי ימיכה' או
 "בשהל" בעזר"א א"ל מזה "קדש יכוון בר"ת ב"ן וקנ"א והסג'
 בא"ר והס הוי' והא"ה במילוי הדי'ן כי לה' המלופה רינת
 כל"ה וכבר דעת בנימי היא ונפשיך חשקה בה' לשפוט את
 הארץ ר"ת לאה וזכרנו כבר וכן הוא לשפוט את הרעשו:

בישתבח

ג' מימי שבחם נגד י"ג מידות של
 רחמים ואין להפסיק בהם ועונש
 הפוסק מבואר הוא בוזהר פרשת
 תרומה דף קל"ב ובמקום אחר מלאתי נגד שם ג' סגמנים
 שבשיר השירים כרד וברכוס וגומר ומהור"ר חיים וויטאל
 זלה"ה כתב שסגמני' ב' ברוך
 שבברוך שאמר והוא ג"כ הטע'
 לפעוך סופות חילתו כוונת
 הקדיש עיי' בספר הכוונת
 וסידורי האר"י כי רבים המה
 וע"כ לא השתקתי ומעט
 מזעיר ממנו ומכוונת עניית
 אמן יש"ר בכל כמו יבא לפנינו
 בסדר האחרון א"י:

בעשרת

ימי תשובה כוונתו לומר כאן מזמור
 שיר המעלות מומעמקים וגומר והוא
 מנהג ספרדיים וכן הוא בסידורי
 האר"י ואנחנו לא נדע מה נעשה בו אין אלו מפסיקין בין

טהרת הקודש

ובטובו

כלם

אל

לא

מחדש יכווין לקסד הנקרא טוב מחדש
בסוד חדשים לבקרים ובתוך ס' יתבאר
לנו איך צ' קצת מענין טוב לחס"ד :

בכמה עשית מלאה הארץ יכווין ללס לבת"ר
בכמה"ם במשמעה עשית בינ"ה מלאה הארץ
שרפים ואופנים ותוכן כוונת ענין זה מתבאר בסידורי הארץ
זלה ע"ע" לבדו מאז יכווין להוי' ולדני"ה שהם אומיות ח'
במנין או כן מוכח מהסוד :

ברוך גדול ר"ת אב"ג עם ראשון משם מ"ב זה רומז
שגם המלאכים משתמשים באותו שם וגם כסע"ב
זוה מרומז במלות ברום ועולם כר"ת ע"ב ועוד רמזו עם אב"ג
בר"ת כלם "א"הוים" כ"רורים" ג"בירים : בסוף אל ברוך
מסיום "מספדים" כבוד אל ורומז בו מאל"ל כי ר' אלכנדר
הקליר יסדוע"פ א"ב" אחר ששאל למיכאל היאך המלאכים
משוררים והיאך שירתם מיוסדת וגי'לס לו שהוא ע"פ א"ב
מלאתי משרתים ואשר משרתיו ר"ת מ"ם והוא עם אחרון מע"ב
שמות והוא גי' אלק"ים בוי"ן ווי"ן של "ובזמרה" ומדברים
ומשכחים "ומפארים" ומעריצים "ומקדישים" וממליכים
יכווין זוה גי' ת"ב ושיש בו ז' שמות כנודע : וזהו כלל בכל
מקום אשר תמצא ווי"ן זוה אחר זה רומזים לשם מ"ב ולכן
בסמך אחריו האל "הגדול הגבור והנורא וד"ל" וכן הוא
בנשמת כל חי וכן הוא בקדוש ועיי' בענין הקדוש בספר
בכפיי ונח חלק ראשון קיצור כוונת קדושה דכאן קדוש ראשון
ת"ת עולה לקבל הארה מהמח"ה קדוש שני בת"ת החזור עם
הארה למקומו קדוש שלישי להמשיך הארה זו שירד לת"ת
להורידה עד נה"י לבאות נה"י כל הארץ מלכות כבודו
כבוד וי' ומנין לכל קדושה יב"ק שהוא ר"ת קדוש ברוך
"ימלוך" ברוך כבוד ה' "ומקומו ר"ת בכי"ם והוא גי'
ע"ב וכן הוא מרומז בר"ת מי"ב מוכה באל"ס ה' וכס"ת ברוך
וכו' יכוין כזה והוא גי' ל"ה ר"ל גי' מיימינים וגי' משמאל
מה"ע שרים של מעלה ושני סופרים כנודע :

ברוך בקמץ תחת הלא"ת ד' ויתבאר לקמן בס"ד
בענין דקדוקי נקודות בפרק בפני עצמו בפירוש
התפילה כתוב בפ' בגולה שפועל גבורות וכו' רומזים לו'
בוככי לבת חל"ם כלל"שוע"סוד רומז לו"ח ספירות מנייה וכו'
באופן זה פועל גבורות בינה עושה חדשות חסד בעל
מלאמות גבורה זרוע לדקות ת"ת מלאמת ישועות נלח
בזרע רפואות הוד נורא תהילות יסוד ארון הכפלאות
מלכות כן מלאתי כתוב וזה ה' לי כהלתא בלא טעמא
ויבעמי ומלאתי בעוה"י לתן טוב לטי חזע"ר לפענ"ר בכל
ספירה וספירה באיום אופן נרמות ועל זה הדרך פועל
גבורות רומז לבינה כי מינה מתערין הגבורות אבל היא
בענמה רחמים בסוד ג' ראשונות לבת נשענות זהו פועל

גבורות עושה חדשות רומז לחסד והוא כמו ובטובו מחדש
בכל יום ובכל שנה רומז למדת החסד שהוא מדת הטוב ומכין
הוא בעל מלאמות רומז לפחד מדת הגבורה במשמעה שהמדה
היא תמיד זאת פעולתה ללחום ולגבור את מדת הרחמי' לולי
חסד ה' ומדתו הטובה מרובה שניה יכלה לבעול זרוע לדקות
רומז למדת ת"ת בסוד הפסוק ואני נשעתיך שורק זר"ע אמת
שדרש על מדה זו בכמה מקומות מהסוד והתיקונים ומלת
לדקות רומז שהוא זרוע ומשפיע לשני מדות הנקראות לדיק
ולדק שהוא יסוד ומלכו"ת וזהו לדקות לשון רבים וכן הוא
רומז בפסוק ה' לדקות אהב וגו' ד"ל מלאמת ישועות רומז
למדת נלח כי מלת נלח הוא לשון ניצח כי כל מי שהוא ירא
השם יש לו כח לנלח בהמות החיוביות (ומימדך ניצח
אומיות חיבון רומז שנלח החיובי) ומלאמת כתוב בפ' פ"ו
שהוא פירוש שני לספר המערכת אלוקות וז"ל עם ומרע"ה
האויק במדה זו להיות לו כח הניצח מאותם גבורי הארץ
וכיון שנלח היה הישועה לישאל וזהו מלאמת ישועות שבתחלת
הנלח התחלת הישועה ועיי' עם בפירושו על מדה זו מדת
נלח ובורא רפואות רומז להו"ד ג"כ זוה האופן כי שניהם
נקראים בשמות השמים נלחים נלחי עולם כנודע ובספר
של"ה עיי' בסוד חכמה ופורים מה שכתב שם בשם בעל
עבודת הקודש ושם יתבאר לך סוד נלח והו' בפיאור טוב ופס'
ובאופן זה שכתבנו נורא תהלות רומז ליסוד כי גוף וברית
חשיבין חד והגוף שהוא הת"ת נקרא נורא בסוד מה נורא
המקום הזה כנודע ע"כ נתייחס זה השם גם ליסוד ומלת
תהלות רומז למה שהוא משפיע למידת מלכות הנקראת
תהלה בסוד לשם ולתפארת ולתהלה (ולפעמים גם בינה
נקראת בשם זה כנודע ל"ח) וקאמר בלשון רבים תהילות
כי כל התפלות והתהלות שאנו משבחין ומשילין לה' הכל
כוונתנו בשבילה להעלותה אל מקומה הרומתה להתחברה
בת"ת בעלה וכן נקראת ה"ל"ל במנין אדני"ה כנודע ארון
הכפלאות רומז למדת מלכות כי על ידה נעשה לנו כל
הכפלאות כי היא נשאת לכל ונקראת שליח כנודע ומלת
ארון הוא מלשון אדני"ה עם המיוחס לה בייחוד ומי שידע
לבאר הדברים האלו בכונה אסרת מעולה מוז אסרי חלקו ומי
יוכי לשמוע ואני הסטן שומח בחלקי' המועט מכל והנסי
אומר בלבי אס יוכי'ה לשמוע הטוב מזה אוי שלי עלי וגם
שלך שלי ואם לא יראה בעיני הקורא אוי שלי ושלך שלך
האמנם שמדות הללו אינן טובים בעינינו אחרים כנודע עם
כל זה בתורה שאני שהטוב תקבל מזהלת וגם את הטוב
שלך חזק וזרע לא תקבל ומשלך אל תרחק :

באהבה

רבה אין זיון וכן באהבת עולם
מפי ש"ז אהבת יש בעולם אב
ואם אח' ואחות כן ופת וכלתו
וכולן

וכנן מניחן בפסול אהבת הקב"ה והשג"ה בו היולדים עליו ל' רה צור עולמים הסביע בפני עולם מכמה מיני אהבות אהבת בניים מוון נשים קרובים אריות ימים כבוד וכבוד תענוגים ותפנוקים וכו' רבי נ"ב ז' מיני אהבה וגם אלו תניח בפסול הבורא ולכן אין זיון כנ"ל:

ואודיעך

עוד באיזה אופן תניח האהבות הללו כי לא שנית בלאו הכי אלא האהבה היא רק בשעת התפלה אל תזכור באהבות הללו היינו שאל תכניס בלבך לא אב ואם וכו' כי אם לה' לבדו תדבק באהבה במורה והדרך השני שזכרנו בשם ט"ה הוא כזה האופן שתניח אהבת בניים שלא להכניסם בנ"ה הכל להשתעשע בהם וכאשר הרריך להוסיף בשל"ה דף רנ"ו ע"א וע"ב וכו' ודלתי תמינע ממון שלא לאחוס בשעת התפלה בגודע שממון ספר תינוק צריך למנוע בשעת התפלה נשים שלא להסתכל בהם עכ"פ בשעת התפלה שלא יבא לידי הרסו חלילה קרובים כבר הודענו כי יהיה בעיניו בשעת התפלה כאלו אין לו קרובים עם שום אדם כ"א לה' לבדו אריות ימים היינו שיכוין אף למסור נפשו על קדושת השם מרוב אהבת השם וזה שיד יותר בשעת התפילה בשעת ק"ש ונפילת אפים כבוד ל"ח כבוד היינו שלא יתגאה ולא יחלוק כבוד לעצמו ולומר בלבבו שמתפלל ככוונה יותר משאר אנשים וכו' ודאי יהיה תפלתו נשמעת ביותר חלילה לו לשבוע כן בשעת התפלה רק יכוין שתפלתו תלך עם שאר תפילות של הציבור ולא יפרוש עצמו מן הציבור במחשבתו כנ"ל וכבוד תענוגים ותפנוקים היינו אף שיעבד בנ"ה אל ירע לבבו אף שדרכו להתענג ולא לענות כפסוקי מהב"ה השם אינו מקפיד ומתפלל באריות וככוונה והוא מוסר גדול לכל אדם ואשרי השומע לי להתכה כזה ואז גם ה' אהב אתו אהבה עזה אשר מים רבים לא יכולים לכבותה ובהביעך לוהביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ תקח הצינית בידך והם סוד ר' כנפות כצינית של המלכות הנקרא ארץ לקב"ה יחד בהיותם מעוזרים ותהיה בידך עד אחר אמות ויציב:

הנה

בכל יום מחוייב האדם לקיים ד' מצוות עשה הללו ראשונה זכור את יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך כחוביב ואת דבריו שמעת מתוך האש שני זכור את אשר עשה לך עמלק שליטת זכור את אשר עשה לך עמלק רביעית זכור את היום אשר יצאת מארצם והנה באמרו ובגוברת יכווין יום מתן תורה זכאמרו וקרבתנו מולכינו יכווין שהוא קרבת מעמד הר סיני וקבלנו אותו עלינו למלך ולקבל תורתו ובאמרו לשמך הגדול זהו זכירת שמלך כי הלא כעבור עמלק אין שמו שלם כביכול ואנו מוכוונים שיהיה שמו הגדול שלם ובאמרו להדות לך פי' כפה ר"ל שפסה והלשון שנתן לנו השי"ה כי אינו רק אלא

לכודות לו ולרמומו ולא לדבר בו לשון הרע או שאר דברים בטלים ולכן אנו זוכרים מה שארע למרים על קטרונה ודיבורה לה' ר על מרע"ה בכדי שיתעורר לביכיו ולהיות זהיר בזה מאד מאד ובק"ש עמלם כפרת ליצית אנו מכוונים יציאת מרים בפסוק אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים והמצות הללו קרובים הם כפיך וכלכך לעשותו ככן כל איש יחזיק אותם הלא מצער היא ותמי נפשמ' אשר ברכה זו סכור בעמו ישראל באהבה וכן אחר גאל ישראל אין לענות אמן כלל ועיין בשל"ה דף רנ"ג ע"א גם הובא שם בשם בעל באר מייס חיים שבק"ש ישי"ה יד שמאל תקיד ימין וע"ש פסעמו:

כוונת

ק"ש והתפילות י"ח לא העתקתי כי רבים מהם וכבר הודעתך שאין דעתי להאריך בהם רק שכתבתי קצת כוונת השמות היוצאים מר"ת וס' וקצת כוונת במקומות מעט מועיר בכדי שיכוונו בהן לפני מוטי' אשר אין מוחס לטבול כוונת הגדולות ואחד המורה ואחד המושיע וכו' ואע"פ אודיעך גם בזה קצת כוונת בקיבור מוטי' בכדי שיכנסו הדברים באזניך ויהיה קבועים בלבך עד אשר תוכה ליתר מזה הנה"ה והא לך קיבור כוונת שמע ואל תתמה אתה הקורא שכתב פעמים הכני וזכר חכם א' או חסיד א' ושמו פלאי כי כל זה הוא כאמר שלא רציתי לבלות את עצמי כאשר הודעתך בהקדמתי ע"כ הוכרתי להעלים גם שם וולתי כי כן ישאו את פיהם מי שימש אתך ויגלו הדבר מאד זה יראתי אבל את אשר קבלתי מפייהם בשמם על ס' הבאתי ועל הטוב יזכר שם הטוב חכם וחסיד כנ"ל:

באופן זה באמרך שמע תכווין לגדולה ישראל לגבורה ה' ת"ת אלקינו נ"ג והו"ד ה' יסו"ד אה"ה מלכות ותכווין עוד לכללם במלת אה"ה כל י"ה והיינו אה"ה ח' ספירות מחמת ה' יסו"ד מלכות כי היא דלה ועניי' כגודע וכן תכווין בדרך שם וכו' במלת וע"ה כמו פא"ה ד' כי הוא ועי"ך דוע"ד מתחלפין ל"א וח' בזה האלפ"א בית א"ה א"ז כ"ר ג"ט וכו' ע"פ פ"ש ל"ת והוא אלפ"א בית אה"ה מהא"ב שהם טהורה כמסורת בידינו אה"ה מהמין טהורה ד"ה י"ה א"ב ס"ק וכו' שיש אלפ"א בית"ת מטרפות כמין טהורה רומז לתורתנו

והיה

להון יחולא דהא כשית תיבין בשמע ישראל . ולכונא רעווא
 כהדידו ועל דא אחד אלטרך לארכא ליה כשית תיבין דהא
 הוא דכתיב יקוו שמים מתחת השמים אל מקום א' יתכנעין
 דרגין לתחות שמיא לאתחדא בי' למהוי בשלמא לשית סטרין
 בקרא ימות . ועל כל דא כההוא יחולא אלטרך לקשרא בי' ירחא
 לאטרך לארכא ב"ד לחא דל"ת דלחא דגול"ה . וסיינו
 דכתיב ותראה היבשה דתחוי ותתקשר דל"ת דליחי יבישא
 כההוא יחולא . ולבתר דאתקשרית תמן לעילא אלטרך לקשרא
 ליה לתתא . כשית סטרין אחרנין דלתתא . ד"ב"כ"מ"ל"ו .
 דלית בי' שית תיבין אחרנין דיחולא כדון מה דהות יבשה
 אתעבידת ארץ למיעבד פירין ואיבין ולכנעא אילבין וסיינו
 דכתיב וקרא אליהם ליבשה ארץ כההוא יחולא דלתתא ארעא
 רעוא פליא כדקראימות . וע"ד כי טוב כי טוב תרי זימנא חד
 יחולא עילאה וחד יחולא תתא . כיון דלתייחד ב"ב סטר
 מכאן ולהלאה תרשא הארץ דשא אתקנת למיעבד פירין ואיבין
 כדקראימות עכ"ל . וסיס נא העומר הזה כמותם על לבך .
 כי תמטר אליו כי כסמך דכר יותר קלת מענין
 שמע . וערך עס וגם תבין שמה בעורת המלמד ללמד דעת
 סוד השם חשד"י חיים . השיך לבוין ג"כ בפסוק שמע כבודע
 לכל רואי הוואר . ובתוספתא סוף פ"י שירה ז"ל . זכאי
 איבין מאן דאזעיר גרמי' כההוא עלמא כמה איבין רב ועילאה
 כההוא עלמא וכו' עתה רב ומתיבתא מאן דאיבין ועיר איבין
 רב ומאן דאיבין רב איבין ועיר דכתיב ויסויי שרה וגומר .
 מאה דליה חושבן רב כתיב בי' שנה ועירודשנין חד אזעיר ליה
 שבע דליה חושבן ועיר כתיב בי' שנים אסני' ליה ורבי ליה ת"ח
 דלא רבי' הקב"ה האלא ללאזעיר . ולא אזעיר אלא לדרכי' ובאה
 לאיבין מאן דאזעיר גרמי' כההוא עלמא . כמה איבין רב ועילאה
 כההוא עלמא . ע"כ מאן דפסק יתפסק . מאן דקצר יתקצר
 מאן דקצר יתארך ר"ל מאן דפסק מילין דאורייתא על מילין
 כגלין יתפסקון חיובו מההוא עלמא ודינא קיימא כההוא עלמא
 מאן דקצר אטן ולא מאריך גזכיימא יתקצר מחיין דההוא עלמא
 מאן דאמר אחד אלטרך לתעפ"א א"ל"ף ולקברא קריאה דליה
 ולא יתעבד כההוא אות כלל . ומאן דעביד דאיתרכון יומי
 וסייה עכ"ל . עוד כוזה פרשת ואתקן כפסוק שמע וכו' .
 וכוזלת מקומות מהוזהר ותיקונים ע"ש והרובה להאריך בק"ש
 ישים עיניו בסידורי האר"י ז"ל . הכשאומר ואהבת את ה' וגומר
 יכווין לקיים מצות עשה של אהבת הקב"ה . ותכווין כפרשה
 זולגש של מ"ב אב"ג וכו' דהיינו לכל תיבה מהפרשה אות אחת
 ואח"כ תכווין ב"כ לה' היות הרמזים כה' פסוקים של פרשה זו
 שחס מתחילין בוא"ו ומסיימן בכ"ף הרי ע"כ ו' והוא גי' ק"ל
 לרמזו אל דעת המלכו שהוא ק"ל ותקע ע"י דעת וחסד דו"א
 כי סוד הק"ש הוא בחסד של ת"ת מתפשט בראש המלכות וע'
 ואהבתו ויהי' בז' אבחד שלו בי' האהבה הוא בחסד דו"ל .

הרכים האלה אשר תכווין כר"ת אהיה
 ודברת ב"סיכווין לשם מ"ב ועוד תכווין פה
 היותי סכ"ל שסם של ב"ן בי"ד ככ"ל בני' ב"ך .
 וכל מאדך והיור גי' נ"ן . הדברים האלה אשר אנכי
 מנחך ר' תני' ב"ן . כשכתך ככיתך . ובכתך עס כס עלמו
 גי' בן . הרי בננים . ככל מאדך תכווין לשם מ"ה ר"ל מלת
 מה"ד סהא שורש המלה גי' מ"ס ויעשה כפרשה זו ראשו מרכבה
 אליו . כפרשת וסיחא שמוע תכווין שמן ויהי עד ושמתם
 ע"ב תיב"ן גנגד . פ"ך והוא תבונה כסוד כ"ד לרופו אנכי
 שהוא דין . ובע"ב תיבות הכל יכווין ע"ב שמות דויע ועל
 ויע כסימן יהי' דהיינו יס"ד הפו"ק יס"ד וכפרשה זו עשה ונע
 ותרין לרופו מרכבה אליו והס כסוד חג"ת וזה כרמו במלת
 עש ע"ב ע"ד ח"ל . מושמתם את דברי עד כימי השמים על
 הארץ הס' תיבות כנגד' שפרי גי' ה' . ויעשה פטנו ומעו
 מרכבה אליהם . וזה רמזו מכפון מי יונא הקרח ויכווין
 למקן כפון הזעיר וממנו יתקן כפון המלכות וסימן אלה"ה ג'
 חמישים . ח"ת השמים ולא יהיה ר"ת אהוי' . עוד יכווין
 בר"ת והיה חס' שמעו יתשמעו אש"ת סוד ת"ת ומלכות' .
 ויכווין למכרס ולייחס ויראהו על שפודתם עתה בזמן הגלות
 בעו"ה שכי' כול אין יחוד כ"כ . כפרשת מיצית ע"ב תיב"ן
 כנגד כה' יושקים וברית מרכבה אליו . וס' בישר כל הב'
 פסוקים ויסע ויבא יוס' . וכדיעך לפ' זו בתחלת הפרשה
 תקח כל הבריות בידך הימנית וכדיעך לוראתם אותו תביע
 כהס ותכווין כוונה הידועה . וכדיעך לזאתר עיניכם תשימו
 על עיניכם ותנשקו . ואמנם יהיה כך ב"ך אמות בהן כנגד
 הלב' כמתחלת כהס ותנשקו . עד שתגיע למלת לעד השני'
 וב"פ לע"ד רי' קק"ד והוא ג"כ רי' לתק כבודע ל"ח . ואם שרע
 הנה' .

ובשם מקובל אל' מלאתי שרך
 אלסלים מן אבי' אבי' ה'
 אלכיס . כי תיבת אמת אינו
 תשלום לזה כי הוא אינו מק"ש
 רק מכוון אמת וי"ב . אמת
 ואמונה ו' ל' דהרובה להתנהב
 כן יתחיל תיב' אבי בלתי מפני
 הסמון ובקול יאמר האלקיכם
 אמת ואין ליסוד דבר נס אס
 היסוד יאמר כן עס הש"ן אלו
 ג' תיבות כבודע מהדין :

לנו בס"ב להספלק ק"ש ביחוד
 שאלו אינו משלים רמ"ח תיבות
 המרמזים כנגד רמ"ח איברי'
 כבודע . ב"ך לכווין ב"ב ווי"ן
 שבתות וי"ב כבודע מהדין .
 ועיין בא"ס ס"ס א"ל . ועיין
 מזה בספר לרוד המור פרשת
 פראשית דף ע"ג . והבאנו
 בשל"ה דף רכ"ג עמוד א' וע"ס
 באורך מדבר זה . כי עס
 מעתיק גם בשם ספר מאה
 שפרים מזה . או תכווין כן
 שחמס"ט וויון הס"ל אל"ף

על אמת ל"א . הרי שני שמות הויה וארכ' העלוס' ב"כ ל' א'
 ועוד יכווין כי ט' הוא סוד י"ה ואל' של אמת בראש . ובסוף ה'
 של דבר הרי עס אהי' . כמלא כאן ג' שמות כנגד ג' תיבות ה'
 אליהם

אלקים אמת שנחסרו לו בק"ש בהתפללו ביחוד ובערבית יכווין בוח"ש ולאמונה שהיא מלאה כוח וא"י וידוע כי מ"ח ועד וא"י עולה כ"א נבדש על אה"י וכו' לק"ש על הוא"ה וכו' דהיינו במילואה כג"ל תכווין שהיא יו"י בנזירה הרי כ"ו נבדש על הו"ה וכו' וא"י ע"י תכווין שנייה יו"ד וא"י הריני יו"י וכן אלתיב בק"ש האותיות והכולל גי' והרי ג"כ ג' שמות כג"ל בשחרית כך מלאתי ויש עוד דרכים בזה ומנעתי להאריך:

אלקים אמת שנחסרו לו בק"ש בהתפללו ביחוד ובערבית יכווין בוח"ש ולאמונה שהיא מלאה כוח וא"י וידוע כי מ"ח ועד וא"י עולה כ"א נבדש על אה"י וכו' לק"ש על הוא"ה וכו' דהיינו במילואה כג"ל תכווין שהיא יו"י בנזירה הרי כ"ו נבדש על הו"ה וכו' וא"י ע"י תכווין שנייה יו"ד וא"י הריני יו"י וכן אלתיב בק"ש האותיות והכולל גי' והרי ג"כ ג' שמות כג"ל בשחרית כך מלאתי ויש עוד דרכים בזה ומנעתי להאריך:

ודע

שכל זה הוא תיקון קצת כי באמת על הקורא ק"ש שלא בכבוד נא מעוות לא יוכל לתקן ומסורן אותן ג' תיבת מוק"ש לא יוכל להמנות ע"כ יזהר מאד מאד להסלים תפלותיו עם הכבוד תמיד:

שירה

חדשה בשל"ה דקע"א ע"כ כתב שלעתידי יהי עיר חדש כלשון זכר כי גם הגאולה יהי ע"י זכר ועד עתה הי' הגאולה ע"י נקבה וע"כ שירה חדשה היינו גאולת מזרים אמרו ז"ל בזכות נשים דקדויות בגאולת ישראל ממזרים מדי ופרס ע"י אסתר יו"י ע"י יהודית ע"ש ואני מלאתי בספר בכתב יד חכמ"א סי' לכל הגאולות א"ס שהיא נקבה רומז בגלת מזרים היה ע"י אסתר משה ר"ת א"ס מדי אסתר מרדכי יו"י אשה יהודית מכבי ולעתיד ג"כ הסימן א"ס אליהו משיח אבל שניהם זכרים ובגאולת מזרים אף שהיה שניהם זכרים במלא שם בזכות נשים דקדויות בגאולת וע"ד הסוד הסעם כי תיבת א"ס אין לה קדמון כדוע והרמז שאין הגאולה קדומה בי א"ס ע"י עשיית מעשים טובים וליך דרדרי אבותינו והרמז א"ס ר"ת מעשה אבותינו מקדשים את אליהו משיח מוצאתי קומה בעזרת ישראל יכווין ר"ת יב"ק ויסמוך בגאולה לתפילה כדוע ע"פ הדין ול"ח ע"פ הסוד כי בקושי התיירו להפסיק בפסוק אדני שפתי תפתח וגו' אבל הוא הכנה גדולה להתפילה וצריך לכווין בו כידוע ל"ח ואכתוב לך ג"כ קי"ור כוונתי דרדרי לקדבכל מקום כי לא הרשתי את עצמי אף להעתיק דברים הנכבדים והרמים כאלו וזהו קי"ור כוונתו ע"כ אדני שפתי תפתח ועיר"ת אשת וווכרנו בזה"ה א"ס שמוע אדני הוא"ה ד"ן בסוד ש"ך דינים ובנירוף הוא ה' אלפי"ן ששרש מא"ה הממתקין הדינים כאשר יבא לפנינו קצת מזה בברכת השיבה וכו' והדין השני של מלכ"ש עולה פ"ר ועם חמש אותיות הוא פ"ר בסוד פדה ארומה והיאך הסתמקס בעשו ללדונים הללו ע"פ כוונה סדועה וכוונת מלת תפת"ח שהוא בסוד פת"ח שהוא יו"ג חכמה וזיכה ומלת פ"ר שעולה כמין מ"ן הרמז לסוד מ"ן ששומקיס ללדקים ומלת ני"ד שהוא לשון המשכה הכל יתבאר לך היטב כשתעיין בפרק נ"ד בספ' מכנסי יונה בחלק הראשון תפילות י"ס ערב ובוקר והלדים יכווין שזה מכוון נגד שנותיו

בברכה

ראשונה יכווין לספ"ד מדת אברה"ם ועיין בשל"ה דקע"א ע"כ א"ס בכת פסחים שלו שמתרץ הקושיה של אפי אבותינו אלקי אי"ש והוא כפול דהלא אלקי אבותינו המה אי"ו והעתו שמה של אלקי אבותינו הם האבות הקדמונים א"ס ע"ת נ"ח מנ"ך מתוש"לח ע"ס ועב"ר יו"ע תכווין לקינו וללקי אבותינו בת"ר אלקי אברהם אבינו אלקי יצחק אבינו וללקי יעקב דעת שבבית"ח כ"ה אל הגדול הגבור והנורא נג"ת אל עליון חודר למעלה בכת"ר שהוא אל עליון גמול מסדים טובים הוא מסד עליון הפשוט וקונה הכל בכה א"ס עלית כל העולות ומתדבק עם מחשבתו וחזרת ממדרגה למדרגה לב"ח כ"ד וזכור מסדי אבות הס חב"ת ומביא גמול לבני בניהם נה"י למען שמו בזה"ה זו מלכו"ת עוד תכווין בברכה וכוונתו ב"ת בכות נגד שם כ"ו וסי' ראש וסופה כ"ת היינו צריך אברהם בברכה שני אתה גבור יכווין לבכור"ה מדת יצחק עו"י כוון ר"ת שם אל"ה אתה יבכור לעולם אדני והוא בני"ל רומז לל"ה משמאלים כאשר זכרנו ולכן רומז בברכה זו לבכור"ה מדת הדין הכל"ל אתה הגב"ה קדוש ת"ת מדת יעקב אתה משיב הדון ומוריד הגשם חונן לחס"ד מלך השכמ"ה ר"ת הוי' היינו המ"ס יוד בא"ת כ"ס והרמז שזה בידה כדוע ד' דברים לא נמסרו בידי עליה וסימנם מפת"ח ר"ת משרי' פרנסה' תמי' ח"י ע"ס יכווין ר"ת סלח' לגו אבותינו סלח' וזכרנו ככד זה הע"ס: ראה נא גבור"ה יכווין לשארית נחלתו יכווין ורא"ה נא בענינו ר"ת רנ"ב רומז לרנ"ב איברים שבנוקדא וסוד ידוע ל"ח: רפאינו ת"ת יכווין כי לא החזיק לעד אפ"ו יכווין רפאינו ה"ס ורפא ר"ת רי"ץ ויש פה ג' פעמים רי"ן

טהרת הקודש

די'ו סוד ע"ז ריו' ועי' כסידורי האר"י ויתבאר לך :
ברך עלינו כ"ח ויכוון כי ספן חסד הוא : על פני האדמ"ה
ושפני' מטוב"ה גרסינו בה' ואז ס' ת"ש הוי' : ולפי גרסת
מטוב' ואלה השס"ו יוד"ם ת' ושמותי כשהאלים יאמר כן ב"ך
כיון שהם הוא שר של לוי' כאשר יבא לפנינו בס' בתפלת
הדרך לקמן : ויש שגם בביתם אומרים מטוב"ך באמרו שהוא
לכוכב השם ויתברך ולא לכוכב האדמ"ה וקבלתי מחכם א' שגם אם
יאמר מטובה הוא מוסב אלמעלה : שקאמר ותן על ומטר
לברכה על פני האדמה : הרי מטובה מוסב על הברכה וד"ל :
חקע בשופר הו"ד ויכוון וישוב ירחמינו ובפרק ג' מסדר
ההגות משא ומתן תמלא באורך כונת ברכה זו לענין תיקון
לקרי ע"ס :

השיבה

שופמינו יסו' ד' ויכוון תכבד עונותינו
ויכוון השכיב' שופמינו 'כבראשונה'
ר"ת שכ"ה הרומז לש"ך דיעים ונמתקין בה'
אלפין דהאי' : ושורש הדבר לריך אתה לדעת כי יש' מיני
יורדין : א"ש'ך כינולין ובוראין : ששרשם מל"ב נתיבות חכמה
כיי' פל"ב ג' ש"ך והס יורדין לז' א' ומז' א' לשם אה"י ששם
אה"י ה' פ'עולה שכ"ה ופי' ה' ס' דין מאל"ה ועולה ש"ך : ועם
ה' אלפין עולה שכ"ה : ואלו האלפין'ן הם האלפין'ן דהאי'
להמתיק לש"ך דיעים והוא ג' כ"סוד נע' רבע"ה וכו' ועיין זה
בכ"י באורך בפרק כ"ד מתלק ראשון :

ולמלשינים

כת"ר ויכוון תשליך במזלות
יס כל מטאמינו : ודע שאותה
ברכת המינים ביבנה תקנו
ובתחילה לא היה לריך תיקון : רק כשנתברו הכופרים הולך
כני' כול אפילו הכת"ר לתקן : ולפיכך קבעוה בתפילה
ודי למכין :

על

הצדיקים : יסו' ד' דידי' דזעור ויכוון תתן אמת
ליעקב : ולירושלים : סו' ד' דידי' ויכוון חסד
לאברהם : וישתחוה מעט למזלות : ויכוון לשלוח
התפלה לא' כי כל ישראל שגבגבות משלמים תפילותיהם שמה
ולכ"המק ומשם בא לפני הש"י ועיין מזה בשעריו אורה והבא
גם בשל"ה עמוד עליו כי פלא הוא : אמת רודר : כלל
דידי' ויכוון אשר נשבעת לאבותינו : שמתע קולינו ת"ת
דידי' ויכוון מימי קדם : וטעם ממה שחורין מעל הכדיקים
כדי שיעיר הסין לנווב את עצמו : ג' כ"כ כמו היא די :

רצה

כלל' מודים"הוד : ולך נאה להודות ויכוון
ס'ת כה' תוכב' וכרכוזה השם : שים שלום יסוד
"המברך את" עמו "ישראל" בשלום : ג' של ר"ת
עד בשלום הוא פ'ומינין אלקי'ס : זכריך לשלם שם ה' הקדום
להמברך וכו' הוא הויה עם מינין אלקי'ס : זה שכלן הוא היסוד
יסוד הממור הוא שם מלא : ובמלת בשלום יכוון שהוא ג' :

חש"ל וגם אור פני' ל' וגם הוא אותיות מלכו' ש' : ורומז להסוד
שהתורה ניתנה במלכות : ובשיראל מקיימין את התורה
שקרא במלכות או הס בשל"ה ובאשר ידעת גם מהפסוק הקול
קול יעקב וגומר בשעה שהקול קול יעקב וגומר וכל סוף ברכה
מהי"ח ברכות וכוון מהסם שלו בכיוק מלכותו הש"ס השיך
להספירה שמכוון בה הברכה על סדר הכל' וכבר ידעת סדר
הכיוק השיך לכל ספירה וספירה :

מעם

לחזרת על מקומו שלם ספיעות בעושה השלום
ידוע ע"פ הדין : וכאלו עזר שזמרנו למה שא'
במדרש רבה פרשת שופטים : שאין לך אחד מן
המזלות ברקיע שרואה מה שלפניו אלא מה שלאחריו על שם
עושה שלום במרומיו : עכ"ל וד"ל : ונתתי סימן לדבר כל א'
על מקומו יבא בשלום : בענין חזרת העמידה היאך תתנהב
באימה וביראה ולשמוע מפי הש"ך כל ברכ' : ולענות אמן אחרים
זכרנו וגם יבא לפנינו בסדר ההגות ב"א א"י :

בקדושה

לריך האדם להרים עקבו עם גופו
כלפי מעלה היינו כמו שעושה באמרו
קדוש קדוש כן יעשה באמרו כדור
ממקומו : וימלא ה' : כן כתב בשל"ה דף ר"כ ע' בשכן קיבל
גם הוא מרבו : וטעמו ידוע : ולריך גם להרים עיניו למרום
בשעת קדושה וזה הדבר הובא בפירוט הפיטו לשבת אחר שבוע'
בשם ה' היכלות וז"ל : משביע אני עליכם יורדי מרכבה שתגידו
לבני בשעה שאומרים לפני קדוש קדוש קדוש : למדו אותם
שישאו עיניהם למרום : כי אין לו הנאה בעולם כמותו שעה
שאומרים קדוש קדוש קדוש ובאותו שעה אני כורע ומנפץ לקל
סתר פנים של יעקב המקוק בכסא'י : הש"ך כשחזר תפלת
י"ח יאמר בלשם ה' שפתי תפתח : וגם בסוף יהיה לראון : כן
הוא בשל"ה דף רכ"ה ע"ב ע"ש : ענין תפילת אלקי' כלור וכו'
עיין בשל"ה במסכת יומא' שלו דף רל"ע ע"ב : מביא פי' נאה
בשם ספר התרדדים : עיין נא אחי' עוד הובא שנית בדף
רמ"ב ע"ב :

נפילת

אפים וקלת כונות אכתוב בס"ד בסדר
ההגות שוי' ע"י : גם שם עיין והוא רחום
שאומרים בכו"ה וטעם קריאת התורה
בימים ההם : ויתר העניינים שייכים לימי בה"ב שבוהגין
להתענות בהם הכל תמלא שם : כוננת פותח את ידך השיך
לאשרי זה כתבנו ואין לשנות ולשגשג : כוננת ממור יענד
מבואר בשע"ז ובשאר מקומות עם כל זה אעתיק הקיבור מהס'
"יענד" ה"ה "ביום" לרר"ת יב"ק : קדשו ובגבורות "שער"ת
יב"ק : "ואתכנו" קמנו "ואתעודר" ר"ת ג' יב"ק : "ענינו" ביום
קראיבור"ת יב"ק : ועוד תכוון בוגי' ב'ן האחד בש"ה אלה"ה
יעק"ב : השני בר"ת "ברכנה" בישועת'ך : הג' בש"ת "ענינו
ביום" קראיכו' : ועוד תכוון בר"ת תועתוד"ה הושיעיה הולך
ר"ת

גם

ר"ת לזרוף אה"ר מי"ב לזרופי הוי"ה שם הוי"ה כזה וי"ה ה"ה :
 תכווין ל"ע תיבין שבמזמור זה כי סוד ע' קלין
 דיולדות וזה רמזו לאלותא שהיא המלכות כרמזו
 זה בפסוק כאיל תערוב וכו' וכדרש ענין זה בזהר
 בכמה מקומות על חבלי הגלות שיש לכב"י רמזו גדול מאלתי
 על זה כס' בדיאה וו"ל ויש לאלותא השגחה פרטית לפי שהיא
 רומזת לרחל וללאה ולכ"י למלכות ולבני"ה ויהיא כמו סוד
 קן יפור שגלאך סבלפון ממוכה על העופות וכשאלם לוקח
 הכנים ומשלה האם היא זועקות בא סנד לפון ומקריב לפני
 השי" קול הספור זה ואומר כמו שאם זה זועקות על בני
 וקולה בא אליך כן יעלה לפניך קול רחל שמבכה על בניה ומלמד
 זכות על ישראל וכן ממש הוא סוד אילותא שמו שהיא בלעז
 לידה כן ככ"י כמו הרה תקריב ללדת תחיל ותזעק בחבלי מלעז
 שמלעטרת עד שפא נחש ונסכה ומולדת כבוד"י כן ככ"י מלעטרו'
 בחבלי הגלות עד שפא נח"ש שהוא גי' משי"ח ומעורר בקול
 השופר שהוא בני"ה לפתוח ממסגר אסיר דהיינו בני"ה ודיעכ"ל
 נאבד דלתית להכי אודיעך מה שגמלתי במדרשו וו"ל מומזר
 זה מסובל בעת לרה"י כי יש כוונ' פסוקים נדרש' חדשים של
 העיבור וע' תיבות נדרש' לירי הילולת שאינה מולדות עד אחר
 ע' קולות' וכתוב בספר ת"י הטעם מפני שמפתח של חי'
 לפני מע' מדריות ובכל קול קול יורד המפתח אחד ובפחות
 מע' אינו יורדת' ואע"פ שאנו רואים שיש אשה שישגבת על
 המשבר ותיקף אחר ד' או' קולות יולדות אפשר לומר שכל זער
 שיבא לה מאזו איר או חבל מרגשת וברתעת אע"פ שלא נתן
 את קולה עליו ואע"פ שהיה זה קודם שיבנתה על המשבר נחשב
 לה משגבון ע' קולות ואם יש אשה שתלעוק יותר מע' קולות
 הכ"ל תלוי ברכונית' שמו' והעיקר כשהאשה אינה נוהרת
 חלילה במצות חכ"ה' אבל כשנוהרת בזה אוי קרובה לידתה
 ואע"פ שהיא חטאה בשאר עבירות אינו נזכר שום חטא בשעה
 וזכ"א בא' מב' הכ"ל כשהאשה או היא מסוכנת שמעיין בדינא'
 והשטן מקטרב כי כפל תורא חדתא סכינא כך מלאתי' ויש
 במזמור זה שי"ג אותיות כנגד שי"ג עולמית הננוהה בחכמה
 עליונה שבארם להנחיל אוהבי יש וכו' הכשארים הם כנגד ג'
 עולמות בי"ע ושאר סודות ורמוזים' וסדר אגירת מזמור זה
 על כל לרה שלא תבא וגם לילולת המקשה ללד' הלא המה כתובי'
 על ספר שלחן ערוך הנלקט מכתבי תלמידי האר"י זלה"ה יעויין
 מעם כל הסדר והכוונה השייך לו:

בפסוק

ובא לזיון וגומר תכווין ר"ת גו"ף בני'
 והוא תיקון לקרי שהם נקראין בני'
 היולא יע"י' הטפות קרי שיאלו מבוסס חכס'
 ומתמאוד רע ומר זער גידול בני"ה הללו שהם מוגדלין אותם
 וכוונתו באב' ועליהם רמזו בני"ה גלגלתי ורוממתי והם פשעו
 כי שלאחר מותו של אדם המה מסכנים את האדם ואומרים לו

אבינו אתה רמזינו ברחם אב על בני' ואין פה להסיב יודע
 ואין להאריך ע' כי כיווין האדם זה בכל לבו בכל יום ויום
 ואולי יש תקוה וכך סדר הכוונה גואל' ולשבי' פשע ר"ת
 גו"ף' כיעקב נחאס' ואבי ר"ת בני' ומבקש מהש"
 שיבאל אותך וילך מיד בניך הפושעים בך (ולכן נזכר בפסוק
 זה פשע) ונזכר שם יעקב אשרו שתייה גם אתה נקי
 כמוהו שלא הזיף שום טיפה לבעל' והשם ברחמי יחזור
 אף אלו הטיפות שיאלו ממך למדר האזר הנקרא גו"ף והרמזו
 ר"ת גו"ף הכ"ל ולכן נזכר כאן שם הוי"ה מדת הרחמי' כי לריכו'
 רוב רחמים וחסדי' לכפרת עון זה :

ברוך

אלקינו שבראנו לכבודו וכו' ואמר בשמח'
 ובטוב לב כאשר זכרנו מזה בברכת לעסוק
 בדת' עובד דורשי"ך ה"ס ת כה"ת'
 "קדקו יבדיל תורה ר"ת ל"ת שם אחרון ממ"ב והוא גי' מילוי
 שד"י כזה שי"ך דל"ת יוד בלזרוף ה"ו של ו"י אדיר גי' אב"ג
 ית"ץ שם ראשון ממ"ב רמזו נעון סופו בתחילתו:
 לשבחה גי' אב"ג ית"ץ ועליונו לבד בני'
 במעמד עם האמות והכולל שגרוך לאמרן
 מעומד גם הוא גי' קס"ו והוא דוגמת אל

עלינו

"עליון שבעמידה כנודע ל"ת שהוא אחריו"י דס"ג' בס"ת
 "למת גדלה ליוצר גי' אב"ג' לשבחה לארון הכל ר"ת לל"ה'
 והנה לשבח לארון הכל הוא כנגד חלילות' לתת גדלה וכו'
 הוא הכריאה ונקרא יולד ע"ש שהזיף את היצירה' שלא עשנו
 כגויי וכו' הוא היצירה' ונזכר בלשון עשי' לפי שהוא הזיף
 את העשי' ולא שמזכונו כנגד העשי' שלא חס וכו' שהם
 משתחוו וכו' ועי"ו זה כנענו הקליפות' ואז ואנחנו כורעים
 אל השי"ע' הכריע' זו יורד אור המקיף ומתבטל' היתוונים'
 שהוא יכווין סיוד הביכ"ה' כופה שמים שהאילה את הת"ת
 הנקרא שמים' ויסד הארץ שהיא המלכו' תאמ"כ יכווין לסוד
 המקיף והוא מושב יקרו בשמים' שהוא סוד עשר שמות מקיפי'
 ז"א' וממעל הוא סוד שם א' של אור מקיף המקיף כל כללות
 ז"א' יכווין במלת יקרו שהוא ר"ת יהו"ד קרו"ש ר"ס וגם א'
 מלאתי' עוד יכווין ברה"ג' גדלה ליוצר' בראשית גלג' ויחלוק
 ה"ב ביו"ד באחד מא' ואו יעשה יב"ל שבו שם שמי' למש' מ"ב
 גם יכווין ברה"ת של שהוא נוטה שמים שהוא גי' י"פ אדכ"י שיה
 י"ם המלכות' וכל ספירה נקראת אל"ה' והם ככללות הם ואמר
 אח"כ ועל כן נקום לך וכו' ויאמר אח"כ פסוק והיה ה' למלך
 וכו' והנה הוא מתחיל באתו וא' ומסיים באתו ד' בני' עשרה'
 ויכווין לעשר ספירות של הנקבא והם סוד' בני"ה שהם כלם
 בלאה ממכואר' ל"ח' ברמז הכתוב הלא אנכי טוב לך מעשרה
 בני"ה' והם סוד ה"ג' חסדים וכולם בבחינת ב' ין

והנה

הארבעי קצת בכוננת עלינו להודיעך שאל
 תעשה באנשים הללו שחוטפין אותנו ואינן
 מכוונין

טהרת הקורש

וע"ב דהויה ככ"ל הרי רע"ב הכל דין הרי מאכין תנין גדול כל מעלת מכל תיבה ואות ולהויעך כל הדיקדוקים א"ל פי רבים המה רק אודיעך קתם ומהס תראה וכן תעשה ותקדקך בכל מקום אשר תמצא כמהם והס אלון היינו קת מהס הם תיבות הכריכם פירוד בין תיבה לתיבה מממ' שהם שוים בסופי אותיותם והתחלתם או מחמת שהם שוים בסוף המבטא בסוף התיבה ובתחילת התיבה אף שאינם שוים באותיותם וקת מהס תיבות שזריכים לאמרם בחיטוף כדי שלא יהא נראין כשני תיבות וקת מהס תיבות שזריכים להפרישם ולקדקך אף שהם אינם שווין לא באותיותם ולא במבטא ככ"ל רק שיש לחוש להעלמת איזה אות וגם שלא יהא נראין כסד תיבה וקת תיבות שזריכם פירוד מהך גימט' ודיבוק מלידך גימט' וקת שזריכם לקדקך במקודתם שלא לפרשם בענין אחר מחמת שינוי הנקודה ולפעמים בא לידי חירוף ובידוף חלילה מחמת זה ועוד יתר הדברים אשר אודיעך מענין דקדוקי תיבות ואותיות אקוה לאל שכולם באמת יהיה לך לנחת ותכתבם על לוח לך לבל תהיה ממך נשכחת וזכרות והתנצל מבחלי רוחמת ואל תרד לשחת:

אכתוב כסדר הפירוהינו הפלח אשכנזים

והא לך קצת מהתיבות שצריכים ליתן ריוח בין הרבקים באותיות שוות כזה:

במה טובו ומקום משכן בארון עולם להמשיל לו ולא אירא בגדל נתחאל לאנשי סגולתו לפי קצת מוסמות גמול לאיש בדרכות בנותיו ולונו באלו דברים בית המדרש שחרית ויאמר רבון וכל כינא בזה שהאות האחרונה של התיבה דומה להאות ראשונה של התיבה הסמוכה לה גרף ליתן ריוח ביניהם וביותר בק"ש שהם מלויים הדבוקים הללו שם יותר מבשאר מקומות התפילה כגודע מדח"ל והארץ לדבר בהם בעל ספר באר מים חיים בחלק השני שלו המדבר מענין ק"ש עיי"ס והביא את דבריו גם הרב בעל של"ה וזה"ש בספרו בענין תפלה וקריאת ס"ת בדף רכ"א ע"ב ע"ש:

והא לך תיבות השוים במבטא בתחילה וסוף וצריכם הפרדה כזה:

ביגדל מחכי קץ בכרך שאמר ברוך ח"י ביוצר אור וכזה כלכו וכה"ב תמצא בהרבה מקומות מהתפילה היו וזיר בהם מאוד מאוד שכתאמר כלל דקדוק בודאי לא תפסם בהם מרוב ההרגל והמסירות לשונך ע"כ תהא דיבורך מתון מתון ת' זווי שוי:

והא לך התיבות שצריכם לאמרם בחיטוף שלא יהא נראין כליב תיבות:

לתהילה כשימשיך יהיה נראה כאלו אומ' הוא חלילה ולי"ת הל"ה והרי

מבחינוכו ובעל כל הון שמה שזכה לסיים תפילתו ויש מהס שיוזכרים מב"ה ככל קודם עלינו ופשיטא קודם שיר הייחוד ע"כ העתקתי לך קצת כוננת אשתראה ותעורר לך שלא לכוזת בתפילה חשובה ומעולה כזאת ופשיטא שלא להשליך אחר גיווך וליך מב"ה כע"כ ע"כ גמרזו אומות הקהל וגם שיר הייחוד ביגם חשובה כמוהם ויש כזה גיין לומר קודם עלינו תפלה לדוד מומוד"פ וכל שאר הסדר שבסידורי האר"י ואשרי להם ואל"ה באומרים בקצת מקומות שיר הייחוד ושיר הכבוד שהוא אנעים ומירות והוא שיר ושכן ע"כ ומגדול והוא נתייסד ע"ד הקבלה על הרוב ונראה שמי שלא יוכל להבין עכ"פ פירוש המילות כראוי אין לומר לא שיר הייחוד ולא שיר הכבוד פן יכשל בדיבורו והשומע ישמע והחל יחל' כי כל השומע שומע לעצמו והשומע משמיע לפי דרכו שכן דרכו להשמיע לו ולתו' מה ששמע או מה שמלא כתוב בספרי קדמונים שקדמו אותנו עד כאן מה שראיתי אני הקטן קטן מעט וחסר דעת להודיעך בקיצור נמרץ בכדי לעורר לבבך שאל תבהל ברוך להזיא דבר התפלה מפיך ב"א מתון תהיה ותכוון עכ"פ אשר כתבת לפניך כי לא נתתי אל לבי לייבם בחזר בגת ביתך המלך מ"ה הקב"ה ביראתי ואם בעל כפס אתה בני ולבך תמים עם ה' להדבק בו באהבה ורצונך להיות מנוי בין הקדושים ובין קדושי עליון רואי פני המלך שים עיניך בסידורי האר"י ומתוכותתפלל ותהדר גם אחר שאר ספרי מגלה מלפנות ובמאמרי הזוהר והתיקונים המדברים בענייני התפלה וק"ש פקח עיניך וראה ועיין בהם ואם תבין אותם על בוריים מה טוב ואם לאו הט' אונק' ושמוע אותם מידועיהם המה חכמי המקובלים אשר בידם אקלידי דגינזי ואורזי המלך מ"ה הקב"ה והמה יפתחו לך פתחי הדבה להכנס בהם להיכל ה' וימסרו לך אקלידי דגינזי שכתבוהו דכנן בדגינזי עץ חיים היא למחזיקים בה' ואם תקבל דבר מה ראה והסר בני להרגילם על פיך ובאהבתה תשנה תמיד אונס אתה תזכה להיות כמוהם כי הולך עם חכמים יחכם:

ראיתי

כ"י יש לכל אות אות כמה סודין ורזין ובהשגחה התיבה והאות מחליף הכחות הקדושות הנארגין ע"פ הסוד ההוא ובעל"ה דף י"ב ע"ב בהג"ה מביא משל נאה על זה מ"ס אלון שב"ע רע"ב סגני הפנים והם מרומזים בשמות הש"י ב"ה הוי"ה במילואו ע"כ כגודע וזה בקרא פנים רחמים ועוד ע"כ באחרונים כגודע והמה דין בערך הפנים ובשם אלקים ב"כ פנים ואחר הפנים במילואו ע"י כגודע והוא כמנין מול"פן שהוא הוי"ה בא"ת ב"ש ומכנין ברחמ"ס והאחרונים הם דין כמנין ר' תחבר ש"י מאלקים שהוא הפנים רחמים וע"כ הפנים דהויה ככ"ל הרי שב"ע הכל רחמים ור' מאלקים

והרי מתקן ומבדק ח"ו כדומה לו אשירה לה' אם ימשוך נראה
 כאומר אשיר רע לה' ויאמרו בניו נראה בהמשכתו כאלו
 אומר ווי יאמרו ח"ו וכל כה"ג לרריך לדקדק בקריאתם
 ולאמרום בבת אחת :

הוא לך התיבות שצריכים להפריש מפני חשש העלמת
 אותן ושלא יהו נראין כחד תיבה :

והם

מנאלין ביותר בתיבת שהתלמן של התיבות
 הסמוכות אל"ף או עיי"ן כגון אלן ואני
 אשתחווה שפעלם האל"ף של האשתחווה וגם
 נראה שאומר שתי תיבות הללו בתיבה אחת היינו וכשתחווה
 אדון עולם פעלם הע"ן כי נראה שאומר כולם דוגמתו בעת
 אישן ונראה עוד כאלו אומר בעש ישן בחד תיבה והיא תיבה
 זרה אשר אין כאן מקומה וגם ואין עת אל מציאתו
 לריך להפריד ואין מן עת שלא יהא נראה כאומר בחד תיבה
 ואיבת ונתעלמה העי"ן וגם עת אל יפריד שלא יחזכרו כזה
 עתל ויתעלם האל"ף ישי כבוד לאיחוסוף שאז השוא מן
 קבדו נח וצריכה להיות נע ורוב העולם הרגילו על פיהם
 ותיבות אילו בחיטוף ועושו אותם כחד תיבה ובק"ש דוגמתם
 ונחראף ועלר את שבראה כאלו אומר חלילה וחרף או
 ועלרת וכן בתפלת י"ח אל עליון יפריד חוק אתה
 יפריד שלא יהא נראה כאומר חוק אתה בחד תיבה וגם
 פעלם האל"ף וכן בדרך עליונו וכלל ברכה וברכה
 שפעולם לריך להפריד בין ברוך לאתה שהוא דוגמת חוק
 אתה הכ"ו והרבה כיוצא בהם דוק ותשכח והוא בהם :

אלהי

האלך התיבו שצריכו פירור מחך גים או ריבוק מאירדגים
 נשמה שנחת בי יפריד בשם מן תיבת
 אלקי וידבקה לתיבת שנתם שלא יהא נראה
 כאומר חלילה אלקי היא הנשמה וכו'
 מלך מהולל בתשכחות יפריד מן מלך תיבת מהולל וידבקנה
 למלת בתשכחות שפשמחבר מהולל למלך נשאר בתשכחות
 יחודי ואין למי לייחס אבל כשמחבר מהולל לבתשכחות יפה
 הוא ונשא למלך שהוא מהולל בתשכחות וכן מלך גדול
 בתשכחות יהא למלך שיש' גדול בתשכחות ואין שבה למלך
 שהוא גדול בלא תשכחות וכן אל חי העולמים דמה השבח
 שהוא חי וכי אנו מתאמינים בזולתו אבל השבח שהוא מחי'
 העולמים ולכן כגון יותר לקרות חי בלויי שהוא לשון מחי'
 את כלם והעשטיב יבין ולקמן אכתוב לך עוד בשם
 של"ה זל"ה דברים כאלו :

הוא לך תיבות שצריכם לדקדק בנקודתם שלא יהיו נראין
 לפרשם בענין אחר :

ומרם

כל אזהירך על תיבת אל שפראה לדייק היטב
 שלא תקרי אל וכן אל אל תקרי אל
 ושממתי מרבים עמי הארץ ביגלל

אומרים אל מציאותו בלויי אל והוא חירוף בכן השומע
 ישמע ויהירו על זה ועל כל כיוצא בזה וכן תדקדק
 בין חולם לקמן שהם קצת דומין זה לזה כגון כל כל שיש
 חילוף גדול כל בקמ"ה הוא מוסמך כל בחולם הוא מוסמך
 ומול את לבנינו ומל זה עבר זה בקשה על העתיד
 וכן טוב בחולם טוב במאלו פים כגון טוב טעם ודעת
 למדני טוב הארץ שלריך לקרות במאלו פים שפירושו טוביות
 הטוב טוב בחולם טוב סחסי בברכת שעשה כל לרכי (נ"א
 טעמית) וטוב יותר לומר טעמית כי כך נמלא כנוסמאות
 מדוייקות הסם נכנמ' דברכות כתיב טעמית אין דאיי מהגמרא
 דהלא כתיב ג"כ המכין מעדני גבר ולא נמלא כן בסידורים
 המדוייקים רק אשר הכין וכן היא בשל"ה דף קפ"ח ע"ב
 טעמית אשר הכין ע"ש ולריך לדקדק ולומר לרכי בקמן תחת
 הלרי"ק וש"מ תחת הרישון ויריק תחת הכ"ף והכ"ף לריך
 לומר בדגוש ולא ברפוי והוא דוגמת יניה חסדי בתהילים
 נומו"י עיי' במדוייקים ולא יאמרו כרכי או לרכי
 שהוא בתיקוד אחר וזכרה הכ"ף ושפירושו לשון רבים
 ר"ל כל לרכי דברכה זו לא נתקנה על כל לרכי בני אדם
 כאשר אוסיף לך בסמוך והנה שמעתי מקצת בני אדם
 שאומרים קבלה היא בודם לומר כן לרכי או לרכי שמראה
 בלשון רבים ככ"ל ונ"ל דעל קבלה כוונתו מן הראוי
 לומר אם קבלה קבל כי טעות הוא בידם דקלל חו"ל אמר
 בנמ' דברכות כי מתערממשי' לימא אלקי נשמה וכו' כי שמע
 לקול תרנגולא לימא הנותן לשכוי וכו' עד בי פייס מסבא
 לימא טעם לי לרכי ועוד ידעת שאין לומר המעלים נתקנה
 ולא על שחר לרכוי ועוד ידעת שאין לומר ברכה זו כט"ב
 וי"ב והטעם באשר שהאדם הולך יחף או ואם כדברי האגשש
 הכ"ל לומר בלשון רבים ככ"ל אין מן הראוי לבטל הכרעה זו
 אף בזמנים הללו דאם מנעלי' אין לו מ"מ שחר לרכויים לו
 וראוי יותר לבטל תיבה אחת היינו תיבת כל ולא כל הכרעה
 בשביל חפרון לורך אחר ודוגמת זה מצינו שיש לדגל תיבות
 השבת בי"ט באינו מוזמר ליום השבת וגו' וכן במוזמר
 לתודה לפי דעת המנסים ככודע ועוד לפי דבריהם שהכרעה
 מורה על כל לרכי בני אדם למה בחרו בשני ימים ט"ב וי"ב
 שאין לומר בהם ברכה זו והטעם שאין לו או מנעלים ככ"ל
 בכל יום ויום נמי כשחפרו לו מנעלי' או לורך אחר נמלא לימא
 הכרעה היא אלא ודאי מהאי טעמא דנמ' הכ"ל שהכרעה זו
 נתקנה על לבישת המנעלי' והנה ע"כ אעפ"י שיש לומר מנעלים
 בט"ב וי"ב רק שאינן תשאים כל העולם ללובשם או ע"כ אינו
 אומר אבל בשאר ימות השנה יוכל לאומרה אעפ"י שאין לו
 לפי שרשאים עכ"פ להניחם לאלו שיש להם וגם הוא
 ליטעתי ה' הוא מקוה כל היום שיתן לו דוגמת זה מצינו
 בברכת הנותן לשכוי בינה שמרכיני אעפ"י שלא שמע קול
 התרנגול

טהרת הקודש

גבורתו ואין זה כבוד של הקב"ה לדרב בובלסון ספיקות
כי בודאי שמו כן נרדף להיות תפילתו מפניו שבשאומו
לאל למלך ב"קמץ משמע כמראה באבבע ממש לזה הא אמי אומר
" שהוא חיוקים לזה ומירות יאמרו ותשכחות שמעו
כי ידענו מלכותו וגבורתו כי הוא לבדו פועל גבורות וכו'
ודגמתו ותעזמות לעם ועיון ברך קסוף מומר סיה' ואל
תקשה לך מתיבת לאל עליון בעזרת שהוא בשו"א כי תיבת
עליון מורה עליו וכן אף שנאמר אל חיוקים יש לחוש
מהאמיתים בקמה ולבנה וולתם ועל תיבת עליון אין להם
פתחון פה כי עליון מורה על שיתר עליון על כל ואין להחריב
פה בדברים אלו יותר מדאי כי יש לחוש כי כרוך דברים וגו'
לכן אם לכבד רצ שוב ובלום פיד מלדבר והמשכיל ידוע:

עוד

יש לדקדק ולהפריד בין ענין לענין דהיינו כאשר
זכרנו דוגמתם לעיל שלא ימשך זה לזה ויהא
בלאש כחור למעלה או מחורר למטה ולפעמי'
בא לידי חירוף ונידוף כגון כי כל אלקי העמים אלילים
זה שמים עשה יספיק בין אלילים לזה כבוד משהו וכן
מקדש אלגי יספיק ביניהם וכן רחמך רבים במשפט
יספיק בין רבים לה' וולתם ועיון מזה בשל"ה דר"ב ע"כ
בארץ ועוד מזהיר בשל"ה דר"מ ט"ו ל' בענין הדבור אל
תהיה על פיד ולבך אל ימחר להוציא דבר לפני האלקים רק
במתן באימה ובריאה ותראה שכל תיבה ותיבה שתזכיר יהיה
בשפה ברורה לא חסופה ותקרא אותה בנקודתה ועל תטעם
אפילו בנקודה אחת כי בנקודה הא' משתנה התיבה לענין אחר
ולפעמים בא לידי חירוף ונידוף וההבדקות רבים אין מספר
ואין חילוק בין אם הסתמכות אות אונקודה להסתמכות ענין שלם
כל דבר רע כל דבור רע לא יראה פינול הוא ולא יראה עכ"ל
עוד בדף קל"א ע"כ ו"ל בקב"ה מוסר אחד אני נרדף להודיע
אותן שאמרו במרוצה דברי תורה מכה שגור בניהם וכו'
עבירה גדולה היא בידם כי כל אות ואות תולין בו רבני
רבבות עולמות רוחניות עכ"ל בדף קל"ב ע"כ בה"ס כתב וז'
גם בתורה שבע"פ בפוסקים בשלמדתי תורה אצל רב הגאון
והחסיד מוהר"ר יש' זל"ה בטור א"ח בענין חסירות ויתרות
של ד' פרשיות דתפילין היה קורא מלה במלה וגוער בני שהיית
קורא במרוצה באשר שהדברים הללו לריבין עיון כי
לעולם לריבין אימה ועיון שם ואם בתורה שבע"פ שאין לחוש
כ"כ לחירוף ונידוף כ"א שלא יבין מה שידבר כד' יאכ"ב ובתפילה
ובתורה שכתב כמה נרדף לזה ולזהויות מתון עוד בעשרה
הילולים שבו בענין עבודת אלקים ז"ל המתוק מדבש וזופת
זופים דבריו נחמדים ברים ויפים וכל היוצא מפיך יהיה
בשפה ברורה כי מ"ן באת א' תוכל להחריב את העולם ע"כ
ראה שלא תבא לידי טעות ותדקדק בכל תיבה ותיבה ובענין
שפתיך להדיגש הדיבור ושלא תטעה באלו אתה מוכה מעות
עכ"ל

התרגלו כי ברכה זו אינו אלא להבחינה שהתרגלו מבחין ועיון
בתוספות פרק הראה ועוד אם היה הרכה היה על כל לרכי
לשון הוה ולא עבר טעמה או טעמית שהלא בכל יום עשה לנו
הקב"ה לרכי וכן הוא הטבע של כל הכרכות כאלו כגון
פוקח מלביש מתיר וכן בתפילת י"ח רופא חולי מנרדף
השנים מקבץ נדחי וולתם ומה נפתחה ברכה זו בלשון
עבר אלא מהטעם שנתקנה על המנעלים לאחר לבשם ולכן
הוא עבר וא"כ ה"א יאמר בלשון רבים הלא רק על לורד
זה נתקנה ועוד אם היה על כל לרכי בני אדם הרי הכרכה
מלביש ערומים מיתרת שתקנו ח"ל לברכה אחר מלבושיו
שמלביש אותם דהרי בשאומר כל לרכי ככלליו בו הבגדים
שפריסם העיקר לרכי בני אדם ומה ראה על ככה לתקן עוד
ברכה הרי כל הטעמים לפיכך נערכה טקוים לדקדק בואת
הכרכה וע"ד הסוד הטעם שאין אומרים אותה בימים אלו
ט"ב וי"כ תמלא בהכנות שוי"ט וגם טעם לשאר דברים שאין
נוהגין בימים ההם כגון כ"ו וכו':

ובנגלה

פירשו המפרשים התפילות מפני שאין
אדם יכול לעשות לרכי כ"כ בשוא יתק
ולכן אומר אותה בשמלביש מעלים
זר"ל כל לרכי אכי יכול לעשות בהם וע"י רמו כל לרכי עם
המלות בני ז"ה מנע"ל וסנד"ל ומלת לרכי לבד מורה על זה
שהכ"ד קמתחלף לש"ן בו"ט ע"כ והוא כמו לשון שרו"ך נעל
ודי למבין:

גם

נמצא בכתבי הארי זה"ש שרדף לדיין בדרך שאמר
לומר בפיהם א' ולא ביו"ד כפי לסוד הני"ן פ"ו כי פ"ז
תיבות נכוסחא הדיא אבל דע להזהר לומר כן
במקומות אחרים כי כאן הוא מטעם הכ"ל ובמקומו אחרים
ראוי לומר כפי שהוא מוסמך לתיבה שלאחריו כמובני כל
כביאוי נקרא כפי כל משא"ב מלת בפנה מוכרת כמו שומע
תפילת כל פה שא"ל לומר כל פי"ן א"ל לומר בפנה כל כביאוי
וולתם וז"ל לרמו עוד במילת בפנה שברוך שאמר שרמו לגי'
במילהור"ל עמו בפ"ה אלו שהם במ"לה הם עמו ונחלתו:

גם

נרדף למלת במלת בשכחות לקרות בחיריק תחת
התי"ו ומשאר וזה"ל גם הוד"ו על ארץ ושמים
במולטכו הוד"ו ולא במאלפוסים תחת הדי"לית
שאו הוא ליוול שכה שלו חי העולמים בישתבז וכו' וכרנו
לומר בצרי ולא בשפת גם נרדף לדיין במלת לאל כרוך למלך
אל חי ויקים לומר בקמ"ץ תחת ה"למ"ד וטעמו ע"פ
סוד שרמו לכת"ד ככודע לירדטי חן:

ובנגלה

כראה לי שהשמעות יותר על מלבישו
אלקיבו כשהוא אומר בקמ"ץ משאומר
בשאו שאו הוא באומר משל למלך
שמשמעתו לאיזה מלך ישיהי ואין אנו יודעים מי הוא ומה

יפתחון מיני אשר יש עוד לדבר ולחזר מזה רק אמרתי תן לחכם ויחסם עוד לדקדק ככל כה"ג ולא בחתי רק להסביר בקצת תיבות וזאתיות השייך לתפילתינו שדקדק בהם ויעלה התפלה למעלה לפני ה' אלוקינו וישמע זעקתנו ויוליאנו בהרהר דימינו אמין

אחר

שהצטתי קמך כל אלו ההצעות מרוקמות כסף והבג להדר בהם בית קדש הקדשים בית הכנסת שלנו שהיא לנו למקדש מעט והיו לה לכבוד והדר כשתתנסג בכל מה שהצענו בסדר הוה מהכנתה ומכוונת התפלה שאנו מתפללין בה ומדקדקי תיבות וזאתיות ונקודות בהתפלה ומדע עוד להוסיף ולדקדק ביותר בשאתה מתפלל לפעמים בהכרח עפ"י איזה סיבה ביחוד שאו לר"ך אתה לדקדק במאד מאד יותר משאתה מתפלל עם הכבוד כי בכבוד התפלה נשמעת יותר כבוד כי הן אל כבוד לא ימאס והטעם כי מאחר שהרוב מהם מתפללים בכונה ככלל בתוכם גם המיעוט שאינן מכוונות כ"כ כי בכל מקום אולינן בחר הובא ורובא כפולה ידונין לטובה ע"כ הוסיף לדקדק מאד בתפילתך כשהיא ביחוד אבל ככל זמן מיה' להשלים עם הכבוד תפלתו לטובתך ולהנאתך שתעלה תפילתך בכסופיא עם תפילתם אעפ"י שאינו כ"כ ראוי והגובה כמו תפילתם כ"ל ואף שאין לאותו האדם המתפלל ואינו מכיון שזכר כמו לאלו המכוונים מיהו די לפקד את עצמו מידי המקטרגים שמקטרגים עליו כשמתפלל ביחוד ולא זו אף זו שמעייניו בדינו כשמעייניו בחפלתו ר"ל בתפילת המניע לן לעצמו כגון על חולי בני ביתו או חולת עמנו בדפלאינו ובכרך עלינו על מוכותי ובסלת לנו על איזה מחילת חטא הגם שמעייניו בדינו אינו תולה בהתפלל ביחוד כי בלא זאת אמחול המעייני בתפילתו מעייניו וכו' אמנם יכול להיות כשמתפלל בכבוד שגם שאר בני אדם יתפללו על כאלה ולא יעיינו כ"כ בדיניהם כמו ביחוד כי הן אל כבוד לא ימאס והתפילות שלהם הולכים וזוקעים רקיעים ואין שטן ואין פגע רע ומתוך כך לפעמי' מעייני' בתפילותיהם כי בטוחים הם שתפילת ליבור נשמעת ואינה נחמית ובשל"ה דף רמ"ט עמוד ב' ובדף ר"ג עמוד א' עמוד ב' עיי' מזה ותראה כפלאות זשם בדף ר"ג בהב"ה מביא שם בשם בעל שער אורה שתפילת ליבור סוד אדני' שהוא בגסת ישראל ולפיכך אינה נחמית וכ"ל ליתן טעם על זה כי אדני' ר"ת אל' ישו' קד' ככלם וד"ל ובכמה מקומות מהוהר תמא' שמשפר בגדל מעלתו ושבח ותועלת המניע להאיש שהוא מאן דמשלים תפילתו ביחוד ומי שירצה לעמוד עליהם יעמוד וימלא בנת כי אם אמרתי אספרה אמת מיני אלף יקר תפארת מעלות ונדולות מאמר פי קדוש רשבי' זל"ה ילאה עטי אשר אתי וכמיריו ויודעיו קא אמניא' שהם יעידון ויגידון משפט האיש

עכ"ל וראוי להוסיף על דבריו שקאמר שלא תטעה באלו אתה מוכה מעות ר"ל לעצמך לקבלם מאחרים או ליתן מעותיך לאחרים פי' בע"ה גם כזה רוב בני אדם אינן נוהרין ששכחומינן עליו שיתן מעות אחרים לאחרים אינו מדקדק המנין כמו במעתי כשנותן לאחרים או מקבל מאחרים והרי אם נתן במותר או בחוסר מיהודי ליהודי ממ"ג גוול לא' מהם ועליה קא סמכו ופשיטא כשמוסר מישראל לבני הרי מוסר ממון של ישראל ביד בני זמנתו שנתן ובחשרו כחלל השם ולהיפך מני ישראל אונול ישראל בחסרו או כחלל השם במותרו לאחר סגנוי יבא על החשבון שהיה בידו ע"כ בתפילתך תכווין בזכר היות טוב דהיינו כמו שאתה מונה ליתן מעותיך לאחרים אומעות אחרים לקבלם לעצמך עוד כונה תיבות יש שאין העולם מדקדקי' בהן בנקודתם ובקריאתם כראוי כמו ברכו שר"ך לומר בחטף שב' אוהמה מאריכם וממשיכם עד שגראה כאומר ברכו ב' יורי' והוא כמובדך עלינו או כמו לשון ויבדך את הגמלי' משא' ב' ברכו בחטף הש' בא' פירו' הללו אתה' וכן היודע חממת הדקדוק וראה שאין כן דרך הקדוה לבל' שב' אחר הק' מ'ז ולהיותה נע ואין להאריך כמו כן שמעתי מפי אנשים הרבה וביועטים קאמינא' שמושיבם תיבת ביראה עד שגראה כאומר ביראה הטו אונכס אחי ורעי ומשמעו שכן הורגלה התיבה זו לבל' לזרך וכל המוסיף גורע תיבה זו שאין לה פירו' כלל

עוד

יש תיבות שהיו ב' לרייקס כדגוש ובדיוק גמור באמירה נעימה ובשפה שרורה לדברה כגון מי כמוכה בארדקודש לדגוש ה"ק ראשונה כגודע ידמו כאבן ידני' ופיסיק מעט ביניכם כדי שלא יהא נראה ידמו אכן עם זוגאלתי ידני' ה"גיתל כגודע' וה' דוחרב פיפיות ידיוק לאומרה בחוקה' וכן וא' דומלכות ברכות בישתב' וכן וא' דואשר משרתיו כהדע לי' ח' ועיי' דגשע בק' ש' ווי' ין דתוכרו כהדע לבל' יהדע דת ודין ולרואה התלמוד דברכות כלל הדבר שכל תפילתך ולימודך יהיה באל"ת שהוא ר"ת בדקדוק אותיות מלת' תינקות' והוה קרובה לבל' קרואו לכלל אשר יקראו' באל"ת בדקדוק כג"ל כי אריך האדם לזכור במאד שלא ישנה בתינקות שקורין בל"א פינט' לך כי ממש התכוונה שאתה התיבה לענין אחר כאשר זכרנו ועיי' ג"כ מזה בזהר שיר השיירים וגם עיי' בא"ת סי' כ"א ח"ל' שלא ירפה החזק ולא יחזק הרפה ולא יביד הכח ולא יביח הנע' שלא לשכות שום אותיות מתנועתם ומנקודתם הנתונה בסני' וזריך לידע דעמוד ליהו"א כמבאר בספר פרק שירה' זולת שאר דקדוקים בהתפלגותה' מ' מונאות הפה כמו שרבים אף היודעים אינן מדקדקים באמרים יתגדל בקו' ק' ויתבדך כפ"א ויתהלל בחי' ת' ומכתה ב' א' וזולתם שבגבון זה מחריבין העולם ס' ו' ומנו כן שאר מ' ביות מי יתן ארפה

טהרת הקודש

ובעבורים ימנעו מלהסתחן בהם אף שלא יסתו חרפה על קרובים וכו' ואלם זאת הדבר מפיו קצת ענתם ונחשבתם שחושבים דעה על המוכיחים לכן וע' בעתה באתי גם אני הקטן לא פועל בפני עצמו כל' מסייע לרבים ולהמוכחים ולהוכיר קצת מענייני תוכחה ככתב כאשר גליתי לך לשעבר טעם הדברי שחינו דומה שמייעה לריאה כי השמוע מפי אדם סופג בזה ומספך בזה אבל השמוע דבר ומראין לו כספר הדבר שהוא חרות על הלמות אוי מתעורר לבו יותר ומה לי להרבות בדברי תוכחה אך מה' אשאל המחולה והסליחה לי ולכל עובדי דת והלכה וכיירו ודעו כי לה' הרחמים והסליחות וכי סומך ה' לכל הנופלים ומלאתי רמז נאה בתיבת סומ' ד' שהוא ר"ת סליחה ומחילה כפרה מאל נורא וזו נופה לביאת הבואל במהרה אכי"ר לפני האל אשר אומר ומקיים כל בזירה ובזה אלא מהסגנות בית הפילה ואתן שיר ושכח ותהלה לאל נורא עליה אשר לו הבדולה והגבורה ואשר בחד לו ישראל לעם סגלה ואחר סיום שירות ותשבחות לה ליתן אתחיל לדבר בס' ד' כהנהגת משא ומתן וזה החלי וזה יעזור לי:

סדר הנהגות משא ומתן

פרק א

שמע בני וקח אמרי וירבו לך שנות חיים ואל יליו מעיניך ושמרם בתוך לבך את כל הדברים השלם אשר הוריתך בעושהי' ב"ה אף גם שכבר קדמוני טיגרי תקיפין אשר דבריהם בריים כחמה וכלבנה יפין ולמדו את העם דעת וגם דלו לנו כאשר עין בעין נראה לכל הקורא בספרי תוכחת מוסר וכיותר בדברי ראש כל המוכיחים הר"ש הקדוש הטהור בעל ראשית חכמה זל"ה שהפויא לאור תעלמות שכלו סוד לכל דברי התוכחה ותלם כל דבריו באילנות גדולות וביתדות חזקות מה מאמרי הושר והתיקונים על הרוב מ"מ ראו גם לנו להחזיק את דבריהם למען לא יגעו לריק וכה' גם אנו מחזיקי ת"ת ומלדיקי הרבים בכך אמרתי גם איש צער ולא מבין אף שדברי פי חכמים אין לריבין חיווק וגם כי מה החיווק מני שהוא צעיר לימים שניניו סתירה עם כל זה לקיים דברי רז"ל אף החלש יאמר בבור אני לעסוק בד"ת באתי גם אני ללמוד וללמד עכ"פ לפחותי אנשים שבערי וכפחות מכן בהנהגות משא ומתן כאשר פי שניניו ראות שדורינו זה ראשית חכמת האדם היא כפי לאסוף ולכנס ממנו רב ואל הספך כלם כנסעין ואל תזהב כלם אמרים זה"ש ואל המטבעות כלם בותנין עיניהם לראות ומי שאין לו אורב לסיביו לגלגו ולנוכח ממנו ולהסיג גבולו ע"כ

האיש האלקי ומעשהו ולו דומי תהלה וכבר ידוע לך שמי שיש לו ב"ה ככ בעירו ואינו הולך להתפלל לב"ה נקרא שכן רע ולא וזבלד שנירף אתה להתפלל בה אף זו ללמוד תור כימסיר לאנו משמוע ד"ת גם תפלתו תועבה והוא הקביעו שנוהגי ברוב מקומות ונקראי אותו בשם שיעור או כרוכ מקומות מעמירין איוה חכם וקוראין אותו בשם עניד והוא נגיד מוסרים ותוכחות והליכות עולם שלחן ערוך מא"ח דומיים ולא כמותן האנשים הממרה ללאת בימי החול אחר משא ומתן שלהם אף שעדיין אינו גמר תפילתו עם הליבור כדבעי וכ"ס שאין לבו ספך לשמוע דברי אל מפי חכמים ואף גם בשבת מאחרים לבא לב"ה במכסה ולבלתי שמוע דברי רב פרק והולכים אחר תענוגיהם ולא ספך הכסיל בתבונה לדעת אמרי אל והנהגות הקדושות אשר ה' ספך בהם ומנעו דגליו לבלתי לבת אחרי מות ה' לב"ה ככ וזל"ה המד' וביותר ה' המסורי והמלשיני הרבילי בעלטרין השדרות מדבק בהם הקליפה הקשה מלסורה מעל לבם ומעל אוזנם להטות ולשמוע דברי ה' ומוסר ה' שכששומעים איוה מוסר ודבר התוכחה מפי הדרשנים והמוכיחים לבם בוער כתנור אש תוקד בקרבו ולולי ה' בעזרת' כי רגלי חסידיו ישמור ה' כמעט חיים כלפני אותם הרשעים הללו וגם שלפעמים המוסרים בעלמם מוסרם כלם איוה הירשור טוב ממנו שיש לאיוה מהם בנים הגונים

קלין לכל עבר מכרות ואומרת עד מתי פתאים תאכזו פתי
 מי פתי יסוד הכה חסר לב ואמרה לי לבו לחמו בלחמי ושתו
 יין ונסכתי ולית מאן דירכין ארזי ולית מאן דיתער לבי
 ובכמה מקומות מהוהה כתב דלית לך קלא דאשתנועא לעילא
 אלא קלא דליכון דמתעסקין באורייתא וכל רואים יטרו
 וידעו שהמאמרים האלה באים לעורר לבבנו למעט בעסקי
 משא ומתן שהם דרכי הגוף ולהרבות בעסק התורה שהיא דרכי
 נפש לכל יתרעמה התורה על כי חדלו שומריה ועכ"פ
 בהכרח לקבוע עתים כי מאלו תראה וכן תעשו שדלו וימא חדא
 בשבוע ועסקו בתורה כנ"ל ואם אינן יכולין לעסוק בנת'
 בעיון רב יעסוק בדרכי אברה ובשאר ספרים המושכים את
 הלב במדרש רפדוני בתפומים אלוד"ת שריון טוב בתפומים
 כי חולת אהבה אני אר"כ בראשון שהי הפרוטה מצוי היה
 האדם מתאווה לשמוע דבר מקרא ודבר אברה אמנם אותן
 האנשים היושבים בנתיים בשלום והסקט ופרוטותיהם מצוי
 במילוי ברוח על ידי אשתאול משרתיו וכפרט הכנים הסועדי
 על שלחן אביהם וכיוצא בהם ודאי לא נפטרו בימא חדא
 בשבוע ובקביעת עתים כ"א בההנהגה לשנות תמיד כי כן לזנו
 המלך הב"ה והגית בו יומם וליילה וקביעת העתים הותרה
 רק לאנשים הנזכרים ודומיהם כי טוב תורה עם ד"א ואם
 אין קמא אין תורה וסמכו על הפסוק שמה זכולון באלתיך
 וישכר באזהליך עוד ראוי לעורר לבות בני אדם בהתעוררת
 הגדול מלישנא קדישא דספר הקנה וז"ל לשון הכח עט סופר
 מהיר לשון הזהב והאדרת ווי לכס ישראל שבגלות בעלי גאווה
 בעלי גול בעלי עבירה מחללי השם בהשתדלות ממויכים
 ממון המאכד את הנפש ממון שאין בוקיים עד מתי אינכם
 משימים ללבדעת ולהכיר בוראיהם לעסוק בתורתו באמת
 ולהשתדל בקיום נפשית כי אז תמלאו פתח פתוח בלי מעשי
 ומה ה' שאל מעמך אך ההמון יותר מכדי חיותו של אדם יניחנו
 לאבדין וגם נפשו לאבדון הוא אבדן ומות והנה תועבת ה'
 גם שניהם עכ"ל וז"ל במקום אחר יותר מתוך לפיך ומר
 ללב הקשה לכן אתם בני הגלות הזהרו מן ה' אלתיכם
 ותישרו מעשיכם ודרכיכם במאמר הכתוב וכתרת בחיים
 כי זהאבי נשבע לכם שאין לכם שום תועלת וקנין מן העו"ה
 רק קיום המצות והרחקת העבירות ואוי לכם לעסוק בדרכי
 הגוף כ"א בדרכי הנפש ושלא ללאת מכס עיקר היחוד כל היום
 וכל הלילה כי אתם רואים המדה הקשה אשר היצר ויזירה
 שלוח להלחם עמך ואתה בן אדם זכור אדם הראשון אשר מטא
 וגרש מן ג"ע כ"ש אתה וכי הביאך הקב"ה לעולם לאכול
 מעדנים ולשתות ייכות טובות וללבוש בגדים נאים ומה
 התועלת לך מכל אלו ליום הדון אבל הביאך הש"ן לזה העולם
 לקיים מצותיו וללמוד תורתיו ולעסוק במזון בקיום הנפש
 בלבד ולא יותר ואל תשמע לבעלי גאווה הם הרופאים
 המדקדקים

פ"כ האלו לנו להרבות בעסק הנסגות ולהסיר לכל היו
 זריוס ולושים אחר ממון הדכה להרויח בשוא ושקר ובגול
 ואף באמת אין ראוי להרבות במשא ומתן כי לרד ג"כ לקבוע
 עתים לתורה ופירוטו הדכה עתים יומם וליילה ואף שאין
 מנין כלל ללמוד וז"ל ספר בחיי בספר כד הקמת קריאת
 התורה מזה גדולה היא אע"פ שלא יבין מה שקורא ובלבד
 שידע שהוא קורא כי פעמים שיקרא אדם פרק אחת מן
 התורה ולא יתבונן בעלמא שהוא קורא כלל מתוך שהוא מחשב
 בדברים אחרים וכו"ע שפאות תי"א ותורה והרד"ק כתב בחי'
 הפסוק ובתורתו יהגה יומם וליילה פי' כל עת שהי' פנוי
 מעסקיו ומחייטיו בין מן היום ובין מן הלילה וכן כתוב
 בשל"ה דק"י ג"ע כ"סיון אמת ואמונה ר"ל תחלה יקבע
 עתים לתורה הנקראת תורת אמת ואח"כ יעסוק במשא
 ומתן באמונה וכשיעסוק באמונה יכרכו אותו ויתעשר
 בדלית במדרש אחר רבי לוי ברכות מערכות בעליהן קללות
 מקללות בעליהן וכו"ע ש"י יתר הנסגות משא ומתן גם דק
 קי"ד קט"ו והכלל שטוב תורה עם דרך ארץ וז"ל בי' הילולי
 שלו' בענין בעתון תלמוד תורה עם ד"א טוב ויבחר במלאכה
 לפי כוחו ואלה המלאכה אשר מוצא היוצא כוסף אליה יבטח בה
 ר"א אתה בחר בטוב תורה עם ד"א ועשה מלאכה כי היא הטובה
 מאתו ית' באמצעי וכו"ע ש"ו וזה הפסוק ר' נתן עשה טוב ובטח בה'
 לפיכך כדי לפרנס את עמך בה ועל המתור שלא יספיקון
 בעת בה' שימלא חסרונו עוד בי' הילולים הנ"ל שאין לדאוג
 למחר ובדרך' יום יום הטינו לידה ולא תאמר מה כאכל למחר
 וכו"ע ש"ו ולעולם תהא עיקר קביעת התורה והמשא מתן
 עראי ועפ"י הכרח להבדיל עכ"פ יום א' מימי השבוע
 ויהי כולו קודש לה' לעסוק בו בתורה ודבריתו ז"ל אמרו אפי'
 כל העוסק בתורה לשמה יום א' בשנה מעלה עליו הכתוב
 כאלו עוסק כל השנה כולה שגא' ואותי יום יום וירשון אפי'
 יום א' אמנם טוב לבחור עכ"פ בזה שהצרכו בוהר שבחרו
 יום בשבוע וז"ל הוזהר פ' אחרי מות וגלו ברעדה דאסיר
 ליה לב"ג למיחדי יתיר בעלמא דין במילי דעלמא אבל במילי
 דאורייתא בעי למחדי ואמר ר' חייל וכו' וע"ש עד סוף המאמר
 עד דקריב אנא בגייהו אמילא להו מאי עסקיכו בהתרא דא'
 אמרו מדכני אבן (סוחרים אנו) וחדא יומא בשבתא אוילא
 מיישובא (מקום שבו אדם יושב בה) ועסוק באורייתא
 בנין דלא שבקין בני נשא כל יומא ויומא אמילא להו זכאין
 חולקיהו ע"כ עוד שם אר"ש תוהבא על בני עלמא דהא לית
 להו עיינין למחמי ולבא לאשגחא ולא ירעין ולא שוין לבייהו
 לאשמכלא ברעוהא דמאריהו הידימיין ולא מתערי משתנייהו
 עד לא ייתי ההוא וימא דחפי עלייהו חשוכא וקבלא ויתבע
 ההוא מארי' דפקדוני' חושבנא מינייהו וכרוחא כל יומא קראי
 עלייהו נשמתיהו אסדרית בהו כל יומא ולילא אורייתא ראמית

מדרת הקודש

שאלו רוח המקום נוחה הימנו ואין ספק שרוח הכריות נוחה הימנו כי כל שרוח הכריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו והא דבא תלי' ופאלו קיום כל התורה כי המשא ומתן באמונה הוא עיקר קיום ואהבת לרעיהו כמון ומאי דמכיל לך שהוא כלל כל התורה כי כיון שעוסק באמונה אינו עולה על דעתו לעשות שום דבר רע לחבירו ופשיטא שלא להשיב גבול באשר שרבים לומדים עיניהם בממון חבירו ובסחורתו שקונה חבירו מקנה ונראה לו שחבירו ירווח והוא יפסיד ובאמת ד' דברים מכוסים נובני אדם יוס מיתה יוס נחמה עומק דתין ואין אדם יודע כמה משתכר ואין אדם יודע מה שכלב חבירו ומלכות ב' ד' מתי יחזור למקומה ומלכות כותי מתי תיעקר ואם יאספוק האדם בזה שאינו יודע כמה משתכר לא יעשה באלה כי פן ברנע יתהפך שסחורתו יעלה למעלה וסחורת חבירו ירד למטה ולמה אהפך בחרה שהפך בו חבירו ואם עליך עבר הדבר שהא שחברך הסיג גבולך או עשה לך איזה רעה או איזה שקרנות וערמה במקדך שקנות ממנו אל תאמר אשלמה רע בחדתי וגם אם אין בידך לעשות לו מאומה אל תתרעם אחר מידותיו ב' בשם פירי רבי ישמעאל הובא בילקוט שאלת פילוסופי את הוקי ברומי אם אין רכונשל הב' בע' למה אין מבטל אותו והשיבו מה שהשיבו ע' שבפרשת יתרוך פ' א' ע' ג' ודלילוב באמרו שהוא ד' א' הרי שגול סאה של מימים וזרע בדין הוא שלא תזמיח וכן הבא על אשת חבירו בדין הוא שלא תתעבר' אלא עולם כמנהגו נהג' ושומים שקלנו עתיד ליתן את הדין על זה ע"כ ואמר אני אל תתרעם על שום דבר בעולם מכליתך עלה אלי יעקב לך' ואתה תמחול זה' ימלא חסרוך' אם לא להזיף ממנו דבר בדינא ודיינא' הוא הדבר הטוב בעיני אלקים ואדם כי על זה העולם עומד' אבל חליה לך לשלם רעה תחת טובה' ולהסיג ג' כגבולו' אולעשות כדומה לו או להתרעם אחר מידותיו' או למסור דין לשמים' כי אם אין רכונך לשפוט עמו מחול ומחול ואל ייהי בלבך עליו עוד מלאתי כתוב בספר פתח עינים ב' ג' ג' מידות שמונה אותם הר"ר שלמה גבריאיל ז"ל שזריבם להיות תמיד אצל כל אדם ברעיונו לבליסור מהם' לשמחולו לא לזימנו' ומד מהם מדת הבטחון וז"ל מדת הבטחון יריביל אדם את עצמו לשום בטחון על הקב' והא יבטח בשום אדם' כי תשועתו שוא והכל' והבטח בהם כמעט כופר במקום וזכוח חסדיו ו' ואכן יבטח בהקב' בכל דבר' וגם כראותו הטובה אשר באלו ע' אדם יחזיק בהקב' ח' תחילה אשר עשה אותו ואדם שליח לסייב לעובד' ואנב שאנו מדברים במדת הבטחון ראוי לשום לב למה שאמר הכתוב בטח בה' ועשה טוב' והפכו רבי נתן עשה טוב ובטח בה' זכ"ל על דרך התוכחה' שכן פירושו לפי סדר המקרא' בטח בה' אזהרה שיתן האדם בטחונו בהקב' והוא בשום אדם' ולא

המדקקים לאכול מעדנים פן תזק בה' מה ימיו ובה יאריכו ימיהם וכו' ולא בהם' הלא היה יותר בריאים בנפשו ובגופם אם היה עוסקים בדרכי הש"י ואם היה מכירים פעולותיו אשר נמנו הרפואות והחלואים אוי לבני עם הארץ' אשר אתם הולכים לאבדון' וכאשר תראו ת' אתם בורחים ומתרחקים מהם' ואם אתם בוראים מעבלי הבאה אוכלי בשר שמן ושתי יין הטוב' אתם משתעבדו ועוסקים עמהם במאכלם ויושבו' ואוכלים עמהם' ונראה להם שקנו שום תועלת לנפשם' אוי לכם לדקים שבאותו הדור הרשע ואם תישרו אותם חיים בלעו אותנו הביטע אלקי עולם' וראה' ולא תשאיר מהם שארית בארץ' עכ"ל הקדוש ה"ל ואי מעשה ידיו להתפאר' שבקור דבריו כמעט כולל כל הצורך לענין עסק משא ומתן להתחבר בו מעט מועיר כדי חיותו לבד כי לא בני בלאו הכי' והמכיל בין יודע ליתן מקום לדבריו הנעימים דברי אלקים חיים' ולאחור בהם בשתי יודים' ואזוה' יהיה בעזרתו במאמרו כ"ל הבא לטור מסייעו לו מן השמים' ויזכה ליהנות מזיו השכינה ולהרבה בעץ החיים אמר':

פרק ב

אמר הכתוב בכל דרכיך דעה והוא ישר אורחותיך חכמי המקובלי' ז"ל רמזו ברמז נאה' בכל דרכיך ד' ע' ה' שהוא ר' ת דעה' ו' ר"ל בכל מקום שאתה הולך אף לישא וליתן דע לייחד ה"א ביו' הרמוזים לייחד קב' ושכינתיה היינו ת' ת' ומלכות' וכן מלאתי קרוב לזה בספר של"ה זלה"ה' וז"ל והא רגיל בפי כל אדם לומר זה קודם כל עסקיו' אני הולך ליש וליתן באמונה' לשם יחד קב' השכינתית' ע' והו' שמיר ונעל' ה' אלקינו אמת תן לי ברכה והלכה בכל מעשי ידו' ואני בטחתי בך שעל ידי עסק זה תשלח לי ברכה' ויקיים בי מקרא שכתוב השלך על ה' יהכך והוא יכלכלך' ויכוין הוי' בניקוד יהכך כוח יהוד' ויכלכלך יכוין שהוא מספר ניקודו ע"כ כידוע י"י' ל"א' ועיי' עוד שם סוד זה הדבר בך קי"ו ע"א' גם כתב שם סוד משא ומתן באמונה וז"ל ופנימיות ותוכן הסוד הוא כי הש"י נתן הברכה למעלה למטה' ונשא ומקבל התעוררות מלמטה למעלה והכל ע"י האמונה סוד מדת המלכות' וזה סוד נשא ונתן באמונה' וז"ל ועיקר האמונה היא לש"ש שרריך לשים בטחון בה' בלבך שלם ואל יעשה תחבולות וערמות במשא ומתנו' ולעולם כשתמכור סחורתך אל תשבח יותר מחאי' ובסחורות חבירך כשתקנה אל תפליג בגבאי' רק אמת דובר בלבך ויהי' שוה בזה גם פיר' ואז טוב יהי' לך מאלקיך' באשר שמת בו בטחוניך ולא בתחבולותיך וערמימותיך' במדרש והישר בעיניו תעשה' וזו משא ומתן' מלמד שכל מי שנושא ונתן באמונה רוח הכריות נוחה הימנו' ומעלה עליו הכתוב כאלו קיים כל התורה כולה' ופירושו פשהא מקיים והישר בעיניו תעשה'

דברי ר' נתן עשה טוב ובטח בה' כנ"ל. וכן פי' הרד"ק על הפסוק
 ה' בוקר תשמע קולי בקר אערוך לך ואפס' וז"ל בוקר כי
 בבקר עת התפלה טרם שיעסוק בדברי העולם. בוקר אערוך
 לך תפילתי ואפס' ואוחיל לך שתתן לי שאילתי. וע' פי רמז
 כ"ל לומר על פסוק בטח בה' והיפוכו כנ"ל. על זה הדרך.
 כי שם ה' הוא המכוונה למדת ת"ת ביותר מכל הספי'רות שאף
 גם לכל הספירות מכיין שם כהו"ה בנקודות שונות. מ"מ
 המדה ת"ת נקראת ביותר בשם זה. משא"כ שאר ספירות
 כגון כת"ר נקרא בשם אהי"ה. וזכמה בשם י"ה וכיוצא בו
 כנודע ל"ח. ומלת טוב רמזו ליסוד' בסוד אמר ודק' כי טוב
 כנודע. והנה כוונת הכתוב בטח בה' נגד הת"ת ועשה טוב'
 נגד היסוד' כשדרר הספירות ונלמעה למטה. ובא"ר ד' והפכו
 כסדר מלמטה למעלה. ולרמזו בזה שכפי העתוורת התחתוני'
 יתעורר העליונים. וזה שאמר עשה טוב אתה בן אדם עשה
 הטוב והיסר שימולא הטוב העליון מוטובך ויתעורר למעלה וזו
 בטח בה' שהוא הת"ת שגרמת השפע בעליונים. ויבא מהטוב
 שהוא גם לך ולכל אשר לך ד' ז'.

ואודיעך

עוד דברים מענייני התפילה. הגם
 שהיה מן הראוי לכתבם בסדר הנהג'
 ב"ה כי שם מקום התפילה. אך
 באשר שהדבר הזה מצוי בכל משא ומתן של פעמים מחמת
 טרדות עסק מבטלין באונס לקרא ק"ש. או קורא ואינו בזמנו.
 וכן מבטלין להניח תפילין כשהוא בדרך במקום שכנה או שאכבדו
 ממנו ואין לו תמורתם. כי אינן מצוין לפניו. וכמו בן זינתי.
 או לפעמים אינו מתפללין. ו"ח ברכות לאוהי סיבה. או
 שמתפללין ואינו בזמנו לכל זה והכתוב לך כאלו התיקוני' השייכים
 להם כפי שנתאזר בכתבי האר"ז וזה"ש וכל תיקון ותיקון על
 דגלו יעמוד. וכיחד להם פרק בפני עומל למען יגל"ה הכותב
 וישמש"ה הקורא בהם בה מלאו מהר את אשר נפשו יאהב לבקש.
 וכשנסוכן הם תועלת גדול ותיקון הנפש להחזיר עטרה ליושנה
 ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ורעות. וזכות זה
 יזלגנו ה' מלך לבשגאות אהי"ה ר'.

פרק ג

תיקון קודש ק"ש. למי שלא קרא ק"ש
 פעם אחד ארבעה פעמים. לאיזה סיבה.
 יכווין לייחד שם זה שמועיל לתיקון פגם
 יו"ד של שם הוי"ה וכנגדו לקבל עליו דין סקילה. והוא זה
 ההויה שעולה מספרו א"ל. ומקורו י"ה א"ה. הולאמש
 ס'ג שישבו' יוד' ואל"ף והוא כוונת ק"ש בקיבור. ויכווין
 כמשקבל עליו הסקילה אל ה' תתאס. ולחברה תתאס עס'ו
 ואח' כלחברם עם י"ה של הוי"ה. תיקון קודש תפילין למי
 שלא הביט תפילין מחמת אונס סיבה. יכווין לייחד שם זה
 שמועיל לתיקון פגם ה' ראשונה של שם הוי"ה וכנגדו לקבל עליו
 דין עריפה והוא זה יהיה והוא שעולה מספרו הכ"ל חשבון
 ח א י ז

ולא יא' להוט להולך אחר משא ומתן קודש עשיית המזבח הבא
 לידו וכו' קודש הליכת ב"ה הכנ' בבא זמן מהג' זמנים להתפלל.
 ולא יאמר בלבו אם לא אעשה הדבר שהגיע לידי הן משא ומתן
 הן מלאכה לא אוכל לפרנס בני ביתי. כי ודאי יא' לבי ככון
 בטוח בה' שהוא בירו הרבה ימלא חסרוני. וזהו בטוח בה'
 ועשה טוב המזבח והתפילה. ע"ד השלך על ה' יבדך והוא
 יכלכלך. ואחיה עשה הטוב ועסוק בזמנותיו. והאזרה ביותר
 על התפילה כשהגיע זמנה ובמזות עוברת. משא"כ שאר
 מזנה שאינה עוברת. הכל לעשות מלאכתך אומשא ומתן
 קודש ואח' כהמזבח רק אל תחמינה יותר מדאי. ודע שהמלאכ'
 והמשא ומתן שאירע בעת התפילה היא ודאי לבעבור נסות אותך
 אנה האלקים לידך. ע"כ בטח בה' וגומר. וכיון שכן הוא הפך
 ר' נתן עשה טוב ובטח בה' שאז ענין זה יותר משתמע מהמשמעו'
 הכתוב שמקדים עשיית הטוב. והכחון מומילא יבא מהקב"ה
 מאחר שסתמיל לעשות הטוב. כראה שבטחוננו בו וגם יא' לנו
 מוסר מזה הכתוב לענין שכתבנו. לעולם לא ישלם אדם רע
 לחבירו רק טוב. ואשר הגיע לו ביוק על דו' בפסח בה' שימלא
 לו. וזהו בטח בה' ועשה טוב לחבירך. ור' נתן הפכו למשמעות
 יותר ואין להאריך. ודע בני שהאדם ההולך לישא וליתן או
 עושה מלאכה טרם לכתו לב' הכנ' בבוקר שרע המעשה שמקדים
 דרכיו לזריז השם. (דהיינו כשהגיע עת להתפלל). וכך
 בתפילת מנחה בשאינו פוסק ממלאכתו בהגיע העת. ואף
 שמתפלל בביתו כאשר ראיתו מהרבה בעלי מלאכות שמתפללי'
 בשעה שהציבור מתפללין. וכן בעלי משא ומתן. אין זה כי
 אם כהכרח בשעה ובכדומה לזה. אבל בעיר שיש לזב"ה הכנ' אין
 לפטור את עצמו מזה. חדא שהוא שכן רע. שנית שאינו
 מתפלל עם הציבור קדיש וברכו וקדושה. ג' שתפילת יחיד
 אינה נשמעת כמו בציבור כאשר זכרנו מזה לעיל. ויהיה
 במסרת ציד כלב הרע כמבואר בזהוה ובתיקונים מענין זה.
 ונלע"ד שזה רמזה אסתר בתפילתה הנילה מחרב נפשו ומיד
 כלב יחידתי. ר"ל אף שאני מתפלל בעת ביחודות הנילה מיד
 כלב יחידתי תפלת יחודתי. ואל תהי מסורה לו חלילה כי
 הזמן ברמא באונס. אבל כפעם אחרת לא אעשה כן. רק
 אתפלל ברבים. וזה שמסך לזה אמרה. אספרה שנק' לאחי
 בתוך קהל אהלך. כראוי מן הדין. או רמזה לזה שנודע
 שאם מנא אדם כבוד מתפללין אף שכבר מתפלל ביחיד ראוי
 להתפלל עמהם. רק יחדש מה ולעשותה תפילת כדבה כאשר
 יבא לפנינו בסדר הסמוך. וכן אמר דוד כה"נ. השיבה נפשו
 משאינם מפירים יחודתי. וסומך ליה אורך בקהל רב כעם
 עולם אהלך. ככן ראוי לזהור שא' פריש אדם א"ע מן הציבור
 בכל דבר וכ"ש להתפלל עמהם. ולכן שבת וראיתי תחת
 השמש שטוב לסדר הכהנות משא ומתן אחר הכהנות ב"ה כנ'
 להוירך ולהוירך בזה שמקדים תפילתך קודם עסקך לקיים

תקע

מילוי של שס"ג והוא כוננת סוד התפילין בקיצור ויכוון
 בשמקבל עליו דין השריפה אל חבורי"ה שס"ג סוד אבא ואמא
 זמ"כ עולה' תתאה ומחברת עט'ו לעלות' ואח"כ מתחבר'
 ה' עלילה' ול' להוריד' לומחין: תיקון קודם הוציאת למי
 שלא הניח זיאת לאיו' סיבה יכוון לייחד עט' זה שמועיל לתיקון
 פגמי' של עט' ה"ה וכנגדו לקבל עליו דין הרב' והוא זה
 יהוה' שעולה מספר ל"ב וכנגדו ל"ב חוטין: והוא סוד
 כוננת לזיאת בקיצור' ויכוון שקבל עליו דין הרב' אל חיבור
 י"ה שס"ג או מטפיעים עלו' ז' אל להיות לו אור מקיף: ותחבר
 ז' ז' עט' ה' תתאה מלכ"ת: תיקון קודם תפילה למי
 שלא התפלל תפילות י"ח לארז סיבה: יכוון לייחד עט' זה
 שמועיל לתיקון פגמי' ה' אחריכה של עט' ה"ה: וכנגדו לקבל
 עליו דין מק' והוא זה ר' ה' ה' ה' ה' ה' ה' שמועיל מספרו
 ח' והוא עט' אחד ממילוי ה"ה ויכוון שקבל דין חנק עליו
 אל' ו' אל לחבר עט' ה' עלילה' ואח"כ עולים' ה' אל' ה' יואח"כ
 לחבר ה' תתאה עט' ו':

ובאשר כי לכך נבחר הפרק הזה לכתוב בו כל
 התיקונים הנ"ל אכתוב בו עוד תיקון
 גדול והוא תיקון לקרי' וגם כי הדבר
 הזה שידגם לבדו משא ומתן קל' שהם על הרוב על הדרך
 וכתב ר"ח כשבא מן הדרך אל יסתכל בכל נפשם שלא יבא לידי קרי'
 מחמת חימום הדרך: וכן כתב שלא לרכוב על החמור בלא
 אוכף שלא יתחמם ויבא לידי קרי': בכן ע"פי הדברים האלה
 כתבתי גם תיקון זה בהנהגות משא ומתן: ובאמת הדבר
 הזה ופשיטא בזמן הזה אין אדם לריק בארץ אשר יעשה טוב ולא
 יחטא בעון זה: וביותר בזמן בחרותו: ואין איש שיאמר ראשית
 אונאי כיע' קב' אע"ה וכאשר האריך לדבר בזה בעל ר"ח זלה"ה
 וע"כ ל' יאמר האד' שלום יהיה לי הקורא בלבדו של' כי זה נאמר
 על בעלי משא ומתן בלבד ולכן נכתב במקומם: כי לא נכתב
 בזמן כ"א מטעמים הכל' ולהיות כל התיקונים לאחדים: ביד
 כל הרובה לתקן את עצמו בהם: ושלא יטרך לחפש הרבה
 אחריהם: ועדיין נכבדות אדבר בהנהגות בני אדם
 בהודויה הגדול מהענין ההוא: וזה תיקון לקר"י בכל יום
 בברכת תקע בשופר: וכה יתפלל:

תקע

בשופר גדול לחירותינו ושאל נס לקבץ גליותינו
 וקבצנו יס"ד מארבע כנפ"ת הארץ: ויהי
 רצון מלפניך יא"ו שכל טעם ועפע קרי' היואל
 מומני ומכל עמך בית ישראל שלא במקום מצוה בין באונס בין
 ברצון בין בשוגג בין בחורד בין במתכוון בין שלא במתכוון בין
 ער בין יען שתעשה למען שמך הגדול היואל מפסוק (חי"ל ב"לע
 ויקי' אינו) שתתירם למקום הקדושה למדר האור הנקרא בוק
 והטוב בעיניך עשה בא"י מקבץ נדחי עמו ישראל:
 וזהו סוד כוננת התפילה זו:

פרק ד

כבר הארכנו בענין בטחון שצריך לעשו'
 בטחוננו בה' ושם אמרנו מה שיש בידי'
 ואמנם מן הצורך להשיבו באשר כי אין
 זכרון לראשונים וגם לאחרים: לכן אמרתי אכתוב מהני
 מילי מעלייתא דמתאמרן בשביל רבנן: וזאת אשר שמעתי ועל
 השמועה נשענתי: וגם בשם אדם גדול מלאתי: בכן לומר
 פסוקי בטחונות להזכיר באתי: אם אפשר בכל יום מה טוב
 וע' פי הכרח פעם אחת בשבוע לרוב: ולא דברי החכם אשר
 מלאתי כתוב בשמו: ראוי ועוד לומר פסוקי בטחונות בכל יום
 ויום

יוסי וראייה לזה מהוהה פהשת וראו ו"ל' דא בטחובה
 עדי עד כל' יומא דב' כ' בעי לאתקפא ביה בקב' הדסבי אמר דוד
 אלקי בד' בטחתי אל אבושה אל יעלז ואויבי לי' ומאן דשווייה
 ביה בטחונה ותוקפיה כדקאיתות לא יכלון לאבאשא ליה כל בני
 עלמא דכל מאן דשווי' תוקפי' בהסיא שמוא קרישא אתקיי' ה"ד
 כי ביה' לור העולמים' זייר עלמין דהא בתרין אתבדין
 עלמייא' עלמא דין ועלמא דאתי' וכ"ל ע"פ מאמר הקדוש
 הוה' יסדלו ומר פסוקי הכטחנות והיו באחדים בידם לקרותם
 בכל יום כדי למח בטחונם בה' ועכ"ל' ודעו רבותי אין לך
 אדם מישראל' אשר לא ישים בטחונם בה' כי אפילו הספנותי'
 שבישראל אומרים בה בטחתי' כי לא יעזבוני וכ' שאנשי מעשה
 ובני עליי' ומה לנו להסיר כ"כ בטחוננו ה"ל' שישם האדם
 בטחונו בה' אך הענין הוא לאו כל אפי' שווי' בשמית הבטחון
 בה' כי יש מהם מאמינים באמונה שלימה בלי שום ספק
 בדעתם ובטחונם בתמימות' גדול בכל לב משליך יהוה על ה'
 ועוסק בתורת ה' ובמחנותיו' ומעט ומעט כדי חיותו עוסק
 במשא ומתן או בכיזה מלאכה' ואינו ומצער לער מחר אף אם
 יארע לו דבר רע שדבים קמים עליו' או כדומה לזה' אינו
 זו ממקומו ויושב אוהלים של תורה' ואומר ה' ריב ריבו'
 וזולת דברים כאלה' יש מאמינים כמו כן רק שלבו נקפו'
 ואין אמונתו שלימה' מרבה במשא ומתן ובמלאכה יותר מעסוק
 בתורה' ומצער לער מחר' ואינו בוטח שהשם ישלם לו'
 המשל בזה בענין לרבי סעודות שכתותו י"ט' וכיוצא בהן דברי
 מלות' כגון שכל לימוד ונתינת הלדקה והמעשר שזה חייב
 האדם לעשות את כל התפלות וללוות לה' כי עליו החוב לשלם'
 באשר ידוע ויבא לפניו עוד מזה בהנהגת שבת של לורך שבת
 אל יקמץ' וכיוצא בזה שכל לימוד כדודע שכל מזונותיו של אדם
 קבוצין מד"ה חוץ משוי' טוסכר לימוד' ומעשר שחייב אדם
 ליתן ואז יתעשר כדודע מפסוק עשר תעשר' ונתינת לדקה
 שתרמו עליהם מפור ונוסף עוד' הרי כל אלו הדברים בשלמי'
 לאדם מהש' אלק פעמים ככה רק שהוא נותן מתחילה משלו או
 לווה אותם מאחר לענין לרבי שבת ודומיהם' ואע"פ כמנועים
 רובני אדם מזה מאימת חסרון ממונו או שחושב שלא יהיה
 בידו לשלם להמלוה מחמת שאין בטחונו בה' חוק ע"כ באנו
 עוד להסיר שיאמר כל אדם פסוקי בטחונות ואז יתקייף ביה
 בקב' כדכתי' וגם מהטעם שמלאתי כתוב עוד שם בדברי
 החכם ה"ל' שהעידו שהנה הגם ה'
 מסוגלי לבעל בהם כל גזירות וא"כ מלאתי כתוב בשל מי
 דעות' וזדוק ומנוסה היה לו אמר החכם ה"ל' הדברים
 בכמה מערכות מלחמה' שהי' האלה והנה יא' מפי לדיק
 אומרים פסוקים הללו' ושמו הגאון הגדול המופלא ומופלג
 בטחונם בה' והיה כיצולים' בדרו מ"ו מהור"ך לייב אשר
 וגם שם מסוגלים לבעלי משא עטרת מלכותו היה בק"ק

פראב ואנפ' י' וגם הנה הנוד מפי אביו זקנו' של הגאון
 מוהר"ר ר' הל' ל' שהדבר הזה היה מקובל בידם מקדמוני'
 שבכמה מערכות מלחמה בדקו הדבר שבטחו בה' והיא שעמד'
 להם' וכדי לסמוך על זה כל בית ישראל' על כל דרה שלא'
 תבא ע' כמלאתי:

ולהשליך עליו והבינו והוא ימלא ברכה בשמינו:
 והוא לך סדר הכתובים הפסוקי בטחונות וסדרתי לך שלא
 בסדר הכתובים הנ"ך רק בסדר אלפ"א בית"א כברי
 שתוכל להרנילם על פיך ורק הפסוק הראשון אינו מהסדר
 א"ב מפני כבוד המקום מתחיל בשם:

א רר

לכחות אשרי אדם בוטח כך' אשרי הגבר אשר
 שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים ושטי כוב' א"ל
 תבטחו בכדוים' כגן אדם שאין לו תשועה' אומר
 לה' מחסי ומחודתי אלוקי אבטח בו' אלקי בד' בטחתי אל אבושה
 ואל יעלז ואויבי לי' אליך ועקו ומלטו' בד' בטחו לא בשו'
 אל תבטחו בעושק ובגז' אל תהכלו חי"ל כי יגוב אל תשיג'
 לב' א"ו תלך לבטח דרכיך ורגליך לא תנוף' א"ס תחנה עלי'
 מחנה לא יירא לבי' אסתקום עלי' מלחמה בזאת אני בוטח':

ב

ברו"ך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו' בטחו
 בה' עדי עד כי ביה ה' לור עולמים' בט"ו בו בכל עת עם
 שפכו לפניו לבבכם אלקים מחסה לנו סלה' בט"ח בה' ועשה
 טוב שכון ארץ ורעה אמונה' בט"ח אל ה' בכל לבבך וא' בינתך אל
 תשעו' בירא"ה' תנחם עוו ולבניויהי מחסה' ב"ך בטחו
 אבותימו בטחו ותפלטימו' בשל"ו יחדיו אשכבה ואישן כי אתה
 ה' לבדך לבטח תושיבני' באלק"ים אהלל דברו באלקים בטחתי
 ולא אירא מה יעשה בשר לי' באלק"ים בטחתי לא אירא מה
 יעשה אדם לי' ב"ת אהרן בטחו בה' עורם ומנינם הוא'
 בוטח בעשרו הוא יפול ובעלה לדיקים וק"ח: ג' ג"ם איש
 שלומי אשר בטחתי בו אובל לחמי הגדול עלי עקב' גול על
 ה' דרכיך ובעט עליו והוא יעשה': ד' לית פסוקים
 המתחילים בו: ה' הכ"ה אל ישועתי אבטח ולא אפחד
 כי עוי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה' השמי' עני בבקר חסדיך
 כי בד' בטחתי' הודיע' כי דרך זו אלך כי אליך נשאתי נפשי'
 הול"ך תמים ילך בטח ומעקש דרכיו וידע' הכ"ה הגבר לא ישים
 אלהים מעוון ויבטח ברוב עשרו ויעוה בהוותו' התב"ט"ו בו
 כי רב כחו ותעזוב אליך יגיעך' הכו"ח על חילם וברוב
 עשרם יתהללו' ה"כ"ו מקבלים מכל הארצות אשר הדתים שם
 באפי ובחמתי ובק"ף גדול והשבותים אל המקום הוה וישקבתי
 לבעט

טהרת הקודש

לבטח: וכן תיבי יש תקוה וחסות לבטח תשכב...
זכ"ח לבטח ולא פחדו ואת אויביהם כספהים ואת ה' אלקים
תורידם לבאר שחתאשכי דמים לא יחזיו ימיהם ואני לבטח בך
ואני כוית רענן בכות אלקים בטחתי בחסד אלקים עולם ועד
יבטח וכן יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ה' ואע"ה חורפי
דבר כי בטחתי בדרכיך ואני עליך בטחתי ה' אמרת אלקי
אתה ואני בחסדיך בטחתי וגל לבי בישועתיך אשירה לה' כי
גמל עלי ויתן כפי שיר חדש תהלה לאלקינו יראו רבים
ויבטחו בה' ויעזרו עליהם ונתנו בידם הסגריאים וכל
שעמיהם כי לאלקים ועקו במלחמה ונעתור להם כי בטחו בו
ויש"בו בה וחרם לא יהיה עוד וישבה ירושלים לבטח ול"א
יהי עוד בו לגויים וחית הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין
מחריד וקרתי להם ברית שלום והשבתי חיה רעה מן הארץ
וישב במדבר לבטח וישבו ביערים ויש"בו עלי וכנו בתים
זנטעו כרמים וישבו לבטח בעשות שפטים בכל השמים אתם
מסבכות וידעו כי אני ה' אלקיהם ויש"ב עמי ביום שלום
וזמשכנות מבטחים ובמנוחות שאכנות והי מעייה שלום אלקים
ועבדת הלקה השקט ובטח עד עולם ויש"ב יהודה וישאל
לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו ועשיתם את חוקותי
זמשפטי שמרו ועשיתם אותם וישבתם לבטח בארצכם והניח
לכם מכל אויביכם מסביב וישבתם בטח וישכון ישראל בטח
בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמוי יערפו על
ז זכ"ו וזכ"ו זכ"ו לבטח אל ה' זאת העיר העליזה
היובנת לבטח: ח חרפת אדם יתן מוקט ובטח בה'
ישונב: ט טו"ב לחסות בה' מבטוח באדם טו"ב לחסות
בה' מבטוח בכדיבים: י ישראל לבטח בה' עזרם
ומנינם הוא ה' עווי ומניני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלו
לבי ומשירי אהדוני ירא"ה ה' בטח בה' עזרם ומנינם ה'
יו"ם יורא אני אליך אבטח יצ"ר סמוך תצר שלום שלום כי
בך בטוח: כ כ"ה אמר ה' ארור הגבר אשר יבטח
באדם ושם בשר ורועו ומן ה' יסוד לבו כ"ה המלך בטוח בה'
ובחסדן עליון כל ימוט כ"ו בו ישמח לבינו כי בשם קדשו
בטחנו כ"ז לא האמינו באלקי ולא בטחנו בישועתו במו"ה
יהיו עשיהם כל אשר בוטח בהם כ"ח אתה תקותי ה' מבטחי
מנעורי כ"ח לא נקשתי אבטח חורפי לא תושיעני
ל"ה ל"ה כ"ה מבטחך הודעתין היום אף אתה
לדוד שפטני ה' כי אני בתומי הלכתי ובה' בטחתי לא אמעד
לכ"ן שמח לבי ויגל בבדי אף בשרי יסכון לבטח לבנינו
אמר ידי ה' יסכון לבטח חופף כל היום ויין כתיפיו שכן
מ משכ"ל על דבר ג"ה ימאל טוב ובטח בה' אשריו
משמו"ה רעה לא יירא לבי כן לבו בטוח בה' מ"י בכס ירא
ה' אשר לך חשכים ואין מוגה לו יבטח ה' ישען באלקיו
ג נורא"ת בלדק תענינו אלקי ישעינו מבטח כל קצווי

ארץ וים רחוקים נסוגו אחר יבשו בנות הבטחים בפסל
האומרים למסה אתה אלקינו: ס ע פ צ ק
לית פסוקי המתהילים בהם: ר רני"ס מכאובים לרשע
והבטח בה' חסד יסובבניו רח"ב נפש יגרה מדון ובטח על
ה' ירושן: ש שמו"ה נפשי כי חסיד אני השפע עבדך
אתה אלקי הבטח אלך: ט"ר המעלות הבטחים בה' כהר
ליון לא ימוט לעולם ישב שאל"תי השומרים כבלי שאל ואני
אל ה' בטחתי: ת לית פסוק מתחיל בו ויש עוד
פסוקים הזכרים בו ענין הבטחון ולא באלו בהסדר ההוא כי
יש מהם לא טובים ויש שאינן לא שבה ולא תהלה ודומיהם שהם
רק בסיפור דברים ומטעם זה קצת פסוקי מהג"ל פוסקים
באמצע ולא נכתב כאן כולו כי מסיים ברעה או דומה להזכר
וראיתי עוד מוסיפים על כל כה שאל תבא לומר גם פסוקי
חסיות ופסוקי קוויות על זה הסדר הכל' ומה מאוד חקקה
נפשי לסדר כך גם אותה ולהיות גם אתם אחי ורעי מתעסקים
במלוה הנעתי לכם זה הדבר וארשום רק קצת מהם וישמעו
חכמים ויוסיפו לקח ויחזרו אחריהם למנוח אותם בכבוד
מקוניהם כי טובים הם סגולותיהם:
ואלו הן קצת פסוקים מהחסיות:
סלעי ומלחתי ומפלגי אלי צור אחסה בו ומניי וקרן
ישע משנבני אומר לה' מחסי ומלחתי אלתי אבטח
בו ה' תהי לי למחסה מחסי אתה ביום רעה ב"ד חסימי
אל אכזש לעולם בלדקתך פלטיני: והוא לך מקוויות
סלעך קווינו היה ורועם לבקרים אף ישועתי יבועת
לרה' אף לאלקים דומי נפשי מוכו תקותי א"ל
יבשו ביו קוויך אדני אלקי כבאות אל יכלמוי מבקשיך
ישראל ג"ם כל קוויך לא יבשו יבשו הבוגדים ריקם הנה
כל אלה לפניך ואתה בני עשה כטוב בעיניך כי אין זה בידי
לפי רגוני להעתיך כי הלא נמסר בידך יראתי כמאמר חז"ל
הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ואני שפל נפש שפילי אין
ידים לו מה לי לעשות לך אך עלי חל לזאת ידי חובת הוכח
תוכח כאשר הודעתך וכלל הדבר הטעם שהודעתך פה כל
זה הוא שגריים אכחנו לחזק בטחוניכונה ולישא וליתן באמת
ובאמונה בלי השגת גבול וכלי שום ערמה ומרמה וכלי שום
הוראות היתר בעולם לעשות איוה מרמה ופשיטא שיהיה
מהשבועות ואפי' לשבע באמת שאלף עיירות ה' לינאי המלך
וכלם נחרבו בשביל שהי נשבעין שבועות ואעפ"י שקיימו ויורד
מלששתת עש עכו"ם שחא יחייב לו שבועה ועובר משום
לא ישמע על פיך ובזמן הזה מקילין לעשות שותפות כבוד
מהדין ופשיטא לת ולשאת עמהם בלא שותפות ושומר
נפשו ירחק מהם כלל ויעקר ח"ל תגל דבי אליהו ישמור אדם
דברי בלבבו שלא יעשה שותפות דברים עם העכו"ם סוף שהוא
בורת ברית עמו ואם ה' הוא מולול בתורתו ומולול עם
אביו

עפי' דרש נאה היאך הלל יחייב את העניים לעזוב עבוד
 שלא עסקו בתורה ור"א כן חרסו העשירים ויוסף הנדיק
 מחייב את הרשעים שטועים שמד יגרם לא יוכלו וגם אין
 לאדם טענת העוסק במצוה פטור ממצוה ע"ש הכל באורך
 ותמצא מרובו לנפשו ויתר בני הזהר מעמך בענין משא
 ומתן בי אף גם שיש בהם נורך לכתוב אך עשית הפרים
 הרבה ואין קץ אם באנו לכתוב לא יספיק היריעה קצור
 וחסכל כל דבר ה' והודעתיד רק היותר נלמד כי כל
 הדברים יגיעים לא יוכל איש לדבר ולא תמלא אוון משמוע
 ככן בדוק את עצמך וראה לתקן מה שעוית והזהר מלעשות
 עוד כזה על דרך הכתוב ומורה ועוזב והדברים אשר לא
 מדע לפנות ימיו ושמואל שאל בני שאל ליודעים ואם מסוה
 הכושה על פניך פוק חזי מאי עמא דבר מתנהגין והלך
 אחר המנהג וראה והזהר לילך אחר מנהג כשרים כי יש
 כמה בני אדם שאוחזים מעשה אבותיהם צדיקים והולכים
 אחר מנהגיהם מיהו ראוי לברוק אחריהם ואחרי אבותיהם
 ועדיין אודיעך קצת מענין משא ומתן שיהי' בלי הטנת גבול
 ושאר דברים בהנהגת בני אדם איה"ב וחלותי מכס בני אחי
 ורעיי שמועו שמוע מלתי ואחותי באזניהם כי הלא אוון מלין
 תבחן אם ראויים הסדברי לתן להם מקום או לא ואף אם
 אחמס שגיתי אתי תלין משונתי ודגלו עלי אבהה בקשתי
 כמאמר רז"ל א"ת ודגלו אלא ודילגו כי שביאות מי יבין אמר
 דהמע"ה ראש כל המשוררים וכותו יעמוד לנו וישמרנו
 השם לזור דורים ואת לחם דוד ימיה וקדנו ירים
 ובמרהר בימינו יחילנו כחלה בלי מרשים אמן :

אביו ומאלמן את אשתו ומייתם את בניו ואינו ממלא את
 ימיו וקושר שם רע לו ולבכיו ולבניו עדסוף כל הדורות
 עכ"ל בכן הזהר בני הזהר מאד אל תקרב אל הזר כלל
 ובלל ואם עפ"י הכרח גדול יארע שאתה מוכר לו דבר או
 קושה ומנו ראה שלא יבא חילול השם על ידך שלא יאמר
 הגוי אין תורה לישראל חלילה וכו"ק ועם אחיך ישראל ראה
 להיות נאמנה אתו בכל דבר שחייב אתה לקיים ואתה לרעיך
 במוך ואמרו חז"ל מאן דעלך סנאי וכו' וזהו כלל של כל
 המצות ענין אדם לחבירו עוד יבא לנו מפרקי אלה שחוב
 עלינו לקבוע עיתים לתורה אף אם יש לנו הרבה עסקים
 שהן ג"כ של מצוה בהן שעוסק במזון בני ביתו וכיוצא בו
 מ"מ אין לנו שום כד היתר לפטור את עצמינו בלא תורה כי
 תלמוד תורה כנגד כלם איתא בזהר אינון דלא מהימנא
 בי בהקב"ה דלא בעאן באורחי לאסתכלא ואינון בעאן
 למטרחא ברמייהו כל יומא בתר מוונא ימונא ולילא דלמא לא
 סליק בידייהו כתא דהמא' (לומר כך חושבים בלבם אם לא
 יסדרו כ"כ יהי' חסרי להם) מאן גרים ליה דא האי בנין
 דלאו אינון בני מהימנותא (ר"ל שאינון מאמינין ואינון בוטחין
 בה' שהוא יכלכלם ולכן מוועים מהתורה ועוסקים הכל
 במשא ומתן) עכ"ל ועיי' עוד באריכות קצת מענין קביעות
 עיתים לתורה בשל"ה דף קפ"א ע"א במסכתת שבועות שלו
 והנה האזהרה אף למי שעוסק כדי לפרנס בניו ובנותיו וכו"ג
 וכו' והעוסק רק כדי לאסוף ממון בלבד שלום פשיטא שאין לו
 שום טענה לפטור את עצמו מהתורה כי טוב לי תורת פיך
 מאלפי זהב וכסף אמר דהע"ה וכשל"ה דף קפ"ב ע"ב האריך

סליק סדר משא ומתן בעזרת השם אשר לנו תורת אמת נתן :

והנני אתחיל לכתוב הנהגת לילה

בעזרת אל נורא עלילה :

פרק א

בה כי עת רכון הוא להמבקשים והמתפללים בענין שנאמר
 באליהו וסי' בעלות המנחה ויגש אליהו וכו' והענין שזול שעה
 גורם כאשר מובן מהתיקונים וז"ל ת"ת דלות ו' איהו דנפיק
 בשעתא דעלי' אתמר מול שעה גורם כמה דאוקמוה מ"מ אין
 מול יום גורם אלא מול שעה גורם ר"ל שכל מקום הוא כן
 לא באותו' לבר שאיהו נפיק כנ"ל אלא בכל מקום הוא כן
 באבר"הם מה כתיב די' כד אתיא בגילגולא וישכס אברהם
 בבוקר אל המקום אשר עמד שם ובגין לאקדמא ליה יבא"ק
 מה כתי' די' בגלגולא ויבא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב
 כפק לגבה לחקלא בגין דאתמר בה מי יתנני כמדבר מלון
 אורחים סד אקדים לפשטא לי' בצפרא ותניינא לפשטא

שומע נא לדבר בענין התפלה שכבר
 הזהרתי שיתפלל כל אדם בכונה
 ובדיקוק אותיות ותיבות ונקודות
 ושלא יקדים שום דבר עסק משא ומתן קודם התפילה
 וכפרט בתפילת המנחה יזהר האדם מאד שיהי' לו לחוק ולא
 יעבור ומנו לפי שרוב עסקים באים לו לאדם ביותר לזמן
 המנחה לכן שמכתי זאת הסדר לסדר ההגות משא ומתן
 להזהר שיבטל כל עסקו ויילך לבה"ב להתפלל וערב נאמן
 אני לו שלא יפסיד כלום כ"א ירויה בהתפלל מנחה בזמנו
 ונלבור שיהי' שברו הרבה מאד כי נאמן הוא בעל מלאכתו
 שישלם לו שכר פעולתו כי זמן המנחה מסוגל להיות כעניים

טהרת הקודש

קב' האשלים לנפשיה ויהיבליה חיים יתיר והאות על זה
 בנימין הצדיק שהיה ממונה על קופה של דקה וכו' כדורע' לא
 תלין פעולת שכיר ת"ח מאן דנטל אנרא למסכנא כאלו נטל
 נפשיה' ודאנשי' בתי' הוא אוציר נפשיהו' קב"ה אוציר
 יומי ואוציר נפשיה מההוא עלמא' דהא כל אינו הכלים
 דנפקין משמוי כל הסו' יומא כולהו סלקין קמי דקב"ה וקיימין
 קמיה לבתר סלקא נפשיה ונפשא דנפשיה ביתאוקיימין באיגון
 הכלים דשמוי וכדין אפילו אתגור על ההוא ב"ג אפילו כמה
 יומין וכמה טבין כולהו מתערין מיניה ומסתלקא מיניה
 ולא עוד אלא דנפשא דיליה לא סלקא לעילא' והיינו דאמר ר'
 אבא רמנא לא שבזן מיבייהו ומעל בנייהו' ואוקומה' יכול
 לאפקוי עשירת' ל' ואליו הוא נושא נפשו דלאו דווקא עני אלא
 אפילו עשיר נמי וכ"ש מסכנא' והיינו דהוה רב המנוכל עבד
 כי הוה בעל אנרא מסתלקי מ'עבדתייהו' והיהיבליה אנרא
 ואמר ליה טול נפשך דאפקידת בידי טול פקדוך' ואפי' אמר
 יהא בידך דאנא בעי לסלקא אנראי' (כלומר לשלם בעלי חובות
 שאני חיי' להם) לא הוה בעי' אמר פקדוך דנוסף לא לי
 אתיהיבת אלא לקב"ה דתי' בידך אפקיד רוחי' עכ"ל לעניינינו
 עוד כתבנוה בשל"ה ו'ל' שלא לאחר פעולת שכיר שנאמר
 ולא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר' טעם מזוה ו' לפי
 שקב"ה מומין פרנסת ברואיו וגור שפועל זה יאכל אותו היום
 משכירתו וזה שלא נתן לו שכירתו חיל גזירת המלך' והמלאך
 הממונה על אותו היום מקריבו לפני יוצר כל' וזו אותוכמי

לי' ברמשא' יעק"ב מה כתי' בי' ויפגת במקום פגע בה' וזכה
 איהו מאן דפגע בה בגון ועקב דעלי' איתמר וילן טס עכ"ל
 לפנינינו' והמאמר הוא עיווק סודו והגבלה מוכן שכל א'
 מ"ג אנוהו ידע לכווין באיזה טעה להתפלל בכדי להדבק
 בשכינה בעת שהטעה בדימת לבך' ולכן תקבולו אומן הזמנים
 לדורות' ע"כ ראוי לנו לזהור בנ' ומניח הללו שלא יעבור
 וכדודע מדחו"ל' עוד ראוי להוסיף שאל יקל בעיניך לבטל
 נטילת ידיה לתפלת מנחה וכן לכל תפלה ע"ש הכתוב' ארחץ
 בנקיון כפי וגו' וכבר ידעת כוונת הכתוב הזה' ונטילה זו
 חייב אתה בה אף שאתה עומד מלימודך' וכ"ש כשעוסק בשאר
 דברים' כחזור לעניינינו לזהור בתפלת מנחה מאד' כי
 תפלת המנחה בכל ימי השבוע הוא שעתא דדינא' ולכן לרדך
 האדם לבטל כל עסקיו ויתפלל מנחה' שלא יקטרב עליו הדין'
 ו'ל' הזהיר פ' תרומה פתח ההוא טיעעא ואמר' ואני תפילתי
 לך ה' עת רצון וגו' בדילוג עד ודוד מלבא בעא לייחדא בהאי
 קרא יחודא הדא' ואיתמא אמאי תמיני האי קרא' כללותא
 דמנחה' בשבת יאותהו למישהי בההוא כלותא דמנח' ולא כללות'
 דחול דודאי לאו כלותא דמנחה השבת כחול' בגין דהא בחול
 בשעתא דמנחה תליה דינא בעלמא ולא היה עת רצון' אבל
 בשבת לכל רובא איתער' וכולא איתכלל כחדא' וע' א' דדינא
 איתער איתבסמותא איהו' וע' א' ל' איתכרד קרא דייחודא לייחדא
 כל דרגין דכד הוי יחודא אתחבר ואיתכר ליל ברממו' ואתבסיס
 כלא וכדין עת רצון כתיב עיון טס' הנה המאמר הזה הודיענו'
 שזמן המנחה של חול הוא זמן דינא' ורדך אתה להזהר בו לכל
 יעבור בזמנו' ובפרשת כי תכל כתב בזוהר ו'ל' ביומו תתן
 שכרו' פתח ר"מ פקודא דא לתת שכר שכיר בזמנו' ה"ד
 ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש' מארי מתיבין עילאין
 תתאין שמעו מטטר' ון איהו שכר שכיר מח' עילאין שליח דיליה
 לקבלא ח"י ברכאן דללותא' בכל יומא ג' ומנין' בגד ביומו
 תתן שכרו דא כלותא דשחרית' ולא תבא עליו השמש' דא
 כלותא דמנחה דאי עבר יומו בטל קרבנו' כי עני הוא דדדיק
 ודאי בגלותא לית ליה בדילי' אלא מאי דיטביבין ליה בכללותא'
 ובג"ד כלותא תפלה דילי' ואליו הוא נושא את נפשו' דא
 תפלה דערבית ע"ש באריות המאמר הזה' וע' פי המאמר
 הזה והמאמר אשר אכתוב בסמוך היה הרב האר"י וזה"ש הנה
 לשלם שכר שכיר קודם תפלת המנחה כמבואר בכונת האר"י'
 ואשרי למי שיאחזו מנהגו הקדוש' ו'ל' הזהיר כפרשת קדושי'
 לא תלין פעולות שכיר וגומר בדילוג' אלא מקרא אחרא
 אשתמעא דתי' ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש כי עני
 הוא ואליו הוא נושא את נפשו' לא תבא עליו השמש אודיהר
 דלא תתכניס מפלמא עד דלא מטי זמנך לאתכנסא כד"א עד
 אפר לא תחטך השמש וגומר' מהבא אוליפנא מלה אחרא' מאן
 דאשלים לנפשא דמסכנא אפילו דמסוי' יומא לאסתלקא מעלמא

פרק ב

הנה"ה
 ששכר על גזירת המלך' ומלת
 שש שכרא' ככופר בשכר ועונש
 שאלו הים מאמין היה נותן לו
 שכרו דמדה כנגד מדה לא
 כפשו' לכך לא ילין פעולת
 שכיר אתך עד בקר עכ"ל קח
 כא מוסרים' מאלה מאמרים' ופעולת שכיר אל תלין אתך'
 לבל תתמרס באחריתך' וכשתקיים שלו' יהיה לך' מפחד ושכר
 אלוקא לא יהיה בביתך' אך תמיד דרושה' אלקיד אותך'
 עוד ראוי להוסיף דברך ו'ל' ותתנהג
 בענין הכנת תפילין לתפלת המנחה'
 ידעת בני שסוב וישר בעיניה לילך בהם
 אף כל היום' אך חמיינו ו'ל' הקילובאשר לריבים בן קב' ו'
 מיהואף לדבריהם חייבין עכ"ש בשעת התפילה שאז ודאי בוק
 נקי' דא' לכ' גם תפילתו תועבה' שאסור לו לאדם להתפלל
 בשעה שנלחץ לנקביו' ובאשר הארכנו בזה' וכבר נתעטש
 המנהג להקל בהם ומחמת זה הם שהרד"א אשר ה' קורא אליה'
 גם אלו אחרי רבים להטות מוכרחים' ועיינו הרואות בכתבי
 האר"י מעידין שהיו היה כהה' ו'ל' וכמוכן תלמידיו הקדושי'
 וראיתי מעט מזה עיר אגשי מעשה שכוהנין לילך בהם כל היום'
 וכ"ש

יבין עכ"ל הקדוש וע"ש וישמח לכך גם אתה כי גדול פרך מאמרו בדבר הזה וכלל המכוון היוצא לנו מזה המאמר הוא שראוי להזכיר זכותו של יצחק שנקד ע"ג המזבח קודם כל תפלה וביותר קודם תפלת המנחה שהזמן גרמא' ובה יפיק האדם רצון שאלתו ותפלת מנחה זריכה כוונה גדולה כדי שע"י התפלה יתמתק הדין שזולט בעולם בחול בעת ההוא ככ"ל ולפעם זה מקבלין תענית בתפילת המנחה כמוכאז בספר הרקנט"י הכ"ל בפרשת חיי שרה וו"ל ויזאזחק לשוח בשדה וגומר כבר פירשנו הפסוק למעלה בסוד תפילת המנחה ולכן זריך לקבל התענית בתפילת מנחה כענין שאמרו יוסר כללו וגם בשעת המנחה נענה אליהו באש וגבריא נראה לדינאל בעת מנחת ערב וידעת ענינו כי שמו נגזר מנבורה לפנות ערב פירשתיו וכן אמרו בספר הוהר לפנות ערב זוא דללומא דיצחק לאתתקא ההוא דרגא דכתיב ויזא יצחק לשוח בשדה להבוא פנות ערב וכו' עכ"ל ומפרש המפרש התם וו"ל ולכן זריך לקבל תענית בתפלת מנחה פי' אע"פי שבאחוז ומן ממשלת הדין מ"מ ע"י התפילה ההיא מתרבה והיא עת רצון ומובן ומאן שתפילת המנחה היא עת רצון אף בחול דהיינו שגורמת רצון כשהיא ככוונה ראוייה ובשבת עת רצון ממש כאשר זכרנו ודע והבן כי בכל התפילות כפי הבקשה והמקום אשר הבקשה נאלצת משם כן תהיה כוונת המתפלל כמו שאמרו חז"ל מפני מה אין נענין ישראל בזמן הזה לפי שאינן יודעין להתפלל בשם ופירש החכם ר' עזראז"ל והוא הנכון שבשם כלומר הראוי לאותו ענין כי בכל ענין יש שם שמורה עליו וזה על הסליחה והתפילה והרחמים וזה על הדמעה והפנעים והזרות וזה על שאלת בנים והמונות וכן לכל דבר שבעולם ואם אין אדם יודע לבין בתפילתו באותו השם הממונה עליה שזריך לו מי גרם לו שלא יפיק רצונו ודאי סבלתו ומיעוט השגתו והוא חושב מחשבות בלתי הגונות וישרות בעיניו' ואומר בלבו מה זאת עשה לו אלוקים והנה אולת אדם תסלק דרכו ועל' יוצף לבו כי הוא גורם לעלמו בהעדר ידיעתו לעמוד אל תוכן הדבר להבין מקום שאלתו ובקשתו ועיי' מזה בדרקנט"י פ' וישלח כי חכו ממתקים ושפתותיו שזנים נוספות מור עובר בדבר הזה וכמה מאמרים תמצא בספר הוהר מענין תפילת מנחה ולא חפצתי להאריך ואדבר מתפילת ערבית למען הקל מעליך הטורח החפשיה כי למצוא באמצע הפרק כל דבר הוא קשה אייחד פרק בפני עצמו בעזרת אל רם וגשא :

פרק ד

בספר היכלות כרמוו עניינים או למדינים ותקנו לתת שלום לשמאלו הרמוו לימינו על הקב"ה הרמוו למדת החסד ואח"כ לימינו הרמוו לשמאלו של הקב"ה אח"כ באמצע שהוא האמת וזריך לפסוע ג' פסיעות לאחוריו כנגד סב' פסיעים שנכנסו והבן

וכ' שבעת התפלה והמה המפורסמים בחסידות אנכי אנשי אשר להם חשק להיות הגבוע לכת ואינן מפרסמין חסידות וערומים ביראה' המה מונעין מזה מפני המלעיגי' הליגים ימ"ש וזכרם וכמו כן מונעים ומלביח תפילין דר"ת בשחרית כראוי ואין מן הראוי לבטל שום מצוה מפניהם' שהלא מצינו דוד הע"ה אמר וזדים הליגוני מתורתך לא נטיתי אף שהתלוכלכו וכדרי כי על שעסקתי תמיד בתורה וזע"פ לא מנעתי ולא נטיתי אחריהם עם כל זה מפני כבוד אלוקים ראוי להסתיר דבר ולהסיר מן עקשות פה מפני המלעיגים ולהתגב בהם בשבת בביתך' דהיינו בשחרית אחר בואו לביתו מב' הכנ יתבודד ויניח תפילין דר"ת ויקרא בהם פ' ראשונה דק"ש ואם תרצה לומר איזה תפילות ותחנונים' או איזה פרשיות התורה מה טוב' כגון פ' היראה' ופ' התשובה ודומיהם' וגם טוב ללמוד בהם הקבוע אשר קבע לתורה ללמוד קודם אכילתך כראוי כמו כן בתפילת מנחה תקדים תפילתך לתפילת זיכור ומניית עליית תפילין ותתפלל ואח"כ בבואך לב' הכנ תחזור ותתפלל עמהם' להשלים תפילתך בבור ועשה אותה תפילת נדבה ותחדש איוזה דבר בקשה וחינה אפי' בכרב' אחת מהספרים האמנותיים ועיין מענין תפילת נדבה ואזהרתה היאך להתגב בא"ח הלבנת תפלה סי' ק"ו באורך' כן ראוי להתגב' אמנם מהמנוע מאד לכוהן אנשים מכהם טעמים להתגב כן בתפילת מנחה' כאשר שומעתי מפייהם המנועות' אבל בתפילין דר"ת בשחרית אין למנוע כי קרוב הדבר לעשותו ופשיטא לאלו המפורסמים בחסידות' שאין מהמנוע ואפי' במנחה' ואשר יבג בזה וזה במונחה להניח קודם שקיעת החמה דהיינו בשלפני עמית אירע לו בדרך' שכל המניח תפילין אחר שקיעת החמה עובר בעשה' וי' אכלאו' ובענין תפילת מנחה עזמה להתפללה בזמנה יבא האזהרה ביותר לבעלי דרכים בהנהגת הדרך אי"ה' ואם יהיה זהיר להתפלל בזמנו כל תפילה' או טוב לו יהיה סלה מאל כודא תהלה :

פרק ג

כבר ידעת בהנהגת הליכת לב' הכנ מכל ג' תפילות' שחרית מנחה ערבית גם היאך לרקדקד בזיכור כל תיבה ואות ונקודה' כל אלה לפניך על שלחן בכל מיני מטעמים כאשר אהבת' ועתה יש בידי להבין לך תבטל מתוק לחך אשר לא טעמת ממנו עדיין והוא זה התחלת התפיל' מנחה יאמ' עקידה כן הוא בסידורי האר"י ולה"ה' והטעם לזה מפני שצחק איבנו תקנה תפילת מנחה ויפה בזמנו להזכיר זכותו' ואשר כוהנים כן בבוקר לומר קודם כל כאשר זכרנו בתפילת שחרית ג' כשם האר"י כראש ע"פי דברי הרקנט"י ולה"ה' ראוי ונכון להתגב כן וז' לשון הוהב בפרשת וירא' אלמלא עקידת יצחק אין אחד מכל הכהנים יוכל להפיק רצון שאלתו' מרוב קדוק הדין במקום הזה והיודע סוד והיבין סוד ויהי כי זקן יצחק והנשכיל

טרת הקורש

והסן זה ותקנו לומר והוא רחום קודם תפלת ערבית
 והטעם מבורר לעורר רחמים בעת הדין ובמדרש רות אמרו
 שם ג' שליטים מושלים בגיהנום ומתחת יד דומה והם משחית
 אף וחיומה וכל האחרים ממונים תחתם ודנין כפשותיהם של
 רשעים וסוף דבריו שהמשחיתים הללו שולטין כל ימי השבוע
 מזמן תפלת ערבית ודנין אותן שהיו במחשך מעשיהן ומתהרהרין
 הרהורים על משכבתם ולכן תקנו בתפלת ערבית כל ימי
 השבוע והוא רחום על כי מאותה שעה שבחשך דנין את
 הרשעים ע"י ג' המשחיתים שהם משחית אף וחיומה וכולן
 ככללו בפסוק והוא רחום משחית הה"ד ולא ישחית אף
 והרבה להשיב אפו חמה ולא יעיר כל חמתו ע"כאין אומרים
 והוא רחום בשבת כדי שלא יתעוררו מלאכי חבלה והביאו
 בראשית פ' וירא באריכות זה המאמר ואם נפסד חשקה בורן
 אחריו ותראהו לפי סוד מאמרו אלה יתברר לנו למה
 יעקב תקנה תפלה זו והמשכיל יבין ובתיקונים באמצע
 המאמר כתב וז"ל ויעקב בגין דחזא ברוחא קודשא דחזא
 דבלותא בתרא בסוף וימיא אמר וירא יעקב ויזר לו ופליג
 עמא קדישא לתלת סטרין הה"ד וישם את השפחות וילדיהן
 ראשונה ברישא דאדם ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל
 זאת יוסף אחרונים ובגין דחזא בתר כן עניותא ובערא דלהון
 אמר ושכתי בשלום אל בית אבי ואמר וכתן לי לחם לאכול ובגד
 ללבוש ודוד בגין ללותא אמר רעב ויוסף וזמא במדבר ובגין
 דחזא שכינתיה חרבה ויבישה הוא איבו נטל זערא כביבא
 דבתר דחזא ישראל דחזרובתשובה בדחוא תיקון עשר
 מיני הילולים ובסוף כולהו תפלה לקוד הטעם אזיך כעני
 חזא דכולהו ללותין דניבנא הו אולא ומתעטפין קדם מלכא
 ולא הוועאלין עד דיעול ללותא דעני הה"ד תפלה לעני כי
 יעטיף דעטיף כל ללותין קדמא עד דעאיל ללותי דעני ובג"ד
 אקדים לכולהו מאן ללותי דעני דא ללותי דמעריב דאיהו
 רשות בפני עממה בלא בעלם ומאן מוכן דכרירן ל תפילת
 ערבית רשות איהו כעני יבשה וזדיק עני ויבש וללותא
 דשבת דא היא דקדק לעני כמה דאוקמוסמ"ת שמש בשבת
 דקדק לעניים ובג"ד זריך בג"ד למיחוי איהו כעני לתרעא
 דמלכא בלותי דעמידה דכל שית וזמין דחול בגין שכינתא
 ומתעטף בעיטופא דמגוה כעני ויהא בתפילין לגבי כאביון
 לתרעא דאיהו אדני דכתי סליק לחוסכן היכ"ל דא איהו
 אדני שפתי תפתח כלומר שם אדני גי"ס"ה כמנין היכ"ל
 שם הפתח כתיבתי פתי וזכר אפתח פומי בלותא דערבי
 כשרא קא לחית ביומין דחול לקבלא כדנפשא ללותא דלילא
 ודא נוריא ל לחית בקרי אוריא ל מסטרא דחם ונוריא ל מסטרא
 גבורה דאיהו כדור לליק דאיתמר בי כהר נגיד ונפיק מקדמוהי
 זבלותא דשחרית כחית ארי לקבלא ללותא דכ"כ כדרועוי
 ובדפסי ד"ד בגדין לכל חי דא מיכ"ל ובלותא דמנחה שור
 נחית לקבלא ללותא בקרניו ובדפסי דא גברי אל * ובשבת
 נחית קב"ה בתלת אבוקן לקבלא בת יחידא כהון * ודא רוח
 דשבת ש"ב"ת בתלת אבוקן מתקבל קב"ה ללותא * דאיהו
 שבת בת יחידא דלי * כההוא זימנא חיוון עילאן דאתקריאו
 בשמא ד"ה * פתחין ואמרין שאו שעריים דרשיכס * וכו' כההוא
 שעתא מתפתחין שבעה היכלין היכלא קדמאה היכלא
 דאסה * תנינא היכלא דיראה * תליתיא היכלא דרחמי *
 ד' היכלא דנבואה דאוספקלריא דנשרא * ה' היכלא דנבואה *
 דאוספקלריא דלא נשרא * ו' היכל דקד' * ו' היכל דין ועליהו
 כתוב בראשית בראשית בראשית * אלקי היכלא שביעאה * ואינון
 ו' היכלין לתתא שבעה היכלין לעילא ולקבליהו * ו' קלין דהכו
 לה * וי"ח אוכרות דהכו לה דבהון שש קב"ה בחי עמיון
 ברכב אלקי ריבותיים אלפי שנאן דאינון ח"ע עולמות * ולסוד
 זה ששה הכל ביוצר אור בשבת כי היכל לשון היכ"ל כגד ששה
 היכ"לות והיכל * ו' שהוא קודש קדשים נעלם וד' * וכמה נטורי
 תרעא אית נטורי תרעין דמקבלין ללותין וכל ללות לא איעול
 אלא במדה במשקל * ובג"ד אתמר על ללותא לא יסיה לך
 כפיסך וגומר וללותין חסירין עליהו אתמר תקיל תקילתא
 במאזנייא * ואשתכחית חסר אע"ג דהאי קרא באתר אחרא
 אוקמוה * ע' אפנין לתורה בגין דשכינתא עלה איתמר כלך
 יפה רעייתו ומום אין כך * ולא קביל ללותא דארי כה מומא *
 הה"ד כל אשר בו מום לא יקרב * וכי אית ללותא דאית בה מום
 אין * ההוא דסלקא בלא מחשבה ובבלבולא דדעתא * כ"ט אס
 טעה בתלת ברכאין קדמאין או בתלת בתראין * או באמצעות *
 ובג"ד אוקמוה מ"מ טעה בג' ראשונות חזר לראש * ובאחרונות
 חזר לעבודה * ובאמצעות חזר למקום שנוכר * ובג"ד אתמר
 בלותא מייעלה פהרה * וכד ללותא סלקא אבדועא ימינא *
 או שמאלא דאינון שחרית ומנחה מה כתיב ביה שמאלו תחת
 לראשי וימיני תחבקיני * ללותא דערבית איהי מטה ובגינא
 איתמר וישב ישראל על המטה * (והוא סוד משכ"ן שהוא
 ר"ת "מטה" שלחן "כסא" נר) דאיהו בבי מרעא בלותא דאיהו
 זילה כעוטף שפברתי מהס וגומר * וכד ללותין סלקין כדקא
 יאות כרוזא נפיק ואמ' שאו שעריים דרשיכס ובג' ואמרין מי זה
 מלך הכבוד מסטרא דאימא דאיהו מ"א אתקריא * ה' עוזו ובבור
 מיטרא דשכינתא תתאה מי הוא זה מלך הכבוד ה' בלאות הוא
 מלך הכבוד שלה * ואם ההוא ללותא לאו איהי שלימא במה
 מלאכי חבלה רודפין אבתרה ואתמר כל רודפיה שגינה בין
 המזרים * ובג"ד מללין והוא רחום וכפר עון דא סמ"אל דאיהו
 נח"ש * ולא ישחית דא משח"ית * והרבה להשיב אפו דארי אף *
 כל חמתו דא חיי"ה * לא ירדו בתר ללותא וכמה מלאכי חבלה
 תליין מינייהו * שבע אינון ממוזין תליין מינייהו שבעין וכל
 רקיעא ורקיעא אינון מקטרגין ותליין מינייהו אלק רבוא *
 ואם ללותא סלקא שלימא בעיטופא דמלות בתפילין על רישא
 ובדועא

וזכור עמ' איתמר בהון וראו כל עמי הארץ וגומר. עס
 ה' אוקמוה דא תפילין דרישא ומיד דחזיון עס ה' על רישא
 דבלותא דליה ארבי יו"ד ותפילין עלי' מיד כולן דחלין
 ומלועטין מבלותא ומנהון כפלין ומנהון דרחין הה"ד יפול
 מלך דאף. וז"ל שלסוד זה נקראין תפילין וגם עבודה
 נקראת תפלה מדקאמר ומנהון כפלין כשראין שמתפללין
 בתפילין ומביא פסוק יפול וגומר. כיון בזה לומר שתפילין
 ותפלה לשון הפ"ל ר"ל שמתפילין כוחות הטומאה. כמו שאנו
 מרמזין במילות ומירות. שזממין את הקליפות כן הוא בדרך
 הזה (בענין תפלה ותפילין לשון הפ"ל ר"ל) ולית מאן
 דקאים קמי תרעא דבלותא ועליה איתמר לא יבשו כי יבכרו את
 אויביהן בשער. כלשון דליהו תר"עא דמלכא עכ"ל הקדוש
 לעניינינו. הנה שניהם שווים לטובה המאמר דמדרש רות
 והתיקונים שניהם מזהירים תפלת ערבית אף שבמדרש
 רות דקף על פני המים ולאגלה אלף טפח. ובתיקונים הלך
 לעומקי הים וזהו ענין עד התיס. כמבואר למשכיל. וגם בתגלה
 לנוסוד גדול הנכרך לנו מאלד להוהר להתעטף בעטופא דמזיה
 היינוטלית בזכות. ותפילין ברישא וזכור עמי כאמרו בריש
 המאמר. ובג"ד דר"ך ב"למיהו יהיה כעני לתרעא דמלכא
 דבלותי וכו'. ומתעטף בעטופא דמזיה כעני ויהא בתפילין
 לגבי וכו'. וחזר וכפל באוהרתגם בסוף המאמר כאמרו ואם
 כלותא סלקא שלימא בעיטופ' דפלו ובתפילין על רישא וזכור עמי
 איתמר בהון וראו וכו' וכבר עלתה זכרון תפילין לפנינו למנהג
 בפרק ב' מזה הסדר. ושם כאמר היאך להתנהג בהם. ודי בזה
 למיניס ולאזהבי ה' לשומרי מצוותיו וסוקותיו ותורותיו.
 זכותם יגן עלינו. להיות נוזלים וכל כרותינו ויבא ה' ואל
 במהרה בימינו אמן.

פרק ה

ומה ליעוד לדבר ולחבר מענייני תפילת
 מנהג וערבית. כי אף המעט מועיר
 שיש לאל ידי להודיע מנעתי ממה
 טעמים שהודעתין בהם. ועוד נשאר בידי טעם משושה והוא
 זה. אם לחמים ונכונים. הם מעמנם מבינים. כי כבר גלו
 וידוע להם כל אלה העניינים. ואם לעם הארץ להודיע איך
 קץ כי כל אלה אינו מספיק להבינם בענין הקבלה. וגם כירי
 להם פירוש המלה. לשבח לאל כורא תלה. ואם לבינונים
 שהם אנשים שבערטי די לבם ג"ב בזה שכתבנו לכוין בענייני
 השמות היוצאים מה"ת וס"ת. וקטן קי"ג כוננת כאשר כתבנו
 בפרקים הקודמים. וכן ראוי להתנהג עם אנשים כמנוי בתחילת
 לעורר אותם ולמשוך לבם מעט מעט בדברים ההם פעם תגלה
 אליהם איזה ענין פתאום. ומיד תתבסס ותתעלם מהם
 בראש ושוב כמראה הכוכב. ופעם תדבר עמהם מאחרי מסך
 עב ישמעו קולך ולא יראוך. ופעם יואחזי לטיף דק עד
 שתלשיב לבם ותביא את שקמם בקרבם וישגו באהבה תמיד.

טהרת הקודש

קמייה ולית ליה כדאי להסתכל בה. ה"ד ויסב חזקיהו עניו אל הקיר. ובג"כ לא בעי למיהו חוץ ביכולין הקיר. וכל זה כשהוא מתפלל שלא מתוך הסיוד אך גריך להעלים עיניו. אבל כשהמתפלל בסיוד וכוונתו בכל ימיה באת וקודם הלין בזה כלום. ובלגד שלא יסתכל לגדים חוץ מזהו:

ואחר התפילת ערבית. אל ידבר בדברים בטלים בדבולו לביתו. רק יוכל לשובע נפשו וילמוד מעט איזה פרק או כל מה שיוכל לעסוק בו. כדי שיבא גם נשמתו למעלה שבע מד"ת ויקרא ק"ש ככוונה. כאשר היא כתובה לפניך. בשערי יוון ובשאר מקומות. ויחיה לישון כדי שיוכל בקל לעמוד בחזות לילה. במזכור זה ד"ח בארבות טוב טעם ודעת. כי עיקר הלימוד הוא בחזות לילה. ועוד כתב ד"ח כשרואה הקב"ה בעין השגחתו את האדם שאין עבודתו רגווי לפיכך ראוי כותן מבוטל לפניו שלא לעמוד בחזות. שלא יתקיימו בו כל המעלות הטובות הנאים להקמים ללמוד בחזות וכו'. והנה ע"פ זה כל אדם המונע מלימוד חזות. ידאוג פן הוא מאכזים הללו שאין עבודתם רגוויים לפניו. וע"כ הוא מונע אותם מלקום על ידעשה תשובה להרעים המבוטל ההוא ולהסירו ממנו ויתפלל על זה שיעורוהו השם לקום בחזות לילה. ושיעור עד היום. והתפלה זו יתפלל קודם שישיב אחר ק"ש או בשמוע תפלה. (זה נוסחא בסידורי האר"י זלה"ה):

רבין העולמים אתה בראת עולמך כרצונך הטוב כפי מה שעולה במחשבתך הקדומה. ובראת השמים וכל זבאים. והארץ. וכל אשר עליה. ואדם עליה בראת. ונפחת באפו נשמת חיים למען יכיר גדלך ותפארתך. ואתה מחיה את בלם. כי אתה הוא נשמה לכל הנשמות וחיות לכל חי. והנה נא ה' אלקים אפקיד רוחי וכפשי ונשמתו בידך הטהרה והנאמנה. ואתה ה' אלקים תטהר אותי מטומאתם וחלאים שנדבק בי. ע"י מעשי הרעים. ותחזירם לי בנחת רוח בהשקט ובנחת. ועשה ה' אלקי' שיעור אותי רוחי בחזות לילה ממש לקום על משמרתו להסתכל לפניך ה' וללמוד תורתך כי אתה ה' אלקים מסייע לבאים לטהר לפניך. ועתה ה' אלקים סייעני ותוקני ואמלני במצוה הזאת שאקום ככל לילה מחזות ממש. ואל יאירע לי שום חולי ראש. שום נזק מזה ושמע תפילתי כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה. ואח"כ ביאמר פסוק זה ה' יפטר והסוף:

עורה כבודי עורה הנבל וכינור אעירה שחר' ג"פ שחר אעירה וכינור הנבל עורה כבודי עורה: ג"פ

וכבר כתבנו די אזרות לקימת חזות לילה וגם עתה אודיעך ועוררך במאמרי הוזהר. וז"ל ובפגלו הלי' ממש איתער שמשא ממלקדמין וורדא קדישא סלקא ריחין (היא המ' ג'מות הנקרא' ששנה) והיא המלך

משבחת ומרומת קלא. (ר"ל ע"י התעוררת הקול שעולה מהתחתונים בשעה שהיא מתעוררת ככ"י דלעילא ומשבחת וארומת ג' בקלא) וכדון סלקא ושריאל לרישא לעילא בשמאלא ושמאלא מקבל לה. (ר"ל בשעה שהיא סלקא לרישא דנעלה ת"ת כי אז היווה ואומר בשמאל כי בריאתה פנים פנים הימין שלה באה נגד שמאלו ושמאלא מקבל לה ר"ל שאן עת רצון שגם השמאל מקבל אף שדרכו לדחות כנגדע שמשא דוחה וימין מקרבו וז"ל) עוד ס"ה א"ר אליעזר בתחלת שעתא קמייתא כד נשף ימא ועייל שמשא מארי דנופתחן דמוכא על שמשא על בתליסר תרעין דפתחין ביממא. בתר דעל ככל אינון תרעין סתימין כרווא קאים ושרי לכרווא קאס מאן דקאס ואחיד לאינון מפתחין בתר דסיים כרווא כל אינון נטרי עלמא מתכנישין וסלקין לית מאן דקאס דפתח קיטר' כול' משתפין כדון דיכין דלתת' מתערין ואוליין. ושטיין בעלמא וסיהרא שרי לאגהרא ומארי דיבבא תקשין ומיילין תקשין כתיינות כדון מתערין שירותא ומזמין קמיה מאריהון כמהמארי תריסין קיימי בקיומיהו. ומתערין דיני דעלמא כדון בני נשא כיימין ונשמתא נפקת ואסדה' סהדות' ואתחייבת דיניא וקודשא ב"ה ענד חסד כב"כ ונשמתא תנת' לאתרא כפלגות לילא כד זיפרין מתערין. (ר"ל סתרגוליס) סטרא דזפון איתער ברוחא וקאים בקיומיהו. שרביטא דסטרא דרום וכטע כההוא רוחא ואתבסס כדון הקב"ה איתער. הוא בנימוסי' לאשתעשע עם דליקייא בניגתא דעדן בההוא שעתא וזאה חולקא דב"כ דקאים לאשתעשע באורייתא דהא קב"ה וכל דליקייא דנגתא דעדן ליתין לקלי' ה"ה ד' הושבת בגניס חבדריס מקשיבים לקולך ולא עוד אלא דקב"ה מושך עליו חד חוטא דחסד למיהו נטיר בעלמ' דהא עילאין ותתאין נטירין ליה ה"ה ד' יומס ילזוה' חסדו ובלילה שירי עמי עכ"ל. ובזהו חדש במדרש הנעלם פרש' בראשית א"ר יוחנן אמר רב כשהקב"ה יולא מאותן העולמות דכסיף בהו ובאלהכנס עם הדליקים בג"ע הוא ממתין ורואה אי שומע קול עוסק בתורה דתנן ההוא קלא ניח' קמייה מכל שירין ותושבחן דאמרי מלאכי השרת לעילא ה"ה אל בינת אבון ירדתי (ר"ל ישראל שנמשלו לאבון ככודע). לראות מאי לראו' לראות אותן העוסקים בתורה. עכ"ל לעניינינו הנה המאמרים האלה מעוררים אותנו לקום בחזות לילה. לעשות חת רוח ליוצר כל. בזן ראוי לנהוג לכל א' להתנהג כאשר הורה החכם בעל ד"ח זלה"ה בענין אביילה והלימוד בתחילה הליילה ככ"ל. ובענין ק"ש שעל המטה אשר כבר היא מואעת לפניך בבגדי בון וארגמן. ותוע' לת' לשיכ"ה במטה זב"ה וכסף דכסף בה' קב"ה להשכיבך ולהקיימך. כשע"ל ובמהרמ"ק ובספר זאת חקת התורה ובספר באר מייס' חיים' תמוזא הכל באר היטב. ואין לנו לדחש מה דברי ואחון באיוס מהס' שתרצס ותכוין לכך לשמים. והעיקר להסתכל אחר ק"ש התפילה ה"ל לקימת חזות לילה. כי מי הוא זה ואיזהו אשר מלא לבו להקניט המלך

עלמך שיהא נוסף נקי מזאתך. ולך שב עסוק בתורתך. עד
 עתה באלה התעטף בטליתך. ולהניח תפילין בראשך ובזרועותיך.
 וכל לב"ב ככב ותתפלל בכל כוונתך. תבטל ותסיר מן כל
 הדברים רוע מחשבתך. או תקראו ו' יענה אותך.
 ויתן לך כל משאלותיך. ותגליה בכל ארחותיך. ותוסף
 לעשות וכבוד וכלים ועניים יהיה בני ביתך. וישגא אחריהך
 מראשיתך. ותזון תהיה לחיי עו"ב כשאר חבורתך.
 ופרוך ה' אשר עזרני עד ה'ה. כה יעשה לי אלוקים וכה יוסף
 דעת בתורתו כאשר עם לבני זולתי פי קראתי. כי ה' יתן
 חכמה מפיו דעת ותבונה:

המלך מ"ה קב"ה. ושלא להשגיח בכל כרווי הכ"ל. וכבר ידוע
 לך מענין התרנגול שקורא בקול ראשון ואמר שאו שערים
 ראשיכם וגומר קול שני הוא אומר מי זה הוא מלך הכבוד וגומר
 קול שלישי הוא אומר עמדו לדיקים ועסקו בתורה מי שיהיה
 שדרכו כפול לחיי עולם הבא. קול רביעי הוא אומר עד מתי
 עלל תשכב מתי תקום משנתך. ככן אתה בן אדם. קום מה
 לך נרדם. אלוקים עם הגדיקים להשתעשע בג"ע הולך. ורואה
 וממתין להקשיב קולך. כי קולך ערב לו מכל נופת לוף דבש
 וכל טעם. וכעבורך מוכן להעביר מעולם הזעם. ע"כ קום
 לך רד מהר ממטתך. ונטול ירך ופניך ולבוש שמלתך. וכדוק

ובזה נשלם סדר הנהגת לילה. בעזרת אשר לו אתו הסליחה והמחילה:

ועתה באתי לכתוב בעזה מענייני שבת

ואת אחי אני מבקש שיהיו בעיניהם דברי אהובים וחביבים. כמל וברביבים:

פרק א

בני לדברי הקטיבה. לאמרי הט אונך.
 ואל יליון מעיניך. ושמרם בתוך לבבך.
 כי חיים הם לכל מולאיהם. ולכל דבר
 מרכה מוסר ויראת ה'. והנה הואלתי לדבר מהנהגת שוי"ט
 קלת מהם הידועים מהדיון ורק לעורר על הקיום שלהם באתי.
 וקלת מהרמוי וסודי ה' ליריאיו. להודיע לבני אדם כמוני.
 כי אבני הקטן שבקטנים. ידעתי שלא ידעתי ואם קבלת כטפה
 בים הגדול בריון וסודין אף לואת יחדר לבני. שמה שמעתי
 ולא אבין הדבר על כוריו. ואם שמעתי ואבין שמה שכחתי. כי
 השכחה גוברת. מרוב ההרפתקאות והזרות שעליכו עוברת.
 ויהי מהראוי למנוע מלעלות בהר הגבוה מעל גבוה ולא לבנוע
 אפי' בקנייהו. שלא להעלות על הספר אלה הדברים הכומסים
 וכסתרים. אמנם ראיתי לייך לפני ממיחאתי. ולכתוב מה
 שקבלתי ומה שמלאתי בספרי המקובלים שקריתי ושייתי
 ואמרתי אשא שמומם על שפתי וביותר השם הגדול הנכבד
 רשכ"י תנאי אשר בעבורו נברא העולם. וסימן על זה נמצא
 בהקדמת הפירוש. שעל ספר עשרה מאמרות. וז"ל בראשית
 בר"א ר"ת ראה אלוקים שמעון יוחא' תנאי' כנו ר' אליעזר.
 באלה חפצתי באמרי פיקדושים הללו. וכדומים להשתעשע
 ושלא אשכח דבריהם דברי מוסר ותוכחה והנהגות הקדושות.
 שמלאתי בספרים. חברתי לי החבור הזה להיות לזכרון.
 תמיד לפני ולהניח לבני ואחי ורעי אחרי אם השם יוכני.
 ומעושה בראשית אשאל לקיים כי ואנכי אחיה עם פיך והורתיך.
 אשר תדבר ותחבר. והנה אחי ורעי כבר הודעתי אתכם בזה
 שקבעתי לי יחידות גדולות ומזקות לתלות בהם כל דברי.
 וגם עתה באתי לקפיד מזה. כי ודאי האיש הבא לשקלו

דעתו בדברים באלה מבלי ראיות אמיתיות מספרים
 ומהחכמים אשר יש לסמוך עליה מחטיא הכוונה ולא עולה
 בידו כי אם אשמה רבה. ככן לא תהרהרו אחרי מחשבת
 פיגול. ועל כל פשעים אשר תמלאו תכסה אהבה שבין אדם
 לחבירו כהאמר הכתוב ואהבת לרעך כמוך. וקודם שכתב לדבר
 בהכנה שוי"ט נדבר מערבי שבתות וי"ט. כי מי שלא טרח
 בע"ש מה יאכל בשבת. והרמז גם עוה"ז והעוה"ב כדוע.
 ויש עוד סוד בדברי. ידעת שהמלכות בקראת שבת מלכתא
 כמלא יסוד כמו ע"ש. ובאם שלא יריוח האדם לעלמו לעורר
 ולהמשיך שפע מכת"ר עליון ליסוד"ר כראוי ע"י כוונתו. בסוד
 ואך יעלה מן הארץ כדוע. שאז באסף הכל ליסוד"ר והוא
 מחסיפ מלמכ"ת דלי"ת לה מנרמא. א"כ מה יאכל בשבת שפיל
 המלכות"ת אם לא נרם לה מע"ש וד"ל:

פרק ב

מהנהגות ערביי ימים טובים נדבד אי"ה
 במקומם בשלש רגלים. ועתה נדבר
 מהדברים השייכים לקראת שבת והיאך
 יתנהג בע"ש. ושיראה להוסיף מחול אל הקודש. שאור ליום
 הששי מיד זרזך אתה להתעסק בכל לרבי שבת. כאשר ידוע
 מהנהגת החסיד הגדול מוה"ר אברהם הלוי זל"ה אשר
 חיבר ותיקן תיקוני שבת שדנפסים בסוף קנ"ח שהעיד עליו
 האר"י זל"ה שהוא ה' גלגול ירמיה הנביא. והוא היה
 אפטרופוס גדול לשבת. שבליל ששי היה הולך ב' שעות קודם
 היום להסיר על הגשים שיקימו ויכינו את אשר יביאו ליום
 השבת. ושילישו מיד העיסה לכבוד השבת. וה' ויהי
 מתרה בהם שלא ימלא שום תבשיל שיביא לו אפי' על גבי אש.
 סמוך לשבת. וכך היה אומר להם תדעו שאם אמלא כן אוי
 אקח

טהרת הקודש

אקח את אשר אמלא ואחלק לעניי שבהקדש וחי הנשי מתפחות
ממנו ומחדות על דברו וזרות עמון בזריות נמרץ להקדים
עסק הכנת שבת במה דאפשרי וכן נמלא בתוב ככתבי
דתלמידי האר"י שהעידו על האיש החסיד הנ"ל שמוציא שפתיו
שמוור וכן עשה שסמוך להכנסת כלהשבת מלכתא חזר על
כל הבתים וראה אם כן עשה לפי דבריו ובמקום אשר
ראה שלא בדת לקח וחלק לעניי שבהקדש ושאר דברים הנכבדיו
הנמלאין על החסיד ההוא בכתבי תלמידי האר"י אין לספר
כי אין מספר כלל הדבר שהיה אפשרופם גדול לשבת ע"כ
אם אין לנו מי שידונו דברים אלו לזרז את עצמינו בזריות
גדול לעסוק לכבוד היום הקדוש הוא יום השבת הגדול מכל
הימים ראש כל הימים מפונק ומעונב ומשובח ומהולל ומקודש
ומכל הימים מרבוץ לכפש החיים והמתים וכבר ידוע לך
מה שאמרו רז"ל שיש לאדם להכדיל עד יום השלישי בשבוע
והענין הוא כי שלשה ימים ראשונים מהשבוע הם משבת העבר
ושלשה ימים האחרונים הם משבת הבאה ולכן ביום רביעי
מזוה להכין את עצמו לקבלת תוספת נפש ביום השבת כגודע
ל"ח וכמובאר בספר זאת חקת התורה ע"ש וכבר ידעת מה
שכתוב בספר שמלות עשה היא שתאמר תמיד ביום ראשון
בשבת יום שני בשבת וכן בשאר ימי השבוע וזוה תשיב
להכנת שבת וביותר בליל עשי לרדך האדם לכוון בסוד הכנת
שבת שהוא יסוד המכין לשבת שהוא מלכות כגודע ל"ח
חק"ש שעל גבי המטה בענין ג' הכו כנגד ג' עליונות וז' קולות ז'
תחתונות ע"ש ואין להאריך וכלל הדבר הוא שם שחייב להכין
הכנה זו כדי להשיג שבת יתלא זה מוכן ותהי קבלת שבת
בתיקונה ומנאתי עוד שם וז' ולכן לרדך שתקדים מן יום
הששי להכין אורך השבת ולקנות כל דברי שבת ביום הששי
ולא ביום החמישי וכל מה שיקנה יאמר לגורך ולכבוד שבת
לקיים וחי ביום הששי והכינו את אשר יביאוי ויהו אם יש
לחוש פן לא ימלא כל דרכו ביום הששי יכול להכין מין החמישי
ג"כ אוקודם כמו שזכרנו בהלל ושמיאל מלא בהמה באה ואמר
זו לשבת וכו' וחי אוכל כל ימיו משל שבת וזה מדה אחרת
היא לו שהיא אומר בדרך יום יום מיהו בין למר ובין למר
יום הששי הוא יום אחרון להכנת שבת ועכ"פ בו ביום יהיה
זריו ולהקדים במלות ההכנה טוב מאד ועיי' בדרור המור
דף כ"א ע"ב ענין זה שדריכם להיות ורזיון ולהקדים במלות
זהו ראו לכל אדם למחול על כבודו ולעסוק בעצמו ולקנות
דברי שבת מלכתא ובאשר מאתי כתוב בקונטרס אחד ישן
בזמן הזעתק מהכנסת הקדושת הנהגין בימי חכמי הארץ
ישראל ארץ הקדושה תוב"ב וכן הי' המנהג מקדמת דנא בין
החכמים הגדולים החסידים שהי' נוהגין גם כל ימי השבוע
לקנות בעצמן כל דברי ביתם מרוב הענוה שהיה בהם וז' שם
וכמה גדולה היא הענוה בין ת"ח ב"ל קונה לעצמו כל

זכרי ביתו ע"י עצמו הקמת והלפתן והירקות והבשר
והמלח והפירות והולכין לשאוב מים מן הבאר וכו' בושאים
כדם על שמים כא' מן המשרתים וכן כל עבודת שלהם
בכתף ישאו וסיפר לי בהר"ר מנחם במהור"ר אברהם
גלאנט"י שחיבר ספר קול זכרים על איכה איך שפעס"א הי'
מוליך אביו על שמו שק"י עם קמת מן השוק ובא מאחריו
הרב הגדול ואב"ד במהור"ר שלמה שעב"ש ז"ל וחסק מעל
שמו של מוהר"ר גלאנט"י ז"ל וישב על השק ואמר הריני
נשבע בחי' בני שלא יוליך השק הזה שום אדם לביתו דונר כ"א
אני אוליכנו כי אני חזק ממנו להוליכו ומהר"ר אברהם חילה
פניו מאוד שלא יעשה לו בדבר הזה ולא אגבא בר' ובקשתו
והוליכו לביתו השק הזה בעל כרחו וכמה חידושים גדולים
כאלה עיני ראו בקונטרס ההוא מגדול העניות הת"ח וגם
שאר חידושים ולא הארכת להשתיק רק קצת הנכרבים
לענייניו באין וכן בשאר מקומות אכתוב קצת מהם ואשרי
הוכה להם ללמוד הנהגותיהם הישרים ולקיימם כי בולם
המה מעשי חסידות וענוה גדולה אשר אין כוונה נמלא בינינו
וינא לנו מזה שראוי לכל אדם גדול וקטן כא' ימחול על כבודו
ויתעסק בעצמו ביום הששי לכבוד שבת ובאמר מליבו בחדו"ל
שכמה ת"ח עשו דברים שאינן לפ"כ רק שמחלו על כבודם
לכבוד השבת ומי רואם אלו עושים כן ואינו עושה כמותם
לכבוד את יום השבת קודש בפרט אלו בזמן הזה בח"ל שאין לנו
זכות אחר בדאיחא במדרש פירשתי בראשית פי"א ר' ישמעאל
שיליה לר' א"ל בני בכל בזכותה הם חיים א"ל בזכות התורה
וכני א"י בזכות מה א"ל בזכות מעשרות ואנשי ח"ל בזכות
שהן מכבדין את השבתות וי"ט וכו' ואין לך כבוד גדול מזה
כשמתעסק בעצמו ע"כ כל א' לפי עניינו יעשה"א אם הוא
רביל לילך לפעמים פשיטא שילך לכבוד שבת ויקנה בעצמו
ואם הוא יושב פנימה יעשה בביתו דבר מה וכלכל שלא
יענה עצמו מכל וכל ועי' בשל"ה דק"ל וקל"א במסכת

ראוי

שבת שלו מאריך בהכנת ערב שבת
לכהו בע"ש שלא ילך על איזה סעודה שנעשה
בזכרים כן נמלא בשל"ה בדף קל"א במסכת
שבת שלו אבל עי' שם ומראה שגדחו דבריו
מפי רבו הגאון החסיד מוהר"ר שזלה"ה ועם כל זה נ"ל שכל
אדם יבחין עצמו בטבע אכילתו ואחר זה יתנהג כיום לך אדם
שלא יוכל לאכול כ"א פעם א' ביום ודאי אין כוון לבטל עונב
שבת מפני סעודה אף שהיא של מזוה ג"כ ואם יודע בעצמו
שא"ל לאכול בלילה כשיאכל בסעודה שילך לה והסכרס לן
שילך מאיזה טעם אזי עכ"פ ימנע באכילה בכל שיוכל לאכול
אף מעט גם בליל שבת ויהיו שניהם טובים כא' שזה וזה
יקיים ואחר חגי היום אחר שהכנסת והכניות כל דברי שבת
תקרא הפרשה ששבע הזאת שנים מקרא ואחד תרגום כי גם

זה המנהליוס השבת כבוד ל"ח' ואודיעך קלת כונת קריאת
 שמו"ת והוא זה' דע כי המקר' הוא הפנים והתרגום הוא
 האחור' וכן אמר הנביא והנה כתובה' פנים ואחור' והנה
 פנים לאמר לשון רבים ואחור לשון יחיד ולא אמר אחוריים'
 אלא הוא הדבר שהפנים רמוז למקרא הנקרא פנים כג"ל וזה
 רמוז על קריאה שנים מקרא' ואחור הוא התרגום לקרותו רק
 פעם א' והנה שנים מקרא כנגד ת"ת ויסוד והענין כי שנים
 מקרא הוא ר"ת שם והוא גי' שד"י והוי' הרומזים לת"ת ויסוד'
 בגודע ל"ח' וכן מקרא בני' שם עם המלה להורות על כ'
 שמות הכ"ל שם כת"ת ויסוד' והטעם למה התרגום נקרא
 אחוריים כי תרגום בנימטריא תרדמה והוא שהנסירת
 האחוריים היתה ע"ר תרדמה במש"ה ויפל"ה אלקיים תרדמה
 ובו' עוד טעם אחר כי בכל ספיר' מי"ש הוי' והאחוריים של
 הוי' הוא כוה' י' ה"ה' ו' ה"ו' והוא גי' ע"כ והנה אחורי הוי"ו ת'
 ג' מחב"ד ו' מח'נת ו' מח'ה' סרי ג' פ"ר' כוונן תרגום'
 וכלם כותבים אל המלכות ודי':

ובקריאתך

תכונן בכל שמות הוי' שבאותו
 סדרה בלם במלוי ב"ן שהוא
 דהה"ן וזהו הכוונה שבכל ימי

השבוע לרדך לקרות סך הכל כ"ן פסוקים' היינו על זה
 הסדר' ביום א' יקרא מפסוקי הפרשה של השבוע ששה פסוקי'
 ראשונים שמו"ת ובי"ב ה' פ' שמו"ת ובי"ג ד' פ' שמו"ת' ואח"כ
 ביום ד' ו' פ' שמו"ת יוס' ה' פ' שמו"ת ולילי יוס' ו' ד' פ' ו' ו' ו'
 תרגום' וזה ב"ן פסוקים' וביוס' ו' כל הסדרה' והפטורה'
 והמוזמר של יוס' כגודע ל"ח מכתבי האר' ויבא לפנינו בקרא'
 בזה הסדר' ויכוין בקריאת סדר הימים הכ"ל באב"ג להשיג
 גשמי יתירה' ונפס רוח' משבת העבר' וכד"ה וילוי ו' יוס' ו'
 של שבת כבא' ובקרא התרגום כע"ש יכוין ג' כ' כלל שמות
 הוי"ה למלוי ב"ן כג"ל רק שהם שם בסוד ריבוע שהוא אחוריים'
 וכן בשבת כשאתה שומע מפי הש"ן תכיון ג' כ' בכל שם כג"ל ולא
 תקרא עמו בלל כאשר יבא לפנינו האזוהרה היא' והמוזמר
 בסדר הקריאה שמות בע"ש הוא ע"ז הדרך דוקא' שיקרא כל
 פרשה ופרשה היינו סתומה או פתוחה שגורמת לפניו על הסדר
 הנכון ששם"ת זה נקרא פרשה' אותה יקרא שנים מקרא ביחד
 ואח"כ פעם א' תרגו' ולא כמו שגויגין לקרות פעם א' פסוק כל
 הסדרה ותרגום כל הסדרה ואח"כ פעם ב' פסוק או שנים מקרא'
 כל מקר' ומקרא ותיקף יקרא עליו התרגום רק כג"ל ועיין בשל"ה
 דף קל"א ע"א וע"ב באורך אזוהרה זו ושם לאמר שאפילו ב"ט
 יקרא א' תרגום ויהיה שכרו עכ"פ כקורא בתורה כן הוא בשל"ה
 דף קל"א ע"ב' ולעולם התרגום יקרא בני' טעם כגודע ל"ח
 טעמו' והוא גם בשל"ה דהב"ה דף הכ"ל ע"א' והוא גי'
 סב' עליות אותיות נקודות טעמים רק בתורה שככתב' וסי'
 לדבר מלאתי' ולקח הכהן הענא כ' טו"ן נ"א ה' חומשי תורה

"נביאים" כתובים "טעמים" נקודות "אותיות" ל"ר רק כספן שהן
 תורה שככתב כג"ל הוא בטעם ולא התרגום:

בספר

הקנה כתב טעם שנים מקרא נגד וא"ו
 ומשך הוא"ו וא' תרגום נגד העטרה' והוא
 מכוון לאשר כתבנו לעיל כי הת"ת ויסוד'
 הם וא' ומשך הוא"ו' ותרדמה סוד אחוריים הוא רמוז עליה
 זל"ל' וקריאת שמו"ת אחר חלות בע"ש קודם הטבילה כן הוא
 בשל"ה דף קל"א ע"ב ובהב"ה דף קל"ח ע"א כתב שם סדר הנכון
 וליטול לפרכיו ולקרות שמו"ת ואח"כ הטבילה ע"ש' ואנכי
 סדרתי נטילת לפרכים סמוך לטבילה כי כוונתי על הדבר
 עוד אודיעך דבר גדול אשר מלאתי כתוב בענין קריאת שמו"ת
 בשתקרא כמו שאכתוב בסמוך ותכוון כאשר כתוב לפניך' אז
 תקרא וס' יענה שיהיה מקובלת לפני הכורא יתברך' וכאשר
 שעלה במחשבה לפני לכתוב כבאן הדברים ההם' אכתוב הכל
 באשר מלאתי שמה' האמנם יש בהם דברים שאין לאן מקומם'
 עם כל זה תנה לבך להם ותקשרם על לוח לבך להעמידם על
 מקומם הראוי להם':

והנה

פרשיות בכל התורה דהיינו סדרות המה ג'ן
 כי זוהי הכרעה לוינה נקראת בשבת' והסי'
 להם יוסע ג'ן וכו' ומחס תמלא תרי"ב
 מוצת ככללות רק כל"ו פרשיות בלבד ואלו הן הנקראים קדש
 קדשים וסי' להם ל"ו הקשבת למזלות' והמה כנגד ל"ו לדיקים
 המוקיימים העולם בכל דור ודור כגודע' ע"ה המלות והמעשים
 טובים שעושים' וע"ו פרשיות המה אשר אין בהם מהמולות
 עלל וסימן להם תהום אמר לאבי ה"אוכו ובקראים רק קדש'
 ואין לדרוש בהן למזל או עוד סימן' כי הסי' על זה ל"ו ה"א
 דורש אין לה והמשביל ביון' ע"כ מה שמלאתי והעתקתי
 לתועלת האנשים המבקשים את ה' ככל' וזוהי לתועלת
 הסופרים' שידעו ויבינו את אשר יכתבו' ולא יהיה כתיבתם
 כמו שמעתיך דבר מודבר בלבד שאז בוודאי אינו יודע' או חסר
 או מהיתיר' רק שאין לו אלא מה שעניו ראות' ומהו כסוד
 לעשות כן בכתבי הקודש' ובפרט בס"ת הלא כבר ידעת ס"ה
 שחסרה אות אחת או יתירה אות אחת פסולה' בכן כמה ראוי
 לסופר לדקק ולעיין ולתקן כל דבר קודם שיבא מתחת ידו'
 באופן שלא יבא דבר שאינו מתוקן מתחת ידו' ויהא ירא שמים'
 בכל דבר עשייתו' וזר"ך לזהור בפתוחות שלא יעשה סתומות'
 או סתומות פתוחות' ושאר דקדקי אותיות עקומות וכד"כ חסר
 ויתיר' או גדולות וקטנות' או כפולות' ובעיני פתוחות
 וסתומות ושאר דברים הנ"ל' הזכיר בהם הרב מהור"ר יעני'
 בספרו הידוע לך ע"ש' וכלל הדבר כי על קו וקו תילי תילין
 הלכות' ובפרט הסוד גדול הכ"ל בהם בכלום' ונמלאים
 דרושים ע"פ פשוט וע"פ סוד על כלם ככמה ספרים' אך מיוכל
 ללקט הנפזרים' ואף שיהיה קלת בידו להעתיקם' מעניתי
 מהטעמים

מהרת הקורש

והטעמים אשר כבר הודעתיו בהם אך אעתיק לך דברי
 התעוררות הלב דלישאל קדישא לישאל דהבא לשון זהרית
 דספר הכהירבאור זשיר והבא ג"כ ברקנטי פרשת לך לך
 דק"מ"דו"ל שליש מהלי התורה אורח החכמה רוח אלקים
 חיים מלמד שחב הקב"ה כל האומות שבתורה ומקן ברוח
 ועשה בבורותיו והייבד כתיב אין צור כאלקינו אין ציר
 כאלקינו וע"כ דע כי מלות התורה הן מחלקים לדרכים רבים
 וכל מלה היא עקף א' ואברא' מהצורה עליונה עד שבתשלום כל
 התורה כולה נמצא האדם עליון שלם כי כל ספירה וספירה
 מעשר ספירות יש לה תיקון וחיבר עם הספירה הסמוכה לה עד
 שיתחברו כולן ויעשו צורה אחת ולפי עומק ההשגה הואת
 נתן לנו התורה שלימה מבראשית עד לעיני כל ישראל והנה
 כל אותיות התורה בו בלורותיהן ובאיבורן ובפירוזן ובאותיות
 עקומות ועקושות חסירות ויתרות קטנות וגדולות (וכפולות)
 כתיב האותיות סתומות ופתוחות וסידורן הן סדרים עשר
 ספירות ולכן היה הצורך לספור האותיות והתיבות וכתב
 ולא קרי וקרי ולא כתיב כי כולה בנין אלקים חלובה בשמו
 של הקב"ה וע"כ ס'ת שחסרות א' או יתיר א'ת א' פסול
 לפי שאין זו לורת הי"ם מאחר ששינה אותה מאותה הצורה
 וזה מאמרס'ז'ו' דוגמ'ן חלי התורה באותיות כי הו' הוא קו
 האמצעי (ו"ל דע'ת מספקו חו"ל באמרס'ז' הוא מהחזי דהך
 ביסא אודיה גימט' כי הוא' והרומו לקו האמצעי הוא משה כלפי
 חסר ויתר וע"כ לא הכריעו בוכי הוא המכריע בין שניהם ונטה
 אע"פ ככ"ל וד"ל ומבראשית עד אז רמו לזרוע ימין ומשם
 עד לעיני כל ישראל רמו לזרוע שמאל ולפיכך כל א' מישראל
 חייב לומר לעצמו בשבילי לברא העולם ולפיכך לזה וחיוב
 השם ית' לכל א' ממנו לכתוב ס'ת לעצמו ורוא סתימאה
 איהו כאילו עשאו שם יתעלה כביכול כוסף על זה כי כל
 התורה כולה שמתיו של הקב"ה וע"כ אין להוסיף ואין לברוע
 אפילו אות אחת ומכאן תבין סוד שכת קיום המלות ועונש
 עבירתן כי העובר עליהם כאלוקות בנטיעות הכנין ההוא
 עכ"ל לעניינינו עוד כתב הרב מוהר"ר מנחם מרקנטי בפר'
 תלזה ואמר שם שזה הענין כולה הוא דוגמת הבנין של אדם
 שיש בראש קשרי יד ורגל ופרקי עיניו ותראה כפלאות ותבין
 היאך להסתגב בקדושה ובטהרה בכן אתה הסופר ראה גם
 ראה והזהר כי עליך מוטל הדבר לדעת את כל זאת לדעת חכמה
 ומורה להבין אמרי בינה ולהבין משל ומליצה דברי חכמים
 וחיזקות ואל יליו מעיניך ושמרם בתוך לבבך כי בומיניו
 זה מעט מהם שכתובין ס'ת לעלמס כ"א ע"י הסופר ע"כ
 ראוי להדר אחר סופר ידוע ומבין שיתגב ככ"ל ולא כמו שבעיני
 ראיתי עם הארץ או נערים שלהם כותבים אותם בעו"ה
 וכמעט שכל הס'ת שלנו אינו כדון השם יתחול לנו ולכ"י כי כל
 מתיבותיהם הם רק בעתק דבר מתוך דבר ככ"ל וכאשר

אייחד בס' ד פרק בפני עצמו בסדר ההנהגות בני אדם לדבר עוד
 מזה ועס בס' ד אכתוב להם קלת כונת כתיבת התפילין
 וכונת שרטוט וכל השיך להם אס'גזור השם בחיים למען
 ידעון אשר יעשון תחת השמים חמוד לעניינינו עיני שנים
 מקרא וא' תרגום שאמרנו שחייב כל אדם לקרא כן בכל ע'ש אקרא
 תלות וראוי להש"ך לקרא יתראף משי פעמים המקרא
 ואפילו עד כמה פעמים עד אשר יהיה רגיל לקרותם בעל פה
 הנקודות והטעמים ומה טוב ויפה הדבר הזה אליו שיקרא כן
 מהס'ת בע"ש כד' שירגיל את עצמו כראוי לכל ימעה כלל בשום
 ניקוד או טעם ויהא כוהר בקרי וכתבי וטובים השנים מן האחד
 אשר יש להם שכר טוב לעולם מההש"ך והסופר ולכו שניהם
 יחדיו לב"ה בע"ש ויקראו בעיניו גדול מתוך הס'ת וירא' הסופר
 למלות החסר ולתקן הטעות בכדי שיקרא הש"ך למחר ביום
 השבת מתוך הס'ת כשרה שלא תבא חלילה הס'ת לבושה וכלימה
 וליקח אחרת במקומה שאו כולם פה א' אמרו הכל תלוי במול
 וכו' ואין הדברים כפשטן כי יש בהם סוד כפודע ל"ח לאחר
 שהשלמת השנים מקרא ותרגום וגם ההפסוקה השיך לאותה
 שבע' אמור גם המזמורים השייכים לאותו פרש' וכוה
 תחבר תכ"ך ואח"כ תקצץ פריניך בכל ע"ש כי עונש גדול
 יש למי שמגדל זיפרינו כי גורם שהקליפו יוקים מהארת המוחן
 הכוקעים דרך זיפריים ולמוח ולכן לר"ך לקצנ'ס בכל ע"ש
 וכתוב בכתבי המלמד האר"י ולה"ה בשם הרב האר"י ולה"ה
 שלא לדקדק בענין חתיבתם שלא כסדר כפי דעת אבוד רה"ס
 אך היה חתכם כסדר האלכמות וסימן קצר למיתוך הזיפריים
 מאבוד רה"ס ימין אבה' בד' שמ"אל דה"בא' ובספר המוסר
 כתב וו"ל יתחיל בשמאל מקמיצה ואח"כ אלכב' ואח"כ רת'
 ואח"כ אמה ואח"כ אבדול' ובימין יתחיל בגדול' ואח"כ אמה
 ורת אלכב' קמיצה וכתב שם מי שנוטל בזה אחר זה כסדר
 האלכמות יהיה שכתן עד מאל' ואם יתחיל מאמה יקבור את
 בניו ואם בורת יולאו עליו שם רע ויתקיים עליו ע"כ
 למישח מיהובעי בכן העתקתי לך סדרו וכטוב בעיניך עשה
 המגיד הוהיר לבי' שלא יחתוך זיפרי ידיו ורגליו ביום א'
 משום לא תחסום סוד כדשו' דק ביום ה' יקצץ זיפרי רגליו
 וכו' ודעינו בע"ש זיפרי ידיו יזהר ליעול ידיו אחר
 הקליצה כי זה קשה לשכחה מאוד כשאינו נוטל אחריהם ויזהר
 לשורפם בסוד כי להבה תלהט רשעים וגם הוא מידות חסידות
 כנודע ואח"כ תלך לבית הטבילה לטהר עצמך לכבוד שבת
 מלכתא וכל סדר הטבילה ה"ה כתוב לפרט באות נפשו'
 בסדר יתיקוני שבת אשר בידך וכן תעשה למען ה' אלוקיך
 ולמענך ולטהר גופך ולקבל תוספות הקדושה לפניך ורוחך
 וכשתתך ובלתך מהטבילה תפסע לאחריך ותאמר פסוק
 אם תשוב משבת רגלך וכו' ותזכור שלא לנגב את עצמו
 במטפת' כי הם מימי שבת וראוי שישאב הגוף את קדושת שבת
 בתוכו

בתוכו ויזהר שלא לטבול בכל קודם חלות היום רק כמו שכתבנו אחר חלות יקרא פ' השבוע ומתקב אחר הטבילה שאז ניכר קדושת שבת וגם תוספות שבת שבאדם וכל עוד שהטבילה קרובה לשבת יתגלה יותר התוספות הכל' ואם תמטרך להספר הזהר שתספור עמך קודם חלות כבוד מדחו' ל' ואם אירע בהכרח אחר חלות אלו מתפלל מנחה קודם ותזכר להשאר פא"ה שהוא גוי' אלקים והוא המ' לכות' כי הענין כי כל גבורות הדינין הם בבחינת השערות ולכן אינן מן הראוי לבערם מן העולם מכל וכל כי ה' טורף העולם ולכן הוא ג' בע"ה את"ע עד שהוא בני' אדג"י במילואו עם הכולל' ואדג"י אותיות די' נא' לרמוז שצריך לסלק הדינין' וגם תע"ר ג' מ' מצי"ת הינא מפסוק יזמיתם וגומר ככודע' ושיעור פא"ה ידוע מלד' דין שהוא מן האוון עד שליש המלח' והוא כשיעור אס יקומו האוונ' למעלה בראש עד אותו המקום ומעט יותר יניח הפ' אה' וזקנו אסור לגלח כלל ועיקר לא למעלה ולא למטה רק שהותר' להסיר מה שעל השפה אורך קצת ומעבד האכילה' ובאם קלא מעבד גם זה אסור' ומלתי שראוי לוהור לאדם אפי' ליגע בזקנו בכל פעם' כמו שיש כהנין כן על הרוב ידם דבוקה בזקנו ויש לחוש שלא לעקר שום שער והם שערי ההשפעה בכודע ל"ח' וא"כ כמה זריד' לוהור שלא לספר חלילה מהם כלל' וגם נוהגין המקובלים לוהור שלא לספר מן העבו"ם כי תערורח גדמאה ואין להעבירו על ראש קדוש ישראל' ע"כ כל אדם מישראל ראי לזהר בזה אם אפשר לו' כי יש לך כמה מקומות דלא שכיחי בהוישראל מספר' אזי ספרו בגוים' ובכל פעם שאתה יושב להסתפר תמין שאתה עושה מזהו וז' כדי לקיים מצות הוראך אשר זוה בתורתו הקדושה ואת פאת ראשיכם לא תגלחו ופאת זקניך לא תשחית וכו' :

אחר הטבילה בבואו לביתו יא עזר לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין' ותחילה זריד לרחוץ הראש' ואח"כ הרגלים' דהיינו פניו וידיו' ואח"כ רגליו' והענין כי השכי"נה יורד"ח רג' ליה מות כביכ' ול' בסוד ורגליה יורדת מות ככודע ועתה רוחלת רגליה מהוהוא וז' ועולים הרגלים למקום הרמתה דהיינו שהם נה"י ידיים במקום חג"ת דידה וכן בכל העולמות' בסוד רחמתי את רגלי אייכה אטנפס אם יחזרו לו לירד למטה קליפות' ותכווין בשעת רחילתך במים קיים בשלכת י"ה' השלכת יואל מן י"ה באופן זה' כי אותיות שלהבת הם עב"ל"ה שהוא עליית עב"ת ר"ל ש' ב"ת היינו הבת שיהא המלכות' עולה בנה"י שהוא ש' אובחמ"ת שהוא ע' ג' כ"ח וכו' שלהבת י"ה כי סוד השבת משך קדושת משם י"ה שהוא אורא ככודע' ותדע איך שם י"ה נעשה שלהבת' והענין כי י"ה יש לו ג' מילואים יוד"ין הסי' א' לפני' ו' שלשת ג' ז"א שהוא בני' אמ"ן יאהדו' נהי' אח"כ תכה ב' אותיות וז' כוונת כלל ה"ג המילואים כ"ל' יוד' פעמים ה"י הרי ש' יוד' פעמים

פ"ה הרי ר' יוד פעמים ה"ה הרי ק"ך' ס"ה ג' כ"ת' וסוד הענין כי שלשה י"ה הם תלת מוחין' והם למעלה בסוד הכת"ר של כבוקבא' שכל המוחין שלה הם בסוד י"ה ככודע ל"ח' ועתה נזרף כת"ר עם ז"א הכל הרי הכל בני' תשי"א אותיות אש' מי' כי או נקראת מלכות אשתו דו"א' ואח"כ תקח ג' מלויים לבדם כזה: יה"א' וגם המילוי דיו"ד שהוא זד' הרי כ"ו' ס"ה תשי"א וכ"ג'י' שלהבת הרי מי' ה"ה ג' שלהבת והוא בסוד מוחין של אורא המתפשטים תוך כל"ח והו"ד ומשם יולאת שלהבת זו ומגרשת את הקליפות וסימך שלהבת' אותיות ש"ת הב"ל שהם מסטרא דקדושה ומגרשים את הקליפות שהם מסטרא דק"ין ככודע' :

יוד

אשר תאמר בשעת הרחיצה הריא' והי' כנשאר בזיון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים' ואם רחץ ה' זואת בנות זיון את דמי ירושלים ידחי בקרבה ברוח משפט וערוח בער' ויכווין לתת אומץ בנה"י בכוקבא שלא יאחזו בה המיוונים' ובעת נביית רגלים יכוון לסנדל' פון ענושה סנדל לרגלי השכיכ' ה' כשמקטעת עצמה לו. וז' אחר רחיצתה מנהר' פי' ב'ינה' נעל זה ברגליה והוא נעל דשבתות וימים טובים:

אחר

כך ילבוש מלבושי כבוד לכבוד שבת כל איש במתנת ידו וכו' ועב"פ הדל לא ימעיט מחלוק לכן להניח לכבוד שבת' ואותו החלוק לא יניח כלל בחול' כי כן ראוי אותן הבגדים שמניח בשבת לא יניסם בחול' וכשמלבש החלוק זריד לכבוין לשם זה: קהדר"י א"ר שהוא סוד שמו של החלוק של הע"י כביכ' ול' ככודע ריש פרוקי היכלות דר' ישמעאל והוא מועיל מאד אל הקדושה להמשיכה אל האדם' אבל העשיר ירבה ב' ד' בגדי לבן כנגד ד' אותיות הוי' ומבני הכלב בימות הבשמים רשאי ללבוש איזה מלבוש אחר תחת המלבוש לבן כי כן מצינו בכונת האר"י זלה"ה שלא הקפיד בכך רק הקפיד בד' בגדי לבן כנגד ד' אותיות הוי' כנ"ל' ודע כי הוא ענין גדול למישוזה בה"ס' כי כפי גוון שאדם מלביש בעו"ם ביום השבת כך ממש יתלבש ע"ס בשבת אחר פטירתו' ובאשר כתב האר"י' שכן ראה לכסא א' לבוש אחר פטירתו שחורים וש' א' כן למה כך ואשיב לפי שכן י' לבוש בעו"ם בשחורים' וה' ד' בגדי לבן שילביש ביווין שהם ד' בגדי עולם הבריאה ובשעת לבישת הבגדים יאמר זה' כל כלי יוצר עליון לא יזליח וכל לשון חכמה אסך למשפט תרשיע' ואת נחלת עבדי ה' וזקמתי שאתי גלם ה' ואח"כ יתקן הבית בשמי ובכבודו בכל מיני לבעוים וברים ובסתות לכבוד השבת כפי יכולתו כמו שמכין למלך ומלכה' ויזהר לפנות קורי עכבו"ם קודם כדי לגרש הקליפות הנקרא שמיות בימים' וגם כי הלא דבר מגונה הוא' אף בימי החול וגם דבר מוסכן הוא כשיטול העבדי' ש' חלילה בתוך איזה מאכל או משתה ומיירא סכנתא מאיסרא

טהרת הקודש

מאוסורא: ויטור שלחנו פי"ב ככרות לפי סדר הכתוב
בסודורי האר"י ועכ"פ יסדר כפי מנהגיו שתי ככרות לכל
סעודה ויתקן הכרות ג"כ והשלקה היא של אשתך וטעמו ידוע
לך כבר מדח"ל ור"ך שתי כרות נגד שמור ונגד זכור וכנזכר
בתיקונים והיא גם היא זריכה ללבוס מלבשי כבוד כפי
יכלתה לכבוד שבת ובפרט בעת הדלקת נרות ולא כמותן
הנשים העלליות שאינן לובשין עד בואם בעליהן מכה"כ
או כמה מהם כיום מחר כי תבא ואין מן הראוי לעשות כן
ויש לבעליהן לנעור בהן ולהזכירן קודם לכתם לבה"כ שימלאו
אותם מוכנים בבגדי כבוד לכבוד השבת באופן שלא יעלה
כעס על לבו ובואו מכה"כ בראותו שהוא עדיין במלבושי
חול ועכ"פ זריכה להלבישה חלוקה לבינה ככ"ל אם אין ידה
מושגת ביותר ועוד ראוי להוסיף בנשים שיש לאל ידם להלביש
בגדי כבוד שלא להלבישו יותר מדאי וכ"ש שימעיטו
בתכשיטי זהב וכסף וכ"ש שזריכים בעליהן להוסיף אם
לזכר ככ"ל שלא ילכו ברחובות ובשווקים וז"ל ספר פתח
עינים מזה לכבוד את השבת במלבושי נאים ומיוחדים לשבת
והנשים לא ילכו בתכשיטי זהב וכסף מפני הקלחת הנשים שלא
יתגרה בנו ויעליבו עליהן ויגולו אותנו רק כל אמת התקטט
בביתה ודתיב כל כבודה בת מלך פנימה ומשפלות זהב
לבושה ר"ל אשה התקטט במשפלות זהב ותשכ בפנים
וזה יסי' לכבוד ולתפארת כתיב ומקיים באהל תבורך אלו
שרה רבקה רחל ולאשה שתי' נכונות ויושבת באוהלים כן תהי'
כל אשה נכונה ויושבת בביתה עכ"ל רק מההכרח לילך לב"הכני
אבל לא בתכשיטי זהב וכסף ככ"ל וגם לא ורבה בבגדים מהטע'
הכ"ל וגם אין ראוי לנו להרבות בתענוגים כ"כ בזמן הגלות
אף ביום השבת ואין לך תענוג גדול מזה בלבישת בגדים נאים
רק כל איך בבגדי כבוד לכבוד השבת לבד ולא יותר מדאי
רק להראות קצת חילוק בין שבת לחול ואחר כל זה תשכ
ותאמר שיר השירים כולה בכונה ורעותא לדבא כי סודו גדול
כאשר יעלו וזרון סודו קצת לפנינו בס"ד ואם אין לך שהות
כ"כ שקרבה זמן תפלת מנחה אזי עכ"פ יאמר הפסוקים שמיננס
יעק"ב כמבואר בתיקוני שבת כבוד והאלכתך נחלת יעק"ב
אבדך ואלה הפסוקים תאמר אותם קודם קבלת שבת בד"הכ
לפי מנהגינו וכפשו שאינן הולכין בשבת לקבל שבת כמו שהיה
קודם לכן:

וואת

תורת המנחה שבת פילת המנחה דע"ש כתב
מהר"מ קד"לץ להניח תפילין במובחול במנחה
ככ"ל ואחר תפילת מנחה לקראת שבת לבו
ונלכה בומר שיר וטובה אשר בתיק"ו וגי שבת לפניך בערבה
עם כל הכונות אשר לו שייכה ואין לנו יותר בהם להאריפה
רק מהאל נבקש סדרפה שמורה בכל וערובה וישלח ברכה
והלחה ככל מעשה ידינו בימי המלכה וז"ל השבת ככה

אמן כן יהי רצון לפני האל המסדד המערכה:

פרק ג

כבוד עלתה לפנינו זכרון פסוק והוא רחום
וכו שאין אומרים אותו בליל שבת וכדוע
לך טעמו רק מתחילין ומדברו וכו'
ומתפללין עד כי אל שומרינו ומלגין כי אל שומרינו וכו'
ואומרים כי אל רחום אתה ופרום וכו' ובכר זכרנו קצת מפורס
עלינו סכת וכו' שהיא רמות להשי' גיה הנקראת סכ"ת שלומי"ך
ר"ל סכה של ת"ת הנקרא שלו' כדוע ומתפללין אתה קדשת
וכו' ויכלו וכו' אלקינו וכו' באהבה רצון שבת קדשיך ר"ת
ש"ק שהוא שני אותיות משם האחרון של שם מ"ב והוא ש"קולית'
והענין כי אלו שני אותיות אלה נר"ך אתה לכיוון בבו"ך לב"הכ
להתפלל תפלת ערבית דשבת ויאמר ויחנוד"ב ה"ב בערבית
ובשחר' ובמנחה בוא' וסודו ידוע שה' רמות למלכו"ת והוא
לת"ת וחזור הש"ן לומר ויכלו והקל"ת אחריו והענין הוא
שכפעס ראשון כשאומרי' ויכלו אז הש"ביעי שהוא מלכו"ת תקבל
שפע והארה במקומה מנ"ה' וכשאומרים פעם שני יכוון שתקבל
שפע והארה במקומה מנ"ה' ובדעת חדרים ימלאו ולכן
נקרא קידוש כאשר שאו מקבלת מהנ' ראשונות ככ"ל הנקראין
קדש כדוע ועכ"כ נקראת ג"כ בשעת הקידוש חק"ל תפוח"ן
קדי"שין כי הלא תחלה בהיותה בקבלת שבת בשדה היתה נקרא'
חק"ל על שם השדה ואח"כ בעמירה שמקבלת מצ' אמצעיות
ככ"ל נקרא חק"ל תפוח"ן כי ג' אמצעיות שהסוד ג' אבות
הם סוד ג' תפוחין (ורמז לזה כי ג"כ תפוח הוא ר"ת
תפארת פחד חסד) ועתה בעת הקידוש נקר' על שם הקידוש
חק"ל תפוח"ן קדי"שין ומהטעם הנ"ל שמקבלת מנ"ה'
שהם קדש ועוד כתוב בכפני יונה שגליל שבת נקרא חק"ל
תפוח"ן שחרית קדי"שין מנחה חק"ל לבד ויכוון הוי' אהי'
הוי' אדני גי' חק"ל וכו' לומר שהוא עד' שבת נקראת
גם בליל שבת חק"ל תפוח"ן וגם קדי"שין ככ"ל רק שמלת
קדי"שין מיחסין לה רק בזמן הקידוש מהטעם הנ"ל ואח"כ כל
ליל שבת אינו כן עד לבא עת הקידוש למחר שאז הוא זמן קידוש
רבא אז נקרא חק"ל תפוח"ן קדי"שין ובמנחה שייך שפיר
לקר' רק חק"ל לבד ולא תפוח"ן כי הרי אינו מקבל אז מהת' פוח
ככ"ל וגם אינו נקרא קדי"שין כי קדי"שין נקרא על שם הקידוש
כמו שהרי בעבודה שליטת אין החיוב לנהוג לקדש על היין
כמו בשחרית וערבית כי פעם אחת ביום די' ומה שנהגין חבני
האמת יודעי חן אף בעבודה שליטת לקדש על היין עיי' טעמם
בתיקוני שבת בסעודה שליטת ועם מבואר כביאור טוב
ופה:

ואח"כ

מתחיל הש"ן ברוך וכו' מנן אבות וכו'
וראוי לכל יסוד לומר עם הש"ן מנן אבות
אל כל יתחיל ביחוד מנרוך אתה וכו'
כדוע מזל הדין ויש לוזהר במאד מאד שלא לדבר בו בכלל
וכמנן

וכמן אבות וביתגדל וכן כתוב רבינו יעקב א"ח סי' רס"ח
 וז' בספר מעשה חסידים מעשה באלה א' טראה אדם א' במותו
 ופניו מוריקות א"ל למה פניך מוריקות א"ל מפני שהייתי
 מדבר בויכחו בשטת שהכבוד היה אומרים אותו ובברכת מן
 אבות וביתגדל ע"כ וזוהר פרשת ויקהל דף ב"ב עמוד ט"ו
 כתב שאין לדבר בשבת שום שיחה בטויה ואפילו בזכרי ב"ה
 להתפלל ערבית ונשום דקא מחלל שבת ממש ממי שמדבר
 וז' ס' כיוון דאעלועמא קדישא לבי כנישתא אסיר לאשתדל'
 אפילו בלודך ביה כנישתא אלא במילי דתושבתא וללוא
 נבאורייתא וברקא חזי לון ומאן דאשתדל במילי אחרין ובמילין
 דעלמא דא איהוב"ב דקא מחלל שבתא לית ליה חולקא בעמא
 דישראל תרין מלאכין ממוזין על דא ביומא דשבתא ואיכון
 שון ידיהון על רשיה ומארי ווי לפלגיא דלית ליה חולקא בקב"ה
 וע"ד בעי לאשתדל בכלותין ובשרין ובתושבתין דמאריהון
 ולאשתדל באורייתא האי יומא איהו ומא דשמתין דאתעטר
 שהוא יומא ברורא דשמתין בנין כך משבתין בתושבתין
 דשמתא והייכונשמת כל חי וכו' עכ"ל לענינינו הנה ענין
 הראות כהענין פלילי הוא זה וכאשר זכרנו במקומות אחרים
 שאין לדבר שום שיחה בטויה כב"ה אפילו בקול וכ"ש בשבת
 ע"כ זוהר במה דאפשר לבלוס פיד כי שתיקות יפה מדיבורך
 ועל חד תרין יהיה שדך:

פרק ד

ואחר התפילה של ערבית אל יעבד הרבה
 בב"ה מפני שמאזהר להקדים לקדש היום
 כמובאר בתיקוני שבת ולא יעשו כאנשי
 האלועמודין ברחובות ומדברין בענייני משא ומתן וכה"ו ואפי'
 אלו העוסקים בד"ת לא כהון הדבר כי זמן תורה אחד ולכל זמן
 זעת לכל הפך ובזואו לבית ויאמר שבת ש'אם לכל בני ביתו
 בקול רם כי הוא במוקבל את הכלה בספר פנים פיות ובשמה
 גדולה ולמי שאמו בניתו אמו גם בעיר וילך אליה וינשק ודיה
 בכל ליל שבת והסוד הוא כי הז' נשקין ידי התבונה בכל ליל
 שבת והענין כי בחול אין לז' א"ר קמחי' פנימיים שהם כה"י
 התבונה אך בליל שבת עולה עד המקיפים שהם סוד חב"ת
 התבונה ועולה עד שם ונשקם כי הנשיקה הוא חיבור ודיבור של
 אהבה ושמעתי טעם נכון על מה שגוהגים כל ישראל לברך את
 בניהם ובנותיהם בכל שבת וי"ט מפני שלפעמים בניו החול
 האב והאם מקלליו את בניהם מרוב לער או מחמת איזה סיבה
 שאירע ולכן עתה בזמן השמחה מבטלין אותן הקללות ע"י
 הברכות ויהפוך ה' את הקללה לברכה והעת גורמת שגם
 המלאך רע יענה אמן על זה ואגב כוהגין ב"כ לברך שאר אנשי'
 בנין דחיים ודודות וקנים וזקנות הכל מרוב שמחה ולהראות
 שבשעת חדוה חדוה וגיילה ואין רע כ"ה הכל טוב ולהראות שהם
 כלם אהובים ורעים נאמנים זה לזה ומבטרים זה את זה
 אכל יש גם סוד בזה והוא זה: שהרי גם הבנים לעליא אינו

ת"ת ומלכו"ת שהם ב"ן וב"ת כגודע מתכרכים בשבתות וימים
 טובים ברוב טוב ושפע וברכה המגיע להם מהא"ב והא"ס
 העליונים הירועי' שהם חכמי"ה ובי"ה וסג"ב כהדוי' והרעים
 ללא מתפרטן כגודע וע"ה הזקנים הם הן הנקראים וקנים
 בנין ישראל סג"ב וכן אברהם ויחזק נקרא כן רק יעקב הוא
 המובחר שנאבות ע"כ הוא נקרא בשם סג"ב ואשר אדבר עוד
 בזה אם יגזור השם בחיים בהנהגות בני אדם בתפילת הדרך
 וע"פ סוד זה בני לעבור למעלה מתעוררין אלו למטה בדוגמתו
 ואז יבא הברכה והשפע לעליונים ואח"כ לתחתונים וזו
 למינינים אח"כ יאמר נגד השלחן ערוך כמדובר השלחן ואת
 כל בליו' ואת תמיד תוקד עליו' שלו' עליכם מה וכו' רבון
 כל העולמים וכו' אשת חיל וכו' כמובאר הכל בתיקוני שבת
 ועוד כתב בתיקוני שבת שילמוד קודם כל סעודה ח' פרקים
 והם נגד כ"ד קישוטי כלה וזריך לכוון בכל פרק זירוף א' של
 זירופי' שם אד"כ"ה סה"ך ד' זירופי' כאשר האריך שם ואח"כ יאכל
 בשמחה ומינה נראה אם יאמר אותו בתוך הסעודה מה טוב שאז
 גם השלחן לא יפסוד בלא תורה אפילו למי שאין לו לב ללמוד
 תורה יכול לפסוד את עצמו בזה כאשר יבא לפניו בס"ד
 מענין השלחן רק יאמר מה ששייך לומר קודם הסעודה היינו
 הזמירות המהוללות דהאר"י ז"ל וגם אתקינו סעודתא וכו'
 כי גם אין מן הראוי לעבד כ"כ כבדו אונ"ב הסג"ב לא יעשה הקידוש
 קודם וישב ללמוד הפרקים שולא יעבור זמנו ויבא זמן ממשל'
 סמ"אל וכבד מא' דים כידוע שהם בתחילת ליל שבת ע"כ
 ראוי לאומרים בתוך הסעודה בכל ג' סעודות רק הזמירות
 הכ"ל יאמר קודם הסעודה ונראה כ"ד דמי שאין לו זין וגם אינו
 מסדרי"ב ככרות כפי הקבלה אל יאמר גם הזמירות הללו כי
 הם כועט דוגמת הקוראן כשלא זינית ותפילין ומעיד עדות
 שקד בעלמו כמובאר למבין רק יעיין בו ויזער על זה שאין
 בידולקיים כאלה זה יסלח לו ויחשב לנדקת כאלו עשה ומי
 שזכה לפירוש הנכבד שפירש הרב מוהר"ר ישראל סרוק זל"ה
 על הזמירות הללו ע"פ סוד ויכוונם כן ואשרי לו אכל הם
 במעט מעט כמלאים וטוב לכוין עכ"פ פירוש של הארץ מוהר"ר
 יעקב בר רפאל סג"ל איש קדוש א' מחכמי ק"ק פוגא הנדפס
 מקרוב שנת ויחזיר העטרה ליו"ט כ"ה לפ"ק כי המה כמלאים
 ביותר וכלל הדבר דע סעודה ונקראת סעודת דמטרונית
 ולכן אנו אומרים אתקינו סעודתא דמלכא דא היא סעודתא
 דמק"ל תפוח"ן וכו' ואח"כ יטול וידיו ויאמר על נטילת ידים
 וכוונת נטילת ידים וגם כוונת האכילה יתבאר קצת בתיקוני
 הדול שיעב לפנינו א"י בהנהגת בני אדם וגם כוונת ברכת
 המוציא קצת וראוי לומר קודם קידוש מזמור לדוד ה' רועי
 לא אחסר וכו' ויכוון בפסוק אד"כ טוב וחסד ר'רפוני ר"ת
 גי' הויה וס"ת אך טוב וחסד גי' הויה וכן בכל שלש סעודות
 יאמר אותו וכן בימי השבוע ב"כ שייך לומר קודם אכילה כי
 הוא

טהרת הקודש

הוא מענין הפרנסה ואח"כ אם יש לו יין יקדש על היין ויכוון
 בכו"ס שהוא בי"ו כמנין אלקים ובי"ו שהוא ע' כמנין ספירו'
 הכלולים מעשר ויאמר ויכלו וכו' שהם ע' תיבות כמנין יין
 שהם סוד היין וכוונתו עיניו כבודו כבודו כבודו כבודו כבודו
 שהם סוד ב"ת ע"ן כי ה' פעמים י"ה אר"י עם ב' כוללים ג'
 ב"ת וה' פ' הויה בני"ק לשהוא ע"ן ודי' ודע כי בוכלו יש
 ג' אלקים וג' שביעי והנה ג' אלקים מלמעלה למטה וג' שביעי
 מלמטה למעלה וסיון שומר הברית והחסד כי כד ויכל
 אלקים כיום השביעי כי ה' במלכות הנקרא מלאכתו וישבת
 ביום השביעי יוס"ד ויברך אלקים סבבור' ויברך הוא סוד
 החס"ד אשר ברא אלקים מלכותו והנה ויברך הוא סוד
 החס"ד ואלקים הוא סוד הגבורה כזכר' ואת יום השביעי
 חס"ד פרי חס"ד מלאך ומלאך גבורה באמצע להמתיקה
 ובמקום אחר מלאתי כתוב כי ג' שביעי הם שלשה ראשונות
 ובכ"כ בורא פרי הגפן וכוון במלת הגפן שהיא ג' הו"ה אה"י
 י"ה והא"כ כמנין חק"ל ואם אין לו יין יקדש על הפת כבודו
 מלך הדין ויכוון עכ"פ לע' תיבות ככ"ל ויאמר הקידוש
 בשמחה ובטוב לב' וז"ל הוהר פרשת ויקהל דף ר"ג עמוד
 ש"א יומא דא מתעטרר בשביעי עטרין ושמא עילאה
 קדושא אשתלים בכל סדרין ואתהכירו כולא דרגין וכלא
 במדווא דברכאן ובקדושה על קדושה ותוספת קדושה
 קדושה דמעלי שבתא דא איזו קדושה דשבת בראשית דהא
 אתקדים מתלתין תרין שבילין ותלת דרגין דתפ' מין קדישין
 ובעינין לאזכרא על האי קידוש כללא דעובדא דבראשית
 דהיינו וכלו השמים והארץ ויביאהברוא תלתין ותרין שבילין
 ותלת דרגין דאיתכלילין בהו והייגורא דהסדווא דעובדא
 דבראשית דהיינו וכלו השמים והארץ וכל לבאם וגומר
 ויכל אלקים דאית בהסדווא דא תלתין וחמש תיבין
 תלתין ותרין שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין
 תלת דרגין דאיתין שביעי שביעי שביעי ואת כי רוא
 דעלמא עילאה ורוא דעלמא תתאה ורוא דכל מהימנותא תלת
 זמנין אלקי' חד עלמא תתאה וחד פחד יתמך וחד עלמא
 עילאה קדישא קדש קודשין בעי ב"ב למיסוד הסדווא דא
 במדווא ברעווא דלכא לשהדא קמי' מאר' דנוסימנותא וכל
 מאן דיסייד דא יסווי לבי' ורעות לרא מכפר על חובי'
 בא"י אלקינו מלך העולם ורצה בנו והגבילנו שבת קדשוכו'
 האי קדושה איזו בחד מתקלא לקבל סהדותא דמהימנותא
 ואיהו תלתין וחמש תיבין (ס"א תיבין) אחרתין דאית בוכלו
 כלא סלקין לשבעין תיבין לאתעטרר בהאי שבת דמעלי שבתא
 זכאה שוקא דכ"ג דיוכוון רעותי' למילין אילין ליקרא דמארי'
 דקדשי' דיומא דא אוקמוה בורא פרי הגפן ולא יתיר עכ"ל
 לעניינינו והמשיל יבין מזה המאמר כוונת כל הקידוש
 על דרך שזכרנו קצת לשל' ושארך לאומרו בשמחה ובטוב לב

הכל משתמע מזה המאמר הנכבד ואין להאריך ויעזרו מקדש
 על היין או על הפת ככ"ל ענינו בכירות יבטור והוא מסוגל
 להחזיר המאור לעיניו מה שנתמעט לו בימי החול ע"י
 פסיעה גסה כמבואר בהג' המכונים בהלכות שבת וז"ל
 עס' וי"א דשתי נרות הם נגד אש ואשה כי נ"ר כ"ר כמנין
 איברים שבאיש ובאשה כי לאשה יש ד' איברים יותר מבאיש
 ב' זרים וב' דלתות כדאי' בחס' בכורות בברך אלו מומין
 רכ"כ לאשה ורמ"ח לאיש כמנין כ"ר כ"ר וכן כפ' נ"ר בי ת"ק
 כי פסיעה גסה נוטל א' מת"ק ממאור עיניו לכן יתן עיניו
 על הנרות בשעת הקידוש כי אז חוזר עליו חלק א' שנתמעט
 ממאור עיניו בחול בשביל פסיעות גסות מהר"ם עכ"ל
 ויכוון בשעת ראיתו עיניו שהם שני נרות כנגד או"א וזו"ן
 וכבר זכרנו שהם כדלקין ע"י אשמו וכמבואר זה היטב בזוהר
 פרשת בראשית דף ל"ג עק"ל ויכוון ל"ב מיני כוונת כ"ר שהם
 נגד ב' נרות הג' והוא על זה הדרך הראשון וכוון אל"ף
 למ"ד אר"י ג' נ"ר והוא תוספו האר"ה במלכות בשבת כי בחול רק
 הוא אל"ף אר"י בלא מילוי ותתה יס"ה שם א' גדול והוא שם אל
 ממולא ככ"ל כבודע ל"ח ויסני תכוון י"ה אה"יה י"ה אה"יה
 י"ה אר"י ג' נ"ר וכבר ידעת שסוד נר שבת הוא במלכות
 ותכוון שהשכינה נר מנחה ובא"מ מ"ל הוא י"ה הרי יוס"ד
 וגם תכוון להלקת נר שבת חוב"ה וחוב"ה בני' אה"יה ויכוון
 שיש בכח אלו שני נרות שיבנה ב' נרות דס"א והס' או"א וזו"ן
 דקליפה אחר שגמרת הקידוש ככ"ל כבודע על הפת אם נהגת
 כפי הקבלה ב"ב ככרות ידוע לך היאך תתנבא עממם ואם
 ב"ב ככרות לפי מנהג רוב העולם אזי עכ"פ תכלע מהתחתון
 ולא מהעליון כי העליון הוא עכ"פ נגד היו"ד אז הוא' ששם
 הזכרים והתחתון הוא כנגד ה' העליונה או תחתונה ששם
 שהם הנקיבות ואל יגביה העליון מן התחתון כדי שישפיע עליה
 הזכר וראוי לבטוע בליל שבת מהנקיבה כי היא סעודתא
 דמטרוניתא וז"ל ואל"ל שבעשברו המאנין תבירין בסוד
 ואלה המלכים כבודע ל"ח אז נתקלקלו חיי והמדבר וכלפי
 מדבר והגומה והדומם ואמרו בזוהר מנהון אבתבמו
 ומנהון לא אבתבמו ואנו זריכין לתקן ולכרר האוכל מתוך
 הפסולת וזוהו כוונת אכילה לא להכלות נפול למלאות כריסו
 אלא הוא תיקון וזויתר ביום השבת שכל מה שהארס אוכל
 הוא רוחני משא' כ' בחול כשמוסף באכילה יותר מכדי מוון לתקן
 הנפש שלא תפריד מן הגוף הוא נותן כח ל"א אכל בשבת
 איכוון לגבוה סלקא ואע"פ לא ירבה יותר מלא' וקודם
 שיכלע ואמר למבצע על רישתא וכו' ככתב בתיקוני שבת
 ואח"כ יסדר שלמכותי כחיי ויאכל בשמחה ובטוב לב עם בני
 ביתו והילדים אשר חנן אלקים אותו בהם ומענין השלשון
 הרבה יש לכתוב רק היריעה קציר מהכיל דבר ה' אך ארטיך
 קנהתן לחכם וכו' וכלל הדבר שתקיים זה הא"י שהוא ר"ת
 זה

עם לבכם והענין אי' עלה על לבי בואת אודיעך בטוב טעם ודעת כי אין האדם מואל קורת רוח לנפשו ונשמתו עד אשר יודיע מה שבלבו לזולתו ולמען היות יד על כו זקנים עם נערים ילכו ולא ישפזו ימאלמו ובקוּסם ולא יגעו אלא דעי למרחוק ולפועלי אתן דקך וכל מתן מסיק שכן הענין היעולה מה שבלב המסתפק יוציא לחוסה ובעט סופר מהיר ירחיב הענין מה שיציר לו בתכלית העיון ובאופן זה אלמדיו מה שזקד על איזה דבר בעיונו יוציא גם בשפתיו וישמיע אלזוכי לפעמים בשמעיון באיזה דבר נראה במתישב לו וכשאל להוציא בפיו עלומות לא כמאל דיו ורגליו ע"ב ישב בינולבין עלמו ואח"כ יראה מה יגיד עליו ריעו והמתישב על לבו לב חבריו וכאמרו אז בלשון קולמוס יגידו להועיל לעצמו לבל ישכחו ולולתו להשמיע בקולו רואים ספר זכרונו וזה הכלל כי המטכיל אשר שיער בעצמו שהשיג דבר מה אי' שיודיעו ומבלי לזולתו אם בכתב ואם באמירה נעיתה היכה כילוול זאת לא היה הכמות מחוברת בספרים ואי הדל אף שממיר פחיתות ערכי כערת מדעת שכל זכוני אויביו מספיק להשפיע לזולתי אפי' לאנשים שפלי בערכי או אפילו פחות בערכי ותמיד אמרתי פן אעלה על גליוני מה שיגלה סרוני והיה ידי אמונת עמי להעיד על קולרדעתי אע"פ הכרפתי והרשתי את עצמי בראותי טכפשי חשקה לדעת ולהבין אמרי בינה ולסוני מוכן לחבר עם גרוני ולומר כנעמיים וכדברים ערבים לאדוני וללמוד וללמד לזולתי ולפתחם ממני שיעשו כמוני ואמרתי פן ואליה יהיה עם פי בעת השיע' ולדבר יורני ומ"מ כמותם מכם עין כל הרואה ספר זכרוני שלטוב תדינני ואם כראוי ונכון הוא מה טוב ואם לאו אשר בשנתי ובטעות ימלאני בלל דיויחיבאיכו שחן זה מן התמא"ם ילוד אסא אכני כי באשר מפעירוסם ע"כ תמלא טעות ושניאות בני אדם וכפשי חסתי לה' שיהיה דברו אלה למשיב כפש' לא ליושבים ראשונה ולא לבעלי נפש' כ"א לכמוני היום בחדרי חדרים חופש' ואולי ע"י זה יהיו ניבולים משיטיון ורפש' ולהכחיל יום שכולו שבת מרנוע וכופש:

ועתה

אתחיל לומר לכבוד המקום ולכבוד השבת שבו נא' שבת ויגפשי שויתי ה' לבגדי תמיד גל עיני ואביש נפלאות מתורתך ברוך אתה ה' למרני הקוד' לשם יהוד קב"ה ושכינתה ברחילו ורחימו ליהוד שמי"ה ה' ביהיחוד שלים בשם כל ישראל ובכח פצוה זו יהא נכנע עב"ד תחת רב ויושפה"ה תחת גבירתה ונזכה בלבו במחרה לבי אור הגואל:

כתר

כתר תפארתך רס על כל רמים ביום השבת המקודש מכל הימים ולא כמאל בו בעם וזעמים בי אש מדוע ורחמים ונקדאפי בלאילות אין

ואם השלחן אשר לפני ה' ר"ל שתעשה כל דבר לשם שמים ואז יהיה השלחן לה' ובפרט בעסק התורה על שלחניך זה העיקר כי ת' נגד כלם ומי שלא זכה ללמוד תורה אזי עכ"פ יכבד השלחן בזמירות נאות ובזמורי וכתב בר"ח עזר הקדושה ב' כמות הם ושימך לב"ור "לדיקים בינונים ורשעים לדיקים ד' ת' ממש' בינונים מומורים ורשעים לאו כלום ואף הלדיקים הלומדים תורה מחוייבים לומר המומורים השייכים פאשר יבא לפניו אי"ה וכן מחוייבים לומר שבת ודננים לכבוד שבת כאשר נדפסים לכוזמירות מענייני השבת ויש בשאר מקומות ומירות השייכים גם לימים טובים ולחנוכה ולפורים ומנהג ככון וראוי הוא ואשרי חלקם כי דבר בעתו מה טוב' שזוכר מענייני השבת או מהקב תמיד ואינו מסיח דעתו מהם ולא יבא לרדי חילול שבתו וי"ט והנ' גם אכני הקטן אייסד לך זמר נאה לכבוד השבת ולעורר בו לבך הסהור בעניינים נפלאים מחכמת הקבלה שזה יוס' יום קדוש הוא וראוי ללמוד באותן היום לימוד הקדוש שיא' תורת ה' תורת המלך הקדוש בהם שכל התורה כולה קדושה ותמימה וזאת תורת העולה על כלה טעל ידה יכיר יודע גדולת בוראו ויתר משאר לימודים באשר יבא לפנינו ענין וסאי"ה:

והנה אייחד לזה פרק בפני עצמו וברוך הנותן ולאין אונים ירבה עצמו:

להיות כל איש שורר התנצלות המשורר:

שמעו

אלי כדבי לב' הקרובים לדקה בכל לב ולב' משכודיכם וקחו שאו ידיכם קדוש וברכו אל' בדברים העומדים ברוננו של עולם בצל אל' אשר הולאתי בעו"ה ומכ אל' הפועל' והיא התהילה המפורא' לאל כאור בבורה נאה ומשובת' כל הקורא ימלא בה כח' מסודרת ע"פ עשר ספירות שהם כאחת' כי בהם שיש עש ופעולה מיוחד לכל אחת ואחת' אין זה ב"א לפי המקבלים שבתחת והנה באמת מחוברים ומשולבים בהשתלשלו' אחת לאחת' ומה שבזויתבם בזו וכלם פועלים כאחת' כאשר ידוע למי אשר להם אור ורחפת' וזהו ה' להם שבילי רוס כשבילי תחת' וגם כזכר בכל ספירה וספירה מעין השבת שבו נחים בין זבת' ובו נעלם גם עם המחבר' באשר יבין המבין דבר מתוך דבר' וגם מכלל השיר הזה והשבת כללים רבים וככבדים' למי אשר בזה החכמה מתחילים למידים' וגם תמלא בו כל השמות עם הנקודים השייכים' להספירות' ויתר הדברים עיניכם מחזיקה משרים' והנה ע"כ אל יקל בעיניך שיר ושבת זה כיישב כללים גדולות ויקרים' מכלל החכמה הנפוארה כאשר י' טכילו ה' חכמים ו' הכונים ה' נותנים אל' ל'בם שילמדו רעת יה' וי' אל' הרחמן יספיע' הטוב עליה' ויפתח לבדיהם וידעו ויבינו ויטכילו עוד כהנה וכהנה כאשר

טהרת הקודש

כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה • ואדני • והוי' בלי ניקוד זה שמה • ואבו גורמים עיבוד קץ נחמה זועקים בתפילה • עורה נא ה' ימינוך רמה • ותמחר לבא יום שכלו שב"ת לעם דל וענמה • ויבא יום נקמת דם עבדיך • ה' אית מלחמה • והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד • ב' י' ל' א' וא' וכל אית ישורר זה הזמר בנינו נאה להמלך אשר לו נאה ולויהיה כדמוכח בזוה"ק פרש' יתרו • וז' כדאית ה' מהוידן וממוכך וא"ת מהוידן לא מברוכך בחדוה דניגול למחדילבא דהא דא חדוה דמלכ' • וזה ודאי שייך יותר לשבת דבעי כ"כ למחדו משא"כ בחול • וכדי לברר וללבן דברי הנאמרים בשיר זה אלבי לך פי' נכון לרווח זמאך ולהשביע נפש השוקקה תמיד לדעת את ה' ע"ש הכתוב וכדעה ונדרש וכו' ומתוכי ולא אור גדול להאנשי שבטרכי באופן שיבינו עוד דברי חכמים ומדות' אשר אין יד כל אדם שזה לעיין בהם הנאמרים בספריהם: (והאלך פירשו)

כתר

"כתר" תפארתך ר' כתר על המלך • הנקרא ת"ת בבחינתו • וגם לפי סדר הקודש האמלעי הרי הכת' ר' על הת' ממש כי כן סדרן כת"ר ת"ת יסוד' מלכות' וכן כתוב בזוהר פרשת בראשית דף כ"ז עמוד ק"ב דאמלעי' מלכא לתתא • וגם בדף כ"ג בפ' הג"ל בעמוד כ' תמלא מזה • ובפרשת שמותי כתוב ג"כ בדף י"ח תפארת' מלך • ומלכ' ותמלא ובכמה מקומות דוק ותמלא:

רם

על כל רמים • פי' הכתר נקרא רם בערך בחינתו הנעלמת • וזוה"ק ר' סכירס הוא מלהשיגו וזוה"ק רם על כל רמים • פי' על כל ח"מ ובי"נה שם ג"כ נקרא רמים בערך בחינתם כי אינם מושגים • כ"כ מהו הכת' • כי שלש ראשונות לכתת נחשבות שעליהם נא' ביופלא ממך אל תחקור ובמכותה ממך אל תדרוש • וכן כתב ברקנטי' בפרשת בראשית א"ל בפ' במילואה בני' • אל רם במספר גדול דהיינו ה"ק ח' מאות וס"ד מאות כנודע • באי"ק כ"כ • ויהידוע שה' אלף רומן לכת' ר' הרי מוכח ג"כ שה' כתר נקרא רם ועוד כתב בכ"י פתח' מחלק הראשון שב' ראשון כה"ב נקראין בזוהר עתיקין ספס • וז' ג"ג נה"ס נקראין עתיק יומין • הרי הג' נקראין בשם ראשון כי הם כלם רמים • ועוד כתב בעל הזו"ש שדי על הב' ראשונות שעליהן רומן ביופלא ממך וכו' כי הם סתומים ואינו ניטנים כלל ועליהם רומן רז' לכן שם שנים הכיר אברהם את בראבון שלם דייקא ולא קודם • שם איתו במדתו והוא מדת השם' ד' כהאשר יבא לפנינו אי"ה בספ' היא היום השבת המקודש מכל הימים כנודע בכל ימי השבוע ויגויס ממנו • וכאשר יבא לפנינו ב' א"ה • ולא כמלא כעם וזעמים כי אם חדוה ורמים • מבואר לעמנו כי מאחר שהוא ראש לקודש חמים • פשיטא לדית ביה כעם כלל • שהוא מספרא דדינא • כי הדין עדיין לא נתעורר כלל כ"א בבינה • וגם הבינה עדיין רחמים גמורים • רק דמיינת מערין גבורות • בהשפיעה

סוף ושם אהיה והיה בניקוד ק' מין יחסוהו לו כל החכמים: **חכ"מ** "חכמה" "כוננת" "מכתך" "הנעלמה" והיא משפעת לעולמה • ששמהם הרמ' • ומאירה פני אדם כבש"ת תוספת הנשמה • והיא נקראת יש מא' אין ועס' י' והוי' בניקוד פתח נתיחס לה מכל אשר לה יד ושם בזה • החכמה:

בינה

"בה" ימלאו" בתיבו" הידועי' שבה השיג רעיו' מהימנא • תשעה וארבעים • ופער החמישים הרומן לכנ"י להיותם בו מושעים • שב"ת שבתון יהיה לטובים ולא לרעים • לא מלאו בה השנה משום ד' ור' וזוה"ק שני הווי' ות בניקוד ידיו בניקוד אלקים מנוקדים מפי ה"ת:

גדולה

"גומל" דלים "גומל" ג' אביו "היקשו" שיהי מחוק במדה זו כראשו שהיא השביעי' כשב"ת לימי שבועתו והוא היה גומל מן מקום קדשו • שהיה מדתו לכל עובר ושם להכניס לביתו ושמו הנאה לוא' ל' והוי' בניקוד סג' ול' דוגמת חסד מדתו:

גבורה

"גבור" בגבורה" ולו" רחמים" השתתף • שאין דין מלא בלתי רחמים בשיתוף • כי כן בזוהר העגולים הדין ברחמים מעוטף • וזה מזה יונק שפע וטרף • שאיך וחוטף • כוונתו השבוע מיום השב"ת שהיה נקודת אמלע הדיקף • ושם אלקי' והוי' בניקוד שכל להמדה הוהת שהוא עוז ותוקף:

תפארת

"תהר" פניך" אין" ראותו" תהיה • ומרבינו עמרם הר"י • וגם משאר נביאים יש כמה פסוקים לסייעה • וכן בקדושת שב"ת • נמל' שם המלאכי' • שאלים • זה לזה • מקום כבודו איה • ושני הווי' ת' אליו מלויים בניקוד חולם וכמשמעה בכל הויה:

נצח והוד

"נביאי" לדק" חכמתם • ונבואתם • הוד" הוד" דבריהם • מתוך ספירת אלוי' כי' וכו' עז מכוונם בשמיהם • ראו והשיגו כבוד מלכיהם • ולנו ולאשר היו בימיהם • על שמירת יום השב"ת • היתה רוב אזהרותיהם • ולבא' ות' ושני ההווי' בניקוד חיר"ק ושור"ק הן שמות יחוסיהן:

יסוד

"יסוד" ספירתו • מושך • דבופא • כונס כל שפע ומשפיע על כל יפה • הנקראת דינא רפה • ועליה אמר שלמה הנך יפה • ודוגמתו יום השב"ת לשעת ימי השבוע נותן שפע וברכה • ויחסו בשם עדי' והוי' בניקוד מלאפ"ס שהוא בא' לפא"כ ביי' תא' בסופה:

מלכות

"ממאות" למלך "כבוד" ומחכה" תמיד ישועה ונחמה • מתי יתוקם מלכות דוד ושלמה בעטרה שלמה אמה • כנסת ישראל כלל קריאה פנעמיה דלא לדית לה מגרמא • ועליה רמז שלמה היתה

בשפיעה למדת הגבורות בקו השמאל סדרן בג"ה בינה
 גבורה"הוד' ונקרא בכ"ל האילנות אין סוף פי"כ"ת נקרא כן
 כי כך מוגמר ומוסכם בפי כל חכמי המקובלים ז"ל שאין הכ"ת
 הוא הא"ס כי אין סוף איכות כלל הספירו' כ"א המקום אשר משם
 ילכו כלם ונקרא לבעלי הקבלה המקום ההוא טהי' רועילאה'
 הרי שהכתר נאלץ מהא"ס וכאשר תמצא בציור העיגולים
 שהא"ס ב"ה מסבב לכל העשר ספירות: ושם אחי"ה והי"ה
 בניקוד ק"מ וכו' פי' כי אחי"ה בא"ת ב"ש עולה גי' כתר כזה
 תלמ"ץ עוד כת"ר בגי' ה' מלך ה' מלך ה' יולך לעולם ועד'
 ודוק ותשכח: עוד כת"ר עולה תרי"ג' זו מלות בני נח דרכינו
 בחיי' ובתיקוני' כתב הו"ת עשר ואלו הם: האחד בכ"ת
 ונקודתו כ"מ מן: הכ' בה"כמה ונקודתו פת"ח ה' גבי"ה
 ונקודתו זירי' הד' בחס"ד ונקודתו ס"גול' הה' בגבורה
 ונקודתו ט"ש בא"ה הו"ת ונקודתו ט"ולס' הו"ג בגל"ח
 ונקודתו בחי' רק' הח' בה"ה ונקודתו שור"ק' הט' ביסוד
 ונקודתו מלא' פוס' והמלכות' בלי ניקוד כי היא נקבלת
 הנקודה כפי הפעולה שפועלת ע"י שליחותה: כי היא שליח
 מן הכל וטעם הנקודות הללו מבארים כמה לבעלי הקבלה
 והכלל שקמ"ץ בכתר באשר טבו בקמץ הכל ואין בו גילה כלל
 כג"ל: ודע שזה הנילוק בין ק"מ למלך"גול' כי הנקודות שווים
 כמעט זה לזה רק שהסגול מופרד ומחלק לג' נקודות להראות
 על ג' אבות שהם: עומדים בסגול ברמזות ספירת גג"ת'
 והקמ"ץ שהוא ג' כמחוס"ג' ול' רק' שהוא בחיבור ודיבור גמור
 לרמזו על ג' ראשונות: כח"ב העומדים כמות"גול' ואע"פ
 הם בחיבור יחד כי ג' ראשונות באחת נחשבות כג"ל יחסהו לו
 החכמים: הם בעלי תחמה הקבלה:

חכמה

כוננת מכתריה בעלמיה: פי' כי זה עול
 לזה: וזה עולה לזה כי כן סדר האילנות
 כנודע ואין להאריך: והיא משפעת
 לעולמה: פי' משפיע לבינה הנקראת עולם בסוד מן העולם
 בינה ועד העולם מלכות' וגם נקראת הבינה והמלכות
 ארץ והיסוד' החכמה יסוד הארץ שהיא הבינה: וגם נקראת
 הבינה תשוב' ה' תשוב' ה' והו' שרמזו ג"כ שעה"ה בחכמתו'
 החכמה תענו לחכם מי' שליטים ופי' דש"ז ז"ל שהיא יועלתו
 לשוב בתשובה כי החכמה אחת מי' שליטים הם פי"ה והיא
 משפיע לבינה הנקראת תשוב' ה' והו' ויענות לשוב בתשובה:
 וקל להבין: ששמה"ס הרמה: פי' הבינה הנקראת אימא עילאה
 זוהר רמ"ה והמל"כות נקראת אמא תתאה כנודע: מאירם פני
 אדם כבש"ת תוספת השמה: כי חכמ"ת אדם תואר פניו וכל
 ראיו ויבירו שהוא חסן' וכדל"ז בזה"ה שהת"ה נקרא שב"ת
 מפני שאף בחול יש לו תוספות השמה מזד' התורה ומלות שבו'
 כמו כן ידוע שפני אדם בשב"ת מאירים יותר מבחול' מזד'
 תוספות השמה שבו והי' מי שהי'': הגם שאין כל אדם זוכה

בינה

בה"מלאו' כתיבות' הידועים: פירוש שכתב
 ימלא השנים ושלש' כתיבות החכמה: וגם עשה
 חמישים

טהרת הקודש

חמישים שערים דבינה וגם הם מכונים בשם נתיבות שבהם
השיב רעיון מהימנא וכו'. פירוש הוא משה רבינו ע"ה רועה
באמן ללאן ישראל והוא הושב מ"ט שערים והג' לא מלא
להשיב. הגם שהיא היה ראש לכל הכביאים. ונבואתו היה
מאססקלריא המאירה. מה שאין כן שאר הכביאים כאשר יבא
לפנינו איה"ה בספירות נ"ח ו"ה ר"ד. והעצתו היתה גבוה מאוד
ע"ד הפסוק בכל ביתי נאמן הוא כי לא קם במשה עוד כביא.
אעפ"כ כלל השיב שער החמישים עלמון. בסוד ותחסריהו מעט
מיאלהי' הרמזו לבינה כנודע. והמעט הוא האל' קיום והטעם
כי שם בבינה נרמו הגאולה העתידה בסוד היובלות ושמיות
מה שאנו מלפים ומחכים בכל יום ובכל עת ובכל שעה לישועת
אלהינו. שיבא במהרה בימינו בסוד בעתו אחיטנה כנודע סודו
וגם הפשוטו. וכאשר יתבאר לנו ענין שער החמישים בסוד
הספירה שאנו מוכין מ"ט ימים מפסח ועד עשרת ועלרת עלמון
הוא כולל חמישים. ולכן לא מלא בו השב. משום ד
ורוח בסוד ב"ה שתומה ללברכה המזרה ד"ל. שלא לבלות את
הקץ. וכן תמלא ביעקב אבינו ע"ה ביקש לבלות את הקץ
וגסתם ממנו. ומשה ויעקב אחד דרבא הוה כנודע סודם.
וכאשר יבא לפנינו במדת ת"ת איה' ואין להרחיב בביאורו כי
עמוק עמוק מי ימלאנו ומלת ת"ת רמזו דקיימא בשאלא בסוד מ"י
אל"ה והם אותיות אלה"ה כמבואר בקריים דוק ותמלא. וגם
בזוהר פרשת לך לך ד"ם עמוד ד"ה מדבר בזה קצת עיי' שם.
וכלל הדבר שהיא עמוקה להשיגה בגם שהיא נגלות יותר ממה
שלפני ה' אין זה כי אם בערך אגילות האל בערך עצמה היא
בעלמה וסתומה מכל ד'. והוה שב"ת שבתו"ן בסוד יובל
ושמיעה כנ"ל. וגם כי היא נקראת שב"ת הגדול' כנ"ל. כי
היסוד הוא שבת אם תחשוב השלשה ראשונות כאחת. וכאשר
תחשוב מן היסוד ולמעלה או. השביעי היא בינה. ונגד היסוד
נקראת היא שב"ת הגדול' ד"ל. ולה שני היו"ת בניקוד זירי
וניקוד אלה"ה שם שם רמזים לדיון. וכבר ידעת כי כל
הספירות נקראין גבורות על שם מדת הבינה כמבואר בזוהר
פרשת יתרו דף ל"ז עמוד קמ"ה והוא לשוננו גבורות ה' דסניאין.
איכון ופקין מבזורה חד. ותבא חד גבורה עילאין עיטרא
דעטרין מתעטרין ופקין מני' חמישים תרעין מנהון ימינא
ומנהון שמאלא. וכל חד וחד גבורה מקרי וכו' עיי' שם.
גדולה
מדת חסד גומלת חסדים לישראל שם
דלים ועניים בגלות שאין היוווג כל כך.
שייך ושכיח כמו שהי' בזמן שבית המקדש קיים. כי אם לפעמים
על ידי התעוררות התחתיים במעשה המצות ובעסק התורה
ביותר. או פי' דלים לים הם וממלות ומעשים טובים.
ואף על פי כן שאינם ראויים מלך המעשים שלהם לגמול להם
חסד מבח מעשיהם הרעים. אפ"ה גומל להם הש"י במדת

חסד יכנה ומלת יכ"נה הוא הכיפוף אמתון צי"נה כי אחר כינה
 הוא מתחיל מדת החסד להחפשט והוא ראש לשבעה ימי הכנין
 או שהוא היה ראש כל אכסנאי שהיה מכניס לביתו כאשר מבואר
 בסמוך שהיה השביעי בשב"ת ליומי שבעתו רצונו לומר
 שהמדה ההיא היא שביעית ממש למעלה והוא היה ממלא
 מקום מקדשו פירוש שהיה אברהם אבינו ע"ה עסק ממש
 במדה זו כאלו המדה ההיא פעלה בעצמו כל פעולותיו כתוב
 בספר הבהיר כך אמרה מדת החסד לפני הקב"ה כל ימי היותו
 אברהם בעולם לא הורחתי לעשות מלאכתי וכב"ר כתוב
 והוא לשונו אמר ליה הקב"ה תפסתי אמונתי בא ולבש מלבושי
 עוד עם אמר רבי ראובן דקדקה היתה נזוהת ואמרת אם אין
 אברהם עושה אותי אין מי שיעשה אותי שלמה דק יקראוהו
 לרגלי והוא שאמר בזוהר בראשית עמוד פ"ח על הפסוק דור
 הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת שביעי הוא מורחו של עולם
 ומשם לבא זרעם של ישראל כי החוט השדרה משוך מן המוח של
 אדם ובלא לאמה ומשם הוא הורע דכתיב ממורח אביא זרעך
 וכשישראל הם טובים מזה המקום אביא זרעך ויתחדש לך זרע
 חדש וכשישראל הם רעים מן הורע שכבר בא לעולם
 דכתיב דור הולך ודור בא דור שכבר בא ומאי ממערב אקבך
 היינו מאותה מדה שנוטה למערב ולמה אקרי מערב מפני ששם
 מתערב כל הורע מלה"ד לבן מלך שהיה לו בלה נאה ונבע
 בחדרו והיה לוקח מבית אבינו עושר ומביא לה תמיד ולוקחת הכל
 מאנעת אותו תמיד ומערבת הכל לסוף ימים בקש לראות מה
 אסף ומה קצו היינו דכתיב וממערב אקבך ומאי יביה בית אבי
 דכתיב וממורח אביא זרעך מלמד שממורח מביא וזרע במערב
 ואחר כך מקצו מה שזרע ואפשר לומר לזה רמז בפסוק בבוקר
 זרע זרעך להיכניסו סוב ישר ויתחדש לך הקב"ה זרע חדש
 ממורח והכו בכקר זרע זרעך בכקר דייקא ולערב א תנח ידך
 יד לערב היינו על עם וממערב אקבך והוא נמי שאמר
 בגמרא רש"י על קצו אמר אברהם לפני הקב"ה רבש"ע
 בסתכלתי באיטבנינות שלי ואני אינו ראוי להוליד בן שיהא
 בקרא בן ודאי שיהא זרע כשר אמר ליה הקב"ה לאברהם מאי
 דעתיך דקאי דק במערב ומשם אינם ראויים לזרע כשר
 ברמז ובח משלון הוהר אהדר ומקמי ליה במורח ומשם יתחדש
 לך זרע חדש וזיינו דכתיב מי העיר ממורח יקראוהו דק
 לרגלי וכודאי יהיה לך זרע כשר וטובק"ל והוא שאמר
 בפסוק ורודף לדקס ומסד כמו שהיה אברהם אבינו ע"ה עושה
 ודאי ימלא חיים היינו שהקב"ה ממלא לזרעו ממקום חיים
 היינו ממורח כי משם הוא זרע רוח חיים כגודע שהיתה
 מדתו לכל עובר ושם להכניס כגודע בפרשת ורא אליו וכו' וז"ל
 הרקנטי פרשת נח בפסוק ויחי תרח שבעים שנה וגומר
 האבות הם הם המרכבה וכו' כי נפשות נאלצות מן השלשה
 מדות שנתייחדו להם היינו גדולה גבורה תפארת ועל כן

טבעו של אברהם אביה היה מוכן ומסתל לחסד והיה ראש
 לאכסנין וזיתו היה פתוחה לרווחה שנאמר ויטע אשל בבאר
 שבע פירוש כי עיקר נטיעתו של האשל היה בבאר שבע היינו
 במדת המלכות שנקראת באר שבע היינו שביעית מדת חסד
 שהוא אברהם והוא ראש שהיה סמוך לים וענייני כי אותה המד'
 הנקראת באר שבע היינו מלכות נקראת גם כן דלה ועניי' דלית
 לה מגדמא כלום כמו שיבא לפנינו מזה על כן זכה להיות
 ראש לכנין כי במדה שאדם מורד וכו' וע"כ נקראים הספירו'
 בלשון מדות וקל להבין ומביא עוד שם מספר הבהיר המדבר
 בענין זה גם כן עמוד עליו והיה לך לחשיב נפש בראותך
 דברים נכונים ואמיתיים וערכים ומתוקי מדבש וכופת לופים
 ושמו הנאה לוא"ל והיו"ה כניקוד סגול וכו' מבואר בסוד חסד ל
 כל היום וסגול הוא מלשון אהבה גם כן ושפיר שייך למדת
 החסד כי החסד הוא אהבה והגבורה הוא יראה ומה שנמלא
 לפעמים איל וועס ולפעמים חסד א"ל כיל עיין מזה בפ' לו
 זוהר ד"ג עמוד כ"ב בפסוקי אליהם שופט נדק ול וועס
 וכו' ויתבאר לך היטב אבל לעולם מדה טובה מרובה הגם
 שאל לפעמים רחמים ולפעמים דין מבואר שם אף על פי
 כן הרחמים הוא יותר ולכן רמז דוד בבקשתו אליהם להילגי
 ה לעורתי חושה ר"ל כשאלק"ם שהוא מדת הדין שהוא
 מסכים למדת החסד להילגי אוי אתה ה שהוא חסד לעורתי
 חושה רצונו לומר עושה עוד יותר מדת הדין ותמכר
 לעורתי וד"ל:

גבורה

גבורה בגבורה וז"ל רחמים השתתף
 פירוש גם שהקב"ה גבור דבר מה במדת
 הדין הנקרא גבורה או למדת הרחמים
 פ"א הוא משתתף במ"ד מדת הרחמים כי לולא זאת לא
 היה העולם מתקיים ח"ו כמו שאמר בתחלת הספרה בראשית
 ברא אליהם ואחר כך ביום עשותה אליהם כי אין דין נמלא
 בלתי רחמים בשיתוף כי הלא כבר ידעת שכל המעשר ספירות
 כלולים זכרון ומה שיש בזו"ש כזו"ו ואם כן נמלא במ"ד
 רחמים ובמדת הרחמים מל"ה רק שהענין הוא כפי
 הפעולה הנעשה בתחומים אם הוא דין או הוא עיקר הפעולה
 על ידי מדת הדין במדתה וכלם מסכימים לה בחלק רחמינות
 שבהם נמלא שהדין משותף בהם היינו רחמים דין ודין
 ברחמים והכן זה מאד שגם דינות שמה"ד הוא רחמים
 נגד הדין גמור שמתן הדין וכן החלק רחמינות שבמה"ד
 הוא דין נגד הרחמים גמורים שבמה"ד וברקנטי פרשת
 כי תשא דק"ב ע"ג פתח והוא לשונו הקב"ה כולל במדה אחת
 כל המדות או מקלתן כפי צורך הפעולה שהקב"ה עושה דין
 ברשעים באותו דין עצמו פועל חסד ללדיקים שנאמר ימח
 לדיק כי חוס נקום פעמי וירחן ביום הרשע גם הטובה שעושה
 ללדיק פועל בה לרשעים דין שנאמר פור נתן לאכיונים
 וכתיב

טהרת הקודש

רומו לשבת וכל ששה קלוות יונקיס ממנו שם הששת ימי חול כו' מי שזאב היינו לשון הנקודה ימים שם יונקיס מקדושת השבת וד"ל וס' אליהם והיו"ה בניקוד שב"א מוכן הוא כי האלקים הוא מרת הדין וכן בניקוד שב"א רומו שהוא אותיות בא"ש שהוא דין או כשתכתוב אותו בוא"ו כו' שז"א הוא גם כן אותו"אש" וכן נכון על פי הדיקדוק שז"א בוא"ו ולכן הם מכונים למדה זו שהיא עון וזתוקף :

תפארת

"תואר פניך" אין "ראותו" תחיה * פירוש אין לך שיכול לראותו פיך הקדוש וחי' ומרכיבו משה הוא הראי' דכתיב ביה כי לא יראני האדם וחי' וגם וראיתי את אחריו ופני לא יראו וגם משאר נביאים וכו' כגון במעשה מרכבה שלא נמצא שם שום הזכרה פנים * כי אם דברים אחרים כגון כמראה הקשת וכו' מראה דמות כבוד ה' וראיה ואפול וגומר דמות כתיב אבל לא פני ה' וכל זה מורה לנו שאי אפשר לראותו בחייו ואפילו לקדושים אשר בחרץ שמה ויתר מזה תמצא במכות שאמרם על שראה רק מלאך אלקים או אמר אל אשתו מות נמות כי אלקים ראינו * וכן בקדושת שבת נמצא שאפי' המלאכים שואלים איש מקום כבודו שאינורואים שום תמונה ושום פנים * על אחת כמה וכמה בני אדם שבעולם השפל המה * בעודו נפשו מחומר ועפר האדמה * וגם יעקב אבינו ע"ה שזה היתה מדתו כיון משה רבינו אחר מותו * כמבואר בוזהר בראשית דף כ"ה עמוד ק' באורך ענין מיתת יעקב אדורגת במשה וכו' עיין שם * אמרו חז"ל שזו יאיקונין שלו חקוקה תחת כסא הכבוד והבין זה * ושני הסווי"ת לו וכו' בניקוד חול"ם ידוע הוא לירדני חן וכמשמעה וכו' ר"ל כמשמעות כל היו"ת שם בניקוד **אדני**

כתיב בתרי' רשע יראה וכעס * ועל זה אמרו רבינו ו'ל מחלתי ואני ארפא כמה שאני מוחץ אני מרפא * וכו' עכ"ל לעניינינו * עוד כתב בפרשת בשלח בפסוק ימינך ה' באדרי ככת ימינך ה' תרעץ אויב וכו' * ואל תתמה אם יזכור הכתוב לפעמים ימין כפורעניות הרשעים כי הוא כענין ויספוד להם לאויב ויסך ממש כמו שאמרו רז"ל על המתהפכים מדה"ר למדה"ר * וזהו הוא הטעם מספיק בכל שתמצא שם המיוחד במקום פורעניות * והטעם הוא מפני כי כל ההוי"ות כולם כוללים זה בזה כמות שרמוכות מעלה ולא נמצא פעולת דין שלא נמצא בה רחמים * וגם פעולת רחמים שאין בה דין כי כולם כוללים זה בזה * ואמרו רז"ל קלל את השאש הכל רצין אחריה * קלל את הנחש פרנסתו מיו"ה * גם פורעניות רשעים הוא רחמים לדיקים שאמר באבוד רשעים רנה ואמרו רבינו ו'ל בכל דין שסקב"ה עושה אתה מוצא בו רפואה * וה' המטיר על סדום ועל עמורה נשאר ממנו פליטה כמו שאמר וישלח את לוע מתוך ההפיכה * וינגוף ה' את העם * וכשאר ממנו פליטה וכו' והבין ענין זה מאלו כי יסיר מתך כמה ספיקות עכ"ל * ובוזהר פרשת בראשית בפיקודא רביעאה כתב וגו' ועכ"ל אכטריך למידע דאלקים ה' כל א' בלא פיקודא ה' הוא האלקים וכו' עיי' שם * וכבר ידוע לירדני חן שבכמה אופנים תמצא במספר ה' שזה לאלק"ים כמו שאמר יו"ה הוא האל"הים כי שם הוי"ה הוא במספר כ"ו וכשתכתוב כ"ו במילוי היינו כוה כ"ף ו"ו א"ס כן הוא פ"כ"ו וא"ס כן הוי"ה הוא אלקי"ם * ואלקי"ם הוא הוי"ה כי הם כלולים כחדא ואין להאריך * וזהו סוד הפסוק ידלנו שיהם יחדיו הנכתב באברהם וינאחק יחדיו ל"ל בשיתופא חדא דהיינו בהסכמה אחת כי אברהם וינאחק הם גדולה וגבורה שהוא חסד ודין כגודע * והענין רזונלומר שהדין ברחמים הוא משותף כנ"ל * והראי' שבתחילה היתה דין לעקוד את ינאחק על גבי המזבח * ולבסוף רחמים שבא חיל תחתיו * ולא זו אף זו שנתחדשה נשמתו של ינאחק שפרחה מוננו נשמת זכר בשעת העקידה ובא לו נשמת הקבי"ה * הרי במקום אחד ובאיש אחד נתחלף דין במקום רחמים * ורחמים במקום דין * כי אין לתמוה כי הכל הוא מלך הכלילות זו בזו כנ"ל * וגם כן מצינו כבוד רחמים הענינים הדין ברחמים מעוטף * פי כי כשתלייר העשר ספירות בעינינו באופן שתחיל ממטה למעלה ותעשה המלכו"ת עגול * ואחר כך היסוד כבוד לה * ואחר כך הדין * ואחר כך הדין * וכן עד * כולם תמצא שהגדולה מקפת את הגבורה * והוא לשון עיטוף * ובאשר המה מנייירים בספר שפע על עמוד עליהם ובעד ערמתך תמצא עוד נחת בשאר יצורים נכבדים השייכים לענין הספירו' להבין ולהשכיל ולדעת כל קטנה דעת הגמים כיוני בהם * וזה מיוה יונק * כגודע בסוד עולה ועולה מאל"ל ואל"ל משפיע ושופע * מנייק ויונק * כמומי השבוע מיום השבת וכו' * כגודע שהמרכו האמצעי הוא

טהרת הקורש

מא

ביכל מלמעלה למטה היא ספירה שיטת רמוז שכוללת שש קצוות וממטה למעלה היא חמישית רמוז שכוללת חמשה זוגות כתר ות"ת הוא זוג אחד חמשה וביניה זוג ב' גדולה ונבירה זוגג' נלח והוד זוגד' יסוד ומלכות הוא זוג ה' ולהכיך סיבור כתר בת"ת כי כן הת"ת הוא העול כסוד הדעת עד הכתר באשר אבאר בעו"ס ונס כי הת"ת שני לזכרו הרמזים והחמשה בבינה כי הם ריעים ללא מתפרשין מהדי ונקראים אב ואם ואין ראוי ליתן ריוח בין הדברים גדולה ונבירה סס"א וחסו"ת ונקראין ורעות עולם ואין ראוי לשלוח מדנים בין הש"ס נלח והו"ר הם תרין סוקים והם תרי פלגא דנפא על כן ראוי לחכרם ביחד בכדי שיהיה הנוף שלם כתכלית השלימות כאשר עדיין אדבר בו ב"ד בספירות נלח והוד אי"ה יסוד ומלכות הם מילה ופריעה וזריבים להיות ביחד כי מל ולא פרע הרי הוא עושה פירוד בין הדברים היינו יסוד ומלכו וכל זה ה"ל להורעות והסוקים כולן מחוברין בנוף שהוא ת"ת ולכן הוא כולל כל החמשה זוגות וכולל השש קצוות שהוא קומה שלימה וזהו מה שאמר שלמה המלך ע"ה כלך יפה רעייתי ומוס אין פדאי בוהר פנחס עמוד ת"ד לית מזרע אלא הוא לאעביד בזכות דחמט דמיס אינון דרס נדה מסאנון דאינון בולחו דס עטא וס' דמיס דכין ונאון דאעביר עלייהו כאלו עבר על עשר דברות דאינון כלל תרי"ג פקודין ושפחה יכר הרע איסו מליא מומין ובגין דא כל אשר בו מוס לא יקרב ובגין דא כהנא לא הוה צריך למיהויה ביה מומא מכל מומין דעלמא בגין דמערוביתא אתמר בה כלך יפה רעייתי ומוס אין צד הכי לא צריך לקרבה לנביה מאן דלית ביה מוס ואוף הכי לא צריך למיקרב לבג' וד והוד הקרבינות וסיינו מזור מו"ס ז"ר מו"ס נוקבא ז"ר ובר' ובגין דא מני ואל אשה כדת טומאתה לא תקרב ועל אינון דקריבין לא כתיב בהון ויקריבו לפני יהו"ד אש זרה אשר לא ליה אותם ותלא אש מלפניה ותאלל אותם וימותו וקרבו דלתו אינון באיש ה' באשה ויבן חתן ה' אחרונה בכלה זכאה איסו מאן דקריב אתון דהו"ה ביה ובאחתיה בבריה ובכרתא באבא ובאמא בקדושה ובברכה בנקיו ובענוה וכבושת פנים בכל מדות עבין דכתיבין על מארסיה מתניתין ומתחממין באשין קדישין לראש ואשה דאינון אש עולה ויורד גם זה בר"מ פרשת זו ואם כן הכיטור והוא במאמ' הקדוש והגורא הזה באינון אוהרו' דמזוהר לעשות פירוד ח"ו בין הדברים ועוד בוהר כי אש בתולה מעמיו יקח אשה פתח רעיית מהימנא ואמר פיקודא דא למיסב בהנא רבא בתולתא ה"ד אלמנה גרושה וחללה ונהי את אלה לא יקח כי אש בתולה מעמיו יקח אשה ואמאי בעינו דלא יסב אלא בתולתא בלא פנימו אלא איתתא איסו כוס דברכה טעמו פגמו וכסא דקריב קרבנא קדם ה' בעי דליסור פליס בלא פנימו דמומין פסלי בהנא פליס כנופ' פליס

ואו כזה תמצא קצוות שהם נג"ת של הוא' כמו הדבר שיעקב הוא שהוא כולל גם כן בזה' כח' תקומ' וסימנך ותלמוד רגונו לומר שני

מהרת הקורש

מזגלים לילך כן בימים או מהגם הסומא מרוב רגילות הולך
 בשר וידוע לאן הולך אולפעמים אולם יודעים לאן הולכים רק
 עקב סבורים שיפה הולכים כן ממש דברי הפסלי כמו בחושך
 או שידע מאיזה עבירה לנוגע את עלמו ואינו מונע והולך
 אחריה מרוב הרגילות שהורג בה או שאינו יודע שזו היא
 העבירה והולך אחריה כאשר עקב סבר שיפה הולך על כן
 יעשה בדת לילך בדרכי התורה כי דרכיה דרכי נועם כי עיקר
 געיונותא דאורייתא הוא לידע אותה על בוריה ולא גמון
 שהכסילים מבינים שהתורה היא ח"ו סיפורין בעלמא וכמו
 שכתוב הוזהר בפרשת בהעלותך עמוד רפ"ח על הפסוק דשיר
 הצידים כופת תיטופכס שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך
 ורחי שלמותיך כריח לבנון ר"ש אמר ווי לההוא בר נש דאמר
 דהאדאורייתא אחא לאחזאיה סיפורין דעלמא ומילין דהדיוט
 דלי הכי אפי' בזמנא דא חנן יכוון למיעבד אורייתא במילין
 דהדיוט תא חזי עלמא עילא ועלמא תתאי בחד מתקלו
 אתקלו ישראל לתתא מלאכי עילאה לעילא מלאכי עילאה
 בתיב ועושה מלאכיו רוחות האי באתרא עילאה בשעתא דנחתין
 לתתא חף על גב דנחתין מתלבשי בלבושא דהאי עלמא ואי
 לאו מתלבשא בלבושא בגוונא דהאי עלמא לא יכלי בהאי עלמא
 ולא סביל לון עלמא ואי מלאכי עילאה כך אורייתא דכרא
 להוברא עלמון כולהו וקיימי בגיני' כיון דנחתת להאי עלמא
 אי לאו דמתלבשי בהכי לבושין דהאי עלמא לא יכלי עלמא
 לניסבל ועל דא האי סיפור דאורייתא לבושא דאורייתא איהו
 מאן דחשיב דההוא לבושא דאורייתא איהו ממש ולא מלה אחרא
 תיפח רוחיה ולא יאה חולקא בעלמא דלתי' ובגין כך אמר
 דוד המלך ע"ה גל עיני ואביטם כפלאות מתורתך
 מה דתחות לבושא דא אורייתא ממש תא חזי לבוש דאתחזי
 לכולא ואינון טיפשין כד חמאן לבר נש בלבשא דאתחזי לון
 שפירא לא מסתכלין יתיר חשיבו דההוא לבושא גופא
 חשיבותא דבושא שנמתא כה"ג אורייתא אית לה גופא ומילי
 דאורייתא דלקרין גופי התורה האי גופא מתלבשא בלבושין
 דאינון סיפורין דעלמא טיפשין דעלמא לא מסתכלי אלא
 בהאי לבושא דאיהו סיפור דאוריית' ולא ידעי יתיר ולא מסתכלי
 במה דאיהו תחות ההוא לבושא ווי לאינון חייבי דאמרי דאוריית'
 לא ואיהי אלא סיפורא בעלמא ומסתכלין בלבושא דא ולא יתיר
 זכאין אינון דקיימי דמסתכלי באורייתא כדקא יואות חמרא
 לא יתיבאלא בקנקן כך אורייתא לא יתיב לא בלבושא דא ועל
 דא לא בעא לאסתכלא אלא במה דאיהו תחות לבושא ועל דא
 כל אינון מילין וכל אינון סיפורין לבושין על אורייתא אינון ע"כ
 המאמר ע"כ אחי ורעי הביטו וראו במאמר הטהור הזה מה
 גדל ישוין הסכס והכסיל בהנגת התורה במאמר הוזהר הכל
 וע"ז ודאי נאמר הסכס עיניו בראשו היינו בראשו ושיא למעלה
 מו"כיו הו' כולל ששה קצוות ולמעלה מגדולה הוא חמת"ה
 במתיבתא

בינ"ה שהתורה באת ממש והוא סוד תרין אלפין שנין קדומס
 לבריות עולם והן הן האמור בל עיני ואביטם כפלאות היינו
 ו' פלאות בסוד נ' שערי בינה וע"ז נאמר בס' דרכיה דרכי
 נועם כי אלו הם געיונותא דאורייתא והם פאר ושבת לאדם
 המחזיק בהם כמו שהמדת תפארת נקראת כן על שם שנותנת
 פאר לעליונים ותחתונים כי הוא ממונע מבריה מן הקצה אל
 הקצה וגם כי הוא אותיות אתפאר הנאמר אלא ישראל כמו
 שאמר הכתוב ישראל אשר בך אתפאר ר' רומז לישראל אלא דלעילא
 כן התורה מי שאוחז בה נותנת לו פא"ד ושבת כי התורה
 שרשה במדה שהיא כאשר יבא לפניו בספירת מלכו"ת סה"ת
 רומז הוא לתורה שבכתב והמלכו"ת לתורה שעל פה ועל
 כן יעקב אבינו ע"ה שהספס כל מדת התורה בחייו ועסק בתורה
 כל ימיו כאשר התורה מעידה עליו ויעקב איש ת"ס יושב אוהלי'
 של תורה ומלת אוהלים הוא רמז לשנים היינו שעסק בשתי
 תורות הכ"ל תורה שבכתב ותורה שע"פ וזוהו הוא מלת ת"ס
 שהוא אותיות מ"ת היינו שקיים בעלמו אדם כי ימו"ת באהל
 וע"ז נאמר איש ת"ס יושב אוהלים וגם כי מלת ת"ס הוא
 רומז בראשי תיבות ת"ת מ"לכות שהיה מייחד ת"ת במלכו"ת
 רגובלומור התורה שבכתב בתורה שע"פ הרומזים בת"ת
 ומלכות כנ"ל זכה להמדה שהיא לאחר מותו כד מית יעקב
 אדוונת במשה רבינו ע"ה מית משה חזרה לבעלה הראשון
 להיות אתו כבוד' ולשיות מרכבה אליה בסוד תתן אמת
 ליעקב שנס שם נעשה שיחוד כמו בן ית' ת במלכות כבוד' וגם
 התורה נקראת תורת אמת על שם המדה הזאת ועוד סימן
 לדבר שבמלת אמת כולל כל האלפ"א בית א"ה היינו סוף תנוד
 ראש והוא ראשי תיבות סת"ר ומלת אמת הוא א"לף הוא
 ראש מ' הוא אמונע ת' הוא סוף וזה הוא שתיקנו בתפילתינו
 לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ומודה על האמת פירוש
 היינו שהוא ירא שמים בסת"ר שהוא סוף תנוד ראש אז ודאי
 מודה על האמת שהוא גם כן סוף תנוד ראש והוא כלל כל
 התורה שהיא נאגרת כך"ב אתון דא"לף ב"ת כן המדה היא
 הנקראת אמת הרומזת ליעקב כנ"ל כולל כל האבות שהוא
 גם כן ממונע מתחלה וסוף והוא גם כן שהוזהר בקרא להמדה
 הנו היינו לתפארת עמודא דאמלעיתא והוא גם כן דאש וסוף
 הא כיכד כש"ל בסוד הדעת עד הכתר הלא הוא ראש להס
 זהו תחילה וכשהוא עומד במקומו ומכריע בין גדו"לה
 ובבור"ה הרי הוא א"מנע וכשירד להודווג במלכו"ת על ידי
 היסוד בסוד יבא דוד' לנג"י באתי לגני אחותי כל"ה כמו
 שכתב הוזהר בראשית מ"ג מ"ד גם בפרשת פנחס עמוד תמ"ז
 תמ"ז רבי שמעון הוה אויל לטבריא פנע ביה אליהו ז"ל א"ל
 שלמא עליה דמר א"ל במאי קא עסיק קב"ה בדיקוע א"ל
 בקרבנות ואמר מילון חתין משמר זכאה אמת ואתיבא לבבך
 לאקדמא לך שלום ומלה חדא בעינא למישאל מיכך לאסכמא
 במתיבתא

במתנותיהם הקיעם שלתתם דשאלו עלמא דאתא לית ביה
 אכילה ושתיה והא כתיב באתי לגבי אחותי כלתני יערי
 עם דבשי שתיתי ויית וכו' אר"ש וקב"ה מה אחתי לן אמר
 קב"ה הר בך יוחאי וימלא ואתיבא למישאל מיכ"ל אר"ש כמה
 הציבותא חבב קב"ה לכבי ומסניאות דרמימו שיכו עובדוי
 ממה דקוה עבד ואף על גב דלית אורחא במוכלא ובמשתיה
 בנין דרמימותא אכל ושתה ואתא לגביה ועבד רעותהא כלת
 אפולת לחופה ובעת למיכל לית דין הוא דיכול חתניה עימי
 אף על גב דלית אורחוי למיעבד הכי ה"ד באתין לגבי אחתי
 כלת האיל אחתיבא לגבך למישאל לחופה בהדך אכלתי יערי עם
 דבשי וילפינן כן מדור דומין הגה"ה
 לקב"ה ושני עובדוי ממה דינקא להו כאמא דינקא
 דאורחוי דקב"ה קביל ועבד לבנין וזה שאמר הכתוב
 רעותי ומין למלכ ומטרותי ויחשוף יערות זה יערות
 פה"ה ה"ד קומה למחמתך הדבש אחרי קב"ה
 אתה וארון עוויך מלכא
 ומטרותיאתא כחדא בנין דלא לאפרשא לון שני מאכין ושני עובדין
 דהא הוא דכתיב בהניך ולבשו דגך וחסידך ירככו ולוייך ירנכו
 מצעי דהא דיבא דוימרא בלי ואי איהו ואיכו שני ואמר חסידך
 ירנכו דאינון מסיטרא דיומנא אר"ק קב"ה לאו אורחא דילי
 הכי אמר דוד בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך תקונו דא
 תקנית לאתשגיה ליה אר"ל דוד האיל וזמינת לי אית לי למיעבד
 דרעותך וילפינן מהאי אורחא דעלמא דמתן דומין למחא הוא
 דאתא לגביה אית ליה למיעבד רעותי אף על גב דלאו אורחי
 דכך ויקח מאכני המקום וישם מראשותיו האיל ואתא חתן
 לגבי כלתא אר"ל דלאו אורחיה אלא למשכב כברים וכשתות ואיזו
 ישבא ליה אכנין למשכב דקבלו ברעותא דליבא ה"ד וישכב
 במקום שהוא על אינון אכנין אוף הכי נמי אכלתי יערי עם
 דבשי אר"ל דלאו אורחי דכך בנין דרמימו דכלה ולא באתר אחר
 באתריה לא אכיל ושתיה באתריה דילה אכיל ושתיה ה"ד באתי
 לגבי אחותי כלת וכן מצינו בגבי מלאכי דאכלי ושתיה בנין אברה
 דאתו לגבי ע"כ"ה וא"כ מוכח מכאן שהתנבא לגבי כלת וזהו
 גם כן סוד אני לדודי ודודי לי שלפעמי גס היא ירד אילו כנודע
 ליועני חן אז הוא סוף לאכנו ולהבינך קצת מענין הת"ת שבו
 בסוד הדע"כ התבונן נמשך מן הבינה והדע"מ מן הת"ת כמבואר
 בשערי אור כשם זה באורך ועיין שם וכו"כ באי"ר וט" א"ב וא"ס
 איקרון חכ"מה בינ"ה דע"ת וכו' עיי' שם הרי הכן שהוא
 הת"ת כנודע נקרא"כ דעת ובבלאנטי כתב שהדעת מתפשטת
 בכל הספירות עיי' שם בפסוק דכתיב עם שפירשו רבינו ז"ל
 דכתיב בניי רבתי בדעו"ת ויתבאר לך קצת אכל אין להארץ
 בה כי כאשר יבא אדם ברוחב ליומו החכמה הוא ממילא ובינו
 על כוון וכן אמר דוד המלך ע"ה ואחשב"ה לדע"ת ואת עמל
 היא כענין עד אבא אל מקדשי אל אז אבינה לאחריתי ונס

אמר פליאה דע"ת ממני נשנבה לא אוכל לה אכל ואת ידעת
 שהוא האילן הגמור ונקרא עץ הדעת הכולל טוב ורע מים
 מלך חסד ואם מלך הגבור כאשר רמוז עליו הרקאנט בפרש'
 לך שנקרא אמ"ת שהוא ראשי תיבות "אם" מים"ת פפארת והוא
 גוף האילן וכל הספירות ענפים לו ועל כן שם הוי"ה שורש
 וכל השמות ענפים לו כמבואר בשערי אורה ואף ששם אה"ה
 הוא ראש לכל השמות כי הוא נרמז בכתר מיהו אף על פי שהוא
 ראש האילן ענף מיהו איקרי כי גם ראש האילן הוא ענף
 כנודע ושיקר האילן הוא בת"ת כי הוא נקרא גוף הכרמון
 בת"ת כנ"ל וכנודע שהוא נקרא גוף כמו שמזכיר כמה פעמים
 גוף וברית חשיבין כחדא דקאי על תפארת ויוס"ד והיסוד
 הוא ברי"ת וכן מגלתי בכתבי האר"י ולה"ה כענין ה"ב
 מדות שהמה מאל רחום וחנון וכו' ושם הוי"ה הוא השורש להם
 והמה הענפים לו ואני הקטן מגלתי רמז דלבר זה בשם כו"ו
 שהוא שניות דהוי"ה באופן זה כ"ו הוא הוי"ה ומלת ו' והשאר
 הוא י"ג מדות רזנו לומר הכ"ו הם שורש ועיקר ל"ג מדות ולכן
 הוא בראש השם ו"ו שס"ג ה"ה המה הענפים לו ולכן הם בסוף
 השם וד"ל וחזור לעניינינו שמדת הדין היא מדת יעקב
 וממדה זו מגלתי סמך ללמוד תורה בנינון על שם הכתוב
 וענתה את השירה הזאת וכו' כי למדה זו נרמז גם כן הקול קול
 יעקב כ"ת הוא קול' ומלכות הוא דיבור כנודע שרין
 ללמוד התורה בקול ודביב"ור נאה וכדאיתא בזהר פרשת בא
 עמוד ס"ה וס"ט על הפסוק את הכל ראיתי בימי הבלי ובי
 שלמה דדרגין עילאין דחכמה הווי"ה על כל דראן ואשתדלות
 באורייתא למיעבד שיכו וקשוע דכתיב וישב שלמה על כסא ה'
 למך אמר בימי הבלי וכתוב הכל הבלים אמר קללת וכו'
 דילוב אלא אמר בימי הבלי הכל הבלים אלא רוא דהכל יקרא
 הוא הוא הכל דכפיך מומחא אתעביד קלא מניה ותאלא אין
 העולם מתקיים אלא בהכל פיהם של תינוקות דבית רבן שלא
 חטאו שלא חטאו ממש וקלא דהכל אתעביד ברוחא מניא

הגה"ה
 (ואפשר לומר ע"פ המאמר לעיל מה שאמר דוד המלך ע"ה ה'
 אדוכינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון משום דמלאכי מעלה טענו
 תנה הודך על השמים משום דאין קדושים והתורה קדושה ולכן
 יאה ונאה לאשתדל בה משום דלאכול חטא ולזה מתרץ הפסוק
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון היינו תינוקות של בית רבן
 שהכל פיהם שלם נמי קדוש שהוא בלא חטא ולזה אמר
 משה כשעלה למרום לקבל את התורה אמר שמה ישרופני
 בהכל פיהם שלם פירוש שמה ינאחני אותי בקבלת
 התורה כשענש או בהכל פיהם שם קדושים ולהם ראוי ליתן
 את התורה :)

ואפשר לומר ע"פ המאמר לעיל מה שאמר דוד המלך ע"ה ה'
 אדוכינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון משום דמלאכי מעלה טענו
 תנה הודך על השמים משום דאין קדושים והתורה קדושה ולכן
 יאה ונאה לאשתדל בה משום דלאכול חטא ולזה מתרץ הפסוק
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון היינו תינוקות של בית רבן
 שהכל פיהם שלם נמי קדוש שהוא בלא חטא ולזה אמר
 משה כשעלה למרום לקבל את התורה אמר שמה ישרופני
 בהכל פיהם שלם פירוש שמה ינאחני אותי בקבלת
 התורה כשענש או בהכל פיהם שם קדושים ולהם ראוי ליתן
 את התורה :)

ואפשר לומר ע"פ המאמר לעיל מה שאמר דוד המלך ע"ה ה'
 אדוכינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון משום דמלאכי מעלה טענו
 תנה הודך על השמים משום דאין קדושים והתורה קדושה ולכן
 יאה ונאה לאשתדל בה משום דלאכול חטא ולזה מתרץ הפסוק
 מפי עוללים ויונקים יסדת עון היינו תינוקות של בית רבן
 שהכל פיהם שלם נמי קדוש שהוא בלא חטא ולזה אמר
 משה כשעלה למרום לקבל את התורה אמר שמה ישרופני
 בהכל פיהם שלם פירוש שמה ינאחני אותי בקבלת
 התורה כשענש או בהכל פיהם שם קדושים ולהם ראוי ליתן
 את התורה :)

מהרת הקודש

תיכונות' וזהו מה שאמר בגמרא לא חרבה ירושלים עד שבעלו
תיכונות של בית רבן כי תשב"ר גר"ם' (אמלא לא בעלו היו
להם טעורי קרמא אבל כד בעלו אז חרב ירושלים) ת"ח הוא
הכל הוא קלא' ומאי בין האי להאי הכל הוא קלא וקאי במילא
למיפק קלא' קלא ממש קאים בקיומי' דלא לאפקא אחרא'
והיה הכל דהוה אסמכתוי דאבי נקרא הכל ומיניה חזא כל
זיה דחזא' ואע"ג דסויעין סגיאין מעילא אחרנין ולאשתמודעא
זולה אמר בימי הכלי דמלא דא מתמן אחא ורזא דמלא הכל הכל'
עכ"ה' וא"כ ילפינן מדלעיל העיקר הוא קלא ודיבור וזהו הוא
הקול קול יעקב ושני קולות הכל' רומזים לשני תורות תורה
שכתב ותורה שבעל פה' ולכן הק"ל הראשון הוא חסר בתורה
וקו"ל יעקב הוא מלא בוא"ו' החסר הוא לרמוז לתורה שבעל
פה שהוא במלכות לבד בלא ו' שהוא ת"ת' וזהו ה'ק"ל והמלא
הוא באלרמוז על תורה שכתב שהוא בת"ת הנקרא וא"כב"ל'
ולכן המלא הוא סמוך ליעקב הייכולמלת יעקב הקל קול יעקב
אף שהיה ראוי להיות המלא קודם כסדר הספירות ממה
למעלה אלא לרמוז הסוד ההוא' ולכן הוא אותיות ק"ל ו' וגם
כי קו"ל בוא"ו גימטרי' א"חס"ד וד"ן כוה' ואגב שאנו עוסקים
צמדת הת"ת הרמוז ליעקב אדבר קצת למה הוא מכונה בשם
יעקב' כתיב בתורה וידא אחוזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב'
זפירש"י הקב"ה ד"א אביו קרא לו יעקב על שם אחיות העקב'
ויש לדייק למה לא אמר התיבת טעם זה אכל הקב"ה מה שאמר
והאביו רק אמר סתם הקב"ה' אלא נראה לו לומר דיש עוד טעם
אחר לומר על שם יעקב והוא זה' עק"ב הוא"ר ת"עלי' קללתך
בני' וזהו שפירש"י הקב"ה סתם היינו בלא כתיבת טעם' כי
זה היה נגלה רק להש"י ב"ה לבדו ענין זה מה שאמר רבקה
לבסוף' עלי' קללתך בני' אבל זה התיבת טעם שאחזו בעקב
כמשמעו' ה' נגלה לאביו גם כן וק"ל' ואגב אודיע גם כן הרמוז
בענין עשו שהי' קוראים את שמו עשו שכלם היו קוראים אותו
בן כפירש"י' לפי שהי' נעשה וגנמר בשער וכו' ונראה לומר
דגם הקב"ה קרא אותו כן על שם עתיד שאמר הקב"ה לישראל
עיד מלאכי' ואת' עשו' שנאלתי הנרמוז בר"ת עש' ודי' וגם
רמזים תמצא למלת אב' כ' שאמר עשו בלבד יקראו ימי אבל אבי
ולא אמר מיתת אבי' אלא ריך לומר אבל דייקא שכל שנאלמו
הי' על מה שגרמו במלת אבל שהוא ראשי תיבות' את' ברכתי
"לקח' וגם על מה שהוכרח לומר לאביו הלא' אכלת' לי' ברכה'
הוא גם כן ר"ת אבל וע"ז אמר ימי אבל אבי :

נצח והוד

נצח"י' כדק' חכמות' וגבולות
וכו' מתוך ספירות אלו יבין ובענין
וכו' ראו והסיגו וכו' ולנו ולאמר
הי' ביניהם' וכו' ועם נבואת וכו' רמזו לומר שכל הנביאים
הסיגו חכמתם ונבואתם מתוך ספירות אלו שהם נלח והוד
המבונים בשם יב' ובענין' נבוע' ומתוכם ראו כבוד מלכיהם'

לא כחמה רכס שוכה לראות מאספקלריא המאירה שהוא הבינה'
כמבואר באורך בפרשת וישלח בוהר בפסוק על כן לא יאכלו
בני ישראל את גיד הנשה וכו' בלקרה ומאן גרים לשאר נביאים
דלא ראו באספקלריא המאירה בנין דכתיב כי נגע בכף ירכיבו'
בכף ירד יעקב וכו' עיי' שם' ובוהר פרשת בי תלא דף קל' ז'
עמוד תקמו' כתב וגו' : גצ"ח והו"ד אינון דנטיל סיורא
מחסד' וסומקא מוגבורה' אהרן ודוד מתמן היו' חד נטיל
רמני' וחד נטיל דינא' ודוד מסיטרא דשמאלא והוא אדמוני'
אהרן איש חסד ותרומיני נביאי קשט מתמן' אבל פני משה
היו נסירין כנבואה דבינה איהי אימא עילאה' מתמן כנבואה
דילי' עכ"ל לעניינינו' על שפירת שבת היתה אזהרותיהם
מבואר בנביאים דוק ותשכח' ולכן כמה אנו זריכין להזהיר
את עצמינו בגלותינו על שמירת השבת שאין לנו לא כהן ולא
נביא' ושם נבואת וכו' וזכרן ואין להאריך בביאורם רק אודיעך
על אשר כללתי השני ספירות ביחד דהיינו' נלח' והוד' ואגב
יתבאר לך ענין וסדר לימוד הקבלה אי'ה' אך דע כי השני
מודות הללו הם נקראים בוהר תרי עלני דגופא בכמה מקומו'
כי הגוף הוא הת"ת והם תרי פלגא דגופא המכונים בשם שוקיים
בסוד שוקי עמודי שש' וגם נקראים שחקים ששוקים מן
לזדיקים' וגם הם מכונים בשם תרין בייעים' והיסוד אמה
דכורא ועל ידם עיקר השפע למלכות' וזהו סוד הכתוב
סמוכים לעד ועלום עשויים באמת וישר' ר"ל בת"ת הנקרא
את"ת' וביסוד הנקרא לדי' ק' וישר' בסוד גוף וברית חשיבין
כחד' ור"ל עשויים על ידי השפעתם בהם וזה סמוך לו הפסוק
פדות שלח לעמו' לזה עלום בריתו' קדוש ונורא שמו' פי'
כשזוה הקב"ה לשלוח איווה פדות לעמו ישראל הנקראים עם
ה' אזי לזה ר"ל הוא המלוה ששפיעו לה שפע טוב לעול' במלכות
הנקרא עולם כב"ל ומי מלוה לבריתו' ליסוד הנקרא ברי'ת'
כב"ל' ומי הוא המלוה קדוש ונורא שמו' ר"ל מי שקדוש ונורא
שמו והוא הת"ת הנקרא המלך הקדוש ונורא בסוד שאמר יעקב
מה נורא המקום הזה' ויעקב רמוז זה למדתו שהוא ת"ת כבודי'
וכן מוכח מהכתוב שאמר בהקבלתו אכן יש'ה במקום הזה וכו'
ויירא ויאמ' מה נורא וכו' הרי אמר כבודי' והוא עליו מה נורא
ודי' ויש לדרוש על העטר' הגם כן כמבואר למבין שני דרכים
לכאן ולכאן' ואין להרחיב פה בדברים אלו כי הדיבור אסור
בהם שלא להכשל בהם' ונחזור לעניינינו שגכ"ח והסוד'
נקראים תרי פלגא דגופא' ונקראים שוקיים ושחקים ומרין
ביעין כב"ל' ואזוהר לכלל הקורא והשומע שלא לתפס ח"ו
בדברים אלו בלשון גשמיות חלילה וחס' וכן כשתמצא
במקומות רבים כינויים לאין מספר כמבואר בפרדס בשער
הכינויים בארוכה' היינו יד ורגל עין ואוזן ופה ולשון
ולב וכיוצא בנ' דע שאין זו המורה גשמיות ח"ו חלילה ומסרק
שדברה תורה בלשון בני אדם' והכל כדי לשכך את האוזן
ולחבין

ולפיכך לב הכהמית כי אדם נמשל ככהמות דמיון וזהו כלל גדול לכל ערכי הכינויים שישלכל ספירה וספירה ומפתח גדול לכל מי שדבדב רחוק ולבו הטחור לעסוק בחכמה הזו שחכמת הכוונה לריכה מתעבה הרמה דהיינו שרואה ללמוד חכמות הכוונה דהיינו סודות וכוונות ורמזות התורה והתפילה כדי שידע לבין ולייחד שמה דקב"ה ושכינתיה כדקא יאות נר"ך לו להבין לעלמו מקודם כל מחשבה הרמה באופן שיפנה עלמו מחל רס ודברי קדש ומלת רס וזכרונלעיל שהוא פירושו רס מלשיג תוכן הדבר ממש בחכמה זו ולא כשתשוב זה ודאי לא יכרהר בגשמי ויבין שאין זה כ"ל דרך משל וחיטה העמידו חכמי המקובלים ז"ל ומעט מועיר יכול אדם להשיג בהם רק כל אחד ואחד לפי עניות דעתו וקוצר השגת שכלו ובקיצור נמרץ בסוד ג' רוא ושוב כמראה הכזב כי אין לעיין בו יותר מכדי שכלו וכל שכן וקל וחומר לדבר יותר ממה שהוא מנין ומה שפיו יוכל לדבר ולבו לחשוב כי הדברים אלו אין הדיבור תופס בהם כמו באדם הגשמי או בשאר דברי עולם השפל הזה המשל בזה כשקורא שמעון או לוי תופס בדיבורו לאדם שנקרא כן וכן בכל הדברים שבעולם מה שאין כן בספירות אלו שאינן נקראים בשמות קבועים כי אם הכל לפי פעולותיהם כי המה פועלים בפעולות שונות כפי רצון המזווה עליהם וגם השינוי הזה לא להם נתייחס חס וחלילה לדבר כזה כי אין הדבר הזה תלוי אלא בכו המקבלים ולפי מעשינו המה נשתנו וכל שכן שאין לך לעשות דכינויים שלהם כגון יד ורגל וכו' כי למי שאין לו שם קבוע היאך תתייחס לו כינוי לתפוס בו שם הכינוי אלא הענין הכל הוא דרך משל שמומשיל אותו דבר על שם הפעולה שהוא כחוד ורגל דוגמת שנוהגים התלמודי תינחול ליתן סימנים להעדרים כאלפ"א בית"א כדי לחבב עליו ולקריבו אל הלימוד בדברי משל עד שיבא אל השכל להבין המלות והתנועות אז אינו נר"ך להסימנים אלא וגם הילך בעלמו חכם למפרע ורואה לאחוריו שכל דברי הרב היה רק כדי להבינו להועיל לו וזכרונו בדברי הסימנים ובאמת לא היה דברים מעולם ואין להם יחס כלל לאלפ"א בית"א כן הוא ממש בדברי הזה התחמו המקובלים ז"ל להבין את האדם בתחילת ביאתו ללמוד החכמה הזו ואו למפרע גם הוא יבין שכל זה הוא רק לשבר את האוזן ולכן כל אדם יזהר בהם ואיש הירא את דבר ה' ותמו יתקול כל דיבור ודיבור קודם שיבואו מהשפה ולחן במאזני דלק את דיבורו ושכלו יחשוב בלבו הראוי להוציא דיבור כזה ולהמשיג לאותה הדבר הרומני דיבור הגשמי ולא ירבה בדבריו כי ברוב דברים לא יחדל מפעו ואמר חז"ל כל המרבה בדברים מביא חטא ודאי על זה הזהירו יותר מבשאר דברים ועל כן נר"ך לטובה כל אדם שהשיג דבר מה בזו החכמה שלא ילמוד לשום אדם שלא הבין בו קודם

אם יש לו לב להבין דבר מתוך דבר ואם ישו בקל דברים אלו ע"ד תן לחכם ויחכם עוד באופן שלא ינטרף לפרש לו כל דבר כי מתוך כך ירבה בדבריו ואין כוון לעשות כן ככ"ל וביותר בדורינו זה אין מי שיעסוק בו כראוי שיהיה בידו להשיג כ"כ כדי שיוכל לפרש כל דבר היטב ואף אלו שעוסקים בה הם מעט מועיר ואינן נמשאין כי אם א' מעיר וטנים ממשפחה וגם אלו יודעים ומכירים בעלמם שגם זה הדבר שיודעים ומביני קלת הוא רק יודע שאינו יודע ולא ימנע עלמו מללמוד כלל עם שום אדם בעולם מחמת האזהרות הב"ל באמרו מה לי ולברה זו להוסיף חטא על חטאי חכם גם זה רעה רבה כי התורה ניתנה ללמוד וללמד כדרי שכולם יודעים מקטנים עד גדולים דעת ה' וגם מליכו בהרבה ספרי מקובלים שמוהירים על לימוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה ואם אין מי שרואה ללמד ממי ילמוד ולשקול בדעתו אינוראו וכיון כאשר כל אלה הדברים אודיעך בסמך בם ד' מתוך ספרים הכתובים לפנינו באזהרות שלא להוציא דבר מפיו שלא שמע מרבו מזה או שלא מצא כתוב בספרים כאשר אכנהו אלה פה היום שאין לנו אלא מה שעינינו רואות בספרים ובכתבי הקודש דהאר"י וזה ותלמידיו וזוה"ה ומה שלנו בקבלה איש מפי איש עד משה רבינו ע"הועד רשב"י והאר"י וזה"ה וכיוצא בהם דברים הנכללהם על פי אליהו ז"ל ע"כ אל ימנע עלמו מכל וכל רק שיתנהג ככ"ל וכאשר יבא עוד לפנינו בסמך כה תעשה ותלמידי וכאם שלפעמים ישאלך התלמוד איזה דבר גבוה מעל גבוה שמור פיך ולשונך שמור מלרות נפשך ודע היאך תשקל בדעתך באיזה אופן תשיבו בקיצור הדברים רק כדי ליטב על לבו קלת לפעמים תשיבו עדיין יתבאר לך במקום אחר כאשר האמת כן דרך התורה כדוע שסתום לפעמים במקום זה ומפורש במקום אחר ומתוך כך יקרבו אל הלימוד וילבבו ללמוד עוד אולי יתבאר לך אבל בשידחה אותו הרב בשתי ידים בלי דברים כאלה או יאמר התלמיד בלבו שאין ממש חלילה בדבר על כן כל איש יבין לבו את עלמו זאת וזולתו בענין השגתו והשגת וזולתו כמה היא וידע להתנהג בטוב לו וזולתו שיהיה הכל כפי ערך הנותן וכפי ערך המקבל ויהיה להם לכבוד ולתפארת שלא יפסלו ולא יבושולא יכלמו בעת פטירתם בע"ה ובע"ה יהיה שחרם שיגליחו בכל מעשיהם בעזרת האל המשגיח עליהם ודיוה הערה למבניס כי טוב גערה במבין וכו' וזו היא משלי מדעת שפלי:

ועתה

אודיעך כל אלו הדברים מפי סוכרים ומפי ספרים אשר על פי קבלה ברוח הקודש המה כאמרים ובגדול אחייל ובקטן אכלס כי בתחיל אודיעך דברי הרב הגדול החסיד מוהר"ר יוסף יעב"ץ זלה"ה הגאמרים בפרק ראשון דספר אור החיים שהוא חיבור שלישי נהרש הג"ל וכאשר כי גדול הערה בדברים ערבים ומתוקים

טהרת הקורש

ומתוקים וגודל תועלת יגיע לאנשי' כמוני בשמעם דברי אלה
אעתיק כל הפרק שלו הגם כי הוא גדול קצת' וז' לשון הוסיף
להודיע כי אין ראוי לנייול בפרדם התורה עד ימלא תורת ה'
ואהבתו' בלוי יודוע כל יודעי דת והיו כי חכמת תורתו
הקדושה תחלק לשני חלקים' החלק הראשון ידיעות פירש
המכות על ידיעתם אמיתתם' והחלק השני הוא סודות התורה
וזכרון סיקדים החלק הראשון לחלק השני קדימה הכרחית' כי
במנע מלהשיב החלק הב' אם לא קדם ידיעות החלק הראשון'
וזה יתבאר מן השכל ומדברי חז"ל' ומן הכתובים' אמנם
מהשכל כי מלכותא דרקייעא כעין מלכותא דארעא' וכמו שאיש
כפרי לא ימלא חן בעיני המלך להיות מאנשי סודו' אם לא
קדמו לו מעשים הנכונים אל המלך' דרך משל שהי' משרת
בבית המלך באמונה במלאכתו השפילה בחובט עגים ובשואבי
מים וכראות המלך טוב לבבו אז יעלה למעלה למעלה'
ולמדריגה יותר גדולה' וכן ממדרגה למדרגה' עד שיבחרו
המלך לשבת עמו' ולהיות מאנשי סודו מזל אשר נמלא נאמן
וזריו בכל מלאכת המלך' כן הדבר ממש בסודות התורה כי לא
יזכה אדם אליהם אם לא שמאל חן בעיני מלך מלכי המלכים
הקב"ה מזל עשיית המכות בלב שלם מאהבה וידיעת תלמודו'
וז' ש' שאמר אדון כל הנביאי' אם נא מלאכת חן בעיניך הודיעני
בא את דרכיך' ומציאת החן הוא עשיות רכונות' בלב שלם
באמרו ופח מלא חן בעיני ה' וכתוב בתר' ואלה תולדות נח
כח איש לדיקתמים היה בדורותיו' והנה מענותנותו של משה
רבע"ה שהזכיר מציאת החן בלשון מסופק אם נא מלאתי חן
וכו' והנה"ה הסיבו בלשון ודאי כי מלאתי חן בעיני' והקושקש
להביע או להשיב ידיעת החלק השני קודם החלק הראשון גדול
עוונותו מנשוא כ"א המלך נתן לעבדיו שני ספרים ואמר להם
התבוננו בראשון כל תכלית ההכנה והוהירם על כך באזהרות
גדולות' ועל השני יזיה השמרו לכם לפתוח אותם ולנגוע
בקטיהו עד אמרו אליכם פתוחו והתבוננו בו' והם עשו
להיפך ושלחו יד באותו הספר השני' והראשון הניסוהו בקרן
זויות ולא ראוהו ולא ידעוהו הוא' אין ספק אלא ודאי שחייבו
את הראשון למלך' כן אנחנו נכטווינו מפי מלך מלכי המלכים
הקב"ה להתבונן בתלמוד מזויותיו ולמדתם אותם וכו' ושנתם
לכנין ודברת גם וכו' ואחר זה אם ימלא חן בעיניו הוא מבלה
לנו ענין הספר השני' אבל אכחזנו עושים להיפך' כי החלק
אשר נכטווינו בו הוא רחוק מכליותינו וממשיכותינו' והחלק
אשר הוהירנו בו עליו לבלתי נגעו בקריהו אכחזנו מתפקדים
בו' וחושבים מחשבות משלנו וקל מבלתי שום תעלית ותפילה
לשם יתברך ב"ה שיהיה לנו סודותיו' כאשר עשה אדון כל
הנביאים' אם לא מלאתי חן בעיניך וכו' והמשל הזה מעלמי
לא בדיתי מלכי כי מלאתי לחכמינו הקדושים וז"ל אמרו
במפולא מן אל תדרשו' ומכאן עמך אל תקור' במה
שהיא

שהיא עמודא דאמנעיתא. וכיואי קיימין לתתא באתר דאקרי
 נלח והו' ועל דא איקרון אינון דמשתדלי באורייתא עדיפי
 מכביאי ועילאין מכהון יתיר דאליין קיימין לעילא. ואילו
 קיימין לתתא. אינון דאמרי מילין דרוח הקודש קיימין לתתא
 מכולהו. ועל דא זכאין אינון דמשתדלי באורייתא דאינון
 בדרגא עילאה יתיר על כלא. ועל דא מאן דלעי באורייתא
 לא אנטריך לא לקרבנין ולא לעלוון דהא אורייתא עדיף מכולהו
 וקישורא דמהימנותא דכולהו ועל דא תכייב דרכיה דרכי נועם
 וכל תכייביה שלום. וכתייב שלום רב לאוהבי תורתך ואין
 למו מכשול. עד דהו' אזלי אשכחי מד גברא דהו' אתי וג' ענפי
 הדס בדי קריבוגביה אמרי למה לך האי אמר לרווח אובדא.
 אמר ד' אשפיר קאמרת ג' אילין למה. אמר חד לאברהם. חד
 ליצחק. וחד ליעקב. וקשרנא ליה כחדא וארמנא בהובין
 דכתייב לריח שמניך טובים שמן מורק שמך ובגין דכהאי ריחא
 אתקיים חולשא דנפשא דמהימנותא דא ותקיימא ותתגידו
 ברכאן מעילא ותתא. א"ד ליעזר וזכה חלקיון דישרל בעלמא
 דין ובעלמא דתי וא"כ מוכח מזהוהר הכ"ל דאינון דמשתדלי
 באורייתא קיימין באתר דאקרי תורה היינו במדת משה ויעקב
 והם קשרו דמהימנותא כי הוא עמודא דאמנעיתא ובמה וו
 מתקשרין כולם. וסוד עקיבא הוא סוד יעקב. מש"ה
 הוא הטעם שכתבין עקיבא פעם ב"ה ופעם ב"א כי זהו סוד
 הו"ו שלוה יעקב מאליהו למשכנתא והוה הוא סוד עקיבא
 עקיבא ניחמתני היינו שני פעמים עקיבא כדלעיל. אבל
 אינון נביאי קיימין לתתא באתר דאקרי נלח והוה שהוא למטה
 מתפארת. וז"ה הוא שאמר. חכס עדיף מכביא וז"ה הוא שקראו
 עליו הביאי המלך חדריו שהוא סוד גב"ת וגם כי חד"ר הוא
 סוד "חסד" דין "רחמים" שהיה תופס בקשרי דמהימנותא שהוא
 סוד יעקב דהוא קישור דגב"ת. והוה הוא שאמר ואף ר' עקיבא
 בקשו המלאכי השרת לדפחו מזהוה המדרגה דלמטה היינו לנלח
 והוה כי אמרו המלאכי שרת ולמה יהא עדיף מכביא ומזהוה הוא
 מעלתו ויתר. והשיבו להם הקב"ה הניחוח לזקן וה כי אין זקן
 אלא מי שקנה חכמה כייש לו קישורא דחכמה היינו התורה כי
 התורה מחכמה הוא כמו שפרשם התרגום יונתן במוכנתא ברא
 האלקים וכו' וראוי הוא להשתמש בכבודי דייקא כי כבוד הוא ל"ב
 גתיבות חכמה. וכבוד"ד הוא גימטריא ל"ב. הלא רבותי
 ובאזויהם היריאים אל השם החדשים אל דברו כבר אתם רואים
 בעיניכם כי אלו הארבע שכתבנו לפרדם היו גדולי ישראל חכמים
 אשר עמיהם עוון ותושי. פסרה וספרי וכלא תלמודא ואחר כך
 עררו אל לבם לגשת אל סודות התורה. וקרה להם מה שקרה
 ולא נחלם מהם איש. כי אם רבי עקיבא אשר למד משנה והרביץ
 תורה בישראל ארבעים שנה ונלה נפשו בעיני ה' עד אשר
 אמר למלאכי השרת הניח לזוכו. עוד אמרו על ר' אליעזר אשר
 קרא עליו רב טוביא דחכימא והוה מתקרי מרי דארעא דישראל

לרב חכמתו וחסדיותו. ואמר ליה רבי יוחנן תא ואבמריןך
 מעשה מרכבה ואמר עדיין לא קשאי הכה כי אע"פ שהי' בתכלי'
 השלימות לא בטח בלבדו ללמוד סודות התורה. כי לא היה זקן
 כי סודות התורה אין ראוי להשתדל בהם כי אם החסידים
 המופלגים. כי הם כמו שכתבתי אל המלך וככנס בחדרו. שאם
 לא יהיה ראוי דמיו בראשו כמו שאמר פני יהסרו אל ה' ונפל ממנו
 רב. וכבר הורה על זה מה שאמר ובמאמ' הראשון הניחו לו לאותו
 הזקן ראוי להשתמש בכבודי. והוא דומה למה שאמר אם
 נא מלאתי חן בעיניך. ואם תבקשו בכל דבריהם תמלאו כי לא
 על החלק הראשון לבד הקפידו. כי גם על זקנה ושיבה וכוונת
 יתירה להם. אוי להם לתרבות אנשים חסאים שעליהם קטנים
 אשר לא נעמו טעם בשר משנה ותלמודא. ולא הריעו ריח
 יראת שמים. רק לחמו לחם רשע. ויין חמם הגאון שמו עד
 לשכרה. ומן הכתובים די לנו מוסר מהאיש משה עניו מאד
 אשר הסתיר פניו מהביט אל אלקים. ואמרו חכמינו ז"ל בזכות
 ויסתר משה זכה להסתר שאמר אם נא מלאתי. ודוד ידיד השם
 אמר סוד יהו"ד ליריאויו ובדריטו להודיעם. העיד על כל דברי
 כי לא ידעו סודות התורה כי אם לאשר יקדם לו חלק הראשון
 ושלא ידעו כי אם מפי השי"ת למאן די יבא יודיעם באמרו כי
 ה' יתן חכמה מפי ה' ויבא יודיעם. עכ"ל הרב ה' חסיד הג"ל.
 עוד כתב הרב הכ"ל בספר מאמר האחדות שלו והוה לשונו בדף
 ג'. כי המורה הוראה בפני רבנו חייב מיתה. אף כי יספיק אל
 האמת וק' וכן בנו של קל. ואומר המעיו פניו לדבר דברים
 האלקיים ומסבתו החלושה והקלושה מבלי קבלה מהנביאים
 אמר האלקים שמים ואתה בראך וכו' על כן יהי' דבריך
 מעטים כי כאשר נבהו שמים מארץ כי שמים לרום וארץ לעומק.
 והם בתכלית הסיפון וההתכרות. כן גבשו מחשבות ה'
 ממששבות בשר ודם. ומה שירחק אלל שכל האנושי. התקרב
 אלל שכל האלקים ע"כ יהי' דבריך מועטים. ולכן אל ימהר
 להוציא דבר ע"ד הסדרא וההיקף לפני האלקים עכ"ל
 לעניינינו. הנה בזה המאמר הקטן האחרון הוסיף באזהרתו
 והכביד עוד יותר מבראשון הג"ל. שוו היא אזרה אף גם
 לאלו שאף זמנם להכירם לדאזניהם ולילך בחדרי המלך ולחפוש
 בגנויו היינו שהם זקנים וחסידים וממולאים בכל טוב ואין טוב
 אלא תורה ולא חסד להם מבשר משנה ותלמוד. וכו'. גם
 אלו מחוייבים לזהור כללתי יוליאו דבר מפייהם שלא שמועו
 מרבותיהם. או שלא מלאו דוגמותיהם. בכתבי רבותיהם
 כאשר גם אנחנו וזכרנו מזה. וכדאי בזהר פרשת בראשית.
 א"ר שמעון לחדריי. במוטותא מינייכו דלא תיפקון מפומייכו
 מלא דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאלילנא דרברבא.
 בנין דלא תיחון ברמין להסוא חטאה דקטלא אוכלסין דב"ב
 למבנא פתחו כולסון ואמרו רחמנא לשוכן. ת"ח באורייתא
 ברה הק"ב גם עלמא וסא אוקמוהו דכתיב ואשי' אכלו אמון ואשי'
 טעשו

טהרת הקודש

שעשע יום יום ואיזה אסתכל בה זמנא תרין ותלת וארבע
 זמנין ולבתר עבד בה עבדתא לאולפא לבד גס ללא ייתון
 למטעי בה כמנה דאת אמר אז ראה ויספרה הבינה וגם מקרה
 ויאמר לאדם הרי ארבע פעמים לקבל ד' זמנין דאסתכל קב"ה
 עד די לא יפיק עבדיתא לאומתא עכ"ל הרי תבין אתה בן
 אדם כמוני כמה צריך האדם להוזהר ולהיזהר דבר מפני אף
 שידע שלא יטעה בה וכל שכן שלא להיזהר מדעתו כנ"ל
 ועוד שם במאמר הכ"ל כתב וז"ל הוי מחשיב עון בחבלי שוא אלן
 בני נשא דלאו אורתי ארתי דאורייתא וחדש מילין ללא ידע על
 צורין בדקאיאות שגס מה שגס עיי' גס' וזוהר פרשת
 שלח לך דף ע"ו מזהיר גם כן אפילו מי שידוע ללמוד בה אל
 יפריש מילין וזה לשונו תא חוי לית רשו לבני נשא למימר
 מילין סתימין ולפרש מילין ברבויא קדישא דר' שמעון דהא
 קב"ה אסתכים על ידיו וכו' וענין מאן דלא ידע על צורין
 וכו' עיין בספר יזן שדי מבואר בטוב החילוק בין שידוע הדבר
 על צורין וכן שידוע בנימנס וגם מבואר שם ענין תלמוד
 שהורה עד לא מטי להורא וכו' כהרב הגדול בעל העקיד זל"ה
 שאפי' מי שלומד ממי שלא ידע הדבר על צורין ונחוקו בלב
 התלמיד הדעות הכוזבו של רבו אוי זה הדבר מטריד ומזיק את
 דעת האדם להשיג שלמות לדעת האמתית וזה לשונו לשון
 הגדול והנכבד בפ' וילך' ארבע אבות נזיקין הם שמזיקין את
 האל ומטרידי את האדם מהשגת שלמותו ס"א בהשתדלותו וזוהר
 מוזן לחיותו ואל הלבוש להגין עליו מקור וחוס' ה"ב עיין
 החלום רעים וכאמנים המתרשמות בעולם מכד שינוי הכוכבים
 והתנועות ה' המעיקים המה האיובים המתקוממים על
 האדם ושולטים בו ובקניינו ה' ירושת הדעות הכוזבות
 אשר יושמו בפי הלומדים מחסרון ידיעת המלמדים אה
 מרוע אמונותיהם ודעותיהם אה מהשיבושים אשר יפלו
 בלימוד המופתים וכו' עיי' שם באורך כי תפסתי בקיצור
 במרץ תוכן דבריו הרמים ונחזור לפעיינו לדברי הרב
 החסיד מוהר"ר יוסף יעב"ץ זל"ה הכ"ל אשר הסמיר מפחד
 בשרינו במאמרו הגדול והגורא שכמעט כל דורינו זה לא יראו
 אור הוזהר כלל ויתרחקו אפי' לנוגע בקביהו וכל שכן בשאר
 דברי הקבלה הנאמרים על פי הוזהר כי אבד דרוק מן הארץ
 וחסיד אין כי אם מעט מועיר בני עליי' ועדיין בעצמם יודו
 גם אלרגלמה שלא הגיעו לכלל מעלת רבי עקיבא הכ"ל שיעיר
 עליהם קב"ה שרמים על השתמש בכבודו ואף גם לא
 למעלת ר' אליעזר שקראו עליו רב טובינא דמכימא מרי דארעא
 דישראל הוה מתקרי' וגמלא על פי זה כלם כאחד בקטן כגדול
 הוכרח לגיבול באש' מצינו בכתבי האר"י זל"ה שמי דלא עסק
 בפרד"ס שהוא רת' פשט' רמז' דרוש' סוד' התורה שיחזור
 בגיבול לקיים את כלם הרי כל חיותינו בארץ היא חסוהם
 שייס שאינו שייס כלל' אתמהא וגם בדברי רבינו ז"ל ששאלין

אותו פלפלת בחכמו וכו' ואיתא כל העוסק בשיעור קומה מוטב
 לו שהוא בן עו"ב' ומצינו בכמה ספרי המקובלים הגדולים
 שאדרכא מזהירי' על זה הלימוד ומניעים את עצמם מזה
 והאחד הוא בעל אור נעדר זל"ה האריך לדבר בזה ומחלק
 להמדרחקים ומחכמים וז' לשלש חלקים כמבואר שם באורך
 והכלל שעל המונעים הוא אומר שרמו עליהם שלמה המלך ע"ה
 בחכמתו הרמה לא יחפזן כסיל בתבונה בראם בגלות לבו
 ר"ל בגילוי התורה ולא בסודותיו וכן האריך בזה הרב
 מוהר"ר יהורא חייט בהקדמתו לכיבור ספר מערכת אלוקות
 וזהו לשונו בקיצור במרץ יש מי שמואסים בחכמת הקבלה ווי
 ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ויש מי הירא ורך הלבב
 לגשת אל הקודש עליו נאמר ראמות לאויל חכמות ומי שאינו
 קרב אל פתח ביתה מיראתו משביאה בסודות כי היא עריבה
 לפני המקום והאדם שלא יתעסק בה עתיד ליתן את הדין
 על זה ועיין כל זה באריכות בהקדמתו הכ"ל וזוהר שר
 השירים בסוף המאמר כתב וזהו לשונו תא חוי מאי כתיב אם לא
 תדעי לך וכו' אי אנת אתיאי בלא ידיעה ולא אסתכלת בחכמת'
 עד דלא אסתלק מעלמא ולא ידעית ברין דעלמא עילאי
 כאי לך לית אנת יבייל למיעיל הכא בלא ידיעה וזע"ל והביאו
 המאמר הזה הרב מוהר"ר שפעטיל הלוי הנקרא בפי כל רבי
 שכתי רופא מוחס' סוד' וויין בספרו רבי שבתי הלוי באורך
 בהקדמתו לספר ע"ש וכן כתב הרב מוהר"ר מאיר' גבאי
 בעל ספר עבודת הקודש ע"ה ודרך חיים הנכחת מוסר שכל מי
 שרוצה לילך בדרך החיים דהיינו שרוצה ללמוד סודות התורה
 והתפלה שהם דרכי החיים ותוכחת מוסר ר"ל לריך שיקבל
 תוכחת מוסר' אף אם ענש יענש על איוה מכשול המניע לו
 דרך לימוד ופי' אל ימנע בעבורו מללמוד בה' כי אין אדם עומד
 על דברי תורה אלא אם כן כשלא בה' וכן ז"ל לפענ"ד רמז
 בפסוק אשרי הגבר אשר תייערנו י'הומתורתך תלמדנו גס
 כן על דרך הנ"ל היינו ראונו לומר אשרי הגבר אשר תייערנו
 י'השי' כשלא בלימודו ויקבל תוכחת מוסר בעדו' אף על פי
 כן טוב לו ואשרי שמתורתך תלמדנו ודייק תורתך שוה התורה
 לא כל אדם יכול להבינה אותה עד עומקא וכל ומן שאין האדם
 יכול להבין נקראת תורת ה' רבי' כבוד מדברי חכמינו ז"ל
 ויתר מזה מצינו בכמה מקומות שעל כל בהאי גוונא כאמר ודלנו
 עלי אהבה אל תקרי ודלנו אלא ודלנו עלי אהבה ולא עוד
 אלא כל שהאדם אינו מבין על צורין בהשתדלותו בעו"ה סד
 יקום לתמי' יבין אותם על שרשם ועיקרם עיין מוס'
 בפרשת וישב נדרש בזוהר על פסוק והקיצות היא תשיקן וגם
 דמיון זה תמלא בפרשת וישלח קצת וזוהר בראשית כתב
 מאן דבעי למסתכל ולמינדע וכו' ובפרשת בלק כתב דלית
 מטאה לב"כ כד בר גס מדקדק דקדוקי דאורייתא וישאל שאלתו
 לאברהם מלך וזוהר בראשית דף מ"א פמוד קס"א כתב וז"ל

זו לבני כשא טיפשיא אטימין לבא סתימין עיינין דעלייהו
 אהמר אין להסעינים לראות וס' (ס"א עינים להס ולא יראו)
 לא אינון כבעירין דלא מסתכלין ולא ידעין אלא בתבא דאוריית'
 דאיכו קליפה ומוז דיליה דאתמר בסון מוז ותבן פטורין הן מן
 המעשר דמסימין דאורייתא מארי דרזין ורקין מוז ותבנא לבר
 ואכלין טטה דאוריית' דהיו מלאו כ"ב אהון דאוריית' דסלקין
 להשבון טט"ה וזהו כמו דאתר בזהר משפטים רי"ב יסקני
 ידוני כמו נשקו בר כד יפקון מבלתא הכי יסון תבירין עד
 דיתברר בר מנו פסולת דהיינו קש ערב רב ערבויא עד
 דיתבררו וישתמדעו ישראל ביניהו כיון דיתברר מנו קש ותבן
 ועד דיתבררו ומנייהו ידעו מעשר שריא על ה' דהיינו כהמא
 דחמשת מינין לקיימא אומאה כי די על כסי"ה ובנין דא
 מוז ותבן אינו חייב במעשר עד דיתברר לבתר דיתברר
 מתכנשין לההוא אחר דאקרי ירושלים כמה דחטה בתר
 דאתברר קש ותבן מכניסין לה לואר הכי יתכנשין ישראל
 דאקרון בר לירושלים דהיינו כנווי על הר ה' דתיב מי יעלה
 בשר ה' וגומר נקי כפיס ובר לבב נקי בכר דהיינו עיבורא כד
 בריר מנו פסולת בההוא ומנא נשקו בר כדבקדמית דאתמר ב'
 יסקני מנשיקות פיהו כי פיהו הוא פי ה' גס בר הוא
 תרגום בן בההוא ומנא דהיון נקיים כבר מנו קש ותבן שרייא
 שרייה עלייהו וקרא לון בני בכורי ישראל והכי מכל אילנין לית
 תביר כנפן כנטיעו דיליה תביר בענבים דיליה תביר
 דאינון כתישין בין רגלין והכי וית ויתים טלהה כתישין
 בגלות אמתינו ישראל כהון הס' דבפן ממזרים חסיע
 וכנווא דא ליות מתולים וית דענן פיה פרי תואר אבל בתר
 דהיון נקיים מנו פסולת יתקדשון לבי מקדשא כיון לכסא על
 גבי מדשא ויותים לאלדלקא כוויאל שרגין למזרתא ומאן
 יזכה להאי יין דלא יתנסך לפ"ו דערב רב אינון יין נסך
 דאתנסך לפ"ו ישראל דאתמר בהון ויתערבו בנייהו וילמדו
 מעשיהם עד דהיון דרוכין בין בגלייהו בגלותא לא אתבררו
 מנייהו ובנייהו ואתמר דהמע"ה למא אירא בימי רע עון עקבי
 יסוכי ועלייהו אמר שלמה לאי לך בעקב"י האלן ע"כ אתמר
 הטור וס"ה כי כמו ישראל עסק כמו חט"ה וכמו נפן וית אבל
 כ"ך אתפאר כ"ך ריקא כי עיקר הנקיו' טלהה היא בזה ע"י
 עסק התורה כמו שכתבנו יסקני מנשיקות פיהו שהוא פי ה'
 דהיינו תורה בגלה ובסתרי וכן כתב בזהר פרשת בראשית
 דף ג"ד עמוד קל"ד טון ומוא וכן עזאי עאלו בקליפין דאורייתא
 והו לקאן בהון ורבי עקיבא עאל במוחסי' יין שם כל המאמר
 כי פלא הוא והכלל שכל המאמרים האלו אשר לפנינו הם לנו
 קבץ למשיב נפש נגד דברי הרב הסידר הכ"ל והנה בראותי
 כל אלה שפארתי קרא מכאן וקרא מבאן ולא ידעתי כדת מה
 לעשות אם למכות בדברי הרב הסידר הכ"ל וכן היה יארי
 בוטה לדעת המסיתים שאמנע לגשת אל הקודש באמרי בלבי

מה לי ולכרהו ואם אחריה לרוח ולבא אל המלך חדריו כאשר
 עוררני החכמים הכ"ל ובפרט החכמים הגדולים ראשי
 המקובלים רשבי והאר"י ולה"ה באזהרות עונשים בגלגול
 אחר גלגול הקשה במאד ואוי לי מיארי ואוי לי מיאורי
 אבל אמרתי ראוי לבחור בעונשי היוקר כי אל רחמן הוא אירחס
 עלי ויראה להקל בעונשי וכי אל דעות הוא וידע מחשבות
 כל בני אדם אם הם לשם שמים גם ראוי ליתן מקום גם לדברי
 הרב הסידר הכ"ל כי דבריו דברי אמת וכפון הוא וראוי להוסיף
 במאד לידע גם החלק הראשון כאשר האריך וגם כמו שכתבנו
 גם כן מזה יסקני מנשיקות פיהו שהוא פי ה' היינו תורת גבלה
 ונסתר היינו חלק ראשון וחלק שני אף גם לא כל כך עד בגמרא
 כראוי כי עתה לא כל האדם וזה לידע אותה בעומק ההשגה
 ופילפולא דתלמודא מיהו גם זה האיש יכול לסבול פול חממת
 סודות התורה כפי ערכו וכן מצינו בכתב יד תלמיד נאמן
 דהאר"י ולה"ה בזה הלשון מורי האר"י ולה"ה אומר שמי שהוא
 חריף ובקי בעיון מאד במהירות טוב שיעיין בהלכה שעה אחד
 או שני שעות בכל יום ולא יותר כדי לשבר הקליפות אבל מי
 שאינו נהיר והוא קשה עיון הוא יותר טוב לו שיעיין בפנימיות
 שהוא יסוד שהוא פרי מזה שיעיין בקליפות והוא
 שיעיין לעסוק במדרשים ואגדות ובפרט בספר הזהר ונספרי
 הקבלה והבא והגם כן בשערי ליון בתיוקן הדפש עיין שם
 הרי בהדיא כתיב שאף שמי שאינו חריף ובקי בשיתא סדרי משנה
 יכול לעיין בספרי הקבלה ומי לבדול כהאר"י ולה"ה
 שהורה לנו דרך הישר והאמיתי וכן ראוי לנו לנהוג רק
 באזהרות שזכרנו לעיל וזכור ואל תשכח זכור וזכור במוסלא
 מייך אל תדרוש ובמחוסה מייך אל תחקור ואודיעך בפיה'
 סוד הדבר הזה כפי שיבעתי לחסונו ומלאתי כתוב בטוב טעם
 ודעת והוא זהמה שאמרנו במוסלא מייך אל תדרוש ובמחוסה
 מייך אל תחקור כמה שהורשיתך התבונן ואין לך עסק
 בנסתרות אין זה אלא על מדת כת"ר לבד ועיין מזה בזהר
 פרשת יתרו דף ל"ו עמוד קמ"ה קמ"ו ותמצא בזה היטב אם עיני
 שכל לך ובמקום אחר תמצא על כל"ג הראשונות וכן עיקר
 כי הם פאחת תשבות כבודע וגם באלו השלשה מלאתי
 שכתבתי לראבעים ראשים לעיין בהם וסימנך כן ארבעים
 לביכ"ה בן חמישים לע"ה דהיינו חמה שהיא מייבעת לו
 התשובה כאשר זכרנו מזה בספירת החמה כפסוק החמה תעוו
 לחכם מעשרה שליטים וכו' וע"ש בן ששים לזקניה ראונו
 לומר לכת"ר זה שקנה חמה והבין אבל למי שהוא קודם לבין
 אין לו להסתבון כ"כ אפילו בשבעה ימי הבנין שהוא מהחסד
 ולמטה שהוא עולם חסד יבנה כי כלם נקראים בספר יצירה
 עשר ספירות בלימ"ה ראונו לומר שאלך לבלום בהם פיו
 וכל זה אינו אלא לעיין בהם יותר מדאי באופן שלא ילך
 בגדולות ובנפלאות באזהרה במוסלא מייך וכו' ומקום

טהרת הקודש

אחר מלאכתו פירושו מופלא ומכוסה על ענין חקירותיה למעלה
ומה למטה ומה לפנים ומה לאחור וכו' שזה כסתר מעיני כל בני
אדם ואין לה אדם שהתורה לו זה אפילו הגיע לאף שנה ויותר
אבל דברי קבלה שככתבה לפנינו בספרי הרי היא חשובה כשאר
דברי תורה כי באמת כל התורה כולה מופלא ומכוסה וכסתרה
היא בלבונה עד שדרך האדם להמית עצמו עליה ולעיין בה
בכודע וכאשר מלאתי כתוב בדברי הרב מוה"ר אברהם
בלאנט"ז ש"ל שחכמת הלימוד ויותר בחכמת הקבלה נתמעטה
ביהיא דברי רס וקדוש עד מאוד וכתב בשם מהרמ"ק ז"ל
זו"ל כיון שראה הקב"ה שהשפיע לראשונים חכמה כל מה שהיה
מתחמשים היה מורדים בו או הסכים הקב"ה להגשים לבות בני
אדם באופן שלא יתעסקו עוד בחכמות ובחקירות הללו לפי שעל
ידם ילאמו מעולמם וזה הכנים בלבם מקח וממכר ובנין בתים
גיבולא בני ולמלכים לעשות מלחמות ולאסוף עושר וכיוצא
בני וסוף דבריו שאם היה אותן החכמות והחקירות מלאים
בזמן הזה כמעט כדומם היינו עב"ל והנה בדברי הרב מהרמ"ק
כן הוא באמת בדורינו זה שנים המעט שידענו הוא מלך ההקדמו'
המפורשת לנו בספרי קבלה דחכמי קדמונים וזה"ל לא מלך
חכמות וחקירות ובהם כלל על כן אין לחנוע מחכמה זו
כי אם אחוז בה ו גם מה שעוררן הרב הסוסר מוה"ר ריוסף
יעב"ן ז"ל ה"ל תנח"ך וזה החלק הראשון לתורתנו הקדושה
שתקדים אותה כג"ל ובאופנים הנזכר שם שתייה חסיד ועניו
וזבקה ותפלה להשיג ית שיעזור לה ויהיה לה לפי יורוק את
אשר תדבר ולא יבאמשול על ידך ושלא תטעה ושלא תשכח
בתורתו הקדושה מדעתך השפילה ואמונייה לכל האוחזים
בזה האופנים האלה ובאופנים אשר אודיעך בם ד' המבוארים
לנו בדברי הרב הכולל תלמוד מובהק דשאר"ל וזה"ל והוא הרב
מוה"ר חיים וויטל"ל ז"ל ואלו הן תנאים הנרמזים לנו
אל הייחודים האחד דרך שיהיה נקי מהעבירות ומלבד זה
דרך שיהיה בוגר מדת הענוה והשפלות ויראת חשא והרחקת
הגאווה והכעס בתכלית האחרון כי כאשר יכעוס יסתלקו ממנו
כל הנשמות הנדוקים אשר רוצים להתדבק בו ויהיה טורח
גדול להסורם דוגמת טיבא ברטיבא שאמרנו דבינו"ל ואפילו
אם יכעוס מחמת דבר הראוי לכעוס לכל אדם כי מי לנו גדול
חמשה דבינו"ל ואלו שכתבם על תלמידיו כסתלקה
ממנו כבאבות והכולל גדול מכל המדות אין דבר שיסיר
ההשנה כמו זה המה והוא ראי מאלוהו ז"ל שאמר אף
אני איני נבלה שמקפיד ובימות דרך לזהו מלהקפיד על אשתו
ואפילו לסיבה וזה הכלל כפי מה שמתרחק מהכעס והקפידה
כן תהיה השגתו כי אלו השלשה מדות הם הנדלים שבכולם
ואחריהם המדות לנגות ושפלות כי דרך להיות גם שפל רוח
עד מאוד כי הגאווה הוא מסתרא דאל אשר והשם של"ה הוא
מסיבא דקדושה ומספרם הם שוב כי גאוה הוא מספר ט"ו

וגם השם של"ה הוא גימטרי"ט"ו והרצה לכנס אל הקדושה
די"ה דרך הסדר הגאוה שהוא מסיבא דאל אחר וגם יש
לזהו שלא יתלוצץ משום אדם ושני מדות אלו הם תלויים זו
בזו אלוהן המזכרים את ההשנה בשלש מתנהג בהם חלילה
וחם וזה לך הדברים המועילים לקרב ההשנה בעושי
הראשון התענית בלבישת שק על בשרו ונפרט אם יתענה
ארבעים יום רלופים ובלבישת שקיה כל הלילות לישן בן
גם כן ולשכוב שעה אחת מן הלילה על גבי הקרקע ממש
ולשים אבן מראשותיו וכו' ודי"ה ו"ה והוא סינון גדול
ומועיל להשגת השלימות וגם זה הדבר הוא תיקון לקר"ה
כנודע ליודעי חן גם וזירות האדם בדרת הנשיגין הוא
מועיל להשנה מאוד והענין כי המאכלים הם חומריים ופשוטים
אוכל אותם אזי מתדבקים בהקליפות ובדרכה שפירך לפנייה
ולאחריהם הוא גורם כיטול לכח הקליפה ולהרחיקה מהמאכל
ומלא כשר גוף האדם ניוון ממנו כשהוא זך ונקי מכל קליפה
וכעשה גופו החומרי ג"כ שפלי יאיר בו נשמתו וישיג מה שכלנו
הזך והנקי וגם וזירות קימת חלות לילה שהיא עת רצון עת
השעשוע הקב"ה בשמחת הנדוקים בנן ערך הארץ כנודע ממה
מקומו דהוה כבאורך וכבר וזכרנו קצת מהם ולכמות או דמעות
שליש על חורבן בית המקדש ולכיון אחר אמרו מזה הללויה
אור"ה ככל לבב וכו' אותיות כפולות מנפ"ך כמבואר אצלנו
בשערי ציון באר היטב וגם הנחת תפילין דרבינות"ה מועילין
מאד להשנה וגם עסק הלכה שעה אחד או ב' שעות בכל יום
ושאר היום כשאר לימודים כאשר זכרנו וזה לעיל כי אין ראוי
שיהיה רוב היום במלכות התורה כג"ל גם כוננות תיקון קרי
וזכר שעל פי סיבה יקרה יטעה עצמו על ידי טבילה במקוה ועל
לד ההכרח רחיצה גמורה על כל פנים ושלא לייחד בשום
ייחודים ביום קרי עד שיטבול או עד שרחוץ גם הכביה
במספרים וגם בכבי"על כל דבר שאינו מביין טוב להשגת
גם לימוד הקבלה כזוונה וברעותא דליבא כדא וזכרנו כי
העצבות מוזק ההשגה מאוד גם עשיית כל גופו מרובה לשיכונה
כנודע בסדר תיקון הנפש בשע"ל עיין שם ולהזהר מלדדוש
במעשה מרכב ביחוד חלילה אלף אס כן הוא חכם ומביין מדעתו
מה טוב ומה נעים השתדלות רק אס חסידו הראוי לו יותר
מזה כתוב בען החיים ייחודים גדולים עד אין מספר עניינים
בסתרים ובעלמים שאפילו המתעשה של יתוש כמוני אסורה
בהם כי לא יכול לסובלני ועל כן לא הרתעתי לעצמי לבתבא אפי'
קצת מהם וגם אלו הדברים הקלים שהעתיקתי היה על כך
ההכרח כי יגורתי אל שבתם על כן העליתי את הדברים על
ספר זכרוני ושורתי תורת'ה לגברי תמיד וגם דע הלימוד
הזוכר על כולה מועיל להשנה כי דבריו הרמים לכך מאירים
פני האדם וכותבים כחומר לנשמת האדם העוסק ובהסוף
חלילה מן מאן דמתפרשטיביה באלו פורש מכלוא כי כן דרשו
עליו

עולמו בשופנים' מהשטן יסבור ואלדוס מוקפין אותה והוא
 מהספק ללבן ולעולם רחוק לא זו כך הקב"ה מנהיג עולמו בדרך
 זה שאלמלא כך לא יתקיים האדם חוטא והשטן קרא ארום שנה
 אם יהיה חטאיכם בשנים בשלג ילבינו' מקריב קרבנו לאש
 שהוא ארום' וזקקם סביב למוצא שהוא ארום' מלת הדין
 הוא ארום' מוליקין הרים ועולה העשן כלו ללבן ואו הארום
 'הספק ללבן' ובספק מד'הדלמד"הר' מכשימי שיושב בתענית
 מתוך תעניתו אמר רבי יודא מחלישין בת ואיברו ונוכר עליו
 האש ובאותו עת לריך להקריב מלבו ודמו באותו האש וקרא
 מוצא כפרה' והיינו דאמר ר' אליעזר בי רבי יוחנן בתיבת
 'הוא מללי ואמר גלוי וידוע לפניך חלבי ודמו והרתיתי אותם
 בחמומות חולשת גופי' ויהי רצון מלפניך שיהא הדין העולם
 מפי בשעה זו כריס עולה וקרבן כאש מוצא ומרנני' ד"א
 דודי לי ואני לו הרועה בשופנים' כי השופנים קונים
 מנויין בתוכם אף הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו בלדיקים
 ורשעים' מה השופנה אמלא הקונים אין השופנים מתקיימו' כך
 אלמלא הרשעים אין הדיקים יוכיחם דאמר רבי יודא ביה
 הדיקים יוכיחם מתוך שיש רשעים' ד"א הרועה בשופנים
 המנהיג עולמו בשש שנים' והשביעית שבת ליהו"ד' ואפשר
 לומר פירשונו אני לרודי ודודי לי פירוש השפע הוא שגור אללי
 אבל אימתי הוא זה הרועה בשש שנים היינו שמאחו את עולמו
 באותן ששה ספורות שהם שש שנים בידוע לי"ק' והשביעית
 שבת לה' היינו מדה השביעית שהיא חלכות שבת לה' ודאי שהוא
 יזווג גמור ובודאי יהי' השפע שגורה מלעיל' ד"א בשופנים
 היינו באותן ששוכר בתור' ופירשונו' ל' כך אני לרודי ודודי לי פי'
 שהקב"ה הוא שגור אללינו לשוכן בתוכינו כדכתיב ושכנתי אני
 בתוכם' וקשה להוסיף וכו' לכולם הוא שגור ומתרחץ ואמר
 הרועה בשופנים באותן שש שנים בתורה דוקא כי אין להקב"ה
 אלא ד' אמות של הלכה' הנה אהו' אחיו ריע אל ריע לכס
 על ארבו' המאמר הקדוש הזה כי הוא לתועלת גדול על כמה
 וכמה אופנים ובהם גם שפתותיו וצדקות הקב"ה וכוונתו יועמד לנו
 ולכל אשר בספרו מתחברי ובודאי תדע נאמרה שכל מי שיתאסב
 כפי אשר כתבנו פה וכו' להשגה מעט מעט עד כי יוכה לפלות
 הרמותה ויכיר ויע את כוראיו ואת עורתו הקדושה וכל סודותיו
 כי כך היא דרכה של תורה כמבואר בסבא פרשת משפטים
 בזהר בפסוק לא תלא כלאות העבדים וכו' ו"ל' תא חזי
 אורחא דאורייתא כך היא בקדמיתא כד היא שריא לאשתגלגלה
 לגבי בני נשא ברגעא ארמויות ליה ברמיוו חמי ריע עב' לא
 ידע שדרת לגבי וקרא ליה פתי דיקרב הכי ואשתעי בהדי'
 הה"מי פתי יסיר הכה חסר לב קריבת' לגבי' שריאת למלא
 עמו' מתפר פרוכתא ופרסא לי' מילין לפוס אורחי' עד
 דיסתכלא זעיר זעיר ולא איבו דרשא' לכתר משתעי בהדי'
 מתפר שטיפא דקיק מילין דחידל' ולא איבו הגדה' ולכתר
 יב ב 2 12

פלין כימיומאן דמתפרש מר"ש כאלו מתפרש מכולא' והשתא
 אף על פי שהוא אינו כאן כבדו יע כאן' ודבריו הקדושים
 צריכים לכוון ללמוד ועל ידה אולי יוכה להשיג דבר מה' כי אם
 לא יעיל כולו יעיל מקלתו' כי הקליפה אי אפשר להסיר
 בפעם אחת כי מעט מעט אנרשנו רק בנתיב הנ"ל כמ"ש הוזהר
 פרשת שמות עמוד ה' ואלה שמות רבי אליעזר פתח ואמר בן
 געול אחוהי בלה גל געול מעיין חתום' בן געול דא כנסת
 ישראל שהוא בן געול' דאמר רבי אליעזר מה שבן לריך להעלות
 ולהשקות' כך בנסת ישראל גרופה לעדור ולשמור ולהשקות
 ונקראת בן ונקראת כדס' מה הכרס היה לריך לעדור ולהשקות
 ולזמור ולחפור כך ישראל הס"ה כי כרס ה' נבואת בית ישראל
 וכתבתי ויועקבו ויסקלוהו' עכ"ה ואם כן מוכח מהלשון הספור
 הנ"ל שהוא קראת געולה כל זמן שלא חפר ועידר וזמר את
 הערילים והקולים הסובבים את השופנה העליונה על ידי
 משגימו הרעים' ועוד מה שאמר הוזהר הקדוש ב' שמות עמוד
 ל"ד ל"ה על פסוק דודי לי ואני לו הרועה בשופנים' ר"ס
 פתח דודי לי ואני לו הרועה בשופנים אר"ס או להם לבריות
 שאינם משגיחים ואינם יודעים בשעה שעלה במחשבה לפני
 הקב"ה לבראות עולמו כל העולמות עליו במחשבה אחת ובמחשב'
 זו נברא וכו' ה"ה' כולם בחכמה עשית ובמחשבה זו שהוא
 החכמה נברא העו"ה והעולם של מעלה' נטה ויגבו וברא
 העולם של מעלה' נטה שמאלו וברא העו"ה' ועשה העו"ה
 כנגד העולם של מעלה' וכל מה שיש למעלה הוא בדוגמתו
 למטה' וכל מה שיש למטה בדוגמתו בים והכל אחד ברא
 בעליונים המלאכים ברא בעו"ה בני אדם' ברא בים לויתן
 כד' אל לחבר את האוהל להיות אחד כתיב בחדס כי בללם אלהים
 עשה את האדם ומתיב ותחסדו מעט מאלהים' אי בני נשא
 יקרינו בעובדיו כל האיו ואינון מתאבדו מנסה דביר כמה איתיו
 לשאבא מיימיה' ובחר בעליונים ובחר בבני אדם' לעליונים לא
 קרא בנים אבל לתחתונים קרא בנים הס"ה בנים אתם לה'
 אלהיכם הוא קרא להם בנים והם קראו לו אב' דכתיב כי אתה
 אבינו' וכתב דודי לי ואני לו הוא בחר בי ואני בחרתי בו'
 הוא רועה בשופנים אע"פ שהקולים סביב להם ואין אחר יכול
 לרעות בשופנים כמונו ד"א הרועה בשופנים מה שזוהר זה הוא
 ארום ומימיו לבן כך הקב"ה מנהיג עולמו ממד"הד למד"הר'
 וכתב אם יסיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו' רבי אבא היה
 אויל באורחי' ואויל עמי' רבי יצחק אדסו אזלי פגעו באינון
 וורדא נטל חד רבי אבא בידיה והוא אויל פגע בהו רבי יוסי
 אמר ודאי שכינתא הכי ואנא חמיבא בידוי דרבי אבא למילין
 חכמתא בגיאה' א"ר אבא תיב ברי' יתבו' ארע רבי אבא
 בהאי וורדא אמר ודאי אין העולם מתקיימא אלא על ריח'
 וע"ד הס' במונאי שבת' פתח ואמר דודי לי ואני לו הרועה
 בשופנים' מי בגרסי שאני לרודי ודודי לי' מפני שהוא מנהיג

דרובו לנבואה הנבואה לנביא חכפין חכפין ומליכות כהדי' כל
 ריון סמימין דלי' וכל אורחן סמימין דהוא כלכא סמימין
 מימין קדמין דרין אוהו גבר שליט בעל תורה מאפי דביתא
 דהא כל ריון דלי' היא בליאית ליה ולא רחיקת ולא כסיאת מיני'
 כלום אמרה לי חמית מלה דרמיזא קא דרמיזא לך בקדמא
 כך וכך ריון הון וכך סודין הון כדון חמי דעל מילון טילין לאו
 לאוספא ולא למיגרע אפי' אותה ד' ועל דא בני נשא אנטריבו
 לאודרהא לממדק אכתרהא דאודיותא למיהוי חמיתא דילה כמה
 דאתמר ומחיל סם משל נכא לרחימתא דליהא שפירתא בחיון
 עיי' ס' ותלכס כפוך לרהוק אכתרהא ולהסיגה עד שירו
 מוצת' ומה' תשאל בינה והשכל דעת' כלל זה הדבר כפי
 שחלוצות האדם אל התורה כן החיותה אליו והתגלותו ופירט
 בדרך אכתרה ומראה אכתרה אליה אז הוא גם היא אל פה
 תדבר אתו עמו כלומר אליו' וכאשר הארכנו בדרמיזאס אכור
 תזכרנו מהענין הוה קלת' ונראה לפי עניות דעתי לומר שאם
 הרב רואה שהתלמוד מלאך מאד חשקה כפשו ובאכתרה הגוה
 תמיד בחכמה זו' ואת אשר שומע על ספר וזכרו בית' ורואה
 גם כן שהוא מרין דבר מתוך דבר' אז ודאי אל ימנע הטוב
 ויבטליו' כי יש להסתפק שמה האיש השוא לתקן עותו הוא בא
 על שלא קיים עדיין בעלמו סימן התורה שהוא פרד"ס כג"ל'
 ולכן כלתה כפשו לחרות בית' ולבקר בהיכלו כי על' כן בא
 בכל עולם הזה' ואפי' הוא געיר לנימס ולא הגיע עדיין
 לזמנים המבוארים לנו' כי יש לחוש פן יאכל לעולמו בזמן קרוב
 ולא השלים את הדבר אשר נשלח לו' וכמה בושא וכלימה יגיע
 לו כשיגיע לשם ואין תלמודו יהי' בידו שיה' ראוי לו ללמוד'
 ועל זה הדריך יהוה בלבבו כל היראה דבר ה' ודתו' וכבואו
 קרוב לשלשים יתחיל על כל פנים מעט מעט להכנס בחברי
 אוכרי המלך כאשר זכרנו' עד כי יבואוהו שנים אשר יוכל
 להגיע לשערי ביג"ה והלאה' כי יש לחוש לכל אדם פן פתע
 פתאום יבא מלך מלכי המלכים הקב"ה ויחפץ ביקרו ולשלם
 שכרו' והנה יראה שעדיין לא עלתה על דעתו כלל לפעול
 ולעשה מה שצוה המלך ובשריות לבו סלך ושכח את דבר
 המלך' ודאי אוי לו ולאותו בושא' על המעשה הרע אשר
 עשה' והרב הגדול בעל הסקיה ז"ל מביא משל נאה על זה
 שהאדם מאבד שליחותו ושוכח אל אשר נשלח' כי האדם הוא
 רק שליח אל עולם הזה' וזהו לשונו בפרשת אחרי מות באמצע
 דבריו נרדף לוהו שלל יקרה לכל אחד מהאנשים במקרה
 הכסיל שמיניהו בני המדינה צר נאמן לבא אל המלך להפיק
 ממנו דבר בכרחי לחיי' המדינה ונתנם בידו ארנקי של מעות
 להוצאתו כי רב ממנו סדרך' וזווי עליו מאד לתת לבו אל
 שליחותו וידו נדרים לשלם שכרו' וילך האיש עד לפני שער
 המלך' וראה והנה הארץ היא טובה ורחבת דים לפניו' ויקח
 מן הכא בידו לעשות שם סחורה' וכאשר טעם טעמו כי טוב
 יתעלה

סחרה שהריוח ממון דבאז גבה לכו לעבור עוד חורמות ומיס'
 לעשות בפרקמטיא גדולה ויהי סער גדול בים ונמרס הספינה
 ואבד העושר והוא בענין דע' וישב לעירו בדשות פנים' ויקרי פו
 עליו שרי המדינה וקיימה לאמר' מהואת עשית ארך מלאך לכך
 לכמוט עסק בשליחות אשר מיך ומי' כל המדינה תליון בו'
 והלכת לך לבקש מעט מן הממון אשר לא לזיווי ולא טלה על
 לב' אמרנו ככד נכדך' ועתה מעמד השם מכבוד' ויקומו
 כל בני העיר עליו וישרפו אותו ואת ביתו ואת כל אשר לו באש'
 לכן הדבר הוה באמת כי האדם הגה הוא שלוח בעולם הזה
 לעמוד על נפשו ולהשליח במועלת האמיתית הסקייני הסכמה
 וכו' והאל יתעלה אשר שלח אותו המון בידו די לרכו לסיפוקו
 כל ימי חיותו בשליחותו' היינו על ידי המלאכה מהמלאכות
 אז על ידי ירושה ומתנות' או על ידי איזה עסק נאה בלתי
 מטרידו לשקור שליחותו' והאיש ההוא לא אבד עיקר שליחותו'
 ומעט הממון שהודמן לידו התחיל לעסוק בסחורה ותם כוחו
 כל ימי הכלולאסוף ולגבור ממון' ועושר רב אשר לא לכו
 שולחו' ובחלי ימיו יעוכבו על ידי הסער הגדול הוא השטן
 בים נגרש השקט לא יוכל עד שיאבד מן האדם עשרו ואחריתו
 נכל' אוי לולאות בושא' ואוי לולאותו כלומה' ששכח האיש
 הפתי עיקר שליחותו אשר מינו תליון בו ודלג על עסק הממון'
 ואל יתר הדברים לאלו חוה חוה לא בתקיים בידו' ומה לו
 לעשות כי תרכס חמת המלך מלך מלכי המלכי' הקב"ה ונבטלות
 עשו באפסו בחרונו ובקלפון באחד הנבלים חפוטעי ישראל בגופן
 אשר תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה' ועליהם אמר החכם
 כחמוץ לסיכיים וכעשן לעיניים כן העלל לשולחיו עכ"ל' ואם
 לכך חפץ עיי' עוד שם יתר הדברים כי הוא מאריך בלשונו רם
 וקדוש' ואזי בחרתי בקיבור כמחך תוכן דבריו' כללו של דבר
 שכל איש חייב לזכור כאשר שלחוהו המלך הגדול והקדוש בזה
 העולם וימחר ויחיש מעשיהו מעשיו הטובים ועסק תורתו
 בתורת ה' כי חייבין למיתת' והלמוד יהא באופנים הבזורים'
 ואופן הראשון אשר זכרנו הוא הכלל הגדול שלל יקדים חלק שני
 להראשון כי לא כן יעשה במקומו מוקם התמון' וגם הכלל
 הגדול לחכמה המפוארה חכמת הקבלה המאירה שלל יתפוס
 שום דיבור קטן או גדול בשם בשמיות חליה' וכאשר האריך
 בזה הרקנט' בפרשת ויחי דף ג"א ח"ל' ואתה בן אדם בראשית
 המאמרים האלה וכיוצא המורים על בשמיות השמר אל תפן אל
 און ושמוד כפוך מאד פן תכשל ותחריב את העולם' לאמר שיש
 שמות בשם ית' ב"ה מדות גשמיות ומתוארות המוגבלות ח"ו'
 שאין הדבר כך חליה' ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו
 לו' ונריך אליו להאיר עיניך במאמרה ויבואל בו ושמוד אותו
 היטב' כי יסיר ממך כמה ספיקות ושיבושים רעים' ועד כי
 אמיתית עמם הבורא יתעלה ויתברך אינו מושגת לזולתו'
 ואין כל כדואו עליונים ותחתונים יודע עמם אמיתתו רק הוא
 יתעלה

יתעלה ויתנבך ואם בן זרעו אלו להתכונן על התוארים
 כמנבאים בתורה הכדברי ר"ל יד ורגל און עין וכיוצא בהן
 דע והאמן כי כל אותן הפנינים אעפ"י שהם מורים ומעידים
 על גדולתו ואומותו אין כל דבר יכולה להתכונן ולדעת
 מהות הדבר הסוף הנקרא יד ורגל ועין וכיוצא בהם ואל
 יעלה בדעתך כי עין הוא לורת עין ויד כבודת יד אורגל
 כזורת רגל הם מלשוכיה אבל הם ענייני פנימי ופנימי
 באמתת מליאת הש"י כ"ה אשר מהם המקור והפעע יוצא לכל
 הנבראים לא שיה' דמיון בינו ויתכרך שמו ובגינו מצד
 העפע והתבנית כמו עקאמר ואל מי תדמינו ואשעה כי אין
 לו דמיון כנבראים רק על כוחות לורת הליכדים עבנו שהם
 עשויין לדמיון סימני לעיניכם התומים עליונים שאין
 הדעת יכולה להשיג וזה הדמיון אינו גופני כלומר בעצם
 התבנית אלא בדמיון וברון כמו כחותב ראוהו כן יעקב הכתוב
 הוא לסימן לאותו עם ותבנית הידועי הקרא ראוהו בן יעקב
 ולפי שהם יתכרן ויתעלה רפה לזכותינו ברא ברוך האדם כמה
 איכדים בסתרים ונפלאים בדמיון סימן לפעשה מרכבה ואלו
 יוצה האדם לטהר אחד מאיבריו יהי' אותו האבר בדמיון כסא
 לאותו אבר העליון הפנימי הנקרא בשם זה עין יד ופה וכיוצא
 בן כיכד הנסמך והנהדר במחאה עינו שלא יביט ולא יסתכל
 בדבר עבירה ובדרך גבאי רק כמה שהוא קדושת השם יתעלה
 ועבודתו אותו עין נעשה כסא כמו לאותו דבר של מעלה
 הנקרא עין וזהו ענין האבות הן בן הערבה ובספר הוזהר
 אמרו בהתחלת הלימוד בלימוד בלימוד קדוש בפרשת טא וזהו לשוני
 הטעור אתכנסו כהרי"א לבי' אדרא מלובשים שריון
 ורומחי' אודרוו בתיקוניכון ופי' הצב"ח אודרוו
 בתיקונין כוכל לומר עבד כוונתו בזה שיודרו בתיקונין אלו
 של הקדושה כדי לשכר הקליפה סמ"ל שהוא מארי דבוב"ה וכן
 הובא בתיקונים דף ק"ב ע"ב וזהו לשוכו פתח ר' שמעון בן
 עילאין אתקינו ואודרוו כנאני קרבא לגבי חויל וכו' איש
 קטל לאדם קדמאה וכלל דרי בתרא והארי זלה"ה פירוש
 אודרוו בתיקוניכון להראותם שיכינו עממן שיהיו מרכבה
 לעויר אנפין וסינו דאמר בעינו :

פירוש

בעימא בהכמתא בסובלחנא בדעת בחיוו בירין ורגלין :
 כך אמר בחיוו סינו כ"ה העיקריים
 דז"א וז"א כ"ה אמר בימין וברגלין הוא
 ביד הכניאים אדמה וסינו כ"ה כי ממש היא הנבואה מסוד
 כלס ישראל לא יסקר :
 אסליבו עליכון למאן (ס"א למלכא) דברשותיה היי וכוותא :
 אמליכו עליכון כלומר תקינו תיקונין
פירוש דעויר אנפין כי בזה ניכר שתמלכו אותו
 עליכון למאן דברשותא היי וכוותא היינו ועויר אנפין כי
 במלכים דל"ה נאמר מותה וז"א פ"חיים כשתקיימנו

פירוש

לסגור מילין דקדושי עליונין ציהוי לחון וחדאן למשפט
 לחו ולמנע לחו :
 למיגור מילין דקשוט מילין דתיקון ז"א
 הנקרא אמת קשוט למגור שכל מה
 שחכם אומרים בתיקונין אלו כאלו היח בורה מלשון תגבור
 ואומר ויקס לך כי חוכמא עליונו למיגור דקשוט וכו' היינו
 תיקוני ו"א כמו בגורת עירין פגמא והנה דשכ"י ע"ה ר"ה
 לגלות סדר תיקון ז"א לכד דמשמעו מחאן וז"א כ"ה ר"ה
 מוכרח לגלות תחלה ערשם שהם תיקוני עתיק וז"א כ"ה שלא
 יטעו בתיקונם ובסדר כבוד דלא יטעו כאלוהיו וכו' :

פירוש

ולוח יתיב רבי שמעון ואמר ווי אי גלינא ווי אי לא גלינא :
 הנה קודם לזה אמר לחברים שיכינו את
 עצמם למשפט ולמינדע מה שיאמר להם
 כמו קדושים עליונים ומליכו עליהם למלכא ולעשות כל
 גופם מרכבה כמו לעיל והוא ממש כוונת מסירת כפסם על קידוש
 השם לקבל עול מלכות שמים בזה הליתקן ולוונא ואחר כך אמר
 ווי אי גלינא שהרי הבתוב אמר כבוד אלהים הסתר דבר ולא
 יש סתרים כמה הנאמרים לפניכם מולאן וליך שהוא תיקוני
 ז"א סתור של עולם הרמזו במעשה בראשית ב"ב אלהים חיים
 והנה ל"ב כמנין כב"ד וזו כבוד אלהים הסתר דבר אכל למי
 שהוא חכם שכלב כל חכם לב נתן חכמה אז מותר שהרי
 כבוד חכמים יתלו וז"א כ"ה אמר ווי אי לא גלינא שהרי סיפא
 דקרא בתיב וכבוד מלכים מקור דבר והוא כמו ליווי שרין
 לחקור את כ"ה העולמות והוא ע"י מלכים דמיתו וזהו מקור דבר
 ולכן אמר ווי אי לא גלינא ששרי לא גלינא יטעובל הכניאים
 אחריו שזומה שאמר אח"כ מאי הפרו תורתך תורה
 לעילא דליה מתבטל אי לא יתעביד בתיקונא של הוועיר
 אנפין ולעתיקיימנו אתמר וז"א לגלינא ונמקור כבוד מלכים
 ותיקוני העולמות כדי שלא יתבטל התורה תיקוני ע"י
 והנמשך ממנו שח"ו יהיה כמו הפרת סדר תיקון ע"י וגם זו
 עת לעשות לה' הוא עתיק וז"א כבוד מלכים מקור דבר
 הפרו תורתך דהיינו כבוד מלכים הסתר דבר ולכן התחיל מן
 המורה דהיינו כבוד מלכים מקור דבר וזה הטעם שהתחיל
 אלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום עיין בפרשת אמור דף
 ק"ה ע"ב על פסוק כבוד מלפים הסתר דבר אי נמי כבוד
 מלכים הסתר דבר היינו עשעל נהא העולם ככתוב בירושלמי
 פרק אין דרשין וקודם שנכחא העולם היינו קודם שנאללו
 הנקודים הנקראים מלכים ונעשו פגלופים ונקרא אדם כי
 שאל נא לימים הראשונים וגומר מיום סיות אדם וגומר
 ועוד ווי אי לא גלינא שהרי הכתוב אמר ולמכסה עתיק וגם
 בתיב ונאמן רוח מכסה דבר כאשר מפורש הוא ויש לומר
 דכל זה למכסה עתיק היינו למכסת דני תיקוני עתיק מרין
 אחריו ולא מדרי דרש"י כנראה שם בפרק הסוף ע"כ ולכן
 למכסה

תנא

אמתנו חבריו קמיה דר"ש ואשתכחו רבי אלעזר ברהורבי אבא ורבי יהורא ורבי יוסי ברי יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי יוסא ורבי יוסיא ורבי יהובל ר"ש ואצבעין וקפול לעילא ועאלו בחקלא בניו אילנא ונתבי קם ר"ש וגלוי צלוהא יהיב בגוויהו ואמר כל חד וחד שוייהו בתקופו שוי ירייהו נסיב לך פתה ואמר ארור האישי אשר ועשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ועשם בסתר וענו כלם ואמרו אמן:

פירושו

אמר צמ"ח קמיה דר"ש כפשוטו וגם רוא דמלה שכיון שר"ש הוא עצמו בחינו יסוד הנזכר בדברי ר"ל ולעולם הוא כל ענים ולכן גם הכתובים שילאומנו נרמזו בחיבת קמיה דהיינו לפניו צמ"ח קמיה שהם עשרה עשרה ע"ה ועוד חברים הרבה היו לרשב"י וכלן נמלכו עשרה ומנו אותם לראות אם היו עשרה ונמלכו עשר דרך מליצה וגם זו היא אשתכחותמן יש לומר למה הזכיר פה שהיה בשדה ושהיה בין הילנות ואלו נתכוונו בזה אל בחינת הרמזיכו והיא המרכבה שהם בחינו חילוניות העולמות כנזכר בענין כוננת קבלת שבת בשדה שהוא חקל הנזכר פה והחקל הוא דמחזין קדישן הכקרא פה חילנות וראייה לזה כי בלדרל וטוא בדרפ"ס אמר משנייא שעתא דא מאדרא וכו' ורבינו הכי רמזיכו הם חילין שהם בחי' חילוניות אבל הם באדרא וטוא שכלא נשמת הדיוקים שהם בחינו הפנימות ולכן הם היו בבית דהא אתמלא ביתא שהבית בחינות פנימיות דונמת הנזכר בקבלת שבת בבית והוא כי חילוניות העולמות נעשה על ידי האותיות ופנימיות נעשה על ידי נקודות שהם כפש הכלים כנזכר בספר עדות ביעקב מע"ה"ח הטעם שהחיל"ש כפסוק הוה להזכיר אל הכתובים שח"ו אל יערבו ור במחשבתם בדרי קדושה עם הקליפה וזה תבין עם מה שכתבנו בפסוק עשתי עשרה יריעות דמשכבא ועשתי עשרה סממני הקמורת שהם כנגד י"א דקליפה ועוד יניחן אחד דקדושה הנתי' אותם הסי"א ספירות כנגד אלן יש בפרשת כי תבא י"א ארורים והראשון הוא ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וכו' והוא ח"א דקליפה והתחיל רשב"י מפסוק ראשון ארור האיש אשר יעשה פסל וכו' רצונו לומר ארור מי ששים הנקרא פסל ומסכה בקדושה הנקרא סתרי' וזוה"ש בסתר בסתרו של עולם שהוא ח"א סתרו של עולם הסתמתי ומתלבש תוך כל האצילות כאשר בחרנו בפרש' באדרת האזינו למ"ח כוננת רשב"י ע"ה אינה לומר הפסוק האם כן היה לו לומר תועבת' ככתוב בפסוק ולכן עשו שהם ולה"ה הנה"ה וענו כלם וגם שם לא היה כל העם לעצמות אמן למ"ח ידיו הבורחים כלומר שהם משועבדים לו שהוא הרב שלהם כנזכר לעיל ושיקיימו כל מה שיצוהו ומעשו אכזבין וקפול ועלילא כמן כעוה לקיים כל מה שיצוהו להם וגם להתפלל

למסכה דבר ואמר מדרון אסרנין ולא מדרו דרשב"י ע"ה וכ"מ מהכתובים ע"ה וגם מדר ואמר ווי אי לא גלינא כרי טלא יופר ח"ו כנזכר בדף קכ"א ור"ל דרשב"י ע"ה עליה כתוב בדף ע"ט בפרשת אחרי מות וו"ל תנא רב יהושע דר"ל דרבי שמעון שארי בגוה כלכו וכלין חסידין כולכו דמלי טמאה בונה סכינתא שריא בגוויהו וכן איתא בפרשת אמור דף ק"ה ע"כ ע"ז שהכתוב אמור כבוד חכמים ינחנו כלומר מה שהיה כבוד אל"הים הסתר דבר היינו ממי שאינו כבוד חכם אבל לחכם מותר לגלות וזהו כבוד חכמים ינחנו ד"ל לאכול לשבעה אזינו חברייה דיעין אורמין ושבילין וקדוה לזה המאמר האמור בדברי ר"ל במופלא מתוך אל תדרוש ובמכוסה מתוך אל תקור כלומר במה שהוא מופלא מנד המיעוט שכלו אפילו שאינו מכוסה אל תדרוש ובמה שהוא מכוסה מנד מיעוט עיון שלו אל תקור אפי' חקירה ולכן אמרנו פנימיות מתוך לרמז כי הכל מלוד כי המופלא והמכוסה הוא מתוך דהיינו מקולר ידיעה ועסק התורה וכיוצא:

חברייא דרוו תמן אשתיקו קם רבי אבא ואמר ליה אי ניתא קמיה דמר האבדיב סוד ה ליריא ויהא חברייא אילין רחלין רקב"ה אינון וכבר עאלו באררא דבירא משכנא כנורו עאלו ומנרו נפקו:

פירושו

בר אמת רבי אבא שר"ש סיים בווי אי לא גלינא אז מלא פתח לחסדו ואמר סוד ה ליריאוי וכבר כודע שהוא סתרי ה' וזהו סוד ה' ומה דנקט רבי אבא פסוק והמפני שר"ש עצמו אמר בפרשת אמור דף ל"ב ע"ב ושם מפרשו בענין זו"ן שהם יריאוי וגם מדבר בווי אבא ואימא כנודע מדברי הרב וזה"ה גם כן ואם כן ראו שסוד ה' ליריאוי אלו בעת רצון היא לעשו' לה' ומה שאמר כבר עאלו באדרא דבי' משכנא תיחס הוא לומר שיש להם הכנה מפעם אחרת אבל מה שאמר מנהו עאלו ומנהו לא כפסוק וזה אינו סיוע לרשב"י שיגלה להם כל הבאה שהרי באדרא רבא דקמ"א אמר תנא אמר ר"ש כל בני תיקונין וכל בני מילין בעינא לבלא לה למאריהו דאתקלו בדתקלא ולא לאינון דלא עאלו אלן לאינון דעאלו ונפקו דכל מאן דעיל ולא נפקיט ליה דלא אברו עד כאן ומשמע שמהו עאלו ולא נפקו והם הפעלה שפשוטו וכן דבר רשב"י בדף קמ"ד ע"ב ע"ה

איתא

דרדופים הה"ה וזהו עשרה חמתי תלמידי רשב"י הם עשרה חסידים דאבא ואימא היינו עשרה שמות הוי"ה דאבא וה' דאימא ולכן לא הוכרחו ליהרב פי' אין הקליפה שולמת בהם אבל דבי' שהעון ב"י פמנו הוא היה סוד היסוד עצמו שמוצאו יצאו הסיפיות ולכן הוא בל' לתקן וללמד וקנה השלשה חסידים שמתקליו וגם סוד בחימת אלן העשרה מחוץ לפניו על פסוק ה' שמעתי ושמעתי בדף קכ"ה:

מחרת הקודש

מח

להתפלל וכן רש"י ללי ללותא וז"ל ראו והביט בדברי
הקדושים הכל שכלם ענו ואמרו אמן כל זה שלא יטעו ח"ו
בדבריו שיהיו דמיון בינו ובינו יתעלה ויתברך ודע כי
המדות תלויות באיברים כדמדת העין היא הראות מדת
האוזן היא השמיעה מדת הרגל היא ההליכה והנה המדות
נמשכות אחר האיברים ולפי שהזכירו רבינו ז"ל כלפי מעלה
לשון מדות יש לך לדון ענין המדות כמו המזורים שאמרו
זכמו שאין ערך ודמיון יתעלה ויתברך ובינינו בענין האיברים
כך אין ערך בינו יתעלה ובינינו בענין המדות ולפי שאנו
משתמשים במיזכורינו זה בלשון מדות השמר מן הטעות כמו
שאמרו רבינו ז"ל לא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם ואין דמיון
בין מידותיו יתעלה ומידותינו וזלתי בדרך הזכרת השם לבד
מוסיף על זה יש לך להתבונן הנה"ה
במה שכתבתי לך דפי בללמינו רק שהוא כמו שכתב הרב ה"ל
כדמותינו כי כמו ששם אדם במקום אחד בספר הקב"ל שכל
לא נאמר על הנוף רק על רוח כן נקראים מדות ר"ל במה
הפנימי כי הנוף נקרא בשר שאדם מודד מודדו לו אסבור
אדם כך שמות האיברים הם המעורות דין למעלה או
שם לכחותיהם לא שם לחומר מודדו לו כמדת הדין ואם
והכן זה המאמר כלו היטב רחמים במדת הרחמים
עד כאן לשון הקדוש הרב ה"ל
וכן כתב בגלגלסט לענין עור בשר ועצמות שאלהם רומזים
גם כן לדברים פנימיים על דרך ה"ל ואמר שם עור הם
רקיעים בשר הם מודרין שהם למעלה מרקיעים עצמות
הם ההיכלות ומביא ראיה לדבריו מהזכר עיני שם ואמר
שהסרכומחך כל הנשמות ראו להודיעך דברי רחמי היינו הן
הן הדברים הזריכים אנו לדעת בכניסתו אל היכל המלך לדעת
סודותיו כי בלעד איתתה יכול להשיגם והם כתובים בספר
כנ"י בחלק ג' שבו והסולסונו אשר שם
אלה הדברים אשר חתגנו עצמך לדעת סודות התורה
כי כולן צריכין לך
אחד הוא ראשי תיבות ב' סופי תיבות ג' מחזי"ם ד'
חילופים ה' חילופי חילופים ו' מכללם ז' מכלל מכללם
ח' מרובעים ט' מרובעי מרובעים י' מרובע כללים י"א
מעוקבים י"ב מספר גדול י"ג מספר קטן י"ד נגלה בלא
בסתר ט' ונסתר בלא נגלה ט"ו נסתר ונגלה י"ז נחלקים
י"ח חילוף אותיות פנים ואחור י"ט פנים בלא אחור י'
אחור בלא פנים י"א תיבות האותיות שניות שלישיית
הנעלמות האותיות י"ב תמעיט אף על פי שישלנו י"ג
הרכה אף על פי שאין לו י"ד לזירוס י"ה לזירוס י"ו
י"ז משכונס י"ח משכון משכונס י"ח קישונו
האות באל"ף של ויקרא ובאלה רבות עד אין סוף ישמע חכם
ויסיף לקח ובלבד שלא תסור מדרכי התורה ימין ושמאל

והוא לך פירוש הרבוי חנ"ל ויהי לך כח להרשות את עצמך
בכל כהאי גוונא לפרשם על דרך הזה
ראשי תיבות הם בגון א"ס השמי ויכלו השמים ר"ת הוא שם
הוי"ה סופי תיבות בר"ל אלה"ם א"ת סופי תיבות אמ"ת
מחזי"ם הוא בגון בראשית בר"ל ש"ת הרי נחלק לפני מחזי"ן
חילופי בגון אהי"ה בא"ב ש"ת תלמ"ן שעולה כתי"ר וכן בכל
אלפי בית א' שייך לחילוף כנודע חילופי חילופים בגון
תלמ"ן שהוא מוחלף בכל תחלפו עור באל"ף כי"ת בא"ב כ"ס
ג"ן וכו' וז"ל ג"ו א"ו שהוא גימטריא אדני"י מכללם בגון
תכלול א"ב ג"ד ה"ה הרי ט' בנימטריא י"ה מכללם כללם בגון
ה"ה שעולה י"ה ככ"ל וכלל י"ה עולה ע' דהיינו כל א"ב ג"ד
וכו' עד יו"ד עולה כ' ואחר כך כלל י"ה הוא י"ה וככ"ל הרי ע'
מרובעים בגון א"ב רבוע ב' הוא ד' מרובעי מרובעים בגון ג'
פעמים ב' הרי עולה ט' י"ם פעמים ט' עולה פ"א י"ד מרובע
כללים כלל ד' הוא רבוע של ו' שאמרו שהוא י"ה ק' מעוקבים
וא"ו עולה רי"ב במספר הלוות ז' עולה שע"ג רבועו למור
ופ"ה הרי ל"ו ול"פ פעמים ו' עולה רי"ו ז' פעמים ו' הוא
מ"ט ז' פעמים מ"ט הרי שמ"ג מספר גדול ממין מספר
מנלפ"ך ת"ק ת"ש ת"ת תת"ף מספר קטן בגון א"י
בכ"ר א"י שלשתן אחד בכ"ר שלשתן ב' וכו' נגלה בלא
נסתר בגון ד' אותיות הוי"ה גימטריא כ"ו נסתר בלא נגלה
הוא המילוי ו"ד א"ו א"ו א"ו עולה י"ט נגלה ונסתר עולה מ"ה
ך"ו וי"ט עולה מ"ה נחלקים בגון בשם אדני"י נחלקים ל"ב
ול"ג חילוף אותיות פנים ואחור בגון ה' עם פנים ואחור היא
הי"ד פנים בלא אחור ט' כו"ד הוא טה"ד אחור בלא פנים
הוא כו"ו חבור אותיות שניות שלישיית נעלמות בגון זא"ת
מלא והוא ז"ו אל"ף תי"ו שניות הם י"ל והוא שם אחד מע"ב
שמות ועולה כ' עשרי בינה שלישיית הוא כפ"ו והוא בנימטרי'
קו"ל תמעיט אע"פ שישלנו בגון ו' של שור"ק חול"ם
הוי"ה במ"ק בנימטריא תורה חל"ם חר"ק במ"ק
הוי"ה חל"ם שר"ק במ"ק אהי"ה תרכה אע"פ שאין לו בגון
ו' לשם אלפים וכן חול"ם במספר קטן אהי"ה וחר"ק במ"ק
עולה י"א וי"ד עולה י"ב בנימטריא אהי"ה במספר קטן לזירוס
בגון אהי"ה לזירוס האותיות י"ד ל"ד ל"ד בנימטריא ג"ח לזירוס
לזירוס ל"ה ז"ח היא שלשלת וי"ג בנימטריא א"ל משכונס בגון
א"ך בנימטריא אהי"ה משכון משכון א"ך ואהי"ה בנימטריא מ"ב
(עד כאן מלאטי) עוד לרין שתרעד זה הכלל שכל עשר
ספירות כלם כלולים זה בזה רבנו לומר לכל ספירה יש כל
בחינות עשר ספירות וכן על דרך זה פולחים הכללות מעשר
עד עשר עד מאה ואלף רבוא וכן עד"ב בארבע עולמות אצילה
בריאה יצ"ע עשי"ל עולם ככלל מכל ד' עולמות אצ"ע עוד
דע סימן זה חד אפיק תרין תרין אפיקון תרין תרין אפיקון
חד תרין אפיקון תרין תרין אפיקון חד תרין אפיקון תרין אפיקון
רבנו

רצונו לומר חד שהוא כת"ר הוא אפיק חכמ"ה וביכ"ה שהם
 תרין ככ"ל נעשה לתרין קוין זה לימין וזה לשמאל תרין שהם
 חכמ"ה וביכ"ה ככ"ל אפיקו תרין שהם גד"ל וצבור"ה דוגמתיהן
 תרין גדול"ה וצבור"ה אפיקו חד שהוא ת"ת שבו כלל ימין ושמאל
 כנודע חד שהוא ת"ת אפיקו תרין כל"ח וזה"ה שהם ב"כ כחלקין
 ככ"ל תרין כל"ח אפיקו חד והוא יסוד"ה שם הוא דוגמת
 ה"ת ונקרא מכריע שני כנודע חד שהוא יסוד"ה אפיקו חד שהוא
 מלכו"ת כי היא נחשבת בפני עצמה לאחת והיא גם כן נכללת
 בכל העשרה ודי למבין עוד דע שהכוונן להספירות אין
 ערך וכולם יתבארו לך לפי תואר הענין אשר אתה עומד בה
 כי יש מהם כיוונים אשר הם שונים בשני ספירות או ב"ב או
 לפעמים בכלם המשל בזה מלכו"ת נקרא ל"ב ות"ת נקרא
 ל"ב ומכונה נקרא ל"ב כל זה תבין לזה ספירה שיוכה יותר
 לענין אשר אתה עוסק בה וכן כל הספירות נקראים פרשופין
 וכלל בפרשופים הם רק"ה בזה האופן כת"ר נקרא פרשופ אח"י
 ונקרא ארץ ארץ"ה חכמ"ה פרשופ אחד ונקרא אבא"י ביכ"ה
 פרשופ אח"י ונקרא אימא"י שש קצוות כולם היינו ב"ה פרשופ
 אחד ונקרא בן וגם ועיר אפיקין וצבור מכוונות בשם כרא"י
 מלכו"ת פרשופ שלם ונקראת בת"י עוד נקראין כל הספירות
 בשם עמיק ר"ק החילוק בזה כשאומר עמיקא סתם הם כח"ב
 וכשהוא אומר עמיק יומין הם בג"ת כה"ס עוד כלל גדול בכל
 מקום שכתוב בוזה לכליל תרין וזה"ה חסדים זה צבורות
 תרין מוחין חכמ"ה וביכ"ה תרין עטרין גדול"ה וצבור"ה
 תשע נקודין המה אמותיהן והן אלק"ים מושג נקודין והן
 האותיות דיכו רוא דבר ונקרא הלול בתדא"י ושה מלגלו
 בת"ת יעקב מלמד בוטור והענין זה מבואר בכ"י פרק י"ג
 מהחלק הראשון עיי"ש ויתבאר לך השלשה ומניעבור שגמל
 באשה שהם לתשעה לשבעה לשנים עשר כנודע עוד דע
 סוד ספ"ר סו"פ סו"פ הנמצא בספר יצירה ובמה
 מקומו בספר הקבלה הם רומזין לעשר
 ספירות על דרך זה החכמ"ה הוא ספר רצונולומר כמו שהספ'
 חתום וסתום בו הכל הביכ"ה הוא הסופר החכם הנובאר
 תעלמותו והכנין כלו גב"ת כה"י נקראים סיפורי חסדמות
 נמוכה לספר בהם יותר מבעלונים כאשר זכרנו כבר והכתר
 אינו בא בחשבון כי מרוב העלמותו גם מלת ספר אין לו לייחס
 בו גם הספר הוא קצת גילוי אבל לא נתייחס ממש בתבת
 הספר עדיין לא ולא מכה אל הפועל עוד גריך אתה לדעת
 הכלל גדול על שבעה תיקונים בכל מקום אשר תמצאם
 שלא המה הנקונים בשמותם הפלאיים במה מקומות מהוהו
 גבלתא כממעו"ה כ"ל עלא דבולחא הוא המוח הב'
 קרומא דאירא הוא הקרום של מוח'ה הוא העווא דרעוין
 הוא המלח'ה הוא עמר נקי והם נקראים שערות הראש'ה
 עתימין דלא סתימין הם סוד העינים'ה הוא אמומא הוא גם

כן כמעטעו וסימנס הוא ב"ט קר"ע פ"ח כך מלאתי פירושם
 בספר ככ"י ובספר יונת אלם פרק מ"א והוא מחמר אחד
 מעשרה מאמרין קרישין הנקרא עשרה מאמרות כנודע שם
 כבוד מחדש עוד מלאתי בספר יונת אלם הב"ל כלל גדול על
 מספר יצירופים לידע מכל תיבה בקל תוכל למצאם כל אדם על
 זה הספר שכתב הרב"ו ל"ש משלשה אבנים בנין ששה בתים
 קח המספר סמוך לב' והוא ד' ואומר ארבע פעמים ו' שכנזמתוך
 ג' כ"ל תמצא כ"ד בתים וכן על זה הדרך לעול תרכה הבתים
 על האבנים כסדרן המשל בזה ה' פעמים כ"ד הוא ק"ך יצירופים
 וכן ו' פעמים ק"ך הוא ת"ך ו' פעמים ת"ך הוא חמשת אלפים
 וארבעים וכן מלאין ואלך עד אין מספר עוד גריך אתה
 לדעת שיש בחינות לעלמות שהם כולם כלולים באין סוף ב"ה
 ואינם באים במספר הספירות כי הם כולם דקים מאד מאד ואין
 להם לייחס אפי"ה בשום שם מדה וספירה ואעפ"כ ראוי חכמים
 המקובלי' לקרותה בשמות נעלמות ומופלאות לפי ערך גדולתם
 ומעלתם הדקה והעלומות והם אין סוף אדם קדמון עתיק
 יומין אויר קדמון אור לח' אור לח' אור מלחמ'ה ראה
 והבט על תנועה בהם לאמר שהם ספירות ותמצא מרבה בספיר'
 חס ושלום וכבר אתה מותרת ועומד מוסר יצירה שאין להוסיף
 על עשר ואין לדבוע מהם והולשונו עשר ולא תשעה עשר
 ולא אחד עשר רק שכל הב"ל הוא נעלם בשורש אחד שהוא אין
 סוף ב"ה המקום הסודי ועלמה כלומר שהם שבו היו זרועים
 היו דנקודות הם העשר ספירות וכל אחד מוחל לפי בחו'
 יותר מעשרה אל תייחס כי אינו מקבל השדה ההוא וריעה יותר
 מעשרה גרעינין וכל הב"ל אדם קדמון וכו' הוא נעלם וכלל
 בסוד השדה הממש' ובתבועל ספר יונת אלם הב"ל ענין כיוני
 הנקודות הרומזים לעשר ספירות בשם גרעינין הוא זה שפנו
 שהגרעינין הנזרעין ע"י אדם אינן באים לכלל חמישה ותיקן
 בעודם בקיומם ובשלימותם רק ההפסדה היא החמישה כן
 כבי"כול אלן הנקודות עשר המכונים בשם גרעינין כל עוד שהן
 בקיומן במקום הטהירו עילאס הוא השדה אין סוף ב"ה לא היה
 אפשר בתיקון הפרשופים עד שגתברו בכי"ו ולגמחו כל אחד
 ואחד לפי בחו' והשדירתן הוא ה' טהרתן דהיינו שה' לטן תיקון'
 ודי לחכימא' יותר מזה עדיין בעצמך תבין בעזרת הש"י ב"ה לפי
 גדול מעלתך ודיקתך ביות' יתעלה' כי אם הייתי אני המחבר
 הדל דעת מביא הדברים בפרט אזי יבלה הזמן והם לא יבלה
 מלכתוב והשכל מלסבול' כי דעות בני אדם הם עבים והחכמה
 עדיין לא נמדקה אומתחוקה בפני אדם עד בא עת גאולתינו
 שאו כקטן כגדול ידעו ויכירו את שם ה' אלקינו ויבינו סודותיו
 ותורתיו וכפי אשר נתנה למשנה רבינו ע"ה יאירו עינינו בה'
 אבל עתה בזמן הגלות חמר הים בתחשיב' עיני' ונתעבו הסכלי'
 ונתפרו הידים לחווק בתורת' ולארגלי' אין כח לילך אחר דרכה
 דרבינו עזרא ואף שהתורה היא אור חשך היא לנו ובאשר נרמז

טהרת הקודש

מש

דוגמת זה בשם אשר נתווחם למדת הכת"ר מפי המקובלים
 והוא שם אר"ת ר"ת א"י וכתב עליו בעל הפרד"ם מהר"מ ק"ו לה"ה
 סי' כר"ת והוא זה: "אמר ר"אש" "אחרתו" ראש" יחודו" תמורתו
 "אחד ומובאר הוא למבין ולפע"כ נראה ליתן עוד סי' המתקרב
 יותר אל השכל האנושי כמוני ליחס שמו לספירות הכת"ר
 והוא עליו השדך" כי שם זה נגזר משני מלות או"ר או"רתא
 ושפיר שיד לבת"ר ר"ל ב"י בגם הכתר הוא אור ביהר"מ
 אורתא הוא לנו באשר כי נחשך הוא מאתנו השגתו וד"ל כן
 הוא התורה אור כנ"ל והנה אין לנו רק לבקש מאת הש"י שישלח
 מאתו הישועה בקרוב ויאירו עינינו כי אז גם חשך לא יחשיך
 ממנו ולילת כיום יאיר בחשיכה כאורה אבל גם האדם בעצמו
 יכול להישוע את עצמו קצת באופן שאיר את עיניו קצת בחכמה
 זו אף קודם זה בזמן גלותו וכוונתו הדברים שזכרנו כבר וכאשר
 כתב בעל ברית מנוחה וזה"ש מושרפה ללמוד זו החכמה לרדך
 שיהיה לו הג' דברים שסימ"ע הוא ר"ת "יראה" שמחה
 "ענוה" והשמחה הוא שיהיה שמת בחלקו במה שחנן אותו
 הקב"ה ובכרתו אשר נדך אותו ה' ואז יגיע זו החכמה וכאשר
 האריך עוד שם יותר בדבריו והרמזים הנכללים והסתומים כ"ל
 הדבר שהיה"ע למחכמה זו גם האדם עצמו שוכל להשיג דבר מה
 לפי שכל האכל הכל יהי מתוך יראה ושמחה וכל שהוא עושה יהי
 הכל מתוך חדוה כדליתא בזה וזה"ש ש"ן ש"א" על פסוק
 בטנך ערמות יטיים סוגה בשושים כיון דבר נשאל ושהי וקא
 מברך האי ברכתא שלקא ותהני מאיכון מילין דשבעה ואשתכח
 דאתהני ממו ונכח מתתא ומלעילא ודא איכורא דמן חברייא
 רוא דחול למתהני לא מאיכון מילין דסלקין מנו שבעה וכו' וזהו
 מתעטרא ורוון ושבעין בחדו וההוא אחרתהני מייניהו בשבת
 איסור רוא אחרת כמו ונא ממנו ובהוא חדו דמו ונא דמו דשבת
 כמה דאוקמוהו מאן דנובך לקב"ה המנו שפ"ב בני לכוונת לביה
 ולשואה רעותא בחדו ולא ישתכח ענינו אל דיברך בחדו ברוא
 דא ולישוו רעותיה דהא איהויהיב השתא לאתרא בחדוה בעינא
 כבא כמה דליתו מברך בחדוה ובעינא טבא הכי ויבין ליה
 בחדוה ובעינא טבא ובין כן לא ישתכח ענינו כלל אל בחדוה
 ובמילין דאורייתא וישו לביה רעותי למי שב ברכה דא ברוא
 דאצטריך רוא הכי ארבע רתיכון שלטינן בארבע סטרין אתגנו
 מההו ברכת דשבעה ובאינון מילין דברוך אתה אתהני ותתריבי
 גאעטער ביה ומאן ומברך אצטריך רעותא בחדוה ובעינא
 טבא וע"ד כתיב טוב עין הוא יבורך והכא שפיל לסיפא
 דקרא כי נתן מלחמו ולדל דליתא תימא הכי האיר קרא לאו רישא
 סיפא ולאו סיפיה רישיה אלא טוב עין כמה דאוקימנא הוא
 יבורך ודאי בעינא טבא בחדוה ולאו איסור למנבא לברכ' בחדוה
 דהא מהאיבא ברכתא ומהוא חידו דקא חדיכתו מלחמו ולדל אתר
 דאצטריך לאתנא מכל סטרין אתר דלית ליה מגרמי כלום אתר
 דאתהני מכל סטרין מילין לא אתמסרו אלף לחימין למינדע

יסוד ספירות

ומשך דגופא פירוש הוא
 יסוד של כל הספירות שכל
 הספירות משפיעים בו
 דרך ליכרותיהם ליכורו והוא משך דגופא הנקרא ת"ת בסוד
 וא"ו ומשך הוא"ו והסדומים ליעקב ויוסף ובסוד מה שאירע
 לאבות אירע לבנים ר"ל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף היינו
 שאירע ליעקב שהוא ת"ת שפע וברכה מהעליונים אירע ליוסף
 שהוא היסוד ג' כ"ב תוספו ריבוי השפע דת"ת עצמו וכך הוא
 בזהר אמת דכורא סימא דכל גופא ואקרי יסוד ובספ' ברו"א
 כתב וז"ל יסוד עם האבות והכולל עולה בני מיל"ה והיסוד
 משפיע למטה במלכו"ת זו וזהו סוד ויוסף הוא השליט הוא המשביר
 בכל הארץ פי' שהיסוד שהוא יוסף הוא מכניס ומאסף כל השפע
 מלעילא ומשכיר חן בכל הארץ היינו למלכו"ת שהי' ארץ התחתונה
 וכמבואר פסוק והברקע"ו בסדר ההוא עינין שם ועוד נקרא
 היסוד בשם שלום כי השלום עושה חיבור ודיבוק והיסוד ג'
 קטיעה שבשלוש בתורה והנה יש כותבין הוא"ו ומש' כוה
 ר' היינו שהיא כחלקת קצת לרמוז שבעיק הוא"ו והוא הנוק שהיא
 הת"ת ומשך הוא"ו הוא הברית יסוד"ו יש כותבין לאו"ק קטנה
 כוה ר' ולא קטיעה וקטנתי רמוז שהיסוד נכללת בת"ת ביוסף
 וברית משפין כד' ואלו הלו דברי אלפיס חייים ועינין משה
 קצת בזהר פרשת נח דף נ"א עמוד ר"ב והנה מזה תבין שאין
 כך אות קטנה או גדולה בתורה שאין לו סוד גדול כמו א"ב גדולה
 בעתה יגדל כל"ו וי"ד קטנה במלת תת"י בתבואר בהקבני"פ
 שלח לך וכמוכן כאשר הביא בכונת האר"ג זה"ה מבוואר
 קצת אותיות קטנות ונדולו בסוף הספר ובסדרה ספוחם בסדרה
 מקומות אחת הנה ואחת הנה באחרים דקצו"ו וכל ללקט כל
 הקפודי' פוגם כל שפע וכו' כמבואר לעיל שכל הספירות משפיעי'

מחרת הקודש

צו דרך הניגודות וזהו הסוד הכתוב שאמר דע"ה נעים ומירות
ישראל כי השתהו יחסו לדיק מה פעל ר"ל באם שהשתהו המה
הליגרות הכל על ידם השפע שזה הוא יסוד העולם יחסו
הליגה היינו ממש מלשפיע א"ו לדיק"ק שהיא יסוד מה פעל
כי זהו הוא פעולתו לכנס כל שפע ולהשפיע למלכה יפה לשם
שהוא המלכות הנקראת עולם ונקראת דינא רפה נגד הגבורה
שהוא דיין חזק בנוגע ליודעי חן וכן הוא מהוה רפ' בראשית דף
ל"ג עמוד ק"ל במדרש רות' הסדיק אכד כל זמן שלא יבא השפע
מומו ועליו נאמר וזה יחסו רב ויש ופעם הכרפה נאמר כי
אתה תבדוק לדיק ובהכות לראש לדיק ע"כ והוא ג"כ שרמו
הפמוד שרף נתן ליראיו יסוד לעולם בריתו ר"ל כשרוה ליתן
צורף ליראיו שכנה העולם השפל אזי ויכר לשלום לעולם שהיא
המלכות ברית ושהוא היסוד ברוב ברכה ושפיע וכל עוב
אדוניו יודי כי ברית יתיחס ליוסף הליק אשר עליו נאמר
שמו ארון לביתו ומשל בכל קרינו ר"ל ארון לביתו של בת'
שהוא המלכות כדוע וגם עליה כוכל לרמוז שם קנין כי היא
נקראת ארץ וארץ הוא קנין אחד משבע קנינים וכן נקראת
צית המודש שהיא ג"כ קנין אחד כאשר יתבאר לנו עוד יותר
בסמוך שזהו שאמרנו ומשפיע למלכה יפה הנקראת דינא רפה
ועליו אמר שלמה הקד' יפה שבגל' רמוז על כנסת ישראל וכנסת
למלכות הנקראת כן כי היא מוכנה בהרבה שמות בלא כגון אשה
מלכה חסד וניחא כנסת ישראל וכו' ולא בזה הרבה עד אין מספר
והכל לפי השתנות פעולתה כאשר זכרנו מזה שהספירו נקראים
על שם הפעולות ונפרט הספירה של היסוד הוא שליח
הכל וכפי שליחותה היא קבלת א"ו ע"י היסוד כי הוא המקיימת
ועיין מעיין ספירות יסוד בזה פרשת לך לך עמוד רל"א דף
ע"ח וזבונתו יום השבת לששת ימי השבוע נתן ברכה ושפע
במזכר לנו לעיל שכולם יונקים מומו ונאמר עוד יבא לפנינו
בעינינו ג"ש שבת ויחוסו שם עד והיו"ה בניקוד מלאפו"ם
שהיא בא"לף ב"ת כסופה כי בפר ודעת מהמלכות היתה בסוד
ד'ו גרלופין וכן עתה אף שהיא למטה מן סוד גנסרת מ"מ בעת
היוונ אז היא עול' לבעל' ת' להשתדק בו ושאר יסוד בהחרוג'
דע"כ נקרא בשם ד'ו לרמוז שאין אמר הקב"ה לעולמו ד'
בניקוד ה"ו במלאפו"ם שהוא ג"כ בסוף קדוה בא"לף ב"ת
בנוגע ועוד רמוז הנקודה ע"מ מלאפו"ם ר"ל מלא"ה כלל טוב
הכרחה ושפע פ"ו היא פומא אלימא כאשר זכרנו כבר שבו
בתחלה הכל והוא משפיע למטה למלכות וגם מלת יסוד ע"מ
למוזעל זה כי יסוד רמוז אותיות י"ד ספירות ר"ל שהוא כולל
מכל הי"ד ספירות כי הוא המזינא והמביא מוזיא מלמעל למט'
אזיחא מלמעל למעלה בסוד אור חסוד וגסוד ואד יעלה מן
סארץ ובנוגע ליודעי חן וגם מלת יסוד ר"ת י"ו ספירות
ועשע"ר דלה לית לה מנרמא כלום רק מה שהיסוד כונס
השפע ונותן לה כי כל שמחתה וקבלתה מה שהיא מקבלת מבעלה

ת"ת הוא על ידו כי הוא המוונ כאלית כוונת רפ' בשלח עמוד
ק"א ק"ב ר' חייא פתח כמה טעמין בני עמלא ללא ידעין ולא
משמיעין במילוי דאורייתא דא מילין דאורייתא אינון אחיי
למוכי בההו כונס יסוד דכתי' דרכי דרכי נוסע וכל נתיבותי'
שלום (ושלום הוא הסוד) אמר לודרכי כונס דאורי' מאי דרכי
כונס כמה דכתיב למוות כונס ה' והא אוקמוה וזה כונס ה'
בגין כן אוריית' וארמוי מהו כונס ארמין ואינון ארמין פרישין
ביבועל דא וכל נתיבותיה שלום היינו ע"י שלום כי הוא כונס
מכל הליגרות וכל הכתיבות הוא באין לרשותו וגם איתא
בזוהר אמור עמוד קפ"ב ושמתה לפני ה' אפיך א"ר יהודה בהשו'
ימא דשבתא אכנשי כל זער וכל רגזא וכל דוחקא מכל עלמא
בגין דאינו ימא דהילולא למלא דנשמיעין אמוספון כוונת
דעמלא דלתי והיא בינה נקראת עמלא דלתי א"ר יצחק לרבי
יהודה כתיב וזכור את יום השבת לקדשו ותניין וזכריו על היין
אמאלי על היין אמר ליה בגין דיין חרוותא דאורייתא ויבא
דאורייתא חרוותא הוא דכלא וסאי יין חדי למלאפ"ה והאי יין
מעטרא למלאכא כעטרוי ה"ה ד' אכנה חרוכה כות לין במלך
שלמה בעטרה שטערה לו אמר ותניין בכלא כעייא לאחזאה ב"ב
עובדא דלא אשתבח קדושה לא ביין בד' כי טובים דודיך מיין'
מיין אינון עבא כזכיר דודיך מיין וכל דא קדושה דשבתא
אינון יין והא אוקמוה והא אחרת וא"כ מוכח מלשון הזוהר
דעיקר הסוד והשמתה הוא בא ע"י היין כי יין הוא היסוד
וזה הוא הסוד נכנס יין ולא סוד' ושבת הוא סוד המלכות כי זהו
מסו שאמר בגמרא בואו ונלא לקראת שבת מלפאת א"כ הסוד
הוא לשבתא ע"י היין ו"ל' וזהו שאמר בשלשון הסוד וזכור את
יום השבת לקדשו ותניין וזכריו על היין ולפיך אמר לשון
זכור וזכריו כי הוא עיקר סוד המוונ כי הוא יסוד הברית
וא"כ עיקר השפע הבא אל המלכות הוא ע"י היסוד ונאמר
יתבאר לנו עוד בספירות מלכות ע"מ א"ה' וגם נקרא היסוד
לדיק ואל חי על שם לדיק חי עולמים והוא רמוז שהוא מטיה
את העולמים הם מלכות הנקראת עולם העשי' ותחתית סוד
ארב' מן' ומשם לעולם הגלגלים ועולם התחתון עולם השפל
ד' ר"ל יתד שמות המתייחסים לו מנעתי את עמי לכותבם
ברכה היא עלי לפרסם המתייחסים שפלי וסמתי דעמי השכלי

מלכות

מיתאווית' למלך כבוד ר"ל שהמלכו'
כזכר לעיל מתאווה להשתדק כבעלה
המלך הכבוד שה' את' ככל' מתחכה
אמורד ישועה וכחמה מזכור הוא כי עתה בזמן הגלות נפרדת
מזוהר כעו"ה והוסוד רחל מבכה על בניה מאלה להשתכח' וכו'
כי איכבוד ל' ת' ת' ת' ת' ת' עמה וד' למיין ועיין מוסד זוהר
יגש במאמר יסוד על זכרתי בכימו וכו' ובמאמר שלאחר
מתי יתקס וכו' כי מרת דוד היא המלכות והוא רגל רביעי
במרכבה עם תלת אבוסין ששם ג' ת' כנסת ישראל כלה נקרא'
כעמיה

בנפישם: כאשר נדרנו בלעולם היא נקראת על שם בעלה
 הוא נקרא ישראל והיא נ' נקראת כנסת ישראל הוא נקרא
 חתן והיא נקראת כלה וכיולא בזה כלל השמות וכן הוא
 בוודא פרטת נראשית דף ל' עמוד ק"ל ועמוד קל"ז כד אתתא
 אתאברהם בבעלה את קריאת על שם בעלה ועוד נקראת כלה
 על שהיא כולה מכלול: היינו מהל הספרות כליית לה מברמא
 כלום אלל מה שהיא מקבלת ובעלה א"כ היא כולה מכלום
 ונקראת ג' כ"חלת לסוד והשי"ב ככלולה מכל ג' וכו' א"דום
 א"דום לכן מקבלת המרומן נר"ת א"ל"ת וגם מהטע שזכרנו
 בסוד ממור ועד ה' ביום נרס יעון מש' וגם לטעם זה
 נקראת סנה של תפוחין משו שגון התפוח הוא א"דום לכן ירוק
 וכמהותבין בו מלא לפעמים במקום התך כמו גוון תכלת
 יש עוד סוד בדבר כאשר מלאה נקראת כן כאשר שהיא מקבלת
 מתפוח שהיא אותיות תפ"ח שהוא תפ"ח רת"ת פחד יחזק"ו חסד
 לאפרסם וכמו שכתוב בוודא האינו עמוד תק"ה ונקד"ו רבי
 יחזק פתח כתפוח בעצי היסד זכא חולקיהו ד ישראל מכל שאר
 עמין עמין דהא כל שאר עמין א"ת ייבין לרדבין מתוך
 בשלשנותא עלייהו וישראל קדישין זכא חולקיהו בעלמא דין
 ובעלמא דלתי דלא יהלון קב"ה לל מלאכים ולא לשליט אחרא
 אלל הוא אחודית לון לחולקי"ה ד"כ חלק ה' עמו וכתיב כי
 יעקב בחר לוי: כתפוח בעצי היע מה התפוח מתפרטי בגוונו
 על כל שאר אילני חקלא כך קב"ה מתפרטי ואתרש" על כל חילין
 עולאין ותתאין בגין כך ד' כבאר שמו את הוא בכל חילא דלעיל
 תאחיו קב"ה כתפוח דלית ביה תלת גוונין כנסת ישראל בשושל
 חילן שושנה א"ר אבא שושנה סתם דלית חלילת כשית טרפי
 (היינו ששה קמות שהם סובבין אותה והיא שביעית להם) שושל
 דא חור וסומק וכולא הוא תריין גוונין סומק וחור: הכי כנסת
 ישראל קב"ה כתפוח כנסת ישראל בשושנה והכי אמר כנסת
 ישראל תחת התפוח עוררתך תחת התפוח בן אתר הוא אלל
 אילין אכיהתהו דלחורן (וא"כ ספיר אמר תחת התפוח היינו
 תחת התפ"ח ששה גב"ת כלעיל עוררתך ליוונ) רבי יוסי
 אמר דא זבלא ר' אבא אמר בלא ספיר אלל חילון אבהן דקאמרן
 אילון אילון תלת גוונין דמתחברין בתפוח עכ"ה דלה ועי'
 דלית לה מברמא כלום בושממש עמי הוא משפע עתה בזמן
 הגלות בעו"ס וז"ל הוודא פרטת דף ק"ב עמוד ת"ט תא
 חזא כד ברא הקב"ה עלמא עבד ליה ס' ס' ס' ואזעיר כורא דהא
 לית לה מברמא כלום וגיין דאזעירת גרמא אתגרא מן שמש
 ובתוקפא נהדין עילאין ובמא דהוה בית מקדשא קיים ישראל
 הוא משתלחין בקרבניו ועליון ושלחין דהו עבדין כהני וליאוי
 ישראל בגין לקרא קשרין לאתמשכא ברכין ולאכרסא כהדין
 בתר דאתמר ביה מקדשא אתמשך כהורא וס' ס' ס' לא אתהיר
 עון שמשא ושימשא אתמלקימניה ולא אתהירת' ולית לך יומא
 דלא שליש ביה לזוין ונפרון וכאין כמה דאתמ עכ"ל לפעניינו

והענין שאין ברכאין שריין אלל באתר דלמ' ונקראת אשתא
 כחל' והשתא בגלותא לאשתתא דכורס ביה ס' כ"כ שפ"י
 במקום אחד ועוד כתב במקו' אחר ט"ס מה שיש לה מעט מועיר
 משפע הפעול אינו אלל דרך אהר"ים מאחר שהספיר פניו ממל'
 כעון בניס' כאשר התשליך דבר לאחוריו פלאה יד לתי שפיר'
 אהבדוק שהכרת ליתן לזכ"ר לא סבי בלאוה ס' וכל זה מרוב
 עזות כיומה מדלי' שאנו כותבי' דיווח בין הדבקי' להיות נפרדי'
 זה כהתארכו לנו הימי' והמנים עינינו תליוות ומיל' לה נאין
 כה כיהם לה סיגו כאשר כי און עוזר לה' והשור הוא כנו תליו'
 כי בהתעוררות התחוכים יתעוררו העלונים וכו' ואין ארש
 שם על לב לעורר את עמנו מלמטה במעשה המנוח ועסק התורה
 כמדובר לעיל בכונס זרעוהא לזכ"ר להעיל לעמנו ולזולתו
 בקריבת הגאולה וכמעט שאין בידנו מרוב גדול התלעות ע"כ
 התלעות והלדות שהגיעו ועדיין בכל יום יום כהיון וכו' ר'
 כא' מדש' מקרוב באו' ופזון הוא נשתתפה כמעט תמור מיישר'
 ואין מורה לנו דרך היסד בעסק התפילה לבין כה כהיו' והמעט
 הכמאל אהבנו כתיב ס' וזכ"ר ג' און לנו דמת כמון
 מרוב טירדות והמשכבות זרות העולים על ליבנו מרוב לרעותינו
 ומבלבליס אותנו מייסו' לנו להחזיק על כל פנים בהקדו' וכו'
 כאשר ביארנו בענין התפלה ומי שאין לו לב להסדן גם את זאת
 יזקר על כל פנים בפירות המלות להבין אחריו נודקדק באותיות
 במלות ובתנועות כאשר זכרנו וזהו שאמר דהע' הקדו' ללל
 קודאין לכל אשר יקראוהו באמת כי אמת הוא ר"ת אמת ונת
 מלת תנועות היינו שלא לנו את הכ"ר ולא לנו את הכ"ר
 וגם להפריד בין הדבקים באותיות כי לפעמים יש דבקינות
 איזו חירף ובידף ואם אינו מפרד או עשה שירוד למעלה ח"ו
 וגם כמו שאמר הכתוב תכין לבס תקטיב אוניד שלא יאח הפס
 מדבר והלב אינו יודע טעל כיווא בו כאשר ופתחו כיסיהם
 ובלשונם יכובו לזוגות ואל תהיו כאלילות החוקים שאף הרוח
 נשכות בעלין וענפים הכה העלין והענפים מתלענפים וקוף
 האילן אינו מרניסוה ועומד במקומו ובגבורתו כן בני האדם
 החוקים בליביהם בתוקף יגרו הרע אף שהרוח הוא יג' הסוב
 מתעורר בהם הכה האלון והימים והרגלים מתלענפים וקוף
 העלם הוא הלב עומד בתוקף יגרו ובגבורתו ולא שם לבו גם
 לזאת אכר תהיה נכנעים לפני ארון כל הארון באילנות הקטני'
 הנטיס את ענמם אחרי הענפים והעלין אפי' ברוח קטן כנענפי'
 בהם כן תהיו אתם בני אדם הטו לנכנסם וסביעו ויגרום אפי'
 במעט התעוררות דזכר הטוב חוק ואמן בעלמא דכך לפס' ס'
 ויהיה פיד ולכך שוים לעבודת השם שהיא התפלה התליו' בכל
 כוונת' וכמאמר רבינו' ל' אחד המדכה ואחד המעשים וכלב
 שכינן לבו הרי העיקר תליו' כלב כי דהמלא ליבא בעו' ואלו
 מתעורר מה בעלונים שהיה לעזר לתתנותים ויבא קאולה
 בקרב הזמים' וגם כד בתכנו' מלאו' ונפון כלל ירא' שף

טהרת הקודש

מי שאינו יודע ספר לקום בחלות לילה להודות לה' ולבנות על
 רחל דבריהם שהלכה בגולה בעו"ה בסוד ובפסע שב שלחה אמר
 ולכן נתמסרה סירה ולית לה ומרמא כלום כמו"ש בזה ויקרא
 עמוד כ"ח בפסוק אם הכהן המשיח יטמא לאשת העם רבי
 אבא פתח הגידה לי שאברהם נפשו וגומר אם לא תדעי לך היפה
 בנשים לאי לך וכו' הני קראי אוקמהו חכרייא כמשה בשעתא
 דהוה סליק מעלמא דאמר יפקוד אל אליה הרוחות וגומר ותינין
 דעל גלותא אתמר ות"ח הני קראי כ"י אמרו למלכא קדיש הגידה
 לי שאברהם נפשו כמה דלת אמר את שאברהם נפשו ראיס
 ולמלכא קדישא אתמר את שאברהם נפשו איבה תרעה בספרא
 דרב המנוגא סבא אמר כל ומגא דכ"י אשתכחה ביה בהקב"ה
 כבי"ב כול קב"ה כתיביו ורעי ברעותא ליה ולאחריו זן לגרמיה
 מההוא יניקא דחלבא דאמיא עילאש ומתהוה וניקו דאישו
 יניק אשקי לכל שאר אחרנין וניק לון ואוליפ ואמר ד"ש כל ומג
 דכ"י אשתכחא בהקב"ה הקב"ה כתיביו בחדוה ברכאן ביה שריין
 וכפקין מיני לכל שאר עלמין אחרנין וכל ומגא דכ"י לא משתכח
 ביה הקב"ה כבי"ב כול ברכאין אהינעו מיניה ומכל שאר אחרנין
 ורוא דמלתא בכל אמר דלא משתכח דבר וקובא ברכאין
 כל שריין עליו ועל דא הקדוש ברוך הוא בעי וכי כד"א
 טאב ישא על כויהו ומאז אמר מו לי שהכרתי את ביתי
 (כבי"ב) ול כוונתא דאמר בגמרא מימי לא קריתא אלא לאשתמי ביתי
 ולביתי אשתי ושרפתיא: ככילי היינו כ"ל שהוא גימטריא
 אד"י שהיא מדה מלכות) ובשעתא דכנסת ישראל נפקת
 בגלותא אמרת קמיה הגידה לי שאברהם נפשו אנת רחמיא דכפשי
 אנת דכל רחימו דכפשי כד איבה תרעה אידך תוון גרמך מעמיקא
 דנחלא דלא פסיק (והיא ספירת בינה) אידך תוון עלמך מכהירו
 דעדן עילאש איבה תרביץ כההרים אידך תוון לכל אינון אחרנין
 דאשתקיין מינד תדירא ואנא הינא אשתוגא מך בכל יומא
 וזשתקייא ואשקינא לכל אינון תתאי וישראל אהנוכו: והשתא
 מלמה אהיה כעוניה אידך אהוי מתעטא בלא ברכאין כד
 יטרכון אינון ברכאין ולא ישתכחון בידו על עדרי חבירך
 היך אקום עלייהו ולא אהי רעיא לכו ונח להו: עברי חבירך
 אליו אינון ישראל דאינון בני אבהו דאינון רביבא קדישא
 לעילא אל קב"ה שבוק אנת ידי דהא דידי מנה עמירא הוא
 לאמייע: כלל אם לא תדעי לך לגרמך היך לך כיעוט היסה
 בנשים כד"א סדיפא רעייתא לאי לך בעקבי הלון אינון אינון
 דריקיא דאינון כשון עקבין ובניינו יבך לך חילא לקיימא
 ועם כל דא ורעו את בניו ויניקין על משכנות הרועים אילין אינון
 השב"ר דעלמא מתקיימת בנייהו ויבנין חילא לכ"י בגלותא
 משכנות הרועים אלו בית רבן אהר בית מדרשא דאשתכח
 אורייתא חמון תדירא ד"א חילא תדעי לך היסה בנשים וכו'
 ת"ח בשעתא דדריקיא אשתכחו ואינון תשכ"ר משתכחין ולעון
 בארייתא יבלא כ"י לקיימא עמהו בעלמא ואי לאוכרי ל' היא

ואינון לאיכלי לאתקיימי בעלמא ואינון אשתכחו אינון
 אשתכחו בקדמיתא ואי לא אינון גדיון דעלמא בנינוסון
 מתפסין וקב"ה סליק לון מעלמא אע"ב ולא אשתכחו בהו חובה
 ולא דא בלמודיו אלא רחיק מיני לבנסת ישראל אהנלייא בגלותא
 ה"ה דאם הכהן המשיח יטמא לאשת העם אמיא לאשת העם
 בנין חובי עלמ' דגרמי האי לאשת העם ודאי ולא לאשת דליל
 יטמא יגרע טובי דאין דויגא בכלל כד"א וינימי אמי וכי שלמה
 חטאי: ואם הכהן המשיח דא הקב"ה כדאמרן יטמא יגרע קב
 בנסת ישראל ויטמא דלא יבך ליהו סוקה בהלון אמי אינו
 דא לאשת העם ודאי בנין חובה דעלמא הוא עכ"ה: הסתכל
 ורוא חתי ורעי מה תועלת גדול יש במרמא בהלמא שפון איתו
 ה' בדעה ובינה והשכל וזו ממתקן תבוא לחמה מכל
 השפעת תשעה ספירות עליונות עד ככת"ה חלפה ומחכה
 ישועה ונחמה ע"ה השפעתם: ונגד מדתו הוה רמז דכ"ה פני
 אלי וחכמי כי יחיד ועמי אמי ר"ל אל אשתר פנין ממני וקב"ה
 השפעה עמי בפנים כי יחיד בלי בעל ועמי בלי השפעה דהאמי
 אמי מדת מלכות בהקדא את עלמו כוונת: ומזה ון קרא ג"כ
 תורה שבכל פה: והסוד לזה גראה לפי ענין ד' ומרשאלא כהר
 ידוע שכת"ה היה נודת משה רב"ה בעוון חיי היותו ולכן
 במשה תמולא בכל התורה כולה לשון כתיבה בנין ויחמא תשה
 את כל דברי ה' ויכתוב ונשה את השירה הוה: ויהי ככלות
 משה לכתוב: טבל בידו המע"ה שמדמו היא מלכות סוד הורה
 שבעל פה: במלא בכ"מ לשון סופר שמשתעו הוא בעל פה
 בנין אספיה אל חוק ה' אספיה כל תהילתיך: אספיה כל
 נפלאותיך: בשפתי סופרתי כל משפתי דקדך: לא אמת כי
 אחיה ואספר ונעשי ו"ה: ולכן ג"כ מלכות קדאית לבשכל דכתיב
 פה הם כלל האדם נחשבים ובמשתנה הם מלויירי קודם ה' אהו
 מהפה ולחון: ואף גם שחלן שהוא ת"ת נקרא ג"כ לב הוא
 מטעם אחרת כאשר זכרנו וכמוכר בנלאנטי: ע"כ לטק לבס
 אל אדני: וז"ל הנה מבואר שהלב הוא מכוונה למדת הת"ת שכתו
 שהלב הוא באמצע הגוף כמו כן מדה הת"ת הוא נקרא בריח
 התיכון שהוא מברין מן הקלה אל הקב"ה: היינו מגדלו"ה ספיר
 אברהם לגבו"ה שהוא ספיר דגל"ה קוב"ה: וגם כהר ההשתך
 שאין להגוה כי הם בשמות השונים כל הספירות ובערש שהכל
 נקרא בשם האש: ומכ"ה האשה נקראת בשם בעלה וזהו סוד
 מימי כחותם על לבך: מה שאמר כוונת וימי עמוד כחותם
 שתק"ו פתח רבי אליעזר ואמר שימי כחותם על לבך: כחותם
 על זרועך וזהו האי קרא אשתרנא בוי: אבל לילא חד הינא
 קאים קמי אבא ושמועא מיני מלך לית שלימו וספירא דרעותא
 דכנסת ישראל בקב"ה אללא בנשמי מיני: היינו אינון מיין וקב"ה לטבל
 בניעו דמא תתאי לקבלי עילאי: היינו אינון מיין וקב"ה לטבל
 מיין תתאי: ולקבלי עילאי שפס מיין דוכרין: ובהאי שעתא
 שנימו דרעותא בדוכו דהא לימעד פירין ת"ת כהר המתדבק

דא דלא ויהא קבלות רעותי היא אמרה שימי כחותם על לכך
 (פירוש אחר שנעשה ויזוג אז ודאי אמרה שימי כחותם על לכך
 שהיא נקראת על שמו היינו אחר היוזג נקראת על שם בעלה)
 אחרי כחותם אלא אחרים דחותם כיון דלתדבק באתר חד אע"כ
 דאתעדי מיני היא אשתאר בהסוא אתר ולא אעדי מיני דכל
 דשימו וכל דיוקנא כי אשתאר כך אמרה כנסת ישראל הא
 אתדבקנא כך אע"כ דלתעדי מינך ואולי בגלותא שימי
 כחותם בנין דישתאר כל דיוקני כך כהאי מוחס דאשתאר כל
 דיוקני בהסוא אתר דלתדבק כי ע"כ לשוני ולמלת שימי
 יש עוד סוד גדול על ענין שמונה פרקים האמורים בשבת בכל
 סעודה וסעודה מכל שלש סעודות כאשר זכרנו שהם כ"ד
 קישוטי ט"ה וזרמו זה הדבר בהם א"ב ו"ג ו"ד ה"ה ו"ו א"ז
 ישיר כנודע לידוע חן שהנה זה השם שמונה על זה הדרך א"ו
 הם שמונה ב"ו הם שמונה ג"ה הם שמונה ו"הו שימי מלשון
 שמונה ועיי' מזה ב"ב פרק י"א מהחלק הב' ועדיין יתבאר לך שם
 זה בסוד ב"ו האמורים בעלה ויבא זכרנו ב"ו לעובה
 ופקדינו ב"ו לברכה והושיענו ב"ו לחיים כי קבלתי מחכם אחד
 שלמד אותי לבוין בזה בכל ר"ח והוא טוב לזכירה והגיד לי
 ששם הוא קיבל כן וגם מלא כחובי אבל אכני לא ראיתי אותו
 בזמני בראש ופשוט שמעתי ולו העול על זכרוני על הספ כתבתי
 וקבלתי ע"ו הדרך לבוין כזואו לאלו שלשה ב"ו הנ"ל כריך אני
 לבוין גם לפסוק או ישיר מזה וכו' ששם שם נרמזים השלשה ב"ו
 האלה דהיינו על זה הדרך א"ו הוא גימטרי ב"ו ומן זמלה
 בכ"ו ישראל קח אותיות ב"ו ומן זמלת בא"ה קח אותיות ב"ו
 היינו מספר ב"ו הרי הם ב"ו וכן מתמילין וזכרנו כי הוא
 לסימנא שפוט לזכירה עד כאן קבלתי ולא נקטררה דעתי
 וזה מאלו לעמוד על תוכן הדבר המקורי ולפי עניות סכלי
 בראה שחלתי אחר שינעתי ואולי יזולא חן בשיני חברתי
 וכלא לא משנתי תליון אתי ועל השגיאה הנני מתחלף שיחמד
 ה' סלחתי וזהו הדרך אשר בו דברתי כי יש ליתן לכ להבין
 השינוי במספר הב' ב"ו שכלו ישיר משה וכן כ"ל שאלה א"ו
 והשני ב"ו מן זמני והשלישי הוא ג' ו"ה וגם כאן נשתנו בענין
 לשון זכירה וטובה אלה א"ה ו"ה פקידה וזכרה ו"ה השלישי הוא
 ישועה וחיים שכולהו אין הדברים כפשוטן והנותן טוב
 טעם ודעתי ויתר מחבריו הרי זה משובח ואלה דברי הלא ידעתם
 אחי יש ששני ימיני שילובים לשם בן ד' לאלה שה' א"ה א"ה כזה
 ב"ה א"ה ו"ה ב"ה א"ה ו"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 כ' תשלב השינויים אלה ויאהי' יחד כזה א"ה א"ה א"ה
 א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 כ' ב' שילובים הנ"ל וכן שילובים יחד הנ"ל הלא א"ה א"ה א"ה א"ה
 נגד א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 מה הוא ההתחדשות בשילוב הוי' ואדני היינו מה הם האותיות
 השגשגים שלא היה שם הוי' עלמנו כשהי' בלתי שילוב הרי

באותם הם ג' אותיות א"ה ו"ה ו"ה ו"ה ו"ה ו"ה ו"ה ו"ה ו"ה
 מספר ב"ו דתיבת בא"ה מאו ישיר שחלק מספר ח' לב זה לרמוז
 ששלשה אותיות הם הדשים וה' ישינים בשילוב הוי' הוא א"ה א"ה
 ח' אותיות ובשילוב הוי' א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 האל"ף זה לרמוז במלת ב"ו דכאן שהוא נגד מספר ב"ו שכתבית
 א"ו מאו ישיר לרמוז ע"ו ישינים ו"ה א"ה ובשילוב
 א"ה א"ה ו"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 עלמנו כשהי' בלא שילוב והס' דין לרמוז ש"כ חדשים וששה
 ישינים וזרמו זה במלת ב"ו דכאן שהוא נגד ו"כ מן זמני שכלו
 ישיר ולסימנא מילתא קאמרינן כאן אלל ב"ו הראשון לשון
 זכירה וטובה כאשר הוא רמוז לשילוב הוי' הוא א"ה א"ה א"ה א"ה
 שהקב"ה הנקרא הוי' והמספר ובמספר הקסן עו"ב והשנייה
 הנקראת א"ה ונקראת ב"ב כמובנה על שם הבעלת ת' כביכול
 כאשר כתבנו זה למעלה בדף וגם כן בשם הוזהר שלעולם
 נקראת האשה על שם בעלה ואין להארך ועוד סימון לדבר זכ"ר
 לשו"ב ועל כן קאמר זכירה וטובה ובשילוב ע"ו הוי' הוא א"ה
 נגד ב"ב והשני דקאמ' ברכה ופקידה כי א"ה הינו במלת ב"ו
 שהוא ר"ת ב"ו ר"ש ו"מקור כל כמו שזכרנו מזה בכונת
 התפלה כי זהו ה"ה ב"ו הוא רמוז לכתר עליון וא"ה ב"ה כי
 ב"ו הוא גימטרי ר"ו שהוא אין סוף כנ"ל ועוד נשאר ב"ה
 הוא כמנין א"ה ה' שבכח והכוונה שיחשוב במחשבתו בתחילת
 תפילתו ובדרכתו מיד שיכוין בהם כראוי כדי שיעשה אבת ר"ה
 בתר להקב"ה מתפילתו וכאשר זכרנו מזה ומלמתי עוד רמוז נאה
 בנגלה במלת ב"ו שהוא ר"ת ב"שמונה דב"ה ואמרו כלם
 והכוונה שזכור בתפלתו דהיינו בתחילת תפילתו כשמתחיל
 בדבר שיתפלל בשמחה ולא בעצבות כדאי בדברי ר"ל וגם
 לשון פקידה ש"ו לברכה כי מלמנו בתורתנו הקדושה וה'
 פקד את שרה ו"ה ו"ה הפקידה לזכר שכלל לשון ב"ד את
 אברהם בכל ו"ה למצ"ו וב"ו השלישי נאמר ישועה וחיים שהוא
 נגד השילוב הב' א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
 מות עתה בעת הגלות וזכירה ישועה לחיים מהכת"ר שהוא
 לרמוז בא"ה השילוב והמלך חבין שייכות שילוב א"ה א"ה א"ה
 לנעוץ וסופו בתחילתו להיות חבור חליה ואין להארך ומובן
 ג' ב"ה מזה שה' שני במספר ה' הנ"ל רמוזים להתחדשות
 האותיות בשילובים כנ"ל שעל כן טוב לכוין זה בכל ר"ח לרמוז
 על ההתחדשות הכל כזה וק"ל וגם ראוי קצת מאלו למה
 שאנו אומרים בתפילת הדרך ה' הימיני וברוך בשמאלו וכו' כי
 ידענו שתיין אותיות ה' הוא חסד ו"ה גבורה כי אינו דומה
 ימין לשמאל כידוע וזרמו גם כאן זכרנו לזכור הוא חסד
 ימין פקדינו לברכה פח"ד שהוא שמאל והושיענו ב"ו לחיים
 כולל שתיים ימין ושמאל לרמוז הכתוב אורך ימים בימינה עושה
 וכבוד בשמאלו וכו' ששתיים רמוזים לחיים אורך ימים
 במשמעו ועושר וכבוד ב"ו חיים כי ענין חשוב בזה ונראה
 עוד

טהרת הקודש

דעתיה אורחיה לאתתיבה על דוכאוסר בנין כמה קדבין
לקב"ה וכמה כלמין וכעתינן וזל איהו ותוסף ללדת
את אמו את הכל וכן "אתמר ביה דור הולך דור בא ולית
דור פחות מס' רבוא דור הולך דל' דלמין לס' רבוא בשית
ספורין והארץ ולעולם עומדת דא שבתא דאיהו עומדת ליה
וליהו עמדת דקיימא ליה זכרון דא אמתר ליה מולד יומא גרים
אלא מול שעתא גרים ולית לכלבה בשעתא דלא קיימא ליה
שעתא אלא לבעלה והאי שעתא מינה ברימין ומזוכי לב"ב
זכרון דא בני חיי ומזוכי לאו בזכותא תליא לא במולד מאי מזל
דילקבעל הולבעלה לית מול כמה דאוקומא לית מזל לוסראל
ואפשר לומר דזה הוא הטעם במרמא שאמ' הקב"ה לא אע' הלא
מאלטענינות שך אברם איכו מוליד אברקס מוליד משום דבני
חיי ומזוכי לא תליא וכד' אוסיפת לו' מאתו ומן ואלך מזל
שעתא גרים ליה כדלעיל וכמ' מז' סהרא' וזה"ש על ק"ס
לכס ורע כ' ה' א' היא גירס' לורה וזה הוא הטעם דשרי אמנו
ורחל אמנו עקרות ה' משום דלא ה' ליהם ה' ומעטע' זיתן
ה' לשרה במקום ה' ו' לרחל ניתן השפח' בלהה בתרין ה' ה'
שיהא היא ניבנית ממנה וד' וכן הוא מבואר מהוזה שטרך
לאתכללא ולא תכרא התורה שבע' שעת' בתורה שכתב כי המה
כחלא אזלא עיין בפדשת שמות דל' ועמוד קל' וקל' ו
ולשביך הדבר הזה עוד יותר מה שעת' ר' רמזו לתורה שכתב
והמלכות לתורה שבע' הענין הוא כי כמו שמדת מלכות אין לה
מגדמא בלום כ"א בהשפעת בעלה ת' כ' כל' כן התורה שבע' ש'
אין לה אלא מה שכלל ונסתת בתורה שכתב' וכמו שגמרת ת'
אינו ניכרונש כ"א כמו בעלכות כן תורה שכתב' אין האדם
משיג ידעת התורה כל דבר על אופניו ב"א ע' התורה שבע' ש'
המפרשת לנו כל תעלומותיה כי דברי הקב"ה סתומי ונעלמי
ו' ל' בעל ספר תמים יחדיו הקדוש בולגא דנהורא רש"י
זה"ש הרחיב במלכות נבליים כפי חולשת דעת ההמון ורמזו גם
כן לדברים בסתרים לבעלי הסוד המוקבלים ויבואו שיהיה
ובסתים נחתן ואם ילוד אשה כן דברי הקדוש ברוך הוא
על אחת כמה וכמה שיש בו פגלה לדעת לפי פשוטות המקרא
ולפי דרש חפנינו ו' ל' בפגל' יש בהם גם סוד לפי דרש המקובלי
ומבאן תבין כמה גדול ללמוד דוהר שיש בו נגלה ונסתר וכן
הוא בכלל אע"פ שסוף איכה הראשון מביא עם מאמר התקונים
ואחרי אומרו בזה הלשון ומתופו למנוח לימוד רב כמה נחת דות
עושה אדם ליבדו העוסק בהן חיבורא דהיינו בספר הוהר
הקדוש ועיי' ס' ואדפי' י"הו' ה' כלל מקומוה' שיה' מוזן הוא
כי הלא כבר זכרנו מה ואלו גורמי עיכוס ק' חמה וכו' ועיקר
בתפילה וכו' מוזן הוא כ' ואין להאריך ומתסר לבא' שכלו
שבת וכו' ב' ידועה' גם ימעת שעה"ב הוא בשבת כל הימים
טופים כאחת ופי' ה' לחך וכו' כיום הוה י"הו' יהוה אחד
הרומות לית' ושמאחד רומנו למלכות' והוא ע"ד הסוד של

פה בכתב על שלשה מדרגות: "חסידים" זרקים ישראל
הזוכר כוזה ימי תהו לשונו שם דק"ק"ב"ה עמוד תכ"ס תלתא
דבנין איגון: "חסידים זרקים" ישראל חסידים מספרא
דמינאל: זרקים מספרא דשמאלא וישראל הוא ממוצע מכל
אגון חסידיו מימינא ומשמאלא כי הוא מברכה התיכון ועיי' ס'
הדי מוזן שזכרנו לטובה שהוא כגד' מסד והוא רמזו לחסידים
במשמעו ופקדינו לכרעה נגד זרקים וסיוך בהכות לראש
בד"ק והשועבו בולחיים הוא כגד' ישראל וסימך ישראל נוש'ע
ומזון מכלל שמחלקין השם בענין י"ה בימינו וכו' שגמרו
לזכות פולת הדרך והטעם האמיתי הוא זה ש"העם מילואיו
בוש' וי' ו' ו' ל' ת"ה א"ל"ף" הוא כרמו ביד ימין ו"ה עם
מילואיו הוא כרמו ביד שמאל' לרמזו לזה שאמרנו שלשה דרגין
הן ככ"ו זה כרמו שמחלקין השם והוא דק' חלו שאו כרמו בר'ת
אפי' שלשה דרגין הללו: "חסידים" "זרקים" "ישראל" כי
חזי השם י"ה ימין ו"ה שמאל שיהיה יחד ימין ושמאל כחדא
אזלא וד' ל' ועוד נוכל לרמזו מה שאמרנו שטוב לכיוון בג' ב'ו'
בר"ח דוקא עם שלשה מספרי ב'ו' שבו יסיר משה ב'י מלת חודש
בשפתה אע"פ שאין לו כמה שזכרנו לעיל בדר' בשם בני זכ"ח
דברים לרוך לידע הכנסם בזה הסכום וזה אחד מהם שלפעמים
תראה אע"פ שאין לו הייגובתו כהן ומלת חודש שחם כתיב נוכל
להרבות בווא' ולמלתו חודש מלא' בו' ו' ואין סה"ב"ב כרמו'
בזוה"ש שלשה ב'ו' במספר ח' סה"ל' על זה הדרך ח' דחדש רמזו
למספר ח' דרך כלל וא' רמזו למספר ב' נשו' ישיבים וב' חדשים
כג"ל וד' נשו' ימני רמזו למספר א'ו' שא' חדשו' ישיבים כיד'
וש' במספר קטן ו' ש' לכה רמזו למספר ג'א' ש' חדשים ויה'
ישיבים הדי נוכל חדש על לשון חודש' ולכן מסר כתיב ואלו
נקרא חדש נמש שרמזו על היתחדשות המאורות הכל' על כן
מה שראיתי לפי ענ' ד' לכתו על כוונתו' בו שביעלה יבא' וכו'
השם לביאת המשיח ואלוהו הנביא אמן וכו' ר':

והחזור

לענייננו עוד אחיעך על ענין ת' ומלכות
שם רומזים על תורה שכתב' ושבע' ש' מה
שכתב עליהם בעל תמים ספר יחדיו בסוד
דברי חז"ל הכל תלו בזוה"ל אפי' כמה שביטל ר"ל תלה בזוה"ל
העליון שהוא הפת' פנודע שמינו כווליס כל המלות והענין
הוא כי ס' הוא רמזו לת' שהוא תורה שכתב' שביטל ר"ל
במלכות' מלובש במלבוש שהוא התורה שבע' שפי סוד זה בפי' ל'
קדשו כי הו' ס' הוא ת' תורה שכתב' הוא בפי' ל' קדשו' ב'
הי' ל' הוא חל"י תורה שבע' ש' וס' שיהיה תלויס בזוה"ל העליון
שהוא סתור בהשפעתו עליהם וד' וכן הוא בזוה"ל פרשת
בראשית עמוד קכ"י פתח ואמר תסוף חומוס יבועון ואעטרס
ישובן פכא רמז' בגולא דרדקייא ואחיו ל' קב' ה'ניגול' דיליה'
ככל דרש וזרל ה' כהו אויל נזרקין לזדיק עד' דכוא עד דמטי
להוא אתר דאתר בים בענ' ס' פון כתר' דא משה ומיד דחתא

בדרך הוא וכחך שמו כחבואר כחתי האר' ולה' כי מלות
 הו' רמוז לת' פכוסם יהו' כעוד' וע' כ' הוא דרך נסתר'
 וכדרך שמו' והוא מלכו' ת' אר' י' רמוז לזה שאלו מוחליין זה השם
 מהספה ולחן וע' כ' הוא לגבוש שמו וד' ל' ומי שחלק לזה ית'
 שמו ומחמתו ונתן לו לב להכין ועינים לראות אור יראה ויבין
 כמה סודות גדולות ופעולות עמוקות בדברי שיר ושכח זה' הגם
 שהוא מעט הכמות אבל רב האיכות' והגם שהיה לאל ידי לפאר
 אותוקת יומר כביאר רחב רכיב לך דומי' תהלה אמר דהע' כ'
 געים ומירות ישראל אשר ממונו יבא הבואל' ע' כ' חוקתי בשתי
 ידי בדברי המלך וקיימתי ולא האר כתיב כביאור התפל' המסודרת
 לפניך' וגם כי מהאכלוה התנאות ולהארך בדברי סודות נפלאות
 דרוי נוראות ולהכניס ראשי בין אותודי ויקוקין דיבור' ולדבר
 בספידות עש' ר' שהם אחד וכסוד' נתיבות וליכור' וסודי'
 במדומים שלא בחתי תליה להחוקר בנעלמים הדמים' רק כמה
 שגלה לפני כל החכמים' כי שאל נא לימים הראשונים' אבל
 לא לעלות על הרי בשמים' ואבך אכתוב לך ועוררך כמה שכתב'
 הושר פרשת שמות עמוד ד' כ' ו' ר' חייא רבה הוא אויל
 לגבי האריות דמתניתא למיליף מייביהו אויל לגבי רש' וחמא
 שרבר חד דהוה פסיק בעיתא תוה ד' חייא אמר אשמע מיליה
 חפומים מהכא' שמע דהו' אמר ברח דודי ודמה לך לגבי או
 לעופר האיליים כל כסופא דכספן ישראל מקמי' דקב' ה' הא
 דאר' ש' תחתם של ישראל שיהי' בורה ולא הולך ולא מתרחק אל
 בכזי' או כעופר האיליים' מ' ט' אר' ש' אין היה בעולם עושה
 בכזי' או כעופר האיליים כי הכזי' או כעופר האיליים בזמן שהוא
 בורה הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו'
 ולעולם תמיד הוא מחזיר את ראשו לאחוריו' כך אמרו ישראל
 רבש' ע' אם אנו ברומי' שתסתלק שכניתי בנינו יהי' רכון שתברס
 כמו הכזי' או כמו עופר האיליים שהוא בורה ומחזיר את
 ראשו למקום שהניח סוד' ואף גם זאת כהיתם בארץ ארביים
 לא תאסתי ולא נעלתי כללותם' ופירש האר' וזה' ה'
 לבלותם ששכיל הכל' שהיא עמוה בגלות' ולהפך את צרתי'
 אתם דוה קאי על מרת היסוד ח' ש' לא יופר שיהי' הכהר יחרפ'
 וכש' מלעשות ויונו' ואמר' מי בורה פרשת וילא עמוד
 שם' ה' אר' חוקי' כתיב על הרי בחר וכתיב על הרי בשמים' אמן
 אינון הרי בשמים אילין אינון שית בנין דלאה דאלכלן שית
 אחרינון ואינון תריסר' ואינון שית בנין דכל חד כלול בחכמה
 ולאה עליוהולקיימא אם הכניס שמה הללויה' ועל דא כתיב
 לא תקח' האם על בניס בנין דליהו עלמא דאתכסייא ולא
 אתגלייא' (כמו שכתוב האר' ו' על הפסוק ויהי בבקר והנה
 היא לאה אבל בגליה לא היתה לאה משום שהיא באה ליעקב
 באתכסייא' אבל רחל היא היתה באתגלייא') ועל דא שלא
 תשגח את האם בנין דלא אתגלייא כלל' ואת הכניס תקח לך
 היינו דכתיב כי שאלך לימים הראשונים' ולמקפה השמי' ועד

קכ' השמים' וכל הני אקרון הרי בשמים' ומכלן לתתא אקרו
 הרי בחר' דכתיב ומשם יפרד והיה לארבע ראשים טורא
 לפירודא' אמר רבי יוסא בני שפחות קשירו קשרין ארבעה
 קשרין דאמריכו לתיקונא' כי עיקר התקון הוא תלייא
 בקישורא חזא' וכמו שאמר גם כן בזהר פרשת אחרי על
 הפסוק מה שאנו עוסקין בו לעיל' כתיב ביום ההוא יהיה
 יסוד' אחד ושמו אחד ואיתומא שתתא לאו אחד הוא' לא דהא
 חייבי עלמא ברמי' דלא אשתכח חד דהא מטרוניתא אתרחקת
 מן מלכא ולא משתכחי בזיווגי' ובקישורא חזא' איתא
 עילאה אתרחקת מן מלכא ולא יקפא ליה בנין דמלכא בלא
 מטרוניתא לא מתעטר בעיטרוי דאיתא כמה בקדמיתא כד
 אתחבר במטרוניתא דעטרא' ליה כמה עטרוין כמיה וסירין
 בעיטראין קדשין עילאין' דכתי' גאנכורא הכה בנות ליון במלך
 שלמה וגו' דאדווג במטרוניתא בדין עטרה ליה איתא עילאה
 בדיקא יאות' והשתא דלא אשתכח מלכא במטרוניתא בדין איתא
 עילאה בעלת כתר'הא ומכני' מי' מכוע' דנחלין ולא אשתכח
 בקשורא חד כפי' יכול לא חד' ובזמנא דתיבתו מטרוניתא לתר
 אחרא ומלכא חדווג עמה בזיווגא כדין יתחבר בלא כחדא בלא
 פירודא' ועל דא כתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ועמיה להחזיר
 עטרה ליושנה' וגם ככתבו מזה לעיל פעמים יש איתומי' ה'
 שהם רחמים' ופעמים תרין איתוון הללו הם דין כמו שזכרנו
 בפסוק עיו ומרת י' והוא רחמים' ופעם כתיב יסוד יסודו
 יה' והוא דין' אלא אם הוא בתחלת השם היינו כמו בשם הוי' ה'
 דאית י' ה' בתחילת השם או הוא רחמים' אבל אם הוא בסוף
 השם כמו בשם איה' ה' אעפ' ששם הוה הוא במרת הוא דין מפני
 שהוא בסוף השם' אבל לעתיד יעשה הקב"ה מעט הוי' ב' ה'
 יהי' ה' ואז יהיה תרין פעמים יהי' ה' בשם הוי' ב' ה' אז הוא
 כולורחמים ומאיה' יהי' נעשה הוה' וחסד ביום ההוא יהי' ה'
 ה' אחד היינו שנעשה מאיה' הוה' ומיהו' יהי' ה' או יהיה
 אחדות גמור שיהי' הכל בקישורא חזא ומיבורא חזא' וזו שיר
 לה' שיר חדש כי נפלאות עשה' ואמר בזהר שלא עמוד שכ"ג'
 מחזור שידולה' שיר חדש כי נפלאות עשה' שיר חדש' וכי אית
 שיר עתיק' אלא שיר דעד כאן מלאכין קדישין לא שפחו ליה בנין
 דליהוה' מ' ע' ואיהוה' בנין דהוה' תחדש עולמיון משכח
 ליה ואמר ליה' והכי אמר רב מתיבתא דאיתק' חדש ואיהוה' חדש
 בנין דדיק בשמא' ולא אתפרש מיניה לילקא סתרא אחרא'
 דלית חידושא דכתיב כי' ואין כל חדש' זקן הוא ואתכלי ולא
 אתחדש' וכך פי' בזהר ע' ד' בגמרא דתנינא בתוב אחד אומר
 ארבע ככפים לא' וכתב' א' אומר שש ככפים לא' ל' כפי' יכול
 שתמעטו ככפי' החיות' ה' כפי' ואומעט' אמר רב הגמאל
 אותן שאומרים בהם שירה' ויש להקשות היתכן שהקב"ה ישנה
 איהם בדיאה קלה וכ' ש' בפמליא של מעלה שנו' אלא הענין הוא
 באמת לאו דנתמעטו אלא ששוכין ע' ג' בסוף ואינם משחין
 כהם

טהרת הקודש

ועי

אמר דוד המלך ע"ה אם הבנים שמחה פי' א"ס
שהוא אליהו משיח הבנים שמחה ואלו יהי גם
כן הללויה שיסי' השם בשלימות ויהי חיבור ודיבור
הוי' עם אלכ"ו כי כל"ל הוא בימטריא אלכ"ו ויהי
יהי"ה א"ה וזה בני ידוע שכל מצוה שאדם עושה למטה הוא
מתעורר דבר גדול למעלה וי"ל בשילוח האם דלמטה שהוא
מקיים מצוה שילוח הקן הוא מתעורר א"ס דלמעלה וזהו
שאמר הכתוב לא תקח האם מעל הבנים פי' שלא תנרום אתה
במעשיך שיקח האם מעל הבנים ולזה אמר הפסוק שלא
תשלה את האם ואם הבנים תקח לך בא"ס דלמטה אתה מעורר
א"ס דלמעלה היינו אליהו משיח שיבא ב"ב אמן :

הנה

את אלה רשמתי להודיעם להביאם אל הקודש
כלב תמים ובאשר חשתי לשכחה את אשר
השגתי במיעוט שקלי על כן אמרתי בלבי
אכתוב וארשום אותי על ספר זכרונותי להועיל לי ולכל
אשר בנילי וכן היה עמוד לי למלכות משאלות בלבי
ויהי לרצון לפני ה' אשר לו הגדולה והגבורה והתפארת
והגלגל וההודו שיתקיים כי ויהי ראשיתך מעשר ואחריתך
ישגא מאור להרכות בתורה וכמויות ללמוד וללמד לשמור
ולעשות ולקיים לשם הגדול והגורא הכבוד והנחמד והוא
יזילנו מכל גזירות אכזריות וכמהרה יבשר לנו בשורות
טובות ישועות ונחמות ויוליאונו מתחת ידי האומות
יהו"ד אל נקמות ימין יהו"ד רוממות ומי ימלא גבורות
אין המקרא יולא מירי עושה שפירש ואי אפשר לאדם
לספר ולהגיד רוב גדלו ושגחו יתעלה ויתבדק
שמו לעד כרוך ה' לעולם
אמן ואמן :

בהם נפריחה פירש אחר חורבן ב"הם אינם אומרים שירה
וזה הוא המיעוט של הכנפים שאינם משמשים בהם כלום היינו
לענין שירה אבל כשיבנה ה' בהמה בימינו אזי יחדש אותנו
השירה וזהו שאמר הוזהר שיר חדש ופי' את שיר עתיק אלא שיר
דעד כאן מלאכין קדישין לא שבו ליה משום דנתמעטו איתן
הכנפים ואיך חדש ודאי ואמר הוזהר מ"ט איסור חדש והא
קודם לזה נמי הוי' ואמר בנין דהוא דמחדש עולמינו חיות
הקודש משכחי ליה דעד כאן לא היה להם במה לשבח ומפרש
ואמר וסבי אמר רב מתיבתא דאקרי חדש בנין דדביק בשימשה
היינו שיש דיבור וקישור במור בתפארת ולא מפרש מיני לאפק'
שטרא אחרא היינו בכנין בית המקדש יהיה זה שאז יתבטל
הקליפה ולפיכך מסיים ואמר וכן הוא ולא אמתש היינו משום
דהוה קודם לזה ונתמעטו ק"ל וא"כ מוכח מזה ה"ל שלעתיד
יהיה שיר חדש בלשון זכר כי גם הגאולה יהיה על ידי הזכר
ועד עתה היה הגאולה ע"י נקבה היינו יד נקבה היה באמצע
ועל כן שירה חדשה פירש כי גאולת טכרום אמרו רז"ל
בזכות נשים דקניות נגאלו ישראל ממזרים מדי ופרש ע"י
אסתר יון היה על ידי יהודית :

ואני

מלאתי כספר בכתב יד חכם אחד סי' לכל גאולה
וגאולה הוא אם שהיא נקבה ולרמוז גאולת מזרים
היה על ידי אהרן משה והוא ר"ת א"ס פרס
ומדי אסתר מרדכי הוא ר"ת גס כן א"ס יון אשה מכבי
היינו יהודית ולעיתים גם כן הוא הסיון א"ס אליהו משיח
אבל שניהם זכרים ובגאולת מזרים אף שהיה שניהם זכרים
אפ"ה יד נקבה היה באמצע כי בשכר נשים דקניות נגאלו
ישראל ממזרים וע"ד הסוד הטעם כי תיבת אסר'ין לה קדמון
כנודע וזה הוא שמרמו שאין הגאולה קדומה כי אם על ידי
עשיית מעשים טובים וליך בדרך אבותינו והרמו הוא באמאם
ד"ח מעשה אבותינו מקרב את אליהו משיח ע"כ מלאתי :

תם ונשלם חלק ראשון

לשם יחוד המציול והתפשטות הכורא יראת היוצר ואהבת העושה

פרק א

הכני אודיעך והאדך תתנהג והאדך תעשה
באופן שתלית בכל דרכך ובכל אשר
תעשה וקודם ההכנסה בעיקר ההודעה
אלקדים לך פ"א אשר כל דבריו ערבים לשומעים ומתוקים
למין מדבש ובושת לנפיש . ובזנתי להסגך בדברים ערבים
ולהשיבך אחרי ה' אלקיכם תלכו ואותו תיראו וכו' ולמען
ישכילו את אשר יעשה אנשי כפונני . והנה העמדתו כל דברי
בלשנא קלילה באופן שיחיש וימחר הקורא בו . ויהי באפשרי
ללמוד ולחזור וללמוד אפי' מאה פעמים וא' עד שיסי' כל דברי
ספר מורגלין כפונני . ובאם שיזדמן לך איזה הכנה אזי יכיר
יודע כדת מה לעשות ולא יסור מנמנימיו ושמאל . ואף שהיה
לא לדי להעמיק בלשוני ולכתוב הכל בלשנא חריפא . אך
אמרתי בלבי מה לי ולך בדברים אלו לבלות זמן על עיון עומק
הלשון לבד והלא יותר טוב ללמוד בקל חיש מהר דף או שתיים
למען יגיע לך תועלת להודיע מהם איזה הכנה או כונה
טובה מלעסוק בענין שורה או שותתים לידע פירוש המילות
בלבדו . וביותר אמרתי שלא כל אפי' שוין ולא כל נפש אדם
חושק בדברי חומרי ים מהם שחשוקתם בפשטי אוריותא ויש
מהם דבריו וסודי אוריותא ויש מהם בדברים קלים מאד ויש
מהם שאחזים מהם וגם מהם אינן מניחין ידם כ"א כלם שווין
לטובה בעיניהם כי באת אלו ואלו דברי אלקים חיים ומולך
עולם וכאשר ככה נכבדות דברתי בענין חלוקי בני אדם אלה
בסדר שקודם לזה בנה שיש בידי למבני דעת ולזכי השכל .
בכן תפסת לשון ה"א וק"ל כי גם התורה ניתנה בכ"ח
שהוא מ"ט פנים טמא ומ"ט פנים טהור גי' ז"ח . וגם ה'
רוכב על ע"ב ק"ל . בכן באלה חפצתי וזכה כתבתי ואף
לכמה פעמים הארכתי מחמת קלות הלשון הזה אעפ"כ לא
מנעתי עצמי ולא הנחתי עד אשר כפי שעלה במחשבתי כן
בס"ד עד גמירא גמרתו ובאמת שכן הוא דרך לשון הקודש
וכיותר בלשון קל כזה דרך לכפול כמה פעמים איזה דבור .
וכל זה הוא כדי להערב ולהמתיק לשונו על הבריות באופן
שילקבו לבו לקרא בהבנה את דבריו ואז מים רבים
לא יוכלו לכבות את האהבה כי תמיד נבספה וגם
בלתה נפסם אליו . ולטעם זה גם אנכי הקטן
הוכרתי לילך בדרך זו למען יתן כל הקורא לבו אלי
ללמד בספר זה מהבנה ואף שיסי' מי שילמוד שלא לשמה
בתחלתו סופו לבא לשמה . וילמוד וילמד וישמור
ייעשה את כל דברי התורה המפורשים בס' פתורה הוה באורך

ושמורים בתוך לבבו ויהיה כתובים על לוח לבו . בראותו פי
ככונים הם כל דברי . ובכן מה שהיה באפשרי יותר ויותר
להקל בלשוני הקלתי והארכתי אף שהיה ראוי להחמיר ולקצר
בלשוני מרמו הפסוק ויאמר לקוראים ה' עמכם אך ההכרח לא
יבנה כאשר בלית אורך כג"ל . ואתה המעיין בקשתי שמוזה
שאל תדינני לכך חוב ואל תהרהר אחרי מחשבת סיגול לומר
כמה פטיט היה האיש הזה שהרחיב את פיו והאריך בלשונו
יותר מדאי ובדברים שאין בהם לורך ואין סכנה בהעדר
ידיעתם . או תאמר שכל כך התגאה בלשונו . והאריך אף
במקום שהיה לקצר ומרוב באזנותו בא לכלל טעות וכי סימנא
דמילתא טעותא . אבל גם אויל כי יחדש חכם יחשב
וכאשר בעיני ראיתי ושמעתי מפי כמה וכמה בני אדם המדברים
כאלה . ואין דעתם נוטם כלל לדון לכך זכות לשום אדם הן
בפניו הן שלא בפניו לכל עת וזמן לכל חפץ עת לחשות בדברים
בעלמא ועת לדבר בד"ת וכאשר עוד בס"ד אבאר העיתים
האלה בבירור טוב ויפה בסוף הסדר אז"ה . ולכן באתי
להסיר ממני עקש' פה ולמען לא אהן לפני עור מכשול להכשל
ע"י חיליה והוא זה . דע בני שאף עדיין לא הגעתי לכלל
הכמים מ"מ יבאתי מכלל שוטים . וגם לא לכבדי באתי
להתגאות בזכפי שדעתך כוטה כי ודאי לכולי עלמא כל גי'א
שטה וטוטה . ואין לך עבירה גדולה מזו אבל דע בני שלא
עלה על דעתי כאלה וזימיו לא נהנתי מדת הגאון חלילה וחס
ומי יתן ויהי זה כל הימים אך כך כוונתי לשם שמים וסודי
במרומים ועד בשחק באמן סלה שדברתי כן הוא וגם כוונתי
להנאתך ולעונתך להניחך בדרך הישר ואמרת אשר ה' חפץ בו
כאשר יראו עיני היריאים המיחלים לחסדי ה' שראוי וכפון
להתנהג בכל אלה וקבל דברי מהם כפי זיווי עושה בראשית
בלתי תוספות ומגדעת חלילה רק שיהם מפורשים פה ביותר
ע"פ הקדמות מבוררות ואמיתו אשר עין כל הקורא יגל וישמח
בהם בראותו כל ענין וענין על דגלו ועמוד . ואף שתמנא
אינה דבר אשר עדיין לא היה כתוב ע"י ידמונים . מ"מ תראה
שכל האנשי מחייב שראוי הוא לכתוב וראוי לאחוז בהם
להתנהג בהם . בכן מן של עוד להוסיף לכל תהרהר אחרי כי
הלא כבר את מוזהר ומותרה ועומד כמה מקומות מהספר
הזה . ובאן ביותר לכל תהיה מבעלי החושדין ונקלין בגופן
חלילה ובוודאי הגדיק הנקרא מי יתן אל לבו את כל דברי
אזהרה ותחנונים האלה ויעשה כטוב וכישר בעיני אלקים
ואדם באופן שיסי' נחת ליוצרו . ואז יהיה גם הוא נותן
למקום

טהרת הקודש

חלק שני

ב

כנעני בני אדם כבודע עניוזה מאד"ר כשפירש ק"ל שנה מאשתו
 זו"ל הוזהר אדם מאה ותלתין שנין משמש ברוחין כוקבין עד
 דאתת נעמה ומגו שפירו דליה טעו בה בני האקים עז"א ועז"א
 ואולידת מייביו"ו הרי מא"ד ה"ר ילאו הענקים והרפאים וגו'
 שסימנך נג"ר ר"ע כנ"ל וד"ל. ועתה אחרי הדועי אלקים
 אונתו את כל אלה"ע הפחמים האלה אין כבון וחכם כמותם
 ב"א מעט מעויר בדורינו זה לכן ראוי וכבון ועל פיהם ישק כל
 עס"ה כמזון של תורה ולזה העתקתי דבריהם המתוקים כי
 דבש וחלב תחת לשונם:

ועתה
 שמעו בני ותחי נפשיכם חיים נכחיי ליומו
 שכולו ארוך. וגם בעו"הו ראה חיים עם
 האשה אשר אהבת. וזה הטוב אשר יגיע
 לך כשתשא אשה ותכווין לש"ת ותתנהג עמה כפי אשר הורינו
 חז"ל. וכאשר ארשום כאן באורך בם"ד פרטי הדברים האלה.
 וכשתעס' כן אז תלחין ותקבל שכרך מהשמשל שכר טוב ליראי.
 וכך כתב שלמה הע"ה בחכמתו כי טובים השנים מן אחד אשר
 יש להם שכר טוב בעולם. ובדואי על עמל של מזה קרא קא
 מדבר דאל"כ מה יתרון לאדם בכל עמלו שיטעול תחת השמש
 אין בעמלו לורך גבוה כי בכל מילי דעלמא לריך את לבוין לשם
 ה' בעשיתך שלא תהא עשיתך כמעשה בהמה בלתי טעם
 חלילה שזו גם אתה נמשל בהמות נדמו כי זה הוא עיקר עשי'
 המזה שתיקדים אל' הידיעה במאמר הכתוב כי ידע שמי וכו'
 וזכה פסוקים כאלה. וכן בכמה מקומות. מהוזהר כתב בן"ה
 על אן אומר וזכה איהו חולקא מאן דעאל וכפך אורחין ושבלין
 ברזא דמיימנותא לאשתמודעא למרי' וזכה איהו בעלמא דין
 ובעלמא דאתא. הנה עיקר הכוונה הוא לאשתמודעא למארי'
 קאמר. וכן כתב גבי תפלה"ת סדורא שלים דשכחא דקב"ה
 מאן דידע ליחד שמא דקב"ה כדקא יאות דבסאי מתערין עילאין
 ותתאין ונגידי ברכאין לכולי עלמא. גם כתב בכל מקום וכאין
 איבון לדיקייא דידעין רוי דאורייתא:

הנה
 עיך ראות סהידיעה היא העיקר בכל מילי
 דעלמא וגם השכל מחייב שכל מה שאדם עושה
 בלתי ידיעתו או שאינו יודע מה תועלת שיגיע
 מהמעשה אשר הוא עוסק בה ולוי שאין עשיתו בלב שלם
 ובהבנה כמו המעשה הזה אשר יודע תועלתו ומה המעשה
 אשר יעשה לעתיד לבא. ע"כ אליכם אישים אקרא וקולי אל
 בני אדם להודיע מה שכבר היה לעולמים והוא עתיד להיות כי
 העולם לא לתוהו בראו"כ לא לשבת יזרה בראו"כ:

הנה
 נבא עת המונבל מפי חכמים ליקח אשה כן
 אוי תהיה כוונתך לש"ש לקיים מצות פרי' ורבי'
 ולהוליד בנים ע"ה עוסקי בתורה ומצות
 לשמה. אבל לא לשום תענוב חלילה כדי למלאות תאוותך
 ירך הרע. במ"ד דרש ר' אליעזר בן עזריה כל מי שמבטל

פריה ורביה מעלין עליו הכתוב כאלו שופך דמים ומבטל את
 הדמות. ר"ע אומר כאלו ממעט את הדמות. אחרים אומרים
 גורם לשכינה שתסתלק מישאל שא"ל להיות לך ולורעך אחרך
 בזמן שורעך אחרך שכינה שורה אין ורעך אחרך על מי
 שכינה שורה על העלים ועל האבנים. רמז בזה המאמר בזמן
 שהשפע למטה השפע למעלה ובהיך להיפך ובוזה פ"ב ראשית
 פקודא שתיאה לאתעסקא בפריה ורביה וכל מאן דאתעסק
 בפריה ורביה גרם ההוא נהר למסוי גריע תדיר ולא יפסקון
 מימיו. וימא אתמלייא בכל סטרין וכו' ע"ש. ובכמה מקומות
 מהוזהר תמלא שכל מילי דעלמא לריך להיות זכר ונקבא וביותר
 עיי' בפ' אמור במאמר אלה מועדי כו'. ותראה דרש נאה בענין
 זה. ובדואי יערב לך כי הלא ידוע לי שידעת את האיש הזה
 ואת שיחו שתימד הוא משמח לבב אנוש בדבריו הערבים ועובים
 מיין. והמאמרים האלה תדע כוונת לקיחת האשה ומבואר
 הוא. ושאר דברים אשר לריך האדם להזכר בהם כגון לזכר
 מאיזה משפחה יקח אשה ומאיזה אב וכה"ג כל אלה הלא המה
 גלויים וידועים לכל רואי התלמוד כמבואר במאמר חז"ל
 לעולם ומכור אדם כל מה שיש לו וישא בת"מ וכו'. ובמקום
 אחר כתוב הרובה ליקח אשה יבדוק באחי' תחלה. ורבים
 אוזרות באלה באמרים בתלמוד. ראה וזכור ואל תסור מהם
 ימין ושמאל באם שיש לאל יד לעשות כן כי רבים המה מעמי'
 הארץ אשר נותנים שבח והודיה לה' שזוכים ליקח בת מי
 שיהיה בלי שום בדיקה בעולם או משאר אוסמים המגיעים עליו
 אשר אין לאל ידו אף כי הוא אדם חשוב ות"ח. ככן כל אדם
 ראה לריך וחסד כדת מה לעשות. ומה לנו להאריך ולדבר
 בדברים האלה כי הלא מאת ה' היתה זאת שארכעיס יום
 קודם יצירת הולד מכריוון בת פלוני לפלוני כבודע. וכן
 כל איש יחי' שמת בחלקו שחלק לו השם יתברך ב"ה כי כשם
 שזכרין על הטובה בשמחה ובטוב לב ובשמחה. כך מברכין
 על הרעה ג"כ באופן זה. ואם הוא בזיווג שני לא על השם
 תלונתו כי אם עליו כי אין מזווגין לו לאדם אלא לפי מעשיו
 נמצא הוא הגורם נוק לעלמו. גם באיזה אופן קיום מצות
 פרי' ורבי' גם אלה גלוי לכל רואי תלמוד הג"ל דליוני בה
 אמוראי אם בזכר ונקבה או בב' זכרים וב' נקיבות או באופן
 אחר. וע"ד הסוד יבא כגון ונת. זו"ל הוזהר ברעיא מהימנא
 פ' בראשית. פקודא דא לקיים פריה ורביה לקיים בן ובת
 בגין דאב תמן יו"ד. ואם תמן ה'. בן תמן ו'. בת תמן
 ה'. ואב אם לית לון בן ובת גם יח"ל אשרייא עלייהו.
 וע"ש עד גמירא לתועלת יותר. וע"ש תמלא דמיון קרוב
 לזה בפ' קדושים. גם לריך האדם לחזור אחר אשה כי הוא
 מזהב על פריה ורביה יותר. וז"ל התכחמות פרשת נח.
 האיש מלווה על פרי' ורביה יותר מהאשה תדע שהרי אברהם
 דחק עלמן להשיא אשה ליחמך בנו וכו'. הרי אברהם דחק

דבש וחלב תחת לשונם:
 שמעו בני ותחי נפשיכם חיים נכחיי ליומו
 שכולו ארוך. וגם בעו"הו ראה חיים עם
 האשה אשר אהבת. וזה הטוב אשר יגיע
 לך כשתשא אשה ותכווין לש"ת ותתנהג עמה כפי אשר הורינו
 חז"ל. וכאשר ארשום כאן באורך בם"ד פרטי הדברים האלה.
 וכשתעס' כן אז תלחין ותקבל שכרך מהשמשל שכר טוב ליראי.
 וכך כתב שלמה הע"ה בחכמתו כי טובים השנים מן אחד אשר
 יש להם שכר טוב בעולם. ובדואי על עמל של מזה קרא קא
 מדבר דאל"כ מה יתרון לאדם בכל עמלו שיטעול תחת השמש
 אין בעמלו לורך גבוה כי בכל מילי דעלמא לריך את לבוין לשם
 ה' בעשיתך שלא תהא עשיתך כמעשה בהמה בלתי טעם
 חלילה שזו גם אתה נמשל בהמות נדמו כי זה הוא עיקר עשי'
 המזה שתיקדים אל' הידיעה במאמר הכתוב כי ידע שמי וכו'
 וזכה פסוקים כאלה. וכן בכמה מקומות. מהוזהר כתב בן"ה
 על אן אומר וזכה איהו חולקא מאן דעאל וכפך אורחין ושבלין
 ברזא דמיימנותא לאשתמודעא למרי' וזכה איהו בעלמא דין
 ובעלמא דאתא. הנה עיקר הכוונה הוא לאשתמודעא למארי'
 קאמר. וכן כתב גבי תפלה"ת סדורא שלים דשכחא דקב"ה
 מאן דידע ליחד שמא דקב"ה כדקא יאות דבסאי מתערין עילאין
 ותתאין ונגידי ברכאין לכולי עלמא. גם כתב בכל מקום וכאין
 איבון לדיקייא דידעין רוי דאורייתא:

הנה
 עיך ראות סהידיעה היא העיקר בכל מילי
 דעלמא וגם השכל מחייב שכל מה שאדם עושה
 בלתי ידיעתו או שאינו יודע מה תועלת שיגיע
 מהמעשה אשר הוא עוסק בה ולוי שאין עשיתו בלב שלם
 ובהבנה כמו המעשה הזה אשר יודע תועלתו ומה המעשה
 אשר יעשה לעתיד לבא. ע"כ אליכם אישים אקרא וקולי אל
 בני אדם להודיע מה שכבר היה לעולמים והוא עתיד להיות כי
 העולם לא לתוהו בראו"כ לא לשבת יזרה בראו"כ:

הנה
 נבא עת המונבל מפי חכמים ליקח אשה כן
 אוי תהיה כוונתך לש"ש לקיים מצות פרי' ורבי'
 ולהוליד בנים ע"ה עוסקי בתורה ומצות
 לשמה. אבל לא לשום תענוב חלילה כדי למלאות תאוותך
 ירך הרע. במ"ד דרש ר' אליעזר בן עזריה כל מי שמבטל

טהרת הקודש חלק שני

ועתה

ית' שמו וכאשר עוד נדבר בזה עם יגזור השם בחיים:

הנה אודיעך הכהנת איש ואשה לאחר הכשורין
 וה' יהיה עם פי בעת הטיפו ויזילני משגיאה
 ראשונה לרדך לזהר לקיים מצות שארה
 כסותה ועונתה לא יגרע כבוד ע"פ הדין וגם ע"פ הסוד
 כאשר בארנו כבר כי האשה רומזת לעטר"ה כבוד ע"פ ח"ל ועלי'
 כאמרה שארה כסותה וכו'. ואבאר לך כל אחת משלש אלה
 בפני עצמן: **שארה** הנה כי הבעל הכית חייב במזונות
 אשתו וכנגד זה תקנו חז"ל מעשה ידי לבעל משום איבה וקטטה
 בכדי שיתן לה בעלה מזונתה בשמחה ובטוב לב. וגם כי אין
 ראוי וכפון לאשת ישראל להיות ככל ממלכה כל המיום כי
 הכטילה מביאה לכמה רעות וכמעט לשיגעון. כי אין לך דבר
 יותר קשה בעולם לסבול לאדם כהכטלה. וזה הדבר שזוין בין
 לעשר בין לעני כמפורסם ואין לרדך ראה. ואמר רבי יוסף
 אין אדם מת אלא מתוך הכטלה. גם כי מחמת הכטלה היא
 מוכרח להיו' לאכזרית ודברנית וכל דברי חז"ל ידבקו בה ובאמת
 כל כבודה בת מלך פנימה. וכל ישראל בני מלכים הם.
 וביותר שמורגלים לדבר לה"ר כבארים הנשים ומתאספים יחד
 בשוקים וברחובות. לכן וע"כ יזהר שיתן הבעל מזונתה
 ויזהירנה"ג שתתעסקה בשום דבר לכל תבא לדברים ה"ג.
 כי גם לוגם לה יגיע הרע הזה מכל אלה כי מעשים כזה אינם
 מוכשרין לא בעיני אלקים ולא בעיני אדם. ככן עליו חל
 להוכיחה ולהתרותה כמה וכמה פעמים ולומר לה כלך מדרך זו
 וביותר כשישלו כנים להכריח בהדין כי האם מסוגלת יותר
 להדריך בנים לת"ת ולכל דרכי הארץ באשר שהיא פנימה.
 והבעל לדרכו פונה. ואם גם היא אינה מיושבת בביתה הנה
 הכנים מוכרחים להיות כלאן בלא רועה. וכל א' כטוב וכישר
 יעשה בעיניו. ע"כ חל על הבעל להזהירנה כן. ואם בכל
 זה לא משגחת אזי התורה נתנה לנו ממשלה ורד"י עליה. וכידוע
 לכופ כאגמון הראשה ואין מוחה בידו כי מי יאמר לו מה תעשה
 בראותו כי כאמנה דבריו ומעשיו וכונתו להדריכה בדרבי ה'
 ית' ופן ואולי יש תקוה ומ"מ לא יתגהג עמה באכזריות כל כך כי
 אין זה אלא להיות יראתו על פניה לבד כי זה ידוע שיכר תינוק
 ואשה תהא שמאל דומה וימין מקרבת וכבר אמרו חז"ל אל תטיל
 אימה יתירה בתוך ביתך שחרבה קלקולים באים אגב זה. והנה
 כאן כונתו לתקן המעוות להדריכה בדרך הישר באופן שלא
 ימנא שום קילקול בביתו ומחמת אכזריות שלו ביותר כמנא נפץ
 כמה שברח ממנו. ואם היא מתנבגת בטוב וישר בעיני אלקים
 ואדם ובעיני המלך בעלה אז ודאי אין מן הראוי לעשות לה שום
 רע חלילה. וכ"שוק"ו להכותה באם שנגלת פעם או פעמיים
 באיזה דבר אשר אין לבו חפץ בזה כי לרדך לעבור על מידותיו
 ולהיות ארך אפים ורב סליחות כאשר ה' ית' שמו מתנבג עמוני'
 וסולח ומחל לעוונתו וביותר שהיא פלג נפון כמנא מכה את

על פניה ורביה וכן ימחק בנו עכ"ל. גם לרדך לזהר אם
 הואבחר לאישא זקינה שאינה ראוי' להוליד וכו' עקרה.
 ואילנית. ואם הוא זקן לא יקח בתולה שלא תהיה מנאפת
 תחתיו. גם לא יקח אשה עשמה כשם אמו או שמו כשם אביו.
 גם לא ישא בת אחיו או בת אחותו. כי זה הוא מזונות ר'
 יהודא החסיד וזה"ה וכתב שם אס נשאה ישנה שם האחד אולי
 יש תקוה. גם שני בני אדם ששמותיהן שווין לא ידווגו יחד
 בילדיהם גם לא ישאו שני אחים שני אחיות. וגם לא ישא אדם
 שתי אחיות זו אחר זו וע"ש דקדוקי בזה. גם לא ישאו שני אחים
 אשה וכתה. ושתי אחיות לא ישאו לאב ולבנו. גם חורגים
 שנקראים כל"ש ע"ש"ף קיבדו לא יקחו זה לזה. כל אלה דברי
 זולאת רבי יהודא החסיד הכל' ואני באתי כיהודה ועוד לקרא
 להוסיף גם אה שמר לך מלהתחתן עם מלשינים ימ"ש פן יפתה
 לבדך וסרת ותעשה כמותו ח"ו. ואמרו חז"ל כל הנשוא אשה
 שאינה מהונגת לו עובר ב"ה לאווין משום לא תקום ולא תטור
 ומשום לא תשנא אחיך בלבדך ומשום ואהבת לרעידך ומשום
 ומי אחיך עמד כי מתוך ששונא אותה רוצה הוא שתמות וכמנא
 מבטל מפרי ורבי. וכלל העולה כל אדם ירחיק עצמו מן הכיעור
 ומן הדומה לו. ואז שלום יהיה בבבולו. זה יישר חילו.
 ויזליח בכל פעלו. ומקויים בו הפסוק ידיו רב לו. כי ה' יריב
 לו. ושום נגע לא יקרב באהלו. ח"ס:

פרק ג ועתה

אתה בן אדם הטאוביך אי
 ולך לשמוע ותחי נפשך.
 בעורת לזר קדושך. הנה
 זאת תורת הבית. בית זו אשה אשר עדיין אנו עוסקים
 בעניינה. ואף כי מהשיש בודי אמריו. מ"מ את דבר הזה
 עדיין לא הזכרנו. ובבא העת ליקח אשה למז"ע אזי יהא לא
 לשם ממון כ"א יתן לך איש את כל הון ביתו באהבה בזו תבולו
 כי לא יגיע לך מכל אלה כלום. ואף הכבוד שיהיה לך מחמת
 מעותו הכל הוא אין בו ממש. כבר אמר דוד המ"ע אל תירא
 כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו כי לא במותו יקח הכל לא ירד
 אקריו כבודו. גם אמרו חז"ל. אין מלוין לאדם לא כסף ולא
 ושב. ולא לשם כני כן עקר הקן הכל היופי' אך אשה יראת ה' היא
 תת' הלל ר"ל שיהיה כונתך לדמות הגורה ליוצרה ליקח אשה
 לש"ש ולעורר זיווג העליון שהוא ת"ת ומלכו"ת. וזה מרומן
 צמלת ת"ת הלל שהוא ת"ת כמשמעו. וה"ל היא מלכו"ת
 הנקראת ה"ל. וגם הגי' רומז לה כבוד ע"פ ח"ל זאת תהא עיקור
 בוונתך. וכדי שתוכל לעסוק בתורתך. אחר נשיאתך כאשר
 כבר הקדמנו דברי רז"ל שהשרי בלא אשה שררי בלא תורה.
 ואם כזה תעשה או תלחית בכל המעשה שיוזמן לך הש"י אשה
 כגונה וראויה בת טובים. כי לא יבוא שבעט הרשע על גורל
 הצדיקים ואף שלפעמים אנו רואים שגם להצדיקים. נשים
 רעות. ודאי מאת ה' היא זאת. ואין להרהר אחר מידותיו

במסכתא עבודה עכ"ל בדילוג הרי מובאר האזהרה לפניך
וזוה תבין בדעתך היאך תתנהג במסותי אשתך וכבר אמרו
חו"ל לעולם יבדד אדם את אשתו יותר מנפשו בכל מיני וכל אדם
חייב לזהר בכל מיני לפי יכולתו והעצת ידו ואז הסם יתן ברכה
בגופו ובמאורו :

עונתה

שהזכרנו הנה כבר ידוע העונות של כל
האיש מפי חו"ל. ויש מהם בכל יום
ועונות ת"ח משבת לשבת כמובאר שם
באריכות שכל א' חייב לקיים העונה לפי קלות מלאכתו. ומ"מ
הרוצה לעשות עולמו ת"ח בדבר הזה ודאי אין מוחה בידו ואשרי
חלקו כאשר אבאר עוד מזה באורך שהזמן הזה הוא הזמן משובח
יותר מכל הזמנים. וזכר לטוב שיפה כיוון בעל הטורים
ברמז במלת וענ"ת חסר וי"ו כתיב רומז לשעה ימים של חול
לא ישמש בהם כ"א בשבת. וליכראה לרמזו מכאן שראוי לכל
אדם לזהר בעונות שבת ממה שכתב בס' התמוז' והבאתי אמרו
הטובים בפרק שקודם לזה וו"ל. בלמד יש ו' זורות הבוי'
והראש ב' ידיים ב' רגלים. והאשה אע"פ שיש לה ג' כ כל אלו הן
זורות אינה נחשבת לא כזורה אחת כי נלקחה מאלהם ובהתחבר
ו' זורות עם בת וזוה שהיא האשה זורה אחת או יקרא אדם
שלם עכ"ל. והנה המשכיל יבין שמאחר שהאשה אבר שביעית
והאיש ששה ראוי להידבק ששה בשביעי שהוא שבת דוגמת
העליון באופן שידמה הזורה לזורה וזה שכתב ואז יקרא אדם
שלם לרמז כי שלם בשבת תדבר ודי בזה. למיני רזה וגם כבר
בארנו מה שיש בו ד' מעיני עונות ת"ח בסדר הנבנות שוי"ט
יעויין משם. אך עתה באשר שעלתה לפנינו וזכרנו הטוב
דבעל הטורים זלה"ה בענין רמז חסירות הוא"ו דוענת"ה
אמרתי נמטי ליה מכשורא שיבא ואהי' סניף לאילני גדול ואחוזה
דעמי לרמזו ג"כ בענין חסירות הו' כי זה ידוע לכל רואי
התלמוד יודעי דת ודין ששה זמנים שזריך האד' להרחיק ולמנוע
שימושו אף בשעירה וזמון הראוי לשימש היינו בליה והס אלג'
א' בשבת בזורת. ב' בעל כרחי. או בשכרות שאז גם כן
קלת בעל כרחי. ג' אד' כשהולך לדרך וכשכא מן הדרך דסיימו
כשהולך ברגליו בלא סוס ועגלה כנודע מזד' הדין. ה' כשהיא
עמה באכסניא ואין לוחד מיוחד. ו' בזמנים שמכריון בבית
הכנסת דבר שבנכנס כוונתו. או כשהוא או היא בכריון או שהוא
או היא באבילות. ר"ל שכל אלו דמיון אחד הם למיני. הנה
לשעה זמנים הלוה"ג ב' רמזו חסירות הוא"ו חוץ שרז ומניבאשר
לא באו בחשבון אלו שהם רק משום גביעות בעלמא כגון ביום
או לאור הכר וכיוצא בזה כי הנה ביום שרי לת"ח מפי חו"ל
להאפילו בטליתו ולאור הכר הוא ג"כ משום שלא יגיע רעה
לכניו שלא יהיו נכפין ח"ו כנודע והרבה כיוצא בזה לא חשבת
במנין האלה כי אין דיניהם שוה. עוד רמזו בזויתר וז"ו
שבתחילת התיבה וענ"תה כי מה היה המקרא חסר לומר

שאר"ה

עלמנו. גם אמרו רז"ל שזריך לכבד את אשתו יותר מנפשו
ולזהיות בעיניו כמלכה כנודע. גם אמרו רז"ל היו זהיר בכבוד
אשתך שלא יהיה עקרה. והיא גם היא זריכה לכבדו בכל
הכבוד עד קצה האחרון. וחלילה להם לשנות. גם זריכים
לזהור מקללות לקלל זה לזה וזינות זריכה האשה להזהר לקלל
אזיו ואמו של הבעל בפניו שאז אין ראוי וכחן לשתוק להבעל כי
זה כמעט שעבר על ביבוד אב ואם. ואמרו חו"ל שהיא אחת
מהנשים שיוצאים בלא כתובה וכל אלה הם דברי גלויים וידועי'
לעניו כל העמים. ומבארים ביותר בר"ח ובתיקוני תשובה
כתב שחייב לקבל תשובה כשמהה את אשתו ודאי אין זה כ"א
הכאת חנם או שהוא רגיל בזה כי ודאי אין אדם נתפס על צערו
כשהיא מלערת לו במאד כאשר יש בדורינו זה ע"פ רוב נשים
רגזניות דברניות וכל שאר מעשים אשר לא טובים כלם אדוקים
בהם. וכמאמר חו"ל כשרה שבנשים בעלת כספים ואם בדורו
אמר שהמ"ע והאשה בכל אלה לא מלאתי בדורינו עאכ"ו.
שכמעט כולם רעים לבעליהם ולא ראי' זה כראוי' ה' ה' ה' ה' ה'
שבהם כולם באחד שוים במעשיהם להרע לבעליהם. ולמנוע
את עצמם משום עסק בעולם כ"א מעט מזעיר. וגם זה בטורח
רב בהרבה ריב ומזה. אבל אשת חיל מי ימלא. וכל זה בא
ביותר כשהבעל מקפיד על מזונותיו או היא ביותר מונעת עליו
משום עסק ומכאן זה בא לגדי הדברים אשר הזכרנו קודם לזה.
בכך זריך לזהור הבעל במזונות אשתו ואז טוב לך יהיה סלה :

בסותה

שהזכרנו זריך ג"כ לזהור כי גם אלה
מביאי לידי דברים שאמרנו לעיל. לא זו
אף זו שיוכל להיות שיא' בבליו בשרה או
בנינו שערותיה כשאין לה במה לכסות היטיב ואין לך חטא
גדול מזה בא וראה בתלמוד ובכל ספרי מוסר שמוהירים על
גילוי בשרה ושערותיה כל אלה ערוה היא. זאת ועוד אחרת
שנבלי שערותי' בורם עניות לבעלה כמובאר בזוהר וברקנטי'
האריך בענין זה שכמה קללות מקללים אותה והקליפות גורמים
לו כמה רעה אשר אין לה להספר רחמנא לללן. וז"ל שם.
בוזהר פרשת נשא ע"ר ג"ט א' ר' חזקיה **תונוב"א**. (פי' שם
חולי של שירוק הדעת) לית' על ההוא ב"ג דשביק ליה לאנתתי'
דתתחוי משערא דרישא לבר. ופילו בביתא ודין הוא חד
תאינון גביעתא דביתא ואיתתא דאפיקת. משערא דרישא לבר
לאיתתקנא ביה גרים ומסכתא לביתא וגרים לבנהא לא
יתחשבון בדרא וגרים במא לוויין ומלה אחרא שרייא בביתא
(פי' שער כוחות הטומאות הקראי' שערות ואחיות' בשערות)
מאן גרים דא ההוא שערא דאתחי מרישא לבר. ומה בביתא
בך כ' שבשוקא וב"ש שאר חגיפותא אחרא. ובג"כ בירכתי
בניך וכו'. ובג"כ בעי אתתא דאפילו סירסורי דביתא (פי'
עבדי הבית) לא יחמון שערוי חד מרישי'. כל שכן לבר וכתבי'
בתריה והיה בניך כשתיילי זיתים גם כן יבדוק נכד שלא יהיה

מדרת הקורש חלק שני

יש לחוש פן תשבעינו יותר מדאי ברוב שימוש ותקיאנו
 שהחללים הידועים ר"ל יגיעו. ודי בזה אוהרה. ואל
 תאמרו בלבבכם על מה תוכו תוסיפו סרה. וגם רמו
 שהמע"ה ע"ז כנודע באמרו רז"ל אל תתן לנשים חילך.
 ומה לי להאריך לא ולמד מק"ו ומה אם הרב רב אסרוהו
 חז"ל באמרם ואל תרבה שיחה עם האשה. באשתו אמרו
 ק"ו באשת חבירו מכלן אמרו חכמים כ"ז שאדם מרבה שיחה
 עם האשה גורם רעה לעצמו ובוטל מד"ת וסופו יורד גיהינם.
 ואם נדיבור כך במעשה כשומרה בתשמיש עכ"ל וסודר רעה
 לעצמו וכו'. ואחר כל אלה ידי עשתה בחתי להעתיק דברי
 רמו בענין זה מכתבי הראי"ל ע"ה ו"ל ס"ס. דע שאין
 לך אדם שאין נשמו מלובשת מלביש שהפסע עצמו דאביו ואמו
 וכל המלות שהיא עושה כולם הם ע"י הלבוש שרש מאביו ואמו
 ומלבוש זה מסייעו לעשות המלות כי קטן הוא ואינו יכול
 לעשות ובפרט אם הוא מוגבל כי אין עונותיו מניחין אותו
 לעשות מזה ונריך לתמוך בזה הלבוש. וכן אם היא נשמה
 חדשה ולא הורגלה להיות בעו"ה באופן כי המסייע אינו רק
 זה הלבוש ואפילו השפע שנותנים לו מן השמים ע"י זה הלבוש.
 ובה תבין כמה החמירה התור"ל לאדם לקדש עצמו בשעת תשמיש
 אף בשעה שמתר לו. ואם יקדש עצמו ימשך בנשמה ההיא
 לבוש קדוש אשר על ידה יוכה לעבוד את ה'. ואע"פ שהיא
 נשמה גדולה וחשובה לריכה אל קידוש אביו בשעת תשמיש שאל"כ
 יהיה אדרבה הלבוש הזה מוסיף לו דוגמת הוי"ה ונמצא כי אם
 יחטא עונותיו הן נחשפין על האב עכ"ל. עוד כתב שם בשם
 הלמח כשמו כן הוא ממליץ יעושה לאדם היאך להסתגב בתשמיש
 חז"ל מכאן לסייע לדקדק בן דקדקו או לרשע בן רשע כי הכל ימשך
 אחר כוונת וקדושת האב בשעת התשמיש. עוד כתב ונריך
 האדם לומר מלשמש מתנו בליל ל' מיום שנתעברה אשתו כי
 המשמש מתנו או גרם שימות הולד במעי אמו. ואמר מורי ז"ל
 כי זה הוא הנזכר בזה פ' שמות ע"ש מאן דקטיל בנוי במעיה
 והיא מה שאמרנו המשמש מתנו לאור הכר הווי' ליה בנין ככפין
 ולא בני במחיתא שיראה אור הכר מתוכו לא כריך שתי מחילה
 במורה שאין שם אור הכר ניכר כלל ועיקר. ואם לא יעשה כן
 לא ימלט מלהיות בנוי ככפין. והיה אומר מורי ז"ל שאפילו
 שימש אחר העיבור של אשתו עכ"ל יהיה בניו ככפין. ועכ"פ
 אותם שאירע בהם דבר זה אפילו בזקנותם תבא להם הכפפה אם
 לא יבא להם בבחירתם ואמר כי רוב קטנים שמתו בכפפה הוא
 מענין זה. ואיש אחד נענש על זה שגרם כפפה ומיתה לבניו.
 ובה בגובול על עון זה בימי מורי זלה"ה. עוד שם בשארם
 מונו עס אשתו לפעמים אפשר שניהם בל' טובים לכוננת
 המלות או להיפך או א' מכוון לטובה וא' לרעה. והנה מפח
 האב ניתן בן סוד אור מקיף. ומכאן האם ניתן אור פנימי.
 והנה כשניהם איש ואשה מכוונים לטוב אותה הילך דקדק גמור
 באור

שאר"ה כסות"ה עונת"ה האוהיה לולומר ג"כ וכסותה אלה ודאי
 לדרש קאתי האי קרא וזה רמזות שמה שנתסר בפנים התיבה
 הוא"ו תנתן לראשה. ור"ל הסירות בפנים רמזו על דבר
 פנימי שלא ישתמש עשה ימי חול ועוד כנ"ל. בי כל דבר שאין
 אדם ראוי לעשות ועושה מעצמו ודאי אינו עושה אלא בחדרי
 חדרים פנימים. והיתר וא"ו מבחון רמזו על ששה זמנים
 אחרים. שאדם ראוי לעשות והרי זה דומה ג"כ כבחון והם
 אלו. דע שאף שאמרו שכל אדם יעשה עצמו ת"ח בדבר זה
 לקיים עונת שבת לסודות הידועים יש עוד אלו ששה זמנים
 ג"כ מחוייב לקיימם. ראשון י"ט. שני ר"ח. שלישי ליל
 טבילה. וכי זה הוא מלכות רבי יהודה הסויד ג"כ שמוהיר על
 לילה זו. ד' ה'. כשיבא לדרך ובא מן הדרך בסוס ועגלה ושלא
 לדבר מלה. כי כיון שהולך לדבר מלה עשור ממנו אחרת.
 ו' כמות קשת לטניו ומראה לו תאותה או ג"כ חייב לפקדה
 לשש אלה רמזו היתר וא"ו מבחון. וסוד הענין למה הוא"ו
 נבחרת הרמזים האלה מסורה בידוק דוראוי פני המלך כי הם
 סמוכים לוודקים אליות"ה. ונעטמו עיר יבינום אגשי
 כמוני ודי בזה. ויקויים בגובהה מה שהבטיח"ה אותנו טוב
 ע"י נביאי חוה האמן אמן ואמן ס"ב:

פרק ד

כלל הדבר עוד אודיע בדבר זה והודעתם
 גם אתה את בניכם ובני בניכם למען
 תדעו להסתגב עם נשותיהם כפי רצון
 ית' שמו והוא זה. שלא יהיה רגיל בשמחה כי נתמאם
 בעיניה. והיא גם היא מואסת בו. ויותר כי הרבה
 חללים היגיעו וזקנה קופלת עליו כנודע למען לא אבד
 מומך דבר אעתיק לך דברי בעל הספר פת"ח עיני"ם ששמו
 כן הוא מראה לאדם כל הפרשת הדרכים באיזה דרך יבחר
 וז"ל. מדות הפרישות רגיל אדם את עצמו להפריש מכל
 דבר כי עשור וכדומה לו. וגם יפריש מהשיב תאוותו במיני
 מאכלים אשר אינם כ"א להתענג ולמלאות את הנפש הבהמה
 וגם יפריש עצמו ממשכב ביום ולא ישכב עמה תמיד כ"א
 להבריח את גופו. (ר"ל כשהוא מתאוה לה שלא יבא לידי
 חולת האשה.) ולעת המלות ולהשמר מהסוהרים רעים
 ומכל הבלי העולם. עד כאן לשונו לענייני:

הנה

בקור דבריו הספיק על כל ממדינו להביא
 ראיה לדברינו. גם נלע"ד שרמזו שהע"ה
 בחכמתו הרמתו על זה באמרו דבש מבלת
 אכול דייך פן תשבעו ותקיאנו. וכבר ידוע לך במילת
 אכול מפסוק כי אם את הלחם אשר הוא אכול בפרשת וישב
 ודבש הוא ג' אש"ה וזהו שאמר מלאתי כי מלא אשה. דייך
 הוא ר"ל כ' אשר י"ח ודע"י ד"ת. וזהו פי' הפסוק דבש
 מבלת ר"ל אשה לקחת אכול דייך ר"ל שימש מיתמד כפי אשר
 יומך חז"ל הזמנים הראויים להזדון ולא בכל עת. כי

באר מקיף ופנימה ואם האב כיווין לטוב ואמו לרע יהיה לו אור מקיף טוב ואור פנימי רע. ובמקש הזמן יכוף המקיף לפנימי ויהיה כמוכו טוב. ואם הוא להיפך יכוף הרע המקיף לפנימי הטוב ויהיה רעע לפי שתמיד המקיף כולל הפנימי בתוכו ומשפכו לכל אשר ירצה. ואם תראה אדם שהוא קל כגשר ורץ כצבי בכל מעשיו ומסיר במלאכתו זבזורהם לתגבורת כח האב בו ואם הוא עלל וכבד גבר עליו כח האם הפנימי והכל כפי מה שהאב והאם כיוונות שמישם אם לטוב יהיה הבן מסיר במלאכת שמיים. ויהיה אדם גדול מאד. ואם כוונתו בהבלי העולם יאל מסיר במלאכת העולם כי כל כח הקלות ממשך מאור המקיף ומוליד לאדם ומניע בקלות לבן תמלא קטנים שאינם זויים ממקומם. ואחרים שאינם יכולים להיות שקועים רגע א' והכל במשך מהדבר הנזכר. עוד כתב בענין העונה היה מורי ז"ל אומר כי האדם לרץ לקיים מצות העונה בימי עיבורה ויניקת הולד כי גם למעלה יש זיווג תדיר אפילו בזמן עיבור ויניקת עליונים ללודך קיום העולם כי והזיווג תדיר:

בענין

ימי החורף שאלתי למורי ז"ל אם אמלט עמו אפסד מן העונה להיות זמן הקור וגם זמן עיבור ויניקה. והשיב אותי כי אם גם האשה מוחלת ואינה מקפדת בודאי אויב וכול להיות פטור. ומ"מ ראוי וטוב לקיימה. כי אם לרחות במנוה הבא לידך גם בענין זיווג האדם בתחילת הלילה נאסר בזהר והי' אומר הטע' ממה שידעת כי אלו הוא זיווג יעקב ולאשה שהוא זיווג תחתון מכל הזיווגים. וזהו הטעם שאו תגבורת הדינים. אך מחלות ואילך הוא יעקב ולאשה בבחינת רחל שהוא בשיעור קומת ישראל והוא יותר מבושם. ולכן לע"ה מותר. אך ת"ח אין לזרשות רק בליל שבת אחר חלות כי אז זיווג ישראל עם רחל כמו בשחרית בחול. האמנם ליל שבת קודם חלות הוא כמו בחול אחר חלות שהוא ישראל עם לאשה בבחינת רחל היא יותר מבושם משל חול אחר חלות. גם בליל ר"ח או בליל י"ט א"ח דינים בליל שבת. ואע"פי שאין זיווגם בליל שבת עכ"ל מותר לת"ח לשמוע אז ע"כ כמכתוב שם. הנה כל אלה הם אמרות אמרות טהרות כסף לרף בעליל לארץ מווקש שבעתיי ולכן אל חקיך תשיבם ויהיו לך למשמרת עד העול' ויותר בליל שמורים יהיו לך לעת התשמיש ולזכרם ולעשותם. וזדאוי הרבה טוב תזכה בזכותם. וע"כ תעיי' בס' הרב מוהר"ר בער סג"ל את אשר כבר הודיעך את כבוד האיש הזה ואת שייח' הלאה ומעורבת על הכרכות תעיי' בזה שכתב בפ' משפטים בענין שאר כמות ועונה מה שהביא בשם תומד דבורה ותראה ותבין עוד להזהר בענין התשמיש ודי והותר בהערות הלא הנזכרים לפניך כי זה הכלל אם תהיה כוונתך להטות אונבך לשמוע לי אף אלה יספוקך ואם לאו גם כי ארצה בהערות ובמאמרי בזהר ושאר ספרי מוסר לא יעלה על לבך אך תלך אחר מי

שתמיד יפתוך כי זה הוא דרכיך למסור אליו לבבך ופסוק ומאודך. ואם אל דברי אלה ירע לבבך. אזי ראה ומכס דרכיך להסיר עקשותי. פה מודך. ודע בני שכל האזרנו' הללו שנים לאיש ואשה. כי הם שותפים בדבר זה כדוע מדברי רז"ל שלשה שותפים הם באדם. הקב"ה אביו ואמו וכו' ולא בדבר זו כלבד נאמי להזכירם אף בכל שאר ההגותם כי בענין שיזכו להוליד בנים אזי מעשה אבות הורשו בנים כפימה שמתנהג האב עם האם כן תראה הבן והבנת להתנהג. ואזי הם חלילה חוטאים ומחטיאים את הרבים בהנהגותם הרע כי יתקיים גם מעשה הבן לבן בנו ואזי החוט המושלש לא במהרה יתקן. הנה אתם ראו כמה רעה יכול לגרום האב והאם בהנהגותם הרע חלילה. וזכרתיך בטוב כמה טובה ומובן הוא ואין להאריך. וביותר כשהאם אינו מכבד להאב אזי רואה הבן ומקיל ג"כ בכבודו ואופך. ולכן מן הראוי שאף שלפעמים מוכיח הבעל את אשתו או כשיש איזה קטטה ביניהם יזהר שלא יתקוטטו בפני הבנים. אם לא שהם בעלי שכל גמור. שיבינו שהוא מדרכי העולם. כן אזי אין לחוש כ"כ מיהו המחמיר בדבר לא יזיק כ"א יועיל. אבל אשה רעה מר ממות. וא"ר חנינאל כל ימי עני רעים זהו מי שיש לו אשה רעה. וטוב לב משתה תמיד זהו מי שיש לו אשה טובה. והענין הוא שמחמת רשעתה תמיד קטטה ביניהם ואין שלום ובמקום שאין שלום אין כלום ועניות תמיד שם. ולכן אמר כל ימי עני רעים עני דייקא. כי באמת אף לעשר אינו טובה אשה רעה. אך ורק לעני יותר קשה. וגם מודיע שעבודה יכול להגיע העניות מחמת הקטטה. לכן כל מי שגנע בו די' ה' ונתחבר לאשה בזאת יזכר עכ"פ שלא יהא הקטטה ביניהם בפני הבנים. וכלל הדבר שהאשה לריכה להיות תמיד נכנס תחת בעלה וישמע לדבריו ואז הבנים ג"כ יראים ומכבדים להאב. וכיון שיראי' מהאב אזי ודאי מכבדים גם האב מחמת יראת האב הנה הא' בהא תליא. וכאשר אבאר לך בענין ההגות האבות והאמהות עם הבנים ונייחד לך פרק בפני עצמו ע"ז. למען יביאו האבות להבנים הספר הזה ויחוס דברי מוסר ככתוב בבבאי חוה. וישמע ויקבל מוסר אביו. ואז יעמוד לבו וזאת זה. שהאל אשר לו משפט הירושא והגאולה. ויקרב לבו שנת הגאולה. וכדואר לזיון יחד ברכה וחדה וגילה אמן ואמן:

פרק ה

אמר שהע"ה חנוך לנער ע"פ דרכו גם כי יזיקן לא יסור ממנו. וגם אמר חשך שבעטו שזכא בנו ואוהבו שחרו מוסר. הנה אלה שני כתובים הבאים כא' להזכירך על גידול בנים באיזה אופן תגדלם שיהי' על ג' היותר טוב. לך ולבניך ולבני בניך אחריו עד דורי דורותי. ופי' הפסוק כך הוא חנוך לנער ע"פ דרכו שמתחיל לילך כי מנעוריו התנכר נער אם

טהרת הקורש חלק שני

במאור וגם כריך לזהר שישיכר לו איזה מלמד ללמדו שאף שיש
 לאל ידו ללמדו בעצמו מה טוב ומה נעים יותר ע"י אחר גם כריך
 לקיים הדברים שמייבשו חו"ל לאביו לעשות לבנו והוא זה
 ללמדו ואומנות קניי' גם לשוט בנהר ולרכוב על הסוס
 גם ליתן לזאפה כאשר קצת מהם יהיה עוד כזכר' לפנינו כ"ד
 וללמדו מלאכה ומלאכה קניי' משום אבא גורין כאמר שלא
 ילמד אדם את בנו חמ"ר ספ"ן קד"ר רוע"ה חנווני" שאומנתן
 ליסעות ורבי יהודה אומר נמשו' החמרי"ן רובן רשעים
 והספ"נין רובן חסידים' והא לך קולר מלידת מוסר של רב האי
 גאון זל"ה כ"דבר זה' וימנך אהוב אשת נעורים' ודוידה שים
 בלבך קשורים' ועם אשת עמיתך אל תדבר' ואל תהיה ללניס
 אח וחבר' ואם תוליר לך בניס ובנות' בכל עת תיסרם אכן
 בחמת ורחמנות' קנה להם בכל כסף ספרים ושים להם מלמד
 מנעורים' גם למוד נא לבניך מלאכה' ותהיה להם יום מחר
 ערוכה' ואל תבטח בהם בנשים ודודים' וגם אל תאמין
 בסודים' וע' שלעניינו' והנה כסף נבחר לשון דריק ידע
 להוכיח להכרות באהבה ודבריו מתוקים וערבים' ודאי לכל
 הקורש חביבים' אבל גם ראוי וכבון שלא יהיו לעולם מוננו
 נעו בצם ונפוח אני שעל ידס יזכה האדם ליון המשומר בענבים
 ולהיות מנוי בין הצדיקים הנקראים לה' רעים ואהובים:

פרק ו

כבר ידוע כמה גדול מזהו המגדל בנין
 לת"ת במאמר רבי יצחק כל המגדל בנין
 לת"ת ומולכו לבית רבו בבוקר ובערב
 מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עליו התורה ד"פ בכל יום כי היא
 כנגד כלם' ואין לך שום אומנות בעולם טובה שהימנה' כדאמר
 רבי מאיר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקי' וקלה וכו'
 ותני רבי כוריא אומר מניח את כל אומנות שבעולם ואינו מלמד
 את בני אלא תורה שכל אומנות שבעולם אינו עומדת אלא בימי
 ילדותו אבל בימי זקנותו הרי הוא מוטל ברעב אבל תורה אינו כן
 עומדת לו לאדם בעת ילדותו ונותנת לו אחרית ותקוה בעת
 זקנותו וכו' וגם ידוע לך שהתורה היא המלוות לאדם לעו"ה כב
 כמעשה דרבי יוסי בן קיסמא שלא רצה לדור אלא במקום תורה
 מהאי טעמא ואמר טוב לי תורת פוך מאלפי זהב וכסף
 ובתהלךך תנחה אורך וכו' ואם היא טובה מאלפי
 זהב וכסף כ"ש שטוב יותר מכל אומנות שבעולם כי
 כל אומן פעמים יש לו כפלים ולפעמים לית להכלל'
 ובספר הוזהר הזכיר בכמה מקומות מזה' כמה כריך
 האב לטרוח ולישא וליתן ואף שיבטל מתורתו בכדי שיכול
 לשלם שכר מלמד ללמדו לבנו תורה' זו"ל הסבא פרשת משפטים
 יתיב קמיייה אמר לון רבנן אנא טייפא אתעבידו ומימין
 זעירין דהא בקדמיתא לא לא הוינא טייפא' אבל בראש הדוית
 ויהיבית ליה בבי' ספרא ופעינא דאשתדל באוריתא' עוד
 בספר הוזהר פרשת נח דף כ"ע ר"ג ר"ד במאמר רבי יהודה

אתה רואה שחכם הוא ומינין כל דברי העו"ה בטוב אזי תישרו
 ותוכיחו ותתכונשילך בדרכי ה' ג"ב בשכל והכל כפי השכל הבן
 וכפי כחור' ל"שלא תקדים ומן לזמנים המבוארים לגומפי חו"ל
 דהיינו בן חמש למקרא וכו' וביומר כשהתינוק מתחיל לילך
 לב"ה ככך כריך האב להדריכו כב"ה ככך בעניות אמן וקדושה ושאר
 דברי שב"ה וכו' וביתנו ג"ב כבדרכות ובכ"ה ובכל דרכי ארץ ובכבוד
 אמן והיא גם היא ידריך בכל מה דלפסלה כי האשה מסוגלת
 לסדריך את בני' ותהיית אמות ועל כבוד אב וכה"ג ותיכבד את
 הדברות וקנים וזקנות וכיוצא בו וז"ל ספר פתח העינים
 בדבר זה:

הנה

יש אים ואשה כל מה שעושים וכל מה שעושים
 צפיהם היא חכמה ועוב בעיניהם' וכשיתחיל
 הילד לדבר אמרו לו האב הבה את אמך' או אמן
 אומרת לותן לי ידך וככה את אביך וכן מלמדים את הילד לקלל'
 ואם הוא מחלל שבת אין ממחין בידו וממלאים לורגו בכל דבר
 וזוהי הגדל הילד בשרירות לבו ואין לו מורא אב ואם וזה אינו
 מוקיים כבוד אב ואם' כי כבר ידוע הוא במקום שאין מורא
 אין כבוד ואין חייבים בזה רק אביו ואמנו שחשבים שהם אהבים
 הילד וכאמת הם שוכחים אותם שאמת מות ומוליצים את עצמם
 ואת בנייהם בירייהם בגיהנם' ועליהם אמר שה"ע חשך שבעו
 שונא בניו ואוהב שוחרו מוסר אומרי' עדיין אין שכל לילד להדריך
 אותו אם יש לו שכל לדבר ולהכות אביו ואמנו יש לו ג"כ שכל
 למונעו מדבר רע כשיהיה אותו בשנת קטן' כתוב בבני עלי
 ולא כההם שלא הראה להם פנים וזעפות כ"א פנים' שחקות
 ונתגדלו והלכו בשרירות לבם ולעת זקנתו בקש להוכיחם ולא
 קבלו דמתיב ולא שמועו לקול אביהם כי חפץ להמיתם' וכן
 באבשלום כתיב ולא עלבו אביו סוף בקש להרוג את אביו לכן
 ידריך כל אדם את בניו בדרך הישר מנעוריו' עכ"ל' ואע"פ
 אל יראה אדם לתינוק באוזניו אלא מלקחו מיד או ישתוק ולא
 יאמר לו כלום' משום מעשה שברח תינוק מבית הספר והראה
 לו אביו באוזניו כתיירא מאביו והלך ואיבד את עצמו' יכן מעשה
 באחד ששיבר בלוחית והראה לו אביו' ומהמלל לחיבת אמתו
 מודש לפי שכתברו של בע"ה הנ"ל כן הוא ממש בזמנינו הנה
 מורגלים דברי אלה כפי רוב ההמון ועיניהם הרואות גם היום'
 ויש להפלא אנא פנה רוח ה' מאנשי אלה מי החשיך את מאור
 עיניהם וינתן ספר מוטעם לפניהם' ללמוד ממנו הנהגות
 בניס להנהיגם במעוקשי דרכים האלה אבל באמת הוא שהכל
 מעשה שטן ויז"ה הוא המחשיך מאור עיני בני אדם ונותן ספרי
 מוטעי לפניהם כי כן דרכי של האיש ההוא תמיד הוא מעוות
 עלינוס הלבנות וכל זה הוא לבעבור נסות אומנו שלח ה' אותנו לנו
 ואשרי חלקו העומד בנס יוכי רב טוב והרבה יוקר גדול' יתן לו
 מנ"ה הקב"ה על ידי כדוע לך מהמשל של זוכה ששלחה המלך
 לפתות את בנוכו' ע"כ כל איש הירא וזהר בהנהגות בניס

מהרת הקודש

חלק שני

ה

קס לילה חד למלי באורייתא דבי אשפויא במתא מחסיא וזהו
 תמן חידושי בסמורה ע"ש עד אתי רבי יהורא ונשקי' א"ל
 וכל האי ידעת והיאך אתה משתדל בסמורתא ומנח חיי עלמא
 א"ל רהוה דחיקא לי שעתא ואתי תרין בנין וקיימין כל יומא
 בבי רב ואנא אשתדלא על מווייה ולמיהב אבר למוריהו בנין
 דישתלין באורייתא עכ"ל. עוד ידוע ונבלי לעין כל שבשבל
 כל התיקנות של בית רבן נתבטלו כמה גזירות. וכמו שכתב
 השל"ה סימן ע"ז תשב"ד ר"ג ס"ת "יבוקשת" ל"ב"י "תר"בן גזירות
 ר"עות מ"בטלין ובעבורם העול' קיים כגרונו בפסוק מפי עוללי'
 ויוקיס יסדת עון וד"ל. ורבים כהמה מדרשי חז"ל ומאמרי
 זוהר ושאר דברי בעלי ספרי מוסר שכולם משורש א' נסתעפו
 וגדלו מעלתם עולה למעלה במסילה עד בית אל וכלם לדבר א'
 מתכוונים להסירנו בגידול בנים. וביותר ללמדם מוסר
 ותורה שהיא כנגד כלם. וגם מביאה לידי מעשה הטוב ואף
 שהבט ענינו מתבטל מד"ת הכרח לא יבונה כי זאת תמורתו
 קודם להתעסק בעסק מלכה. בכדי שיוכל להשכיר איזה רב
 לכניו ללמדם כנ"ל במאמרי הנ"ל. ושאר הכהנות בנים וגם
 בדבר כיבוד אב ואם שהבנים חייבים הנם עוד יפלו ויבאו
 הדברים הללו תחת הרשת שפתינו. ואז נדברו בהם כל
 משאלותינו. ועתה כחתי להדר פני וקיימ' ולדבר היאך
 יתנהגו נגד הוקינים בעורינו. כפי שכן עלה במחשבה
 בהקדמתינו. אם זכור תזכירנו' אלקינו בדרך אמת יורנו.
 ויתן בלבבנו לקיים כל דברי התורה דברי רבותינו. ואולי
 בזכות זה לא יהיה נכונה תפולתינו. ויש תקוה לאחריתינו.
 לראות בקרב הים בית תפארת ינואבי"ר:

פרק ז

אמר הכותב מפני שיבדקו וסדר'
 פני וקן. ודרשו חז"ל והסקנה חכמה מ"ש
 אין המקרא יולא מידי פשוטו והו פירשה
 מפני שיבדקו כמשמעו וסדרת פני וקן כל מי שהוא וקן מתך אפילו
 בהלכה ופרק א' בשנים אפילו בשנה אחת או פחות חייב להדרו
 ולכבדו ו"סוקן ממש שהוא בן ששים לוקנה. לזה הדורו ליתן
 מקו' לדבריו שהוא מוכיח אותך או למדך איזה דבר תקבל ממנו
 ויהיה תקוה בלבך דבריו כי כבר ידוע לך דברי חז"ל סתירת
 וקיימ' בנין. בנין נערים סתירה. ולכן אף שגראש לך שדברי
 הוקן לא בהשכל אלא ביושר אע"פ ששמע לעצמו. ותתלה
 הדבר בחסרון דעתך. כאלו אי אתה יוכל לירד לסוף דעתו.
 ולכן נראה בעיניך שכל דבריו לא בשכל ויושר. וכשתשוב כן
 אז תבטל רצונך מפני רצונו. ואני ערב לך שלבסוף תתן שבת
 ויהיה לדברי הוקן שיפה כוון ואתה הלכת אחרי מעשה נערו
 שלך. אישלשת הוואת עלה עשן באשך ותמלאת כעם ורובו ולא
 היה באשך לרבות את עצמן בשעת כעסך. ע"כ איערך ויהי
 אלקים עמך שמה מאד. תלחז במשפט הזה ידך להדר פני וקן
 עד קנה האחרון לא וזו אשה וקנה משונה תהדרה באופנים

פרק ח ועתה

השכינה ומעץ הסיים אשר לו פרי עץ הדד:
 ביחד במדור לפני עצמו
 פרק מיוחד ולמען אחי
 ורעי המה השכני' המטולטי'
 בכל שנה וסנה נעים ונדים כלפור מקו: אדבר נא שלום ודברי
 ביחומים על לבם אשים למען לא יסררו אחר מידותיו ית' וית'
 על טלטולי' הקשה כי מוככים לרב טוב ע"י זה ובצירוף מעשיהם
 הטובים כשיקבלו באהבה ולא יבעטו בה'. ובתוכחתו' הנה
 כל איש ישראל מי שחגיגה' שזכה לדירה נאה הן שקנה וכו'
 כשזוכה לר"ך קודם לכל ליתן חלק לה' דסיינו בית המדרש או
 חדר מיוחד אף לעצמו לעסוק בו בתורת ה' תמימה בכל'
 שיסתום פי המקור יגוים ופדאית בזהר פ' תריע ע"פ' שר"ך
 לומר בפה לשם קדושה הריני בונה כדון שלא ישלוע עליו מ"א

טהרת הקודש חלק שני

ע"ש באורך וגם ראוי ונכון
ליתן חלקו *וזה מה שכתבנו
העם לכתוב שחור על לבן
זכר למרבן ואינם משלימין
להבנין קצת או משחרין קצת
בכותל וזו היא הפנים שבבית
ואז הוא משמח בחלקו כי כל
חלקו הוא דבר פנימה כבודע
לך מהכלי התחתון שנקבלין

הנה"ה
ובספר של"ה כתב זה הדבר
נני ופיו ואינו עושה בזה כלום
אלא לרדך להניח פנים הנראה
לעין כל שהוא פנים יופה כיון
הרב הגדול בחמתו הרמ' וכן
תנאהו כי כל איש ירא על פיו
יאל ועל פיו יבא בשער ה' :

בדעתך להיות שפל רוח וממוך נגד בע"ה יהיה מי שיהיה נכבד
או שפל טוב או רע כי דע מה שלמעלה ממך השכינה בגלות
בביכו"ל משפלת עצמה וסובלת לער הגלות בעונותינו הרבים
בין האומות השפלים בזוים ונבזים במעשיהם הרעים והלעז
הגדול מה שאין הפה יוכל לדבר כי אין מן הראוי לדבר ואתה
האיש אשר כמותך ב"ו אינו רוצה לסבול לער הקטן ובדבר קטן
תתקן רק בבלי תקפיד על הכל ובדאי תקבל שכר במה שתכונן
דעתך להיות שותף לער השכינה כי די לעבד להיות כרבו
ותסבולגם אתה להיות כמותו וזה יהיה ערך במה שהשתתפה
בזרתה תזכה להיות ג' כשותף בשמחתה בהיותה שרויה על
ארכה ואדמתה ובמקום המיוחד להיות דירתה ועל עס
אחד הכקראים ישראל סגולתה אכ"ר :

פרק ט

הנה לא ידעתם גם ידעתם מה המעשה
אשר יעשה בשבט שמעון ע"פ אבינו
יעקב ע"ה באומרו ואפ"ם בישראל
טאין לך עניים וסופרים ומלמדים אלא משמעון וכו' הרי
הסופרים ומלמדים אחים לגרה אחת מוכנים בין מה טוב ומה
נעים שבת אחים גם יחד בפרק אחד לכולם כי גם בתיבה
אחת הם כרמוזים במלת ס"ם שהיא ר"ת ס"פ ופ"ס מ"למדים
ר"ל אם הם עוסקים במלאכתם מלאכת שמים לש"ס ואמורה
הרי הם סס חיים ובהיפוך חלילה לס"ם מות ר"ל וזוה
הרמז ראויים הם להפטור מהיפוך המ"ס שהוא ס"ם כנאמין
כן במדינתנו ואחר שכללת אותם יחד בפרק הזה אחלקם
ואפ"ם לדבר מכל א' וא' בפני עצמו ולהעמיד הנהגותם
האין יתנהגו באופן שיהי' נוחה מהם רוח הבריות ואז רוח
המקום ג' יהיה נוחה מהם הסופרים מהם כותבים ספרי
תורות ותפילין מזוהות וקצת מהם ג' כקמיעות הלא המה
לריבין להיות זריזין ומקדימין ללמוד הדינים השייכים להם
וביותר כותבי הקמיעות לריבין לזהר בהשמות ולידע כל עס
מהותו ומאין מולאו הקדוש וגם שמות המלאכים הקדושים
באופן זה ולא כמו אלו שכותבין מהגור שלפניהם אף שאינו
יודע כלום כ"א מה שעיניו רואות ולפעמים מלא איוזה
טעות ואין בידו לתקנה כי אין לו סוס ידיעה בו והנה הוא
מחזיק הטעות וכותב אותה כמה וכמה פעמים ועצמתו כיון
דעאל עאל וגמלא לפעמים מתקן ומגדק באיוזה השם או מלאך
ע"כ ראוי להגיד ולהזהר בדברים האלה וכאשר האריך
המדריי יפה בהנהגות הסופרים עם הגערים שיש להם
שמועיים על הגערים ובאים לידו שגאקה עיי' בו ותמצא כל
משאלותיך כן בדברי תפילין ומזוהות וס"ת כן בהנהגותם והן
בתמונת האותיות כל אות ואת על דגלו יעמוד והנה לא
עלתה בדעתי לכתוב לך שום דין כי הלא המה מבוראים בדברי
חו"ל והסוקים ראשונים ואחרונים ובספרי המקובלים בענין
כתיבתם ועשייתם בכונה ובפרט גם ברוך שאמר בספר
שחיבר

בוני נטילת ידים ומשאר דברים וגם יזהר שיהיה בביתו בית
הכסא סמוך לשולחן כמאמר חו"ל וגם מחמת כמה דברים שכל
בעל שכל יבין אותם מדעתו ואם אין ידו משגת לבנות חדר
מיוחד כו' או שידו משגת ויש איוזה מניעה או עכ"פ יהיה בביתו
שכן טוב בעל תורה שיעסוק בתורה בלילה עמו וכ"ש כשהבעל
בית ע"ה פשיטא ראוי ונכון להדר אחר שכן ב"ת כי כל בית שלא
נשמע בו תורה בלילה לכוף יתב כמבואר בדברי חו"ל ובס"ה
ושאר ספרי מוסר שעיך לימוד התורה בלילה ונדרש בוזהר על
עסוק נפשי איוותיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך בקרבי
לימוד הלילה ועיין זה פרשת אחרי מות בפסוק והיתה לכם
לקחת עולם בחודש השביעי וכו' ותנוח דעתך וכל איש שיש שכן
בביתו שלום יהיה ביניהם וכל ידקדקן זה עם זה כמות השערה
באשר שבעיני ראתי ובעלמני נסיתי מה שהשכן סובל גלות מר
אלל בעל הבית רע בראש השכן ואשתו ובין המה ממש כקו"ר
בעיני בע"ה וזהו איונו מקבל לורק בשעת הכאתו כשלוך
ממנו שכר דירה וכל מה שעושה השכן רע בעיניו ואין לו מקו'
ונוח כראוי לו להיותם לפי השכירות שנותן והנה אותם שוכאי'
שנאת מות ומנוח אוהבים אהבת נפש ולא יודעים בשכר ממונו
שובע כבאכלתם עזי נפש כי כל מה שנותן השכן אף מעט אף
רב כל זה איונו שזה להם באומרו נזק רב יגיע להם ע"י
והנה באמת השכן מרחיק עצמו מכל דבר הנראה כעין נזק
וכ"ש נזק ממש ולא זו אף זו כשהמה מויקים לו בכל מה שיש לו
הן כלים הן שאר דברים שהכל בהפקר בעיניו והוא כאלם
לא יפתח פיו וכשמדברים עליו איוזה דבר סרה הוא כחכם
שאינו שומעו מעביר על מדותיו ועוד יתר מענייני השכן
שהבע"ה יבא לפניו בהודיו הגדול איו"ה ודע נמי כן להיפך
שכן רע עושה לבע"ה טוב בכל האופנים אלו אף שבע"ה ידו
על העליונה ויש לאל ידו לדחותו בתי ידים אבל השכן אין
לו במה להגין על עצמו כ"א בסתמית פיו ולכן שימו לבבכם
לשמוע דברי אלה להיות שלום בין הבע"ה ובין השכן ובפרט מה
שלפעמים יכול ריב בין הגשים שלום יבולמו שיהיה את עצמם
בשעת מריבה כי כן דרבי של נשים ובזמן קצר יתווד השלום
ביניהם מעמם בלי שום אמצעי ואז ודאי ברבה ינוח על
ראשם כי במקום שלום עם וירד הכרעה ואתה השכן תן

מהרת הקודש חלק שני

סחיד מהרש"ל על תמונת האותיות וסודיהם וסוד השע"נ
 ג"ץ מפני מה הם בשלשה תבים על כל אות וכן ע"ה בשער
 הטנת"א באורך ובאותו"ו דר"ע אך באתי להזכיר קצת מהקצת
 על ההגות הסופרים שגוהים קלות במלאכתם ומלאכת רמי'
 בעו"ה כאשר בעיני ראיתי עיני ראו ולא זר והוא זה
 בבוא אליהם איש מאנשי ההמון שאין לו שום ידיעה בענייני
 התפילין ובא לתקן תפילין שלו אוי הם פוסלין אף הכשרים
 בשביל הנאותם שישלם להם ככפליים על מעט טרחותו
 ואני האיש בער ולא ידע כפתי יאמין לכל דבר וקאסבר
 כדברו כן הוא ולפעמים דוקרין במחט באותיות הפרשה
 ועשויין נקב ופוסלין והרבה כיוצא בזה מעשה תחבולות רעות
 גוהנין לעשות והרבה בזה שמים רעות עשו פוסלין את הכשר
 שבזה מטיילין מוס בקדשים ולוקחין מומן במתן וזוכים
 דעת הבריות כזה ראיתי ומר לי מר כי אוי נא לנו כי לא
 היתה בואת אהמול שלשום ועלינו מוטל חובת תיקון כל
 הדברים האלה ולהוכיחם בדברים ולומר להם הלא השקר אין
 בו כח להציל ולהללית בעליו ולא זו שאינו מלאך אף זו שבכל
 אשר יפנה ירשיע כי רע המעשה הזה בעיני ה' וישלם ה' להם
 כפעלם וכפרי מעלליהם יאכלם והסופרי' הכשרים במעשיהם
 אנשי ירא ה' בתי"ם שלום מפחד ולא שבט אלוה' עליהם וה'
 יצליח לו שמעט שבר טרחתו ירבה כי טוב יש הולך בתומו
 מעקש דרכים והוא עשיר בראמת העשירות של העקש אין לו
 תקומה ובעל האמונה ריוח כמאמ' הכתוב איש אמונת רב
 ברכות ואף להשעיר לא יבקה לכן כל ירא האלקים אל תלך
 בדרך אתם מנע רגליך מנסיבתם אך תמיד יהיה מעשיך לש"ס
 ובענין כוונת התפילין בכתיבתם מאל עמקו ומשכבותיהם
 וכוונותיהם עמוק הוא ומלאכי' מ"מ מה שצריך לעשות בכרך
 עשה כל איש כמתנת ה' אשר חלק לו מחכמתו להבין ולידע
 בסודות התורה ורמזים אף הקצת מן הקצת כי טוב מעט וכו'
 ואולם הקטן שבקטני גדל כבודה' ויכוין עכ"פ בעת כתיבת
 התפילין בפי ראשונה קד"ש וכו' לאות יו"ד של שם הוי"ה
 פ' והיה כי יבאך וכו' לאות ה' של שם הוי"ה וכו' לאות ו'
 של שם הוי"ה פ' והיה אם שמוע וכו' לאות ה' שני של שם הוי"
 גם יכווין למספר השמות שבכל הד' פרשיות הנ"ל שהם כ"א
 כמנין אהי' ודי בזה והמוסיפין ויסיפין על הדרך שכתבנו
 בהקנת שבת וי"ט הן ככוונת כתיבת התפילין וס'ת וכוונת
 שרעוט וקולמוס ודיו ואו מוסיפין לו חיים מן השמים ויעלה
 למעלה למעלה ויודיעו ויראוהו עוד ככה וככה כי גבוה
 מעל גבוה שומר פעולתו ומשבתו לטוב לטובתו ולרע
 לרעתו סוף דבר את האלקים ירא וכל מעשיך יהיה לש"ס
 באתי אל הענין הזה בשם ה' לדבר בהקנת
 המלמדים ינ"ו וסביע רגוני אותי להארך
 בזה כי רבים המה הדברים אשר יש לי

עליהם וזרימים הלעה ארוכה ואולי ישיה זה למרפא תרופה
 וארוכה להם וללומדיהם ושפע מה' הכדכה ובראשית נח לך
 לך להנאותך ולטובתך דברי פי חכם חן בעל ספר פתח עינים
 אשר כבר עלתה וזכרונו הטוב לפנינו בפרקים הקודמים וז"ל
 בענין זה: וכן מלמד עינוקות יעשה מורה לתלמידים כדי
 שיתגבזבו אימה וכבוד אבל לא בכעס ורובו כי אין הקפדן
 מלמד וחיוב המלמד להשיג ולדקדק מאד על הנערים כדי
 שילמדו בלימוד ולא יקח הרבה נערים כי אינו יכול ללאת
 בהם ידי חובתו חובת שמים אל ילמוד עם מעט נערים ויקח
 מעט שבר יותר מכל א' וא' ויהיה טוב לו ולנערים שתעלה
 בידם גירסא דייקוואת' וביותר רריך לדקדק עליהם בהרבה
 כי אין המדרש עיקר אלא המעשה כיולד ידריך הנערים
 ביראת שמים בגון בתפילה ובעניות אמן ונטילת ידים
 וזכרת המוציא וזכרת המזון כי כלם חייבים אפילו נשים
 וקטנים לשמוע ולומר אמן ועיי' מזה בזהר פ' כי תשא
 דפ"ג ע"ג ל"א ט"ב יוהירם שלא יחללו שבת ועל כיבוד אב
 ואם' ושינהגו כבוד בספרים שלא יקרעו ושלא ישטשו
 הספר ובדרך זה כל אחד חייב לכבד הספרים כיולד לא
 ישב ואחרו אלל הספר אלא א"כ יניח איזה דבר תחת הספר
 וכן לאישב ואחרו אל הספר דכתיב ואותי השלכת אחר גיוון'
 וכן לא יתן הספר ביד התינוק הבוכה כדי שיתק אותו זה
 הכלל כל המולול בספרים יסורים קשים בלתי על שגאלי
 ישראל וכל המכבד הספרים יהיה מוכבד דכתיב וכבודך כי
 תחבקנה עכ"ל הנה מה נמלנו לחכי אמרתי מדבש לפי
 מדבריו אתבונן ע"כ שנאמי כל ארח שקר של המלמדים הוא
 עושי מלאכת רמי' וע"י נחבזה התורה בעיני ההמון חוטאים
 ומחטיאים את הרבים רובם ככלם אומרים שכל שקר ורמי'
 בכעלי תורה דבוקה וכמעט שדק דוברים כי כדבריהם כן
 הוא בעו"ה בזמן הזה ובסדי הולך לקי וכו' שאף הדויקים
 ללקין ונחשבים לרמאי' בעיני ההמון ומי יספר גדול תחבולתם
 הרע בענין לקיחת נערים באין מספר ושאר מעשה מרמה
 וביורת רע ומר המעשה שזוכים דעת אבי הילדים ומשכחים
 הילדים בפני אביהם ברוב שבח ואפי' מעט אין בהם וכל
 מלמד מגנה חבירו בפני אבי הילדים של חבירו כי כל אומן
 שונא וכו' כלל הדבר אין להספר מחריבים עולמות
 בעוונותיהם יתן ה' להם במעשה ידיהם וימנע חסדו
 ועושו מעליהם ואל יהי להם זכות אבותיהם אבל אלו
 שכל פעליהם תמים בוים מעלות במרומים בהגותם
 בתורה לילות וימים סלה לעולמים יהיה קיימים ישי'
 להם זכות אבות תמימים וכו' אלו המלמדים בלי שבר יתנו
 להם ככפליים מאדון העולמים וזה לשון הפליאה מי
 שאינו גוטל שבר לימוד ומרביץ תורה בישראל אז שמים וארץ שהם
 שני עדים אומרים פה אחד ויתן לך האלקים מטל הסמי' ומשמי'
 ב ב ב ב

ועתה

טהרת הקודש חלק שני

הארץ רוב דגן וטירוש והחלב והיין שהם שמים וארץ החלב
 אומר הכני נותן לנאת בריתי שלום והיין אומר וידגו לרוב
 בקרב הארץ והחלב אומר מאל אביך ועורך והיין אומר ואת
 שדי ויברכך ומוטבים אותו עם כחוצו וכלו והנה מויו השכינה
 כאשר עשה כן יעשה לו עכ"ל והנה דע שהחלב והיין שהם
 שמים וארץ הם רמוזים לשמים וארץ העליוני שהיא ת"ת ומלכות
 ולזה נקראת ת"ת חלב שהוא לבן מזל החסד והמלכות י"ן שהוא
 אדום מזל הדין אך שנהפך לרחמים ונותן ברכה וידגו וכו' כי
 הדיקים מהפכים מ"ד למ"ה והברכה וזכירך יעקב את
 הנערים וכו' והו"מ מכ"מ שאמר כאשר עשה כן יעשה לו הוא
 הרכה תורה בישראל כנגדו וידגו לרוב וכו' והת"ת שהוא
 החלב אומר הכני נותן לנאת בריתי שלום והוא ב"כ כאשר יעשה
 וכו' כי ת"ת מרבים שלום כנגדו הכני נותן לו וכו' החלב
 אומר מאל אביך ועורך הוא ב"כ כאשר עשה כי הוא היה לעזר
 ולתרופה לתלמידיו והיין אומר ואת שדי ויברכך שהוא כנגד
 הברכה והספיע שגם לתלמידים ע"י עסק התורה והמע"ט
 ומוטבים אותו וכו' והנה מויו השכינה וכו' כי הוא מושך ללמד
 את בני אדם תורה ומוסר והיו נהנין מאור תורתו וזו חכמתו כן
 יעשה לו ע"כ קוצר ביאר מאמר זה כי באמת מובן הוא
 לבעלי הדרשה הכותבו ביאור ע"פ פשט ורמז וכ"ש לידעי חן
 ע"פ סוד רחוק טובי איבא למדרש ביה ואכן כפי המילות לבד
 עסקינין כי דעת הפליאה נשבה בעיניו ממני וכלל
 העולה לכחמה המאמר הכבד שמכלל הן אתה שומע לאו ור"ל
 שזאת החלב והפך לחב"ל ומדת היין לכה"י כבי ותמרורים
 זה עזר לזרה והברכה לקללה ח"ו באם שיש לאל ידו להרביץ
 תורה בישראל חנם ואינו עושה נוחמת שעינו רעה בשל אחרים
 וענשו גדול והוכרח לגלגל בנק"בה עקרה שאינה מולדת מכ"מ
 שגם הוא לא היה מוליד תורתו כלום ויהיה שנואה בעיני בעלה
 כמו שהבריות היו שנואים לו ולא חפץ ללמדם וכמו שהבריו היו
 חושקים ליהנות מתורתו בכדי ללמד ב"כ לאחרי להנשא משפע
 מחכמתו ותורתו ולא רבה כך הוא יהיה חושק ליהנות פירות
 הבעל בכדי להוליד וכו' הכל מכ"מ ומי הוא האיש אשר יעשה
 בזרון לבנות שומע דברי המוסר האלה להשיגם באמתתו להיו'
 לו ולזרעו ולשמרת עד עולם כי תכלית הלימוד הוא זה שרין
 ללמוד וללמד ולשומר ולעשות ואין לך מזה דבר וגדולה מזו מי
 שלמד את חבירו ומדריכו בדרך הישר בכדי לזכור לחיי העולם
 הנלתי ו"ל אורחות הדיקים ויהיה נדיב במחובו לכתוב
 ולקנות ספרים ולהשלין למי שאין לו בזה זקדתו עומדת לעד
 ויהיה ותן בזה שלא יחוש אם יקלקלו הספרים עבור שלומים
 בהם ועל כלי ביתו יהיה נדיב להשאיל לשכניו ומיודעו ויהיה
 נדיב להלוות לעני כספו ואם יוכל להספיק ילוה גם לעניים
 ויהיה נדיב במשאו ומתנו ללמוד אל ידקדק בדבר מועט אם
 הוא מודד יין ושמן או איזה דבר שיהיה לא תמלם ויהיה נדיב

בגופו לערוח עבור כל אדם לסבול עולם ומושא ולסתער בדת'
 ולהתפלל בעדקת ולשמוח בשמחתם ולבקר חולים ולעשות חסד
 עם הסומים וייתר נדיב להיות נדיב בחכמת תורתו ללמוד כל
 אדם דעת להמשיך לבם לשמים וזכו נדיבות גדול שכל מיני
 הנדיבות העתגב לאדם להביאו לחיי עו"ב עכ"ל הלך
 והמזכח ומרוב גדול התועלת המגיע לקורא בזה העתקתי
 קצת דבריו ואף שאינו מן הגדול לענייניו ונשכח לדברינו
 היאך יתנהגו המלמדים עם הנערים וכאשר כי כר לרגלי דברי
 הרב הגדול מוה"ר ישעיהו בנפשו הגדול בשל"ה הואר לנתיבותי
 ודרכי אשר אני הולך בו אתקתי לך לשוכניך שניכול דבר אחד
 כתכונו בענין זה ו"ל לשון הזהב ולמדת את בניכם
 בסדר הזה הנער כשיתחיל ללמוד מקרא לא יזו עז גמר תורה
 ונביאים וכתובים היטב היטב לא ידלוג מפ"ל של שבע רק זה
 אחר זה ולא יזו משום פסוקים עד שידע הנער פי' המלה עם
 הפעולה והחבור דיינו ביאור הפסוק וגם חלק גדול מחכמת
 הדיקדוק טוב ללמוד בעודו נער שאו כתובים על לוח לבו והם
 לזכרון תמיד אח"כ משניות כולם מן שיתא סידרי שיהא
 שנונים בע"פ ואח"כ התלמוד ברוחב ופוסקים ואז מלאה
 הארץ דעה ועיקר הכולל הכל יהיה נקשר ונדרש מן העול השם
 של בין הזמנים לא יזכר ולא יפקד רק כל העינים יהיו שווים
 לטובה יתנהגו כמנהג א' לתורה כמ"ש והגית בזיומם ולילה
 והמילוקים יהיו בטלים ומבוטלים ומי יתן שלא היה בעולם וכו'
 עיי' במס' שבעו' שזכר קפ"א ע"א ותראה דברי כבוד הרב כולם
 כינים ואמיתיים נכבדו למינין וישרים למוצאי דעת וכאשר גם
 אנחנו זכרנו מענין בין הזמנים קצת בשו"ע ואני הקטן רק
 בענין של נערים לבד נתכוונתי לדעתו הרמה שהאורה של
 מלמדים את בניהם על המלמדים ביותר נאמר כי בכל מקום
 התלמידים נקראים ב"כ בניים וכלל הדבר שלעולם ילמדו
 עם הנערים לש"ש ולא על מנת לקבל פרס מאביהם ואז ה'
 ישלם שכר פעולתם בכפליים לעולם שכולו ארוך וגם וימין לו
 פרנסתו ופרנסת בני ביתו בטוב ובקל ויקיים בו אשריך בעו"ה
 וטוב לך לעו"ה"כ וזה הלשון הרב הנ"ל בדרך חיים תוכחת
 מוסר פרשת במדבר ואלה תולדות אהרן ומשה מלמד כל המלמד
 בן חבירו תורה כאילו ילדו ולא תאמרו כאלו ילדו ולא ילדו
 ממש כי אדרבה הוא ילדו בעצמו כי אביו ואמו נתכולו הנוף
 והרב משפיע לו הנשמה כי התורה נשמתינה של ישראל כאשר
 הארכתי בזה במקום אחר כ"אשרי מי שעושה כן ולמד ומלמד
 בן חבירו תורה ובחנם אז שכרו כפול עכ"ל גם כראשי שראוי
 ונכון לכל מלמד ומלמד לכתוב על לוח כל הדברים המשכמים
 את הלימוד ולהסיר להתלמיד מאור בהם וכן ראוי לכל הרב
 את דבר ה' לעשות כן לעצמותו והם אלו שלא לאכול מה שאכל
 עכבר וחתול ולא יאכל פת מעופש ולא לאכול לב בהמה
 ועוף ולא יתגיל עלמו בזימים ולא ישתה שיורי רחוקה
 ולא

ולא ירחץ רגליו וזעל בבו' ולא יניח כליו תחת מראשותיו
 וגם לא ילבוש בגדים יחד' ואלו דברים קשים לתלמוד
 לא יעבור תחת אפסר גמל' וכשתחת גמל עלמנו ולא יעבור
 בין גמלים' וכן ב' נשים' ולא יניחו ב' אנשים להעביר
 ביניהם אשה מעוברת' גם כל דבר טעון לא יעבור ביניהם
 בגון גוי' וחזיר או כלב וכה"ג' ולא יעבור תחת גשר שלא
 עברות תחתיו מ' יום' ולא יאכל פת שלא בישל כל דרכו'
 ובשר מזהמא ליסטרין' פי' קפ שכושין בואת הקדירה קרי'
 ליה וזהמא ליסטרין' ולא ישתה מאמת המים שעוברת בין
 הקברות' ולא יסתכל בפני המת' ולא יקרא הכתב מעל גבי
 הקבר' וגם יכתוב השמשה בדמים המשיבים התלמוד והם אלו
 האוכל פת חיטים וכ'ש חיטים עלמס' והאוכל בינה מגולגלת
 בלא מלח' והרגיל בשמן זית' והרגיל בין וכשמים' והשתה
 מים משורי עישה' וי' אף הטובל אכזבות בניו מלח ואוכל'
 גם דבש חי מחכים' וראייה על כל זה מחכמי תלמוד ועיין ג"כ
 בספר של"ה הכ"ל במסכתת הכ"ל דף ק"ע' וכשיסיון כזהרים
 בדברים אלו יגדיל תורה ויאדיר בעוה"ב כי הבא לטהר
 וזכו' ואתם בני אליהם התלמידים של כל המלמדים אקרא
 בקול נמוך ובשפה רפה שתקלי את תוכחתי ותתנהגו כבוד
 ברבותיכם' כי מורא רבך כמורא שמים לכן למלמדים תנו
 אוניכם לשמוע חכמה ומוסר ולא תתעסקו בדברי חול' בב' המד
 חליה' כי ראוי לאדם לעמוד במקומות הנכבדים באימה
 ובתוספות קדושה' ויהיה מורא שמים עליו בדבור ובמשפחה
 ובמעשה' ע' כהמספר שיחת חולין בב' המד אוב"ב הכנ אף שלא
 בשעת הלימוד ושלא בשעת התפילה מסלק מורא שמים מעליו
 והוא איסור מוסף על איסור של שיחת חולין' ותהא לימוד
 שלכם לש"ש לא משום מורא אביכם' או מורא רבכם כי אין
 מורא אביך ומורא רבך מועיל לזה כלום' בשאין אתה בעמך
 מתאמץ ללמוד' ובמאמר חז"ל אם אין אני מי לי וכו' גם היה
 זכורים במלות כי זכור את בוראך בימי בחרותך' וכיותר
 בצרכת הנהגין זרוו כל א' לעלמו ולחבירו ותרגילו עלמיכם
 לדרך בקול רם' כדפי שישמעו חבירך ותענואמן אחר ברכתך'
 ולא אתה וזכה וזכה את הרבים' ותהא אהבה בינך ובין
 חבירך כי תלמידי חכמים מרבים שלום בעול' ואם תעשו כן
 אשריכם בעו"ה וטוב לכם בעו"ה' וישפע עליכם שפע
 וברכה' ותגליחו בלימוד מקרא משנה והלכה' ושאר לימודים
 פוסקים וספרי חבירי' לדיק יהיה אחר זה נמשכה' ותזכו לבני'
 וכני בניו שיעשו' ככפה' בעזרת האל המשרד האצרכה:

ועתה

אדבר מכל א' מהשלה אלו הכ"ל בפני עלמו
 הרבנים יש מהם גבורי תורה' יודעי דת
 ודין בעל פה' שאורי' להם כל הפוסקי ראשוני'
 ואחרוני' וגם חריפי' בדרוש ובפילסוף ובסדרא חדודי שקל
 הם אבל אינן כליין מכל מדות טובות לא מחסידות ולא מיראת
 ה' ולא משו' מדה מהמדות הטובות דק בודת התורה בלבד
 ואף בזו המדה אינו עוסק בה כדת וכהלכה' כ"א על אד
 ההכרח לעת הזו'ך לו דהיינו כשמתאספים אליו הנחורים
 והלומדי' יכו' או לעת הדרוש של עבת הגדול ושבת שובה שגוהגין
 במדינת יבואו הם מתעסקי' בתורה לילות וימי' ואף זה הוא
 כדי להתנאות ולקנות שם טוב בלבד ולא לש' כלו' אבל בשאר
 ימות השנה הוא בטל לגמרי רק חושב מחשבות המעשה תחבול'
 של הכל ושוא ואין בהם ממש' ופשיטא שאין המלך מלכו של
 עול' חפץ בהם' ואינן רגוין לפניו ית' כלל וכלל ויש מהם
 המתמיד' בלימוד ואין השגותיה' מספיק לבריות אובונותיה'
 רגוין לבריות ומעשים' שהוא הלימוד והדרוש שלה אינה רגוין'
 להם אבל מכל מקום לפני מו"ה הקב"ה כוננת' ומעשים' שהוא
 הלימוד שאף הדילוג' שהוא השגיאה שגמל' לפעמי' מחמת קוצר
 השנת' גם זה עליו ולא הבה ככודע מפסוק ודגל עלי אהבה"ת
 ודג' לו אלו ד' לונגו וכו' אלהיית שלישת סוף וזה אין בהם
 וזה אלו שסודריה' כי זורכא מרבני' ובאשר בודקי' בהם ולא
 ודעיס

פרק י ועתה

אעירא שח"ר שם ר"בנים
 ח'ונים ש'משים' רח"ש
 לבי דבר טוב' ואומר אני
 שזה שח"ר קמתי להדות' כי שלש אלה הם עיקורי ויסודי כל
 קהל וקהל ינו ככודע כי אין עם בלא מלך ומשרתים' ונכל

טהרת הקודש חלק שני

ידיעי מאי דקאמר רבנן סודריה רחבי ועד לארץ כנרתי
 דעתיא קארי ואינן מישרי ועל אותי השלכת אחר גינך
 עזברי כמה שנוסאי אחריה הספריי מכונני בשם רבני
 וכששאלין מהם איזה דבר נערי או קיני אינן משיבי ועוניי
 ומחזירין אחר פוסקי דעשי וגם ישיני ולא ידעו איזה מקום
 כבוד נדרך לה הענייני איך לאותה בושא ולאותה כלימה שהיא
 פנים בפנים וזכעו"הו ולעו"הב לריכין ליתן ע"ו דינים
 ומשגגים על הוראתם עד לא מנו לכלל הוראה ודינים כי
 עון פליגי קראוהו הכובים וז"ל הוזהר פרשת בראשית כי רבים
 חללים הפילה מאן הפילה דא שהיא מטאה דקטלית ב"ג מאן
 גרים דת"ח ללא מטי להוראה ומורה רחמנא לשבן עכ"ל:

הנה

קוצר דבריו מסיקים לעורר על כל מה שהזכרנו
 בענין הרבנים כי זה ע"פ רוב כוהב בדורינו
 זה שכל עשיר שיש לו בן או חתן אף שהוא בן
 עשירים שנה לבד משתדל בהרבה השתדלות להשיבו על כסא
 רבנות מיד וכ"ש הרבנים הגדולים שהם בראשי הקהילות
 יכ"ו בלי השתדלות רב ולפעמי' גם בחוץ יד מגיעי דבר זה
 לבניהם וחתניהם להשיבו על כסא רבנות בישובי הקהלה שלו
 ואף שהוא על כרחם אנשי ישיבו יכ"ו איך לאל ידם למחות
 ומוכרחי לבטל רכונם מפני רגון הרב הגדול שלהם מחמת
 שמוראתם על פניהם ולפעמים גם מחמת איזה חנופה
 או איזה טובת הנאה והרבה כיוצא בזה מי יספר כי איך
 סיפור לגדול מעשה התחבולות בזה וקוטלי את עצמם
 בידיהם כנוכר ובאלו הרבנים אף דרושיהן אינן מדעתן
 כ"א מפי חבילות כתבים שבידיהם וכאשר נכרין הדברים
 שלפעמים הדברים אינן מתיישבין על לבות בני אדם כי גם
 המה בעצמם אינן יודעין על בורין והנה תרתי לריעותא
 חדא שאינן אומרי בשם אמרו ומעבדים הגאולה בעו"ה וחדא
 שמעקשים הדרכים דרבי התורה ועיי' בזה פ' בראשית
 בפסוק הוי מושבי עון בחבלי שוא כדרש על אלו ב"ג דלאו
 אורחי ארחא דאזרייתא וחדש מילין דלא ידע על בורין
 כדקא יאות שגרמו מה שגרמו והנה אלו הרבנים דומים קצת
 לאלו ב"ג בענין הדרשות והפעמים הגבונים להם אבל
 לא ימסקו במקומות הנעלם מהם ולא יודעים על בורין
 כדקא יאות או לנו דאי על דא לריכין לבכות אחינו כל
 בית ישראל כי זה הוא ברמא בניזקין ועיקר השהיי והעיבוד
 ביאת משיחנו בעו"ה שנתרבו הרבנים הנערים בכל מקומות
 הישובים זאת ועוד אחרת יותר קשה מזה שקצת רבנים
 נלקחים למקומות ע"פ יווי השדרות של המקומות וקצת
 רבנים נלקחים בחוץ יד מרוב תקיפתם ומשיבתם שכולם
 מוכרחים לחקם והראשונים נדמו מפני האחרונים בבושה
 וכלימה ורוב לער יגון ואנחה והרבה כה"ל כל אלה הם
 עיכובי ביאת מלכנו משיחינו וכאשר עוד קצת מהדברים

האלה יגיעו לידנו בס"ד כן ראוי להרצנים והקנינים
 והחסידים והחכמי' גבורי תורה ירא חטא ממוצעים בכל מדות
 טבין להלחם מלחמת ה' עד שידם מוגעת ולעמוד בגבורים
 ולאזור מתניהם נגד הרבנים הנ"ל וכמשנה לדרקה להם לפני
 הכורא ית שמ"ו כי במקום שיש חילול השם אין חולקים
 כבוד וכו' וכ"ש לרבנים כאלו שהם רק מכונים בשם רבנות
 ובאמת זה השם אין לו שום ייחוס עמהם ודי בזה הערה
 לחכמים ונבונים כי הנה באמת יראתי לבשת ולהכניס ראשי
 בדברי מוסרים כי מה אני ומה כתי ואירא כי עירום אנכי
 בדעת אמנם באשר כי לא נעלם ממני עכ"פ פי' הפ' הוכח
 תוכיח דמסתמא כתיב דמשמע אף קטן שבקטני לגדול שבגדולי
 ע"כ אמרתי לעורר בדברי' כאלו ובפרט תוכחה כוונת ככתב
 כספר נוגע לשום פרט רק על הכלל כלו יאמתי ומי האיש
 יירא הרך הלבב מעבירה שבידו ילך וישוב לפני הכורא ית'
 שמו בביתו ובחדרו ולא ימאס בפני אחיו והנה סרתי
 תלונות מעלי בתוכחת הרבני' ויועיל ג"כ לענין תוכחת
 שמשים וחונני' ואשר עדיין לפנינו הדברי' הללו והוא זה
 עינינו הרואות בזמנינו זה ובמדינותינו מדינת פולין
 לי"טא וריי"סן שרובה ככולם כל אנשי המקומות במדינות
 האלה מחזירין תמיד אחר ש"כ בקול גדול ונעי' זמירות ואינם
 בודקין בו יותר אם הוא ירא שמי' או לא ואם הוא כדאי
 לשליחות כזה בבוה לשיית משולח לילך ולעמוד לפני
 היכל ה' לבקש לרבי כל ישראל יג"ו ואם בעל אמונה הוא
 כי דובר שקרי לא יכון נגד עיני ה' בצלות ואם יודע
 לכזוין בתפילתו כראוי ונכון או עכ"פ לפרש פי' המילות
 בכל מקו' לכל יהיו דבריו ככפוף העופות או כדברי שיכור
 שאינן מכוונין כ"א להוציא מהשפה ולחון בלבד ואינן חוזרין
 אחר איש עני ושבע עיני' שתפלת עני משובחת ביותר כאשר
 יבא לפנינו הדבר הזה בפרקי' האחרוני' והנה אעתיק לך
 דברי הנכר הגדול בעל כפיי' הגאון המופלג בחכמה ובחסידו'
 במעלות ובמידות כבוד הרב מוה"ר טעפאל סב"ל בן כבוד
 הרב מוה"ר ר' יצחק סב"ל בהקדמת הספר שחיבר אביו
 הנ"ל וקראוהו הקדמת הספר ווי העמודי' שביא שם בעמוד
 עבודה שלו דברי' ס"ח והסוף עליה כופך משלו וז"ל טוב לו
 לאד' שיתפלל ויקרא את שמע וברכות בלשון שמיני' משיתפלל
 בלשון הקודש ואינו מבין ומביא שם פסוקי' הרבה על זה
 בספ' חסידו' וביי' שם ומי שאינו מבין לא יתפלל לפי שהתפילה
 תלו' בלב' ואם הלב מבין בטוב יקבלו מכן תפילתו ותפילתו
 וזה עכ"ל ספר החסידים וזהו לשון הרב הגדול הנ"ל
 ובגלל הדבר הזה בהיותי אב"ד ור"מ בק"ק טרנקפורט
 תקנתי תיקון גדול לכל בני חבורתא קדישא שימלאו אסופות
 שילמדו התפילות מראשית השנה ועד אחרית השנה ופיוטים
 וסליחות כפי' אמרי' פי' המלות לפחות כזו שלא יבטפו
 כעופות

טהרת הקודש

הלך שני

ח

עפופות המבני ומתלפפים ואז יעלה התפילה לאל כורא עלילה. ואשרי אית שימעת לדברי ויראה ויבין ושכיל שפי המלות תהי עגורה בפיו. ומי שאין לו לב להבין ולהשכיל מעצמו ישכור לו רבי אח' שילמוד עמו הסידור והיגורו וסליחו כדי שידע לכוון התפילה לעלותה במסילה לעילא לעילא ומ"ש החזנים המה שלוחי הקהל יל' ושידעו מה יאמרו ויבינו מה ידברו וכונתם תהי על הדברי' היולאי' מפיסה. ולא על הניגוני' כאשר ראיתי שעוררי' בעו"ה. ואין ספק שאריכות הקולות הוא בעו"ה אריכות הגלות ואשרי הדור שאין מקבלין עליהם שום חזן אם לא שיש בו כל המדות מה שמונה בפ"ק דחולין והבאון מהורס"ל בים של שלמה האריך ז"ל לדבר מענייני החזנים. ואעפ"כ אין למנות חזן אם לא שידע ויבין מענייני התפלה בכל מקום. ומזה גוררת מזה אם יודע האדם מה שמדבר עי'ו יתעורר הלב ויוריד דמעות וזהו מעלה גדולה לתפילה כשכוכה בעת שמתפלל. ועיי' בזהר פ' ויחי עמוד ת"ע וכו' עב"ל לעניינינו. ובס' עבודת י"כ האריך ג"כ בענין הש"ן כו' בהנהגת י"כ וגם עיי' בס' תולעת יעקב דף כ'. והנה אחת עדי שעל כל הדברים האלה אינן משגיחין לדקדק בהם. אך הולכין אחר קולות החזנים שזומרין להם בקול נעים בהרבה מיני ניגוני' אף מה שמנגני' בבתי משתאות ובבתי תועבה של הגוים ניגוני' אשר לא ידעום חדשי' מקרוב באו לא שיר' אבותינו. וזה כביכול כור ילדך תשי וכו'. כי בשעה שבאים לבקש שייטיב' לנו. הן הם החזוני' המתפללי' בעדינו ומבקשים זרכינו או מכעיסין לפנינו ית' שמו בסיר' אם ירקדו שם לא עשה אבותינו שירי'ם הללו שזומרים שיר וזמרשל ריקדה בבה"כ ודאי על דא וירא ה' וינאץ מבעם ויאמר אסתירה פני מהם כי מי בקש' זאת מידינו. כי אחד הנורא בהניגונים ואחד הממעט בניגוני' ובלבד שיכוין לבו לשמים. כי זהו עיקר תכלית התפילה כבוכר לנו בסדרי' הקודמים שעיקר התפיל' הוא הדיעה כמ"ש שגא' לי ידע שמי וכו'. ולא זו בלבד שמקבלין חזן שאינו יודע לכוין ולא יודע אף פי' המלות אף זו שהוא נער בשנים שמיד אחר נשואין שלו מקבלין אותו. שבודאי אין דעתו שלמה כ"כ עם הבורא. העלתה על דעתם לשלוח למלך ב"ו איש נער כזה כ"ש וק' לפני מו"ה הקב"ה וכל הדברים האלה גלוי' ומפורסמים לעיני כל ואין אית שם על לב לעורר ולתקן דברי' המקולקלי' האלה ולהסיר המכשלה העולה נוכח בית אל. בכן ע"ז גם כחוכר בחתי' ואלו נושא הסירות. לנטל הסרות מעליו והגיירות. עוד רע ומר המעשים אשר הם עושים כמה חזוני' בשבתות וי"ט. מאריכו ביותר בניגוני' הרבה ללא לורך אשר לא גוה ולא גור כן עושה בראשית כנודע מדברי רז"ל ומהפוסקי' שכולם רמזו רמז א' שבשבת וי"ט מאחרי' לבא לבכה"ב וממחר' לזאת

מז' הכנ ואם כוונת' משום חזי לבס וחזי לה' לא על תפלה לבד נאמרה כי ודאי יותר נאמרה על התור' כי לא נתנו שבתות וי"ט אלא ללמוד תורה כאשר כבר עלתה וזכרון דבר נכבד זה לפנינו בסדר הנהגת שו"ט עיון מש' עוד בהרבה מקומות גדולות עושים תיקוני' שלא לעשות ישיאין בשבת משום טורח הציבור שלא יאמרו היולרות ושלא להרבות בקריאת אנשי' לס' תהנה כוונותיה' רכוי' ומעשים' אינן רכויים כי תרתי לריעותא חדא מבטלין היולרות הנכבדי' והנה לחנם טרח בעל הפייטן לסדר' ע"פ סודות הרמים כיודע ל"ח. וגם מבטלי' הרבה ברכות ועניי' אמר שהיו באים מאנשי' הכופי' לקרות לס' ת' והשני' שהחזן אע"פ מאריך בניגוניו ומשלי' עיכוב זה שהיה לריך להיות ע"י מזה אזי הוא מעכב בזמר ורננה ללא לורך שודאי לאו למזה קא חשיב לפני הבורא ית'. והרבה יולאי' בזה שהסגתי מלכתוב והייתי פתני ושיר כי אטי תנא כרוחלא לקבץ הכל בפיו אבל כלל הדבר כל ש"ך וס' י"ז הירא והסדר את דבר ה' ודתו' לעולם ויכח את עמנו ויכוין מחשבתו לה'. וכל מה שזמור יתא בקול נעימתא באופן שיהא נעים טוב וישיר בעיני אלקים ואלים. כי ודאי דבר הגון הוא. וראוי ליתן שיר ושבח בזמירות ורננות לה' כמו שאמר דממע"ה ראש כל הזמורים הרכינו לאלקים עווינו. שאו וזמרסוכו'. אבל למען יומרך כבוד שזריך לומר בניגון של כבוד לה'. אז רוח הבריות אנשי ירא ה' נוחה הימנו. ובודאי שרוח המקום ג"כ נוחה הימנו. כי זהו תכלית הזמר וזה יכוין. וז"ל הזוכר פהסת ויחי קל"ה עמוד תקב"ג באמצע המאמר ויכל יעקב לזנות את בניו פתח"ש ואמר כהלי קולך בת גלים וגו' כהלי קולך האי קרא לכנ"י. איתנער דלאי משכחת ליה לקב"ה בקלא בשבא. וע"ד כהלי קולך מההוא אוליפנא כל דבעיא ליה לשבא לקב"ה בקלא בעיא ליה לשבא בקלא בעימות' דיערב לבחרי' דשמעין ליה ואי לאוליא יקום לארמא קלא. ת"ס. ליואי דאתיין מסטרא דא פתיב ומזן חמישים שנים ישוב מלכא העבודה וגומר. מ"ט בנין דהאי דרגא' ואי נמיך ולא אתערב לאודנין דשאר חבריי' כדון מעבירין ליה וכו'. ע"ש הרי מוס המאמר כשתעין דק שבכל עד עומקו תבין ג"ב קצת דבריו הקדומי' בהאיד ומה לריך הש"ך להזהר. ואך בזה אל תטעה לומר שמה שכתב הזוכר דיערב באודנין דחברייא תעלה בדעתך לומר הן הם החברי' אנשי' הסמוך אדם נמשל כהמות. דמנו כי לאלו. ודאי יערבו כל הניגוני' שבעול' אף אלו שאסרנו בהם כו' כי אין להם דעת להכחין בין עובד לרע. אבל דע שבכל מקום ת"ח נקראים חבירי' לאלו לרך שיערב קולך זהו דעת הרשבי' במאמרו ס"ל. ואם יודע לבין בכל התפילה טוב ומה נעים ואם לאו אזי עכ"פ באתי לסיורך שתלמדך מאים מקולב הברכת כתי' שאנו נזהרין במדינתנו לומר אחר התפילה י"ח. והוא אלקיני' ואלקי אבותינו וברכינו וכו'. כי מה מאוד הפליג והאמיר בזה

הזוכר

טהרת הקורש חלק שני

הזוהר חדש בפרשת נשא וז"ל וידבר ה' כה תברכו ת"ח כיון דע"ז סיים כלותא ואתא לברכא ברכתא דכהנא אינטרדך וודאי לכוונא ברעמתי' לבא לברכי' ליה לעמא קדישא די בעובדא ובמילולא קשיר קשורא דייקודא וישתכח דעל ידי מתברכין עילאין ותתאין וכדון בעי ליהס"ך למימר יבר כך ה' כלפי הויכיל וישמר"ך לסתכלא לסטרא דמיני' דיליה לאמשכא חוטא דחסד על עמא קדישא בקדמיתא ולבתר יאמר יא"ר ה' כלפי הויכיל פני"ו אלי"ך ויחנ"ך ויסתכל לסטרא דשמאלא דיליה ליחדא דימינא בגין דמקורא דברכתא מסטרא דימינא הוא וכדון כל סטרא דשמאלא אסתליק ולא הוינא נוקא כלל וכדון יש"ה פני"ו אלי"ך ויש"ס לך שלום ודא הוא כלותי' שלים ווי ליה למאן דאתי למסתי למארי כלבא רחיקא ולא ברעמתי' שלימתא כד"א ויפתחו כפיהו ובלטוסי יכובו לו ולבס לא ככוון עמו ודא הוא שליחא דליבורא דיסתכל בקדמיתא בסטרא דשמאלא דיליה בגין דיתעורר סטרא דרינא בקדמיתא ועל ידי' הווי פירודא ולא קישורא דידודא דלותא וברכתא תליא בדדיבורא ובמילולא דפומא כולא תלי' בעיקרא דעובדא ומאן דלא ידע עיקרא דעובדא לאו עבידתיה עובדא ואיפניס עובדא ומילולא לא אשכח אתר לשרייה ביה ברכתא ולאז אייה כלותא כלותא ואתפנס ההוא"ב כלעילא ונתא ווי לההוא ב"כ דפג' כלותיא פולחנא דמארי' עלי' כתיב כי תבואו לראות רמוס חזרי לא תסיפו הביאי וגומר לא אוכל און וערעה"כ זאיש אשר עיני שכל לו אף בלא מענה שלי יבין וישיביל כי מי יוכל להביד את מעשה עבודת ה' כי מורא הוא ויראה שאין רע יורד מלמעלה כ"א האדם בעלמו גורם חיללה הרע כנזכר במאמר הכ"ל ואיפנס עובדי' וכו' וכן בהיפך גורם הטוב כנזכר דעל ידי' מתברכין וכו' ואז ודאי יתן אל לבולחקור ולדרוש וללמוד ולשמור ולעשות ולכוון כראוי וככוון בעבודת האל ונכונכוזות זה ובאלליון גואל:

פרק יא חתונה
 דברתי אני עם לבי לאת' עמם זה הוא ראוי וככוון לחבר פה בזה הסדר כיגם המה ימי שמחה ומשתה של מלכה במוסס וחס אליו חתו"נה מילה פרו"ן הכן בר"מ צוה סיוס מסכתא וספ"ר ע"כ שמכתי לחברה למא דלעיל מזה בההגת איש עם אשתו ובניו שזכו עיקר השמחה של בני אדם וקרנתי שמחה לשמחה כי גם אלהן החביבין לאד' לשמוח בהם שמחה של מלכה ולא יתפרדו הפעמיים והבאהבים ומסעודת חזקת הבית שכוהנים לעשות לכתוב מן הלא חשתי כי כמעט אינה סעודת מלכה בלבי אמרתי ופרט בח"ל על ארץ שמהה הבית שלו היה בלא היה ואע"פ אין לנוע ממנה מכל וכל ופרט מי שבוהה בית המדרש ומחנכו או אפילו לעלמו רק מייחד ביה בית ללמוד ומייחד סוכה נאה ודאי מלכה לחנך בית בזה בשמחה ופעם התורה בתוך הסעודה בפרט ומראוי לומר לבעל הבית מזמור חזקת הבית וגומר וכפי הסדר שהזכרתי אותן דרך כלל בו' כן אפרשם בזה אחר זה בפרטורע וכן ראוי וככוון להם הסדר כאשר כל משכיל יבין ואיני מרדך לבאר בראיות:

מצינו
 בתורתנו הקדושה שהסכימו יחד מד"הד ומד"הר לאמר שלא טוב היות אדם לבדו כמה שכתוב ויאמר ה' אלקים לא טוב היות וגומר וכתוב בזוהר פרשת ויקרא דף ב' שלכן לא כתיב כי טוב בשני ע"ש ולכן כל אדם חייב להחזיר אחר אשה הגונה וראויה וזיתפלל שיזכה לראות ממנה בניס סיהיה לו עמידה וקיום עמה כי כן נדרש בגמ' בשבת ס"פ כי הוא אומר ויהי זו אשה הוא לזה ויעמוד זו בניס וזיתפלל שיזדמן לו הסי' בפעם הראשון בת זוגו ממש דלפעמים אירחי גברא מפני גברא עיין בזוהר פרשת ויקרא תקכ"ב ויוהר מעשית אלמנה כאשר הוהיר באריות הוהר במשפטים דמ"ו ויתפלל

הזוהר חדש בפרשת נשא וז"ל וידבר ה' כה תברכו ת"ח כיון דע"ז סיים כלותא ואתא לברכא ברכתא דכהנא אינטרדך וודאי לכוונא ברעמתי' לבא לברכי' ליה לעמא קדישא די בעובדא ובמילולא קשיר קשורא דייקודא וישתכח דעל ידי מתברכין עילאין ותתאין וכדון בעי ליהס"ך למימר יבר כך ה' כלפי הויכיל וישמר"ך לסתכלא לסטרא דמיני' דיליה לאמשכא חוטא דחסד על עמא קדישא בקדמיתא ולבתר יאמר יא"ר ה' כלפי הויכיל פני"ו אלי"ך ויחנ"ך ויסתכל לסטרא דשמאלא דיליה ליחדא דימינא בגין דמקורא דברכתא מסטרא דימינא הוא וכדון כל סטרא דשמאלא אסתליק ולא הוינא נוקא כלל וכדון יש"ה פני"ו אלי"ך ויש"ס לך שלום ודא הוא כלותי' שלים ווי ליה למאן דאתי למסתי למארי כלבא רחיקא ולא ברעמתי' שלימתא כד"א ויפתחו כפיהו ובלטוסי יכובו לו ולבס לא ככוון עמו ודא הוא שליחא דליבורא דיסתכל בקדמיתא בסטרא דשמאלא דיליה בגין דיתעורר סטרא דרינא בקדמיתא ועל ידי' הווי פירודא ולא קישורא דידודא דלותא וברכתא תליא בדדיבורא ובמילולא דפומא כולא תלי' בעיקרא דעובדא ומאן דלא ידע עיקרא דעובדא לאו עבידתיה עובדא ואיפניס עובדא ומילולא לא אשכח אתר לשרייה ביה ברכתא ולאז אייה כלותא כלותא ואתפנס ההוא"ב כלעילא ונתא ווי לההוא ב"כ דפג' כלותיא פולחנא דמארי' עלי' כתיב כי תבואו לראות רמוס חזרי לא תסיפו הביאי וגומר לא אוכל און וערעה"כ זאיש אשר עיני שכל לו אף בלא מענה שלי יבין וישיביל כי מי יוכל להביד את מעשה עבודת ה' כי מורא הוא ויראה שאין רע יורד מלמעלה כ"א האדם בעלמו גורם חיללה הרע כנזכר במאמר הכ"ל ואיפנס עובדי' וכו' וכן בהיפך גורם הטוב כנזכר דעל ידי' מתברכין וכו' ואז ודאי יתן אל לבולחקור ולדרוש וללמוד ולשמור ולעשות ולכוון כראוי וככוון בעבודת האל ונכונכוזות זה ובאלליון גואל:

ועתה
 אספר רק אקצר היריעה בענין ההגהת השמשים שרבים המה הולכי רכיל מגלה סודות הקהל וחופים לפעירי' בענין הגהת השמים והארנויות ולעניים נהפכים לזרים ואכזרי' והוא מהס בכל כפיות ונגישו' וגם אין ספק הגבה כחשד בעיניהם גם עושים עמו כעוב וישר בעיניה' אוכלים ושותים ומעדיות המעות שבידיה' וכשבאי' לחשוב להקהל יאסוך הגבי' מסלקין הקהל בויבותי' בנשאר' חייבי' ובמשכנוי הולאות' ובאמת לפעמים הולאה מרובה' אבל גם זה על ידם שאינן חסים על ממון של ישראל' ובידיה' מוסרי' ממון של ישראל בידיונים כדאי לאמת דבריה' בשארי חשבונות' בזה דרך כל שארי שקרני' כנועד' וגם אלון שמשים המעוררי' לכל בית ישראל לב"הכ גם אלון בעקבותיה' הלכו לחנוף לעשירי' ולעניים אינם מעוררין בבית' כלום' ולפעמי' מתללין שבת

טהרת הקודש

חלק שני

ט

ויתפלל שלא תמטלה הזוגותו עליו היפך דת תורתו וכו' הוא
 זכה שחייסם אינו חיים ואלוהין המלכה לשלמן כבירו
 שדר בעלי וכל שאשתו מוטלת עליו וי"א אף מי שיסורין
 מוטלין בגופו ואם האדם יודע שהיה בעסנית אליהם כה
 בלל וכלל כי כן הוזהר מוזהר בפי' תורה שאסור לחבר בכעסן
 ע"ש ד"פ ע"י ח' ואם באדם כעסן שהוא לפי שעה שכלל מן
 שירטה ירחיק את עצמו ויפרשו ממונו אע"פ אסור לחבר
 באשתו ק' ושהיה ארה אשר לא יוכל לשלחה כל ימיו כ"א המות
 יפריד בינו ובינה ע"כ ושאסור לו לחבר בכעסנית ואם אינו
 יודעו ומזכירם לא יגזר ואין לו עון בזה וכו' די לו בענינו
 שכל ימי חייו חייו אינו חיים ואע"פ לאחרא שגשגת אותה
 תהיה הכלה כמות שהיא אל תדור עמה בגבלה ואל תזילא עליה
 עלילות דברים חלילה כדי לגרסה כדוע מדברי חז"ל שהשיקר
 על שזתפו ומי שאין מחזר אבידה לבעליו והמלה לחבירו ע"מ
 ליטול ביתו או שדיהו והדר בגבלה עם אשתו והמוזילא עליה
 עלילות דברים בשביל לגרסה עליהם הכתוב אומר אני ה' חוקר
 לב וזכות כליות ואבב ארכנא עוד מלה דלוי בחקירות
 לב ובחכמת כליות שלא ידבר עם אשתו אפילו שיחה קלה כי
 ידעת מה שגדל על מגיד לאדם מה שיחיו והסוד בדבר מ"כ
 כי אותיות שם הוי"ו נמצא בכל דבור ודבור בהברותם כי השם
 בכל דיבור והמגיד לאדם מה שיחודו ל' :

לעולם

אל ידאג אדם על איוה שידוך הגעשה
 ונתפרד לאח"כ כי ודאי מלת ה' היתה
 זאת וז' ספר מסתרים סי' תקכ"א שאל
 ידאג אדם כשנעשה שידוך ויתפרדה החבילה אח"כ כי מלת ה'
 היתה זאת שלא להמית בתו וישא אחרת בגווה לו ע"ש
 ולא יעשה אדם ל"ב ילדינו ושואר יחד כי לא ילגמו וכן לא
 יעששתי חופת בשבת א' אפילו שני ב"א כי א' מהם יעני אוילך
 בגלותא' או ימות כן הוא בגווארת יודא הססיד זלה"ה
 והזהר מאשת איש עד מאד בגורמים דמעוות העשוקים עיין
 זה באריכות בסבא פרשת משפטים דג"א אפילו במדינות
 שגוהים ליקח ב' נשים שאין להם חרם רבינו גרשום אע"פ
 מה טוב למנוע כי א"א שימשו בו ויהרהר באחרת ואפשר
 שלזה כיוון הוזהר בפרשת ויחי דף קכ"ו ע"ש עקב אע"ה על אשר
 לקח ל' נשין ע"כ לא ברך לבניו רק משה איש האלקי ברך אותם
 וע"ש המשכיל יבין הדבר על בריו מלך עצמו כשיענין בך שכלו
 בענין משה ונתן זוגה היה בעולם ובאשר מדוייקים עבודת
 הקודש על אשר נכתב בתורה בני משה ואשתך ושני בנים בניה
 ולא בניו דל' :

ענין

חופה לחתן וכלה ושבע ברכות הוא זה כדלית'
 בזהר תרומה ונעשית את הקרשים למשכן עני
 שטים עומדים כתיב הכל עומדים וכתיב
 בתם שרפים עומדים מה להלן שרפים אף בני שרפים :

אליו קיימין בתיקוניו דכלה וסחרן סחרנא דחופה למשרי ביהו'
 חופה רוח עלאה בגוונא דכלה לתתא לאטריך (פי' מלכות
 לתקנא חופה למופאה בתקוני שפירו ליקרא דכלה אחרת) (פי'
 בינה) דאתיא למשרי תמן במדוד דכלה תתאה' ובגין יקרא
 דהיהא כלם עילאה אטריך למעבד חופה דשפירו בכל תקוני
 דשפירו לזמנא לכלה עילאה להיהא חדוה בגוונא דא בכל
 גזירו דברי לתתא אטריך לאתקנא כסא אחרת בשפירו למארי'
 דברי קיימא דאתי תמן (פי' יסוד) אף הכא בכל חופה אטריך
 תיקוני שפירו לחופה ליקרא דכלה סתם דהא דא בגוונא דרא
 קיימא דא סלקא בשבע ברכאן ודא סלקא בשבע ברכאן
 (פי' מן בינה עד מלכות הס שבע ספירות ודא הוא ז' ברכאן
 לפיכך כלם דלתתא לריך להיות דווקא בז' ברכות) וכד סלקא
 בשבע ברכאן כדון אקרי כלם (פי' כ"ל ה' בי מדת יעקב
 נקרא כל כמ"ש ויש לי כל וזו היא ת"ת ויוסף הוא יסוד
 נקרא ג"כ כ"כ בסוד אלה תולדות יעקב יוסף ומדת מלכות
 היא ה' אחרונה סוד העטרה וזו סוד כל ה' גוף וברית והעטר'
 והוא זיווג גמור) וע"ז אסור לשמשא בהו עד דלתלילת באינון
 שבע ברכאן בגוונא עילאה' אינון שבע ברכאן ירתא כלם
 מרוחא עילאה אתר דכל ברכאן נגדין מתמן (פי' בינה)
 שית ברכאן אינון דכלה אתברכא מינייהו ואת אמרת דאינון
 שבע אלא שביעאה איזה דקא מקיים כולא רוב ברכאן על
 היין דאיהו סטרא למחדי כלל על ההוא יין דאתגטיר בענבו
 תדיר ובג' כ' ברכה קדמאה דאינון שבע איהו רזא דיין (פי'
 הוא בינה) כי היא נקראת חמרא דמנטרא' ואיהו שבע מתתא
 לעילא ומלכות נקרא שבע מעילא לתתא ונקראת בת שבע
 בסוד ראוייה היתה בת שבע לדוד וכו' כי היא מתנו דל' והתי'
 ומי שחנכה ב' בדת' עיין סס ובדואי יהיה לזכות רוח ומטיב'
 נפש בסוד ז' ברכות עוד בפרשת תזריע דף מ"ד ע"ב פתח ר'
 אבא ואמר ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו וכו' אמאי
 פתח קרא הכי אלא הא אתמר דע"ל לא כתיב כי טוב בטי
 בגין דזמין אדם לאתפרשא וכתוב לא טוב היות האדם לבדו
 וכי לבדו הוה הא כתיב וזכר ונקבה בראש ותניגין אדם דו
 פרזופין אתברי ואת אמרת לא טוב היות האדם לבדו אלא
 דלא משתדל בגוקבי' ולא הוה ליה סמך לקבלים בגין דהוה
 בסטרוי והוה כחמדא תאחור וכדון הוה האדם לבדו אעשה לו
 עזר כגבדו מהו כגבדו לקביל אכפיו לאתדבקא דא ברא אנפין
 באכפיו מה עבד קב"ה נסר ליה ונטיל נוקבא מניה סה"ד ויקח
 אחת מלגעותיו מהו אחת דא נוקבא דליה ויביאה אל האדם
 אתקין לה ככלה ואייתי לה למיהוי לקביל אכפיו נהירין אנפין
 באכפיו ופעוד דהוה מתדבקא נוקבא בסטרוי הוה האדם לבדו
 לבתר סליקו תרין וקמו תלת (ס"א שית) כמדא ת"ת בשעתא
 דאתכנס (ס"א דלתתקנת) לבני אדם קב"ה בריך לון סה"ד
 ויברך אותם אלקים כחון דמברך לכלה בשבע ברכות
 ג א * I * 3 * מלאך

מהרת הקודש חלק שני

מכאן אולי נפא חתן וכלה כיון דאתברכו ב' ברכות אתדבוקו
 במדא כדונמא דלעילא וע"ד מאן דלתי לאתחברא באנתו
 דאחרא הא פגים ויונגא כב"כ כול עביד ב' רשויות לעילא דהיא
 זיווגא דכ"י ביה בקב"ה בלאחודו בזומא דליהו ברחמי ובזמא
 דליהו בדינא ת"ח מאן דמתחבר באנתו דאחרא באלו משקר
 ביה בקב"ה וכב"י וע"ד קב"ה לא יהיב ליה תשובה (פי' בשביל
 שהוא פגם בתשובה כי מדת מלכות נקראת תשובה בסוד תשוב
 ה' ובגין דליהו פגים בתשובה ששעה פירוד וע"ד לא יהיב ליה
 תשובה) ותשובה תלייא עד דיסתלק מעלמא הה"ד אס' יכופר
 העון הזה לכם עד תמותו ואימתי בשעתא דעאל בתשובה
 להסוא עלמא ואית ליה לקבלא עושא עכ"ה וא"כ מפאן
 אתה למד הענין של חופה וסוד השבע ברכות מהו עניינם
 וסודם:

מצוה

ליות שושבין לחתן וכלה אפילו גדול לקטן
 וגדול עם קטן כדאמרנו ל' בברכות וביאה
 אל האדם מלמד שנעשה שושבין הקב"ה
 לאדה"ר מכאן למד' תורה ד' אשיחור גדול עם קטן בשושבינית
 ואל ירע לו' ובאמת היא מזה גדולה וזר"ך להדר אחריהם
 ולהשתל בגופו ובמאודו וסודו כי שושבין הוא בסוד הכינה
 והוא מייחד ז' ו' ו' וכפרשת בלק בזה מאלא שיש לעבוד זמן ק"ש
 כדי להטפיל בנשואין דמתן וכלה' ובסידורו הארי ז' ל' כתוב
 שראוי לעשות ב' חופות א' לחתן וא' לכלה היא השכינה ואו
 בחי' ז' ונקרא חופה גם חופה רומן לזיווג ז' ו' ו' נקרא ו' של
 השם' ולא נתקנים הדמים שבנוקבא דם עמא ודם טהור
 והכה"כ פ"ס דג' פ"ח הרי חופה וד"ל' ומזהו לשמוע ברכות
 חתנים ולענות אמן אחריהם' וזר"ך ג' להדר אחר זה כי
 גדול העונה אמן כנווד' ואגב אודיעך מה שמלאתי כתוב בספר
 יסוד אמונה של הרב מהור"ר יוסף יעב"ץ טעם לשבח שגדול
 העונה אמן יותר מן המברך כי המברך מייחד את השם במלות
 רבות והעונה אמן במלה אחת ולו דומים תהלה מלות מועטות
 כנוודע ולכן יעדיף העונה על המברך ונאבדורה כתב טעם
 אחר ז' ל' שהבכרה עמלה היא כמושר שטר בלתי קיום והעונה
 אמן מקיים השטר:

הכתובה

שכתב לאשתו זר"ך לשמרה היטב כי
 ארו"ל אסור לאדם שישהה עם
 אשתו אפילו שעה אחד בלא כתובה
 וזהו הלכה כר' מאיר אע"פ דשליגי עליה רז' ל' שמתור לשהות
 אפילו ב' ו' שנים אין הלכה כמותם' והנה רוב העולם אינו
 נזהרין בזה בעי"ה יש מהם שלעולם כל ימי חייו אין לו שום
 כתובה עמה רק אחר שקוראין אותה תחת החופה אין מקב"ד
 עליה יותר' ויש משוגעים ונותנים למרחוק להטמינם ביד
 איזה קרוב או גואל וכאבד ממנו ואינו חושש ומנא כל ימיה בלא
 כתובה היפך הפסק הלכה הנ"ל ע"כ אל יקל אדם בדבר הזה

מצוה

לשמוח בשמחת חתן וכלה ולומר לפנייהם
 וכו' לשמוע זמר כי על פי האו ומרא לא
 נאמר אודנא דשמענא תעקר' זמרא
 בביתא חורבא בביתא כי היא של מזהו ובתנאי מהנשים
 ביחוד שלא יזמרו זמר של יביבל פה וכה"ד רק של שמחה
 המשמח אלקי' ואנשי' והעיקר שמחה שחיובי' אנשי' לשמוח
 החתן ידעת שהעיקר היא בתורה המשמח לב כנווד' ואס'
 אינו משמחין אותו כן אוי אינו בכלל סעודת מזהו כלל וראוי
 לכל ירא להרחיק משם כשרואה שהאנשים כולם אבירי לב
 רחוקי' מהתורה וגם אינון חסידין לשמוע ד"ת' זאל יאמר
 בלבו מה בכך כי כבר אמר החכם אהוב את השמחה ונשא את
 מה בכך' והוא זה בס"ח סי' כ"ח ע"ש ראוי להזהיר
 להמשרתים הנקראים סבנת על החתונה שלא ינהגו
 אכזריות עם הכלבים' בגרשם מן הבית כאשר ראיתי
 מהרה מהם שפספסין מים רותחין עליהם וזולת מכות מרדות
 וכן בכל סעודות בעולם ואפי' בביתו אינו נכון רק כתבתי
 כאן שזה כוונת ביותר על הסעודות גדולות חתנות כה"ג וז' ל'
 ס"ח סי' תר"ע כלב שאינו נושך בני אדם אס' יבנם בבית אס'
 חפץ יהיה לגרשו יגרשו בשבט קטן אבל לא יזרוק עליו מים
 רותחין או להכותו במקל גדול או לרחוק אותו דלת או לעזוב
 לא יתכן עכ"ל' ויהוה החתן לברך ברכת אשר צב וכו' וראוי
 שירגילה על פיו' אבל כולם מקילין בזה בעי"ה שלא דת'
 אין גם אחד משים זאת על לבו גם ביום בנייתו לחופה
 יאמר מזמור י"ט שבזכאמר והוא חתן וכו' מזמור מ"ה כמנהג
 הספרדים' ואפשר מפני שהוא נאמר על כבוד ת"ח שהם
 באים ומטיבים בתע"ט בשושים שממן כן יהיה החתן וכלה
 וגם מפני שנאמר בו בכות מלכ' וגו' שמעי בת וראוי וכו' וכל'
 הפסוקי' שייכם לחתן וכלה' למזין:

מילה

מילה

חלק שני

טהרת הקודש

אחר שזכה ליקח אשה ולהוליד ממנה בן
 ישתדל לטול אותו: כדת תורתו ביום
 השמיני יטול ללידתו ארו"ל על פסוק מי
 הקדימוני ואשלים: וגו' מי קילום לפני עד שלא נתתי בשמה
 בו' מי מל לפני עד שלא נתתי לו בן: וכו' ויש להקשות
 הלא אברהם מל את עצמו קודם שנתן לו הקב"ה בנו יצחק:
 ועל אדם אחרת לא קשה שאביו מלאותו: ויש לתרץ ע"פ הדחק
 שאברהם כולד מהול ה' או כפי שמבישע"י התשמיש נתמעך
 ערלתו רק שהטף דם ברית ואין זה קיום מילה כראוי: או
 שמה מפני שלא היה בשמיני כראוי כי אז ירצה דמו וכמבואר
 בבוהר בראשית ד"ע מ"ט סדרש שמה ע"פ ישרלו המים שרץ
 כפש ח' בהאי קרא ג' פקודין חד למלעי באורייתא: וב'
 פריה ורביה וב' מילה וכו' ע"ש: זהו דרך כלל: ואח"כ נדרש
 בפרוטרוט: כל א' מה"ט סג"ל: וזהו הנדרש על ענין המילה
 פקודא שביעשה למיבור ל"ח יומין לאעברא ומהאז דערלתא:
 בנין דהסיא ח' אידי דרגא תמינאה לכל דרגין (ר"ל מלכות
 דרגא תמינאה מבינה ואפשר לרמוז במלת לכל דרגין כי כל'
 גי' ה' הרומו לבינה: ולא קחשיב בת"ר וחס"מה לרוב ההעלם
 ואף שגם ב"ה כהמזה רק שמשם יאל הגלוי קאת) והסיא
 נפש דפרחה מבינה איצטריכא לאתחזאה קמה לתמני' ויומין
 כמה דאידי דרגא תמינאה ר"ל והסיא נפש וכו' האדם הכולד
 שמשם יולאים כל הנפשות ואומר נפש ולא לשון אחר כי היא
 כבוד נפ"ש דוד כאשר הועתך מזה כבר בהתפלה המועלה
 בשבת ע"ש: וגם כי כל אדם זוכה עכ"פ לנפש שהיא דרגא
 התחתונה כנודע נר"ן ח"י שגם ה' חלקי בשמה הרי נפש
 בראשונה: ע"כ אומר זה החלק ודאי לכל אדם) ובדין אתחוי
 דא' אידי נפש ח' נפש דהסיא ח' קדישא ולא מסטרא
 אחרת ודא' איסו ישרכו המים (ר"ל ולפרש דבריו בא' ובדין
 אתחוי דהאי לקריתא בשם נפש ח' כלומר נפש דהסיא ח'
 קדישא הכקראת נפש דוד ולא מסטרא אחרת כלומר לא מס"א
 דלא קדישא שאת זה לעמיתו והעשה אלוקים: כנודע ודא' אידי
 ישרכו המים היא דאיקרי מים היא המלכו"ת כנודע)
 ובספרא דהנוך אתרשימו מיא דורעא נפש ח' ודא' רשימי
 נפש ח' ודא' רשימו דאות יו"ד דאתרשים בבשרא קדישא מכל
 שאר רשימין דעלמא: ועוף יעופף על הארץ דא' אליהו דטאם
 כל עלמא בארבע טאסין למיהוי תמן בהסיא גזירא דקיימא
 קדישא ואצטריך לתקא לי' כורסי' ולאדכרא בפומי' דא' כורסי'
 דאליהו' ואי לאו לא שרי תמן (ועו' מוהבס בפ' לך לך) ויברא
 אלוקים את התניני' הגדולי' תרין אלין ערלה ופריעה גזירו
 דערלה ופריעה לא לבתר דאינון דבר ונוקבא: (ר"ל כד בור
 הערלה ופריעה לא לבתר אינון דבר ונוקבא חיבורא חדא אבל
 מל ולא פרע לא עשה כלום וזה מוכן מהתוספתא דפ' סכ"ל
 ו"ל תניין מל ולא פרע באלו לא מל בנין ד"ב דרגין אינון

מי"לה ופר' יעה: זכור ושמו"ר דז"ק וז"ק: זכור
 ונוקב"א: אות ברית דא' יוסף: וברית דא' רחל: ואצטריך
 לתברא לן: ונמה מחבר כן לך איסור גזירא ופריע: ומאן דבור
 ולא פרע כאילו עבד ביניהו פרודא ע"כ והמשיל יבין:)
 (וגם הס' בסוד ז"ה וז"ת דבר ונוקב"א דז"ק ועטר"ה) וזת
 כל נפש חמי' הרוששת דא' רשימו דלת קיימא קדישא דאיכו נפש
 ח' קדישא כדקאמרן: (ואפשר מלת כל דייקא שהוא יסוד'
 ודא' רשימו וה' רונו שמלת הרוששת הוא אותיות רשימ"ה
 א"ת דקיימא קדישא) אשר שרכו המים מיין עילאי אתמשכו
 לבנה אות רשימו דא' ובג"ר רשימין ישראל ברישמה קדישא
 ווכו לתתא בנונא דאינון רשימין לאשתמודעאן בין סטרא
 קדישא לסט"א דמסאבא ובישראל רשימין לאשתמודעאן בין
 קדישא דלשון לשאר עמין דאתיין מסטרא אחרת מסאבא כמה
 דאתמר: כמה דרשים לון הכי רשים בעירי ועופי דלהון
 לכעירי ועופין דשאר עמין זכאה חולקיסון עכ"ל המאמר:
 וממנו מוכן שביום השמיני עיקר המילה היא: וכו' לומר
 עוד טעם כנגלה שמה טוב שיעברו עליו ז' יום קודם הימולו:
 מהטעם שישו' שמות לזכ"ר: ר"ע' טמ"א' סכ"ן' שוכ"א'
 א"ב"ן' מכשו"ל ער"ל' פנו"י' ולקבל אלו שמהן ישב' כו' שמהן
 לגיהנס: ב"ר' סח"ת' דומ"ה טי' טה"ר'ן' שאלו' גלמו"ת'
 אר"ן' תחת' אות' ואחר שעברו עליו ז' ימים שהם בגד ימי ערל
 והטמא: או יעבור הערלה מנשרו ביום העבור שאז אין לו
 חלק יותר: וכבר ידעת הטעם שיעבור עליו שבת אחד:
 וכדי שיהא כלול מדיון ורחמים כי כן נרמז מיל"ה בסוף אותיות
 אלוקים' א"י' אל שגם כלולים דיון ורחמים: כך מלאתי:
 עוד בוהר וסודא בראשית פ' לך ופאין אינון ישראל דעבדין
 קרבנין לקב"ה דמקריבין כבייהו ל"ח יומין לקרבנא וכד
 אתגזירו עאלו בהאי חולקא טכא דקב"ה דכתיב ולדיק יסוד
 עולם: כיון דעאלו בהאי חולקא דזדיק אינון כולם גזדיקיס
 עכ"ל: והוסף הרק"טני וכשפורעין או נכנסו בדבית העליון
 הנקרא ח' עולמי': וכוונתו בזה שמו' ולא פרע: וכו' דקאמר
 בזה המאמר וכד אתגזרו ותו לא: ע"כ הוסף וכשפורעין
 וכו' ועו' בפעם' כיון דעאלו בהאי חולקא דזדיק וכו' ושינה
 הלשון טוב לשון זדיק: אלא הראשון רמוז על מילה: והשני
 על פריעה: וזהו דקאמר אינון כולם גזדיקיס כל' שניהם יחד
 בקראו זדיק' כלומ' דז"ק קב"ה' כנודע וק"ל: לאחר שנימול
 במילה ופריעה: אז בקרא אדם שלם כנודע: שלא בקרא
 אברהם אע"פ שגם עד שנימול שגאמ' ויהי' תמים: וכוונה כיון
 דאתגלי' יו"ד פומי' דלמה אתגלי' חסד עילאה והאי אמה חסד
 הוא דאקרי ותלי בהאי פומא דלמה ולא אקרי חסד עד דאתגלי'
 יו"ד דפומה דלמה: וכיון דאתגלי' יו"ד אקרי שלם ה"ה'
 התהלך לפני והי' תמים ממש: וגולה מעלת הכרית ממעלת
 התורה: כי ברית גי' תרי"ב ר"ל כנגד תרי"ג מלאי והאחד

מהרח הקודש חלק שני

בכר נתקיימה זו שהיא הכרית מילה ולא נשארו כ"א תרי"ב לקיים מה שבמורה שהיא גי' תרי"א הרי מעלת הכרית יותר ממעלת התורה וק"ל וע"כ אסור ללמוד תורה לבנו ועיי' אמה בזהר פ' אמור דמ' דבוזורה פ' יורא כבנו ו"ל תאלא אורייתא אקרי ברית וקב"ה אקרי ברית והאי רשימא סמך ישראל אקרי ברית וע"ד בלא אתקשר דא ברא ולא אתפרש דא מן דא (וכתמי סי' לדבר א"ק בכ"ר ר"ת א"ורייתא ישראל ק"ודשא ב"ה ב"רית"ק ולס"ר ומונים וזהו ולא אתפרש דא מן דא בכי"א"ק שהוא מספר אחדים עשריות מאות שלעול חוזר המספר מאלף לאלף וחוזר לעשרה ולאלף וק"ל) ושאל ר"י עס אורייתא וישראל שפיר קב"ה מ"ל דאקרי ברית (והשקא שפיר סי' א"ק) א"ל דכתיב ויוכר להם בריתו ע"כ עוד עס ובא חולקיהו דישאל דקב"ה אתרעי בכו מכל שאר עממין וכו' ובגין רמימותא דלי' עלייהו יב' לון כימוסין דקשוט ושאר שכינתא בינייהו מ"ט בגין דישאל רשימין בבשרייהו וכו' ובג"כ אילין דלא רשימין אסור לאתחברא בהו' ולאשתעשע בהו במילין במילין דקב"ה ואסור לאודעא להו מילין דאורייתא וכו' דכתיב תניכן אסור ללמוד תורה לבנו דכתי' לא עשה כן לכל בניו וכו' ובזהר פ' אחרימות דל"ב וכל מאן דלא התגזיר ויהיבין לי' אפי' אות זעיר דאורייתא באלו חרב עלמא ומשקך בשניא קדישא דקב"ה וסרה ממאחיבו ישראל איכן גוהרין בזה ולומדים מהם ומלמדים אותם ומתלפפים תורת אמת בשק"ר ועדיין אדבר בזה בסדר השעי בהודיו גדול א"ה' ובס"ח סי' תל"ג אמר שאסור אפי' להראות ס"ת לבנו' דהיינו שאין לפתוח לו הארון הקודש לראות הס"ת וכן אוסר להראות לו המת בקבר וכו' ע"ש שבין מזה כמה גדול עונשו של זה האיש המלמדו תורה אפי' אות א' הקדוש והטור שכוודאי קונה לו קטיגור אחד וכן על כל אות ואות קונה לו קטיגור כי גדול ענשו שמוסר התורה הקדושה ליד ערל ועמא שאין לו ברית מילה ואל יעשה להטיר לעלמו לישמעאל ללמדו בעבור שהוא נימול כי הלא אמרנו כי הותר במל ולא פרע וכו' ואע"פ זכה ישמעאל כמה זכות בעבור המילה עלמה כי אין הקב"ה מקפח שכר כל ברי' ועיי' מזה בפ' אמור בזהר דמ"ה עמו קע"ח ותראה כמה המליץ בעדו השר שלו ותדין בק"ו מה זכות יהיה לישראל הנימולין וגם נפרעין ולכן המוהל והפורע יכווין בכוונה עלומה בכלג' שמועה הן בברכה הן במועה עלמה שכמה יחודים נעשה ע"ז זה כתוב בס' הבריאה וז"ל ובפרט בכוונת שיעשה בעובדא דהיינו כל זרבי מילה והכרעה שהיא מילולה והכוונה שהיא במחשבה בודאי בזה יעשה רשע גדול למעלה ובודאי אותו הילך לא במהרה הוא חוטא' ובודאי הדם הוא נרשם למעלה צהיכל עלם השמים באותו הפורעירא באופן שימתקו הגבורות גבורות בני' הגבורות יסוד' ושליש הו"ד וכו' עיין עס ותראה

כפלאות כמה שמתן סימנים בעיני הדם שיכול המוהל שהוא בר אבהון ובר אוריין לראות בשעת חתיכתו ופריעתו כדמות אש כזללים על העטרה בהרף עין ומיד מתפסים והרבה סימנים כתב עס בעינין אותיות האלה ראה עס ותשמח לבך בראותך כפלאות תורתינו ומסימנים הללו כתב עס שהמוהל ככ"ל יכול להכיר מה יהיה משפט העדר ומעשיהו אם כראין האותיות ירוק או כוסע ללובן או גוון וזה או אש אדומה או תכלת ע"ש ומשיב כן חמש גוונין נגד חמש גבורות ושעי' כמתקין כו' ומכאן תבין כמה ראוי להדר אחר סנדקאות בעלי תורה ובעלי קבלה מה טוב ויושר שלא יעשה סנדק א' לשני בניו אלא א"כ מת הבן הראשון כי זה מזוואת ר' יהואל החסיד וזה"ש גס בזה יוהר מה שכתוב בס' חסידים סימן תק"ב שאין לשום שמות לבנים לפי הפרט כמו י"ד למספר נקרא דו"ד וכו"י כי לא יתקיימו עיין עס:

המומורים

השייכים לכך לומר ליום המילה המה י"ב על השמיני וכו' ובס"ה כתב בשם המגיד גם המומור קכ"ח ע"פ הסוד ע"ש בזהר פ' פרשת לך לך מוזכר שהאב והקהל יאמרו פסוק אשרי תבחר וגומר היינו האב יאמר ה' תיבות אשרי תבחר ותקרב ישכון חזירך והקהל עוניו וכו' ה' תיבות נשבעה בטוב ביתך קדוש היכליך והס כנגד עשרה חופות שיעשה הקב"ה ללדיקים בג"ע כמלא כשאינו אמר הפסוק הוא אפי' ברמי' מעשה חופות דומין קב"ה למיעבד לדיקיא וכו' עיין עס ובספר שאל' האריך קלת בעיניו וזה מובאר ע"ד הפסע מה השייכות לפסוק זה קודם המילה ע"ש ובסידורי האר"י כתב יו"ד תיבות ס כנגד יו"ד ספירות וכתב שיכווין האב בה' תיבות הראשונות כו' שר"ת הסג"ל עס הקדושה"ת כאשר זכרנו אותן בכמה מקומות מהתפילה והעונים יכוונו כ"שבעה בטוב ר"ת ב"ן והא סוד עס ב"ן ויתר סודות של מילה ופריעה ע"ש והכלל מ"ל י"ה פ"רע י"ה כ"י י"א ו"אורות שהסג"ל עס הכולל ועיין עוד מעניני מילה ברכשי פרשת לך לך ובספר ברית מנחה בסוף ניקוד הג' כתב וז"ל ומכאן אבא לך ראייה שהכרית סומך המרכבה ושם חכם לא הגיע לסודו של אלו הד' תיבות שהס' ו"נכרי ו"נאמ"ע דל' השקוד'ת מאורות ככללות בד' תיבות הד' פנות המרכבה על תכונתם ומיין של ארבע תיבות אלו הם מזות מילה ר"ת שלהם וימ"ל וכו' ע"ש ואני הקטן אודיעך עוד דבר שזכרנו אותו בכמה מקומות בעיני כי אתה שומע תפילות כל פה רומזו על ישראל הנימולים וזה כדמו בתבית פ"ה שהוא גי' מיל"ה וראוי לשום לב על זה הרמז עס' כדמו למיל"ה בגי' והמרה ליתן טעם לשבח הרי זה משובח ולפענ"ד נראה שזה רומז ענין גדול שפ"ה הוא"ה שניסם כאשר לדבר א' מתכוונים בסוד ברית הלשון וברית המעור שזה מרביע בין העליונים בסוד

פרק יב

הד' עת וזה מכרע בתחתיים סוד יס'וד וכמו שהכל ביד
הלשון החיים והמות ככודע' כן הכל ביד הא' מה שהא' דוגמת
הלשון' ר"ל כשמומר האדם הכרית קדישא כדקא יאות אזי
גורם חיים ומקיים העולם' כד' א"ל לא בריתי וכו' וכשאינו
מקיים כדקא יאות חלילה גורם מיתה וביטול העולם' ככודע
מענין דור הניבול שהשחיתו ורעם ומה היה בסופס' ואתקשה
לך עוד מה הדוגמא דפה לאמה שפאן אמרתי על הלשון ולא על
הפה' וכאן אמרתי על האמה ממש כשתענין אוי הס ממש דומים
זה לזה' שכמו שבה הלשון בתוכו והדיבור יולא דרך הפה הרי
פה ולשון יחד' כן אמה שהיא דוגמת הלשון' והזרע יולא
דרך הנקב שנקרא בוזה פומי' דלמה' ולכמו שהלשון א"ל לו
לדבר כשיסתום הפה' כן האמה א"ל להוציא הרע בלתי הנקב
שהוא הפה' ומלת פ"ה לכדורומו ענין גדול שהפ"ה והה"י
דומים זה לזה בחיתוך הלשון ובמילואס' עו"ה' שאין לך אות
באלפ"א בתי"א שתאמר אותו כמו הפ"ה והה"י' כלומר שא"ל
לומר לאל"ף אי אלא אל"ף במילואו' שאס' תאמר אי בלתי
מילואו איכני' יודע אס הוא אות אל"ף או עיי"ן' וגם' שאין
דרכו לומר כן להתינוק שמתחיל ללמוד רק שהרב מוכרח לו לומר
זה אל"ף והה"י תמוז גימ' ל' וכן כל האותיות עו"ה' הוכרח
לומר במילוי אותיות בחיתוך הדיבור משא"כ פ"ה וה"ה כשאומר
פ"ה וה"ה כרי כאן גם מילואו תיכוף ואינו יוכר' המילוי
"כלל" וגם האות עצמו כאמר בקל מאד היינו ההא יולא בקל
מה גרון שהוא מולאו' והפה יולא בקל מהשפתיים' שהם מולאו
וגם מילואס דומה זה לזה' שזה נתמלא באותיות א"ה' וכן זה'
וזה רומז על היחוד הנעשה ע"י זיווג כשר איש ואשה שכשזכו
שכינה שרויה ביניהם היינו שם י"ה ביניהם ככודע ואס לאו
בשאר א' שעדיין גם במילת איש האל"ף היא מוסד להי' שהיא
מומתק דין שגרמו באות שר"ן שהוא מילוי אלקיים' ככודע'
וסוד א"ה שאמרנו שהוא מילוי פ"ה וה"ה הוא ממש סוד אהי' כי
הוא השורש מאהי' שה"ה שניה כפול כמו בהי' שהעיקר הוא יה"ו
ככודע' וגם הוא מרמז ממש ליחוד המילוי הזה שהוא א"ה בפ"ה
זה"ה כו' שר"ל יו"ד וה"ה א"ה רומז ל"ב און"א שסם נעשו
חד וזה רומז האל"ף ד"ל כלומר אחד י"ה כלומר שניהם בחיבורא
חד' וכ' נעשה ע"י גיטרת המילא כראוי והזיווג הכשר והראוי
שמקדשין עצמם בשעת תשמיש גורמים שר"ה שורה ביניהם כו'
ודילומבין' וכזה גיין לזרזק בעפר הערלה הגזורה ע"ש הפסוק
בשם עפר לחמו' וענין מזה ד"מ ב' בזה פרשת לך לך דף ס"ב
ע' רמ"ז' ואנבאודיעך מה שמלאתי כתוב נאה ע"פ מי מזה
עפר יעקב ר"ל מי מנה אותם המלות שעושים בני יעקב בעודם
בגופם שסם עפ"ר בעו"הו אבל לאחר מותם שהרוח תשוב אל
אלקים שאז הוא נעשה חפשי מן המכות' אבל הרבה נדרש על
פסוק זה' לריד האדם לשמוח כשעושה הסעודה של ב"מ משום
למדקב בשכינה' ענין מזה בזהר פ' יקרא דף ו':

ענין יולדת' כאשר אמנו עוסקין
בענין נשואין ולידת האדם והכל תלוי
בכת זוגו היא אשתו אשר זכה' בה'
ראוי לדבר קצת גם מההגהה וסדר טבילתה ואחר ימי נידותה'
וכפרט אחר ימי לידתה' לכן לא לבת כאשר אלקים חנן אותה
ואודיעך קודם מה שכתוב בס"ס' תקי"ט ו"ל' שלא ירחיק
אדם עני' מאשתו מלשמש כדי שלא יולדה ממנה שלא יהיה לו
במה לפרנס הבנים כי זה האיש ממוחזרי אמנה כי הקב"ה מכין
מוזן לכל ברייתו וכו' ע"ש גם בס' תק"ך מזה וגם היא לא
תמנע מלטבול עד שיתן לה בעלה דבר מה במתנה ואין לו'
ואפילו יש לו אסור לעשות כן' וז"ל ס"ס' תק"ך האיש המשיא
בתולדה עליה שלא תעבור זמן טבילתה ושלא תאמר לבעלה
לא אטבול עד שתתן לי כך וכך מעות או אותו חפץ שאין בנייהם
טובים כשעושים כן' אבל כששניהם מתכוונים לש"א או יהיה
הבנים טובים ולדיקים וכשזכה שנתעברה ממנו והגיע חדש
התשיעי אזי כתב בס"ס' שכל ע"ש כו' בחדש יומין מים קמין כדי
כשתלך אפילו בשבת יהיו מוכנים המים ולא יחללו שבת עיין
שם בסיומן תת"ח' ובס' תש"ז כתב שמה טוב שיתפלל
האדם מהגיע חדש התשיעי כשאתרו מעוברת שלא תלך בשבת
שלא יטור כולחלל שבתו כו' ע"ש' לאחר לידתה היינו כשהוליד
בן אוי טבילתה ביום מ"א' והסי' לדבר רוב בני"ס אחר אחי
הא"ס' ואחר שהולידה קיבזה אזי זמן טבילתה ביום פ"א
והסי' פל בגמ' ד' תל"ד' שגרמה חוה לנחש' ע"י עושה ג"כ
שאחר נקבה לא תערה כל' אחר יומים פ"א שסם מנין בגמ' ד'
והמנהג הפשוט הוא בין הנשי' הסכנות שאחר בן טובלות לשעה
שבעות' ואחר בתי י"ב כפל' ויש נשים שמוצער את בעליהן
ומוסיפים בזמנים הס' לאווי להם כאשר זכרנומה במקום אחר
גם בפשט טבילתה בימי נדוטה שכל השנה שאסור להוסיף
אפי' יום א' או לגרוע כילכל דבר יש סוד נפלא' וכאשר תבין
קצת ממה שכתוב בשל"ה פ' בא בתורה אור שלו' שהאשה דוגמת
הלבנה אינה נתמלא פנימה' אלא מ"ז עד ט"ו' וכן האשה
שבעה ימי נדוטה עד ז' וז' ומי טהרה עד ט"ו' הלבנה נמנית
לחדש שהוא למ"ד יום' וכן האשה סתם וסתם נמלמ"ד ללמ"ד
ע"כ ואין להוסיף ואין לגרוע' כשהגיע זמן טבילתה תהא
בזהרה בחתיכת הלפרנים וגם קצת שערותיה כדמוכה בזהרה
פרשת אחרי מות ע"ש וערובה לגנוז היסב' ובבואה מטבילתה
תשרוף את הכל באש לקיים להבה תלהט רשעים' וכתוב בס"ל
טעם נכון למה אחר הטבילה אדרבה הי' מהראוי' לבער אותן
כוחות העומאה הם הזיפרנים והשערות שנדלו בימי טומאתה
קודם הטבילה' אלא לפי שאין קטיגור נעשה סניגור' שהאשה
קודם הטבילה עדיין שורים עליה החילונים ועומאתה בשוליה
ואז אין לה עוד כח לשלוט בהם ולשורפם אבל אחר הטבילה שפיר
ע"ש ולי נראה הטעם פשוט משום לא תחסום שור בדישו לחתוך
ולשרוף

שכחוק יד כלומר שהוא בארבעה עשר וזהו התפילין מניחין
 ביד כנגד הלב שיהיה קבוע בלבו ובין ענין קרי ביה עיוניך
 שהוא מקום המוח התינוק רופס ועם המחשבה וכופל בהזכרתו
 בפרשת שליש וקשרתם לאות על ידיך ובומר וימשלש בפי רביעי
 וקשרתם ובומר כל זה כדי לעורר לבו של הבן שילך בדרכי ה'
 מהיום שהוא והלאה ביתר עז במקדש ומאו' יחזיק במנהגים
 אחרות קדושות וטהרות יורוק מעליו ומעשה הכערות
 והכחרות גס כל דע"פ זה שזכרנו ראוי לשיאמר גם המזמור
 ע"ח המדבר מענין יציאת מצרים וכאשר זכרנו בפיון הבן
 וגם רמוז קלת בסוף המזמור בססוק ויבחר כדוד עבדו ויקחו
 ענין זה שכתוב בוחר כו' שזכרנו על פסוק אמר אלי וגומר כד
 מטא דוד ל"ג ענין וכו' והוא ויבחר כדוד עבדו כלומר כשיעשה
 עבדו ממש ואין שום חלק לם"א או ויקחו כבד את בני וקרא
 אותי ובני אתה ובומר ומאין לקחוהו ומובלאות לאן מהלאן
 השפל הרומו על כוחות הטומאה שמלך הערלה ובחר לו
 להיות לעם סגולה כן במהרה ויזליחו מהגלות ויקרב שנת
 הבואה אמן כן יהי רצון אם"כ:

פרק טו

סיום מסכת וספר כתוב בס"ה
 ששעושים סיום הן בתורה שכתב הן
 בתורה שבע"פ יש לקרות בספ' מלכים
 וכו' עד ויעש משתה לכל עבדיו וע"ש טעמו וגם כתב שיאמר
 מזמור תמניא אפי שהא שייך הרבה לתורה וענין שעושין
 סעודה בגמרה של תורה ג"כ הובא עס דלמר אביי תיתי לי
 דכד סייס כורבא מרבנן מסכתות עבידנא יומא טבא לרבנן
 נמלא שקרא אותי בשם י"ט וע"כ ראיתי להרבא ג"כ בסדר
 שבתות וי"ט כאשר הודעתין לעיל ויש לשמוח בזו הסעודה
 ועיקר השמחה שזכרנו שהיא שמתת התורה שאומרים בתוך
 הסעודה שאז השלח לפני ה' כדודע ובאשר זכרה גם אנכי
 בעזרת השם סיימתי וגמרתני זה הסדר הנכבד שבתות וי"ט
 והדברים השמחה ג"כ אלכלס חברתי בזה הסדר החנוה
 מילה פדיון הבן בר מצוה סיום מסכת סדרתי
 ע"כ מהראוי להודות ולהלל לה' אמרתי על העבר ועל
 העתיד להסתפל ותהלה ותפלה יחד ליסד ולמלל וכבר
 הודעתין החילוק בין התהילה והתפילה שזה להלל על העבר
 וזה להסתפל על העתיד וע"כ בכלן שאלה השמחה סדרים
 גמרתני בעז"ה"ש" ויתעלה על זה אתן לו שבת והודי ותהלה
 ועוד ידי נטוי"הם יבזור השם בחיים לסדר סדר הששי הנקבת
 בני אדם על זה בלתי לפניו בתפילה וכדומה לזה כל האדם
 המסיים איהו מסכת או ספר שבדואי אין קץ ותכלית כל
 התורה והמגות פי לכל תכלה ראיתי קץ וגו' ע"כ גם אליו
 יהי שייך להלל ולהסתפל זו התהלה והתפלה אשר בעזרת
 הש"י אסדר ע"פ ר"ת של תיבות סיום בראשי הסדרות ובראש
 סדרו הא"ב יחוד ואסדר אותה של חמש חמש תיבות כל גיוען

נגד חמשה חומשי תורה ונגד הפסוקים השייכים על
 התורה שהם כולם של חמש הכדורים בזהוה תרומה דל"ג עמו'
 רמ"ג ע"ש והם אלו תורת ה' תמימה וגו' עדות ה' וגו'
 סיקודי ה' וגו' מלות ה' וגו' ובסוף כל חרוז גיוען של
 ג' תיבות נגד אנ"ך ונגד מקרא משנה תלמודי ונגד
 ישראל המקיימים התורה והם שלשה להנים ליום ישראלים
 וישמרו השם ויזילם עד ביאת הגואלים סימן טוב י"בא לרוב
 ומול טוב מ"הרה בקרוב לי ה' שואל ולכל ישראל
 שכתב יקתיאל הוה וממלל:

סלה

אהלל לקדוש בכל קדושה טובני לעסוק בתורתו
 אשר מחומשה אונה ופירושה כזה לנו משה
 שקבל התורה ומה שעתיד תחדשה עד ביאת הגואל סי'
 טוביבא לרוב ומול טוב מהרה בקרוב הוה וממלל:
יחיד הוא שמו גדול וכורא ברוך הוא ושמו שזכני בתורה
 קדושה וטהרה היא מהולל ומפארה מסניקבלה
 משה וליהושע מרסה וממנו לכל ישראל סי' טוב וכו' הוה
 וממלל:

ומי שלגמור את זה עורני הוא ברחמינו עוד ללמוד
 יזכני ומאתו דעה בינה והשלל יחכני ומידו
 המלאה והפתחה בכבוד יפרנסני ולכל שללמוד הוא לסימן
 טוב וכו' הוה וממלל:

מזמרים ישלח השם ברחמינו הישועה לעסוק בתורתו בכל
 עת ושעה ושלא לבטל להעוסקים שום רעה
 ושיהי' פרנסת בני ביתו ממלאה כה עתירת השואל סימן
 טוביבא לרוב ומ"ט מהרה בקרוב לי השואל וכו':

הגה זה קול לדודי בשני חרוזי הראשונה לתהילה ובשניים
 האחרונים לתפילה הוא ברחמינו יקבלה ויעלה
 אותה למעלה למעלה שיעשה פרי טוב לאנשי השם ועליו
 תפארת ותהלה המה העוסקים בתורת ה' יומם וליילה ובתוכם
 יזכור ה' לעוהב גם אותי הפועל בזו המלאכה הקדושה לשם
 אל כדורא עליהם אמן כן יהי רצון:

והנני מודיעך שמנעתי מאד מאד לכתוב איהו תפלה או
 תמנה וכל מה שכתבתי הוא רק על פי הכרח כגון
 בשבת התפילה המעולה שהיתה כוונתי בזה לכלול בה כלל כל
 חכמת הקבלה וענין תוכנות של הספירות שיהי' בפי כל
 מורגל והוא כמו שאדם לומד ושונה ואז חוזר חוזר ואל
 תלמוד לב"ע לז"ר וזו התהילה הכל"ג גם כן לכבוד ה'
 ולכבוד התורה ולטובת לומדים שה' יהי' בעדתם
 ויומין להם במילוי ברוח פרנסתם סדרתי להם באיהו אופן
 יהי' שאלתם וגם סדר בקשתם וכן בזולתם כולם הכרחי
 ולא להרבות בתפילות כאשר ראיתי מהרבה בעלי לשון
 מדברת גדולות שזמון חמשת אלפים ת"ח למספריו ולמנו
 לשוכינו לומר קינות וע"כ כל איש אשר לופ לאשון מדבר
 תפילות

טהרת הקודש חלק שני

העדים דהוא פטור ולפיכך הוא עיקר הווידוי בליה קודם
שכיבה היינו בשעת שמפקיד פקדונו ביד בעל הפיקדון שאמר
בידך אפקיד רוחי והעדות נתבעין לב' דהם הידים וכמו שאמ'ר
התנא החכמי מיקף והפקנס פתוחה והיד כותפת ולפיכך יעשה
חשבון עם נשמתו קודם שכיבתו היינו ערס שיבוא העדים
למעלה לחתום כמו שאמר הפייטן ויד כל אדם יחתום בו והו
הוא עיקר תועלת הוידוי וזה הוא המנהג של ישראל שהיא
תורה בהכאת אגרוף על לבו בשעה שאומר הוידוי וזראה
בעיני המון כשחוק כי מה ראה הלב לבסול הספאה יותר
משאר האיברים אלא הוא הדבר אשר דברנו כדלית בנמרע עיני
וליבא תרין סירסורי דעבירה אינון כי העין רואה והלב חומד
וגומר וכמו שהמזוה אינו נקראת אלא על מי שגומר כך העביר'
אינו נקראת אלא על מי שגומר אותה ועליו החיוב וכמו כן
במלאכת שבת שהאחרון לעולם חייב וגם לענין חיוב מיתה
במפירת גומו' שגם האחרון חייב דהיינו המשלי' לגומו' וכל חייבי
מיתות היה בקור' העדים תחלה כמש"ה יד העדים תהיה בנ
בראשונה להמיתו והיד היא העדות כדלעיל ולפיכך ההכאה
היא מן הידים על הלב היינו מן הידים שהן העדים והו שאמר
יד העדים יד העדים דייקא' ואבב אינן לפניך מאמר א'
מהוהר פרשת אמור בתוספתא וז'ל' בחודש השביעי באחד
לחדש פיקודא דא לתקוע שופר בר' ה' והוא יומא דדינא לעלמא
כמה דאוקימנא והא אוקמוהו דכתיב תקעו בחדש שופר בכסה
ליום חגיבו והא אתמר דהא איהו יומא דסיירא אתכסי ביה
וקאים עלמא דדינא' בנין דההוא חפי וכסי ואנעל פתחא
על מלכא אתר' דדינא שריא למתבע דינא על עלמא ואיתמא
איך אתייסה ליה רשות לההוא מקטרג לחפאה ולמתבע דינא
אלא ודאי בידא דההוא מקטרגא שוי קב"ה למתבע דינא על כל
עלמא ושוי ליה יומא ידיעא למתבע קמיה כל דינין דעלמא דהא
קב"ה עבד ליה ושוי ליה קמיה למיהו דמילו דקב"ה סלקא
ושריא על כלל' ורזא דא והאלהים עשה שיראו מלפניו ודאי
עשה (פי' כי אלהים דייקא שריא מד'הר עשה להאי מקטרגא
למתבע דינא כדלעיל) עשה להאי מקטרגא ואחקין ליה קמיה
למיהו סייפא שנגא על כל על עלמא' וכל דא בנין דידחלון
קמיה קב"ה כלל' ודא הוא סכנירא דתבע חובי בני עלמא
ותבע דינא ותפע בני נשא וקטילי לון ואלקין לון כמה דנפיק :
מן דינא' כגונא דא ההוא
וזהו שמדייק לשונו העבור
וקטיל לון ואלקין לון ולא אמר
להסיד ואלקין לון וקטיל לון
אלא הן הן הדברים שזכרנו
לעיל דהקטילי ויהו ע"י
ההכאה וליקוי בוודאי שהא
מודה ועובב וירוחם ומה
שהסכנירא

תפילות ותחינות עד שיסן מפני חדש מוציאם ושכל התפילו'
ותחינות מסדרו לנו אנשי כנסת הגדולה ויתר בעלי תלמוד
כגון ר' אליעזר בן ערך ור' חנניאל בן הקנה וזולתם כמעט
אינם נמצאים שמפני חידושי התחינות הזכרנו לפנות
הישיבות ולאזרות אחרות נעמנות ומסופק אני אם בעיני
שזון מעלה יתכנו הדברים האלה וע"כ אתם אהבי ורעי
איענכם ויהי אלקים עימכם אם יש לכם זמן כ"כ אחזו
בהישיבות וגם מהחדשות ידכם אל תנח' ומאפס הפנאי גם
בהישיבות לבא יותר מדאי כי רמנא לבא בעי שיהי' כראוי
וכדאי' ואז אל שדי יאמר לזרותינו די במהרה בימינו בוודאי
אמן כן יהי רצון :

פרק יו כבר

מלתי על לשוני אמירה
בהקדמתי שאמר בהגת
הג"ל יהיה נגררים כמה
וכמה עניינים הכרחיים אשר כגון דא זריבין אנו למודעי
לבינו ובני בנינו עד דור דור ולמען לא יחסר כל משאלות
איש ואיש בזה הספר הן בהנהגות והן בקצת כוונות התפילות
והן בקצת דקדוקי תיבות ואותיות והן בקצת תשובות על
חטאיו כאשר קצת כתבתי לך במדרים הקדמונים ועתה
השאר עניינים אכלול הכל בזה הפרק הגדול שכללם וזכר
לטוב כי יפה כיון הרב הגדול בעל ספר ברית אברהם זלה"ה
שפורט כמעט כל החטאים אבות ותולדות בהוידוי הגדול שלו
וכאשר ראועיני חכמי הדור שגודל תועלת יגיע לאדם מהוידוי
הגדול הוה שכל אדם יוכל למצוא בו את כל המעשה אשר נעשה
תחת השמש מעוב ועד רע בלא תורח רב וידע להזהר להרחיק
מהרע ולהדבק בהטוב או ליוון להמדיפסים לדפוס הוידוי
הג"ל בחיבור קטן וקראוהו בשם תחינות וגם וידים וזה
לשון ההקדמה בחיבור הג"ל יען ראינו שיעקר התשובה היא
הוידוי כמש"ה והתוודאת חטאתם ותניאר ר' יהודא אומר
שגריך לפרט החטא ענמה והאשמנו שבסודורים הוא דרך כלל
ולא פרט' כן ראינו להדפיס את אשמנו מן ספר ברית אברהם
שהוא מפרט כמעט כל החטאים אבות ותולדות' אכן החטא
שידע בוודאי גמור שלא עשה אל יתורה עליו עכ"ל' ולכן
גם אנכי בעקבותיהם הלכתי לחשוו בשתי ידים הוידוי הג"ל
ולפרט בו עוד יותר בפרט כל חטא וקטא וישמענו אלי רודפי
דרך מבקשי' ויהי' להם לבחור רוח ולמשיב' נפש ותוכח'
ונערה יהיה אל רשעי הדור ובראותם כל הדברים האלה אולי
גם המה ישבו ויגבירו שכל על החומר ויהי וגם המה כאחד
הטובים שבדור :
ואתא לידן לשון ההקדמה דלעיל שכתבנו
שיעקר התשובה היא הוידוי כמש"ה
והתוודאת חטאתם ועיקר הטעם הוא
של הוידוי שהוא דבר גדול משום דהוה מודה בקסם ואח"כ באו

והואיל

טהרת הקודש

חלק שני

המסמירא יעשה לו מוטב
 מעשה הוא לעצמו היינו יד
 העד להסירור הכ"ל שהוא
 הלב ומן השמים ירחמנו
 (וא"ל מהאי שמעא אין עד
 בעשה דיין כי ב"ד למטה
 כב"ד שלמעלה ומה למעלה
 אע"כ דאתגלי כולה קמי קב"ה
 אע"כ לא עבד כלום אלא
 בדרכה"כ אין עד בעשה דיין
 אלא בעדות אחרות ככ"ל)
 ומטעם זה הלכנה אחפיה
 כדי שלא יקוים ע"פ שנים
 עדים יקום הדבר היינו חמה

ולכנה וזהו טעמה הקב"ה לטובת ישראל שיכלו בדימוס
 ויבין ע"ז הפסוק תקעו כחדש שופר בכסא ליום חגיגו כי חוק
 לישראל ומשפט לאלקי יעקב כי אי' במרמא דר"ה טעם
 לתקיעת השופר כדי לערעב השטן ולהמתיק הדיני' וההמתקה
 הוא וזה פ' ר' כי אלקים דיווין הוא' ואלקים דאחורים
 הוא ר' ואלקים פשוט הוא פ' ו' וזהו סוד המיתוק ש"פ ר'
 בכודע לי"ח' וא"כ לפ"י בשמעו דברי האלה והתכרך בלבבו
 לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך חדא משום
 השופר הוא לערעב ולהמתיק כל הדינים ועוד דהא סוהרא
 אחתפיה כדי שלא יקוויים ע"פ שנים עדים יקום הדבר וא"כ
 בודאי יכלו בדימוס ולפיכך מתרץ הכתוב ואומר כי חוק זה
 הוא לישראל כי החוק הזה עשה הקב"ה בזמן שהם במדרגת
 ישראל כשהם טובים אפ"ה אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב
 וכו' ולמדרגת מדת ישראל עשה הקב"ה החוק הזה כדי לערעב
 ולהמתיק שלא לקטרג וגם כיוסו הלכנה בשביל הטעם הכ"ל
 אבל משפט הוא לאלהי יעקב כשהם במדרגת יעקב ע"ש עקב
 דמיו חזי משפט הוא ודאי כלעיל במאמר הוהד
 הכ"ל:

לדיק ורע לו כי אחרתיו יש לדיקום אשר מניע
 אליהם כמעשה הרשעים וזא רוא לדיק דאערע ליה
 כמעשה הרשעים לאודאיהו
 רשע וכן רשע דא אדם והכל
 דדא חב במחשבה ועבודתא
 ודא חב במחשבה ועבודתא
 במחשבה איהי עליה אתמר
 וינסו אותי זה עשר פעמים
 ובג"ד כד אחא אדם בגילגול
 באברה' אתגסוביה ב' נסיוין
 ובגין דחב כמעשה כד
 אתגבלג ב' יחזק נתנס' כמעש'
 באברהם נתנסה במחשבה
 וביחזק כמעשה יעקב כליל
 מתרוייהו מסטר דיחזק קרא
 ליה יעקב מסטר למחשבה
 דהוא אברהם דתמן מחשבה
 קרא ליה ישראל ובג' ישראל
 עלה במחשבה א"ל מ"ל
 לאברהם תמן מחשבה א"ל
 לאו למיגא אוקמו מארי
 מתניתין הרועה להחבי ידרי'
 דאיסי חכמה ואיסי מחשבה
 באברהם אתלבן אדם
 וביחזק אנטרף ורוא דמלש
 מרף לכסף דא אברהם
 וכור לזכב דא יחזק ובזמן
 לבותה דא יעקב עב"ה:

עוד
 וזהו טעמה הקב"ה לטובת ישראל שיכלו בדימוס
 ויבין ע"ז הפסוק תקעו כחדש שופר בכסא ליום חגיגו כי חוק
 לישראל ומשפט לאלקי יעקב כי אי' במרמא דר"ה טעם
 לתקיעת השופר כדי לערעב השטן ולהמתיק הדיני' וההמתקה
 הוא וזה פ' ר' כי אלקים דיווין הוא' ואלקים דאחורים
 הוא ר' ואלקים פשוט הוא פ' ו' וזהו סוד המיתוק ש"פ ר'
 בכודע לי"ח' וא"כ לפ"י בשמעו דברי האלה והתכרך בלבבו
 לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך חדא משום
 השופר הוא לערעב ולהמתיק כל הדינים ועוד דהא סוהרא
 אחתפיה כדי שלא יקוויים ע"פ שנים עדים יקום הדבר וא"כ
 בודאי יכלו בדימוס ולפיכך מתרץ הכתוב ואומר כי חוק זה
 הוא לישראל כי החוק הזה עשה הקב"ה בזמן שהם במדרגת
 ישראל כשהם טובים אפ"ה אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב
 וכו' ולמדרגת מדת ישראל עשה הקב"ה החוק הזה כדי לערעב
 ולהמתיק שלא לקטרג וגם כיוסו הלכנה בשביל הטעם הכ"ל
 אבל משפט הוא לאלהי יעקב כשהם במדרגת יעקב ע"ש עקב
 דמיו חזי משפט הוא ודאי כלעיל במאמר הוהד
 הכ"ל:

לב"ע וק' למה לא אמר לדיק ורשע אלא הוא הדבר שבני
 אדם רוצים לטעון נגד הקב"ה כיון שזה הוא ודאי אמת
 שהקב"ה רואה ואינו גוראש ואם רואה שאדם עובר עברה
 מפנימה אינו מוזהב בו וז"ל הא תיבא מי שישלו בושת פנים
 מועיל זה הטענה כי בודאי יקבל המחאה אבל מי שהוא
 עוזת פנים ודאי לא יקבל שום מחאה ותוכחה וזה"ש עוזת
 פנים לביהם משום דאין לו תירון נגד הקב"ה שיעשה מחאה
 ודאי לא יקבל משום דהוא ע"פ אבל בושת פנים לב"ע משום
 דיש לו תירון מפסיק דאי הוי מבי חזי ודאי הוי מקבל המחאה
 ע"כ בדברי רז"ל וא"ל דהוה שאנו אומרים בכל פעם כיו די
 אלקינו ואלקי אבותינו תבא לפניך תפילתינו ואל תתעלב
 מתחינתינו משו' דיש לנו תי' ומפסיק מ"ע לא מחית בכו' ואת"ל
 שלא היה קבלנו עלינו המחאה לפיכך אבו אומרים שאין אבו
 עזי פנים וקשה עורף ובודאי היה קבלנו עלינו את המחאה
 ד א 4 אכל

עוד

בזוהר בראשית עמוד קכ"ה והאלהים יבקש
 את הכרדף דא הכל דאיהו כרדף קדם קין וקם
 קין וקטל ליה (וא"ל ע"פ דברי הוהר על
 חוהריו כד לפנינו בענו כי שברנו שהאלקים יבקש הכרדפים
 דאע"כ לא הוה לבזוק ל) על"ש דקני לאחיה בגין דחזא
 יקרי' ותוקפי' לעיל דקרביא אשתלק לאתר דעתיק יומין
 דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב וזומר וקרבי' הוה
 מוכרות אביו ומתקבל ברעוא א"ל א"כ דקרבנא דיליה
 אחקביל אחאי אחייב חיל' לקין למקטליה בג"ד יש
 הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש לדיקום וזומח
 מ"ל הכי אחרתיו לדיק ורע לו רשע וטוב לו

טהרת הקודש חלק שני

ואכל איתא בתרא הא יאך יעשה הקב"ה מחאה לבני אדם וכו' יבא לכל א' וא' לביתו לעשות מחאה: אלא משל למלך ב"ש שגור בנזירה במדינתו אינו בא לכל א' וא' בפני עצמו כ"א כותן כל בנזירותו על שער העיר מתוך הכתב וכל א' וא' בא לקרות מתוך הכתב אותן הנזירות שגור המלך. כך הקב"ה כביכול בתן לנו את התורה לידע בו מה לעשות ומה שלא לעשות ואין לך מחאה גדולה מזו ולפ"ו אינו יכול לומר ולמה לא עשה מחאה. כי התורה היא במקום מחאה. וזש"ה אנתו עובדו ותורתו לא שגור. כי הם סברו שאותו עובדו משום דיש להם תי' למה לא עשית מחאה. אבל זה אינו כי הסברא הוא קלושה ולמה תורתו לא שגור. כי התורה היא במקום מחאה היא כהמשל ללעיל בשם תד"א. ויובן נמי הפסוק עובדי תורה יהללו רשע. ושומרי תורה יתגרו בס'. עובדי תורה אומרים שהרשע כדיו עושה מה שעובד על מלות ולמה אינו עושה מחאה. אבל שומרי תורה יתגרו בס' כי הם אומרים שהתורה היא במקום מחאה וק"ל. בזה יובן גמרא בבב"א פ"ב אר"מ מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שעוים הם. שנאמר מימינו אש וכו' וה"פ מפני שעוים הם ולא יועיל להם מחאה. לפיכך נתן להם התורה שהיא במקום מחאה ודו"ק:

ואכל איתא בתרא הא יאך יעשה הקב"ה מחאה לבני אדם וכו' יבא לכל א' וא' לביתו לעשות מחאה: אלא משל למלך ב"ש שגור בנזירה במדינתו אינו בא לכל א' וא' בפני עצמו כ"א כותן כל בנזירותו על שער העיר מתוך הכתב וכל א' וא' בא לקרות מתוך הכתב אותן הנזירות שגור המלך. כך הקב"ה כביכול בתן לנו את התורה לידע בו מה לעשות ומה שלא לעשות ואין לך מחאה גדולה מזו ולפ"ו אינו יכול לומר ולמה לא עשה מחאה. כי התורה היא במקום מחאה. וזש"ה אנתו עובדו ותורתו לא שגור. כי הם סברו שאותו עובדו משום דיש להם תי' למה לא עשית מחאה. אבל זה אינו כי הסברא הוא קלושה ולמה תורתו לא שגור. כי התורה היא במקום מחאה היא כהמשל ללעיל בשם תד"א. ויובן נמי הפסוק עובדי תורה יהללו רשע. ושומרי תורה יתגרו בס'. עובדי תורה אומרים שהרשע כדיו עושה מה שעובד על מלות ולמה אינו עושה מחאה. אבל שומרי תורה יתגרו בס' כי הם אומרים שהתורה היא במקום מחאה וק"ל. בזה יובן גמרא בבב"א פ"ב אר"מ מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שעוים הם. שנאמר מימינו אש וכו' וה"פ מפני שעוים הם ולא יועיל להם מחאה. לפיכך נתן להם התורה שהיא במקום מחאה ודו"ק:

(ומלאמי סי' נאה ע"ז במלת נטילה אי קיים קרייה ביה נ"טלי"ה פי' נטה כלפי חסד שגרמו ב"ה משא"כ ב"ה. ואי לא קיים קרי ביה נט"ל י"ה ר"ל נטל כבי' כול שקל לי"ה מאלו וזהו סוד נעקרקמן העולם כי העולם נברא ב"ה ודו"ק:

אבלתי

ומדברים הזריבים ברכה לפניהם ולאחריהם ולא ברכתו אמרו רז"ל אסור לו לאדם שיהנה מעוה"ז בלא ברכ' ובל הנהנה מעוה"ז בלא ברכה מעל. (פירש"י נהנה מן ההקדש דכתיב לה' הארץ ומלוהא) מאי תקנתיה אמר רבא ילך אלל חכם מעיקרו וילמדינו ברכות כדי שלא יבא לידי מעילה. עוד אמרו רז"ל כל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאלו גזול להקב"ה ולכ"י. שנאמר גזול לאביו ואמור אין פשע חזר הוא לאיש משחית ואין אביו אלא הקב"ה וכו' ופירש"י ז"ל גזול להקב"ה את ברכתו ולכ"י שבשטמו הפירות לוקין ועו"י בזה פ' פקודי דק"ג ע' ת"ט מה שגדרש על פסוק זה. ובספר באר מים חיים כתבו וז"ל. כנ"י קודש האכילה לאכול בנקיות כמלאכי השרת דתני לחם אבירים אבל איש לחם שמה' ניזונין. לנ"מ אלא מה מ"ה אוכלין בקדושה ובנקיות ככה נר"ך האדם לאכול בקדושה וכו' ואם אוכל בלא נ"י אכילתו טמא ומדת הפורעניות באה עליו. דהכי אמר רב הסנוא ב' מדת עומדות על שלחנו של אדם מדת הטוב ומדת הרע. מקדש אדם את ידיו ומזכ"ך מדת הטוב ומגת ידו על ראשו וכו' מלת ומזכ"ך דייק. והואיל דעסקינן בענין נטילה ואכילה וברכותיהם. אכתוב קצת מהקצת הכוננת השייכים לשלש אלה. בענין הנטילה כתוב בס' במ"ח הכ"ל וז"ל. שיעור הנטילה הוא ה' אצבעות שבהן י"ד קשרים ביד ומין. וה' אצבעות שבהן י"ד קשרים ביד שמאל כמבואר בפוסקים ובר"מ וז"ל. תניינא ב"י עד שיעורא דגורו רבנן דאיינין ה' אצבעות די בהון י"ד פרקים ליד ימינא ארוך הכי י"ד פרקים ליד שמאלא. ואינון כ"ח פרקין לקבליהו כ"ח ה' דאינון כ"ח אתון דקרא קדמא דעובדא דבראשית ואתמר בהון ועתה יגדל כא כ"ח ה' ובג"ך אוקמוה מארי מתיבתין מאן דמזולזל בכ"י נעקרק מן העולם. אמאי בנין דאית בהון רז"ל

והאלך סדר הווידוי הגדול הנ"ל המסודר ע"פ ארפא ביתא כפול ומכופר:

אשמתי
 רבות תולדות ואבות זהו כלל גדול על כל העבירות. ואח"כ יבא מן הכלל לפרט:

אכלתי
 מדברים הזריבים נטילה ולא נטלתי. ידוע שכל המזולזל כבי' נעקרק מן העולם ומלאמי ע"ז סינאה הכ"ל. ונר"ך בע"ה להזכיר לכל בני ביתו אפי' עבד ושפחה כי שמי שלא נטל ידיו אסור לו ליתן לו פרוסה לתוך פיו. ואם נתן לו. יאמר קח זה ונטול ירך ותברך וכ"ש לבני ובנותיו שצריך להזהירם על כן די כל האוכל לחם בלא נט"י כאלו בא על אשה זונה וכו'. גם מ"י שלא נזהר בכ"י נזרם רעה לעצמו בעו"ה שבגורם עניות לעצמו בעו"ה. וז"ל הוזהר פ' לך לך בסוף המאמר מוצי' זרק מלך שלם הוציא לחם ויין וכו' יומא חד הוה עסיק בכ"י קמי' דר"ש אמר כל מאן דלא נטל ידיו בדקא יאות אע"ב דאתעביש לעילא אתעביש לתתא ומאי עובש' לתתא דגרס ליה לגרמא מסכנתא במה דעונש' כך הכא הוא וכו'

מהרת הקורש

חלק שני

רוז ד'י אמירין וכ"ח אתון דבשו אתברי עלמא . הכה סוד
שיעור מקום הכטיילה וכו' ע"כ . ומי שיכנס מעט בשערי
הקבלה יעיין שם ויבין סוד יותר רחב בענין שיעור כטיילה
זו ולקטני דעת גם אלה יספיק להיות יואל לירי חובת
כוונת שיעור כטיילה כנ"ל . וזריך להגביה ידו כשרובה
לכרך בסוד וינטלם וינאס . וכדי להתערא ברכאין
לעילא בדיוקאין דאזבעין . ואח"כ ינגב היטב כי האוכל בלא
גיבוג ידיים בלא אוכל לחם טמא . וכו' וכדדרישין בגמ' לחמוס
א"ת לחמוס אלא ל"ח מי"ס ורמו לזה כי לחמ"ס טמא גי' קס"ח
וכן עולים בלא גיבוג ידיו סב"כ כ"ב טורים עכ"ל בדילוג .
ובליקוטיו האר"י מלאתי טעם למה שכתבנו לעיל שכל מי שלא
נטל ידיים מתגבל במים זהו שאמר הכתוב אזי עבר וכו' .
שלא כ"תננו ט"רף ל"שיניהם ר"ת נט"ל . גם אסא תמכר תיבה
שלא עס ר"ת נט"ל לוייהם שלא נטל ופי' ומי הם שעבר עליהם
המים הוידונים . מי שלא נטל ידיו . גם יכווין לומר ברוך
ה' עליוכלא עברוהמים הוידונים . עכ"מ . ועכ"פ שזריך
לכווין סוד ג' ידיים כ"ב ג"ד הר"מ מ"ב ומליאות ג' ידיים הם
תב"נ ו' ידיים הם ה' אלוקי' כו' ה' קבד תכוון ברחיבת יד ימין
הש' אלוקי' כו' ה' היא יד הנדולה . וברחיבת יד שמאל כו"ו
במוכ"ס כו"ו ואתיות שניות על השמות הנ"ל והיא יד החזקה
ושיפשוט יחד הוא יקרא יד אמעית הוא הוי"ו ד"ה"א וא"ו
ה"א יד רמה הרי מ"ב אתיות הכל יחד ורמו שהאכילה שהיא
בעשי' כאשר יבא אז עולה ע"ש עם מ"ב אל היצירה לקבל זה
הוא מ"ב ג' כבחינת ג' ידיים כו' . ודי בזה לאנשים שבערכי
ולפחותי ממני . והא לך קצת כוונת אכילה כאשר מלאתי
בכתבי האר"י וקראתי בהם בכדי שיוכלו כל אנשי כמוני
מלכוין בהם והמוסיף יוסיף ותע"ב . והענין שסבר ידעת כי
השיכנים הם ל"ב נתיבות החכמה המבדרים את האכילה כי
בולה במתשבה אתברירו . והוא סוד א' בכנור י"י . לעילא
י' לתתא ו' באמצעיתא הוא סוד האלף אשר בחכמה בסוד
ואאלפך חכמה כנודע . והנה זו הו' לרוך לחלקא באמצא'
דרך אורכא ויהי שני ווי"ן ואו תחבר ו' אחת עס' עליונה
שני' עס יוד תחתונה כזה . ואז ישארו י' שינים
עליוני וי"ו שינים התחתונים . שבהם שוחקים מן
לדריקס וזו היא כוונה כוללת . גם תכוון בפרטות קצת .
ובאופן זה תחלה תכווין כי הלא הם ב' לחיים לחי עליון
אבא' לחי תחתון איומא' ולהם שני אלפין כנודע . לחכמה
שהוא אבא' כנודע . ולבינה כמ"ש רז"ל אלף בי"ה . ויכוון
ל"א העליון כזרתה י"ו כנ"ל והוא גי' כו' מכין הו"ה . וה"א
התחתון כזרתה יו"ד דיינו ד' לתתא . ושניהם יחד גי' מ"ו
שהוא יעילוי ע"ב . ואח"כ תחלק הווי"ן באורך כו' ואז יהי'
זינור האלפא הראשונה . י"ו י"ו כזה . והאלפא שניס זינור
ג"ו י"ד כזה . והנה הראשונה גי' ל"ב נתיבות

טהרת הקודש

חלק שני

לסעודה. וכווי המה העניים הבווי בעיניהם יקלו ואינו
 נקראין העניים לשום סעודה ומזה כ"א מחמת איזה סיבה
 במקום שאין לו עשרה אנשים בלעדס. או שהוא איזה קרוב
 והוכרח לקרבו מחמת הבושה מפני הבריות או בהרבה אופנים
 כאלה ולא לשם מצוה כלל. והמה כמש"א כבר יבדלו ומנו
 להשיבם בין הקרואים הנכבדים העשירים כ"א בשלחן ערוך
 בימוד ולפניהם במאכלים ומסקים ובכלים שונים וכולם רע
 עין עליהם אף שאר הקרואים וכ"ש בעל הבית עצמו. וכ"ש
 אם יבא מעצמו העני בלי קריאה מן קמייירי שנמאס בעיני
 כל. ובאמת אין ראוי ונכון לעשות כן ואדרבה לריך לשמות
 במתנה ה' זו שהזדמן לו כך שאל גם העני לשמוח בשמחתו
 כאשר זכרנו מה כבר אבל באמת לא נמלא כזה. ומעט מועיר
 המה האנשים אשר לבם נכון ונעוה בה' ושלים עם ה' ועם עמו
 הקרובים אליו שלא המה עניי העם כבודע. כי הם עמו
 ונחלתו לא יעוה אותם ה' כי קרוב ה' לכל קוראיו
 לכל אשר יקראוהו באמת. כי העני אין לו שום פנים בבקשתו
 כ"א לה' לבדו כוונתו:

אבלתי

פתגמים של בעל הבית. והנה ידוע לך
 היטב מדבחו"ל כבר גדול האיפור שבוה
 ואין אנו זריבין למודעי יותר. ובלקוטי
 הארי מזאתי כתוב וז"ל. וזריך האדם שלא לאכול לחם העשוי
 מן הגוים אפילו שקנה אותו מפלטר ישראל אפילו בספק לא
 יאכל אותו. וזריך לחזור אם עשה ישראל אותו לחם כאשר
 כוהנים בכפת תוב"ב שרוב פלטרים ישראלים ע"כ ומכ"ש כשיש
 פת ישראל במקומו שאז וודאי אין ראוי ונכון לקנות מן הגוים
 כלל. כי חייב לילך אלל יהודי חבירו אפילו אם ימכור היהודי
 יותר ביוקר מן הגוי ה"מ אפ"ה ילך אלל ישראל. אחיו כדי
 לקיים וחי אחיד עמך. וישא ברכה מהסם. וכן כל דבר שאתה
 רוצה לקנות תקדים לאחיד ישראל קודם וכשאין לאחיד אוי
 ההכרח לא יבונה לקנות אף מן הגוי:

אבלתי

בשר ודגים בזה אחר זה בלא נטילה
 בנתיים. הנה נטילה זו אע"פ שנקראת
 נטילת רשות במאמר חז"ל אמרעיים
 רשות. מיהו כאשר שיש בדבר הזה איזה סכנה כשאוכל בשר
 ודגים יחד או בזה אחר זה בלא נטילה במקובל מפי רופאים
 מומחים לכן זריך להזהר בהם כי בכל מקום קמייירי סכנתא
 מאיסורא:

אבלתי

בשר ונבינה בסעודה אחת בלי הפסק
 ברכת המזון. ובשר ונבינה הנאמר
 לאן זריך להיות נביב' ובשר שאלל נבינה
 קודם ואח"כ רוצה לאכול בשר ולאזו נבינה ממש אף שאר מיני
 חלב ומאחרק שפסם במלת נבינה כמו שתפוסים במלת בשר
 שלאן דוקא מלת בשר במשמע אלא אף שאר מאכל שונים ויכולתו

ידרשו במקומות הנכבדים האלה הנזכרים ומזיינים לפניך
 ויהנה מזיוס ומאור תורתם והרבה תועלת יגיע לו מידעת
 הדברים האלה בבירור גמור ואנכי קרתי כי קרה היריעה
 מהכיל כל דבר ה' בפרטורטו"ו ואע"פ עדיין קצת מהדברים
 האלה יפלו תחת רשתינו. כל' אל במקומו הראוי לו ובאין אין
 מקום ביאורים. אך כוונה כוללת של ברכת המוציא לא
 אעלים ממוך והוא זה. מזאתי בליקוטי הארי וז"ל המוציא לא
 ל"ל בה"א דבושה כי אלוב' ה"ה"ן ה' עילאה וה' תתאה ובוטע
 שובל הלחם במלח ואותיותיהן שוין כי מלות לח"ם ומ"לח
 הכל א' והס' ג' הוי"ו ת"ר"ל ב' הוי"ו ת"ת חסדים נרמזים בלח"ם
 ונ' דגבור"ות נרמזים במ"לח וממתיקים המל"ח בלח"ם
 מומיאין מן הארץ העליונה שהיא הכי"ה ע"כ. כשלוטעס יכוין
 שברור אוכל מתוך הפסולות. ובענין הכנת החלות. בליל
 שבת כבר ביארכו בשו"ע"ש ונחזור לעניינינו לסדר הידוי
 הכ"ל וכו' :

אבלתי

מסעודה שאינה מספקת לבעליה. בדבר
 זה אין אנו מוכרחין להאריך בה כי אף
 קוצרי דעת משיגה שהיא עבירה גדולה
 ממה שעמיס. חלף שגוול את חבירו ובני ביתו שנטעים
 רענים. על ידו וכן כתב המיימוני שאבך גול הוא. השני
 שכולם רע עין אללו והכתוב אומר אל תלחם לחם רע עין.
 הג' דעבר על מה דנסאין לך וכו' שהוא כלל כל התורה כולה כי
 ודאי ידוע לו שאין לך אדם שיהא חביב לו ליתן לחבירו איזה
 דבר ובפרטפת או מאכל באם שהוא זריך לו. ולכן הוי זהיר
 בזה במאד מאד. ואף אתה בעל האוכל הסעודה הכ"ל הוי
 זהיר באופן זה שלא תקרא שום אדם לאכול עמך בסעודתך
 כנ"ל. כי הרי בכלל זה בניית דעת והרי את חוטא ומטטא
 את חבירך כו' :

אבלתי

סעודת רשות. דתגן כל הנהגה מסעודת
 רשות לסוף גולה וכו'. עוד תניין כל
 סעודה שאינה של מצוה אין ת"ח רשאי
 להנות ממנו וכו'. ומה הוא שכשנשאל ע"ה לבת ת"ח היא
 סעודה שאינה של מצוה. ואם זה נקרא שאינו של מצוה אף
 שהיא סעודת אירוסין וכשואין שארי סעודות עגון שעושין
 איזה חרותה מחמת תענוב או סעודת מרעים לא כ"ש.
 וכן תדיו נק"ו לכל כיוצא בזה למנוע עמך בכל מיני מניעות
 מה לדאפשר. אבל לסעודת מצוה אחריה כרוצה באם שלבעל
 הסעודה אתה מרוצה. ובאם שברור לך שקרא אותך בפש
 חפיה. ולא מלך איזה עישה. כי בדורינו זה אף מסעודה
 מצוה יש למנוע כאשר כי כל כוונתיים של בעלי הסעודות
 בעו"ה לא לשם מצוה מתכוונת כ"א הכל מחמת איזה חניפות
 או טובת הנאה. וכל א' אומר כי מכבדי אכבד ר"ל העשירים
 שיוכל גם המה לכבדי פנים אחד את אלה אכבד ואקרא

וישלח דף ז' ה' ע' שפ"ב כי המאמר ארך הוא וקצרתיו ובראותו
 ודאי תמצא בתת' ע"ב אל יתעלל לחזור לחזורי' ובפרשת
 בשלח כתב וז' ל' ת"ח כד בעי קב"ה לאוהרהר לישראל על
 אורייתא בכמה מילין משיך להובימה משיבין דחיבובתא כב"ב
 דמשיך בריה לבי רב ומביא ראייה מפסוקים וכו' וע' ואשרי
 מי שהעיר ה' רוחו וזוכה ללמוד מאהבה בתורת ה' כי מאן
 דאשתדל באורייתא כאלו מקריב כל קרבניו בעלמא' וקב"ה
 מכפר חובי ומתקנין ליה כמה כורסין לעתיד לבא :

בטלתי

ק' שותפלה ומפילין כי אם שלש אלה לא
 יעשה בכל יום ויום אין מן הראוי לכנותו
 בשם ישראל כלל כי הלא המה לנו לאות
 ולמופת שבירת כרותה בינינו ובין קונו וית' וסי' לשלש אלה
 ק' שת ר"ל מי שלא זכיר בהם גורם לשכינה שתקראת לבי' כול
 אשה קשת רוח על ידו כי לולי זאת שזכינו לשלש אלה לא היה
 תקומה לשוכאי ישראל כי הרב בעוטונו המקדש ואין לנו וכו'
 כ"א תפילת לזכור הם במקום קרבן ומכפרים על חובותינו
 ונותנים קפת תוקף ועזר ומשך לשכינה בגלות כנזכר לנו כבר
 ענין זה אם זכור תזכרנו' ומקפת כוונותיהם ג' כבד עלתה
 זכרונם לפנינו מק' שותפילין ותפלה אבל עיין בראשית פרשת
 בא ותבין יותר' ואנכי אלמדך בעזרת המלמד לאדם דעת כי
 מזה קטנה וטובה בכל תפילתך שאתה מבקש לרכיך תניח ידך
 על עיניך באופן זה' שני אכבעות שהם אכבע אמה על עין
 ימין' ושני אכבעות קמיה זרת על עין שמאל' והאכבע
 הנקרא גדול על הפה' והנה כל עין הוא יו"ד וכו' אכבעות
 עליוהרי י"ב שני פעמים י"ב הרי ד"ך תכווין לך"ך לירופי
 אדני' והפה עם האכבע א' הוא גי' וימין אלקים' וכ"ז
 תעשה ביד ימיןך שהוא חס"ד ותכוון הנבחרות שהם אלקי'ם
 ואדני' באופן שיעשה השם שאלתך ובקשתך ברחמים שיגבור
 החס"ד על הדין' ותכווין כי אז א"ל ישוב ד"ך כ' פלס
 שהאר"ת אדני' ומלת ד"ך לבד רומז לך"ך לירופי אדני' .
 וגם תכווין הנך "יפה רעייתו ומי' אין בך' שולת מו"ם גי'
 פ"ו אלקי'ם ור"ת "יפה רעייתו וימין הוא ריו' גי' גבורה .
 ור"ל שהגבורות יתמתקו ויגבור החסד ואל ישוב דך נכלם כ"א
 יעשה לוהט' ברחמו ובחסדיו בל משאלותיו' וביותר מועיל
 כשזוכה בתפילתו כי הא דתני רשב"י פרשת שמות האי מאן דללי
 ובכי וכעיקר עד דלא יביל למירחש בשעותיו' האי ללותא שלימתא
 דהיא בלבא ולעולם לא הדרא בריקניא' . וביותר אם עני הוא
 המבקש לרכיבו בכונה כו' פשיטא שיותר מקובלת' וכדאי'
 בזהר פרשת וישלח באמצע המאמר דף ז' ע' שפ"ד ר' יוסי
 פתח תפלה לעני כי יעטוף וגומר האי קרא אוקומה בכמה אתר
 אלא דוד מלכא אמר דא תפלה לעני דא היא ללותא' דאיסי
 ללותא דבעי מסכנא קדם קב"ה ואי ללותא דאקדימת לכל
 ללותין דעלמא ועיין סס באורך והגני מזהירך שבעת שאתה
 מבקש

כי בשר ובגינה לא מלי למימר שאכל בשר קודם ורוגה לאכול
 גבינה מה יועיל הפסק ברכ' המזון כי לכולי עלמא ראוי להמתין
 שש שעות אחר אכילת בשר' ומנהג אנשי מעשה שלא לאכול
 אפילו אחר חלב בשר אלא מעת לעת וכן אמר בתלמוד הזהוה
 הסידא' . וכן יש לזה הכרח מדברי רשב"י פרשת משפטים בסוף
 הסדר במאמר הנה אנכי שולח מלאך וכו' יעויון משם ותראה
 לה להזהר ולא יהיה קולך כדרך רשעים באפילה שלא ידעו
 כמה יבשולו :

אכלתי

ועתיתי מחוק לבוסה ושבעה ימי הקב'
 כבר אמרנו די לורך מלוה זו
 בהנהגת סוכות :

אכלתי

חדש מלוה וזוכהגת בארעא דישראל דוקא
 והפוסקים כתבו שאסור לאכול אף בזמן
 הזה' זראי' בני עליי' והמה מועטים
 הנוהגים אף בח"ל והמה מועטים ותע"ב אבל באמת חמורה
 היא בזמן הזה לקיים מחמת כמה דברי המעכבים וביותר לאיש
 עני ואביון שאין ידו משעת' וכ"ש אלו שיד' ה' נגוע בהם והוכו
 בנשים רעות' שאז מובטח אני ועבר לו שא"א בשום דך לקיים
 מלוה זו' והמשכילים יבינו בלי חשיכה ובדיקה' וגם כיון כלל
 שהנשים רעות המה מעכבים יותר ממנוה זו :

אכלתי

חמץ בפסח עיין גם זה בהנהגת פסח :
אחזתי באמהוה שהתנתי אמרו ר"ל
 באלו מביא מבוז לעולם שמתחת
 אחזיתו בזממם והוליא שו"ל' ונמצא מחריב עולמות מביא
 המבוז וד"ל :

את

זכר שכתי משכבי אשה לקמן באות ו' נבארוהו
 גדול החטא הזה :

בגדתי

בך בטלתי תורתך' ידוע לך שכל המקיי'
 את התורה מעוני סופה לקיימה מעושר'
 וכל המבטל התורה מעושר סופה לבטלה
 מעוני' כי גדול העבודה וזאין לה שיעור כמאמרו' ל פי' פיש
 ולא מצא יתלה בניטול תורה' כי בניטול התורה מבטל עמוד
 העולם' שאין העולם מתקיים ח"ו וכ"ש אלו המרבים
 שיחה עם האשה שגורמים רעה לעלמאם ובטולין מד' שסופם
 יורשין גיהנום ואמר ריב"ל בכל יום ויום בת קול יולאת מהר
 חורב ומכרות ואמרת אף להם לבריות מעלבוניה תורה וכו'
 אבל כל העוסק בגיהנום הרי זה מתעלה וכו' ואף שלומד שלא
 לשמה סופו לבא לשמה וכ"ש שמתעבתו וכוונתו טובה אף שאינו
 יכול ואינו מביין כ"כ אע"פ ראו' לפני קב"ה כי באורייתא
 זכבלותא קב"ה מרף מחשבה טובה למעשה' עיין זה בזהר
 פרשת ויבא במאמר סי' ע"ג דא סו' לס' וכו' דף ס"ח עמוד שי"ח
 ומכ"ש שלומד לשמה שכר כפול וז"ל הוזהר מאן דישתדל
 באורייתא לשמה לאו מתית פל ודי' הר"ב כ"א בנשיקה עיין פ'

מהרת הקורש חלק שני

מבקש לרכך תקדים שבחי' דקב"ט ואח"כ שאל לרכך' וגם תוהור לפרש כל לרכך כדקא יאות' וז"ל הוהר פרשת ושלח דף ג"ד עמוד שפ"ו אנטריך לב"כ לסדרי' שבחי' דמאריה בקדמיתא ולכתר ליבעי בעתי' והכי עבד עקב בקדמיתא סדר שבחי' דמארי' ולכתר סדר שבחי' אמר בעתי' לאנטריך ליה' הפילגי נא מיד אחי מידעשו' מבאן דללי ללותא דבעי לפרשא מלה בדקא יאות' "הגילגי" נא' ואיתימא דהא שזיבת לי מלבן ניד אחי' וא"ת קריבין אחרנין' סתם אחין איקרון' מי"ד עשו ונו"ט בגין לפרשא מלה כדקא יאות' וא"ת אנא אמאי אנטריך' כ"י יר"א אככ"י או"תו' בגין לאשתמודעא מלה לעילא ולפרשה כדקא יאות ולא יסתים מלה' ובסוף המאמר כתב שיש לפעמים מילין דתליין בלבא דלא יכיל לאתפרשא' וכ"ל לומר דזה קאי על איזה חטא ועון דאסיר ליה לאיניש לפרשא כנודע אבל בשאר לרככו בלי הזכרת עוונותיו בהם לריך לפרשא מזוי ככ"ל' עוד כתב בפ' ויחי דף קל"ט עמוד תקי"ג' א"ר חוקי' האי דאמרינן לעולם יסדר ב"כ שבחי' דמארי' ולכתר ילגי ללותא אבל האי מאן דליבי' טרד ובעא לללאה ללותיה ואייהו בעאקו ולא יכיל לסדר שבחי' דמארי' כדקא יאות' מאי האי' א"ל אע"ג דלא יכיל לכוונא לבא ורעותי' סדורא דשבחי' דמארי' אמאי יברע אלא יסדר שבחי' דמארי' אע"ג דלא יכיל לכוונא דעתי' ומולי ללותא' ה"ר תפלה לדוד שמעה ה' דדק הקשיבה רינתי שמעה ה' דדק בקדמיתא בגין דאיהו סדור דשבחי' דמארי' ולכתר הקשיבה רינתי האזינה תפילתי' תפילתי דייקא' ומאן דיכיל לסדר שבחי' דמארי' כדקא יאות ולא עביד עלי' בתיבג כי תרכו תפלה איכנו שומע וכו' כי מאן דאסני תושבחן לקב"ה לגבי אסני שלמא לעילא וגם לו תועלת הגיע וגם לסיפק חליה ומוכח וקרא כי מכבדי אכבד ובזוי יקלו' ובפרט ללותא דכ"ב דאתכוין בה אייה לעילא לעומקא עילאה דמתמן נבדי כל ברכאין וכל חידו זימתמן נפקא לקיימא כלל' ובכמה מקומות מהזכר רובא דרובא כל אמריו הטעורים מאירכים בשבח המתפלל בכונה וברוב טוב המגיע לו' וההיפך כשלא מתכוון מספר ענותו ובעונשו הגדול המוכן לו' ובוודאי תדע נאמנה כי הנה נא הוא איש האקים ואיש נכבד כל אשר דבר בא יבא' כי הנה נא התיבגו וראו את הדבר הגדול הזה אשר כתב לעינינו בהרבה מקומות מהזכר גדול שבח ויקר תפארת גדולתו של הרב הגדול רשב"י ה"כ וגם בדברי חז"ל במסכת סוכה ע"ט' ולגדול שבחי' והשמחה הנמתנת בלב איש ירא ה' בעת קריאת הדברים ההם אעתיק לך' מהזכר מעט מועיר כי רבים מהם' באירא קדישא ע"ש נשא תני רזי דרוין כי פתח פומי' אודענא ארתא וחברין אתפלחלו גלי' ברוא ופתח ואמר כתיב ואלה המלכים וכו' עוד שם שמע קלא זכאה אנת ר"ש זכאה חולקין וחבריוא ארונ' דקיימן בהדך דהא אתגליי' לכוון מה דלא

אתגליי' לכל חילא דלעילא' ע"ש בפ' שלח לך עמוד ע"ט ועמוד פ' עיי' שם ותראה כפלאות גדולות רשב"י לאין ערך' ובכמה מקומות אמרו ת"ס אלי' במטותא מינך אנת לאוקמי ענך לעילא ומילך באתגלייא מה דלא אתייבב לב"כ אמרא אימא לן בפרשתא דא מלא חדנה וכו' ובפ' פנחס כתב' א"ר אבא אלמלא לא' אתמסר בעורא דסיני אורייתא אלא דאמר קב"ה הא בר יוחאי אורייתא וסתרין דיליה די לעלא' ווי כד תסתלק מן עלמא מאן יבסיר בוטיבין לאורייתא' כלל יתחסיך מההוא יומא דהא עד דייתי מלכא משיחא לא ליהוי דרא כדרא דא דר"ש שארי בגוי' עוד שם ר"ש הוה אויל לטברי' פגע בי' אליהו אמר ליה שלמא עלי' דמר במאי קא עסיק קב"ה ברקיעא' א"ל ברקבות עסיק ואמר מילין חדתין משתך זכאה אנת ואתיבא לאקדמא לך שלם ומלה חדא בעינא למישאל מינך לאסכמא במתיבתא דרקיעא וכו' עד סוף המאמר' א"ל רבי חייך מלה דא בעא קב"ה לומר ובגין דלא למחזיק טיבו לגרמי' קמי ככ"י סליק מלה לגרמך' זכאה אנת בעלמא דמרך משתבח בהדך לעילא ועלך כתיב לריק מושל יראת אלקים ובאי דרא' וזוטא ראה ותתמהה על גדול יקר תפארת גדולתו' ובזוהר חסד פ' וירא תמלא יותר תמוה והוא זה' ואברהם היה יהיה בגי' שלשים' יומא חד נפק ר"ש וחזא עלמא דחסיך ואפילו ואסתתם הסורי' אמר ליה ר"א ברי' תא וכחו מאי בעי קב"ה אזלו ואשכחו חד מלאכא דדמי לעורא דברבא ואפיק תלתין שלהובין דגורא לפומי' א"ל ר"ש מאי את בעי' אמר ליה בעינא למיחברא עלמא בגין דלא שכיחן תלתין זכאין בדרא דהכא גזר קב"ה על אברהם' ואברהם היה יהיה יחי' בגי' תלתין הוו' א"ל ר"ש בטמו מינך זיל קמי' קב"ה ואימא לי' בר יוחאי שביח בעלמא' אול ההוא מלאכא קמי קב"ה' אמר לי מארי' עלמא גלי' קמך מאי דאמ' לי בר יוחאי' א"ל קב"ה זיל אחרבא לעלמא ולא תשגח בי' דבר יוחאי' כד אתא חזי' ר"ש למלאכא א"ל אי לא תיזיל גזרני אנא עליך דלא תיעול לשמיא ותהוי באתר דעו"א ועו"א' וכד תיעול קמי קב"ה אימא לי' אי לית תלתין זכאין בעלמא ליהוון עשרים דהכי כתיב לא אעשה בעבור העשרים ואי לית עשרים ליהוון עשרה' ואח"כ כתיב לא אשחית בעבור העשרה' ואי לית עשרה ליהוון עשרין דאיוון אנא וברי' דהכי כתי' ע"פ שנים עדים יקום הדבר ואין דבר אלא עולם דכתי' בדבר ה' שמים נעשו' ואי לית תרין הא אית חד זכאה הוא דכתי' לדיק יסוד עולם בהאי שעתא נפק קלא מן שמיא זכאה חולקך דר"ש דקב"ה גזר למעלה ואת מנבל לתתא בוודאי עליך כתיב רזון יראיו יעשה ע"כ' והנה ודאי איש משגב חסר לב הוא שסיר משמוע לדברי תוכחת מוסר של הרב הגדול אשר לו דומי' תהלה רשב"י זל"ה אשר עלי' ונרמו עלית למרום שכינת שב"י שהיא ר"ת ש"מעון כן' ויחאי' ועתה בעוונותינו נתהפכו ארזיות

אזותיות שב"י לאזותיות יב"ש שהעולם יבש ממנו. והיא על דא קא
כבינה בוכה ומככה אחרים עמי. מהרה יקוים בנו יגל יעקב
ישמח ישראל אמן: (ונחזור לוידוי)

בזית

מזוהית: זה העושה מצוה ואינה כתיקונה
קרא ביזוי מצוה כי מי שלא עשה כלל אין
זה ביזוי ב"א ביטול. אבל זהו שעושה ואינו
עושה כתיקון מצוה את המצוה ממש. משל לא שעושה מעודה
זהרבה בקראים ולאחד לא קרא אין זה ביזוי ללא קרא אבל
אם אינו מכבד כראוי להקראים הרי זה יותר ביזוי כנודע.
אף זה כן שעושה מצוה ואינו כראוי הרי מצוה את המצוה.
בגון כוהל ידיו ובמים המכוערים. מניח טלית ואין בו זיזית
כראוי מניח תפילין ואין עשוי כראוי. או נותן לחם לעני
ומצוה אחרת. או שנותן לו ואינו בעיני יפה לכל כיוצא בזה
תדון סתום מן המפורש. להקרא אותה בשם ביזוי מצוה.
ולמנוע עצמו בכל מה דאפשר עד קצה האחרון. וב"ש שזה
קרא ביטול וביזוי מצוה מי שמעביר על המצות שבאה לידו
מזוה מצוה ואינו עושה. וככלל הוא זה ב"א מי שהולך אצל
מזוה ואינה מנשקה או אכל בהב"ב ואינו משתחוה נגדה
ואינה אומר שום פסוק. וב"ש כשבא לכה"כ להקרא איזה
איש או לאיזה גורף ואינו עושה בו. וזה"ל ראה דרכך וחסם.
כי והיא על כל פסיעות דבר מצוה תקבל שכר ובהיפך
לפסיעת עבירה או אפי' במניעת רגלך מוליך לדבר מצוה
אפי' בלא עשיית עבירה תקבל עונש. כי כמו שמקבלין שכר
אף בלא עשיית המצוה כשמונעין מעבירה כן בהיפך.
בזו שגדרש על פסוק. אף לא פעלו עולה בדרכיו הלכו.
וגם אפשר לרמוז בפסוק חשבתי דרכי וכו' רק אקדים לך
הקדמה קטנה. כבר ידוע שכל מה שהלך פוסע בעוה"ז נכתבת
כל פסיעה בעוה"ב אם למצוה או לעבירה פסע. כגורמו בפסוק
מה' מלעדי גבר שאפי' הפסיעות של האדם סופר וחושב
הקב"ה. והוא שאמר דהמע"ה חשבתי דרכי ר"ל עה"י חשבון
הפסיעות והדרכי' שלי תמיד כרעיוני לחושבם ולסופרם להיכן
אלך. אם למצוה או לא. ולכן ואשעיה רגלי אל עדותיך וחסתי
ולא התמהמהתי לשמור מזוהית. כדי שיהיה פסיעותי תמיד
פסיעותי של מצוה. וכן פירש"י ז"ל עד"ו חשבתי הפסד מצוה
כנגד שכרה לפיכך אשיבה כי רליתי שיהא הטובה שבכולן:

בזית

חבירי וזקמן באות ה' לדבר מליבון פני חבירו שהוא בפנים
ממש. ותדון לכל כה"ג קרא ביזוי חבירו:

בזית

ת"ח. אמרו רז"ל קרא את המצוה את הת"ח אין
רפואה למכתו. וכמה מקומות תמלא שם
הקב"ה על כבוד הכריות ויתר מעל כבודו.

וכ"ש ת"ח כי כבוד חכמים יחלנו. ומזינו בדכחו ל' שתחילת
דינו של אדם בו"ה הוא על ביזוי תורה ולומדיה. ואע"פ אין
מן הראוי לבנות לשום אדם בעולם. כאשר מזיכורוהר בכמה
מקומות מזהיר על זה. וזו פרשת שמות דף ב' עמוד ט' רבי
חייא אומר תלתין יומין עד לא ייתן תוקפא לעמא בארעא
מכרוי בעלמא האי מלה בפומי' דרבייא. ולזימנין באינין ב"כ
לית בהו דעתא ולזימנין בפומי דעופא. ומכרוא קדמיהו
בעלמא ולית מאן דאשגח ביה. וכד עמא זכאין אתמסר ההוא
לאיכוני רישין דעמא. זכאין דעלמא בגין דיודע לון ויתובין
למאריהון. וכד לא איכוני זכאין כדאמרן לעיל. ומדיא מעשה
באה ע"ז ע"ש. וכלל העולה ממאמר הנכבד הוא שלא לבנות
לשום ב"כ בעלמא כ"ש לת"ח. עוד כתב סוף פרשת בשלח.
שצריך לזהור שלא יעבוד שום קלנא בשום דבר בעולם. וז"ל
רבי אבא אמר בכל אתר תנינין דקב"ה דכל מה דעבד לעילא
ותתא בלהו איהו קשוט ועובדא דקשוט ולית לך מלה בעלמא
דבעי ב"כ לדייני' מנייה ולמיעבד או לאהגא ביה קלנא דהא
כלהו ועובדא דקשוט כן וכלא אכשריך בעלמא. דהא זמנא חדא
הוה ר"א באורחי' והוא אזיל עמיה רבי חזקיה חמוי' חד חזויא קם
ר"ח למיקטליה אל"ר ר"א שביק ליה לא תקטליני אל"ל והא
מילי בישא איהו דקטיל בני נשא. אל"ל חזקיה והא כתיב אם
ישוך הנפש בלא לחש לא נשיך חויא לב"ג עד דלחשין ליה מלעיל'
ואמרי ליה זיל קטל לפלגיא ולזימנין כמה דעביד האי הכי גמי
שויב ב"ג ממלין אחרין וע"י ארשיי קב"ה ניסא לב"ג וכלא בידוי
דקב"ה תלי' וכלא איהו עובדוי ידוי ואכשריך לעמא ביה. ואי
לאו לאיכשריך לון עלמא לא עביד לון קב"ה. וע"ד לא בעי ב"כ
לאהגא ביה קלנא במילי דעלמא במילי ובעובד' דקב"ה העאכ"ו.
עוד עס במאמר של אחריו כתב שלא יכהו ב"כ קלל באהרא ומלה
דהדיוטא מלה איהו דהא במשה כתיב וישמע לקול חותנוגור' עוד
שם ת"ח לית לך עשבא ועשבא דאתילך בה בארעא דלא הויא
ביה חכמתא אגיא ומילי בשמיא. (ס"א דבה) סגיא ועיין שם
פרשת יתרו דף ל' עמוד קמ' א"קמ"ב המעשה דחד גברא דהוה
לקטא עשבא וכו'. ותראה נפלאות ומעשה' כי נורא בכל
אלה הוהיר אותנו המוכיח הגדול רש"י זלה"ה שלא לעבוד
קלנא בשום ברי' בעולם וזדוילי מן השמי' עשעישעם האיש ההוא
אשר יסיר אונן משמוע ועובר בלא תעשה. ואם בשאר בריות
כן באדם אכ"ו. וכ"ש קו' ונת"ח ראש לכל אדם. ועוד כתב
בספר מעשה החסידים סי' קנ' ושלא ישים הספרים במטה שיש
עליה כי אדם מפחח במטה ואינו כבוד התורה. וכן כתב החסיד
ז"ל במשנה כל המכבד את התורה גופו מכובד על הכריות בשם
הרי"ן ששן שצריך לזהור בכבוד התורה ובכבוד חכמיה ולומדיה
ובכבוד ספריה כי"ד צריך להנחות ספריו ויניחם ויגביע' במקו'
הנשחר שביתו. ויכסה אותם טלית חשובה וכמו שעושים
תקבלות ומוליך נסרים באור להניח עליהם האוכלים לשמור
אותם

טהרת הקודש

חלק שני

אותם מן העבדים והמתולים ג' כי עשה לשמור לכבוד שמים
 וכשהוא מטלטל לא יטלטל כשאר כלים כ"א דרך כבוד ונביעות
 כמטלטל בבדי המלך בפני המלך. ולא יגע בהם כ"א בידים
 נקיות ודברים אלו מסורים ללב וירא שמים יאירי כולם ע"כ.
 ועוד בספר מעשה החסידים שאם ספרים לפניו ורוצה להפית
 שירחיק ד"א ולפ"ו כ"ש אם הוא קורא וכל הדברים האלה הם
 כוננים בכבוד המקום ותחילת הכדון בי"ה על מי שלא חס על
 כבוד קונו. שג"א ויבואו בני האלקים להתייבב על ה' ואמר
 בזוהר פרשת פנחס דף רל"א דינא דקדמא דכלא הוא מאן ללא
 יוקור לשמא דקב"ה ודלא יוקיר לאריותא ולעבדוהי. (הם
 התלמידים חכמים) ואנשי מעשה אוף הכי מאן ללא חס על שמא
 קדישא. ללא יתחלב בארעא עכ"ל. ולכן בכל דבר כנוגע
 בכבוד המקום. וכ"ש ת"ח שהמבזה אותו הוא מבזה לשכינה
 כי השכינה למעלה מראשו לר"ך לזוהר ויתקיים בו כי מכבד
 אכבדי ולא להיפך ח"ו. ובאופן זה לכל ב"ג תכבדוהו. כי
 לזימנין באפרקסמא דעיינא תמלא מרגינתא. כי אל תסתכל
 בקקן אלא במה שיש בו. בא וראה בעשבים יש עשב ופה
 ומראה. ועשמי מרא. יש עשב במראה משונה. ועשמי ופה
 וכוכה. כן יש לך אדם ופה בעינים ורע בעינים. וזלל וסובא.
 בעל בשרחלב. ולתורתא אין לו לב. חכם להרע
 ולסמורא. ובער ולא מבין בתורה. ויש לך אדם מכוער.
 ותורתו מפורא. דיק אובל לשבע כפשו. ועוסק בתורה ואינו
 חושש לגבור וראשו. מעסקו ע"ו פונה. ועוסק תמיד בדרכי
 אלקי מעונה. על שני היפוכו ב"א אלה ראה ומכס למי תדבק
 וממי תרחיק את עיניך ואשרי האיש אשר לא הלך בעלת השעים
 וכו' כי אם הולך עם חכמים ויחס:

באתי

יקרא דאביו ודאמי' ודי בזה:
 על ערוה פלונית מעבירה זו לא ראתי
 להארך כ"א לציין לך מקום נכבד של הרב
 רבי מנחם הרק"ט. מה שהארך בענין
 עריות באיזה גילגול בהמה יבא לתקן בסוף פרשת קדושים עיין
 שם ותראה פלאים האריך המלך מ"ה הקב"ה פורע מב"ת. וזוהר
 פרשת אחרי מות הקדשא פרשתא דעריו שם והתחלתו מתניתין
 וכו' ע"ש. וביורתו זה ללכך מה שכתוב בספר חסידים סי'
 ת"ק מי שבא על ערוה והוליד ממנו לאקיים מצות פריה ורביה
 וינעבד משיח בעונתו:

גולתי

זו העבירה רביה הרמקה במאה כי א"א
 לירד לסופה לזוהר במה יפסול האדם ויבוא
 לירי גול. כי בהשתגבול בא לירי גול.
 וכמעט שאין לו תשובה כי אינו יודע במה גול לחבירו בריות
 שהים יכול לולאגיע ממסורה זו והרבה יבוא בזה. וכ"ש בגול
 גמור מי קא מייירי. ואף זה נקרא גול במה שהעשירים מכבידים
 על העניים והבינונים המסים בכדי להקל מעליהם. כתיב בדור
 המבול קן כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס. מפניהם מה
 ת"ל מפניהם אלא מפני העשירים שידם תקיפה והם פני הארץ.
 וכן פירש"י והרעב היה ע"פ כל הארץ אלו הם העשירים שהם
 פני הארץ. ולכן חייב כל פרנס ומנהיג להיות רעוע גמון.
 אף זה בכלל גול מי שישלאל ידו שיתעסק באיזה מלאכה ואינו
 רוצה ופושט ידו ללדקא שבזה גול שאר עינים היותר ללדקא
 ללדקא. וכ"ש זה שאינו לר"ך כלל. ולוקח מן הלדקא כבר
 ידוע מדחז"ל ובהיפך מי שר"ך ואינו נוטל שאינו נפטר מן העול.
 עד שיפרנס את אחרים. והרבה ממי גול יכול כל אדם לצייר
 בשכלו ויתרחק ממנו בזון שיהי' לו הין דקא ואי' דקא וכו' בזה:
 כסף. ומה כסף מישראל ומני. מעבירת
 הגול תדון דק' ללגיבה שהגב יתור רע

גנבתי

מהגולן

אשת אבי. בויתי בעל אמי. בויתי
 אחי הגדול. על שלמה הנ"ל מרומים
 ברבוי דבדא את אביך ואת אמך. וגם תדון
 מראובן בן יעקב מה כתיב בי' ראובן כבודי וכו' יתר שאת ויתר
 עז. ראוי לך באשר כי פחו חמים. וכו' עלית משכבי אביך
 וכו' שזה היה ביווי אשת אב וסיון שמבזה אשת אב ודאי שאין זה
 חסלכבוד אב. וכן בדרך זה לבעל אם. ומאחיו הגדול תדון
 גם לאחותך הגדולה. ובלא טעמים אלה מפני מה יגרע כבוד
 אשת אב או בעל אם וכו' משאר בני אדם. אשר כבר הארכנו
 שלא ליעבד קלנא בשם ב"ג בשם הזוהר ובשם חז"ל כו' ומכ"ש
 באלו הנ"ל שנוגע בכבוד אב ואם. ונוגע באריכות ימים
 לעו"הב מה מאוד לר"ך לזוהר בכבודם שאפילו במקום סכנה
 הוכרח לילך בעבורם. וז"ל ס"ח' תתרי"ב פרשת וישלח
 יעקב מלאכים ככתבה שלא רצה יעקב להבטיחו על הבטחות
 הש"י ולסמוך על מה שהבטיחו הקב"ה שוב ללר"ך ולמולדתו
 ואטיבה עומד כדי. שלא למעט וכו' וזו הולדיע שיכבד אדם לפני
 אחיו הגדול שג"א כבד את אביך לרבות אמן הגדול. ועוד שם סי'

בויתי

אשת אבי. בויתי בעל אמי. בויתי
 אחי הגדול. על שלמה הנ"ל מרומים
 ברבוי דבדא את אביך ואת אמך. וגם תדון
 מראובן בן יעקב מה כתיב בי' ראובן כבודי וכו' יתר שאת ויתר
 עז. ראוי לך באשר כי פחו חמים. וכו' עלית משכבי אביך
 וכו' שזה היה ביווי אשת אב וסיון שמבזה אשת אב ודאי שאין זה
 חסלכבוד אב. וכן בדרך זה לבעל אם. ומאחיו הגדול תדון
 גם לאחותך הגדולה. ובלא טעמים אלה מפני מה יגרע כבוד
 אשת אב או בעל אם וכו' משאר בני אדם. אשר כבר הארכנו
 שלא ליעבד קלנא בשם ב"ג בשם הזוהר ובשם חז"ל כו' ומכ"ש
 באלו הנ"ל שנוגע בכבוד אב ואם. ונוגע באריכות ימים
 לעו"הב מה מאוד לר"ך לזוהר בכבודם שאפילו במקום סכנה
 הוכרח לילך בעבורם. וז"ל ס"ח' תתרי"ב פרשת וישלח
 יעקב מלאכים ככתבה שלא רצה יעקב להבטיחו על הבטחות
 הש"י ולסמוך על מה שהבטיחו הקב"ה שוב ללר"ך ולמולדתו
 ואטיבה עומד כדי. שלא למעט וכו' וזו הולדיע שיכבד אדם לפני
 אחיו הגדול שג"א כבד את אביך לרבות אמן הגדול. ועוד שם סי'

מהגזון כנודע * זכ"ש מציבת גוי שיבואבם לידי חילול הסס שאז עבירה גוררת עבירה:

גנבתו

ע"מ להחזיר או ע"מ למיטט או כער * הרבה רעות עושה בעבירה זו * חדא שמעורר את חבריו * ולפעמים שאל אותו חברו לא ראית דבר זה ואומר לא הרי זה משקר ג"כ * ולפעמים יש לחוש שמוא ישכח מלחזור או יאבד ממנו אותו הדבר שגנב על מנת וכו' * ויותר גדול מזה יש לחוש שירגיל את יצרו הרע בעבירה ע"מ ולבסוף יבא לגניבה ממש כי כן דרכו של יצ"ר * ע"כ הוזהר בני הזהר ואל תיגע בשאיכו שלך אפילו על מנת כדלעיל:

גנבתו

דעת המקום ודעת הבריות * זו העבירה קשה היא במאוד * וככללת באלו דלא תגנוב ומצוי * היא בין הבריות ויותר בהלכי רביל שגנב דעתו של חברו בתחבולות והולך ומגלה לבעל פלוגתא או בהרבה אופנים כאלה אין קץ ואין חקר ואין תכלית לעבירה זו * ויותר באכשי הכבועים העושים את עצמם לחסידים ואכשי מעשה שגנבים דעת המקום שסובר דעתו שהוא חביב בעיני השם ונקרא חסיד * וגנב דעת הבריות ג"כ באופן זה שכולם מתחבבין אליו ומגלים לו כל מסתורי לבם * ואח"כ הוא מגלה לחסידים * או כשיש לו איזה מחלוקת עם א' מהם * וני ימלא גדול עונש עבירה זו והכלל שאפילו דעתן שלו אסור לגנוב:

גליתו

סוד חברי * ולא מרורו * ל"מנין לאומר לחבירו דבר שהוא בכל יאמר * וי"ל פתח העינים * מדת האמונה ירגיל אדם את עצמו להיות באמן רוח ומכסה דבר ולא יגלה סודו וסוד אחרים וגם כדמת באמונתו ירגיל אדם את עצמו להיות באמונה בכל כד מאון וגם במלאכתו יוזהר שלא יעשה רמיה אפילו עם בני * והאריך בזה הר"ק ושאר ספרי מוסר ואם בגילוי סוד חברו כן בגילוי סודות הקב"ה ע"כ * ותמצא בזה הרבה מקומות הסמיר בגדל עונש והביאו ג"כ הרק"ט * כי פירשת כי תשא בריש הפ' עיין שם ותראה להוזהר * ול"כ דיש חילוק לאיזה אדם ובאיזה אופן כאשר גליתו לך כבר בסדר * הנהגת שו"ט * בהתפלה מעולה שחברתי שם עיניו נושם:

גליתו

ערה בזה הכלל הרבה ואין צורך לפרט כי כל איש יבין וישכיל להוזהר מעצמו * ויותר מי שדוע לו תשובת האי חסידא קדישא שלא רצה לראות בערותו דלא ארמאי וכו':

ד דברתי

דופי * דברתי דברים בטלים * צריך להזהר מדברים בטלים * שהרי התורה אמרה ודברת בם ולא בדברים בטלים * מבאן השם שיחת חלוני עובר בעשה * וי"ל הוזהר פ' מוצרע

ושני בריתות הם ברית המעור וברית הלשון כמו שהמוציא זרע לבטלה אסור שמוליד עד * ג"כ המוציא מלה לבטלה כמוציא זרע לבטלה זה מוליד בשמי * וזה מוליד רומני * ובספר פתח עינים כתבנאמת השתיקה סמא דכולא שתיקה שלא יא אדם ראש למדברים כ"כ בד"ת ובדברים הרבים לווכו * כי דבוי דברים לא יחדל פשע * ואמרו חז"ל לא נברא פומא אלא לברסא ולא לדבר בו דברים בטלים * כי כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא * ברא את הפה להללו ולשבחו * ואף כוס היוסירנו חז"ל שלא להרבות בשבח הש"י * כ"ש שלא להרבות בדברים בטלים * ודבר זה מצוי * ביותר ביושבי קרנות שמקלים היום בדברים ללא צורך הכלי עולם בעו"ה * ואין איש שם על לב לקבוע עינים לתורתו * עכ"פ שיזהר גם הנפש מעט * אך כל חלקו עמלו הוא נותן לפיו שהוא חלק האלת הבון ולא כן הדבר לעונת הנפש מכל וכל ולהניח חיי' על קרן כבי * והא לך דברים היוצאים מפי טהור וקדוש בעל עקידת יצחק זלה"ה וי"ל פרש' עקב הנה התורה והעבודת האדמה הם כשני זרות זו לזו * האחת כנועה והשנית פרוצה * ודבר המלך שלא לייקר הפרוזה ע"פ הכנועה וכו' לפי שנתבאר בכמה נוקמות כי החיים הנפשיים והגופיים * הנה הנם כשתי זרות בבית א' אי"ל לו לאדם לפטור אחת מהנה כי האחת היא יפה המראה רבת פעלים בכל מלאכה * להכין צורכי הבית ופרנסתו אבל היא עקרה לא תלד * והשנית אם היא עלולה ופגלת ידים באלו המלאכות הלא היא בת טובים ובעלת שכל ורבת בניס * ולכן האיש הכלבב חייב להשתדל בכל עון לפטר בין שתיסן לתת לכל אחת די מחסורה ולהשלים חקה הראוי לה * כמו שבכדומה לזה אמרה * תורה כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אסובה והאחת שבויה וכו' לא וכל לבכר את כן האסובה וגו' * וכבר בא ענין זאת הפרשה פרשה שלימה באמרו ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגו' * וסוף דבריו ועתה כי ידעתי את זדונך * ואת רוע לבבך ירא אכתי כי בסתר פנים שכוח תשכח טובת האשה הזאת ומסדה ותזול בכבודה כי יטה לבך אל יופי האשה השנית ואל רוב תועלתה ותקבע דירתך עמה ואם הבנים שומעו תסי' ענוה אבל העידותי כך היום כי אם כה תעשה דרוש אדרשנו מעמד עכ"ל * והנה הוא מבוזר מתוך מתק דבריו שאל תרבה בהאבת האשה שהיא שומרת הבון שלך בעוה"ז * כי פן תשכח לבמרי את אשתך השנית השומרת נפשך ועל ידה תוכה לחיי עוה"ב * וצריך אתה ליתן לכל אחת די מחסורה ר"ל שתקבע עתים הרבה לתורתך * והסדר * תעסוק בתורתך * ואף זה תהי' כוונתך בכל פעם לש"ש * כנוכה לכו כבר אבל לא תעסוק בד"כ כלל כי לא נבחר שום זמן מהומנים לצורך עסקים כי באמת אין בהם צורך ולא שום תועלת כ"א היוק ידוע * ותרין ק"ו ומה אם אתה יושב בטל אסור לך לעסוק בד"כ * כ"ש אסור לך להפסיק בד"כ על דברי

טהרת הקודש

חלק שני

וכו' וכל בר דעת יבין ומעלמו ויכול לדון בק' ומדברים בטלים שאינן עושה שום חטא' דיבור עזמוק שהחטא הוא שאינו עוסק בתורה כמה החמירו בו כו' כיכול פה דהא והא איתא דעושה חטא דיבור עזמו ונס הוא כמו ד"ב שמבטלין מן התורה לא כ"ס' ולא עוד שהם דברים שאין בהם שום הנאה כ"א מה שמתבדה יגרו על עזמו' וזוהר כמה מקומות תמלא אזוהרתה וגם הר"ח האריך בזה עיי' שם בשער הקדושה' וזוהר פ' פקודי דקיי"ט אומר כי האיד מפיך בפיו אחר זה מלה קדישא ע"ש :

דברתי

בגנות חבירי' כתב בר"ח שלא לספר לה"ר והוא המדבר בגנות חבירו' אעפ"י שאומר אמת והאומר שקר נקרא מולא שם רע' וכתב בעל המ"ב אמרינן בירושלמי דפלא וכתוספתא דפלא' על ב' עבירות נפרעים מן האדם בעו"ה ואין לוחק לעזוב ג' ע"ג ע"ז ול"ה כנגד כלם וגם זה תרון בקו' מד"ב כנזכר לעיל בניבול פה' ובחובת הלבבות כתב שמדת החסידים שלא לספר אפי' בגנות הבהמות והחיות :

דברתי

א' בפסוק ואל' בלב' אמרינן בגמ' דע"פ' שלשה שאין הקב"ה המדבר א' בפסוק ואל' בלב' והודיע עולות בחבירו ואינו מעיד והרואה דבר פרוה בחבירו ומעיד עליו יחיד' כי הא' דטובי' חטא וינבד מיבד וכו' וכמה שאמר דהע"ה שאו ידברו איש את רעהו שפת חלקות בלב וכו' ידברו וברתה' וכו' כי חלקן ומחמאות פיו' וקרב לבו דבריו משמן והמה פתומות אוי' להם למתנהב' ויכא לנו מזה שאם באדם כן שהאדם אינו יודע' ואינו מבין אם הוא בלבונכון עמו' או לא שאריך להזהר בזה כ"ס בקב"ה ע"כ' ואריך לזהור כשמדבר עמו' הן בתורה הן בתפילה שיהיה פיו ולבו שוים שכיון שאינו לבו שם עליו נאמר ופתחוה בפיהם' ובלשונם יכובו לו' ולבם לא נכון עמו' אבל קרוב הוא ה' לכל קוראיו אשר יקראוהו באמת ובלב' שלם ותמים עם ה' אלוקינו' ומוציא כל דיבור וכל מלה בתיקוה שאם בולע אותם עליו נאמר הכשר עודינו בין שיהיה הוא והוא מערב רב' ונזע אותו שאמר הכשר עודינו בין שיהיה הוא והוא מערב רב' רל"ט ע"ש כלל עולה שתרחק עמך כמה דאפשר ע"ס בכלל גניבת דעת כאשר ביארנו בלות' ג' עיון משם :

דברתי

לשה"ר המספר לה"ר באילו כופר בעיקר שאמר ללשונו כנבד וכו' והמקבל ל"ה יותר מהאומרו וכברע שהורג ג' בלה"ר' וכבר ידוע לך שגלקה ברגעת על חטא זה ושאלו לו תקנה' ואין להאריך כי בלה"ר דאין לקר' ולמעט' ומחמי תראה וכן תעשו ותקצרו ותמעטו בדברי לה"ר בכל מה דאפשר' ועיון עוד מעטין לה"ר ומוציא ע"ר שאין להם תשובה בפרשת מזרע דף כ"ד' ובפרשת משפטים מגזירת לה"ר ושאר גזירות

תורה כמבואר בזהר בשמה מקומות' ובדברי רז"ל מלינו טבית ר"ג לא היו אומרים מרפא' לאדם המתעטט שרגילים לומר מרפא' היינו אסותא' בזה' מדד' מרפא' בזה' מדד' שכלם דריבין לשתוק א' כדרש' וז"ל במס' ברכות' ובמקום אחר מלינו מהי ר"ע אומר מפני מה ת"ח מתים כשהם קטנים לא מפני שהם מנאפין ולא מפני שהם גזולין אלא שפוסקין מד"ת ועוסקין בדברי שיחה ועוד שאין מתחילין ממקום שפוסקין' וכן כתב הר"ח בהיותו עוסק בתורה אלי פסיק מונס' לשיחה בטילה כמו שאמרנו מאן דפסק מילי דאורייתא על מילין בטילין יתפסקין סויהי מהאי עלמא וזינו קיימי בהטא עלמא' וכל' שאם יש לו טעת קביעות והתחיל ללמוד' בפרט אם אמר לשם יחוד קדישא בריך הוא ושיכניניה כפי' לעיל לא יפסיק מונס' לשום דבר כלל כי תורה חמירא מתפילה במודה ובפרט כאשר תחשוב כי א"כ מ"ה הקב"ה בורא כל העולמות שומע דברך ושכינתו עומדת כנגדך באומרו שויתי ה' לנגדי תמיד ואתה מדבר עמו ומשתעשע בתורתו כמה ופלא יראתו בעיניך להפסיק מתורתו לדבר אחר ואמרו במדרש איכה וז"ל כל ת"ח שיושב בינו לבין עזמו וקורא ושונה כביכ"ו הקב"ה' יושב כנגדו וקורא ושונה עמו לכך נאמר נכח פני ה' ולהלן הוא אומר ויתנו אלה נוכח אלה והכלל בכל דבר קדושה אם תדרשנו ימצא לך וכו' עכ"ל' עוד כתב במקום אחר וז"ל יתנבד שיהי' לימודו באימה ויראה לא מוטע ולא מושב אלא בעומד לפני המלך שא' הכון לקראת אלוקיך ישראל וגם בפירוש פ' נח דע"ב ע"ש' לכן אריך שיהא בתיקון מלבשו ובראוי ובפרט בעוסק בדברי הקבלה שהוא עוסק בסתרי המלך ויחשוב שאלו יעסוק בסתרי מלך ב"ו ויהי המלך שומע דבריו כמה ילבם עזמו' ע"כ' בסתרי מידותיו י"ת מ"ה בורא כל העולמות ויכוון בקריאתו בתורה בקול ודבור שהוא ת"ת ומלכות' לייחדם ועיי' מענין זה שלימוד התורה אריך להיות בקול פ' שמיני עי"ח' ע"ש כתב שאריך לייחד מקום לתורה' כי זהו כבוד השכינה וגם יאה כשמר מהקליפות שלא יבטלוהו' ולזה היה מנהג אנשי מעשה להטהרות קודם לימודם כדי שיבדלו מהם הקליפות האמכחיות דעתם שלא יבינו מה שהם לומדים' ומי הוא אשר על אלה לא תפקח עיניו' ויבנו בלבבו לאחרית הימים הטובים מראשיתו ולמה תעסוק בד"ב ותבטל התורה שהיא חייך ואורך יומך' הלא ידעת כי יש למעשיך זכרון וכי יש למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים' ויבין תבין את אשר לפניך ה' כי על מה אכזה הארץ על עזבם את תורתו וכו' ע"כ מנע' עמך מהס' ושלו' יהי' לך :

דברתי

כיכול פה' החמירו חז"ל עד קצה האחרון בעבודה זו כי אין לה ערך כנודע' שהכל יודעין' למה בלה נכנסה לחופה

בזירת הלשון ע"ש בדף כ"ד עמוד ר"ד:

דברתי

שקרים וכזבים לרדף להתרחק מזה כי זהו מארבע כיתות שאינם מקבלים פני השכינה שנאמר דובר שקרים לא יכון

לנגד עיניו והמדבר אמת בכל עניינו ומאריך ימים כלאית בפ' חלקי וממעשה אותו מדינה שהיו כולם מתים זקנים שהיו כזהרים לדבר אמת לעולם ובכלל האמת הוא שלא ידבר א' בפס' וא' בלב עם חבריו וכתב בר"ח הקי"ז בשם אלם גדול הזהיר לדבר אמת ורובה לקיי' ודובר אמת בלבבו אם קבל עליו במחשבו לעשות דבר אחד יכתוב אותו המעשה שלא ישכחה ואם אינו יכול לעמוד בו ילך אל חכם ויתיר לו מחשבתו וכדי לעמוד במדת אמת במשאו ומתנו יגלה כפעם הראשונה סוף דעתו ולא יעדיף ולא יחסר ומדבר שקר תרחק כי אפילו הרמויות שלו יהיה אמת ויקבל האמת בתורהו הקטן שבקטנים ועוד ידבר אמת אפילו לבני מפני חילול השם ולא ישקר לו ולא יטעוהו ומעשים הרבה הובאו בירושלמי ע"ז ודבר זה נמצא ברהטנין הנקראים מעיק' לירש"ל א"ל שכן דרכו של רהטנין לשנות דבריהם בעשר מונים ובספר פתח עינים כתב זו"ל מדת האמת ירגיל אדם את עצמו שלא ידבר דברי שקר אפילו בדברי הבאי ויחשוב כי המדבר שקר כאלו כבר בעיקר כי חותמו של הקב"ה אמת וגם התורה נקראת כך תורת אמת ואם יחקרוך בני אדם דברים אשר לא תורה להגיד תאמר לו מיד אינו רוצה להגיד לך טרם אשר תשקר להגיד עכ"ל והנה פי גדוק ינוב חכמה ולטובו תדבר משפט השקר באיזה אופן תרחק עמך ממנו ותאחו ירך במשפט האמת שהוא כלל כל התורה וכלל אלפי"א בית"א שהוא ראש ותוך הא"ב אמ"ת כבודה : ולזה רמז חז"ל בתפילות שכתבו אומרים בכל יום לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ומודה על האמת מה חיבור זה לזה לשני מדות הללו אלא הרמז מלת בסת"ר הוא ר"ת ס"ת וך"ר אש ומזה הוא זה מפרש ואמר ומודה על האמת שמלת אמת הוא סת"ר דא"ב כו' וד"ל ובווהר פרשת בראשית דף ל"ח כתב הבליים דהא עלייהו איתמר הכל המה מעשה תעוועים דאינון הבליים דסלקין בנבלות הפה ובשקריות וכו' ע"ש :

דברתי

על שוכני עפר אף זה עדין מק' ודהמדב' בגנות חבריו וכבר ידוע לך שהמדבר אחר מיתתו של ת"ת שענשם גדול בגינה'

כי מה לך לדבר באלו שהכלם לעולמם על מקום מנוחתם ושאין אתה יודע באיזה אופן היה דירתם כי אתה ראתה לעיניכם זה ראש ללכנס יודע ממשבותם ולא זו אף זו שאין אתה יודע מה יולד יום שמת עוד מעט ויבא רוח אלקים לרעה לך לפזור רכושך והיו כלא היו חמישים אלפי' והבאשר בקנינים מוכרת נפשך וייתק חן וכבוד מעל ראשך ותדר אש אלקים מן השמים ותחלל אותך ואת חמשך ע"כ בלום שפתיך מולדבר

בשוכני עפרותיך כי בודאית מתרע ע"ב אחריתך וגדול התועלת המגיע לנו ממיתלתם של שוכני עפר כשמתפללי עלינו על כל זרה שלא תבא כבר הודעתך בהנהגות שבתות וי"ט יעיון משם ומבאר בטור ח"מ סי' תכ"א גדול עביר ווהמדרכי כתב בפרק החובל ו"ל חשיב מהר"מ על המחרק שוכני עפר שיסבף עצמו בתענית ומלקות אולי יש תקוה כי גדול העונש לשלוח יד בקדושים אשר בארץ הקמה :

דברתי

בז"ה כ בשעת התפילה וכבר הארכנו בזה די דרכינו בהנהגת ב"הכנ ואע"פכ ראונו עוד לעורר ע"ז רבנו ההערה בז"ה לא יפסידו כ"א ריווח ומיתן שיועילו ויזליחו ויעשו פרי שיכנסו דברי אלה באזני השומעים והא לך לשון רבינו יעקב א"ח סי' קנ"א בתי מדרשות וז"הכנ אין ובהגין בהם קלות ראש כגון שחוק וסיתול ושיחבטילה ובס"ח המדברים בענייני השעשוע החמיר בתשובה מעון זה והמיקל בהם אמר שיתעב שני וחמשי שני וילקא ובווהר שהוא ראש כל המוכיחים כתב יותר חמור וז"ל פרשת בראשית דף י"ח עמוד מ"ח ומאן דאשתעי בבכי כנישתא ווי ליה דאחוי פירודא ווי ליה דגדע מהימנותי ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דשמיא דאחוא דלית ליה אלקא ולא אשתכח תמן ואזניו קלנא בתקיפא עילאה ע"כ ובווהר תרומה דף כ"ט עמוד ר"ג כתב ב"כ בזה הלשון ממש והוסיף עוד לדבר גדול שבה ב"הכנ והתפלה ע"ס כי זכאה חולקי' מאן דידע ביה ואודרה ביה בכל דברי מוסר שלו ועוד כתבו המפורשים ע"ז נא' היו על שכני הרעים והוא כשחבריו מתפללין ובתוספתא פרשת בשלח כתב דהא ביה כנישתא דלתתא קיימא לקביל ביה כנישתא דלעיל וכמו שב"הכנ דלמעלה אינו אלא ד"ת ותפלה ולא שיחה חלוין כן לרדף להיות בבה"כ התחתון תורה ותפילה ולא שיחה בעולם מיהו זמן תורה לחוד וזמן תפלה לחוד שלא יעסוק בתורה בשעת התפילה כאשר כבר כתבנו הטעם שלא יבא לידי דברים בטלים ולא כמו אלו הכוהנים ללמוד אלו לומר תפילות ותחנונים בשעת חזרת הש"ץ תפילות י"ח או כשחאריך באיזה ניגון בשעת התפילה כגון בוקדבתנו או גור ישראל וכה"ג במדינותינו ראיתי לכמה אנשים שאומרים תחנונות בעיתים הללו ולא ככון הדבר לעשו' כן ובמה דסיימתי אפתח שלא ראוי ונכון לומר שום תחנה באמצע התפילה שהיא מברוך שאמר עד אחר כפילת אפים כי כ"א הוצרך לייחד בתפילת כבודה ל"ח וכאשר קצת מה כתבנו בהנהגות שוי"ט יעיון משם כוונת כ"א וטעם הסמיכות הב"ל ועל אלו המפסיקים בשעת הב"ל באמר וראי בזוהרווי ליה דגרים פירודא שמפריד ומפסיק אשר אין ראוי ליתן ריווח ביניהם כ"א אחד באחד יבשו רוחו לא יבא ביניהם וכבר ידוע לך שפסוק זה נדרש על יסוד הספירות וז"ל ככן ראוי ונכון לכל מרא דאתרא לגעור בחונים האלו והמאריכים בניגונים ללא

טהרת הקורש

חלק שני

לודך כי בודלי הש"י אינו חפץ בהם כאשר כתבנו מזה ויותר
 שבוה ומבטלים ומבלבלים דעת הכריו בתפילתם ודעות ומחשבו
 זרות יכנסו בלבבם מאחר שמאריכים או כמעט שנשכח
 מהאנשים מקום תפילתן איה הוא והנה לאו ורלו כמה חששו
 החכמים ז"ל שאין נוהגים ליתן ברה"ל לתקוע לש"ץ שום מדר
 בכודע והטעם שלא יטרף דעות ותפילותיו ולמה לא יסרהר
 כל ש"ץ דבר זה בעת הארכו בניגוניו אם על מעט קולות חששו
 חז"ל שלא תטרף דעתו מממת התקיעות ולא יחזור למקום
 תפילותו שבריו הקולות ובהארכ בניגונים שלו יטרף דעתו
 ודעתו של השומעים ולא יחזרו בטוב למקום תפילתו הנה
 האזהרה לפני שניכס החזן שלא יאריך ולהשומע אף שיעבור
 הש"ץ ויעבור חלילה אזי הוא לא ישיגו בו ולא יפסיק בשום
 תחנונים וכ"ש חלילה בד"ב אך כיון דעתו למקום תפילתו
 כל זה אמרו בשעת הארכת בניגונים וכ"ש בשעת חזרת הש"ץ
 שצריך לכווין בכל דרכה וברכה לענות אמן אחרים כי גדול
 העונה אמן יותר מן המבדך כי המבדך מוכרס ש"א וזה מייחד
 שתי שמות (יאחד וכו') שהוא ג' אמן והנה סוד אמן גדול
 במאור במבואר בספר ואת הקת התורה באו"ת תי' ובאר היטב
 יעוין ומש' וכאשר שיש לחוש שמה הוא אין בידך וגם אין מלוי
 במקום תחנתך הספר נכבד ה"ל ראיתי להעתיק דברי בעל
 תשובות נפש ה"ל תיקון אמן שבמכוניוים איזהו מקומן של
 שבתי"ס של איש קדש הקדשים שכל טעם דברו בלפ"ן ושם
 תראה ותקבל סודות דאמ"ב ש"ארי"ת שום סף יותר ז"ל
 תשובה גדולה על האיש שלא עונה אמן אפילו פעם אחת ששומע
 מן המבדך על איזה ברכה תהיה מה שתהיה ומכ"ש אחרת תפילת
 החזן כב"ה כפשיטא שצריך תשובה גדולה ומכ"ש בשלא עונה
 אמן יהא שמייה רבא וכו' עדינתך ושתבא וכו' עד ואמרו כמו
 שתמלא בספר ווי העמודים שם כ"ח תיבות שצריך תשובה
 גדולה ז"ל הוה פרשת וילך דק"ל ח"ק וקל"ט אע"פ ששונה
 אמן אם אינו מכין עב ליה ללא כבדא עוד שם מאן דשמע
 ברכה מחבירו ומבדך ולא מכין באמן עליו לאמר וכו' יקלו
 ומאי עונש' כד נפק מעלמא מברזין עליו כרוז ואומר סגורו כל
 הפתחים לפני פב"ל ולא יעשיל ולא יכנס ולא תקבלו אותי כמו
 שהוא לא פתח באמן ווי ליה ווי לנשמת' ומורידין אותו לתוך
 הביהם הנקרא אבדון שאלו תחתיות כלמות ושם נאבד ב"מ
 לעולם כי אין לגיהנם ההוא פתח עוד שם תנא להווא גיהנם
 מורדין להנהו גברי דאינון דמבזין לומר אמן ולפי חשבון סך
 אמן שלא ענה אח אמן ואתה המבדך כדדתיך אותה כסדהו בביה"כ
 דיינין ליה ושם נאבד ואינו עולה לעולם כי אין לאותו גיהנם
 ופתח כיהא מדורא תתאה וע"ד כתיב בענין כלה וילך כן יורד
 שאלו לא יעלה אח"כ עושה תשובה על כל אמן ואמן שלא ענה
 וכן להיפך שכל טוב למי שעונה ברמז גדול אדוניו ורב כ"ח
 עתה יבדל את כ"ח ותמלא זה כוזה פרשת וילך דף פ"ח עמוד

שכ' וברמז כ"ח מעשיו הגד לעמו אשר הולאת בכ"ח ובידך
 כ"ח ובגובה עכ"ל ועוד כתב שם טעם שפ"ג גזירת הרב שלא
 נתן לו רשות להדפיס כוננת אמן יהא שמייה רבא וילך טעם
 לשבח בכך ראה לזיון איזהו מקומן שבקל ימלא כוננתם כל בעל
 נפש הרועה לחפש אחרים וז"ל שיכווין לענות אמן בכל כ"ח
 כוננתם שני פעמים י"ד גי' כ"ח תמלא כוזה פרשת פנחס דף
 ק"ב ודף קי"ד ודף קי"ח ושם תמלא כוננת פרקי הידים כמיון
 ברמז ובידך כ"ח וכו' כי כל אלו הפסוקים הם שני פעמים י"ד
 אותיות ובי"ד הוא כ"ח שם תמלא מעין ועתה יגדל נא
 כח אדני כאשר דברת לאמר גם זכור רחמיך יר"ד
 ו"ח מדיך כי מעולם הים גם י"ד ע"כ י"ד מלמטה ל"ד י"ד
 בעמלק מדור דור גם תמלא במגלה עמוקות בשדר"י חסיד
 אופן רי"ב ואופן קי"ב שיולו במשכה אלוב פסוקים והם
 אלו בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ
 גם וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר
 יהא שמייה רבא
 וכוזה משפטים דמ"ו עקפ"ו
 ופ' נשא ע' ומקום אחר מ"ב
 גם פסוק ה' בחכמה יסדר ארץ
 כונן שמים בתבונה ג"כ ד"ח
 אותיות ותיבות וכלם טעם
 וסוד א' שכל העונה אמן יהא
 שמייה רבא וכו' כאלו נעשה
 שותף להקב"ה במעשה בראשית
 וד"ל:
 עמודת ה' ומילוי אהיה ג' כ"י א' אותיות וכוזה שכל דף ד"ח
 קט"ו ובמ"ע אופן מא' ואופן רי"ב ומילוי יהו' ג' כ"ב
 עיין שם ובאופן רמ"ח ג' בענין אחר ואז שתראה מקומות
 אלו תדע להבין מה שתכוין כי הם פמורש בהיטב טעם כוננתם
 וצריך להרים קולו קורס ולצדק דיו כאשר יריש משה ידיו וגו'
 ובמ"ע אופן מא' ח' דרגין ותמל' כוזה פרשת בלק דף פ"ט עמוד
 שג"ד ותמל' בפרדס ולכל הדי החוק' כוננתו לזה ג' עולה ואז
 מקיים מחה תמחה וגו' לא תשכ"ח יש בוג' כ"ח אותיות (ופי' לא
 תש"כח) ופרשת נח דף מ"ט עמוד קכ"ד ז"ל בזמנא דישראל
 אתיבו בקול רם אמן יש"ר וכו' קב"ה אתמלי רחמים וכו' עכ"ל
 ולבסוף ספרו שהוא מעט הכמות ורב האיכות כתב עוד ופעל
 באזהרות עניית אמן שאפילו אלו בני הכפרים או עובדי
 דרכי יזכרו שישמע קולו בברכה כדי שישמע חבירו ויענה אמן
 וכן להיפך השני ישמע שיענה זה אחריו בכל הברכות בעולם
 בתפלה וברכת המזון וברכת הכהנין כדי לקיים להיות דליק'
 וכאשר זכרו גם אכחנו בס' ד' בס' לדי"ק שהוא ל' אמנים ד'
 קדושות וד' קדישין ק' ברכות וסימנך לדי"ק יסוד עולם ר"ל
 פשטא

בשאלו מקיימין כל מלת לדיק כו' אז העולם מתקיים כנודע
 עוד מלאתי בזאת חקת התורה אות ת' אמר המחבר מלאתי
 כתוב מי שעושה עצמו אל"ס בעניית אמן עליו כאמר מל"א
 פניה"ס קלו"ס ת' אמן ומלא אותיות אל"ס מאן דעביד הא
 גופל בדא"ע כו"אס בעל נפש אתה הרי הדרכים לפניך מזויינים
 לכל המקומות אשר תרצה לילך ולחפש בסוד אמן. בכן חזק
 ואמן אל תערוך ואל תחת כי עמך ה' אלקיך בכל אשר תלך
 להביך כל דבר קשה ירך לך כי אף שהאמרים סתומים בכמה
 מקומות ביד ה' המפתח לפתוח לך הסתום רק אתה תקדים
 לפתוח תחלה לך בעמךך ואז יסייעוך מן השמים כי זו היא
 סגולה אמיתית בדוקה ומנוסה לכל איש הרואה לילך בדרכי ה'
 ובא לטהר מסייעין לו :

דברתי

בפסוקי דומרה: **דברתי** בין עלמאי
 ויתברך: **דברתי** בתוך קדישוקדושה
 וברכו: **דברתי** בין תקיעת שופר
 מושב לתקיעת מעמוד: **הגדה** כאן משב הרב כל הסומרות
 שכל א' חמורה זו מוזו שהרי כבר נכלל זה בדבור בהכ"ב הכ"ל
 אך פרט להראות שזה יות' חמור מהמדבר בפסוקי דומרה
 ועוד יותר חמור בין עלמאי וית' וכו' ובין תקיעת וכו' ג"כ
 ידוע :

דברתי

בשעה שהסוף אומר מן אבות: זה הוהיר
 על תפלת ערבית של שבת שכוון שאין
 אדם רגיל בערבית לשמוע שום חזרה כי
 אין חזרה בכל השבוע ע"כ הוהיר ע"י יותר בפרוטרוט וכתב
 דכינו יעקב ה"ח סי' רס"ח ז"ל בספר מעשה החסידים
 מעשה בחסיד א' שראה' במוחו ופכיו מוריקות אל"ל למה פניך
 מוריקות אל"ל שהייתי מדבר בשעה שהלכתי עם אמריס אותו
 ובכרתי מן אבות בדברו וביתגלו וכו' ע"כ: **דברתי** בין
 ברכת המזיא לאכילה: **דברתי** בין ברכת המטה לשינה:
 זהו מהשלוש תכופות. תיכף לגאולה תפילה. תיכף לב"ה
 אכילה. תיכף לברכת המטה שינה והעממים גלוים וידועים:
 ואין נר"ך ביאור: **דברתי** דבור של שבת כדבור של חול:
דברתי עס גוי או עס גוי' לעשות דבר האסור בשבת כבר
 זכרנו מהו בהנהגת שבת ועיון משם :

ההעויתי

הרעותי אשר עשיתי: **הלכתי** אחר
 היצה"ר הנה יאל מהכלל לפרט באמר
 הרעותי אשר עשיתי ררך הכלל ואח"כ
 חזר ופרט מה הוא זה שעשיתי הלכתי אחר יצה"ר. ויש להקשות
 שאין שם פרט חל על וידוי זה כי כל העבירות שאדם עושה
 הרי הוא ע"י היצה"ר ולמה פרט זה. הלשון בעצמו שהלך
 אחר היצה"ר. ונראה לפרש באופן זה שאין כוונתו לדייק
 מלת אחר יצה"ר. ור"ל שערב על מלות לא תעשה של אחרי
 ה' אלקיכם תלכו וכו' וכבר פירשנו הפסוק בהנהגות בהכ"ב

שואו דמיון של והלכת בדרכיו כנודע ולתועלת יותר ע"ש
 והכוונה שם לילך בדרכי השם באופן הזה מה הוא רחום
 וכו' מה הוא חנון אף אתה כן וכו'. וכאן הכי נמי פירושו
 באמרו הלכתי אחר יצה"ר ר"ל שהלכתי בדרכיו מה הוא מסית
 את הדברות לעבירה אף אני הייתי עושה כן. וזהו כ"כ יכול
 לרמוז בעל הטא שחטאמי לפניך ביצה"ר ששם מקשין כל
 העולם ג"כ באופן הכ"ל יכול לומר שזה וידוי בפני עצמו
 שמתוודה האדם שחטא ביצה"ר במעשה יצה"ר כנ"ל. ולא כמו
 שפירשי אותו כפשוטה ביצה"ר דהיינו ע"י יצה"ר דא"כ מה
 לו לפרוטו וגם כי אין הוא בכלל פרט בעולם. כי בכל עבירה
 ועבירה גם הוא ככלל שם כי הוא עיקר הפועל. ובלעדו לא
 ירים איש ידו ורגלו לעשות איזה עבירה מהעבירות שבעולם.
 או נוכל לפרש באופן אחר שהוא ג"כ פרט ומלת אחר דייק
 כו' והוא זה שמתוודה כאן בפרוטרוט שהולך הוא בעצמו אחר
 יצה"ר בגון שראה אשה נאה והלך אחריה עד שמגרה היצה"ר
 בעצמו ומילא תאוותו. או שראה גב והלך אחריו. עד שחיבר
 עמו בגניבתו וכל כיוצא בזה דוק ותשכח. ועבירה כזו חמורה
 מאוד שפוגם בהליכתו אחרי וכו' המחשבה תחילה שהיא תלוי'
 בהשמתו ואח"כ פוגם הגוף בעשיתו ומקטרפים המחשבה ג"כ
 למעשה כאשר נבאר. כי כאשר שאנו בשער לריכין אנו לכנס
 פנימה ולהודיע הדבר בבירור כל חלוקי ואופני העבירות הנה
 דע לך שיש אדם עובר עבירה במחשבה ובמעשה. ויש אדם
 שעובר עבירה בחשבה ולא במעשה. ויש עובר במעשה ולא
 במחשבה. ויש עובר שלא במחשבה ושלא במעשה. וכן במזה
 כה"ג לפעמים עושה במחשבה ובמעשה ולפעמים וכו'. יש לך
 אדם עובר עבירה במחשבה ובמעשה כחשמתו שחשב בלבו
 לעשות איזה עבירה ואח"כ בא לידו. ויאל כח מחשבתו אל
 הפועל. בגון שהרהר באשה ואח"כ בא עליה וכן בכל
 העבירות. ויש עובר במחשבה ולא במעשה. בגון שהרהר
 בעבירה לעשותה ולא עלתה לו. או שהרהר באשה וראה
 קרי שאין ג"כ מעשה כאן. ויש עובר במעשה ולא במחשבה
 בגון שבא העבירה לידו פתע פתאום שלא הרהר בה מעולם.
 ויש שלא במחשבה ולא במעשה. בגון זה הכתוב בתורה אלל
 רולח פשוט ששגל הכרזו מן העץ ומלא את רעהו ומת שלא
 היה שם לא מחשבה כמעיד הכתוב ואומר אשר יבה את רעהו
 בבלי דעת והוא לא שונא לו מתמול שלשום. ולא המעשה כי
 הגרזן אמליו נפלה ואעפ"כ עבירה היא בידו ויש לו לדאוב
 ע"י שנתגלגלו הדבר על ידו כי מגלגלין חוב ע"י חייב.
 וכן במזה כה"ג במעשה במחשבה כו' במחשבה ולא במעשה
 ג"כ כנ"ל. במעשה לא במחשבה ג"כ כו'. שלא במחשבה ושלא
 במעשה בגון שבא אדם א' אליו. ושאלו לו אעשה מזה וז'
 או אתן לאיזה עני מתנה מה לי לעשות באיזה אופן או כמה
 אתן לעני. והוא יעוץ אותו בטוב והרבה במתנת העני סרי
 כאן

מהרת הקורש חלק שני

כאן אין מחשבה כי הוא לא חשב בדעתו ועולם שיבוא אליו
 איוה אדם לשאול ע"ז ואין כאן מעשה כי לא הוא העושה
 ואע"פ מזה היא בידו ויש לו לשמוע שעל ידו באה כי מגבלין
 זכות ע"י וכאן ומה שאמרנו שמתפרסם המחשבה למעשה
 הוא באם שעשה עבירה פעם אחת או שנים כגון שבא על
 איוה אשה ואח"כ היראה עוד בה וו היראה קשה מעבירה
 ומתפרסם למעשה באם שחטא בה אחר היראה הוא מענישין
 אותו על המחשבה והמעשה יחד דהיינו ככל מעל המעשה
 לבד אבל כשהתורה באיוה אשה ולא בא עליה מעולם אין
 היראה הוא קשה כ"כ ואף שחטא בה לאחר היראה הוא
 אין מענישין אותו על היראה רק על המעשה לבד וכך
 מלאתי קצת במאמר עולם קטן שהוא מאמר אחד מעשרה
 ונאמרות היוצאים מפי קדוש החכם השלם החסיד מוהר"ר
 מכחם עזריה זל"ה ונוסף לופי' לדבריו ונקרא שמו בישראל
 כך למאור ע"ש המאיר באופל וע"ש המחבר הרב מוהר"ר מאיר
 פמאור"ר חיים הנזכר שם בספר הלז' וז"ל שם בקצרה דבק
 ה' במערכה שנייה אך היראה עבירה קשי מעבירה הבאים
 מחמת העבירה קודמת והם באמת יותר קשים ממנה ופי' בעל
 בר המאור הכ"ל מחמת עבירה קודמת פי' ע"ז משל שבא על
 א' מהעבירות ואח"כ חושב במעשה האחת שעבר לו ובהנה ממנה
 ואומר בלבדו יתגני שאשוב לעשות דבר זה וההיראה
 ודאי קשה יותר מעבירה עצמה עכ"ל וזהו דיקדוק הלשון
 חז"ל היראה עבירה קשין מעבירה ר"ל היראה שהוא
 מעבירה שעשה ממנו כו' ודי' וכל שאר האופנים הכ"ל גם השכל
 מתייב שדברי כן הוא וגם הם נמלאים בספרים אחת הנה
 ואחת הנה ולכן לא קראתי להם בשמות של המקומות וכלל
 הדבר שכל דיוק הורו לומר אחר היראה ככ"ל בשני אופנים
 ע"כ כל איש יזהר מליכך בדרכים הכ"ל שם דרכי השטן
 ויראה"ר כי לא זו שעברה אף זו שגורה לעצמו שהשטן מקטרג
 עליו ואומר זה לקח את חלקי כנודע מענין העגלה הערופה
 שע"כ נותנין לו חלק להסתים פיסודי :

הלכתו

אחר הגאווה : זו היא לשון הגמ' כל
 הרודף אחר הכבוד וכו' והנה מדה זו
 מדה רעה במאור זכריה הרמקה עד
 קצה האחרון ולכן ראיתי להאריך באזהרתה וכתוב בס"ח
 שמי שהוא בעל גאווה הוא בעל כעסן ודאי וכל הכועס אליו
 עובד ע"ז וכל אדם שיש בו גמות הרוח אליו עובד ע"ז כתי'
 תועבת ה' כלבבה לב ונמאם המסתכל בפני הכועס משפחת כי
 העומא שורה על פניו וכתב בס' ככ"ח חלק ג' סי' מ"ט
 והביאו הגשם גדול מוהר"ר שפעל איש מביט לוי הנזכר
 לנו בהנהגת מוצים בספרו הכ"ל וז"ל ופני שהכעס בא מלד
 הגאווה והוא קשה הימני מן שבעים כאלו עובד אל ככר
 והגאווה היא עצמה אל ככר ולכן להסיר הגאווה צריך שיכווין

אמרנו ל' כל המתבאה נדון באש' והיות קשה שכולן מה שאמרו שאין עפרונכני עפר מי שנעשה עפר בחייו הוא אשר שאל הקיבו ורננו שוכני עפר מי שנעשה עפר בחייו הוא אשר יח' והרכה האריכותם ו'סוף דבריהם בשמתא יח' מאן דאית פיה אפי' מקפתה מפני שזריך להתרחק מן הגאווה אל קפה האחרון וזה הכלל נקוט בידך שכל מי שהוא בלבוש הגאווה פושט מעלמו כל הלבושים אחרים הטובים לו ולנשמתו כי המדה זו גורמת ביטול כל המצות שבתורה עשה ולא תעשה שמצות עשה לא יעשה מחמת גאוה ועל מצות לא תעשה יעבור ולא יעשה תשובה מחמת גאותו והעיקר של המצות ארמונו לך במלת גאו' והתלמוד סתום מן המפורש' שכן הדבר זה בכל המצות מעבדת' כי כיון שאחוז ב"ג של גאו' אין לאל ידו לאחוז במדה ב"ג של גמילות חסדים' כי אין שום איש נחשב בעיניו קטן גדול בעני כעשיר שפולי וכזו' גדו' ובשכיל מי הוא יתרכה להתעסק באיזה גמילות חסד' ועל ידה אחוז בג' של גול ונגיבה והשגת גבול' כי חושב דעתו רוק הוא עמוד העולם ואין שום אדם נלדך בעולם יותר' וגם בא לידי גילוי עריות כבוד עין דרך השטן להולידם בעלי הגאווה בבגדים נאים ולסלסל בשעריו וכו' וכל הדברים הללו הם עיקר יוסוד והכנה לזנות וכמו שאר ענין זה בזה ובתלמוד' א' של גאוה גורם שיסיר ממנו מוראת א' של אכזי' ה' אלקיך ומוראות אביו ואמו' ואחוז בא' של אלקים אחרים' כאשר זכרנו לעיל מספר ככ' שהגאווה היא בעלמו אל כזר ואחוז בא' של א' וכיולא בזה' וא' של גאו' גורם שאינו מקיים ו' של ואהבת את ה' אלקיך' ושל ואהבת לרעך כמוך שהוא כלל כל התורה כולה של וחי אחיך עמך ואחוז בא' של וסרתם ועבדת' אלקים אחרים וכיולא בזה' ה' של גאוה גורמת שיטבל ה' של והגית ימים ולילה בתורה' ואחוז בה' של הכל ושאל ורעות רוח וכיולא בזה הלא תראה ותדע מהסקת המל' הזאת שהשכתי עשה ולא תעשה ותדון לכל התרי' ג' מצות שעל כולם כאחת יכול לעבור הבעל הגאווה' ע' ככל איש בין בידו מדברי אלה כמה פאה להרחיק מהגאווה ולקרב את עצמו למדת הענוה' שגדול ערכה כי לא תנס נכתבה בתורה לשבח למשה רבינו והאיש משה עניו גדול' ב' במאור וו' הוא' קטנה בתורה לרמו שזריך אדם להשפיל את עצמו במאור מאד' וכתב הרב מוהר"ר ישעיה בספרו הג' לקמן בעשרה הילולים שלו' ל' מאד מאד היו שפל רוח בפני כל אדם' ולסימא מילתא הנוכר מלת מאד לרמו ב'ת' אברהם' משה' דוד' אברהם אמר ואכזי עפר ואפר' משה אמר ואנחנו מה' דוד אמר ואכזי תולעת ולא איש וגומר' מא' ד' שפי' ר'ת' אפר' דם' מרה וע'ש' עוד אמרו חז"ל כל מי שיש בו ביראת שמים וזכה לענוה' כל מי שיש בו ענוה יש בו מדת חסידות וכו' ותמצא זה' כ' בזה פרשת נשא' ע'ש' דף ס'ט' וגם' פתח עינים פתח מדת השפלות ישפיל אדם את

עצמו לבין עצמו ויוכיח את עצמו' לאמר ארצה להיות שפל רוח לפני קוני ואל יגבה לבדך כי מי אתה להתנאות ולהיות נקי בעיניך אכן חשוב שאתה קטן מכל קטני ישראל ואיך יתבאה אדם אשר לא ידע' מה יקרה לו לסוף רגע' עוד כתב שהקב"ה אוהב הענוה ושונא הגאווה דכתיב ששנה שונא ה' עינים רמות וגו' וגם כי הוא מתלמידי בלעם הרשע' וכתוב ורם לבדך ושכחת את ה' אלקיך לכן ירחיק האדם את עצמו מן הגאווה ומן הכעס עד הקצה האחרון כי הגאווה מביאה את האדם לידי הכעס' ולא יאמר אם הגאווה היא מדה רעה אלבוס כלויי סחכות (פי' בגדים קרועים ובלויי') זה מרדכי האמוריים וענוה זו לא חפץ בה הקב"ה הלא תראה הקב"ה כזה לעשות לכהנים בגדים נאים ומיוחדים לעבודתו' לכן יעשה לו כל אדם בגדים נאים כדי שלא יתבזה דמות וללא אלקים ולא לשם גאוה' והענוה טובה שישפיל עצמו במאד מאד ובשאר כל המדו' ילך האדם בדרך בינוני ויניח הקצוות לא פורן ולא עבדך ולא היא גבה עינים לשום עינים בכל אשר יתאוה' אך בראותו דבר מכווער עינים עיניו כי לא כיתנה תורה למה'ש' ולא יוכל אדם להסתיר עיניו' לראות במקרה כמה דברים ע' כ' יזכור להשפיל תמיד עצמו ולהעלים עיניו ולחפז בפני התאוה' ע' כ' עוד בענין מדת הענוה וההכנעה כתב הר"ש אקבץ בתקנו' שלו שהיה הלומדים מוכיחים זה לזה' ומה שמוכיחים אותו א' ישיב עד ג' ימים שיעבור החימום כדי שלא יתקר' ואחר ג' ימים אם יש להשיב ישיב' עוד למדת הענוה יזכור מה שכתב הרמב"ם ע' ה'כס' המורה וכלל דבריו לשים מורה ה'ש' לפניו תמיד וכו' כי אמר דהע"ה בבה עינים אותו לא אוכל וא'ת אותו ולא אתו' ופירש'ו אין אנו והוא יכולים לדור בעו'סו' ושא עינים ישיעי עוד יזכור בלכבו עזה הגדולה לא עולמית כמאמר הכתוב שלפעמים לפני שבר הגאון ולפני כבוד ענוה' ועוד כתב גאות אדם תשפילנו' ושא לרוח יתמך כבוד' ולכן הזהר והזהר בה מאד ובאם שהוא בידך מאז ומקדם תתחרט בה מאוד בראותך הדברים האלה' ותקבל עליך תשובה גדולה לשעבר ותסבף עמך במאד כי ידאי זאת היא הנרי למה זה לקבל תשוב' ולסבול יסורים קשים קרובים למיתה ואולי יש תקוה לבלע בזה המות הנרמו לו בפסוק גאו'ת אדם' תשפילנו' שר'ת גאו'ת וס'ת מו'ת כי לא יחפז ה' במות המת כי אם בשום מוחסאן וחי בעו'סו' וגם לעו'י' הב' יזכה למינים נכחי אמן:

הלכתו

הלכתו

בדלות ובנפלאות ממני סכה גם זה מנידות הגאווה' ואח' כ' בא לידי קומה זקופה ולכן סמך לזה: בקומה זקופה' כי אסור לילך שאל' מלא כל הארץ וכו' ובאמת האדם נלדך להיות שח עינים' כאשר הארכנו לעיל ולא ילך

מהרה הקודש חלק שני

לכ יבין וישכיל בדברי הארון מוהר"ם של בוס של שלמה פ' החובל
סי כ"ח בענין לישראל דהשכל וכו' ובתוך דבריו כתב הנמצא
כזה עכשיו ואפילו אם נמצא אחד מאלף רבו פרץ על העומד
שבעו"ה שכולם רוצים להלך בדרך זה כי בעו"ה נסמכים מרובי
והיודעים מועטים ונחזיק דעת מתרבים שאין א' מכיר מקומו
ומיר כשהוא נסמך מתחיל להשתרר ולקבץ בחורים בהון עתק
כדרך השרים שעוברים עבדים לרוץ לפנים והנה אותם
נקראים שועלים קטנים שמחבלים כרמים כרם ה' צבאות
כאשר כתב הרמב"ם וכן יש זקנים בעו"ה שאפילו סוגיא
דשמעתא אינם מבינים לתכליתו ואינם יודים לעומקו של
הלכה כלל ובלא קניית חכמה הם משתוררי על הזיבור ועל
הלומדים ומחרמים ומתירים ונסמכים לתלמידים שלא
לפניהם רק מקבלין משלומין גמורים ולהנאותן דורשים
כל הימים או לאותה בושא שאכשי אמנם יודעי דת נכבדו
ואם נמצא מי שהוא חרוף ומ' מעשיו הם מקולקלים והארץ
שמה כהנה וכהנה יעוין המעין שמה לכן מהראוי לשמוע
בקולו כי דבריו דברי אלקים חיים ואני אומר על אותן
שנתקבלום בקהילות ע"פ השתדלותם לא מן שמיא מקומיהן
רק מעשה ידי אדם הם הלא מנינו הכספים מכחישים בפמלי'
של מעלה ק' ובענין זה ושם אפי' אתם האנשים המופלגים
במדינת פולין הקדושים אשר בארץ המה יבדלו החיים
שהחרימו על יחידים ורבים ועל הכותן ועל המקבל ע"י עמון
וע"י שלומים ושלומי שלוחיהן בודאי המה ראו מעשי ה' ומקבלי'
קבאות ה' צבאות אבל בעו"ה תקנתם קלקלתם כאשר קלת לא
מקבלים מוסר ועובדי בעו"ה על החרמות ואלות וקבלות
הכתובים בספר ומכשילין רבים ע"כ באה עלינו השרה
הואת נדרות מחוברות ואין זרה פטרות חברתה ואנחנו
הולכים מטה מטה ואלות ידינו ע"י עקשות מרינו לכן אתם
גיבורי ישראל התאספו יחד ומרדו חרבן ומלכו מתניכם והקהילו
קהלה גדולה להחזיק זה הענין ברוב מנין ובנין לפנות דרך
וליישר הנסילה להסיר המכשלה וזכות זה הקב"ה
ירחמנו וכו' עכ"ל הרב הנ"ל הנה כלל כל הרבנים גדולים
וקטני' לדבר בהם בכלל ובפרט לשועלים קטנים מחבלי כרמים
כי דעתיהם קצרה וכל ת"ח שאין בו דעת נבילה טובה הימנו
ופרט פרט אלו הנלקחים ע"פ שררות כו' וגם האריך במקום
אחר בעניני שדרשים ועדיין יבואו גם לידנו ועם דבריו
כבודם אס יגזור השם בחיים וכלל הדבר בתוך שאין לך
אדם שילך יותר בגדולות ובנפלאות כמו הם כבו הבאתי כל
הדברים פה כי באמת ראויים היה הדברים הללו ליתן להם
מקום בהכנת הרבנים שלנו ושהיקר הוא זה שבהנאלם במקום
הדבר לסלק חכמה עשמים ובעיקר הוא זה שבהנאלם במקום
אחר כל מעוקשי דרכיהם ימרה אפס ויבדלו את עצמם מספר
זה מכל וכל וזה לגנאי ועוד טעם לשבח שאם לא יעוררו לבם

יך בגדולות ובנפלאות מהם בעניני החלוקים הן בלימוד
והן בכל מילי דעלמא וכמועט שכל מידות הללו נמצאים בנת
הרבנים שזכרנו בהנהגת הרבנים והם אלו שסודריהם כי לורנא
מורבן וכו' שדאי אלו הולכים בגדולות ובנפלאות מהם בעניני
החלוקים והדרשות הולכים בדרכים אשר לא להם וגם הולכים
בקומה וקופה מרוב גאווהם וכאשר האריך לדבר בהם הרב
הגדול מוהר"ר שפטייל ס"ל כ"ב ווי העמודים שלו הזכר לנו
בכמה מקומו לעיל ואנכי אקרב בלשוננו וכתוב לך קצת מדבריו
הנחמדים וז"ל בפ' ה' מעמוד התורה שלי ענין לימוד של
החלוקים או לי אס אומר או לי אס לא אומר מאחר שראיתי
זקירתי שהרבה גאוני עולם פערופיהם לבלי חק עליהם
ומומים בהם ומבדילין מקדושת הלומדים גם אדוני אבי ז"ל
הפליג לדבר בזה בתורה בע"פ שלו והפליג ע"י אפי' למי שאומר
האמת אמנם אומר בנשואו אס יש דבר שקר בתוכו וא"ת איך
יהי לי פתחון פה לחלוק על דבריהם אשר קטנ' עבה מומתי איך
לאחר שקירתי בתורה בע"פ של א"א וא"כ היה לו מקום לומר
כיון שהתורה מקלתה התורה כולו לחוק הדבר ולחזור ליושנתו
וכלל העולה מדבריו שיהי' החלוקים ע"י האמת ולא להראות
חרפות שקר וכו' דזה ודאי לא שייך לייחס לרבנים מומים
חלילה כ"א לאלו שהם מכת ג' כנ"ל עוד האריך בהם
הרב הגדול הנ"ל ובעמוד הדין שלו בפ' אחד ועשרים ואעתיק
לך דבר זה כולה ותאזניך לשמוע כי באמת דבריו וז"ל ואתה
אהובי אלופי ומיודעי אדבר נא בהרמנא דמלכא דלעילא
ובהרמנא דמלכותי לתתא הן הן החכמים היושבים ראשונה
במלכותא דרבנן ואדבר ירוח לי על ענין רע ומר שמועתי
וראיתי אוי לעינים הראות ולאונים השמועות והאלקים הוא
היודע שלא יאמתי לדבר בעבורי כי זכיתי ת"ל ית' שמו'
להתרוממות ולגדולה שנתקבלתי להאב"ד על רוב מדינות
ישראל ולא בזכותי רק שזכות אבותי עומד לי רק לקנא קנאות
ה' צבאות שראיתי עבדים רוכבים על סוסים ושרים הולכים
כעבדים על הארץ ממש הר"ל שיש ת"ל עררי עדרים באונים
מופלגים בחכמה ובדעת ובמעט ולי'ת מאן דאשגח בהון והמה
מומאים בקרן זווית ואין מי שיאמר להם קבין תהי' לנו
וחכמתם בזוי' ומושפלים בשפל המדריגה בעו"ה ואותן
האנשים המבהילים הפולס בפיטוטי מלה בעלמא וע"י עושרם
סובבים ומגלבלים ע"י וע"י שלוחיהן כיונא בהן וע"י שלומי
שלוחיהן עד ק' ופועלים פעולות ודוחין כפש מפני נפש בהמתן
וגורמים רעה ועושים עצמם לאלקי' כסף ואלקי' זהב ישומו
שמים על זאת ועל סוד הוה נאמר ווי לדור שפוטפי את
שופטיהם ולפעמים יש קצת קהלות שירדן מנכסיהם
ושוברין לקבל עליהם רב מחמת עשרו ומיתון הרבנים אנשי
מדות ומועלי' טובות מאחר שהם עניים ואין נותנין אל לבם
מאחז"ל והקור בכני עניים כי מקם תלף תורה לישראל וכל חכם

טהרת הקודש

חלק שני

כא

בפעם הראשון יתעוררו בפעם שנית בקריאתם בראותם כי אזהרה אחר אזהרה היא ואתה הקודש יהיה מי שיהיה אל תאמר בלבדך שלום יהיה לי כי זה נא' על הרבנים דאדרבה ואדרבה חשוב בלבדך אם כך במזוקי ארץ המה הרבנים הכמאני לקדושים אשר בלבדך יעשו שאר חכמים ועמי הארץ לכן וע"כ הזהירו ומונעו עצמיכם כל בית ישראל סודו סודו עמא קראו למולמת הגאון רחוקעמיכם בהרמקת ד"א וכל המרב' בהרמקה הרי זה משוכה ולמען אשא שם הרב הגדול מוהר"ר ישעיה סג"ל זה"ה"ב"כ על שפתי וזרובו שפתותיו בקצרו הטבור אעתיק לך גם מדבריו הכמאדים מפו בענין הרמקת הגאון וזה נשלימוענין זה ברוב עוז ואולי יהיה לתועל גדול להתעורר לבות בני אדם בעוהי שמו"ו ח"ו בדרך חיים טובה מוסר בהלכות תשובה האדם אף שהוא מלא תורה ומצות ומע"ט רק שיש בו מדה מנוכה אחת כמוגאזה והתפארות דומה למי שיש לו חביות יין משוכה ועושה בחביות בשוליי נקב קטן או מאכד הכל לדעת כי הכי האמר יאמר העבד למלכו אדוני המלך הרבה אשר ליומתי הנני מקיים ובדבר זה וזה אני מורד בך ע"ה כתב בדרך חיים טובה מוסר בפרשת כי תלא ועשית מעקה לגביך מלאת רמז גב הוא גבוה ורומזו שיעשה גבול לגאון ואם לאומשם תהיה כפילתו כי יפול הכופל ממנו לפני שבר גאון עוד כתב בעשרה הילולים שלו בכל מקום שאתה מולא גדולתו של הקב"ה שאתה מולא ענוותנותו שוכן את דכא וגומר ומאשפות אביון מרים ומה אתה בן אדם בושא סרוחה רמה נפשו כעפר לכל תהיה כי עפר אתה ואל עפר תשוב ואין ראשך תרים עכ"ל והנה כי באמת הכניעה היא רוממות הכפס צמדת הפליגות וההגבה היא הספלות כאמור הכתוב גאות אדם תשפילינו ושל רוח יתמד כבוד מאלקי הכבוד אמן:

הלכות

בנילוי הראש כי אסור לילך מגולה
 בי השכינה למעלה מראשו של אדם מנוה
 וזמאלת בכל ישראל ת"ל בקטן כגדול
 תשמעון ומשיחין בהוכחה ושלל לילך בנילוי הראש וכנודע
 שנוהרין בה במאד מאד אפילו במקומות המוכרחין כגון בבתי
 מלכות ושררות עושין כל תחבולות שבעולם ומשיירין איוה
 כובע קטנה למטה שאינה נכרת כ"כ כי אם במקום הכרח גדול
 הולך בנילוי ראש ומי יתן והיה כדבר הזה בלבבם תמיד בכל
 המצות להזהר כמותה מיהו ראיתי בקטנים שאינם נוהרין כ"כ
 בבתי מרחצאות או בעת השינה ויש לדקדק ולהזהירם גם
 ע"ז שיהיו כל העינים שווים לטובה למצות ה' ית' שמו וכו' זה
 ג"כ מהדרכות ומינוך בניים למצות:

הרחרתי

אחר רבי' הוריתי הורה בפני רבי'
 כ"ז אינו מענין כבוד רבו שחייב
 אדם לכבד את רבו ולהיות מוראנו

על פניו ואם אין כבוד אין מורא וכבודו על גדול העונש
 בזה וגדול מעשה הרע אשר אין כמותה באעמס חו"ל כל
 החולק על רבו כאלו חולק על השכינה וכו' כל העושה מריבה
 עם רבו כאלו עושה מריבה עם שכינה וכו' כל המתרעס על
 רבו כאלו מתרעס על שכינה וכל המהרהר אחר רבו וכו'
 ומן הפסוקים מוכרחים כל אלה הדברים וקצרתיו והעובר
 על זה לטרק' חייא דרבנן דלית ליה אסותא' ע"כ בני הזהר
 בזה אף שאת רואה שרבך אומר או עושה דבר שאינו לפי דעתך
 א תהרהר אחריו שגם אמרו חז"ל בכל ת"ח כשאתה רואה שת"ח
 עבר עוברה ביום א תהרהר אחריו בלי כפי ודאי עשה תשוב'
 וכ"ש אחריו רבך מוכה שאתה יותר חייב בכבודו מנכבוד שאת
 ת"ח לרוב ליוהר ביותר תלילה לך מלהרהר אחריו או לפנים
 בשום דבר הנוגע בכבודו כגון ליטב על מקומו או ליתן לו שלו'
 ביד ליד כי כל זהו כבודו ויראתו וכ"ש וק' שחלילה לך לעשו'
 כדבר הרע הזה להורות הוראה בפניו שכל המורה הוראה בפני
 רבו חייב מיתה וגם נקרא חוטא' ואפילו אם הוא בעצמו מחל
 על כבודו הרי ידוע לך שאין כבודו מחול זה זה הדבר התירו
 חו"ל לגנוב דעתי של רבך אף אם יקפיד הרב בזה כאשר יש
 קצת אנשים המקפידו' על כל כ"ג יורע לכבו מה שגנבת דעתו
 וקפחתו בדברי תורה כל פי האי ריתחא של רבך אין לך להשיג
 בו וגם נרמז דבר זה בלאו דלא תננוב שאין זה בכלל גניבה
 כשגנב דעת רבו ובאשר שתועלת וגיב להקורא בידיעת
 העינים האלה אעתיק לך המאמר דפרשת יתרו כולו אף שהוא
 מעט מזעיר ללמד ענייננו ו"ו ח"ס דף מ"ב עמוד קס"ו לא
 תרצח לא תנאף לא תגנב לא תענה ברעך עד שקר
 לא פסיק טעמא בבני תלת כלא ופי לאו דפסקא טעמא לא הוי
 תקווא לעלמין ויהא אסיר לקטלא נפשא בעלמא אע"ג דיעבר
 על אורייתא אבל במא דפסיק טעמא אסיר ושאריו לא תנאף
 אי לאו דפסיק טעמא אסיר אפילו לאולדא או למיחדי באתתא
 חדא דמגוה וכמה דפסקא טעמא ושאריו לא תענה ברעך
 עד שקר הכי לא פסקא טעמא בנין דאסיר הוא כלל וכלל וכו'
 אוקי הכי לא תחמוד לא פסיק טעמא כלל וא"ת אפילו חמדא
 דאורייתא אסיר כיון דלא ת"ח בכולה עבדא דאורייתא כלל
 ובהא עביר פרט בית רעיק וכו' ללמדך בכל מיילי דעלמא לא
 אבל אורייתא איהו חמודא תדיר טעמא גנוי דחיי אורכא
 דיומין בעלמא דין ובעלמא דחיי וכו' ע"ג והרי מבאר
 שמונת לגנוב דעת רבך וכו' אבל בשאר דברים הכוגעים
 בכבודו אין לך שום דבר היתר בהם ודעו שגמו שהאזהרה
 להתלמד בו' כן באופן זה האזהרה לרב שלא יאמר ואלא יעשה
 שום דבר כי אם גילה טעמום לתלמידיו והיינו כל דבר יהא
 מילתא בעמא בכדי שלא יבואו התלמידו' לידי הירסור להרהר
 אחריו או לחלוק עליו כי כל דבר שהוא בלתי טעם ורימו אין כוח
 לאדם ומזכר להרהר אחריו חוץ מהדברים הכתובים בתורה

טהרת הקודש חלק שני

ח' נ' כי על דבר ודבר סודות גדולות ורמזים מוטמנים באור
המלך מלכו של עולם וקצת מהם גלויים ליראיו ולשרידיהם
אשר ה' קורא אליהם אבל לשאר בני אדם אזורה היא במופלא
מוך אל תקפור וכו' אין לך עסק בנסתרות והנה לפנינו גדול
האזורה מאלהא ברבא רשב"י זל"ה ומוסיף הדבור אחריו
הרב רבי מנחם מרקנט"י זל"ה וזה הדבר ודאי בא יבא חליה
שיהרהרו ע"פ הת"ח האומרים בלתי טעם לתלמידים כו'
ע"כ הזכירו מן האותיות אשרו מעשים ודרכים בלתי יהיו גומא
בנוק הטהרה חליה. ואן שלום יהיה לכם מאל נורא תהלה :

הרימותי

ידי על חבירי זה א' הארבע' שנקראין
רשעים והם אלו' הפוסטיד להכות
חבירו אף שלא הכה' והלוה ואינו
משלם' ולמי שיש בו עוונות פנים שאיכו מתבייש בפני גדול' ומי
שהוא בעל מחלוקת' ומוכח מהפסוקים ככודע :

הלבנתי

פני חבירי ברבים והו' פנים בפנים
שאזיל סומקא ואתי חיורא' וזהו מג'
דברים שהעושה אותן אין לו חלק
לכו"ב' וגם יורדין לגיהנם ואיכו עולין' המלבין פני חבירו
ברבים' והקורא לחבירו בזיווני' והמכה שם לחבירו
שהשוהו חז"ל ככודע' גם כתב ר' יונה בשערי תשובה שיהר
מלבנות חבירו בפני ת"ח שהוא כלל אפיקורס' וגם יזהר
לקרנות שטן' ואל יאמר השטן יהיה עמו :

התכבדתי

בקלון חבירי הדבר הזה נמא'
בעו"ה' כמעט בכל אדם וביותר
בימי המלמדים שמגנין זה את זה
בפני אבי הילדים בכדי שיתכבד הוא בעיניו וחביריו יתגנה וכן
ביני שאר ת"ח שכל א' אומר על חבירו כך ועשוי כך דרכיו'
ואתי"ל איני הולך בדרכיו כ"א דרך אחרת יש לי וכאשר רגילי'
אנשים להאריך במענייתם והנה דבר זה א' מכ"ד דברי המעבדין
את התשובה' ואעתיק לך כולם כפי שהעתיק הרב מוה"ר ר'
ישעיה בספרו של"ה מספר ראשית חכמה וממלאם בהלכות
תשובה שלו' ואלו הן הדברים' א רבילות ב לה' ר'
ג בעל חמה ד בעל מחשבה ו' ואלו הן ד' פרט נמלאים
ברוב כל אדם ולכן מאד מאד כריך לזהר בהם' וכל א' מאלו'
בפרט יש בהם גבולה לסלק בה הנשמה ולשרות בוכח הטומאה'
ואן יתקיים בו הלא כי אין אלוקי בקרבי מלאונו הרעות האלה
עוד מכ"ד דברים' ה המחבר לרשעים ו' הרגיל בסעודת
שאכזה מספקת לבעליה' ז המסתכל בערות' ח החולק
עם הגנב' ט האומר אחטא ואשוב ובכלל עון זה האומר
אחטא וי' הכמפר' י' המוכה את רבותיו' י"א המחטיא את
הרבים' ובכלל עון זה המזעזע את הרבים מלעשות מצוה'
י"ב המטע את חבירו מדרך מצוה לדבר בערביה' י"ג המשתמש
בעבטו של עני' יד המקבל שוחד להטון את הדין' ט"ז המוצי'
מציאה

אף שלפעמים אין להם טעם אין לנו רשות להרהר אחריהם
בגון שטעמו ופרה אדומיה' וזהו ג' וארמונו לך רמז נאה במלת
טע"ס שהוא אותיות מ"ט וע' וכבר ידועה שהתורה ישלה מ"ט
פנים טהור ומ"ט פנים טמא' וגם ע' פנים לתורה לירופס
יחד הוא אותיות טע"ס לרמוז שכל דבריו בתורה יהיה בטעם
בכדי שיערבולו ברות' וסימך לדיקים אומרים מע"ט שהוא
ג' אותיות טע"ס ר"ל שאומרים מילתא בטעמא דהיינו שהוא
מהמ"ט פנים אומיה' ע פנים בתורה אבל מי שאומר דבר בלתי
טעם ודאי שח' איכו כלל המ"ט ולא בכלל הע' הכל כ"א סיפור
בעלמא' וז' הוה פרשת יתרו' אר"ס כל מלה ומלה הוא
חליא בכל איכו טעמין בכל איכו מלין גזרין אגרין ועושין
רזין וסדרין כדא אספסא דאיהי מליא מכולה ובשעתא דהוה
לפיך הוה מלה אחרת חד וכד הוה מתפלגא באחריו אתחון
בהוה מלה אכפין דלסקין בגוה וחמין בתרין חסר
חד מהאי גיסא וחמין בתרין חסר חד מניסא אחרא כפטיש דא
בזמנא דאיהו בטיש בטגרא' כד' א ופטיש יפוצן סלע ע"כ
מכאן תבין ומה קב"ה למשה אמר כן שכל מלה ומלה היתה כלול'
בה ע' אכפין ומ"ט בשני פנים כו' כ"ש שארי בני אדם חד לחד או
אפילו רב לתלמיד כמה כריך לומר לזמנא כפול בכדי שיבין
ולא היה עושה כדבא על אותו דבר חליה' ושלא נתבזה
התור' בעיניו ובאחריו דבר רק הוא באשר שאין לה טעם' וכבר
אנו מוזהרים על דבר זה שחליה לכולומר כן שהתורה דבר רק
הוא' וז' הוה פרשת יואל' פתח ר"א ואמר אם חכמת
חכמת לך' ת"ח ווי ליה לאיכו חייב דעלמא דלא ידעי ולא
אשקבי במילי דאורייתא וכד איכו משגיחין בגין דלית לון
סוכלתא מילין דאורייתא דמיון בעיניהו כאלו כולהו מילי
דיקנייה וליה בהו תועלתא וכלא בגין דאיכו ריקנין מדעתא
וסוכלותא דהא כל מלוי דאורייתא כולהו מילין יקירין וכל
מלה ומלה כתיב בה יקרה היא מפנינים' וכל חפץ לא ישוו
בה באורייתא' וכל איכו טעמין אטמיון דלכא כד חמין מילין
דאורייתא לא דיי לון דלא ידעי אלא דאיכו אמרי דאיכו
מילא פנימא מילין דלית בהו תועלתא' ווי לון כד יתבע לון
קב"ה עלבוה דאורייתא ויתענגין ועושין דמרי במאריהון'
מה כתיב באורייתא כי לא דבר רק הוא ולי רק הוא ומכס דהא
אורייתא כלא מלוי' מכל אכפין עבין ומרגלין יקירין מכל
אכפין עבין דעלמא כד"א וכל חפץ לא ישוו בה' ויהי ימרון
דאיהו רקנייה ושלמה מלכא אמר אם חכמת חכמת לך דכד
יתחסס ב"ב באורייתא תועלתא דיליה הוא' דהא באורייתא
לא יכיל לאוספא אפילו את חד' ולכת לברך תשא' לא יגרע
כלום וליכנתא דיליה ואתתא ביה לאובדא ליה מהאי
עלמא ומעלמא דתי עכ"ל' וברקנט"י האריך ג' בדבר הזה
שבראותו בתורה מעשה עשו ולכן עם יקב ושאר מעשיות שא
יחשוב אדם בדעתו שהתורה הכל סיפורא בעלמא היא ודבר רק

ורעה גדולה שבגדולות לעומת ואר"ל מה אושלא הוסיף לעז
אלא על עמים ואבנים שאמרן ארץ אוכלת יושביה כד' המזיא
דכהעל חבירווכו' ובספר הזוהר הארץ ג"כ בזה בפי' כי תא
בפסוק ועשנו אותו מאה כסף וכו' פקודא דא לדון בדיו מוזיא
עם רע עיין סס:

השגתי

גבול ומי האיש החכ' ויבן את זאת העביר'
להוסיף בה ממה שכתבו בזה כבר די
זרכה בסדר ההגנות משא ומתן: ובאות
ג' מזה הוידוי שהוא במלת גולתי יעוי' משני מקומות הכ"ל
ותראה האוהרה לפיכך' ויתר בני הזוהר מלשון ככלל ארור
מסיב גבול וכו' והטעם לזו העבירה כבר גיליתי אוניק לשעבר
ועכשיו ביותר באתי להוסיף במקומה שזה האיש המסיב גבול
רעהו' וכל שאר קנינים הוא כמעט מקטני אמנה שאינו מאמין
בה' ובהשגחתו שמשגיח בהשגחה פרטית על כל איש ואיש ליתן
לו די פרנסתו ולכל גוי' וגוי' די מחסורה וכו' הוא הוסיף מקרינו
ראויים עד בימי' כי אם היה מאמין בו' לא היה להוט
ולגזול ולחטוף הכל כי אמר בלבבו לולי אחטוף וגבול ואקנה
מן הכא בידי אף ששיב גבול לא אוכל לזון ולפרנס את בני
ביתי ובאמת לא הוא המפרנס את בני ביתו כי אם ה' ברחמי
יגליח לי' כי לולי ה' יגליח לי' מה יועיל כל עמלו שיעמול
תחת השמש' כי אין חכמה ואין עצה ואין תבונה נגד ה' ית'
ויתעלה שמו' בכן בני שמע בקולי ואל דברי הט אוניק ולא אל
דברי הרענו' אשר יפתוך בגשר כי בן דרסם של הרענוים כפי
שהודעתוך כבר שחליפין דבריהם בעשר מונים ובאים לסוחר
זה ועושים מקח גמור עמו ואח"כ הולטין לאחר באופן זה ג"כ
וכן לשלישי ולרביעי כיוצא בזה' ומביאין בעו' המונה נפשו
את האחד לידי השגת גבול כי ה' מיני' נפקא שהלא עם כולם
כא' עשו מקח גמור' אוי להם' חטאו ומחטאות את הרבי' ככן
הזוהר מהם ואל תשמוע לעצתם ואז טוב לך סלה כי אמרו רז"ל
המסקך בחררה ובא' אחר ונטלו נקרא רשע' וכ"ש במשיב גבול
גמור חליה וחליה:

החוקתי

במחלוקת: באות הרומותי ידי על חבירי
זכרו שבעל המחלוקת הוא א' מהארבעה
הקראין רשעים' וכבר ידוע לך
מהכתובים ומדברי חז"ל שצמח גדול כח המחלוקת שגורמת
כמה רעה לאד' המתחוק בה וכל הספרים מלאים מזה האוהרה
ומשנה מלא היא' כל מחלוקות שהיא לש"ש וכו' וגם דורשי
רשומות דרשו כוונתין ב'מילות מחלוקות כבוד' וגם
אמרו חז"ל שאין הקב"ה מקבל תשובתן של בעלי המחלוקות
ואע"פכסם אכי באתי כמזכיר בדבר זה והאל' מעלמות יתעורר
לבו ויוסיף את עצמו להרחיק מהמחלוקת ובפרט בריב לא לו
לא יעמוד' ודע שגם זה נקרא ריב לא לו מי שחולק על איהו
כבוד' דהיינו שרופה איהו רשות כדי שיכדוהו' ויהא איהו
לבריות 6 2 ב 1

מוציא ואינו מכריז עליה עד שיזוהרה לבעלים' י' הרואה
את בנו יוצא לתרבות רעה ואינו מוחה בידו' י' האוכל שוד
עניים ויתומים ואלמנות' י' הפורע עצמו מן הדיבור
י' העובר על דברי חכמו' ב' המתכבד בקלון של חבירו'
כא' החוסר בכשירים' כב' השונא תוכחו' כג' המלעיב
על המלות' כד' המקלל את הרבים' אלו דברים המעכבין
את התשובה' ולכן צריך הבעל תשובה להזהר מהם' עוד
י' שפסע אם עבר על א' מכ"ד דברים שמגדיל עליהם שכתב
הרמב"ם בהלכות ת' תאלו הם' א' המבזה את החכם אפילו
לאחר מותו' ב' המבזה שליח ב' ד' הקור' לחבירו עבד'
ד' ד' א' מד' ס' ואין ל' מד' ת' ה' מי ששלחו לו ב' ד' וקבעו
לו זמן ולא בא' ר' מי שקיבל עליו את הדין מגדיל אותו עד
שיתן' ז' מי שיש לו בראשית דבר המזיק בנזן כלב רע אוסרם
רעוע מגדיל אותו עד שיסיר הביוזק' ח' המוכר קרקע שלו
לגוי מגדיל אותו עד שיקבל עליו כל אוסר שיבא מהגוי לישראל
חברו ובעל המזכר' ט' המעיד על ישראל בערכאות של גוים
והוסיף ממנו ממון בעדותו שלא כדיו מגדיל אותו עד שישלם'
י' עבד כהן שאינו מפרש המתנות ונותנים לכסן אחר מגדיל
אותו עד שיתן' יא' המחללי י"ט שני של גלויות אע"פ שהוא
מכהן' יב' העושה מלאכה ע"פ אחר חלות' יג' המזכיר שם
שמים לבעלה או לשנועה בדברי הבאי' יד' המביא את
הרבים לידי אכילת קדשים בחזן' טו' המביא את הרבים
לידי חילול השם' יו' המחשב שנים וקובע חדשים בח"ל'
יז' המכיל את העור' יח' המעכב את הרבים מלעשות
מזוה' יט' טבח שיצתה טריפה מתחת ידו' כ' טבח שלא
הראה בדיקת סנינו לחכם' כא' המוקשה עצמו לדעת'
כב' מי שגירש את אשתו ועשה בינה ובינו שותפות או משא
ומתן המביאין להודקק זה לזה כשיבואו שניהם לדיו מגדיל
אותם' כג' חכם ששמועתו רעה' כד' המגדה למי שאינו
חייב בידו' ע"כ:

והנה

אף שלא דבר א' בלבד נכרתו לענין המתכבד'
בקלון חבירו אשר לנו עוסקי' בזה מיהו כולם
נכונים וראויים לך להעתיקם כי אם אין כאן
מקום תזכר את בעלמך כל א' וא' למקומו הראוי לוקחת מהם
לדברים הנאמרים כבר בידוי זה וקלת מהם עדיין תצטרך
להס' לעתיד בידוי זה ואין מן הראוי ליתן ריווח בין הדביקים
להפריים כד' דברים אחת הנה ואחת הנה' כי הלא הם כבר
מחזורים ע"פ חכמים הכ"ל:

הוצאתי

ש"ע על חבירי כתב בספר של"ה בדרך
חיים תוכחת מוסר בפרשת שלח לך
זו"ל' מואת הפרק י' להתעורר עד
היכן עוכס המוזיא דכה גורם רעה לעצמו' יגורם רעה לכל
העולם כולו' כמו המרגלים שגרמו רעה גדולה לכל ישראל

טהרת הקודש חלק שני

רוקד על הארץ בזה"כ ובאשר זכרנו מזה בהנהגת בזה"כ צ"ב
מדות שהעמדתו לך עם שמייב את להנהגה בזה"כ בזה"כ
יעוין משם :

הטלת אימה יתירה בתוך ביתי . כבר זכרנו
מזה בהנהגת אשה יעוין משם . ובאמר
רב הטמיל אימה יתירה בתוך ביתו סוף כל לידו ע"ו ג' ע"ד
חו"ש ע"כ הוי מתון מתון בכל דבר :

הסתכלתי בלבנה בשעת קידוש הלכנה . גם
זה עיי' בהנהגות שו"ט בפרק
המיותר לדבר מהנהגת ר"ח"י עם נאמר די לורך דבר זה
באר היטב :

הסתכלתי בקשת' בדבר זה רבים מאנשי
ההמון אינן כושרין ולכן ראיתי
להאריך באזהרה וז"ל הוזהר פ"ב
דף ג"ג ע"ג . ויאמר אלקים לבח וכו' . זאת אות הכרית אשר
אני כותב וכו' את קשתי נתתי בענן נתתי מקדמת דלא . ר"ש
פחה וממעל לרקיע וכו' עד גוון ירוק . גוון סומק . גוון
חיזור . גוון דליתכלל מכל גוון . ה"ד במראה הקשת אשר
יהיה בענן כיום הגשם כן מראה הגובה סביב הוא מראה
דמות כבוד ה' חיוז דכל גווינין . וכו' את קשתי נתתי בענן
מאי קשתי כמד"א ביוסף דתתי ותשב בליתן קשתו בגין דיוסף
צריק אקריי וכו' כ"קשתו . (פי' קשתו) לא ברית דקשת דלתכליל
בצדיק דברית לא בלא . ויפווו מאי ויפווו אתנהגירו בחמידו
דלא כד"א הנחמדים מזהב וזפו רב ומתוקים אתנהגירו בנהגירו
עילאה כד נטר ברית וכו' צ"אקריי יוסף צדיק . וע"ד אקריי
קשת ברית כליל לא בלא . זהרא יקרא עילאה . חיוז בחיוז
טמירא גווינין טמירין גווינין דאתגליין ולית רשו לאסתכלא
בעינא בקשת כד אתחיו בעלמא דלא יחיו קלנא בשכינתיה .

וכן גווינין דקשת הוא חיוז סוטיפא קטירא בחיוז יקר עילאה
דלא לאסתכלא (פי' מראה הקשת המתגלה בעולם הוא מראה
מוצק ודמות הקשת כמראה כבוד ה' ולכן אסיר להסתכל בקשת
המתגלה בעולם עכ"ל לעניינינו) ועיי' עם בר"מ סוד הקשת
בפרוטרוט יותר וזאת הרעיא מהימנא תמלא בגוונא ממש
גם ברש"פ פנחס' עמוד עליהם וכו' וראי יעוררוך למנוע את
עצמך לגשת אל הקודש לראות כי כמו שהכרית כרותה
לשפתיים כן הכרית כרותה לעינים . לכל יביט במקומו
אשר אין מן הראוי להביט ובאשר יבואו קצת מהדברים האלה
האסורים להביט בהם בראות זה האר' האר' עדיין אנו מדברים
בו ומטעם הנ"ל אסור להסתכל ג"כ באתה שהוא דמיון
הסתכלות בקשת' ועוד טעם אחר שלא יבואו לירי הירוד וד"ל :

הסתכלתי בכהנים בשעת נשאת פנים
לדוכן . גם זה דמיון דהמסתכל
בקשת' כי השכינה שורה בידיהם
במאמר

לכריות מוטלת עליהם מחמת כבודו ובאמת רחוק הוא מן
הכבוד ולכן גם הכבוד בורח ממונו כי אין לו שום היכרות
עמו . מלכ"ד לאדם המהלך בדרך ורואה אדם אחד לאחוריו
אם האדם הזה ניכר לו אזי הוא ממתין עד שיבא אליו ויתחבר
עמו לילך בדרךיו ואם אינו ניכר לו או שניכר לו רק שרואה
שהוא איש פרא למד מדבר או אינו לפי דעתו אזי הוא ודאי
מרחיק את עצמו בכל מה אפשר וכו' שבאם שרואה שהוא רודף
אחריו פשיטא שבורח ממנו . כך הכבוד בורח ממי שרודף אחריו
ורוצה להשיגו ואינו ראוי לו . באם ה' ראוי לא ה' לכרך לרדוף
אחריו שכבר אמרו חז"ל עסוק בתורה וסוף הכבוד לבא מעצמו
בלי שום רדיפה אחריו . וכלל הדבר אדויעך שכל מי שרודף
אחר דבר שאינו שלום את שלו יתאכז . וז"ל הוזהר פ' קרח .
יחק קרח . מאי יחק כסוב מנא בישא לגרמי' כל דרדף בתר
דלאו די'א' איהו עריק מקמי' ולא עוד אלא כל מה דלית ביה
איתאכיד מיני' . קרח ריף בתר דלאו די'א' די'א' אכד ואחרא
לא רווח' קרח אויל במחלוקות' מאי מחלוקות פלוגתא פלוגתא
דלעילא ותתא ומאן דבעי לאפלגא תקובא דעלמא .
יתאכיד מכולא עלמין . מחלוקות פלוגתא דשלו ומאן דפליג
על שלום פליג על שמא קדישא בגין דשמא קדישא שלו אקרי וכו'
ע"ש ומייעוט דברי הוזהר . הא תבין כמה גדול הפגם הנפגם
ע"י המחלוקות וכמה צריך לזהר ממנה . שלא יתאכיד מיני'
גם את שפי' לו כבר כנזכר לפניך בפרוטרוט דבר זה . ככן
הרחק מזה ואל תקרב אף לשמוע דברי המחלוקת דהיינו
כשפול ריב בין שני אנשים אל תקרב אליהם לדבר מטוב ועד
רע . ומכ"ש לאנשים אחים : אתה הזר לא יתערב ביניהם . כי
בין כך ובין כך יתפשו בוטוב והזר הקרב וזמת כמעט ביניהם .
כי אם רבים יעמדו עליהם יוכיחו אותם וירחיקו זה מזה
זאתה אחד הזר הוזהר ואל תקרב ואל תיגע בהם פן תמות אם לא
שכחתי את בעצמך שיש לאל ירך לכוף את שניהם כאחד . אזי
הרשות בידך כי ודאי אין מן הראוי וכדאי לראות ברשע כי תכה
את רעהו ואין למחות בידו ובפרט בני הגוים שיש חילול השם
בדבר ובאשר דבר זה מצוי בעו"ה בזמנינו זה בין אחינו בית
ישראל השם ברחמינו יחזור לבכס למוטב לכל יתחלל עוד שמו
הגדול בין האומות חלילה . ויחיש וימהר הגאולה ברחמינו
וכרוב חסדו אמן כן יהי רצון :

הרגתי כינה בפני חברי . כי ע"ו נדרש בגמ' מאי
על כל נעלם אמר רב זה ההורג כינה
בפני חבריו ונמאם בה כי יש לחוש שמה
איסענים הוא ונמאם לו וימות ח"ו . וכן כל דבר המאוס הוזהר
לעשות בפני חברך כגון לרוק בפניו וכו' וגם כי בלא זאת
הטעם חייבתה בכבוד חברך וכל כה"ג הוא חוץ מן הכבוד .
ומזה תדין בק"ו כמה אתה צריך להזהר שלא להרוג כינה ושלא
לרוק בנה"כ טעמוע בכבוד השכינה וגם בכבוד חברך כשרואה

בשעתא חדא וע' ד' אסיר ליה לב' ז' לזקפא אכבעין בזקפיו
 למנאגא אלא בכלותא' ובזכראן ובשמא דקב' סוהא אוקימנא
 דאינון איתערו דשמא קדישא רוא דמאימנותא וזקפודא לזכבעין
 עמון כהקוא זקפאל דלהון עשרה שליטין כמה דלוקמוה וכהנא
 בעי לזכרא בעינא טבא באסתכמותא דשכינתא כמה דאתמר
 כהקוא שעתא דברכתא דא נפקי מופמי' דכהנא אינון שיתין
 אתון (דברכת כהנים) נפקין וטסין כרקיע וממין שיתין
 דברכין על כל אות אות וכולסו אודון על כל ברכאן אילין
 מ'ט שיתין אתון בברכאן אילין בנין דישאל שיתין רבוא
 אינון וברוא דשיתין דבואקיימן תדיר בעלמא. וכל חד חד
 אינון חד רבוא שמו קדישא דנפקא מהאי סלקא לעילא עד ההוא
 כרסא דלעילא וכלא שכינתיה עילאה ושכינתיה דלתתא אודין
 ככהנא באינון ברכאן ולכל אינון שיתין ממון וע' ד' כתיב ושמו
 את שמי עב' ואני אברכס. וכדון קב' מה משב לון לכהני
 כמה דאיתמר (עכ"ל התוספתא) ולסוד זה הם שלשה ודי'ן
 בברכה זה שהם "יברך" "יאר" "ישא כל יו"ד מלא הוא בני' ד'
 הרי ס' כנגד שישים רבוא דישאל כו'. ולכן כל איש ישראל
 חייב לעמוד באימה וביראה ולקבל הברכה באהבה מפי הכהני'
 שכל א' יאמר בלבו שהוא בכלל השישים רבוא וא' יחיד לעכב
 שרשע א' יאבד טובה הרבה באם שיוזל חליה בברכות. ובאם
 שראה אדם חליה איזה חלוס רע יתהפך לו לטובה כשיכוון
 בשעת ברכתו ויאמר (רשע' ע) ובו' ו' ה' הוהר פ' הכ' ל' באמל'
 המאמר תאנא א' ר' יובי בשעתא דכהנא פרים ידיו אסיר ליה
 לעמא לאסתכלא ביה משום דשכינתא שרי' ביה בידיו. א' ר'
 יחזק אי הכי כיון דלא חמאן מאי אכפת לכו דהא כתיב כי לא
 יראני אדם וחי' בייסהון לא חמאן אבל במויתיהן חמאן. א' ל'
 משום דשמא קדושא רמיזא באזבעין דידיו וכפי' ז"ל דחלא
 ופע' ג' דלא חמאן שכינתא לא בעינן לאסתכלא בידיהו דכהנא
 בנין דלא ישתכחון עמא חזיפאין לגביה שכינתא. תאנא כהקוא
 שעתא דכהנא פרים ידיו ומתברכין עילאין ותתאין גריכין
 עמא למיתא בדחילא באימתא ולבעד דא הוא שעתא עידן רעות'
 אשתכח בכלהו עלמין ולית דינא בכלהו והוא שעתא דאתגלי'
 סתימא עתיקא דעתיקין בוטרי אכפין ואשתכח שלמא בכלה'
 אר' ש' כהנא תלת קראי רישיון יו"ד יו"ד יו"ד כיון "יברך
 "יאר" "ישא" (והנה כתב יו"ד ג' כ' מלא לרמוז על הני' ס' כאשר
 זכרנו לעיל וד' ל'). כלהו לאחזאה מהימנות' שלימא ולאויתברכא
 מעתיקא מאן דלזטריך יו"ד יו"ד יו"ד יו"ד לאתברכא וטרי אכפין
 מעתיקא דכולהו ובג' "יברך" "ישא" "ישמרך" הכא לתתא
 וכן כולהו. ותאנא תאנא קמיה דר' ש' האי מאן דמזער בחלמא
 ליתי' בשעתא דכהני פרסי דידיהן ולימא (רשע' ע) וגומר אמאי
 משום דהקוא שעתא אשתכחון רמיזא בעלמא כולהו ומאן דיבעי
 זלותי' בלערי' איתהפך ליה דינא לרחמי' עכ"ל הנה המאמר
 הוה ראייה לדבריו הכי' ומה לי להאריך עוד בהעתיקת מאמר'
 וזהו

במאמר הכתוב ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכס
 זידוע ומפורסם לכל שהש"י ב"ה מברך אותם קודם ואח"כ הן
 מברכין לישראל וז' הוהר פ' נשא ושמו את שמי מהו ושמו את
 שמי. א' ר' יהוד' יתקנו כמ' דא' ושמו אותם איש איש על עבודתו
 ועל משאו'. לאתקנא דברכתהון כרתין דימינא למינא ובתרין
 דשמאלא לשמאלא כדקא חזי דבעי שלא יטעון בהון לאתקנא
 בלא בנין דיתברכין עילאין ותתאין. ואי יעבדון הכי מאי
 בתי' ואני אברכס למאן לאינון כהני דכתי' ומברכך ברוך וכתי'
 ואברכס מברכך אינון מברכין לעמא ואני אברך להו'. ולפיכך
 בתי' ושמו ולא בתי' ואמרו או ויזכרו ע' כ'. וכשם שאסור
 להסתכל כל אסור לדבר זוט דיבור בשעת ברכת כהנים רק
 לבוין לשמוע על מלה מפיהם להראות שהקבל ברכת ה' באהבה
 ואינו מוזל בהם חליהם. וכשם שהם מקבלין באהבה ובאימה
 כך הכהנים מחוייבים לברכס באהבה כאשר שהכרבה מעידה
 עז' שאומרים לברך את עמד ישראל באהבה. וז' הוהר
 במאמר הכי'. תנא כל כהן דלא רחמין לעמא לא יפרוס
 ידיו. ועובדא הוהכחד כהנא דקס ופרים ידיו ועד דלא אשלים
 אתעביד תלא דגרמיה. מ'ט משום דלא בריך בחביבותי'
 וקס אחד ופרים ידיו וברך' ואתחוקן ההוא יומא תנא כל כהן
 דלא רחם לעמא ארועמא לא רחמין לי' לא יפרוס ידיו לברכא
 לעמא דכתי' טוב עין הוא יבורך. א' ת' יבורך אלא יברך. וא' ר'
 יחזק בני' כ' כהנא דכריך בעינא טבא ברכתא אתקיים ודלא
 מברך בעינא טבא בתי' אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו
 למטעמותיו כלומר אל תבעי מיני' ברכתא כלל. ע' כ'
 ובתוספתא בפ' הכי' כתב וז' ל'. פקודא דלזכרא כהנא ית
 עמא בכל יומא בזקפיו דאזבעין ולברכא ברכתא בכל יומא
 לאשתכחא ברכאן עילא ותתא. דהא אכבעין ברוא עילאה.
 חמש נו חמש דימינא. (ר' ל' ס' חסדים). וחמש דשמאלא.
 (ר' ל' ה' גבורות) חמש דימינא אינון שפחא יתירא על אינון
 דשמאלא בנין דהא ימינא אית ליה שפחא יתירא על שמאלא
 (ר' ל' שמדה טובה מרובה ממדה פורעניות) וע' ד' בברכתא
 דקא בריך כהנא ית עמא אכטריך לזקפא ימינא על שמאלא
 ולעיינא בעינא טבא וכד פריש ידיו כהנא שכינתיה שריה על
 אינון אכבעין דהא קב' ס' אסתכס עמיה דכהנא באינון ברכאין
 וישאל מתברכין מתרין סטרין מעילא שכינתיה מעילא לתתא
 מעילא שכינתיה דשריי' על אינון אכבעין וכהנא דקא מברך.
 ת"ח מלין דקא עבדי מתערין מלין לעילא כגוונא דא בפרישו
 דאזבען דכהנא לתתא איתערת שכינתיה לשתי ולשריי'
 עליהון. וכן כמה מלין בעלמא דאינון מתערין מלין לעילא
 דהא באתערותא דלתתא איבעד חילא אחרא דלעילא. והא
 אוקימנא בכמה דוכתין והיינו טעמא דלולב והיינו טעמ' דשופר
 וכמה אינון כהאי גוונא עשר אכבעין מתערין שכינתא לשריי'
 עליהון מתערי עשר דרגין אחרין לעילא לאכרעא וכלא

טהרת הקודש

חלק שני

וזה כי גם אלה מספיקים די וסותר לעורר בני ישראל שלא יסתכלו בידוי דכהנים בשעת זוכן ולכהני שיוסיר בברכתם והכלל הכל שידעו ויבינו מה היא הברכה ולמי מזכרים כמאמר הוזהר בפ' הכ' ל אמר ר' יהודה כל כהן דלא ידע דעו רוא' לא (כלומר רוא' דברכתא) ולמאן מזכר ומאן הוא ברכתא דמזכר לאו ברכתא דיליה ברכתא וכו' ע"ס. והנה מן הראוי היה לכתוב פה קצת כוונת הדוכן אך כאשר כי ראיתי דברי הרשב"י זלה"ה בענין ברכה זו שכתבנו ל' כה בברכו אבי' אמור להם אמרו לא כתי' אלא אמור לאפקא משרבו הפריצים ללא מפרסמין מלה דהא לא אתפקדו לפרסמא משמע דכתי' אמור להם אמור סתם ע"כ ואם בדוראמר כן בדורינו לא כ"ס. בכן מנעתי את עצמי להעמיד פה כוונתם כפי שגמלאים בכתבי האר"י זלה"ה וכאשר ספרים אך מ"מ ראיתי לז"יין. מקומות הנכבדים הנמלאים עם אלה הכוונות לאוהבי ה' ולחובשי שמו והמה יביטו עם ואין לחוש שמא גם אנשי הפריצים ה"ל יראו ויעיינו במקומות המלוויין ה"ל כי אבי בטוח בהם שלא ישנואת מנהב' הרע ולא יחורו כ"כאחר הספרים האלה אשר אפיין לך ואלה הם בראשעיקר הכולל כל הכוונות הוא ספר שפעט' בלהקדמתו הנקרא הקדמת בן מאה שנה גם בספר הרקנא' בפ' הכ' ל וגם מומאריהוזהר בפ' הכ' ל תבין קצת גם בספר של' הכ' בפ' הכ' ל. ובכתבי פאר"י תמלא אחת הנה ואחת הנה וברעו בספר עץ החיים. גם כתב בספר של' הכ' בתוכחת מוסר של' הכ' ל שטוב לכוון בשמות היום ומזכרת כהנים והכלל העיקר השם כ"ב והוא זה: א' נקתיים פ' סתם פ' פסוקים ד' יונסים וכאשר מבואר בספר הפרדס רימונים בשער פרטי השמות בא"ה: ה' אופן מולאו חילופי חילופים ע' שכתב שם הרב ר' ישעיהו בספר רור המור שטוב לאומרו בשם תפלה בשעת ב' כ' וזו היא התפילה: אל גא' קרב תשועות מלפניך: פחדוך סר תזכירם ממאסר פדה סועים פתח סומים שעך מלפנים רלה יוקשים זקבן נפולים סמוך יהוד מפלותינו בשעת לנו: ובאשר מקומות מלאתי שטוב לומר תפלה זו אף בכל יום וכן ככון ברחמי ויקבל בטוב תפילתינו אמן:

הרהרתי

חלילה ועיין מזה קצת ריש פרשת שמיני בעמוד בזהר והנה אהובי חיל ורעדא אתזתני בדבר זה שהיא דבר בלתי אפשר שלא לכוונת בגמלתה. ויותר לחכמים מסוכנת כי עמי הארץ הלואי שהיה רבו בתורה במקומות הראוי' להרהר ושרוי' אבל החכם עיניו בראשו ומיד ואיך אפשר שלא יהרהר לפעמים מחמת עיון באיזה דבר תורה במקומות הכ"ל ואף גם זאת שהרי כל אדם הירא את דבר ה' שומר דתו כפי שהורוהו חז"ל להתנהג במקומות הכ"ל כגון בבית הכסא הנה הוא מהרהר שלא ישב בין מורח למערב כי אם בין צפון לדרום ולא יקמט בימין מפני שבו מראה טעמים התורה יותר טעמים המבוארים בדבחו' ל' ושלא ידחוק יותר מדאי שלא יבא לידי סכנה ושאריך בד' הכ' בכדי שאריך ימים וכל שאר פרטי הדברים מפי חז"ל להזהר בהם בבית הכסא כל אלה הוכרח להרהר במקום זה וכן בבית המרחץ בדברים השייכים לה כגון שלא לדבר בה בלשון הקודש ולא יגלה ערותו חלילה. ושלא ילך בגילוי ראש וכל השייד לה. וגם דבר זה בלבד שלא יהרהר בד' במקומות האלה צריך לזכור בזה בכל עת הצורך והאיך אפשר להזהר מהיראהו תורה שהלא גם כל אלה הכ"ל היראהו ד"ת הם והנה אמרתי בלבי לבקש אותם מבעלי' ואולי יוטעם לי ויבא הדבר מכא אל הפועל שזמרתי על כמה לומדי תורה ושאלתי הדבר פא"פ והנה קצת מהם השיבו בשפה רפה וקצת מהם דחוני בקנה רצון אשר אין להשען בו. וקצת מהם גמגמו בלשונם עד שהודו ולא בושו שהדבר כעלם מהם ובקשתי בספרים ולא מלאתי שום טעם ומספיק ע"ז. ומי יתן יוכי ה' עד קודם הגיע קצי הקצוב לי כי סוף האדם למות ששמיעני שורש טעם ככון ומספיק ע"ז. כי עלי' יגון בלבדי תמיד ולעת כזאת אתם אהובי מלאתי מעט צרי ליגון הנה להתקרב

התפללתי

התפללתי

התפללתי

לומר מיהולי בראש שכל השיכורים שוים ומחלי מעט ומה לי הרכה שכיון שנתבלבל דעתו אפילו קצת אין לאל ידו לכיוון תפילתו אפילו כפי המילות בלבד וכ"ש בכוונת התפלה

להתקרב לדעת קלת ואולי יהיה לנחת ולמישיב נפש קלת
 גם כמוני ולפחותים ממני והמשפילים וזהירו כוזהר הרקיע
 ויבניו יותר מדעתיהם כי לא לפנים הערכתו שלחן בכל
 ספרי זה וזה הלך הכרי בגמר א' במסכ' מגילה פ' בני העיר
 שאלו תלמידיו את ר' זירא כמה הארכת יומים א"ל מימי לא
 הקפדתי בתוך ביתי ולא נעדרתי למו שדול ממני ולא
 הרחתי במבואות המטופפות (פירש' לא הרחתי בד"ת)
 (ולא הלכתי ד"א בלא תורה פירש' גרסתי היה שגורה כפי
 תמיד) עכ"ל לענייניו וכן במסכת סוכה אמרו על ר' יוחנן
 בן זכאי דברים אלו ע"ש פ"ב פ"ד פ"ג כלא גירסא וכו'
 והנה כאן מקשו העולם שאלו שני דברים אין יכולין להשתמש
 בכרתא שכשהו קס זה נופל וכשהו נופל זה קס והיאך אמ'
 ר' זירא מימי לא הרחתי ד"ת במבואות המטופפות ולא הלכתי
 ד"א בלא תורה וזה דבר בלתי אפשרי להאמין שהלך תמיד בד"ת
 והיאך הי' בידו לקיים שלא הרחיק במבואות המטופפות כפי
 שיא שבו מפי הקדוש הנ"ל והנה קושיא זו הוא דמיון
 קושיא שלנו וראיתי לתרצה לפעם"ד מחמת דקדוק הלשון
 בפירש"י ז"ל הנ"ל הלא יש כאן לדקדק מה דחק רש"י לפרש
 ולא הרחתי (בד"ת) ועל ולא הלכתי בלא תורה (גרסתי
 שגורה) הי' לו לפרש ג"כ ולא הלכתי בלא ד"ת אלא היא יש
 דברים בנו והוא זה רש"י ז"ל כיון בפירושו הוזהר להדיק
 את הדיק' ושלא יסרהו אחריו ולומר שדבר בלתי אפשר
 להאמין שהי' לאל ידו לקיים שניהם כאחת כו' רק אקדים לך
 דבר קטן הידוע לכל והוא זה: מלת דברי תורה הם לשון
 הקודש שמוע שהוא ד"ת ממש התורה ניתנה בלה"ק לרבינו
 משה רק שביארוהו בשבועים לשון כמה שאל האיל משה באר
 התורה ופירש"י ז"ל בשבועים לשון פירשה להם ועפ"ז
 יולד ג"כ לומר שכונת רז"ל הוא שלא יסרהו בדברי תורה
 במבואות המטופפות בד"ת דייקו שהוא בלה"ק כו' אבל
 בשאר לשונות הנקראין לע"ז אפשר דש"י עכ"פ להרהר
 בדברים הנלרכים לנו במקומות הנ"ל כו' כי התורה לא ניתנה
 בשאר לשונות רק משה פירשה מעלנו כמובח מהכתוב האיל
 משה כו' וזה כיון רש"י ז"ל הכי לדייק ולפרש על ולא הרחתי
 בד"ת ד"ת דייק שהוא בלה"ק ועל ולא הלכתי בלא תורה פי'
 גרסתי היתה שגורה כפי ר"ל כפי שאנו גורסין ומפרשין אותה
 בכל הלשונות שירצה האדם כל א' לפי לשון מדינתו ועירו
 ואעפ"כ בלא הותרה לנו לבגמרי חלילה לבנות בתרומינו הקדושה
 להוליכה במקומות המטופפים כ"א בדבר הנלרך לו במקומות
 האלו יזכור ויזהר בהם שלא ישנו את תפקידם כפי שהורהו
 חז"ל והנה קנה זו עולה לשניהם לתרץ בהם גם קושיא שלי
 וד' עוד ראיתי ליתן טעם ברמז על מלת בד"ת שהוא לה"ק
 משמע ומלת תורה לבד משמע אף שאר לעז כי במלות ד"ת ג'
 ז"ה ה"א בלשון הקודש ומלת תורה במ"ק י"ז גם לעז

במ"ק י"ז רמזו לדבר שאל יאמרו האומות או כמה מצני עמינו
 שיש תורה אחרת לזה הם שוים במספר טו"ב וכו' כי לקח טו"ב
 נתתי לכם שהוא במ"ק תורה וגם הקב"ה נקרא טו"ב על
 שם הוי' במ"ק שעולה טו"ב כי לעולם התורה דבוקה ביה ית"ש
 כי חותמיו של הקב"ה אמת וגם התורה נקראת תורת אמת
 ולכן הרצה להדיק בשכינה ידביק עצמו בתורה ולומדיה
 כנדרש על פסוק ואתם הדבקים בה' וכו' אפשר וכו' ודע
 כי מלת טו"ב ומלת אמת דבר אחד הוא כי אמת במ"ק ט'
 ואות ט' הוא שורש טו"ב: טו"ב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו
 יקיים שירחמנו ויולאונו מגלותינו אמין ועיי' בזהר
 בענייני האותיות שפירש הקב"ה ליתן התורה האיק כל אות
 ואות בל לפני הקב"ה לבקש שיפתח התורה בה ומה שהיבס
 הקב"ה בטעמים נבונים ראה וישמח לבד ונתל נפשו בה'
 ובגדולתו הגדולה והנוראה עד למאד ועיקר הרמז כ"ל
 שהקב"ה נקרא טו"ב על שם אהו"ה היולא מר"ת אמת השמים
 ואת הארץ כנודע והוא גי' טו"ב וכו' ברא הקב"ה את עולמו
 כנודע לגי' ח' וזהו הסוד עולם חס"ד יבנה כי טו"ב וחס"ד
 דבר א' הוא ושווים במ"ק עם הכולל במלת טו"ב וד"ל עוד
 רמז גדול בשם אהו"ה הנ"ל שרמזו לנו השם זה שסוף מעשה ה'
 הי' במחשבה תחלה שבתחילת בריאת שמים וארץ כרמז גדול
 לחירות העתיד שיהי' על ידי אלי"הו ומש"ח בגזירת הש"י וזה
 רמזו בד"ת אהו"ה אליהו הסביא מלך המשיח וד"ל
 והחילק בין חסד לטוב עיי' בפ' תרומה בפסוק אך טוב וחסד
 וכו' :

הזכרת

השם לבטלה כי התורה אמרה ליראה
 את השם הנכבד והנורא הזהואם האדם
 מזכיר את שמו לבטלה חלילה והאי איך
 זה מסוג היראה כלל ואתה בין אדם חשוב בלבדך אלו היית
 קורא שם למלך ב"ן והוא היה שומע שזהו קורא בשמו והנה
 הוא לבטלה בלי שום שאלה ובקשה או חנינה כלל ודאי שנודעו
 המלך וקם מכסאו במתנו ולא יוכל להיות שככה עד שיחזיר
 דעתו ויזכור בנטלו ראשך מיוך כי כן נתחייבת למלך ב"ן כ"ש
 ממ"ה הקב"ה המלא כל הארץ עיני' משוטטות בכל הארץ ואזינו
 שומעות לחש רחשות שפתיים יודע מה שבקירות לבו של
 אדם והיאך יעלה בדעתך להקל בכבודו חלילה ולהשמיע קולך
 בזכרת שמו לבטלה כי למה יקרוף אלקים על קולך ואל
 תאמר כי שגגה היא כי ה' בוחן נסתרות לבך וזה הדבר
 נמצא בין קטנים וגדולים וברשת בין הנשים וברשת באמירתם
 הברכות ושאר תפילות ותחינות בעל פה הלא למשמע דאבה
 נפשי שמעתי הזכרת השם לבטלה בכמה מקומות שעל הרוב
 מדלגין במקום שיש הזכרת השם ומזכירין במקום שאין וכן
 בעמי הארץ נמצא כה"ג וכו' הוא מחמת שמסליכין אחרי גיוס
 הסידורים ומתפללין בע"פ ובאמת מיתן והי' לאל ידו להבין
 ולירע

מהרת הקודש

חלק שני

ולידע אף המלה בעצמו כתיקונה בנקודתה ובטעמיה לבד
בלא פירושה אפי' בפנים' ודבר ידוע הוא' ואם איכנס
מאמרים דקדו בעצמיהם' אופ' היבדקו בעצמם את עצמם'
ויראו רוע מעשיהם בזה והטעם גדול אין ערכו והמה מקילים
בדעתם בעו"ה' מחנות דעתיים הקצרה ונאותם הרחבה
שלא שאלים דקדוקי תיבות מפי יודעיהם מרוב גאוותם' ויש
מהם מחמת הנטוה וגם זה אינו ככון כי בודאי אלו הי' הולך
לבקש לרכיו ממלך ב"ו לא הי' בוש מליך קודם לאיש היודע לו
לסדר דבריו באיזה אופן הי' מדבר לפני המלך שלא יאמר שלא
כהגון ובתיקון' כ"ש לפני ממ"ה הקב"ה בזה כריך לילך אל
אדם לאיזה מדין ללמוד כל דברי תפלתו ובקשתו על ככון'
וכחזר למה דפתחנו שיהיה במאוד שלא יבא מפיו ש"ש לבטלה
וכבר ידעת שאפילו השומע מחבירו והוכרת לבטלה חלילה חייב
לדמותו' ואפילו הוא גדול אין להפסד ואין לחלוקו כבוד כי
אין חולקין כבוד וכו' ועוד כתב ר' יונה שלא יטע בעצמת רומז
שלא יטע ב"ה שהש"י נקרא אמ"ת שנאמר וה' אלקים אמ"ת'
וכן כתוב בספר חביונים סי' ת"ך' ואם בגשגש יבא מפיו לפני
השליט ית' ב"ה שהזכיר ש"ש לבטלה יאמר בשכ"מלו' והטעם
למה נבחר לומר יותר פסוק זה על הזכר' לבטל' תמלא בהכנה'
שו"ת בפרק המיוחד לדבר מהכנה ית' והביעוין משם:

הגיתו

השם באותיותיו' זה יותר חמוד וכבר ידוע
לך מדכחו'ל ההוגה כו' אין לו חלק לעו"ה קב'
ובכתבי האר"י כתב שאף ההוגה כוה יו"ד'
ה"ו ו"ו ה"י שהוא המילוי גם זה נקרא הוגה השם באותיותיו
וכתב שם שהרב היה נוהג להפסיק כוה יו"ד אי ה"י וא"ו
אי ה"י:

הוצאתי

מרשות לרשות מרשות היחיד לברמלי'
ומכרמלית לרשות היחיד' כל אלה
כבר הזכרנו בהנהגת שבת שלא יקל
אדם בענין הוצאות ובהוצאות וטלטול מוקפה ושאר דברים
הנוהגין בשבת כל אלה עלתה לפניהם וזכרנו בסדר הכ"ל
בהנהגת שבת ע"ש ותמצא:

הסתכלתי

במראה' כי זהו מדרכי נשים'
והוא ככלל בלאו דלא תלבש גבר שמל'
אשה' שלא זו דוקא שמלת אשה לבד
תכשיטי' וכל השיך לה אל תיגע בו ואל תהיה עומד בהם' לא
כולו ולא מקלתו כי כל ענייניה מעשה ומה תמה ומה מאוד קרוב
הדבר להביאך לידי זנות סליה' וביותר הסתכלות המראה
שזה מדרכי בעלי גאווה לעשות כן להסתכל בשערו וליפות
עצמו וכל כה"ג הלא זכרנו שכל אלה הם הכנה גדול ומוקרבות
לאדם מאוד לידי זנות ודבר ברור הוא' וסי' לדבר מ"ראה ר"ת
"מקרב"ת רוע' "אבה"ת הומה' או "ממהרת" דוחו"א "התאוה'
ואין לך דבר בעולם שימאנו האדם יותר מזה והרבה תחבולות

וסייגים תקחו חו"ל בדבר זה כנודע' ואולי יש תקוה כי אין
אפשר פרום לעריות והחמירו באשתו כדה אפילו ליגע בה בבגדי'
וכה"ג באשת איש אפילו בבגדים השטוחים על הכותל וכל כיוצא
בזה' ובשאר הדברים האלה יבואו לפניו בקרוב וכו' הוא
משום גדר וסוב' להתקדש האדם אף במותר לו בכדי להרחיק
השטן ממנו בכל מה דאפשר להרחיק' מיהו אף שאסרנו
להסתכלות במראה מ"מ הרואה להסתכל בה משום איזה מלוא
הסינו שהולך לב"ה כה"ג או לבית המדרש ורואה עצמו שמה יש
איזה לכלוך על פניו או כליין מתרנגולת בשערו מודבקין וכה"ג
שבוונתולס"ש' כי אין זה מסוב' הכבוד לבא לפני המלך ושמים
כן כו"ש לפני ממ"ה הקב"ה ולפני חביריו שכל אדם חייב בכבוד
חבירך במתור רבו' וביותר יש לחוש מהללנים שדרכם להתלוץ
בכ"ה ובמלא מביאה לידי חטא כזה ראיתי להחזיר קצת אצל לא
באופן אחר' ואף גם לנשים שהחירו ג"כ כריכים להזהר שלא
ישתכלו בולטם וזאת חלילה להתקשטו בקישוש עבירה חלילה'
אצל נריכים ג"כ לכיון שמסתכלים ומקשטים בולט"ש' כגון
זה שלא יבאו פאות שערותי' לחזן ויבואו בזה' וכל איש חייב
ללמד אשתו ובנותיו' ולהזהירם על דבר זה שיעדו בכונה זו'
ואל יאמר מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מודיעין כי כן דרבי ע"ה
וחלילה לנו לומר כן' דא' כ"אין לך דבר שתוכיח את חבירך
עליו אף שתראה רוע מעשיו' והתורה אמרה הוכח תוכיח
שר"ל שאפילו תראה שעושה עוה עבירה זו עקובת עליו אל
תאמר בלבך מוטב שיהיה שוגג וכו' אלא חייב אתה להוכיחו
אפילו מאה פעמים כנודע דמיון קרוב לזה כוהגין ג"כ ע"ה
שפוטין את עצמן על כל מיני מאלו ומעקה כשה' בספק בברכת
שהכל' ובכרחה אחרונה בורא נפשות' ואין נפשם חפץ כלל
ללמוד הכרכות כראוי ומיזה רבו' כ"אין להם שום נדב' שהיתה
נלמד' לתקנה כ"ה וברא נפשו לבד וחלילה להסתכל כן כנודע:
הסתכלתי בנשים' כי ארו' לה המראה מעות
מירו לידה כדי להסתכל בה אפי'
יש בידותורה ומע' טכמ"ש רבינו
ע"ה לא יבקה מדינה של גיהינם שאמר יד ליד לא יבקה דע וכו'
והעובד אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעו"ה כה"ג ע"כ עצום
עיניך ומנע ידך מלידת לידה ואז טוב לך סלה:

הסתכלתי

בבגדי כבעושים של אשה ארו"ל
ביודעה ומכירה קא אמיבאל:

הסתכלתי

באמה שלי ואפי' בשל חבירי':
הבנתי על בתולה ואשת איש

וגוי' הנה רע שכל מיני הסתכלות שזכרנו הם כולם כ"ה
פעמים עם חוש הראות' וגם הם מביאים לידי היראה'
ולבסוף לידי קרי בליה' וזהו שסמך הרב מוד':

הרהרתי

בין ובאתי לידי קרי בליה' גם זה סמך:
הקשיתי' עלמי לדעת' גם זה סמך:

הוצאתי

הוצאתי

טהרת הקודש

חלק שני

כה

שכנת ורע לבטלה כי באמת דבר א' הס למבין שהא בהא תלי שעבירה גדרת עבירה שפיון שהסתכל בנשים או בכגדיהם באו לידי הרהור ויבא לידי קרי בלילה וכו' כנזכר בוהר פרשת קדושים טאל יסתכל יופי נשים כדי שלא יבא לידי טומאה בלילה וזה אל תפנו אל אילים שהסתכל יופים ואלקי מסכה לא תעשה לכם עון הקרי שמוליד שד כתי' הטומאה שהוא ע"ז ממש והמקשה עמנו לדעת שהרי ורע שהו' חייב ינידו מדכחו"ל ובר"ח הקיבור דקיבור כתב וו"ל לעצים עיניו במה שאיכו בריך לו ולא יסתכל באשת איש לא בבתולה ולא בחלמנה כי כן מצינו בדכחו"ל שאיבו החמיר על עמנו אפילו להסתכל בבתולה שלא יבא מחר איש אחר ויקחנה ונמא' מסתכל בא"א והלא דברים ק"ו ומה אם בתולה שאם יראה ישאנה לעמנו או לבנו וכו' ע"כ הזהר בהסתכלות כאלה כי אין לך דבר שחולץ בפני התאוה כעלימות האיני וקיים פסוק ועולם עיניו מראות דבר כ"ש המסתכל בא"א עובר על לא תתורו וכו' וכן אסור להסתכל בבגדי אשה אפילו בבגדים הסטומים לה ככותל בפירשנו בפרק לפני אידיהן וכו' ומתחם מכל דבר רע עוד כתב בוהר פרשת קדושים דף ל"ח עמוד קכ"א קכ"ב במאמר אל תפנו אל האילים וכו' ע"ש באורד"ו וזה לך קיבור דבריו ת"ח אסיר ליה לב"כ להסתכלא בקשת וכו' ואסיר ליה לאסתכל' באת קיימא דליה בגין דליה רמיו לזדיקיא דעלמ' וכן לא יסתכל בדמה ועוף כשנזקקין וס' לזה ומביא שם בשם רבינו יונה שמי שחטא בעיניו תיקונו שוריד דמעוה וכו' ובשם ר"ת שיקום באשמורת ללמוד תורה וסיחיו עיניו בגדרות בשעת התפלה לקרוא בתורה וראיית יציאת וכל ראייה של מזוה תיקון עינים הם ועיין בר"ח הגדול באורד"ו כל דבר זה עוד מלאתי בדכחו"ל שלא יסתכל באשה באותו מקום דהוי' ליה בניס סומין ולא יכשף באותו מקום דהוי' ליה בניס אילמים וכל כוונת בזה ראה שאינו של מזוה אף היא שאינה של עבירה כ"ע יעניו מהס ויופה לקבל פני השפיטה כי ארו"ל כל הרואה דבר ערוה ואינו וואת עיניו מהס וזכה ומקבל פני השפיטה וכו' ש' באלו הכ"ל המביאים לידי קרי והולאות ש"ל חלילה שהוא מעבירות החמורות שבתור' ויכולם משידין ע"ז שאין אדם ניצל מהחטא קרי בילדותו וזכן ראיתי להארד"ו בזה ולהעמיד לך תשובת החמורה שבכולם המבואר לנו ע"ש פ' שאמר' וזה שהיא כריב' להיות יותר חמורה בסנינים גדולים עד למות כמעט ולכן חזק וזוק לשמוע ולשמור בלבבך הדברים האלה ואולי תתעורר לקום בתשובה כפי שארשום לך ואולי ישתקו למכה הגדולה הזאת למא' לה תרופה מעט כי חיל ורעה אחזתנו ולבי חלל בקרבי בראתי דבריו כורא הולא מפי איש האקים הקדוש רשב"י זלה"ה בדבר זה והוא זה בפרשת ויחי דף קי"ח עמוד תס"ו באמצע המאמר ובלשו פתחין ואמרין אוי לרשע כי גמול ידיו

בפני התשובה והראי' לולי שהיו עומדים במורס כי מי נח שלא
 רצו בתשוב' ואלו היו חוזרים בתשוב' היו ניכולים מהמכול כנודע
 אף שגם עליהם באמרו ותשחת הארץ וכו' ע"כ כל איש אל יאמר
 בלבבו ומה יעיל תשובתי כי אין תשוב' חליה לומר כן כי כל ירח
 ממוכר נח' ומה שאמרו בר פתיוכתא שניא לכל א' לפי כמו
 בקרא תשובה גדולה וסיגוף גדול כאשר יבא לפיכונכ"ל
 זמרה תשובתה ראוי עוד לעורר באזהרה מפי הקדוש רשב"י
 זלה"ה בכדי שיתחזק לבזבזאמו ויתאזהר בתשובה מרוב הערה
 זו"ל הוזהר פרשת בראשית דף כ"ד עמוד ז"ה באמצע המאמר
 ועץ פרי עושה פרי למיכיל אשר זרעו בו על הארץ לא אפיק
 זרעא אלא לתועלת העל הארץ אשר זרעו בו דייקא מכאן
 דלית רשולב"ג לאפקא ורעא מיניה לבטלא וכו' עוד כתב בפ'
 נח' ת"ח ישראל אית לון חולקא לעלמא דאתי מ"ע בנין
 דנטרין ברית לעלמא אתקיים כר"א אס לא בריתי יומס
 וליה חוקת שמים וארץ וכו' ולא עוד אלא דאיקרי בג"כ לדיקים
 מנ"ל מיוסף בנין דנטר ליה כדקאיוות וכו' למקרי דיק וכו'
 ע"ש הריהוהרה לפיכונכזאמו כל ישראל יש להם חלק וכו'
 ומפרש בנין דנטרי האי ברית לעלמא ר"ל אות הברית
 שאינו פוגמין בזבזאמות זרעם לבטלה כאשר יש קלת ראייה
 ממה שכתב כר"א אס לא בריתי יומס וליה ר"ל שאות הברית
 הוה נרדף להוזהר בו יומס וליה דהיינו שלא יהרהר ביום שלא
 יבא לידי קריבליה וכמלא מדקאמר כל ישראל וכו' ונותן
 טעם בנין דנטרי ברית וכו' משמע דהאי דלא נטר חליה להאי
 ברית לאו בכלל ישראל הוא וליה ליה חולקא לעלמא דאתי
 דז"ל עוד כתב בפרשת לך לך א"ר אבא זכאין אינין ישראל
 דקב"ה אתדעי בהון מכל שאר עמין ויהיב לון אות קיימא דא
 דכל מאן דאית ביה האי אות לא נחית לגיהינס אי בעיר ליה
 כדקאיוות דלא עייל לרשותא אחרא ולא משקר בשמא דמלכא
 דכל מאן דמשקר בשמי' דקב"ה דכתי' בה' בגדו כי בניס זרים
 ילדו פסוק זהב' כרמו גדול על הולדות הקליפו' שהם נקראי'
 בניס זרים ומש' עוד כתב בפרשת ויבא ההוא ב' כדוכי למינטר
 אות קדישא ועביר פקודי דאורייתא אקרי דיק ומרטי ועד רגלי
 הני איקרי וכד ברכאן נבדין לעלמין שריין על רישי' ומיני'
 קיימין ברכאן לעלמא בבנין קדישין זכאין וקדישין ע"כ ראה
 כמה טובה וברכה גרים לתתא ולעילא לתתא בבנין קדישין
 זכאין ולעילא גרס דנבדין ברכאן תדיר וכן בהיפוך חליה
 גורם פרוחא בין עילא ומתא כשלא נטר כדקאיוות להאי ברית
 זו"ל הוזהר פרשת וישבת"מ איכון דלא נטרי להאי קיימא קדישא
 גרמי פירחא בין ישראל לאבוהון דשמיא בנין דכתי' וסרתם
 ועבדתם אלקים אחרים והשתחוויתם להם וכת' ועצר את
 השמים ולא יהיה מער דהאי איחיה כמאן דסגד לאלהא אחרא
 דמשקר בהאי אות קיימא קדישא וכד קיימא קדישא אתנטרי
 בעלמא כדקאיוות כדון קב"ה יסב ברכאן לעילא לאתרא

בעלמא כד"א גשם נדבות וכו' עכ"ל עוד יש להשתעורר על עון
 זה שמאן שמשקר באות קיימא אין תפילתו נשמעת ואס נטר
 כדקאיוות נענה בתפלתו וראיה ממה שכתב בוזהר פרשת
 ויחי באמצע המאמר ויבדק את יוסף ויאמר וכו' בענין חזקיהו
 ויסב חזקיהו פניו אל הקיר והאוקיימא ת"ח בכלותא מיה
 כתיב אנא ה' זכור נא אשר התעלמתי לפניך רמו לו הכי דנטר
 לו ברית קדישא ולא סאיב ליה ונטר ליה כדקאיוות כתיב הכא
 אשר התעלמתי וכתוב התהלך לפני והיה תמים ואתנה
 בריתי וכו' דנטר ברית קדישא וכו' הרי בתפילת חזקיהו
 היתה ביותר משענתו שהיה נענה באמרו אנא וכו' שנטרתי
 ברית קיימא ולא שקרתי בו ולא בביאה אסורה ולא בהולאת
 זרע לבטלה וקרי דכל זה הוא בכלל הנטירה וסי' לדבר ויסב
 פניו אל הקיר קרי"ר אותיות קרי"ר ר"ל שם פניו ר"ל מגמותיו
 אל הקיר אל זה שהיה בקרי כדמוכח מתפילתו אנא זכור
 כדמוכח לעיל ואגב אורחי' לדבר בכל העשה לירופים
 שבמלת קרי"ר והם קרי"ר קרי"ר קרי"ר קרי"ר קרי"ר
 כמשמעו קרי"ר ר"ל שמאחר שהאדם רגיל בהרהורים בישין
 אוי העבירה לזכור לא כקרי נטוי אלא כקרי עומד במרדו
 שקשה לו להפריד קרי"ר שנעשה אוי קרי"ר מן המונות שהיה
 יכול לקיים באלו הטפות היוצאים לבטלה ונעשה מכל טפה
 עבירה וסי' יכול לקיים מונות פרי' ורבי להוליד בנין קדישין
 אוי כרתק גופו מאלו הסיפות הקדושים שילאו לחון ממנו
 ר"ק שבעו הסיפות הללו כחוק היוצא מפיו שאין בידו
 להחזירה לפיו כן הטפות זרע היוצאים מגופו אין בידו
 להחזירה יר"ק ר"ל מאחר שהוא כעל עבירה נעשה יר"ק שסי'
 לעבירה וירוקין יק"ר ר"ל מ"ה יק"ר חסדיך אלקים בכל כנפיך
 יחסיון כלום אף שכמה מכעיסין בני אדם לפניך בהולאות ז"ל
 ואעפ"כ זכור להיות בכל כנפיך בחסדיך הגדול ע"ש תשובה ותפל'
 אתה מחזיר הטפות הללו לחדר האויר הנקרא גוף כבוד לך
 דבר זה כבר וכלל העיקר של מלת קרי"ר רמו שהוא גי' ט"י
 שכמעט שאין לו חלק לעוה"ב ואינו יודע י"ש עולמות כראוי
 לכל דיק' הנה כמה דריבין אנו להתעורר לבכנו מתוך דברי
 אלה ה"ל וביומר מהמאמר הראשון הנזכר יותר באמרו שלי'
 לי תשובה ולא רואה פני שכינה וא"כ מ"ק ההתעוררות
 יחויק בקמ"ץ שהוא ג"ס קו"ל ממ"ן כלומר תשובה תפילה
 דק"ה ואולי מעבירין רוע הבוירה כי אין לך דבר שיפמוד
 בפני התשובה רק שלא כל התשובות שוין וישקלה ישחורה
 וזו יותר תמורה וזה שאמר הוזהר דלית לי תשובה בר מהאי
 שצריך רוב תשובה וכדמוכח מהוזהר פ' נח בר בתיובתא שניא
 וכבר הקדמתי של כל א' וא' לפי כמות נקרא תשובה שניא
 המשל בזה שלפי כמו סובל להתענות יוס' ולילה ועושה סיגוף
 יותר גדול מכמו ומתענה שני ימים ושני לילות וכן שני ימים
 מתענה שלשה ימים וכיוצא בזה בענין הפעולות ע"פ הלל
 מלצר

טהרת הקודש

חקק שני

כו

מזכר היא ומתי נפשיכם ויעזבו רשע דרכו ושכ אל ה' וירחמנו
 ושב ורפא לנו ואל יעזרך מניעה זו לחשוב שאין תשובה
 לדבר זה חלילה מלהאמין בזה שמלך רחמים לא יאח בתפיים
 ובאשר מנעתך ומפרש דברי הוזהר כן ככ"ל וכלמוכח עוד
 בזהר משפטים באורך שפדיון הנשמה הוא בתשובה ע"ש
 ובמה מקומות נזכר בדב"ח ובזהר הגדול מעלת התשובה
 וכן כתוב בס' יש נחלין שפעון הקרי הוא החמור שבעבירות
 חמורות שבתורה וחיוב מיתה בידי שמים ודו"ל הפליגו
 והקמירו מאוד בחומר ועונש החטאה הגדולה הזאת וכו' ודע
 אף מי שהוא נזהר ונשמר מכל אותן העניינים רק שהוא חונם
 בומר ויג' ממנו קרי לאגסו הנה כבר ילא מבית הקדושה
 והטהרה ונכנס למקום העומאה ולבית המנוגע ע"כ ונתן
 הבית ע"י סיגופים ותשובה וא"א בענין אחר א' שובג וא' מויד
 לדיך פרה ותשובה לחטא גדול זה וזריך להשתנות ע"ד
 לזמות כמ"ש בתקוני הארז"ל ה"ס בחר היטב וע"ש כל הסדר
 השיך לזה בענין התענית וטבילה וסעודה מפסקת באם
 שיראה למהר בהפסקת סך הזמות הכ"ל כמלא שיש תשובה
 רק שזריכה לטהרות המורה במאמר ע"כ כל אשר בידך לעשות
 בפחד עשה שהוא בימי בחרותך בסוד אונר בקיץ למחך ר"ל
 בימי נערותך כי ימי נערות וימי זקנה נמשלים ממש לימי
 קיץ וחורף שמי קיץ הם חמים וימי חורף הם קרים בימי
 הקיץ יש ודע ובימי החורף אין כלום כן הוא ממש ימי נערותו
 של אדם הם חמים שהנפך בהנה מן הבגד ומתחממים ויש לזרע
 לאדם ובימי זקנותו הבגד קר ואין לו תאוה לטוילא ודע
 ע"כ עיקר התשובה בימי בחרותו מועיל וד"ל ומלאתי

הא לך התפלה אשר אכתוב לך :

אל כבוד גורל ישועתיך תשמח ציון :	אב"ג ית"ץ :	בפסוק ואני ברוב חסדיך
קרוש רם עולם שבתך טהר נא :	קר"ע שט"ן :	וכו ועון הקרי הוא גדול
נגעים גהולים דגרמו ישראל כבוד שמך :	גנ"ד יכ"ש :	במאד כנזר וזריכה רב חסד
במים טהורים רחץ צואי תינוקותיך גלמוד :	בט"ר צת"ג :	שימחול השי" וי"ת שמו
חנון קבץ בידך טהורה נדחי עמך :	חק"ב טנ"ע :	במחילה גמורה לכל יסי' עוד
ישראל גאה לבוש פחד וייני קרבך :	יג"ל פז"ק :	למוכרת עון כלל לכן ראיתי
שוונאי קדושתך ושונאי ציון יחד תכלם :	שק"ו צי"ת :	לסדר ע"פ שסס חסד הכ"ל
בד שוכחי כבודיך מלטם לעולם ועד :	בש"ב מל"ו :	ואולי יהי לרזון אמרי פינו

והניון ליבנו לפני ה' זורינו ובאלינו ותמחול לנו על כל עוונותינו וכנשר יחדש נעורינו ל טבזור ברא לנו ורוח
 נכון חסד בקרבנו לכל יבא שוט הירסור רע במחשבותינו אמן ונחזור להודיו הכ"ל :

הלכתי

הרגתי

בבית הקברות בלויית מוגלין כי זה
 נגאי לשוכני עפר באשר שסס פטורין
 מנמנות ונראס במלטיב עליהם ומתכבד בקלוגם חלילה וכו'
 אין העולם נוהרין על הרוב :

טהרה הקודש חלק שני

התפללתי

הקודש כתב ע"פ סוד בענין זו וז' סהרב הנא' כאן משל על עץ החיים ואחוריו הם שנה' עליהם וראית את אחורי ואסור להסתכל למדה הנקראת אחוריים כי המכוון אלי' לבדה מקצ' בנטיעות הוא שכתוב את ה' אלהיך תירא דרשו רז"ל את לרבות ת"ח כי היא מקום היראה אבל ואותו תעבוד למעלה כי שם מקום העבודה וק"ל :

הקדמתו

שלוש לרשעים' כתוב בוהר פ' וירא כל מאן זקקים שלו' לזכאה כאלו זקקים לי' לקב"ה' אבל לב"כ חייבא אסור לאקדמא שלום לי' כי אין שלום אמרה' לרשעים' ורמז לדבר באברהם כתיב ויטע אש"ל שדרשונו נוטריי"קין אכילה שתי' לוי' כנודע שהי' מוכנים אורחים מיהו לרשעים לא עשה ולא הקדים להם שלו' ויהו אש"ל אין' שלום לרשעים' מיהו אם הרשע יקדים חייב את להשיב מפני דרכי שלום ועיין מענין נתינת שלום לרשעים בוהר פ' וארא דק"ב :

והרשעתו

ואת זכר משכבי אשה שכתיב ונשכבתי בגמ' לסנהדרין ואת זכר לא תשכב ת"ר איש פרע לקטן אשר ישכב את זכר בין גדול ובין קטן ומיתתם בסקילה ומשכב בהמה ג"ג בסקילה' ולזה עשו גדר שלא ישכבו שני זכרים יחד ומצינו בדרו"ל שהעון מ"ו הוא א' מד' דברי' שהחמה בלקה בעבורם :

והגדלתו

פשע וגם רשע כדר דוע מדכחו"ל החילוק שבין פושע לרשע :

זודתו

ולל וסובא הייתי' במדה זו אין כרת להאריך בה כי כל בר דעת יכול להבין ולהשכיל שהוא מדה מגונה במאד והרבה רעה גורם לו כי לפעמים לא נתמלא בטנו במאכלים כשרים ואין לו מה לאכול יותר ודאי שיאכל גם מאכלי איסורים ובאופן זה גם במשקים שיבא גם לידי כסף לשתות וכבר אמרנו שהשכרות הוא הכנה גדולה לזנות ואפשר לבוא מתוך זנות לידי כפירה שכופר בעיקר כי עבירה גוררת עבירה ואף שלא לידי כפירה הרי מעצמו ניכר שהוא כופר בעיקר שלוני היה כפור כולל היה עושה נגד ליווי שככל אלה גזירת המקום עלינו להרחיק מהם והרי הוא רק מכוה בשם ישראל איש כוה' וכינוי וג' כבורם רעה הרבה שנתחלל הסם ע"י שהגויס אומרים ראו מה ישראל אחיכם עושה' ע"כ כל איש יאכל וישתה לזכוב כדריק שאוכל לשזובע נפשו' ר"ל כדי חיותו בלבד ובאופן שיבא בריא וזקן לעבוד עבודת השם' ולא כבטן רשעים שהוא חסר תמיד ר"ל שנראה בעיניו שבעטו חסר וקטן עוד וממלא בטנו ממלא כוזה' והרב הגדול מהור"ר ישעיה בספרו האריך בזה' וכלל הדבר כתב בחכמתו הרמה שכל איש יאמר בלבד בשעת אכילתו שמן הראוי הוא להלך בקדרי חדרים לאכול שלא בפני הכריות כעושיין

כנגד כוזה ומו רגלים של אדם וזכר זה נמלא לפעמים כשאתם מתפלל או לומד בביתו והתינוק הולך לנקיטו שאינן מדקדקין בזה רוב בני אדם' או לפעמים גם בכסה"כ בעו' השקלת עמי הארץ ומביא את ילדיהן הקטני' אשר עדיין לא הגיעו לכלל חינוך להולכום לבס' כג' ונמלא לפעמים יולאין לנקבים פתאום' וגם אין אדם רואה אותם ביציאתן ונמלא הקהל מתפללין כנגד כוזה ועי רגלים' וביותר נמלא דבר זה ביני העשירים שמתעשעין בילדיהן בזה' כג' וזה גורם שאין תפילתו של אדם נשמעת' וסי' לדבר סת' סת' תפילתי ר"ת' ספר' תינוק' מעות מי שאוחזין בשעת התפילה כידו סתם תפילתו ואינה נשמעת ועבירה גוררת עבירה גם השעשוע אסור שמתוך כך יאל מלבד מוראת השכינה שרריך להתנהג בזה באימה וכיראה בזה' כג' כאשר זכרו' מזה בהנהגת בזה' כג' בי' ג' מדות שרריך להתנהג בהם בזה' כג' ע"ש :

הלויותי

ממון בלא שטר ועדים' שזהו א' משלשה ג' ועוקין ואינן נענין' כי אלוהת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעק לבו עליו נא' ע"כ הוהרזוזה' מיהו אין לררך זירוג' ג"כ דבר זה כי עכשו בזמנינו שפעטע על השטר וגם בפני עדים אינן לווים כלום כ"א במשכנות טובים ובקוליס על הסך שלוהו וזהו לעשירים ולכינויים' אבל לעניים אפי' על משכנות טובים לא ילוה שום אדם כאשר שאין לאל ידו של עני ליתן לו רוחים טובים כפי רצונו :

הרימותי

ידי לאל עליון למגנא' ר"ל בלא תפילה שהחמור מאוד בוהר ע"ז ועיי' בפ' יתרו בתחילת הפרשה ותראה נפלאות האיד נתמנין ממוינן עשרה ע"ז ומקללן להאיש אשר יעשה זאת להרים ידו לעילא בלא כלו ובעותא ברמ"ח קללות דחמנא ליאלן בכך הזהר בזה :

הרימותי

קולי בתפילה יותר מדאי כי שיעור השמעת קול התפלה הוא כדי להשמיע לאזניו בלבד ולא יותר' וכתב בוהר מאן דאשתמעא קלא בבלותא לא משתועא' עיי' פ' ויגש במאמר על יופול על נווארי בנימין' ובסדרורי האר' כתב משום שרריך להראות הכנעה כעבד לפני רבו' ולכן אפי' בזמירות אל ירים קולו רק בשבת ימים קולו קלת מפני כבוד השבת :

התפללתי

אחורי רבי כבר אמרו חז"ל אסור להסתכל אחורי רבו שלא יהא מורא רבו עליו ואין מן הראוי או להזכיר בשום יראה אחרת כ"א בירתה ה' יחי' כוונתו ובספ' תולעת יעקב שכתבו הרב מוהר"ר מאיר ז' נבאי' זל"ה בעבודת

משיא לון ואח"כ עולה משם ויואל לפתות לבני אדם הפיקחים כשרואים אותו מכירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו וסאטין מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להכליל ממנו עכ"ל והנה המשל הזה הוא יקר הערך וגם אני עוררתיו בתחילת הספר הזה במשל כזה "ג כפי" הבא לטהר וכו' אם זכור תזכרו והמה מתעוררים הלב האדם לפי שעה ולאחר שהסוף פניו מהם נשכח ממנו בשכחה אשר לא יעלה וזכרונה עולמית ובאמת ראוי וכפון להיות הדבר הזה כתובה על לוח לבך ואולי תכלל מפיתוי יצריך ע"כ ראיתי אני הקסן לכתוב לך פס תוכחה לשבר הלב והיא גם היא בקשה לי"ה ונתייחד ע"פ שמו בראשי הסדרות יצ"ה והיא מעט הכמות ורוב האיכות ועוד לאומרה לכל אדם בכל עת ובכל שעה ובכל רגע וביותר כשרואה שצ"ה מתגבר עליו לפתותו לאיזה דבר עבירה או מה גם למונעו מאיזה דבר מזה וזו היא התוכחה והבקשה הכל' מה לך יצרי תמיד תרדפוני ולאויב לך תחשבוני מה לך יצרי תמיד תחשבוני

זנית

אחר ליבי ועיני כי הן סרסורין תמיד העין רואה והלב חומד ואחרי הס' יתהג כל הגוף כי הדיק והרגלים המה מוכנים לרון ולפעול כל התפעלות כדבי שתמלאות הלב והראית העינים בכך הוהר בני הוהר וכאשר כבר הקדמנו שאין לך דבר חוזק כמו ענימת עיניו כיון שהתחילת הכאת האדם ליד עבירה כו' וכגן כ"דרכו של י"הר בתחילה מסית לאדם בדבר מועט כגון לראות באיזה אשה או בתולה ואח"כ לבייש ולדבר עמה דבר מה ואח"כ ללודי גישוק ומיבוק וכו' וכע"כ בשאר עבירות עושה כן עד שגורם לאותו איש הרבה ומיבא ולגיהנם ומשל באה ע"ז בוהר במ"ד הנעלם פרשת וירא באמצע המאמר ויעל לזנו מזוער וגומר ו"ל עס כן דרכם של רשעים בעתין זה עס יצ"הר עד שהורג לאדם ומוליכו לגיהנם ומכניסו שם ואח"כ הולך כמו כן עוד לפתות לבני אדם ומי שמכיר בני כולל ומונו ואיזו מתחבר עמו א"ר יחאק משל למ"הד' דומה לכת לסטים שהיה אורבים בדרכים לגזול ולהרוג בדרכי לבני אדם ומפרישי' מהם א' שיועד להסית לבני אדם ולטונור רכה מה עבד מקדים והולך לקבלם ונעשה כעבד לפניהם עד שמאמינים הטיפשים בזה ונעמי באהבתו ובשיחתו ושמים עמו ומוליכם בחלק דבריו באותו הדרך שהליסטים עס כיון שמגיע עמה לשם הוא הראשון שהורג גם לאחר שנותנם ביד הליסטים להורגם ולקחת ממונם ואינן נוטין ואמרין ווי דאיתנא לדין ולרכיבא לדישני לאחר שהרגו אלה עולה משם ויואל לפתות לבני אדם כמתחילה הפיקחים מה הם עושים כשרואים לזה יואל לקראתם ומפתה להם מכירים בו שהוא לודה את נפשם והורגים אותו והולכים בדרך אחרת כך הוא היצר הרע מכת הליסטים עולה מגיהנם לקבל לב"ג ולפתות להם בחלק דבריו המתיקים שה"ד ויעל לזנו מזוער וישב בהר וגומר באולם לטעים לארוב לבני אדם מה עשה עבד לפניו הטפשים המאמינים בו באהבתם שהולך לפתותם ועובד להם כעבד שנותן להם נשים יפות אסורות נתן להם בני אדם להרע מפרק מהם עול תורה ועול מלכות שמים בכל חומרות שבעולם הוא מיקל להם הטיפשים רואים כך בעומים באהבתו עד שהולך עמהם ומוליכם באותו הדרך שהליסטים עס בדך גיהנם אשר אין לנעות ימין ושמאל כי הגדר מזה וגדר מזה כי שמגיע לשם עומם הוא הראשון שהורג להם ונעשה להם מלאך המות ומכניסם לגיהנם ומורידין להן מלאכי תבלה ואינן נוטין ואמרין ווי דאיתנא לדין ולא

מרחם מכטן אמי הלא את מיעודי ומכירי ומאז כבואי ובלאחי בשכני ובקומי אתה עמי בתדירי והעת סגיעי משנת שלשה ועשירי לסור מתך וליך עירי אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאליה ואל נא תהי מריבה ביני וביניך כי מה לך יצרי תמיד תרדפוני ולאויב לך תחשבוני מה לך יצרי תמיד תחשבוני

יצרי

רבות סבבוני כי אתה מסטיני רבות מחשבות רעות על פיך סליקו על רעיוני וזוה נתרמקתי עד מאד מגורי וקוני ראה והביטה מרות נפשי והפרד נא ממני ואל נא תהי רגונך לברות עמוקות להרדופני כ"י מה לך יצרי תמיד וכו'

צרות

דברך קורא מראש בשפתי חלקות ודברים המתוקות ובעבורם עיני וליבי אחריך דולקות ואחריתם מרה כלעגה מרוב גרה וזקות כי מלאכי אכזרי מוכנים להרדי לשוחות עמוקות ואין תקוה לאחרית כ"א להתפלל מלפני אדוני ולבקש מה לך יצרי תמיד תרדפוני ולאויב לך תחשבוני מה לך יצרי תמיד תחשבוני

ראש

נער וגם זקנת בי ותמיד אתה מכלכל מחשבי ומן ה' צורי אתה מסיר לבבי לכל אשליך עליוהיבי וכל פעולתך לשאול ולדומה להורדני מה לך יצרי וכו'

היית

עלי ועל נפשי וסתם פיך מלדבר רעתי פני מעון לוד ישועתי ולחסא עור אל תסיתי ולכתוב עוונותי בליה על תעלני ובמקום שדין רשעים אל תזכרני כי כל מחשבותיך ותחבולותיך בגלתי רמזים

רחם

רמזים

טהרת הקודש

חלק שני

רתמים ובמים רותמים לגרניו מה לך יצרי תמיד תרדפוני ולאויב לך תחשבוני מה לך יצרי תמיד תחשבוני : כא עוזה דרכך ממני וספתי חלקך אל תשמיע לאזני ומדרכי חייסאל כא תמנעני כי לילך בבוא קלי וזמני בדרכי מיתלהולכני ועודי בכחי לעלות להר ה' עי' תורה ותפילה ברדיפתך אחרי אל תיגעני כי מה לך יצרי תמיד תרדפוני ולאויב לך תחשבוני מה לך וכו' :

עיוב

והנה אתה בן אדם בחר לך בניגון המקדש יותר הבני' ונאמנה וכו' תננו שיר ז' תוכחה ותוכה להיות מאנשי אשר עליהם כא לב נפשה וכדכה אלקים לא תבזה :

זולתתי

מוריו רבותי כבר זכרנו מה בשם הוהר דלאליעבד קלגא בשום ברי' בעולם וכ"ס לב"ב וק"ב וכן בנושק"ו למוריו רבותי : עס גויות ופכויות ואשת איש כבר ידוע חומר תשובתם של כל אחת מהם מתיקוני תשובה דהאר"י ולה"ה ומותרת האשם והכלבו :

זניתי

מיהו באתי עול להוהירך ומביעת בת אל כבר שתיא קשה במאד שגרה הסתלקות השכינה מן העולם וז"ל הוהר פרשת שמות תלתין אינון דחין שכינתי' מעלמא וגרמין דליורא דקב"ה לאו הן בעלמא' וב"כ לזוהין ולא אשתמעא קליהון' ואלו אינון מואן דשכיב במדה בנין דלית מסאכו תקיף כמסאכו דגדה מוסאכו דגדה קשיא מכל מסאכו דעלמא' איסתאיב איהו וכל דמקרבין בהדוהיסתאכון עמיה כאשר האריך עס וסוף דבריו דהיה מסאכו דליגע היו ליה' דכתיב ור' וז' דתה עליו וכהאשר עוד נבואו לדבר בנין קדה אי"ה באתה דודין זה ע"כ כתב לי זעיר ואחרי כי עוד לאלוקי מילין ואין כאן מקומם ומאן דשטיב בבת אל כבר דאעיל ברית קודש ואות קיימא ברשאו אחרא דכתיב ובעל בת אל כבר' ותנינון לית קמיה דקב"ה רק בר באה דברית קדישא דאיסוקיימא דשמא קדישא ורוח דמהינכותא וני שידוע ואינו מוחה יתעבש בקדמיתא' זאת הישאלתי והיזיקתני לכתיב לך מאמר גדול הערך הזה ומאן דמשקר דברית קדישא דחתי' בבשירי' דב"כ כאלו משקר בשמא דקב"ה' מאן דמשקר חותמא דמלכא משקר במלכא ולית ליה חולקא באלקא קדישא דישאל או לאו בחילא דתיבתא תדיר ומאן דקטל בניו במעייא דאתתא כאשר האריך עס' וסוף דבריו וכו' אינון ישראל דאפילו בגלותא במגרים אסתמרו ומכל אלוה"כ"ל במדה ומבת אל כבר ואשתדלו בפריה ורביה וקא שגורה בזרה להשליך כל הון הילוך וכו' אע"פכ לא אשתתב בנייהו קטיל עוברא במעיה דאתתא ומבוא על כל א' פסוק ע"ש ב' ב' ב' וכו' ואני תפסתי בקיור תוכן ג' דברים הג"ל השייכים להתעורר בהם לבנות בני אדם אשר עינם שומר נפש ושוכחי' אסיתור איש במסתרים וכו' וכאשר גסוס מגוי בעו"ה בזמנינו זה בהרבה בני אדם

אשר לא מורע יוסף הצדיק המה וגם בדרכיו לא הלכו לפטע את יצ"ר הרע ולא זו ח"ו זו סהמה בעלמא מגרין היל"ה הר' בהלכס לשתות בבתי גוים כאשר יבואו לפינוגס דבר זה באות ק' אס יגזור הש"י :

זרקתי

יפורני' כתוב בס"ח הוורק רשע' והמגניע דיק' והסורף חסיד' לכן ראוי לכל אדם לכהן מדת חסידות ולשורפס' ולא כמוראלו המגניעים בכותל או באיזה מקום שיבא לרדי גילוי שאז משתעשעים בהם הקליפות ע"כ אף שהוא מהלדיקי' המגניעים לריך ליהור שיגניעם כראוי במקום אשר לא יראה ולא ימלא ומה טוב להטמינם בארץ אס און לאש טבון שהוא בדרך וכו' אל בן אף בביתו' וכן ראוי להזהר לכל איש את אשתו בעיני העומת הזיפריים והמעש' עשר ראשה בעת טבולתה שראו כשם אינון כוהרין וזורקין כמו כן או תחבין בקיר ובהסגרת שבתות וי"ט כתיבתו טעם קליזת יפירני' בכל ע"ש עיון משס' :

זמנתי

גוי' ביי"טי עובר על ובשמחתך אל יתערב ורויג ב"כ לחוש שלא יוסיף בשבילו בעיניו תבשיל' ונמלא מחלל י"ט כי זהו ודאי לאו בכלל זרתי אוכל נפש ולא התירו חו"ל בשום אופן אחר כגודע' משענה מלא היא אין בין שבת ל"ט אלא לורך אוכל נפש בלבד ועיי' ג' זה בהסגרת הכ"ל :

ח הנפתי

ענין החנופה גדול עד מאד והאריך בה לדבר בעל ר"ח ולה"ה ע"ש למי אוסר לחנוף ולמי מתיר מפני דרכי שלום כל אלה מבואר עס' ויש חנופה מאהב"ה"ה מחמיפי"ן אית "הרשעים" בעולם "חזה" והכלל הגדול הוא זה להרחיק ממדה זו בכל מה דאפשר' וכסס שאסור לחנוף כך אסור לקבל חנופה דהיינו כשארס נובין באיזה איש המדבר עמו שמי שנותן לו חניפות דברים יגער בו ולומר לו מה לך ולך דברי חסדי' אלא הפרד כא נעלי והאיש אשר יעשה זאת ודאי תע"ב מאלקי המשדד המערכה :

חמרת

ממון אחרים' כבר זכרנו כל הדריק בתר' מלאו ידיה איזה עריק מקמי' ולא עוד אלא שמה דאית ליה אתאבד מיניה מ"ל מקרא וכו' עיי' באתה ה' הכ"ל וכבר ידוע לך שדברים כאלה מוזכרין את האדם מן העולם : **חמרת** אשת חבירי' : **חמרת** נשים ככרות' : **חבקות** ונשקתי איתם : **חשרתי** בשגרים : **חלרתי** שבתות וי"ט :

חלרתי השם יתברך כל אלה הדברים מוזכרים לנו אף אינו בפרט מיהו וכללים בכלל שאר דברים שזכרנו מהם שהם דמיונם ואין לבופלס :

חייבתי

ממון ולא פרעתי' כבר ידוע לך שהוא מוסמדות הרעות שזרכס להתרחק מהם ונק'

ונק' רשע לזה רשע ולא יגלם וכו' ואין חילוק בין שזה
 כמוזמנים בין שלקח איזה סחורה וכו' אם חייב בעד
 פעולת שטר או יותר חמור באם שחייב בעד שטר
 לימוד בניו בכלל אם עבר נקרא רשע וביותר שכיר ושטר
 לימוד כאשר הארכנו בשם הזהר בהכנה לילה ושם נאמר
 ג"כ שהיה הגדול האר"י וזה"ש הי' נהג ליתן פעולת שכיר
 קודם תפילת מנחה שלא יעבור בלא תלין וכו' ע"ש ומה מאוד
 הרע לי ואסתמום על המראה הזאת תמיד שרע"ה ראיתי נגד
 פני האנשים האלה שנהגים לדחות את בעלי חובתם בלך
 ושוב ולמחר לא אתן ממש ולא עלתה על דעתם כלל להיות
 יוצא ידי חובתם בשום זמן וכו' וליתן דלת בפני הלוי' ויותר
 רע ומו' המעשה אשר בזה אכזרים שמוכים את בעלי חובתם
 בשמקדם מהם את שלהם ונגם ראיתי כמה בני אדם שיש
 להם כמה לשלם שהמעות בכיסים וכשצמי' בשבועת שוא באמרום
 שאין להם כמה לשלם וכיוצא בזה הרבה רעות עושים אותן
 הרשעים והנה עוברים על לא תשא וכו' ועל לא תגזול
 שהרי גולגים ממש וכפוי טובה' גם כ"ל שהם כמעט מקטני
 אמונה שאין בוטחין בה' ובהשגחתו שזה עיקר הכולל כל
 אמונתנו כאשר הארכנו בזה במקום אחר ובה האופן הם
 מקטני אמונה כי שמעתי מרבים כמותם האומרים ערין לא
 אשלים כי אם אשלים כמה אפרנס בני ביתי ודאי איש כזה
 כופר בה' ובהשגחתו הנפלאה עלינו' ע"כ כל הרא' את דבר
 ה' יורכבה' ואם אין ידו משבת לשלם כולו או גם מקצת או
 שאין בידו לשלם לזמן המוגבל ילך ויפייס את בעל חובו
 בדברי ריגוי ובהכנעה ויבטיחו בהבטחה באמנה שלא ירי
 חובתו ואם עושה כן אז רגוי' ג"כ שהמלוה לא יהיה לו כנוסה
 וירחיב לו זמן אולי ירחימוה' בזמן קרוב כי הקצרה יד לו
 להשיע כמעט או ברב ואם אתם עושין כן אשריכם בעוה"ז
 ועוב לכם בעוה"ב אמן :

חטאתי

בילדותי חטאתי בזקנותי בבאן מודה
 הבעל המתווה לפני הקב"ה באופן זה
 חטאתי בילדותי מרוב תאוות יצרי הרע:
 ועוד יותר רע המעשה שחטאתי בזקנותי שאו אין היטה"ר
 מתגבר כ"כ אך שמרוב הרגל שחטאתי בילדותי הרגלתי כן
 לעשות גם בזקנותי מלך עממי שלא מתאמת יטה"ר ומתודה
 ומבקש לפני הבורא שיטה' כמותה ועוזב וירוסם :

חבלתי

חבירי הנה כבר אמרנו שבהרמות יד
 בקר רשע כ"ש שחובל עצמו ע"כ הו' וסיר
 שיהיו ידיו אסורות בחבלי העבודות לכל
 ימים יד על שום דבר ישראל קצמן גדול כולם יהיו שוים
 בעיניך לכבוד :

שפלתי

שקר' עמאתי עממי בדברים שטאים
 ומאוסים ומתועבים בדבר זה נכלל

מהרה הקודש חלק שני

כבודם וכל כיוצא בהם כי כבודו והן בדברי מלכה הזהר בהם
 שכל יהיה מעשיך נגד זוויו עושה בראשית שכל אלה אם אתה
 עובר על מצותו הרי אתה ממתם את עצמך בעיני ה' ממ"ה
 הקב"ה ית' שמו לעד: **הישר ישי** שזכרנו והן בדברים
 הנאמרים לפי שכל ישראל להוציא דברים כאלה: והם דברי
 שקר וליכנות וכיוצא בהם: שקר כבר הזהרנו עליו
 ליכנות מצאתי כתוב שמה שאמרנו חו"ל כל המתלוצץ כופל
 בניהם: כי ל"ץ הוא בני' בניה' גם בשני יודי' כי יכול פה
 ג' כנזכר לנו והרתו אבל ראוי עוד לדבר בזה הורה אחר הורה
 כי עון פלילי הוא וראיתי שמה בני אדם אינן נוהגין בעו"ה
 בזה ע"כ באתי לעוררם במאמר קטן הכמות וכו' זו"ל הוזהר
 ולא יראה בך ערות מאי ערות דבר לא ערייתא דעריין דלא הוא
 מלה דקב"ה מאים בה יתיר מכלא כיון דאת' דלא יראה בך ערות
 דבר' מאי ערות דבר אלא הכי חייבא עלמא דנעלו ומסאבו
 גרמייהו במלה דלהון דנפקי מפומייהו: והאי אוהו ערות
 דבר דבר ממש דייקא עכ"ל ודי לך אוהרה בדברי מועט האלה
 כי כאשר אתחיל לעוררך מעט השאר יבא ממילא:

טרטלת מוקפה בשבת כבר וכתובות:
י יעצתי ר"ע ושבתו במושב ליום: **כראת**
 האיש אשר לא הלך בעצת רשעים
 ודרך חטאים לא עמד וכוונת ליום
 לא ישב: והאריך בהם לדבר הר"ח ושאר ספרי מוסר ואני
 מנעתי להאריך מטעם מליצת המשל האמיתי היוצא ממשלי
 שלמה בן דוד המלך ע"ה באמרו אל תוכח ל"ץ פן ישאלך וגו' ודי
 בזה התוכחה ובערה למבינים:
 עם נשים כבר אמרנו לעיל באותו הסודותי
 שאין אטרופוס לעריות וכו':
 עם פכוי' שזה זריכה שמירה יותר מושאר
 נשים שיש פתחון פה ל"ץ הר"ח לסיתן מיד
 כאשר ידעת את האיש הזה ואת שיחו אמרו
 חלקים יודע לרמות את האדם בדבריו טענותיו: ע"כ הרחק
 מעליה דרך ואל תקרב אל פתח ביתה של האשה הפכויה
 ביחודות:

יחדתי
יחדתי
 חלקים יודע לרמות את האדם בדבריו טענותיו: ע"כ הרחק
 מעליה דרך ואל תקרב אל פתח ביתה של האשה הפכויה
 ביחודות:

על ערפי ופני למעלה: שזה מביא לידי
 קרי' וכב' הארכובובול חטא זה ע"כ הזהר:
 בין מורחל מערב ידוע שהסתן מטתו בין
 לפון לדרום היווין ליה בני זכרים שנאמר
 לפונך תמלא בטנם ישבעו בנים ותמלא
 בזהר כמה מקומות רמו על זה:
 מנ"ה בשפת ס"ת היתה פתחה: ש"ו
 כאמר ואותי השלכת אחרי גוונך: וגם כרמו
 עליו מסיר אונן משמוע תיהם גם תפילתו
 תועבה שכבר זכרנו שהשמוע מפי ה"ץ כשקרא בתורה כשומע
 מפי משה: וכן תמלא ברקב' סוף פרשת כי תשא כתב ש
 בשם הרב ר"ח לעיל:
 אף גם שכבר הארכנו בענין הבאזה מ"ח
 ריבוי האזהרה בזה לא יפסיד כ"אירווי:

יחרתי
 ועדיין

כבודם וכל כיוצא בהם כי כבודו והן בדברי מלכה הזהר בהם
 שכל יהיה מעשיך נגד זוויו עושה בראשית שכל אלה אם אתה
 עובר על מצותו הרי אתה ממתם את עצמך בעיני ה' ממ"ה
 הקב"ה ית' שמו לעד: **הישר ישי** שזכרנו והן בדברים
 הנאמרים לפי שכל ישראל להוציא דברים כאלה: והם דברי
 שקר וליכנות וכיוצא בהם: שקר כבר הזהרנו עליו
 ליכנות מצאתי כתוב שמה שאמרנו חו"ל כל המתלוצץ כופל
 בניהם: כי ל"ץ הוא בני' בניה' גם בשני יודי' כי יכול פה
 ג' כנזכר לנו והרתו אבל ראוי עוד לדבר בזה הורה אחר הורה
 כי עון פלילי הוא וראיתי שמה בני אדם אינן נוהגין בעו"ה
 בזה ע"כ באתי לעוררם במאמר קטן הכמות וכו' זו"ל הוזהר
 ולא יראה בך ערות מאי ערות דבר לא ערייתא דעריין דלא הוא
 מלה דקב"ה מאים בה יתיר מכלא כיון דאת' דלא יראה בך ערות
 דבר' מאי ערות דבר אלא הכי חייבא עלמא דנעלו ומסאבו
 גרמייהו במלה דלהון דנפקי מפומייהו: והאי אוהו ערות
 דבר דבר ממש דייקא עכ"ל ודי לך אוהרה בדברי מועט האלה
 כי כאשר אתחיל לעוררך מעט השאר יבא ממילא:

שמטמתי
 את לבו והומי שמטמתי לבו במחלבי'
 המטומטמים כגון בלב בהמה חיה
 ועוף וכיוצא בו: ובליקטו הארי
 זל"ה מצאתי כתוב זו"ל כריך לפרוש את עצמו מבשר ויין כל
 ימי השבועה כדי שלא יבא לידי חטא אפילו בשונג: גם כריך
 לשמור מאוד שלא יאכל לב בהמה חיה ועוף מפני שרות בהמות
 שורה בהם ואם האדם אוכל אותם מתדבק בהם אותו הרוח
 הבהמות וגורם לו טפשות ושכחה ולפעמים יתגלגל איזה רוח
 באותו הבהמה או חיה ועוף וידבק בו כי המשכן הרוח הוא בלב
 ע"כ ויותר קשה מכולם הטמטום שכל מלך איזה עבירה כדתנא
 דבי ר' ישמעאל עבירה מטמטם את לבו של אדם שכל אל תטמאו
 בהם א"ת תטמאו אל אונטטום:

טעיתי
 הזרה: אוהרה זו"ל על כבוד הרבנים
 יצ"ץ בעצמם הביע כי אם יבא דבר המלך
 מלכות של עולם על כל איש ואשה שלא יורה
 היתר לעצמו: בשום דבר שלא יטעה בו: וזה גם לפעמים אף
 איסור ג"כ אסור כבודם שיש לחוש שאל ישתד' והתורה אמרה
 אל תלך הרבה וכו' וביותר זריזין אנו לדבר בזה היתר כי
 לא כל אדם רואה איסור לעצמו כ"א מעט מוועיר הם אכשי מעש'
 המפורסמים בחסידות ואלו הן המקדשין עצמן אף במוותר להם
 מחמירין: אבל האנשים האלה הרואין היתר לעצמן לפעמים
 אף לאחרים מחמת איזה טעם שאינו מספיק באמת מהם רבים
 בכלל וכפרט בעלי שחטים ובודקים ובעלי ניקור והעבחים
 בעצמם כל הבהמה כנהוג אף שלא מעיד הנפש לנקר החלב
 והעצמות קטנות בכמה מקומות של הבהמה וכיוצא בהם שאר
 אומנים ג"כ אך באלו ראיתי ביותר שמקילים לפעמים להיתר:

ועדיין

ועדיין אנו צריכין למחטא מה שכתבנו וסר פרשת בשלח דף ז"ה
 עמוד ט"פ ר"ש פתח טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסר לחס
 ונאמר האי קרא על יד"ה אתמר בגין דאי הומוקטרב ליה לב"ג
 תדיר ויז"ה ר"ה איהו גרס לב"ג ורעותי דב"ג בגאות או אזיל
 אבתריה מסלסל בשערי בריתי עד דאיכו אתגאי עלי ומשיך
 ליה לגיבס כי הגאון הוא יב"ג גם לבג"ס בלא יו"ד
 בת"ק ב' אבל טוב נקלה הסוף דלא אזיל אבתריה דיב"ה הר
 ולא אתגאי כלל ומשיך רוחי ולבי ורעותי לגבי קב"ה וכדין
 ההוא יז"ה הר אתה שפיך לעבד לו דלא יטיל לשלטתה עליה והוא
 ב"ג שליט עליה כד"ה ואתה תמשלבו ממתכבד כמה דאמרן
 דאי הומוקטרב רמתי מסלסל בשערי אתגאי ברוחי ואיהו חסר
 לחס חסר מהימנותא לחס אלקיו לחס אלקיו ונאמר וע"כ
 יורש גיבסכו אשר לא כן להקלה שוירד לנן עדן ורמו
 לדבר בגין העד"ן עם הכולל בני נק"לס עוד האריך לדבר
 בענין גאון והסתוררות הרב הגדול רבי יוסף יעב"ץ זלה"ה
 בספר יסוד אמונה שהוא חייב שני עליו ורואי לקרותו בשם
 שפת פטח שהוא פענח רוח בטעם ופטח פתח והרואה
 לעמוד עליו יעמוד כי יקר הערך כדרש שם על מאמר רו"ל
 הכרזו על גאון העמים חסר כיסוי חסר א"ר אליעזר מ"ד כי לא
 ימרוכס מכל העמים חסר חסר וכו' ע"ש ואם אין זה הספר
 ככד בידך אזי עיין עכ"פ בגמ' המאמר הכ"ו ויתעורר לכך
 הסהור אס תעיי שם היטב:

יכזכתי

כפרתי דברא' הוא וכבר וברנו באלות ד'
 דברתי שקרים וכזבים וכו' ע"ש:
 אותך כמשמעו שכל מיני עבירות
 שהאדם עושה מכעיס ומקניט כבי"ב כול
 את הש"י ב"ה והקב"ה ברחמיו אע"כ מקרר בזעם ומאריך
 אף אולי ישוכ האדם ויחי' חיים נלמי:

בעסתי

חול יותר משבת ועיין בהכנסת שבת:
בניתי שם לחניו כי ג' דברים הם
 שהעושה אותן אין להם חלק לעולם

בברתי

המלכין פני חבירו בברכיס והקורא לחבירו
 בכינויו והמכה ש"ר לחבירו וארו"ל אע"כ דש בשמיה
חסור: העולה כגור מלדבר רע על חבירך כי
 הואיר לקדש פיו ולשונו ויבנה לרוח הקודש בדאיתא בזוהר
 מאן דנטר פווי ולישנא זכי לתלכשא ברוחא דקודשא ובתיקוני'
 כתב שתיקון הדיבור הוא בכל שקול ודבור הוא ו"ה ואם יכווין
 בהולאתם בדחילו ורחימו די"ה שורה עליו שם הוי"ה כולה
 ואם לאו אינו שורה שם הוי"ה כי במקום שאין ראוי לשרת
 אינו שורה הקדושה שם כ"א מה שראוי לה שהוא הטומאה שם
 מקומה במקום שאין יתור וכוונה טובה ומכ"ש שמדברים
 דברים הבאים מסתרא דשמאלא בגון שקר וכיבול פה ודברי
 פיגויים זה לזה ויפולא בהן ע"כ כל השומר פיו ולשונו

כתבתי

שומר מזרות נפשו: **בוונתי** להויקחני: **בעסתי** כמה
 פעמים על חבירי הנה דברי שיהם עלתה זכרונו לפנינו:
 כח"ה עיין בהנהג' שו"ט בפרק המיוחד
 לדבר בח"ה: **כפיתי** טובה כל
 הכפוי טובה כאלו כפר בעיקר כי זה
 ידוע שכל הטובות שבאים לו ע"י איוה אדם וראי מאת ה' היתה
 זאת ששלא לו אותו האדם להטיב לו והנה הכופר בטובתו כאלו
 כפר בה' ממש ונורס רעה בתוך ביתו כתב בזוהר פרשת מקץ
 וו"ל פתח ואמר אל תאמר אשלמה רע וגומר ת"ח קב"ה עבד
 ליה לב"ג לאתקפא בה באוריותא ולמקד באורח לסטר וימינא
 ולא יתך לסטר שמאלא ובגין דבעי להו למיכד בסטר וימינא אית
 לון לאסגא רחימו דא עס דא ולא יתא דכבו דא עס דא בנין
 דלא לאכמא וימינא דאיכו ישראל דהוא אתר דהס מתדבקין בה'
 וסוף דבריו מביא פסוק משיב רעה תחת טובה לא תמוט רעה
 מביתו וה"ה אף דאשלים ביש לא יעלה ביש חלף ביש אף
 קוה לה' ויושע לך מן"לן מיוסף דאמר לאחיו זאת עשו וחיו
 וגומר כאשר האריך שם ע"ש:

לצתי

לפני עור מכשול נתתי במדרש א"ר
 יהודה המלוי מעות בלא עדים עובר משו'
 לפני עור לא תתן מכשול ר"ל אמר
 גורם רעה לפלמו וכו' שלשנועקין ואיכס בענין הא דלעיל
 א' והקונה ארון לעלמו ומי שאשתו מושלת עליו וא"א
 שכותב נכסיו ולבניו בחייו וא"א מאן דביש ליה בהאי מתא ולא
 אזיל למתא אחריתא ע"כ בזוהר פרשת קדושים כתב ח"ו ל'
 לא תקבל חרש ולפני עור לא תתן מכשול האי קרא כמשמעו אבל
 פרשתא דהא כולה אוליפנא מיניה מילין אחרנין וכולהו תליין
 דא דבא' ת"ח מאן דלייט לכבריה ואישו קמיא ואכסיף ליה
 באלו אושיד דמיא והא אוקימנא והאי קרא דלאו חבריה עמיה
 והוא לייט ליה ההוא מלא סלקא ולית לך מלה ומלה דנפקין
 מפומיהו דלא אית ליה קלא וההוא קלא סליק לעילא וכמה
 קסעירין מתחברין עמיה דהוא קלא עד דסלקא ואתער דתהומא
 רבה כגון דאוקומה וכמה מתערין עליה דב"הסוף ווי למאן
 דאפיק מלה בישא מפומיה והא אוקומה ולפני עור לא תתן
 מכשול כמשמעו ואוקומה מאן דגרס לאחרא למיחסי וכן מאן
 דמחי לבדי רבא ולפני עור לא תתן מכשול במאן דלא מטי
 להוראה ואורי קאמר כמה דתינין דתי' כי רביס הלל' הפילא
 ועלמיו כל הרביה והאי עבר משום ולפני עור לא תתן מכשול
 וכן בגין דשלי ל' ולחברי' לעלמא דאתי וכו' וכן כתוב במקום
 אחר החרשים נקראים אלו דלא רואים לשמוע ד"ת והעורים
 אלו דלא רואים להסתכל בד' ולפני או א' תאמר דבר של תורה
 ואל תראה להם כי כמעט שעוברג"כ על ולפני עור וכו' כי הלא
 הם מבזים על ידו התורה ואינו רואים לא להסתכל ולא לשמוע'
 וכל כה"ג תבין מעלמך להסור בהם:

לבשתי

שעטנו בענין זה אין להאריך כי גזירת המקום היא בלי תמינת טעם כבוד ואין להרהר אחר מידותיו ב"ה וית' שמו וקצת טעם נבלה ל"ח שהוא דבר שיש בו אחיזה לקליפות ע"כ באשר לנו ועיין מזה הענין בוחר פ' קדושים דף מ' עמוד קכ"ט:

לויתי

בריבית: לקחתי ריבית קלוזה ושאינו קלוזה הנה ראיתי להאריך בזה באשר שרוב העולם מקילין בה ומאוסים בטוב ובזמרים ברע ממש בא וראה מה כתיב בתורה לא תשיך לאחיד נשך כסף וכו' לכברי תשיך ולאחיד לא תשיך למען יברכך ה' וכו' דוד מלכא אמר בספן לא נתן כנגד ושחד על נקי לא לקח עושה אלה לא ימוט לעולם הרי הוא מכלל הן אתה שומע לאו שאם תתן לא יברכך ה' וימוט כספו: רש"י ו"ל פ' על אותו פסוק הנ"ל לא תשיך אזורה ללוה שלא יתן רבית למלוה ואח"כ אזורה למלוה את כספך לא תתן כנגד: גם פירוט לנכרי תשיך ולא לאחיד לאו הכא מכלל עשה עשה לעבדו עליו בשני לאוין ועשה: והכלל העולה כמו שאסור ליקח ריבית למלוה כד' אסור ללוה ליתן לו אך בזמנינו זה שאולא פהוטה מן הכיס ורובא דרובא כנרבים לידי הלואה זה מזה ומזכרמים ליתן והלוקחים מוכנים ביתר שאת וכמעט שעל כל ההכרח זה הקילו חז"ל ליקח וליתן ע"פ אזהרה לדין כפי שנוהגין המלווין והלווין לעשות ביניהם קצת היתר שהוא כמעט כולו איסור: והמשורסם אין צריך ראי' ומי ידון אחר המלכים החכמים שכבר עשו ותקנו על נכון ע"פ שיקול דעתו: בחכמתם הרמה וגם כי באמת לא על כבוד החכמים תלונותינו כי אם על עצמינו: שאינן נוהגין בראוי אף בענייני היתר שמלאו כאשר ידוע שרבים המלוים לוקחין כמעט על חד תרין ומכתיבין על הלוה בלקיחת הריבית שזמננו כל עהחות משאו ומתנו עליהם ממש אין מספיקין ובוודאי ליקחה כוונ' לא הותרה בשום דל' ע"כ ראוי ונכון להסיר ולהסיר באלה העניינים לכל יקילו בהם לכהו היתר יותר מדאי ובפרט בשלוין על שטרי חובות שפשיטא היתר כולו איסור ובוודאי ע"ז אמרו חז"ל ביתר שהסופר והעדים עוברין על לאו דלא תשימו עליו נשך: ויותר רע ומר שראיתי לקצת מלווין שכלשווין לאויה נכרי מקילין עמו בריבית שודאי עובר בעשה לנכרי תשיך: וכא וראה בתורתינו הקדושה נכתב כאן למ"ד הפוכה כזה ל' נכרי תשיך שהלמ"ד כהפך פניה מנכרי לרמוז שאסור לו לישא פנים לנכרי ולשמוע בבקשתו אף כי הוא מקשה ממך הנחה בדבר הריבית אך ה' לו לאכזרי והפוך פניו ממנו וראי' עוד לזה שהפיכות של הלמ"ד לא הפיכות הגו"ן דוגמה דוהיה בכסוע ועל כמותאוננים שהגו"ן נהפך בפניהם ובראיהם כזה: ל' אכל כאן הלמ"ד ראשה למעלה רק פניה הפוכה וד"ל' עוד

יש רמז בענין הפיכות הלמ"ד הנ"ל כי הלמ"ד הוא מורכבת כ"ו כבוד הוא ג' שם הוי' שהוא כ"ו ולזה רמזו כביכ"ו ול הסי' ב"ה הוסיף פניו מן הנכרים לכל יראה בשלוותם: ובזרות עמו ישראל סגולתו כי בדתם לוגר' ואף שהשלוה של האומות מאת ה' היא זאת ומיהא וכימא אהבה רק דרך אחוויים בהפיכת פניו מהם וכ"ו הוא ג' כמלך עוונותינו כי מלך הסי' ב"ה לא יבצר להשפיתם ולמהר הגאולה כשאנו מהרהרים בתורה ובמלות כבוד הדרש שדרש ע"פ בעתה אחישה רק שאנו בעלמינו מעבדים את הגאולה וגורמין הכרות והגלות לנו והשלוה לאומות העולם: ומה שהרשתי את עצמי לרמוז ענין זה כאן אלל' ריבית כי הגלות שלנו הוא ריבית שנותן הקב"ה לאומות העולם בעד התימן דמעין שירד עשאוני אביהם ואנו בוכין בעבדום: בעוונותינו בגלותינו בכל יום ויום ואין אנו מספיקין למלאות דמענותעד שירחם ה' עלינו מרוב בכויותינו: וז"ל הוזהר סוף פ' ואל' ויאמר עבד אברהם אנכי: ולבתר אדוני אדוני בנין דיוקיר לי' לאברהם והוא אוריד לכמה זמנין: כך עשו והוא יקרא דיוקיר לי' לאבני אוריד לי' כל הני זמנין דישלוט בעלמא: ואינן דמעין אורידו לנו לישראל כפי עבודת דילי' עד דיתוכון ישראל לגבי הקב"ה בבני' ודמעין דכתי' בבני' יבואו ובתכונותם אובילים: וכדין כתי' ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו וכו' המאמר הזה ראי' לדבריו והמשכילים יבינו ואין להאריך: ונחזור לעניינינו שראוי ונכון להזכיר בדבר הריבית לכל יקילו בלקוחתם ויתר מדאי כי בוודאי שאם יקח המלוה יותר מדאי הלוה לא יתן בעין יפה ודבר זה יבאן כל אדם בעצמו שאם הוא הנותן ודאי שלא יתן בלב שלם ובעין יפה ע"כ לא יעבור על מאי דמנאי לך לחברך לא תעבוד: שהוא כלל כל התורה כולה וכמעט לזה נקרא רבית שהוא ג' תרי"ג עם המלה וד"ל' וגם נקרא ריבית שגורמת ריב ומזה למלוה ולזה: ומיהו להרחיק הרעה כלל מענין זה ועיקר שלא לנהוג בשום דל' היתר ליקח הריבית ומה טוב ומה נעים ותע"כ כי אז בוודאי יורנו ה' דרכו באיזה משא ומתן טוב שיצליח או שאר דברים כי הרבה שלוחים למקום לשלוח לו להאיש ההוא כי לא יונע ה' טוב להולכים בתמים: ה' נבא את אשרי אדם בנותן כד' ולא באדם כי זה הנותן כספו כנגד כוונתו על הנשך שיגיע לו מירי האדם וכמעט שזוכה בה' ובהכנתו: ע"כ בין תבין כל איש אשר לפניך והשומע ישמע והסלך יחלל אבל ידעת גם ידעת מה שאמרו חז"ל בעשבי' ד' דברים ממוז בעלי בתים מעשר למלכות על משהי שטרות: פרעוהו ועל מלוה בריבית ועל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה ועל פוסק' דקה בדינים ואינן נותנין: וגם ארו"ל שהמלוה בריבית הוא אח' שאינן מורישין לבניהם ואם מורישין לבניהם אין מורישין לבני בניהם:

לקחתי

שואר' כבר נתגזר דורשי רשומות סימנים במלת שח"ד שהוא ח"ד ר"ל נעשה כחד עם בעל הדין' וכיוצא בזה רבים רמזו בו רמזים' והרב הגדול מוהר"ר ישעיה בספרו כתב בתורה שככתב שלו' בפ' שופטים רמו נאה ע"ז שפירש"י ז"ל בפ' הכ"ל כי השחד יעור משקבל שחד א"ל שלא יטה לבו אללו להפך בזכותו נתן סי' לדבר כי אחר אותיות שח"ד הוא אותיות תט"ה באלפ"א בית"א' והוספתי עוד לרמו ע"ז שהשחד יעור וכו' כי קודם אותיות שח"ד הוא אותיות זה"ר וה"ד במקומה כשאר בלי קדמון הרי הם אותיות דו"ר ר"ל אותן העינים דוהרו קודם קבלת השחד ועכשו שקבלו שחד נתעורו והטו מן הדרך כדרך סוואח כשהולך לבד נוטה לכאן ולכאן ולא ביושר כן הדין המקבל שחד הוכרח להטות מהדרך הישר ולעקם המשפט להלדיק את החייב וכו' וגם כן כשכותבין שחד בלא ואלו הרי בר"ת אותיות קדמונים ר' זו' וד' כשאר בלי קדמון כו' ישי' אותיות דו"ר לבד ר"ל שהבעל דין קודם נתינת שחד הרי הוא כו' לדיין ואח"כ מעות דו"ר נקראין שח"ד שכנותן ל' נעשה כחד עמו שמחמת המעות נמלא קודמה ביניהם' ומכאן זה הוכרח לתט"ה המשפט הרי אותיות דו"ר שח"ד תט"ה זה אחר זה באלפ"א ביתא לרמו אל כל הכ"ל ודי' ע"כ הוזהרו בזה אתם הדיינים ואל תעוורו עיניכם וראו מי ברא את העולם ואתם נעשין שותפין אליו כאמור רז"ל כל דיון שדן דין אמת לאימיתו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית ומי הוא פתי אשר לא יקנה לעמנו חכר כזה וביותר בלא דמים שאין לך בשום דבר קטן בעולם מעלה כזו כי בכל הקניינים ארו"ל אל תעמוד במקדך בשעה שאין לך דמים ולזה הקבין מעלה גדולה אשר אין גדולה הימנה שאף בלי דמים יקנה ככ"ל ודי בזה הערה ובשאר העניינים השייכים להנהגותם בענין חקירת העדים בטוב ובענין קבלת הבעלי דינים בסדר פנים יפות בשוה לשניהם ולשמוע טענותיהם' וכה"ג אין אנו זריכין להאריך בהם כי כבר מלאו הארץ דעה ה' הקדמונים ומי יתן שיתקיימו דבריהם בעדת השופטים ובמאמר רז"ל כל דייבא דמפקין מיני ממונא דייבא לאו דייבא הוא והאריך הרב מהור"ר ישעיה בספרו של"ה לדבר באזהרת ההנהגתם בכמה מקומות וגם שאר ספרים מלאים בזה ומאמרי רז"ל בכמה מקומות וע"כ אקצר ואעפ"כ במקום אחר הבאתי קלת מאמרי זוהר ע"ז להתעוררות בלבד :

לא קבעתי

עתי לתור' ר'א נשאתי ונתתי באמונה כי טוב תורה עם ד"א ולכן הם מחוכרים יחד וכבר הארכנו בהנהגת משא ומתן ובשאר מקומות שאף הבעלי משא ומתן זריכים לקבוע עיתים ע"כ ועיון מש"ס' וכבר ידוע לך מדכחו"ל מזה העולם' וכדברי רשב"ו זלה"ה ידוע שכמעט

רובם ככולם כל מאמרי פיו קודש וזה"ה על הרוב הן מלאים מאזהרת על עסק התורה וזכות התפילה' ע"כ עליותיהם ראשך ורובך לסמוך על הבטחתו הנאמנים שמבטיח ברוב טוב באלם שתעסוק בתורה אף שתמעט בעסקך המקום ימלא חסרוך וממקום אחר רווח והללה יעמוד לך ואשרי השומע :

לא רקדקתי

במלות כבר זכרנו דמיון זה הדבר באות ה' בזמני ממאכותיך וגם נא' שאף אש עושה מצוה ואינו כראוי נקרא בזווי מצוה וכן הוא ממש פירושו בדיוקווי מצוה שאינו עושה כדקדוקה כראוי וכזון וע"כ באות הכ"ל :

לא מחלתי

על עלבוני' כי כזה האיש הדין מתעורר עליו לכל ימחלו לו על חטאתיו ומכ"מ' וכבר ידוע לך זה הדבר שאין לך לשכב במיטתך בלילה עד שתמחול לכל המכעיסך באותו היום וכלאמרינן שריה ליה מאריה למאן דמזכיר לי ומבואר זה באורך בתיקוני ק"ש דהרב מהורמ"ק זלה"ה וכותו יגן עליונו ע"ש :

לא השלמתי

בכל שבוע ושבוע שנים מקרא וא' תרגום :

לא קיימתי

ג' סעודו' בשבת : ר'א הברלתי במ"סו"ט כל אלה זכרנו בהנהגת שבת יעווי מש"ס' והכלל הוא שארו"ל הוא זה שכל המשלים פרשיותיו עם הכבוד מאריכין לו ימיו ושנותיו :

לא קמתי

בפני שיבה כבר עלתה לפנינו בפרק מיוחד לדבר בהנהגת הקונים' גש זכרנו מה שגדש ע"פ זה ומפני שיבה תקום על התשוב' שתהא בבחרותו של אדם' ועיון מזה בפרשת קדושים דף מ"ג עמוד קע"ב :

לא למדתי

תורה לשמה' בזוהר כתב בנין לאצטריך ליה לב"כ להתעסק בתורה לשמה דקב"ה' דכל מאלן דאתעסק באורייסא שלא לשמה טוב ליה דלא אתבדי' מ"מ מולאתי במקומות אחרים שכתב שאע"פ כי יש לו שזכר ע"ז בעו"הו' אבל העוסק לשמה שכרו לעו"ה' וכן חז"ל אמרו מתוך שלא לשמה בא לשמה וז"ל הוזהר פרשת ויש אפילו מאלן דאשתדל באורייתא ולא אשתדל בה לשמה כדקא' יאות וכי לאברא עב בהאי עלמא ולא דיינין ליה בהאי עלמא ומוכח מקרא דכתי' אורך ימים בימינא ליום שכולו ארוך' בשמאלא' עושר וכבוד אברא טוב ושלום בהאי עלמא' ומאלן דאשתדל לשמה וזכה לכמה מעלות יתירות במדומה ע"ש באורך' וכן כתב בפרשת יתרו במאמר כבד את אביך וכו' מאלן דמכוין בעבודיו וזכאה איהו

טהרת הקודש חלק שני

איהו וזע"ג דלא מכוון ביה וכאם איהו דעבד פיקודא דמרי' אבל לא חשיב כ"ב כמו זה דידע לבוין דהא ברעומא תליא מלה לשמה' וכו' וע"ד כלי דוד מלכא ומעשה ידיכו כוננה עליכו וכו' ע"ש' הרי ראיות ברורות דעיקר הלימוד הוא לשמה וכוננה שלא לשמה ושלא בכוננה דהיינו שאין בידו לכוון נמי טוב וזריך להתפלל קודם הלימוד ויהי כוננם וכו' דכן כלי דוד מלכא וזכאשר נדפס בש"ע ב"ב כל התפילות הנאמרים קודם לימוד תורה גביאים בתוכים ומשנה הלכה קבלה נכתב בסוף התפילה פסוק ויהי כוננם לזאת הכוננה וביותר ריך לזהור לומר פסוק זה קודם לימוד הקבלה' וכ"ז הוא בשללמוד אף שלא לשמה אבל בלא פנים אחרת ג"כ דהיינו שלומד שלא לש"ש ולא לשם הכריות אזי עכ"פ שבר יסלוב כ"ל אבל אם לא יעסוק שלא לשמה רק לשם הכריות או משום איוה כבוד שיגיע לו ודאי שאין לו שום שבר ואדרבה תורת וכדמית ולא מתקבלת לפני השם ית' שמו' זו"ל הוזהר פרש' ויחידך קי"ט עמו"ע"א' תאנא מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש יכול אף עמלא דאורייתא' ת"ל שיעמול תחת השמש כתיב שאני עמלא דאורייתא דלעילא מן שמיא הוא' ר' חייא אמ' אף עמלא דאורייתא דאיהו עמל בגיניהון דכ"ג לאו בנין יקרא דליה האו תחת השמש כתיב דהא לא סליק לעילא ע"כ' וע"ז אמרו רז"ל דאשתמש בתנא חלק וכמעט שדבר זה נמלא ביני הדורשים הסובבים כל ערי ישראל ודורשים להגאולתם תמיד ובוה"ג כ"ג גזולים שאר עניים' ויש מהם שדורשים שלא מדעתם כי אם מפני חבילות כתבים שבידם ועוברים אל לא תנוול דל כי דל הוא עזה נאמר על מי שאינו אומר דבר בשם אמרו' ואלו החכמים שיש לאל ידם לחדש מילין מדעתם הרמה פשיטא שאין מן הראוי להם לקבץ מעיר לעיר שהתורה כמעט נתבזה עלידם' אבל יש מ"ה להפך בזכותם שלכל זה הדוק והלחץ השיאם שאין מי שיחזיק ידי לומדי תורה' וכתוב בספר פתח עינים זו"ל' ולכן כל מי שלוקח מצות מת"ח להרוויח לו או שיתן הספקה ללומדי תורה יהיה לו שבר ושמהם כמו שעוסק בתורה הוא' וכל קהל שיש להם החכם במקומם לא יניחו אותו מעיר לעיר לקבץ מעיר להם החכם לא ישתדל בפרנסה זו כי אין זה כבוד החכם ולא כבוד הקהל ויש בדבר זה בדין וציון קהל' וגם אין ראוי לת"ח שישתמש בתורה של תורה מתנת ב"ז שמתנתם מועטה וחרפתם מרובה' ע"כ לא ילך ת"ח בדך זה רק שיריח לו לבקש פרנסה דרך כבוד כגון ללמוד בערים או כיוצא בזה הרבה שלוחים למקום וגם הקהל יזו ישתדלו להורות דרך לפני לומדי תורה וביותר לת"ח שיתפרנסו בכבוד' כדי שיהיה פנויים לעסוק בתורה' ויהיה זה להם לכבוד ולתפארת עכ"ל' ולא כבוד ותפארת לבד יגיע להם' כ"א וכות זה יעמוד להם ולבניהם להגן עליהם על כל צרה שלא תבא' כי וכות התורה גדול עד מאד שהיא כנגד כלם שאוכלין פירמיהון בעו"הו להגין על כל צרה והקדן קיימת לעו"הב

לא קבלתי

עניים בסדר פנים יפות סמכתי ענין זה על הא דלעיל כי כמעט שדבר אחד הוא

כאשר תראה אתה המעיין שהלא כמה דברים הספתי לך בענין היודי עזמה יתר על מה שפרט בעל ברית אברהם זלה"ה בידוי זה וכולם הודו לדברי אע"פ שאינו כתוב ראוי לכתוב ולכן אף שלא פרטם הרב הכ"ל בפרטי היודי באתי למלאות דברו ולפרט יותר בפרטותו אף שאר דברים כל דבר במקומו באות השיך לו כאשר תראה אם תקר' זה כנגד זה שדבר איתי' היודי פרטי בפרט' פרט במקום הראוי ובדבר הנלמד לפרטו ביותר בזמניו זה והנה ראיתי שענין קבלת העניים לא פרט הרב הכ"ל ע"כ פרטתי וגם אצריך לדבר בו ומי יתן ויעילו רוב דברי ויכליחו ויעשה פרי טוב לעניים ואביונים עם קדש יב"ו' וכדומה לי על שלא דיבר בזה הרב הכ"ל שזמנו ובימינו היה מעט עניים או יכול להיות שהיו רק שני דורו קבלוהם בסדר פנים יפות ורוב דקקו וטלו' היה בימינו' אבל בדורינו זה העניים מתרבו והנותנין מתמעטין ואף אלו שיש לאל ידם ליתן להם כל עמם שידם מסמכת לילך ליימן דקו ולבו פונה לשמאל רשעו' ולכן ראיתי להאריך בזה לעורר לך שיטה עמך לשמוע לעקת דל ולרחם עליו וזוה"ו ירחמך' כי אם לא אוזמועקת דל גם הוא יקרא ולא יענה' ואל תעלם עיניך ממנו אף שאינו כועק רק מפנה לטובתך את פתח לידך בלדק' כי נתן לרש אין מחסור ומעלים עיניו רב מארת' והכלל הגדול שלא תבזה לשום עני חלילה כאשר ראיתי רבים מרוע לב הממהרים לשפוך דם עני בדואו לביתו לחזור על פתחו שעדיין דגלו אחת מחפצים ורגלו'א' מחפזו והוא עומד מכסאו ועלה עשן מאפו

מאפו לגבור באתו עני ואו העני הולך בעל גחון ממש ראשו
 בפוף ושה עינים לא מלא ידיו ורגליו והלך בפחי נפש מלפניו
 גאוו לולאותו האיש שאם ירד העני באתו עת דמעות שדאי לא
 כנעלו שערי דמעה ומקבלין דמעות והקב"ה כביכול מלטער
 על אותן דמעות ומרחם על אותו העני והאיש בליעל ההוא
 בתחייב ראשו למלך כי דבר ה' בזה ומרד בשלוחו שהוא כמותו
 כפי כולו העני נקרא על שמוית ב"ה כבודע ל"ח כונת ברכת
 עני"ה שהוא ר"ת עני"ה כי האמוריים דשם מ"ה הוא גי' עני"ה בזה
 יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א ו"א יו"ד ה"א ו"א יו"ד ה"א ו"ל
 ונתהבאתי למשיב נפש העני העלוב והטרוה והאלוה יומם ולילה
 לא יבנות לבו מדאבתו ובאמת אין מן הראוי לעשות כן כי
 אדרבה יהיה שמח וטוב לב על שזכה להיות מהקדושים א המלך
 בה' ית' שמו' וע"ז יתן שפחה והיה ויקבל היסודין באהבה כי
 היסודין הללו ודאי יפכו לו לעונג גדול ו"ל הרב הגדול
 מוהר"ר יוסף יעבץ במאמר האחדות דף ט' דע מי מי שנדבק
 בזה השגחה הכללית יהיה מוכן להדבק בשם ית' ויוכה מתוך
 כך להשגחה הפרטית והשגחה הכללית והטבעי' תדבק בברואי'
 כפי הדרוך וההכרח כמואדם שיש לו בנין רבים מהם בריאים
 וחוקים ווריוס ועשירים ומהם דלים וחולים ועלולים ולהיותם
 בלם בניו ישגיחו בחולים ובדלים יותר מחוקים והוריוס
 כי בכחם ווריותם יבטחו ולא ישגיח עליהם כ"כ אב העולם
 להיות כל הברואים מעשה ידיו ואל זה אביע אל עני וככה רוח
 ואמר תחלה ואת כל אלה ידי עשת' מרום וקדוש ואת דכא ושפל
 רוח וכבר הקדמתי כי אמר יושבח מהשגחה האלוקים מ"מ יובן
 יותר לשמור מזותותיו וזולתו וזהו סוד ייסורי הכדקים עכ"ל
 לעניינינו ובמקום אחר כתב שהקב"ה משגיח יותר על העני
 להפיים דעתו ומביא דבא מיעקב וז"ל סלם שלנו מורה יחוד
 הבית והעלי' שעל בניו וזוהו הסוד הראוהו ליעקב אבינו
 סלם בחלומה לפייסו בדלותו כי זה היה אחר גזילת אליפו אותו
 ולא נשאר בידו כלום אפילו לפרוע המלון והוכרח לשום אבן
 מראשותיו וכו' וכונת הרב הג"ל שהראוהו ליעקב הסלם הכ"ל
 סלם ירהר אחר מידותיו ית' חלילה בענין הגזילה שגולו אליפו
 כי הקב"ה שלחו לטובתו של יעקב כבודע מהפסוקים' וזוה
 הראוהו הסלם המורה יחוד הארץ והשמים ושם בנוכה מרומי'
 ומכיון בעמקי הדומים וע"מ כווי נעשה הכל והפיים דעתו במה
 שקיפל הקב"ה כל א"י תחתיו והפיים דעתו
 כבודע ר"ל שהכניחו ביתר שאת על הגזילה שגול ממנו
 שכל הארץ לך אתנני וכו' ועוד סוד בדברי יחוד וקשר הסול'
 מהארץ לשמי' שהראוהו ליעקב שהוא בלחוד במדת הת' שהוא
 שמים אף שהוא בעת הארץ דייקא שהוא גי' עני"ה וק"ל :

הרומז למלכותו וראוי' להקרא המלכות' בשם סולם כי בשם
 שעי' הסלם עולין ויורדין ומארץ לעלי' מעלי' לארץ כן ע"י
 המלכות עולין ומטה למעלה ממדה אל מדה וכן תוורין ודי
 למדיני סוד' וכלל הדבר להעלה מעלה מזה אל זה והוא הגם שאתה
 בעת במדת המלכות ר"ל במדות העניים דלית להו מברמא כך
 אתה אחר הגזילה מ' מראה בכלם שראשו מגיע השמים לת'ת
 כו' למקום שהעוטר והשפע מגיע לה אף אתה מוכן למקום הזה
 כבודע ל"ח ואין להאריך' כלל עולה שהעני יפיים דעתו
 בעצמו שמתא' ה' היא זאת העניות וכו' ודאי הקב"ה עושה לטובתו
 להקיהו לעולם שכולו ארוך וזה עיקר אמונתו כי שהארם מחויב
 להאמין' שהקב"ה משגיח על כל ברי' ומשלם לאיש כמעשיהו
 כאשר כתב הרב רבי יוסף יעבץ הכ"ל בספר יסוד אמונה שלו
 בתחילת ספרו וז"ל כל מבקש ה' ודבקתו ולהיות מחולי
 עו' הכ' לריך שיאמין אמונה שלימה בלי דופי ופקוק שלשיתו'
 הא' חידוש העולם' הכ' שהשגחתו ית' בעולם בכלל וכפרט
 וחפץ במין האנושי ורואה מעשיהם ומשלם לאיש כמעשהו'
 הב' שהוא ית' לבדו יהיה לעד ולכלם כלמים' והוא אחדותו'
 ומאלה הב' נסתעפו הו"ב עקרים שהגים הרמב"ם וכו' וע"ש
 פירושו בארוך על גל א' מהב' הכ"ל' ובוהר פרשת בראשית
 דף ק"ב עמוד ת"ח כתב וז"ל ת"ח כד ברא קב"ה עלמא עבד
 בדינא וע"ד אתקיים וכל עבדיו דעלמא אינון קיימא בדינא'
 בר דקב"ה בנין לקיימא עלמא ולא יתאבד פריש עליה רחמים'
 ואינון רחמי מעבדי בדינא דלא ישתני עלמא ועל רחמי' אתנבא
 עלמא ואתקיים בניני' וז"ל דקב"ה עבדיו דינא בלא דינא הא
 אתמר דכד דינא שריה בעלמא עליה דב"כ ד איזו וזכה בנין
 רחמותא דליה ביה איזו כמד"א דא קב"ה רחמים עלי' ברחימו
 לקרבי' ליה לבניה מתבר גופא בנין לשלמא נשמתא וכדין
 אתקרב ב' כלגביה ברחמי דקא יאות וכו' כמה דאמר רחובי'
 יב קב"ה ללדיק' לערא בעלמא דין בנין למוכי לעלמא דאתי'
 ולרשע להיפך ומה שפועה טוב הקב"ה משלם לו בזה העולם'
 וזה הוא דהאי ומשלם לשנאיו וגומר ומשלם לשנאיו טבון דאינון
 וגומר' וע"ש המאמר בארוך ואני קצרתיו' אכל תועלת
 גדול גיע לך בראותו כולו' וגם עיין ענין זה בספר של"ה
 בפרשת משפטים בדרש גאה ויערב לך' עוד תמצא בזהר
 לבנת רוח ולמשיב נפש מה שכתב בר"מ פרשת פנחס דף קכ"ו
 מארי חכמתא עילאה מארי קבלה מארי רזי תורה דחיקת לון
 שעתא וכו' ע"ש עוד משל אינשא הוא יאה מסכנותא ליהודאה
 (כתיקתא פי' רצועה) סומקתא דעל לביה דסוסיא חירא ויתר
 מהמה תמצא במדרש ר"ל ובדברי רשב"י וזה"ש גדול מעלת
 העני באם שלא יתרעם על ה' ויקבל עניותו וזערו ורחקו
 באהבה' ונחזור לעניינינו שכל אדם חייב לקבל את העני
 בסדר פנים יפות ופתוח ופתח לוידך ויהיו עניים בני ביתך
 ונפרט בשבתות ונפרט בי"ט לריך לקרב העניים ביותר
 באשר

טהרת הקודש חלק שני

היא נוכרת וטוד ענין עני חשוב כמת עיי' ב'זוהר פ' בחוקותי ע' ר"ט ר"ך' הנה הארכנו בדבר העני החשוב כמת אבל זאת תהא חרות על לוח לבך ביותר כמ' ש'זוהר פ' בראשי' ו'ל לית עניות קמי דקב' כ'עני ומא' לאורייתא ולית מות כלינו דעברין על פתגמא אורייתא דאתקרייא מתים ובג' ד' שובו ומיו' :

לאגמלתי

חס' ד' אחר שזכרנו ענין הגדקה קלת סמוך אחריו גמולת חסד דתנו רבנן ב'ג' דברים ג' א' יותר מן הגדק' גדקה בממוכו וב' ח' בין בנופובין בממוכו' גדקה לעניים ג' ח' בין לעניים בין לעשירים גדקה לחיים ג' ח' בין לחיים בין למתים' עוד יש טעם שהיא גדולה מן הגדקה שהיא נמשכת בין אלו הדברים שפירותיהם נבלגין בעוה' והקרן קיימת לו לעוה' כמה שאין נזכר כן בגדקה' וע' פ' סוד ג' ח' יותר מן הגדק' כמה שהיא קודמת לה שזה בחס' ד' וזה במלכות' ודיבואה :

לא הקרבת

קרובי' הנה בכלל הגדקה זכרנו גם מזה אעפ"כ ראוי עוד להזכיר ע"ז בפרט באשר

שכמה פעמי' ראיתי שעוברים על ומבשרך על תתעלם שכשאהא איהו העני קרובו אין העשיר מקבלו ומעלי' עלמון ממנו או מעלי' שמו או שם אביו ושמותו משפחתו בכדי שידחה העני קרובו ממנו שהעשיר מתבייש בקרובו העני' ושוארים להם שנאה כמה דאמ' שלמה גם לרעהו ישנאה ואוהבי עשיר רבים אף שהעשיר לא קרוב ולא בואל' וגם אין לו שום הכירות עמו אעפ"כ כלם מקרבים אותו ומתדבקים בו אבל כל אחי ישנאהו' לכן ראוי להזכיר שאף שהעשיר איש נכבד אל יעלים עיניו ואל יעלים שמו ושם משפחתו כנ"ל רק אמת יסגה חכו וזה נרמז קצת בר"מ וס'ת' ומבשרך' אל' תתעלם שהר"ת הס' אותיות אמ'ת' וס'ת' אותיות מל"ך ד' ר"ל אף שהעשיר הוא כמלך ממש מ"מ חייב לומר האמת לקרובו ואל יעלים עיניו מהם ואף גם ה' ישנא עליו בעיניו של חמלה ככתוב עיני ה' אל יראיו' ויש סוד בזה כנודע ל"ח :

לא התפללתי

על מזונותי מדי יום ביום' כי חייב אדם להתפלל על מזונות אע"פ שיש לו מה לאכול בכדי שיחזיק בעמוכו בה' ובגין שיגרום שפע לעילא בכל יום ויום כי זהו כלל גדול שבהתעוררות התתקוני' יתעוררו העליונים' וז'ל' הוזהר פ' בשלח בפי' המן' במאמר הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ר' יוסי פתח פותח את ידך וכו' מה כתיב לעילא עיני כל אלך יעברו' כל אינון ב'ע' מפלון וקפלאן עיינין לקב"ה בנ"כ כל אינון בני מהימנותא בעלן בכל יומא ויומא לשאלא מזונייהו מקב"ה ולגללא גלותיהו עלי' ונ"ט בגין דכל מאן דמלכי' כל תא לגבי קב"ה על מזוני' גרים דיתבדך כל יומא על ידו' הסוף אילנא דמזון דכולא בני' ועממא דמלאה כרין

כאשר הארכנו בהנהגת שוי"ט ע"ש ובפרט לאחיד לעניין או שאר קרובך שבשמתחך אל תשכחהו ותשמח נפש קרובך העניים עמך' במדרש גומל נפשו איש חסיד ועובר שארו אכזרי זה המניע לו שמחה ואינו מקרב את קרוביו עמו משום עניותם' שמחה שמות בקראו לו' עני' ואביו' מסכ'ן' ר"ט' ד"ל ד"ך' מ"ך' והל"ך' עני' כמשמעו' אביו' שמתאוה לכל' מסכ'ן' שהוא בזוי לפני כל כד' א' וחכמת המסכן בזוי' ר"שמן הנכספים' ד"ך' שהוא מדובדך רואה דבר ואינו אוכל רואה דבר ואינו שותה' מ"ך' שהוא כחסדקה גמול לכל' הל"ך' שהלכו לו כל נכסיו הנה שמחה שמות יש לו' ואינו נקרא על הרוב כ' א' בשם הראשון שהוא עני וכן יחסוהו החכמים ז"ל למת בשם זה באמרם עני חשוב כמת ר"ל כמת הנשכח מן הלב כן העני נשכח מן הלב כי מהימת בעוד שהוא נכד עין הרי בוכים עליו ומצטערים על מיתתו ואחר שנעלים מלפניהם נשכח מהם ולא עלתה זכרונו על לבו כ' א' בימים רחוקי' לפעמים אובעת דחוק ולערס הולכים להשתטח על קברו' כן העני ממש בעוד שהוא נכד העין הרואים אותו מצטערים קצת על דחקו' וענייתו וכאשר בעלם מהם שוכחים אותו כ' א' בימים רחוקים הם ימי החב שזכרים קצת לעניים ובפרט בימי' הנוראים או בעת דחוק ולערס כשנחלה או רואה חלום רע או חוזרין על כל בתי העניים שיבקשו רחמים עליהם' ובאמת או הגדקה כמעט שאינו מקובל לפני הבוראית' באם שלא הי' רגיל בנתינת גדקה קודם לכן ג' כ' דמיון זה מלינו בקרבנות כתב בזוהר פרשת פנחס לו את בני ישראל וכו' כתיב הפך לה' בעולת ונחמים פשוט בקול ה' הנה שמעו מוצח טוב וזמור לית רעותא דקב"ה דייב' ב"ג ועל חוביקריב קרבן אלא קרבן דליוהו בלא חובה דא איהו קרבן שליח וכו' ע"כ הרי ממש כן בנתינת הגדקה הפך ה' שיעשה אדם רע בעיני ה' ויחלה או שמרין לו חלום רע ויתן או גדקה בעבור זה לעניים כי ודאי נתינת הגדקה שהיא בלי שום דברי טעם כו' בא לקיים ולשמוע בקול ה' שגוה לנו כן' זאת הגדקה היא הגדקה המעולה והמשובה בעיני אלקים ואדם הנה אמריו באיזה אופן עני חשוב כמת בעיני רשעי' הרור אבירי לב הרחוקים מן הגדקה ובעיני דייקים אוהבי גדק' ולדקה המה חשובים כמתים בזה האופן' מה המת כל העתעסק עמו אינו מוצפה לתשלום ועושה חסד של אמת עמו' כך העני חשוב כמת בעיניו לעושה חסד של אמת עם העני שאינו מוצפה לתשלום' אבל ויהוה הסי' הוא המשלם שכר טוב ליראיו כדאי' במדרש א"ר שלא העני עומד בפיתח והקב"ה עומד על ימיו דכתי' כי יעמוד לימין אביון אם נתת לו דע שמי שעומד על ימיו' עתיד לשלם שכרד ואם לאו עתיד לפרע' מנך דכתי' להושיע משופטי נפשו' ע"כ שמעו ותחי נפשכם' כי גדקה תזיל ממות' ותכבדוהו עשיר ורש ותזכו לגאולה' וכוונת הגדקה במקום אחר

ה'יום יום ואע"ג דאשתכח עמי פני למשאל קמי' דקב"ה ולכלי
 ללוחא על מונח כל יומא בגין דישתכחון עמי ברכאן כל יומא
 ויומא לעילא וע"ד לא לבעי לי לאינש לבשלא מונח מיומא
 ליומא אחריגא ולא לעבכ מן יומא ליומא אחרא' הס"ד וילאו
 העם ולקטו דבר יום ביומו ביומו דייקא' כר מע"ש לע"ש
 כמה דאוקימונא' וכדון אשתכח קב"ה מלא ברכאין בכל יומא
 וכו' וכסוף הנאמר דייק שלא לאכול עד שיתפלל וילמוד קודם
 מפסוק דייק אוכל לשבע כפשו לבתר דשבע נפשיה מלכלי
 ולמקרי באורייתא עכ"ל וכל אדם יזהר בזה שאף אם נשאר לו
 מנוחת ליום מחר אל יהי קורא עם מחר עליוכי מעמנו כעשו לו
 למונוח ליום מחר רק בע"ש כג"ל שרי :

לעגתי

על ד"ת דזברי סופרים ודברי קבלה בענין
 זה אין הכרח להאריך כי כלם יודעי
 מקטנים ועד גדולים של אחינו ישראל גדול עבירה זו וכדבר
 ליעוב הקבלה כבר הוזכרו קצת בהסוגות שבת ויום טובים :

לא עברתי

על מידו"ת בנימ' דע"פ שלשה
 ארבעין הקב"ה מי שאינו כועס
 ומי שאינו משתכר ומי שאינו
 מעמיד על מידותיו הרי מכלל הן אלה תשמע לאו שאם עשאן
 הקב"ה שולחן : **לא קמתי** בפני רבי כמלא עין בגמ' פליגי
 בה אמוראי באיזה אופן יהא קימות שיבה והדרת פני וקן ולכלי
 עלמא בתוך ד' אמותיו כשבא אבל לרבו מובהק מלא עיניו
 ואפי' ת"ח חייב לקום בפני רבו ואם אינו קם נקרא רשע ואינו
 מאריך ימים ותלמודו אינו מתקיים בידו ומשתכח ואמר ר' ינאי
 אין ת"ח רשאי לעמוד בפני רבו כ"א שחרית וערבית כדי שלא
 יבא כבודו מרובה מע"ש :

לא התפללתי

על הרשעים שישובו שכן
 החייבונו חז"ל להתפלל
 עליהם וז"ל מלכה
 להתפלל על הרשעים שיחזרו למוטב ולא ירדו לגיהנם שנאמר
 ואני בחלותם לבושי שק' וא' אסור לאדם להתפלל על הרשעי'
 שיסתלקו ע"כ כשם שראוי להתפלל שישובו כך אסור להתפלל
 שיסתלקו ד"א' אסור לו לאדם להתפלל על הרשעים שיסתלקו
 מן העולם שאלמלא סלקו הקב"ה לתרח מן העולם כשהיה עובד
 ע"ז לא בא א"א לעולם ושבתו ישראל לא היה והמלך דוד
 הנולד המשיח והתורה לא נתנה והדריקים והסמורים והכבאי'
 לא היו בעולם ובזהר שמות כתב כמה חייבין אינון בעלמא
 דמפקין מני' בנין מעליי יתיר מאינון וכאון וההוא בראמעליי'
 דכפק מן חיובא איחא משתבח יתיר למיהוי טהור מנומא' ע"כ
 הנה ראוי לנו להתפלל שישובו ולא על סילוקן וכן נרמז קצת
 בד"ת רשעי"ם שהוא ר"ת "מתפללין" על "רשעים" שמא
 "ישבו" כי אין אדם דייק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא'
 כי א"א שלא יבא בגמלת פיתוי יג"ר ומיד נקרא רשע

באותה שעה עד כי יחזיר בתשובה הרי כמעט כלם הרשעים
 רקע"י תשובתן חוזרין להיותם קרואים לדיוקים ע"כ ראוי
 וכחן להתפלל בעד הרשעים שישובו" כ ויהיו כמונת לדיוקים'
 וזהו ג"כ בכלל ג"ח שבזמל חסד עם נשמת חבירו שמחזירה
 למקומה הקדושה' ובספר שומר דבורה כתב דבר זה ביותר
 פרטית שמייכים אנחנו להתפלל בעד הרשעים כג"ל וע"ש'
 ואל תקשה בעיניך לומר בלבך שמה גם אני רשע והאידך אתפלל
 בעד אחרים לאדרבה היא הכוונת אם ידוע לך בוודאי שאתה
 רשע יותר ראוי לך לבקש על הכלל רשעים ומה' גם אתה
 בתוכם ויכול להיות שמהי' אתה נענה תחילה במאמר חז"ל
 כל המתפלל על חבירו והוא כריד וכו' ואף אם אינו ידוע
 לך בבירור מ"מ חייב אתה להיות בעיניך כל ימך חזי זבאי
 וחזי חייב אבל לא רשע גמור ולא דייק גמור ככודע ע"כ אל
 תמנע טוב מדרך מלהתפלל על חבירך וארו"ל כל שאפשר לו
 לבקש רחמים על חבירו ואינו מבקש נקרא חוטא ואם ת"ח הוא
 כריד שיחלה עליו :

לא קבעתי

מזוה בפתי' ארו"ל כל שיש לו
 בנים ואינו מנדלם לת"ת וכל
 שאין מזוה בפתיחו נקרא ע"ה'
 ועוד עיי' זה בפ' ואתחנן בזה במאמר פקודא דא למקבע ב"ג
 מזוה לתרעי' בו' ובאמלכ' המאמר א"ר וכו' בודאי יסמר בשך
 מפחד הגדול הנכור עם מפני המזיקין והיאך הקב"ה נתן לנו
 שומר טוב הוא המזוה שבכית וכמה לריד האדם לכבד אותו
 השומר שלא לשפוך כגדו מים המכוערים' וביותר עיי' זה בס'
 במ"ח של הרב מהר"ר חיים וויטל זל"ה באשר הודעתין כבר
 ממנו' והנה בו מועתקים אלה המאמרים הכ"ל בס' ל"ה ול' ו'
 בחלק שני המדבר בתקון ק"ש שעל המטה ומוסיף עם ביאור
 על ביאורם ויועיל לך לעורר לך להוזהר במזמזם מזוה ולבכדה
 במאד מאד ולקבעה במקו' הראוי לה לפי כבודה ועיקר השמירה
 הוא שם שד"ע על שם הפסוק והי' שרי בלירך וכתב בספר במ"ח
 הכ"ל שהשם שד"י הוא גי' מטטרון שהוא מלך על כל המלאכים
 והשדים והוא שומר הפתח מבחוץ ועס יח"ד מבפנים ולכן
 כותבין שם שד"י בזוהר כנגד תיבת ויהי' שהוא אותיות שם
 היו"ע כ"כ' הנה מי שאין לו מזוה וראי שאין לו שמירה מהמזיקין'
 והשדיין וכאשר תמלא מעשה כפלא במעשה ניס' דהאר"י זל"ה
 מה שגלה לו חד רוח שלא הי' בידו לבא אל הבית כאשר שכל
 הפתחים היה מזוהות כשרים ומלא נקב קטן כותל ודרך שם
 בא' ע"ש ותראה כפלאות כמה גדול כח המזוה והעולם
 מקילין בה שקובעין מזוהות בפתחים ולכמה שנים אינן בודקין
 אם כשרים הם או לאו ולמה יגרע כבודה משאר רכבי הבית
 שהאדם רואה בכל עת ובכל רגע לתקן מה שיתקלקל בביתו'
 וגם אינו כוהרין בכבודה שח"כ' לפניה מים המכוערים ומכח'
 בני אדם ראיתי שמומים על הפתחים אלל המזוה ומשתיי'
 וכיונא

מדרת הקודש חלק שני

אמה לבקרהו כי כל חליות רעות לא רע"ה וזרעה זו הדר
השזה שבהם כולם נקראים בשם חולי ומכאוב שלפעמים יחס
באדם נגע קטן הכמות למראה עינים ואיכותה גדול במכאוב *
ולפעמים גדול למראה והכאוב אינו כ"כ ומפני שני חלופי אלה
לפעמים מונעים עצמם לילך לבקרו באמר שאין חליות כיכרית
כ"כ ובפרט בחולי הקדחת והספחת מקילין בהם וכיוצא בהם
ובאמת חלאים רעים הן רחמנא ללן ויש לחוש כבשאר חליות
שמה ימות חלילה כי כמו שזכרנו חולה שמה יתפאכן יש לחוש
שמה ימות ומצא שלא למד אורחות חיים שלפעמים מרוב כאב
ישכח הדברים האלה ללמד לעצמו ומעמו ע"כ לכל הנקראי'
בשם חולי תבקרוהו מיד בדברים האלה הנ"ל גם בדקה כו' *
אם נלמד אליהם ואולי ע"פ הדברים האלה יתעורר בתשובה
ויאמר לו חיים בעו"הו שיגמור תשובתו כראוי אויבול להיות
שיספיק בתשובה המעט בכונה שארץ לו השם חיים נלתי
שהוא ליום שכלו ארוך ולעולם אין התשובה מוגרת כ"א
תוספות חיים היא לאדם המחויבה לאחד שנלמד אליה *
וכמעט שכל אדם נלמד לה אם אין על הודעות שגאות מי ויין
ועכ"פ עליהם יחשו וידאג ויהיו כל ימיו בתשובה כלל הדבר
שמצוה גדולה להתעסק בבקור חולים כעשיר בעני קטן
בגדול יהיה מי שיהיה ולמי שיהיה הן בדברים הן בממון והן
בדברים הנגועים בגוף שרץ להטריח בעבורו כשאר רכי
רפואות במשמעושיה רכי רפואות הגוף וגומר כמו שאמרנו
שרץ לבקרו בדברים הנגועים לרפואות הנפש כן רץ לבקרו
בדברים הנגועים לרפואות הגוף כי זה מקום ומשכן הנפש ואין
הנפש מתקיים בלתי הגוף כי הם אחים בלתי נפרדים פי אם
המות יפריד ביניהם ואף לאחר מותו יתבקרו בבראשונה או
לקבלת עונש או לקבלת שכר כפי שזמנו להם כפרי מעשיהם
האכילם כנודע וגם לעתיד בזמן שייערו ויקיצו ממשנתם
יקומו יחד השמה עם הגוף שלה שכל נשמה יחזרה לבעלה
הראשון ובסבא פרשת משפטים הארץ לדבר בענין הנשמה
וחזרתה לאיו הגוף ומה יעשה הקב"ה בגופם המגולגלים בהם
הנשמות לעתיד שזמנעם הגופים הללו נשאים קרח מכאן
וקרח מכאן אין להם נחת לא בעו"הו ולא בעו"הב' וא"כ הטוב
שעשול ומי היות הנשמות בתוכם חנם אין שכר ואין זה מדרכי
הש"י חלילה לפקח שכר כל ברי' כל אלה דוק ותשכח שם באר
היטב אם עיני שכל לך ע"כ הזהר בבקור חולים לבקרו
בדברים הנגועים בגוף ובנפש כו' וכבר ידעת פי מאמר
חו"ל שאמרנו ביקור חולים אין לנשיעור הוא עו"ה' אפי' גדול
אזל קטן ורכא פי' אפילו פועמים ביום ומלינו בתשובת
מהר"י מולין שאף השואל יכול לבקר ולדרשה מזה היא טפי
לבקר לומאינא אחריתא דכופה יזרו וכאשר האריך שם ולי
ברא' עוד טעם נכון שגם החולי יתעורר לבדו ויחוק יזרודאותו
כן ומצא ביקורו בשלימות לפי המכוין שזכרנו לעיל מעיקר

וכיוצא בזה נוכחין בה קלות ראש ע"כ ראוי לנעור באופן
האנשים ולהביחם שיתגהגו על כל היותר טוב וכלל כוננת
מוזה הוא גי' אדני וקביעתה רכיבה להיות בשליש העליון
וכוננת זה מובאר בכ"ב באורך:

לא הלכתי

בדרכי' כבד ידוע לך דרכי
ה' מפסוק והלכת בדרכיו וכו'
ככלל ביקור חולים הליות
המת הספד דהיינו בכלל ניחוס אכלים הוא ג"כ הספד
כי זהו ליקרא דחיי וליקרא דשכיבי' ושאר דברים יהיו בכללים
ג"כ כי א"א לפורטס כל האיון וכיגס המה בכלליון קצת
בדבריו וידוי הקדום לזה וקצת יהיו עוד בכללים בדברי' הבאי'
לפנינו בזה הידוי כי לפעמים מכלל לאו אתה שומע הן ולפעמים
מכלל הן אתה שומע לאו כמזל הכל בפרט ועתה אדבר
מקצת הדברים הנ"ל שפרשתי שהוא ביקור חולים הליות
המת הספד ניחוס אכלים לכל א' וא' בפני עצמו א' ביקור
חולים אין לו שיעור ואמר דוד אשרי משכיל אל דל ביום רעה
ימלטתו ה' וכתב בוחר פ' בשלח בפ' המן וו' ל' ויאמר ה' אל
משה הנני ממשור וכו' ר"י פתח אשרי משכיל אל דל ביום רעה
ימלטתו ה' וכו' בדילוג עד ופאה חולקי' דב"ג דעאל עלי'
ואוליפי' לי אורחא לשיבותא מן דינא ה"ה אשרי משכיל אל
דל' והיאך יכול לשיבא לי למיליפי' לי אורחי' דחיי לאתבא
לי קמי' מארי' בדין עביד אפטרופסא עלי' לעילא ומאי אגרי'
ביום רעה ימלטתו ה' עכ"ל וע"פ זה המאמר כתב הרב
מוהר"ר ישעיה בספרו של"ה שביקור ביקור חולים הוא שזוכר
לו יום המיתה ויאמר לו שיעשה תשובה כי שוב יום א'
מיתתך כדי שיהיה הנשמה חוק ובריא לבא אל היכל המלך בלי
עיכוב עוד כתב בוחר הנ"ל ד' אשרי משכיל אל דל וכו'
כמה תקיפא אגריה דמסכנא קמי' קב"ה ה"ה א"ר תוהנא על
האי קרא דכתיב פי שומע אל אביונים ה' ובי' אל אביונים שומע
ולא לאחרא אר"ש בנין דאיון קריבין יתיר למלכא דכתיב
לב נשכר ובדכה וכו' ולית לך בעלמא דאיהו תביר לבא כמסכנא
כאשר האריך שם ומביא שני מעשיות דמסכנא חד דהיה
בשביבותא דר' יוסא ולא היה מאן דאשמויה ביה ויומא חד הוה
חלש וכו' ועוד מסכנא חד איעבור קמי' דרבי יחזק ויהו
בידי פלג מעה ע"ש באורך ותתעורר לכן למשה במתן נדקה
לחולי שיאמר תנו וגם ללמדו אורחיו דחיי כו' כי לחולי עשיר
אתה יוצא ידי חובת ביקור חולים באולוף ליהאורחיה לבד כו'
אכל לעני לא מהני הדיבור בלבד כ"א בנדרון המעשה שהיא
בתיבתה נדקה בדברים האלה ללמדו אורחיו דחיי כו' גם ע"י
עני חבירו וכול להיות שחביריו העניים שאין להם מה ליתן
המה יבקרוהו במילין טובין וילמדו ארמות חיים ובמה יהיה
כיכר שוע לפני דל באם שהעשיר לא ירצה בנתיבות הנדקה על
של שלא ימעט בדברים פלגאן חילק באיום חולי חייב

בזכות ביקור חולים בשם הרב הגדול הכ"ל ובגתנית הדקה
או הלוואה כעת הואת תדקדק לכל א' לפי צרכו וביותר תראה
להקדים לאלו הקראי בשם אבינוי שקשה חוליתם משאר חולי'
כי אין דעת העני אשר כל ימיו ומכאובים שבבר הרגל והוכח
במכאוב תמיד ואין מכאובו שיה אל ומכאוב האיש אשר כל ימיו
היה בעתנו גדול התענג על רוב טוב ושל' שהיה לו ולא עלה על
לבו שום דאגה כי לאיש כזה ודאי גדול הכאב ולא יוכל שאת כי
לפי גדול הרגל תענובו וכן יגדל כאיביו וכן תדקדק בין ע"ה
לת"ח כי חשוב חשוב קודם כי עני ת"ח אין דרכו לחזור על
הפתחים כשהוא ברוח כ"ש כשהוא חולה ר"ל כריך אתה להקדי'
לו ולשלוח לביתו שלא יצטרך גם עכשיו לשלוח לביתך כי גנאי
הוא לו והקב"ה חס על כבוד חכמים כדנקטוין פרק השואל
במסכת שבת האי אורבא מרבנן לא מייעני והקשו דהא חזינא
דמייענא ותרנו אס איתא דמייעני מהדורא אפיתחא לא מיהדר'
והענין כי ע"ה חס על למודי תורה שהיא דמס נשפך בטיסוי
לא כן ע"ה שדמס נשפך בגלוי ואינו נתכסה והטעם שהת"ח
וכל למודי תורה דרשם לישב פנימה דוגמת הבמות היושבים
בחירות כ"א לעת הגורף בעליהם וזולתם אותם לדרכס'
וע"כ דמס נשפך ובתכסה בביתם כמו דס הבמות שנשפך דמס
במקום כיוסו בבית השמיטה המיוחד לזה וע"כ לא כזה
התורה על כיוסו דמה עוד טעם אחר כי מה התורה קלת
נגלה ובלה כסתה כך דס העוסק בה נגלה דמו קלת בשפכו
בפני ביתו ובלה כסתה משאר בני אדם אבל הע"ה הם דוגמות
החיות והעופות ששדות ובכרמים ובכל מקומות הגלים כ"א
לפעמים נתכסים בבית מדרתם כן דמס נשפך בגלוי ולא
נתכסה כמו בעופות ר"ל כמו שהעופות והחיות נשפכים בחזן
בלא מקום קבוע בבית השמיטה בכסוי מנובכהמה כנ"ל כן דמס
של ע"ה נשפך בפני הבריות כמו בחזן ולא בביתו בקביעות כי
אין שולחין לו כמו לת"ח דלא מהדר אפיתחא ככ"ל וע"כ כזה
תורה לכסות עכ"פ דמס בעפר לאחר מותם כן כריך האדם
לכסות דס ע"ה לאחר גתנית הדקה עכ"פ באופן שלא לפרס'
לשאר בני אדם שנתן לו דקה ופשיטא שתעשה לת"ח כמו
בבמה שלא לכסות אחר שפיכת דמו באופן שאדרבה תדבר
בגלוי על שאר לבות בני אדם שיערו גם מהם לשלוח לו לביתו
בי יש לחוש פן נעלם מהם ת"ח יהוא משא"כ לע"ה שכלם
ראוין אותו במהדר אפיתחא או בכיוולא כו כ"ל הי' ועוד טעם
כמו שע"ה אין להם יד ושם כבסתרי התורה כלל כ"א מעט בגבל'
בן דמס נשפך בגבלה וכוזוהר פרשת משפטים בדף כ"ג עמוד
ד"י בר"מ כזכר קנת מזה ו"ל שם באמצע המאמר בהמשך דבריו
ואילין דלא רשימין בלא סימנין שקן הם לבס לאו אינון ישראל
אינון ע"ה אינן שקן ושרן כמה דאוקמוה מארי מתניתין ע"ה
הם שרן ובכתיבם הם שקן ועל כנותיים אתמר ארוך שוכב
עם כל בבמה ומיתתיהון מיתה באתגלי' ולית גיחה אלא

הנה

עניותא ובמיתה דעניותא דלחון לא יתא באתכסוי' כעופין
דדמין למרא סקורא דלהון אלא באתגלי' לעיני עמא דעני חשוב
כמת' ואית עניותא באתכסוי' ומכני נשא ואית עניותא לעיני
כולא וכו' ע"ה והנה מוכן מדקאמר סם אית עניותא לעיני
כלא ואית עניותא באתכסוי' ודאי על ע"ה ות"ח קאמר כנ"ל
שהת"ח אינו חוזר על הפתחים והעני ע"ה חוזר כו'
מדבריו אלה יבין כל איש לדקדק בגתנית הדק'
לכל עני ועני לפי עניו וצרכו ובלבד שאל
תעזיבו העני ע"ה מכל וכל חלילה ובפרט
כשע"ה ירא שמים וכן כתב בס"ח עני חולה ועשיר חולה
ורבים הולכים לעשיר לכבודו תלך אתה לעני ואפי' אם העשיר
ת"ח כיון שרבים מניו אללו ואלל העני אין איש אבל אם
העני כריך ות"ח כריך כבוד תורה עדיף ואם ת"ח אינוי' ש"ע"ה
י"ש ע"ה י"ש קודם שאמר ואת יראי' יכבד' כן הוא לענין
ביקור כמו כן ראוי לנהוג בענין גתנית הדקה ובפרט בשאין
לך עניים יותר בעירך פשיטא שאין ראוי לעכב ולומר בלבדך
אמתין עד שזדמן לי איזה עני ת"ח כי עניי עירך קודם אף
שהם ע"ה ושאר עניים ת"ח וכו' עני קרובך קרוב קרוב
קודם לשאר עניים אף שהוא ע"ה וכו' בניך וכן מזהגין
בענין מעות מעשר אף שהוא לעניים ואינו ראוי להנות מהם
באופן אחר כ"א ליתן לעני מ"מ מניו שרשאי ליהנות וליתן
לכניו העניים או קרוביו קודם דהיינו לבנים שאינם ועדין
על שלוחנו כ"א על שלחן עגמן מתפרנסין גם ראשי להיות
מועזות מעשר לקנות בהם ספרים ולהשאלין לאחרים גם
לשכר בהם מלמד לבנו דהיינו שלמור עמו שעה יותר מכלי
חיובו כך מלאתי בספר של' וכלל כוונת מעשר הוא נגד
מדה עשירית שהיא דלה לית לה מצרמא ולכן נתנין
לה דוקא לעני דל' ונחזור לענין שאמרנו שצריכין
לזהור בגלות ביקור חולים וכדאמר רבא אפי' ק' פעמים
ביום חזן מחולי מעים משום כיטופא והראש וחולי עינים שקשה
להם הדיבור שאין מבקרין אותן רק כנכסין בבית החיבון
ושאלין דורשין בו מה שצריך לו ושומעין לערו
ומבקשים עליו רחמים וגם ידוע לך שנימוס אכלים קודם
לביקור חולים שזה גומלים עם החיים והמתים ובענין
גתנית הדקה שאמרנו היו וסיר במאוד כנ"ל ובפרט הגבאי
דקה דכל עדת קדש מחוייבים לדקדק למי להקדים ולמי לאחד
למי להרבות ולמי למעט ולמי ליתן בגלוי ולמי בסתר וביותר
צריכים להסגיח בענין של חמלה של עניי עירם ושל עני חשוב
כשבו קודם כי יש להם לדעת שהדקה אינו שלהם אלא
פיקדון בידם לעשות בהם רצון המפקדים וכן עוב"ד
מחוייב כל אדם לומר בגלבו שאף המעות של עמו הוא רק
פיקדון בידו לעשות בהם רצון המפקד ורצונו של המפקד
ידענו שרואה שחלקו לעניים ממונו וענין הדקה ומעלה

מהרת הקורש חלק שני

הזדקה ואיכות הזדקה ושכר למדת הזדקה הלא המה מבוארים
 בדברי חז"ל במקומות מפוזרים ואין להאריך בהם יותר רק כלל
 הדבר שזריבים להזדק במאוד במדה זו ושלא להתגאות נגד שום
 עני בעולם ולקבלו בסדר פנים יפות הן כשהוא בריא וביותר
 כשהוא חולה ר"ל כשתלך בעמך ובכבודך לביתו ואף שאתה
 נקר בשם אחימי' לך לו לאח"י ע"ז ואלא"י כוע"ס תדבר עמו
 בצניעות ותעזור לו בנפשך ומאדך כפי יכולתך. ומה יקי' כפול
 משכורתך וזדקה שיתן העני לפני חבירו טוב מאד דוגמת
 הקרבנות שכתב בוזהר קרבנא דמסכנא חשיב יתיר דהוא קריב
 ב' קרבנין חד דלקריב קרבן וחד דלקריב חלבדומימיס דהא
 לית לי' למיכל ולקריב קרבן. כן הוא ענין הזדקה. אבל עיי'
 עוד בוזהר מענין נתיבות פת לפני במאמר ובי תאמר מה נאכל
 בפ' בהר ובפ' ויבא בפסוק אשרי שומרי משפט עושה זדקה בכל
 עת וכו' ובפ' בהעלותך בפסוק פור נתן לאלביטים גם בפ' ויגש
 בפסוק זה וזדקה ללומדי תור גדול מאד כתב בסודי רואו"ל.
 מי שנתן בחייו ללומדי תורה זדקה וגמל חסד עמהם אע"פ
 שהוא ע"ה לאחרי שמת מלמדיו אותו. ועוד מענין מעלת
 הזדקה נדרש בוזהר על מה שאמר דניאל וטאך בזדקה פרוק
 דמאן דחס על מסכנא לא אשתבי דיוקנא דילי' מאדס הראשון.
 ובהבחי"פ ראה כתב שהעני חלק מזה"ד והעשיר חלק מזה"ר
 וכשנתן לפני משתתף מד"ה עם מד"ה יחד זו הקיום העול'
 וא"כ מי הוא זה אשר יעניו יתעלם מליתן זדקה לביראי' ומולים
 אין זה כ"א איש אשר אין רוח אלקים בזדק הוא בגולם כבהמות
 נדמו נמשלים. אבל אנשי דעת יחזיקו בה ויזכו להיות עולים.
 במעלה מעלה אשר אין כמוהו בין הגדולים. ויזכו לחוות
 בנועם ה' ולכבד בסיכלם:

הלויות

המת שאמרנו שהוא בכלל והלכת בדרכיו
 הוי וזיר בה. ארו"ל הרואה את המת
 ואינו מלוהו ועובר משום לועג לרש וכו'.

ואם הלוהו מה שכרו א"ר אשי עליו הכתוב אומר מלוה ה' חונן
 דל ומכבדו חונן אבינו. וזקדקו רז"ל באיזה אופן ולאיזה מת
 לכל א' לפי כבודו למאן דקרי ולמאן דמתני ולמאן דקרי ומני
 מיהו כל אלה לאלו למי שתורתם אומנותם באיזה אופן יקיימו
 עת לעשות לה' הפרו' תורתך אבל לאלו שאין תורתם אומנותם
 ודאי שאין לזקדק וילכו בכל מת ב"מ ללנות. ובפרט במקומות
 קטנות של השעור המועט לא יסיפיקו. ושיעור הלויית המת
 עכ"פ לא פחות מ"ד אמות. וכל ההכנות המת משעת גסיסה
 עד אשר יקבר בבית מנוחתו כבוד ידוע ואין להאריך רק אודיעך
 את כל דרך קברה בתכלית הקיבורי. הגוסס הרי הוא כחי לכל
 דבר ואין עושין לו שום דבר מעשיק המת ואין חוביין לו
 קבר אפי' ה' גוסס בע"אין חוביין כנדי שאם ימות קודם
 שנת שתקבר כוביוס' ואבב אכתוב כאן מענייני המת מה שנמל'
 יצאנו בלוחות הרינו יהודא' החסיד וו"ל. אין לחשוב קבר

המיתה שאז שפל גדלותו וכמו שגדרש בפרק מי שמתו מוטל
לפניו אפסוק מלוזה' חונן דל שאין לך דל מן המת' וזהו
מכון קנת לדכיונו שאל תגול דל בלקיחת ממונו דמי קבורה
בי דל הוא ביום הזה יותר מבשאר הימים' ודאי ראוי לעורר
לבבות בני החבורה דקברנים ע"ז והעושים כן אז מבוים למת
וגורמים לו כנ"ל ע"כ יש לנו לבקש רחמים עליהם שלא יתבע
המקום עלבון המת' וימחול ברחמי ה' להם' לאחר שמטהרין
המת יש לזהור שאין להפך את הדף הוא שמטהרים עליו
כי כתוב בלוחות ר"י המסדר שיש סכנה בדבר פון ימות בתוך ג'
ימים' ולא יניחיהו המת באותו המקום שטהרוהו אלא
ישכביו כנגד פתח הבית לפניו מן הבית כן כתוב בלוחות
ר"י המסיד הכ"ל' וכתב עוד כשמוציאין את המת מן
הבית יש לזהור שלא ילא אדם ראשון ואלה הדברים אשר
מזאתי בקונטרס שהזכרתי שהוא ממנהגי ארץ ישראל
מה שנהגין שם לעשות לאדם גדול' וזה הסדר עושין לו
מעמידין המת אלל הקבר המוכן לו ובאים עשרה אנשים
חכמים או זקנים ומוקיפין את המת ד"פ וכל פעם קורין שיר
של פגעים כלו ולבסוף אומרים הפסוק ולכני הפילגשים וכו'
וזה הדבר מועיל לגרש מעל המת כל המזיקין הקרואים נגעי
בני אדם הבאים ע"י טיפת זרע לבטלה והוא מקובל ביד אנשי
א"י הקדושה מוזמן קודם' ובכל הקפה והקפה הכ"ל משימין
על משתו ג' קדק ממומונו של מת או משל משפתחו וזה וכסף
וכחשת למנוחתו והוא מסוגל לכפרה ובסקוברין אותו כל א'
מתכווין להסליך עפר על קברו חפני' כמנין תיבת והוא רחום
ג' פ' כמנין מלקות ומתכוונים לסקל ארוכו באותן הכרורות
והאכנים כדי לכפר על עון סקילה ולבסוף קוראין הפסוק
וסר עונך ומטאתך תכפר' ע"כ מזאתי שם' עוד מ"כ
בזוהרת הר"י הכ"ל שזריכין לזהור ולראות שלא יקפוז המת
אלבעות ידיו גם כתוב שם כשקוברין אשה שהיתה אוכלת ילדי'
בחייה אס רואים פיה פתוח בודאי שתעשה כן אחר מותה שנה
אחת ויש למלאות פי העפר בטוב ולא תזיק' כתב בסודי רוי
שאין לקבור אדם אלל זריק שאינו דומתו כי מחמת זה ממעטין
לו לגלות רויס עלינוים' לאחר שהמת נקבר לוקטין עשבים
ואומרים ויזינו ויפרחו וכו' ועמוז מובאר באורך במטה גשה
יעוין משם בחלק חמישי המדבר בלבו' המת וקבורתו והספדו'
ועתה ראיתי להארץ כמה שאין רוב בני אדם נוהרין בה והוא
בענין חזרת מניית הקברות שרץ לזהור כל אדם שלא יסתכל
בפנים פנים בפנים כשחוזרים מניית הקברות כי הלא בלא
זאת אסרוהו חז"ל להסתכל בפניהם כו' באות ה' אבל בעת
הזאת הוזהר יותר שאל ילא שרץ שבר מלות לוייה בהספדך
שתגרוס מיתם לעצמך חלילה מממות הסתכלות בפניהם והוא
הספד מרובה פסידה ללא הדר לעלמין' ובה ודאה מאמר
רו' לכנמ' דברבות ארבי"ג' דברים סך לימ"ה אל תטול חלוקך

הספד
שארנו כהה ידוע מדכונ"ל מאלן דספיד
ספדינן ליה אבל ררץ האדם לעשות זה
מאהבה

ותמכא:
מאהבה

מהרה הקודש חקק שני

ונכון להספיד לדיקים וחסידים. וארו"ל המתעלל בהספדן של ת"ח ז' ל איכו מאריך ימים מכ"מ יותר ועושים המבוארים בדבחו"ל ובשעת הספידו לא ירבה לספר בשבחו יותר מדאי שמתוך שבחם וכו'. וגם כי הדיק מעגמו מתברך. וכל האומר על המת דבר שלא היה בו גורם רעה לעגמו ולמת. כד"א רשב"ג כשם שנפרעין מן המתים כך נפרעין מן הספדני. ופירושו באומר הספדן על המת מה שלא היה בו ודאי גרם הזכרת עונות. והמספידו כראוי שכרו הדבס מאוד. ואל ירבה האדם באבילות יותר מדאי כי ארו"ל כל הבוכה על המת יותר מדאי על מת אחר יבכה אלא כזה יבכה. כשאתרע בים מלתא. ג' ימים לבכי. ז' ימים להספד. שלושים יום לגיהוץ ולתספורת. מכאן ואילך אומר הקב"ה אי אתה ראוי להיות יותר רחמני ממני. יותר נאמר ר"ל וזהוהר בכמה מקומות מואהרן ע"ז שלא להאריך בבכיה יותר מדאי. ואני הקטן אכתוב לך עוד רמז קטן ע"ז ראה מה כתיב בתורה ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה נכתב בתור' כ"ף קטנה במלת ולבכ' ותה' לרמזו שלא היתה הבכיה יותר מדאי. וסי' לדבר שמיד כתיב ויקס אברהם מעל פני מתו וכו'. הגם שהכ"ף וז' שלה רמזים הרבה לבעלי סוד כי כל אות ואות שבתורה קטן או גדול חסר או יתיר כפול או עקום או הפוך לכלם. יש טעם בעלם אשרי היודע בהם. וכאשר נדרשים קצת בגנלה. ג"כ ובכונות האר"י כתב קצת מהם בסוף הס' וגם בזהוהר נדרש כמו מקומות ע"פ סוד. וזכאיך אינון דידעין בהון. אע"פ כל הנותן טעם לשבח על מוטי אותיות בלא יבא ויקבל שכן מהמשלם שכן ובלבד שלא יגלה פנים בתורה שלא כהלכה שעליו באמר כי דבר ה' בזה וכחזור לדברינו שלא ירבה בבכיה ואבילות יותר מדאי ולזה הוא מלות:

ניחום אבלים

שנריך חבירו לנחמו לאח' שמתו כיעל מלפניו שלא יסרה אחר מידותיו ית' שמתוה עליו כי הקב"ה לא עביר דיכא בלא דינא. ועל כל דבריו חייב אתה לומר כל מה דעביר רחמנא לטב כנזכר זה בכמה מקומות בדחו"ל בנתעשי' פלאים בנחום איגסם זו ובכיואל בוי. ע"כ יוסר מלהרבה אחר מידותיו המלך מ"ה הקב"ה ואפילו אשתו אוביניו של אדם מתים ח' ויפסעש בנעשיו ויתלה החסרון בעגמו שהוא הגורם בזוק שהוא והגור תמים פעלו וכו' והו' בכלל ואתה את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך אפילו כוונת את נפשך והדיק יאהב חס' לאחר שכוונת נפשוואם בעו"הב אין לריך וירוח שעל כרחו יספר שבחו. אבל הרמז הוא כמעט על מיתת אשתו ובניו של אדם שזה הוא נפשו ממש כי עגם מעלמיו ובשר מבשריו להם. והו' אפילו כוונת נפשך ודי אבל יש לדרו' ל' רמזים אחרים בגודע ואלו דבריו אלהים קיים הם. והנה כבר ידוע לנו מלות ניחום אבלים

מאשה בלי יפיו שזרה כ"א לקיים מצות ה' הנכללו בו והלכת בדרכיוכו'. וגם כי לריך חסי ליתן אל לבו שמא בעון הדור נתפס הדיק כי ודאי קשה מיתת לדיק לפני הקב"ה יותר ממה תוכחות חסר שמים שנמשנה תורה ומחורבן ב"ה. ובתוכחה כתיב והפלא' מותך. ובחורבן ב"ה כתיב ותרד פלאים. אבל בסילוקן של לדיקים כתיב לכן כה אמר ה' הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא. וכ"כ למה ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבזויו תסתתרה ע"כ. הנה כמה לריך אנו לעורר לבנינו בהספד לדיקים ולהוריד דמעות עליהם כדאית' בזהוהר פרשת אחרי מות וו"ל. מכאן אוליפנא כל ההוא ב"כ דיסורי דמארי חיינת עליה כפרה דחובין אינון. וכל מאן דמצער על יסוריהון לדיקייא מעבירין חוביהון דלהון מעלמא וע"ד ביומא דכיפורא קורין אחרי מות שני בני אהרן דישמעון עמא ויצטער על עובדיהון לדיקייא ותכפר להון חובייא וכל מאן דמצער על אובדיהון לדיקייא או אחית דמעין עלייהו קב"ה מכריז עליה ואומר וסר עוונך וחסאתיך תכפר ולא עוד ללא ימותון כנזי ביומי ועליה כתיב יראה זרע ויארץ ימים וחפץ ה' בדידו ילית ע"כ וכבר זכרנו אותו המאמר בהקנת יו"ה כ"ג. הנה כמה רוב יגיע לו לאדם כשמשפיד לדיק ומוריר דמעות עליו וכבר מלאו הארץ דעה ה' דר'ז' ל' בגמ' ובמדרשי ואין להארץ אף אחת מאלתי בספר נחמד גדול הערך והוא נקרא בכ"ש ספר יונת אלם מאמר אחד מעשרה מאמרות היואלים כלם כא' מפי רם וקדוש שמו האלקים מזהר"ר מנחם עזרי' אשר טבע רשמו ניכר בכל הארץ שהוא רב וגדול בחכמת הקבלה ואותו הדבר אני מבקש להודיע פה כי כאן מקום כדו"ו ו"ל בפרק כ"ו דף י"א עמוד ג' בסוף פרקו כתב שכל המלות שעושה אדם בחייו יוס יוס ועם זה מגינה על הדור ומכפרת על המתים כמו שכתרו"ר מור' יוחנן על אלישע בן אבויה וד"ת שאומרו בהספדן של לדיקים זה וזה גורם להעלות נפשות עשוקות של שאר מתי ישראל להכניסן בג"ע לא ולמד ממה שהעיד התורה בפטירת מרע"ה ויתמו ימי בני אבא משה כי בפסוק זה נרמז התמימות שעלה במחשבה מזרח מעשים הטובים ויתמ' ו' בני' כתי"ב הוא העליון לא ירעו עיניו שהוא בני' רל"א שערדים פנים ואחרו והוא המייחד עשר היות' ועשרה אה"י בני' ימי בני אבא משה ועם התיבות בני' דעת שהוא שלימות היחוד העליון לשני היסודות של אבא ואיחא הכלולי' כשיעור קומתו כל תיקוני ועיר' וממספר בני אבא תבין מיי בכה עמהון וכן אבא משה בני' תשמ"ל ומלת ימיני' ששים עהם שלשים של משה לתיב יוס ויבכו ושלשים של מעלה. שנאמר בהויתמו של ושלם יבכו משעה שקבלו אותם עליהם ע"כ לקדוש ראו והביטו כמה גדול הענין הספד הדיקים שגורם להעלות נפשות עשוקות כ"ל וכבי"ל ול' מדת מלכו"ת בוכה עמהון וזו שכתב וממספר בני אבא תבין כי בכ"י אל' בני' ס"ה שהוא ג' סס אדני' שהוא במלכו"ת וכו' ע"ב ראו

מפסוק טוב ללכת אל בית האבל מללכת אל בית המשתה .
 והטעם כי אגרא דבי היולא מילי . ואגרא דבי טמיה
 שתיקתא . וידוע שמילי בסלע ושתיקתא בתרין .
 מיהו בווקר מלמתי כתוב מאן דעאל לכמאל לאבל בעי
 ליסדא מילין דניחומא בדקמיתא וכן מניינו בדברי חז"ל
 בהרבה מקומות . ודע שאין לנו ללכת ידי חובותינו
 חובת ניחום אבלים כמה שאנו אומרים המקום
 יגמס אותך בתוך שאר אבילי ליון וירושלים . כ"א לריך לומר
 לו עוד שיש בדד וידוע כי סוף דבר הכל נשמע את האהים ירא
 זאת מצותיו שמור כי זה כל האדם למות בזמן הקצוב לו אין
 מנוס ממנו כי על כל האדם באמר עפר אתה ואל עפר תשוב
 וכשהולך לשם לא ישכח . ע"כ כל איש חייב לומר בלבבו לבי לבי
 כבשו ירך . ובעוד חי דרוש ויררך . כי אם עתה לא תשים
 לדרך פעמיי . מי ידבר שם בשמך אחר תאסף לעמך . בזאת
 תהאעיקר כממותיך ותנחמוניך . בבואך לבית רעיך . כי כמו
 שאמרנו בביקור חולים שריך לבקר בדברים הנוגעים לבן
 ובנפש כן לריך לעשות דוגמתו בניחום אבלים ומכאן זה שניהם
 המנחם והמנוחם יתעוררו לשוב לבדוראם ויפספסו בעמשיהם
 ולא ירהרו אחר מידותיו . ודלי ואולי בזכות זה יאמר ה'
 למלאך הרך יריך ובלע המות ללחאנו . וכלל הדבר כל ירא ה'
 יזכר בדברי רז"ל כמה שאמרו תן שמן בעוד שהפתילה קיים
 שהיא הנשמה והבה דע שהפתילה הזו אינו דומה לשאר הפתילי
 שאנו רואים אותה תמיד יש לה לעכב עם השמן עד שתראה
 שהפתילה הוא קצר וכונתו לבלות אשר לא כן בפתיל הנשמה
 שאין אנו רואין אותה כלל ויש לחוש שמה ברבע קטן ינטה ללכת
 וע"כ אמרו חז"ל שביטוי א' לפני מיתתך שהוא בכל יום ויום
 כי לא ידע מה יולד יום ומה יקרה לו בסוף רגע והכל הוא
 מוחמת שאין בידינו לראות הפתילה מתי יכלה ויכולים ליתן
 שמן עליו קודם שיכלה כי כל שאין אגרוואין מוכרחין אנו
 ליתן בכל עת ואף שיהי' השמן שהוא יותר מדאי אין לחוש כי
 הפתיל הזה יש לו כח לקבל הרבה שמן כפי אשר יד הנותן
 והלאוי יספיק הנותן לפי צורך המקבל . וזהו שאמר שהע"ה
 בחמתו בכל עת יהי' בגדיך לבנים ושמן על ראשך לא יחסר .
 רש"י ז"ל פי מה שפי' אבל יש לנו לדקדק קצת מה זה שמדקדק
 בלשוננו לומר לשון לבנים ולא כקיים או כדומה לו ומה שדקדק
 בשמן ועל ראשו דווקא דלפי פירש"י יכול להיות על כל גופו
 ואפי' בשאר דבר ועיי' ברש"י מה שהביא בשם רבותינו וכו' .
 אלא הוא הדבר אשר דברנו שריך כל האדם לזכור את יום
 המיתה ולפספס בעמשי . וזהו שאמר בכל עת יהיו בגדיך
 לבנים ר"ל זכור האדם את הנבגים הלבנים שיהיו מוכנים
 לו ללבוש בעת פקודתו . וזהו שדקדק דווקא לבנים כי זה
 חלקו מכל עמלן אשר יעמול תחת השמש ליקח אתו עמו בחדרי
 משכבו ולא יותר כי לא ירד אחריו כבודו ולא במוות יקח הכל

לאכול

ולשתות עם ע"ה נחמתי בשם תנא
 דבי אליהו מינינו שכל המרבה סעודותיו
 עם עמי הארץ אינו דבריו נשמעין וסוף שמחלוקת רבות עליו
 ומזולזלת תורתו וכו' :

לא הודיתי

על האמת לעולם יסא אדם ירא
 שמים בסתר ומודה על האמת כי
 מוסר גדול לנו . מדבחו"ל
 שהזריכים לכתוב דעת איש אח' ואח' כחומר מן הדעת ההיא
 ביון שאמרובש"א כך וב"ה כך וכך וחזרו ב"ה להורות בדברי ב"ש
 כדי להודיענו אהבת האמת והגברת הדקדק והאמונה שהרי אלו
 האנשים הנכבדים החסידים הגדולים המופלגים בחכמה
 ובתורה

טהרת הקודש

חלק שני

בתורת ה' אעפ"כ פסלו דברי החולק עליהם טובים
מדכריהם וסויע ככון הדוד לו בלא כוז וחזרו לדעתו כ"ש שאר
האנשים כדמותו בראותו כי האמת נוטה עם בעל דינו או
מתנגדיה' כמו כן נוטה לאמת ולא יקשה עורף וזהו דברי
הכתוב דרך לך תדוק . ועו' אמרו רז"ל הוי מודה על
האמת ר"ל אע"פ שתוכל להגיל כפך בטענות תוכחות
כשתדע שהם אמת דברי חפירך ואשר טענתך עליו גלוי מפני
חולשתו או מפני יכולתך להטעות האמת חזרו לדבריו והריב
נטוש . וכן תתנב טוב עם חפירך בסחורה במשא ומתן
ובשפות הקרקעות והדומה לו בכלם תהיה עמריך לעבור
על מידותיך ואל תהי בעל קדוק יותר מדאי ואל תקפיד על
דברך כי ארו"ל כל המקפיד על דבריו משכח דבריו וראוי
מורע"ה וכו' . וככל מעשיך הוהר שלא תעשה דבר
שמביאה חשד עליך כי בזה אתה מכשיל את הרבים בכנון הא'
דארו"ל מפני ג' דברים אינן נכספין לחורבה והא' מהם מפני
חשד שלא יאמרו וזכה מוכנת עם לו וכו' וכן אמרו לא ילך אדם
אחר האשה ולא יספר עמה בשוק מפני דעת הבריות . וכן
לא נתייחד עם כל הנשים בפוגדקא בשביל דעת הבריות ואפי'
עם בתו ואחותו . וככל כיוולא בזה הרחק עלמך מן הביעור
ומן הדומה לו שלא תגרום מכשול להרואים שלא יחשדוך . ואתה
בן אדם אם תראה לאויה איש בכל הכ"ל וכה"ג הוי דן אותו
לכף זכות . ועיי' המעשה נאה שהובא בזוהר סוף פ' מקץ
ענין זה שידון כל אדם את חפירו לכף זכות . ובדברו"ל
זוכרים מעשים פלאים ע"ו הדבר ג' מהם תראה וכן תעשה'
ואם תראה איזה דבר רע מחפירך פעם או פעמיים ודאי אין
לדונו בזה לאיש זה לכ"ז עד אשר תדבר על לבו ותראה מה
יהי' תשובתו ואם היא בלתי נכונה הוכח תוכו לו ולא תתבייש
זמנו ואפילו קטן לבדול תלמיד לרבו אל ימנע מלהוכיח . כי
כן מצינו בדחו"ל מעשה בר' יאשיה ובר' מתיא בן חרש שהיו
שניהן יושבין ועוסקין בתורה פירש ר' יאשיה לר' א"ל ר' מתיא
ב"ח רבי מה לך לעזוב דברי אלקים חיים ולשטן בד"א ואע"פ
שאתה רבי ואני תלמידך אין טוב לעזוב דא"ח ולשטן בד"א .
וכן נדרש ע"פ ויאמר אליה עלי עד מתי תשכרון וגומר א"ר
איגור מבאן לראיה דבר בחפירו דבר שאינו הגון לריך להוכיחו
ופי' התוספת אע"פ דליכא איסורא דאורייתא דאיכא איסורא
דאורייתא פשיטא הוכח תוכיח כתיב . ובזוהר פרשת תזריע
דף כ"א כתב מענין הוכח תוכיח ושמירת לשונו וזה כלל דבריו
שנמש שצריך האדם לזיאר מדברים רעים שלא ידבר . כך
צריך לזהור בדברים טובים שידבר כי כל מה שיש בידו לדבר
דבר טוב ואינו מדבר נעשה ואין לך דבר טוב יותר מתוכחה למי
שצריך לה וגם שם כאמר דף כ' ב' פ' הכ"ל סיוכיח לחפירו
בלינעא ע"ש וכבר זכרנו ענין ההגהת תוכחה מבור' בתוספת'
דפ' קדושים ולמי שמופסין על איזה דבר ואין בו אזי יודיע

למדתו

כדרש ע"פ אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתינו מאין
לכחש בדבר שאין בו שצריך להדויעו :

תורה לגווי' למדתו ממני חיוביות יהוה
מדכחו"ל וגם בזוהר מזה בסדר שוי"ט
בפרק המיוחד לדבר בהכנה מילהיעוין
מש" . ומענין לימוד חיוביות עיין בזוהר פרשת משפטים דף
ג"ח עמוד רי"ח במאמר בכל אשר אמרתי אליכם תשמרו וכו' .
ואם בידך הספר הנכבד ספר אור החיים המכונה להרב הגדול
הגבור לנו במקומות שם כבודו מוהר"ר יוסף יעב"ז ולה"ה .
עמוד עליו ותעיין בפרק ג' מהספר הנ"ל כי שם האריך הרב
הנ"ל לדבר נכבדות בדבר זה גם בספר עבודת קודש האריך
בדבר זה עמוד עליו אם ילכה לנך . ויאחו לדיק דרכם של
הרבנים הנ"ל וטהר ידיים יוסיף אומץ ולא יטמא ידיו במגעת
ספרים חיוביים המטמאין את הידים ופשיטא פיו בלימודם .
וזומר פיו וכו' . ויש להרחיק אפילו כתיבתם לבד ללמוד .
ולא מיעבא שיזכר בזה שלא להכניס הקדושה במקום הטומאה
חלילה היינו שימנע בכל המניעות דאפשר שלא לימוד לגוי אפי'
אות אחת ומותרתו הקדושה כי כל אות ואות יש לו קדושה
בפני עצמו האף אמנם אלם דרך מלדבר אך מיי וכל לעזור כח
ולעזור במילין כי אם חרב חדהכונה על כוונתו של אדם או
יוליכהו על הנחלים ישום יד לפה אי אפשר וגם כי אין מן הראוי
להעלים עין ולהסתים פיו מלדבר בדברים הנזעמים ככבודו
של מקום כי על כל רואה כעל אלה חל עליו לקנאות קנאות ה'
זבאות עד שידו מגעת . וראוי לגעור באנשים האלה אשר
לבס ספק במה שאדוכם מואס' במאמר מאד והם אלו שסופרים
מלמדי ערלים ללמוד את בניהם כתיבת הערלי' ולימודם הכלתי
טהור כלל . וזה ידוע לכל מצין דרבי ה' שזה הדבר הכנה גדולה
לכל העבירות כי מיד הקליפות וכל כוחות הטומאה מתדבקים
בו ומזעמים אותו מלימוד התורה כי תיכף יעלה על זכרונו
וזכרון הרע הזה לימוד תורתם הכלתי טהור . והתורה הקדושה
המשמעות לב אנשים אומרת בשמחתך אל יתערב ור' . וכה"ג
הרבה רעות גורמת לו הדבר הזה ועל האנשים האלה ועל כיוולא
בהם כאמר הוי מושכי עון בחבלי השואר ובעבודות העגל' חטאה
אשר יכול להיות כוונת הכתוב בזה אופן כי זה ידוע שיז"הר
איכה מפתה לאדם בתחלת פיתויו במילתא דליכא בה עון גדול
כי בוודאי הפחות' שבישראל ימנעו מלשמע קול פיתויו
כי כפלה הרמון רקתך אבל מה עושה השטן הרע
בתחבולות כובש האדם ובתחילה נא לפתותו בדברים מתוקים
בדבש וכופת כופים ויויפה טענותיו באמרו על לבו של השומע
לז שזה הדבר אין בו איסור מן התורה כלל רק שזה כעין סיג
וגדר בעלמא להטעפים ולחכס כמותך לא נמסר כלל . ובאמת
שאף אלו הדברים שהם כעין סיג הוא מהעבירות הממורות רק
שאין מפורשין בתורתנו הקדושה כמו שאר עבירות שהן
מפורשין

מפורשין בחר היטב ושאלם דש אותן בעקביו והם נקראין חבלי
 שוא ושאלם בראותו כי הם דברים שאין בהם חומר איסור
 כלל מתפתה אל היכה ד' ושומע לענתו באמרו לו מה בכך
 ואח"כ מביאה אל החמורה שבחמורות לאחר שיעשה היכרות
 עמו שאז אין האדם מעיז כנגדו ובפרט לאחר שרואה שכמה
 דברים עלתה לו בטוב וז"ש הוי האנשים שמושיכים העון
 בחבלי השוארי ע"י אותן חבלים של שוא נמשך העון החמור
 ונעשה מעון זה עון עב ומזק כעבות העגלה אשר בחבל חזק
 כוח יש כח בה להמשיך עמה עוונות הרבה והנה זה הדבר
 ממש בעיני האדם כחבלי שוא ודש בעקביו עון פלילי זה ולא
 זו בלבד שאינו נחשב להם אף זו שנחשב להם למעלה גדולה
 וחשיבות באמנם שבניהם ממוטעין מכל המדות טעין ויודע אף
 בכתיבת יוני ואדומי ודאי ראוי לכל דר ישראל המכונה בשם
 ירא ה' ממש שירחיקו את עצמם ואת ביניהם מדבר הרע הזה
 כי בעיני ראיתי וגם מכמה אנשי אמונה אשר יש לסמוך
 על דבריהם שמעתי שכמה נערים באים לירי כפירה ע"י זה
 והשכל מחייב שיכול להיות כן ואכתוב לך בגולה כפלאה
 שיועיל להרחיק לך מזה וכן בכל העבירות אם תחשוב כן לא
 יזיק כ"א יועיל וזו היא קודם תלך בדרכי הדבר שתעלה בלכך
 לעשותה כגון שעלתה בדעתך לקבל חכמת היוונית וכתיבתם
 כנ"ל או תלך לגבוי איוה דבר אל גבול מה מאיוה אדם וכיוצא
 בו תשוב בדעתך שבדבר רחוק הוא לרשעו כי זה ידוע וברור
 שבטבע האדם כי מה שיבסוף וידמה בעלמו היותו רחוק
 להשיגו לא יפנה לבו איליו ולא יסום ברעיונו רשפי הבאים
 עליו אך בדמותו שהוא קרוב להשיגו אלא שיש שם איוה מונע
 או לא ישים מחשבתו בדבר וזלותו ויחלה עליו להשיבו בדבר
 שחשקה נפשו מיהו לדבר מזוה אל יעבכך שום מניעות
 בעולם כי הבא לטהר מסייעין לו מן השמים ובודאי כל מה
 שהאדם עושה ע"י סיוע אף שהוא דבר גדול וקשה אינו נמנע
 ממנו כי נותן בטחונו בהמסייעים לו כלל הדבר כן תנהיג
 בעלמך בכל עבירה לחשוב בדעתך שרחוק הוא להשיגו ותמנע
 עלמך מלעשותה ולדבר מזוה חשוב בדעתך שקרוב הדבר
 לעשותה ע"י המסייעים לך ואז פתוי ירדך לא יעבכך
 מלעשותה מהר וכשתתגבגב כן נרד יאיר כאור הבסיר אמן :

מ מדרתי

תלאתי פי שחוק אסור למלאות פיו
 בשחוק בעוה"ו ובר"ח האריך ואני
 אכתוב ביקורו בפי שנכתב בר"ח
 הקיבור דקלור וז"ל שלא ימלא פיו שחוק כמו שקיים זה ריש
 לקוש מבי גמרא מר' יוחנן רבי' בפרט שראוי לאדם להיות
 אבל על עוונותיו כמו שאמר דה"ע בהלל אם קודר שחתי
 וכמו שהאבל ממוטע בדבורו וקולו נמוך וכל תנועותיו והילכו
 ע"ד הכנעה כן ער"ו נרדך האדם להיות לפי שבעוונותיו המית
 בשמתו והשפילה לרגליו ועקר אותה ממקור החיים למקום

חכיבותא

חביבותא דרחים קב"ה ישראל הוו משאונים בכפירים לדרוף אחריו וע"כ אם אין בידניו למחר ע"י מעשינו הטובים הגדולה גריבי' אנו להסדר עכ"פ שלא לעבד ע"י מעשינו הרע' ונרביבים לדאוג ולהתאבל על עיבוד הגדולה וגלות השכינה כבי"כול ושלל למלאת שחוק סינו' וביותר ראוי לגעור בפנים שכן דרשם בשוקים וברחובות וגם יושבי קרנות נוהגין קלת כמו כן כי בטלה גורמת זה ביותר' מיהו יש להטיר שחוק של מזוה כאשר יתבאר לנו אם יבזור השם בחיים בסוף הספר בענין העתים בעת לבכות ועת לשחוק:

מטיתי

דין כבר זכרנו מענין זה באות הקודם וגם עכשיו ראוי לעורר לב דייני ישראל ינו' פי לכל דברי מוסר אין אדם צריך להס' יותר כמו הדיינים כי עמי הארץ אף כשלא יהיה בעלי מוסר אין היוק מביע לכל ההמונ כ"א לבעליו לבד' אבל השופט כשלא יהיה בעל מוסר ולנוע במועשיו יזיק לעמו ויזיק לבני אדם כ"ב ביותר צריך להיות מתון בדיו ואל ימהר בפסק דין שאפשר שיהא בדיו ענין נסתר ולא יבינו בפעם הראשון ככפע' שני או שלישי לכל יא' דין מרומה וולת שחר דברים הצריכון כל דייני ישראל להזהר בהם ובפרט מלקיחת שוחד שלא יבואו לידי הטיות דין לכל י'היו נמנים חלילה ביני אלו הנקראין בזהר בולבין מארי שוחד לזכרון דיינין רשיה עמו' כי מלאה הארץ חמס מפניהם עליהו אמתה היה גריה לראש' ועיין זה בר"מ פרשת שא' וגם שלא יגרמו הגדת עדות שקר ושבעו שוא ולא יגרמו להסיב גבול חבירו מחמת הטיות דינם' כי הם מהדברים שהנגעים באים על ב"ר ל' כאשר חשכם בפרשת בלק דף ק"ו ע"ל י' אומילין נגעים באים על ב"ג' ואילין אויבין' על ע"ו' ועל קללת השם' ועל ג"ע' ועל גביה' ועל לה"ר' ועל עדות שקר' ועל דייבא דמקילים דיבא' ועל שבעות שוא' ועל דאעל בתחומי דחבריה' ועל דמחשב מחשבין בישינ' ועל דמשלח מדנים בין אחים' ואית דאמרי אף על עיבא דישא' ומביא ססוקים על כל א' מהם ע"ש באורך ועוד טעם שצריכון הדיינים להיות יריאים וחסידים במועשיהן יותר עו בכל מיני מעלות משאר בני אדם בכדי שיהיה יראתם על פני הבריות אשר לא כן בשוידעים הבריות בהם איזה חטא ועון שאין דבריהם נשמעים כלל ונבזין הם בעיניהם' וכן זה הדבר מעבד לכל אדם שהוא נמנע מהכבוד ואין לשום אדם מורא בפניו ואדרב' כולם שולטין בו ואפי' סיות כבודע מדחו' ל' וזהבא ענין זה ב"ב בזהר שפרא נח בפסוק ומוראכם וחתכם יהיה על כל סית הארץ וכו' באמצע המאמר וז"ל' ת"ח כל איכון ב"ג דלא חטאין קמיה מאריהון ולא עברין על פתגמי אורייתא דיוקנא דלחון לא אשתני מחיוו דיוקנא עילאי וכל ברין דעלמ' ועין ומדחלי קמיה ובעשת' דב"כ עברין על פתגמא אורייתא איתחליף דיוקנא דילהון וכלהון ועין ודחלין מקמיה

ברין אחרנין בגין דאתחליף דיוקנא דלחון עילאה ואתעבר מינייהו וכדון שלטו בהו סיות ברא להא לא חמו בהו הסיא דיוקנא בקרא חוי ע"כ' וגם יש להם להיניס לחסן פן יתעבר מהם שולטנותם מכל וכל פשלא ילכו בדרכיה' כראוי' כדאיתא בזהר פרשת וישב שלמה מלכא דאתחכם על כל בני עלמא עבר על מלה חדא דאורייתא וגרס ליה דאתעברא מלכותיה מיניה ולא תפלא מלכותיה מן בניו מאן דאעבר על אורייתא עאכ"ו' וכלל הדבר ע"י מה שזכה האדם לגדולה לא יתשל מזהדבר הזה לעשותה עד עולם' כגון בעל מלאכה יהיה מי שיהיה שיא עליו שם טוב שהא בעל אמונה שאין מלאכתו רמי' וגם יפה בתכלית הסיפי ודאי אין כחון לו לשנות מהתו הטוב ואם ישנה ודאי יתאבד ומנוח שמו הטוב הקדום ויאל עליו שם רע' כן הדבר למי שזכה לאיזה גדולה וכבוד ע"י שארן מעשיו הטובים והסגותיו הישרים ראוי לו לחזק בהם עד עולם לכל יגרום לעצמו מניעת כבודו וגדולתו כשיסור מדרכיו הישרים' וענין נאה כתב ע"י הרב מוהר"ר יוסף יעב"ץ פרק ב' מהסביור הב' שלו שהא ספר אור החיים וז"ל' כי כל מה שנתגדל חכמת האדם יתחייב יותר בעשי' מכותיו ית' ובידלוג' לא כמעשה מלך ב"ו' ששעלה ממדרגה למדרגה כגון שהיה חוטב עצים ושואב מים וכו' בתחלה' ועלה לגדולה לא כדרך יותר לחזור אל מלאכתו הראשונה למצוא חן בעיני המלך וכמעט שבגא' הוא לו' אבל אצל ממי' הקב"ה אינו כן אדרבה' יותר שעלה לגדולה ע"י מעשיו הטובים יותר צריך עוד לזהר בהם במלאכתו הראשונה אשר ע"י באה לו גדולתו עכ"ל לעניינינו' והערה הקטנה הזאת יועיל ויספיק גם לכל ראשי עם קדוש ישראל יג' ויולכל אדם ב"שלא יסורו ממונות ה' לעולם' וראוי עוד להודיע מענין גדולות מנהיגי הדור וחשיבותם וטובתם שגורמים לעולם בהולכים בדרכי ישר ולהיפך מרעתם שגורמים בשמונעים עצמם ללכת ביושר וז"ל הוזהר סוף פרשת שמות במאמר ומהה סיה רועה וכו' רבי חייא פתח ואמר מונור לדוד ה' רועי לא אחסר' כלומ' ה' רועה הוא הרועה שלי מה הרועה מנהיג את האלון ומוליכס למרעה טוב למרעה שמון במקום נחלימים מיישר הליכתן בדרך ובמשפט' אף הקב"ה כן כתיב בנאות דשא ירביציני על מי מנוחות יתהללני וכו' א"ר יוסי דרך הרועים לנהוג בדרך את לאנו להרחיק מן הגול להכניס בנישור ושבת בידו שלא יטוימין ושמאל' כך הקב"ה הוא רועה את ישראל להכניסם בכל מישור והשבת בידו שלא יטוימין ושמאל' ד"א ומהה סיה רועה' א"ר יוסי תדע לך שכל זמן שהרועה חכם לנהל את לאנו סיה מוכן לקבל עמ' ש' ואם הרועה שטם עליו נקרא תקוה לכסיל ממנו' א"ר יהודה משה חכם סיה ובקי לנהוג את לאנו' בא וראה מדור שאמר והלך לפניך והוא רועה את האלון במדבר' ללמדך שדור חכם גדול סיה וסיה רועה את לאנו וכו' לפיכך עשאוהו קב"ה

בדברי שבא בפרש' משפטים שאמר ההוא שבא חבדיא כד תהיין לבני ההוא טרנא דעלמא סמיך עליה רש"י אמרו ליה דידכר יומא דתלגא כנ"ל נראה קצת שכונת הסבא היה שלמדם ענין ימיו השלג הם ימיו החורף ימיו הזקנה שגריך האדם לאדכרא תמיד בכדי לעבוד עבודת בוראו בימי קץ שהם ימיו נערתו וז"ל:

מסרתי

ממון של ישראל בידי גוים זכרונבמ' מקומות ואולי יספיקו דברים הקודמים לעורר לבב אנשי המוסרים והמלשנים ואין להאריך בה יתיר:

מהרתי

לשפוד דם זכרנו ג"כ מזה וכו' נכלל ביותר המבזה איוה אדם דאולי סומקא ואתי חירא' ששפית דמים כאלה אין נזכרין על הרוב וביותר הלומדים בשאומרים ד"ת וכו' א' א' מ' א' למלאות בקצת דבריהם מבוין אותו ובפרש' כשהוא ההוא הבא הוא איש עני פשיטא שחמת המסכן בזוי' בעיניהם וכבר הוזהר לנורשבי' ולה"ה בכמה מקומות ע"ב אמרו לומנין באינון ריקנין ושכח גבר וגין דהבא והריקנין הם העניים הריקי' מכל וכל אבל תורתם אמונתם וכן נמלא זה במנהיגי הדור שדקל בעיניהם לבנות העני העומד על פתחו ומבקש ממנו לרכיו' אשרי למו שכור בזה:

מסרתי

דין לשמים בזוהר פרשת נח כתב וז"ל ת"ח כמה ממונין אינון דלעילא דאסתקדון על אינון קלי או על מילי דאינון דמסרי דיבא על חבדיא על מה דעבדין ליה וכו' ע"ש:

מחזור

הייתי אבידה לעכו"ס בחדש המשיא בתו לוקן ומשיא אשה לבנו הקטן והעושה טובה למי שאינו מדעת והמחזיר אבידה לכומי עליו הכתוב אומר למען ספות הרוה את המאה וכו' לאי אבה ה' סלוח לו ואין להרבות באזהרה זו בחזרת אבידה לעכו"ס כי אף גם לישראל להבדיל בזמניו זה על הרוב אינו מחזירין וכ"ש לעכו"ס ולא זו שלא יחזור לעכו"ס אבידתו אף זו שמעשה אותו והיא כשבת לו כמשיא שאינה צריך להחזירה ובאמת העון הזה גדול עד מאד כי לא התורה מדכחו' ל' בטעות עכו"ס אם לא שטעה מעצמו והוא כשאינו אפשר לו לעכו"ס לבא על אותו הטעות לעולם כמדוע:

מנעתי

מליקח אשה בזוהר פרשת וישב דף ק"ה עמוד תי' טו"ך כתב וז"ל כל מאן דפסיק מקורי' מתתא ומייבש ליה כבי' כול כאלו גרם ליה לאתפסקא לעילא כדון אזלו מים ומי וכו' הואיל וב"ג איתקס לתתא כדוגמא דלעילא ומאן דמקורי' ימיש מלעביד פירין כגון דין דלא בעי לומיב איתתא ע"ב אמר מעשות לא וכל לתקן והיפוכו דנסיב דאיתתא ולא יכיל למיעבד פירין

מלך על כ"י ולמה לאן ולא בקר' א"ר יהודה ישראל נקראים לאן שנאמר ואתנה לאני לאן מרעיתי אדם אתם וכתוב כלאן קדשים כלאן ירושלים מה הלאן על המזבח בשבילם זוכם לחיי עו"הב' כך המנהיג לישראל כדון וכשורה בשבילם יוכה לחיי עו"הב' ועוד הרועה את הלאן כשהלאן יולדת הרועה כוטל אותן טלאים בחיקו כדי שלא ילאו ויגיועו ומוליכם אחרי אמותם ומרסם עליהם כך המנהיג לישראל צריך להנהיג בדחמים ולא באכזריות וכן אמר משה כי תאמר אלי שזהו בחיקך וגומר מה הרועה כשהוא רועה טוב מזיל את הלאן מן הזאבים ומן האריות כך המנהיג לישראל אם הוא טוב מזילין מן האמות עו"ה ומדין שלמטה ומדין של מעלה ומדריכן לחיי עו"הב' כך משהוכו עכ"ל לעניינינו ע"כ כל מה שהיבחנו בעצמו שלא יומא בעצמו שום חטא ועון וכל ההנהגותיו יהיו משומרים ודבריו נחת עם כל אדם ובקטן ובגדול ישמע כלם יהיו שווין בעיניו לבדם והוא ישפיל את עצמו ויהי עניו כמשה רעי' המהימנא ואז ישמרה ה' אורם וזאלם מעתה ועד עולם ושלן יהיה בחילם ובגולם אמר ואמן:

מאסתי

תורתך אף גם שהאריכו מעסק התור' בכמה מקומות גם פה ראוי לדבר מזה לכבוד המקור' ולכבוד התורה שלא ימאסו בה הכריות וילקב לבם לעסוק בה ויזנו ולילה כי כן זוה המלך והגית בווכו' בזוהר פרשת בראשית ר"ש פתח ואשים דברי בפיד כמה אית להם לב' כ' לאשתדלא באורייתיא ויזנו ולילה בנין דקב"ה ביית לקליהון דאינון דמתעסקי באורייתא ובכל מלה דאתקדש באורייתא ע"ה והוא ב"ג דאשתדל בה עביד ריקיעא חלא וכו' ועיין זה המאמר כולו בפ' ה"ל דף ו' עמוד ד' ותראה כפלאות התורה ובלבד שתראה לחדש מלה קשוע ולא שקר חליה כדאיתא בזוהר פרשת בלק דף ג"ט כד ב"ג מחדש מלה באורייתא אי מלה זכאה הוא מעטרין ליה עטרין זאי לאו מדחין ליה לבד ווי ליה להסא כיסופא עכ"ל וכבר זכרנו שאין לך אדם שיפטור את עצמו מן התורה לבלתי יעסוק בה ובמאמר רז"ל הלל מחייב את העניים לביהינם ור' אבן חרסום עשירים וכו' והרב מוהר"ר ישעיהו השריך בספר של"ה לדבר בענין זה בדברים הנקמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת לופים ורב טוב יגיע להם להנהיג בהם ולריך האדם לזהר בתקס התורה תמיד כל ימי חייו וביותר בילדותו שיעלה בידו וירטא דינקוא באשר זכרנו מזה כי על זה רמזו ווי להא דאזלא ולא איתא דא ינקותא ר"ל לימוד ינקותא וגם נזכר לנו ענין זה בכמה מקומות כל אשר בידך לעשות בכחך עשה וענין אונר בקין לחמו דומיניו כערות וזקנה לימי קין וחורף כי אם אין יזרע ויבין האדם בקין כל מזונו מה יאכל בחורף כי אם שלא יעשה האדם בערותו ומה יעשה בזקנותו שאין לו כח כ"כ לעבוד את בוראו וכו' וכו' לרמוז זה קצת

טהרת הקודש חלק שני

פירין דא מתתקן בפריקוי דקריביו דהוא אחיו וע"ש באורח המאמר הזה כי יקר ערכו וגם עיין בפרק ה"ל בפסוק ויאמר יהודה לאלון וגומר ברקב"ט כי האריך במאד ומביא מאמרים יקרים וכבדים וזהו דבסוד ויתבאר לך ענין יבוס וחליצה וגם ענין בילבול ועיבור וזהו כלל גדול לדבריו שהחילוק בין בילבול לעיבור הוא זה שהעיבור הוא בא לתקן אחרים ולהגן עליהם או להשיג גדולה יתירה ובלבול המשמעו שנתבלבל פעם שנית לתקן עונות עלמיו ובמאמר עולם קטן כתב חילוק אחר בין בילבול לעיבור עמוד עליו ותמצא בפתח ובכמה מקומות מהוהר האריך בגדול מעלת מי שזוכה להוליד בנים ובהיפוך מי שאינו זוכה או אינו יכול ללא עאל בפרגה ולא נטיל חולק' ונשמתי' לא אתכלילת באתר דכל נשמתי' אתכלילי ואתגור דיוקני' מתמן וכיוצא בזה הרבה רעות לאיש שהוא ע"כ ראוי לגבור באותם האנשים המעבדין בלקיחת אשה יותר מדאי וכו"ש באלו המוכעין מכל וכל כי ודאי ברור הדבר שבזמנינו זה אין נמצא איש אשר יאמר בפשו חשקה בתורה ושיפטור עצמו מלקיחת אשה:

ג נאצתי ע"ש הכתוב ובוטע בירך נאץ ה' נדרתי ולא קיימתי אותם ראוי להאריך בעון זה לעורר לבות הנודרים ואינם מקיימים כי עון פליגי הוא וגדול עונם מנשוא והאריכו בו רז"ל וספר הזוהר ושאר ספרי הקבלה וספרי מוסר ואני אעתיק לך מכולם מעט מעט תוכן דבריהם ויספיקוך וזו רבותיכו במדרש רבא' בחוקותי וכי תחלל לבדור לא יאבך בך חטאי' א"ר הונא מעשה ב"א שגדר ולא משלם את נדרו והלך לפרוש לים הגדול ושקעה ספינתו בים א"ר שמואל בר כחמון כל מי שגדר ומשהה את נדרו סוף בא לירי ע"ז ג"ע ש"ד ולהר"ע ממי אתה למד כולהו מיעקב ע"י שגדר ושהה את נדרו בא לירי כולן ע"ז מנין שגא' הסירו את אלהי ככר ג"ע מנין שגא' ותלאה בת לאה ש"ד מנין שגא' ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים להר"ע מנין שגא' שימט את דברי בני לבן ורבנן אמרו כל מי שגדר ומשהה קובר את אשתו ה"ד ואני בבואי מפרך מתה עלי רחל וכו' ע"ש א"ר שמואל בר זבדא כל מי שגדר ומשלים יש לו שגור על הכדרויש לו שגור על השילום שגא' נדרו ושלמו לה' אלקיכם וניי שגדר ומשהה את נדרו גורם מיתה לעלמו דכתיב בו כי דרוש ידרשנו ה' אלקיך מעמך מנך כפרעון וכו' וארו"ל כל הנודר כאלו בונה במה וכל המקריב כאלו הקריב ובמדרש ארשב"י כשם שבגדרים כל יאחר וכל תאחר כך בערכין כל יאחר וכל תאחר לפיכך אמר הקב"ה לישראל בני כל מי שהוא בגדר מכם כל ישהא את נדרו לפיכך הסוהר משה את ישראל וכו' תחלל לבדור וכו' והוא זה המדרש בספר הגדול עקידת יצחק ונלחם יד הסופר להעתיקו כולו מרוב אריכות לשון בעיני

המאמר הספר הג' כדרכו אך ראיתי להעתיק מוקלת דבריו הנכבדים לענייכנו יותר וזו"ל באמצע אמרתי הנכבדים ומה גם עתה לריך לזכור האדם מאד מאד מהדיבור נגד פני עליון בדבר מן הדברים אשר לא לרצון יהיו לפניו כמו שאמר החכם אל תבטל אל פיך וכו' יאמר כי אחר שכאשר גבהו שמים על הארץ גברו דרכיו מדרכיו ואין לנו בו אפי' אומדנא השתלל שיהא הדיבור מוגבל והיותו מזומם וממעט שא"ל שלא תכשול בוכי ברוב דברים וכו' וזוה"ש ענין גדול בדברי הנדרים אשר ידיו האנשים לשלם לו ית' היותר משובה הוא שלא ידור כלל וכו' כי כאשר ידור האדם נדר בדבר מזומם שהוא מורה בנדרו שהוא אינו מושבע ועומד עליו וע"ז ארו"ל כל הנודר כאלו בונה במה וכשיעשה אותו מפני נדרו יורה שלא מפני המלות השם ית' הוא עושה אלא מפני רצונו שגדר וקיים ושרי הוא מעשה פגום בהוראתו וע"ז ארו"ל וכל המקיים כאלו הקריב עולה וחזר הרב הג' להאריך בדבריו כדרכו להאריך עוד סוף דבריו ואם שובה הרי הוא חילול וכן נא' כי תדור נדר לה' אלקיך לא תאחר לשלמו לפי שכל הנודר נדר לאלקי ישראל בפיו ובשפתיו אשר היא הסגולה אשר היא מיוחדת אל המין המדבר אין ראוי לחלל אותה וכו' עכ"ל לעניינינו עוד ארו"ל בעון נדרים בניו של אדם מתים כשהם קטנים ובזוהר פ' ושלח דל"ט ע' שג"ז כתב וז"ל ות"ח בגין דיעקב אחר נדרים נדר לקב"ה אתתקוף דינא ע"י דמקטרגא דקטריב עלי דיעקב ובעל דינא בשעתא דסבכה דהוה רחל בה אמר קמי' דקב"ה והא יעקב נדרי נדרים ולא שילם והא אישתקוף בכלא בעותרא ובכנין ובכל מה דאשטרך ולא שילם נדרים נדר קמך ולא נכבת מיני' עונשא מיד ותלד ותקש בלדתה מיאי ותקש דאתקשי דינא לעילא גבי מלאך המות ואתעש יעקב בהאי מ"ט בגין דכתיב אם אין לך במה לשלם וכו' וע"ד מיתת רחל וכו' וסוף המאמר וכו"ל דבגיני' דיעקב הוה דכתי' מתה עלי רחל עלי ודאי דאחרתי נדרי ועוד כתב שם טעם אחר על מיתת רחל שהיתה בגין קללת יעקב שאמר עם אשר תמלא את אלקיך וכו' ופתיב קללת חנם לא תבא ואוקמוה בוא' לו ומהיר שלא לפתוח פיו לשטן כי השטן לוקח מלה הדיא וכו' שד"קייא וחכמינו ע"ש באורח ובספר כ"י חלק ד' סי' מ"ז כתב וז"ל הנודר ואינו מקיים גורם שהמלאך הממונה על המאמר פיו על אותו מזומם שגדר לעשות כאשר גרוע ממנה עד אשר ישלים נדרו בפועל וכל שעתא קאי עלי' בכל תאחר ועד שיבא האדם ירי חובתו אותו המלאך שהי' ראוי לסיות טוב שהרי הוא שליט מזומם שגאלו כמיוקין שנבראו בע"ש בין השמשות ולא הושלמו ימיתם עד שיקיים מה שבטרונו בהם רק בעיניך תביט ותלמך רשעים תראה עכ"ל וד"ל והרב המקובל האמיתי כבוד המנוב ע"ל עשרה מאמרות ולה"ה שפתותיו דובנות בקברי האריך לרבר

ע"ש הכתוב ובוטע בירך נאץ ה' נדרתי ולא קיימתי אותם ראוי להאריך בעון זה לעורר לבות הנודרים ואינם מקיימים כי עון פליגי הוא וגדול עונם מנשוא והאריכו בו רז"ל וספר הזוהר ושאר ספרי הקבלה וספרי מוסר ואני אעתיק לך מכולם מעט מעט תוכן דבריהם ויספיקוך וזו רבותיכו במדרש רבא' בחוקותי וכי תחלל לבדור לא יאבך בך חטאי' א"ר הונא מעשה ב"א שגדר ולא משלם את נדרו והלך לפרוש לים הגדול ושקעה ספינתו בים א"ר שמואל בר כחמון כל מי שגדר ומשהה את נדרו סוף בא לירי ע"ז ג"ע ש"ד ולהר"ע ממי אתה למד כולהו מיעקב ע"י שגדר ושהה את נדרו בא לירי כולן ע"ז מנין שגא' הסירו את אלהי ככר ג"ע מנין שגא' ותלאה בת לאה ש"ד מנין שגא' ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים להר"ע מנין שגא' שימט את דברי בני לבן ורבנן אמרו כל מי שגדר ומשהה קובר את אשתו ה"ד ואני בבואי מפרך מתה עלי רחל וכו' ע"ש א"ר שמואל בר זבדא כל מי שגדר ומשלים יש לו שגור על הכדרויש לו שגור על השילום שגא' נדרו ושלמו לה' אלקיכם וניי שגדר ומשהה את נדרו גורם מיתה לעלמו דכתיב בו כי דרוש ידרשנו ה' אלקיך מעמך מנך כפרעון וכו' וארו"ל כל הנודר כאלו בונה במה וכל המקריב כאלו הקריב ובמדרש ארשב"י כשם שבגדרים כל יאחר וכל תאחר כך בערכין כל יאחר וכל תאחר לפיכך אמר הקב"ה לישראל בני כל מי שהוא בגדר מכם כל ישהא את נדרו לפיכך הסוהר משה את ישראל וכו' תחלל לבדור וכו' והוא זה המדרש בספר הגדול עקידת יצחק ונלחם יד הסופר להעתיקו כולו מרוב אריכות לשון בעיני

בענין שבעה ונדר בסי' ע"ג וע"ד וע"ה מספרו הנחמד ונת
 אלס שהוא מאמר חד מעשרה עאמרו קדישין שלו' ואשר ילכב
 לבו אל דברי פי חכם חן הכ"ל וירצה לעמוד עליהם יעמוד
 ויראה נפלאות מתורתו הפלא ופלא' וכלל דבריו שהשבעות
 הם במלכות' והגדרים בבינה בחיי המלך וכבר ידוע לך רמז
 זה ממלת נדר שהיא נו"ך ד"ר ודי למבין' ועוד כתב שם שלכן
 אנו מתירין נדרים ושבעות ביה"ד כי אנו מכוונים או בביכ"ה
 במקומה ומוספעים ממנה' ולכן אותו היום יש התרה לכל
 להסיר חטאת הכבד' בשביל הערבות שחל עליהם מגדרי
 היחיד וכו' ע"ש באורך פורש הדברים האלה כי גדול ערכם'
 ובמקומות אחרים מנאיתי שטוב להתיר נדרים קודם יום"ך או
 מה גם קודם ה"ה אלו ואלו דברי אקים חיים ומלך עולם כאשר
 זכרנו מזה בהכנת יום"ך יעוין משם' וכלל הדבר שבחילול
 נדר פוגם בביכ"ה שהיא עלמא עילאי' ובר"ח הקצור קצור
 כתבו"ל' ויהור מהגדרים וכבר ידעת מה שארו"ל בעוון
 נדרים בנינים ואשתו של אדם מתה זכו' וזריך וזירות בנה
 טרגילים לידור בהכ"כ דהוי הרי עלי לאמור בפירוש אתמר
 במסכת בבא קמא שהרשעים נודרים אונסם הדקיקים מתנדבים
 שנדב"ה הוא הרי וזוואס נודע לושבעת עתיד לידור יתנהו מע"ס
 וכן מנהג קצת אנשי מועצה' כתוב בספר מעשה החסידים
 סי' ת"כ מי ששריו בנער אל יעשה נדר אלא שיחשוב ויתיעז
 קודם שיוכל לקיימו עכ"ל' גם ראוי ליהור באיזה אופן יהיה
 הנדר שלא יכשל בדבירו כיפתח שגם מיתה לבתו כנודע'
 והנה בעו"ה העולם אינן נזהרין על הרוב בנדרים שנודרים
 בהכ"כ ובפרט אותן הנדרים שנודרים בשעת מי שבירך שחזן
 בפירוש אומר כעבור שנדר פכ"פ לדקה בעדו וכו' בנכיס
 דעת העליון ודעת הבריות שזה שמברך את חבריו זו בעלמו
 חכופה בזוק ותמלא שאינו מברך לעני ואביון כי אם לרעהו
 העשיר והעני קרובו רחוק ממנו להזכירו בטוב וכמעט שזאת
 הוא בעיניו לבושה ולכלימה' ואף זה שמברך לרעהו העשיר
 הוא רק חכופה או בעד איזה טובת הנאה שעבר או שעתיד
 לקבל ממנו הרי הוא גונב דעת חבריו וגונב דעת המקום במה
 שפוסק לדקה ברבים ובשזון נדר ואינו משלמו' וכמדומה
 שעל הנדרים כאלה דמוז חז"ל כל הנודר כאלו בונה במה'
 וכל המקיים כאלו הקריב עלי' כי הנדר הוא בלא לב שלם רק
 מפני החכופה ככ"ל אף זה המקיים ומשלם נדרו הרי הוא ממש
 כאלו הקריב וכו' כי ידוע שעוון בעל החכופה גדול עד מאד
 שמיא חרון אף לעולם ואין תפילתו נשמעת ואפי' עוברין
 שבמעט אמן מקללין אותו בעלי החכופה וכו' המחניף לרשע
 סופו ליפול בידו או ביד בנו או ביד בן בנו' וכו' ואלו שעל
 אלו המי שבירך אין לומר אמן אחריהם כי ברועה אמן זו
 מאמן יתומה כ"ה על אלה תט אנדיך לשמוע ולענות אחריהם
 אחר מ"ס לאשתו ובניו וקרוביו העניים או שמברך לאיזה חולי

נגעתי

נהנית

נשקת

נאפתי

בשוק ובמקומות המכוסים בשעת התפילה :
 נגעתי בכנה בשעת התפיל' כבר הוזכרנו
 ע"ז כי זריך ב"י אחריהם :
 מקול האשה וממראה : נרתני עיני באשת
 איש ובפנויה :
 ומבקתי אותם' כל אלה ערוה היא ומביאי'
 לירי הירבור גדול וקשה לתשובתו כנזכ' לנו :
 ביד' אף גם שהארכו בעיניי הנזכרות זו"ל
 אעוררוך עוד במאמר קטן שלא עלתה
 זכרונו לפנינו' וכאן מקומו הראוי לנו
 להזכירו והוא זכ' בפרשת וישב בפסוק וירע בעיני ה' אשר
 עשה וימת גם אותו' רבי חייא פתח בבוקר זרע ורעיד ולערב
 אל תנח ידך כי אינך יודע איזה יבשר וגומר ת"ח כמה אתחיי
 ליה לב"כ לאודרהא ימן חובו ולאודרהא בשבדי לקמיה דקב"ה
 צינן דכמה שליחן וכמה ממוכין בעלמי דאינון אזלי ושאלין וחמאך
 עובדיהו דב"כ וסהדין עלייהו וכלל בספרא כתיבין ות"ח ככ"ל
 אינון חובין דכ"ה אסתחבין בהו בהאי עלמא דא איזה חובא
 דאסתחבין דכ"ה יתיר בעלמא דין ובעלמא דאתימאן דאשויך
 זרעא ברקביא ואפיך זרעא למגבל' זידא או ברבלא ואסתחב
 ביה כד"א לא אל חפז רשע וכו' כד"ל על כפר גדול דמלכא'
 ולא חמי אפי סבר עתיק יומין וכו' ע"ש אמרין הקדושים
 באורך וכבר זכרנו מזה ואין להאריך :

נהנית

מעו"הו בלא ברכה זכרנו באת ה'
 נהנית' מסעודת חתן ולא שמחתים'
 ידוע מדכונ' לאזרתה והכלל שלא על
 ב' 2 10 השמחה

טהרת הקודש

חלק שני

השמה של הוללות הזכירנו כ"ל על ד"ת באלה דברי הכרית ישמחו כי אין שמה כשמת התורה להמתדבקים בה' אבל לא באותן עמי הארץ שמתלאין כריסם באכילה ושתיה ואח"כ מרקדים כגדיים וזאת היא שמתחם' ולשמוע איזה ד"ת על השלחן לא הטו אזכנם ואינן כר' ז"ן באזניהם להיותן עבדים כאמכין לעולם לעבוד בו באהבה ולשמוח בתורת ה' ולכן ראוי לכל אדם כשר להרחיק מאותן הסעודות כי שם סעודת מצוה אינו חל עליה' אם לא שידוע לו שיהיה שם בני אדם כמותו אוהבי ה' ותורתו למלאות כרסם מומנה ולא מאכילה ושתיה אשר לא כדת:

נהנית

מד"ת וזכרנו מזה שהדבר זה מצויה על הרוב באותן הדרשנים שהנאותן קא דורשין תמיד בהחזרתם מעיר לעיר וכדומה להם' אבל המלמדים את הנערים או ראשי ישיבות ושאר מונידים תורה בישראל שכן הרבה יש להם ואינם בכלל ההנכיץ מד"ת הנ"ל ובאופן שיהיה לימודיהם לשם שמים ולא לשום פנים בעולם:

נקשתי

באמרי פי: נקמתי ונטרתי שנאה בלב' דברי' המפורשים בתורה הנה ואין להאריך בהם:

נתתי

עם גויים' חרס חמור הוא מחדש מפי חו"ל ומאו ומקדם איסור גמור הוא שלא ילמוד ממעשיהם וגם יש לחשוש שאם יריוחו יקבלו בו כגוי ומלא מסכן נפש' עוד דבר רע הוא במאוד באם שיריות לו עם הגוי הרי הוא כמוסר ממוון של ישראל ביד גוי' שזה הרווח היה יכול לו להיות עם ישראל חבירו ומנע ומנוב ע"כ הזהרו בזה ואל תתחברו בהם:

נלאיתי

ממנוותיך' אוהרהשמי שהתחיל במנוזה אומרים לגמור ולא כמו אלו שמתחילי' באיזה מצוה ואינן גומרין' או עושין אותה פעם ושתים וכלאין לעשותה יותר וכו"ל כריכה התרה כגודע באם שאונם הוא לו אבל בלא שום אונם אין לו התרה כלל ואינו מועיל לו התרה' ועל הרוב עובדים ע"ז במזות ביקור חולים וניחוס אברים שהולכין יום או יומים ולא כל שבעה ימי אבילות אוכל ימי החולי רחמנא לללן' וכן בשאר ב"ח עושין פעם או פעמיים לבד' ע"כ הזהרו בזה כי הלא הש"י ב"ה ברחמי וברוב חסדיו גומל חסד עם כל ברותיו בכל עת ובכל שעה ואנחנו מחוייבים ליהך בדרכיו ולנהוג כמוהו כגודע לך כבר מהפסוק אחרי ה' תלכו וכו' ומהפסוק והלכת בדרכיו ודי:

נהנית

מאכילה ושתיה יותר מכדי שיעור שביעת נפש' כבר הארכנו בזה בבמה מקומות:

ס סרתי

ממנוותיך: סורר ומורה הייתי: סחרתי בדברים האסורים בתורה מבוארים וידועי' המה ואין להאריך בהם: פשעתי פריצות ונבלות: עשיתי עצמי כעורכי הדיינים: עשיתי' עול במשפט: אלמנה: עניתי דין: עניתי עדות שקר' גם המה גלויים וידועים' וגם זכרנו מקלת מוסר בפרטוהשאר ככלל בהם: מלאכה בערבי שבתות מן המכההולמעה: עשיתי' מלאכה בחול המועד גם אלו זכרכוההנהגות שוי' טיעוין משם:

ע עוויתי

עניתי

עשיתי

עברתי

על שבעות' רשמנו מקום לעיין בספר יוכת אלם כו' באות ב' וגם עיין בתוספתא בפרשת יתרו בפסוק לא תשא' וכתב שם שבעות אמת שרי ומאי הוא כגון דמפתה ליה יז' הר ומביא ראיה מביצוע דכתוב ח' ס' שכבי עד הבוקר וכו' ע"ש' וכוזהר עצמו פסוק זה כתוב שלולי' מלאך ה' יעזריאל' שמה חוזר וכותב אתוון דשמה על האבן שבים כמלקדמין על ההוא כרורא דבנו ימא היו המים הולכין ומתגברים ושופין לכולי עלמא חלילה וזה גורמין השבע' שאו יעוין משם' באורך' עוד כתב פרשת ויאל דף ל"ה עמוד שע"ז' וישבע יעקב בפחד אביו יצחק' מ"ט בפחד יצחק ולא באלקי אברהם אלא לא בעא לאטרסא ביה דיבא דלא ליבעיה ליה לאינש אע"ג דאומי בקושטא לאומא באתר עילא דכלא עב"ל' ופשיטא שצריך לזהור שלא יעשירו וישבע בוקו ועיין מזה באהרא פרשת גא' שהיא שבעה חמורה עוד כתב בר"ח שלא ישבע אפילו חי נפש כי הכפש חלק אלוקי ממעל נמאל ששבע בה' עוד כתוב בס"ח סי' ת' וסי' תתרכ"ו שלא יאמר כך אוכה לחיי עב' אם לא כך הוא' עוד כתוב סי' ת"ך שבזמן הזה אין ליבעע לקיים המצות כי השעון יקטרב ולא יקיים שבעותו:

עברתי

על חרס' עיין שבעו ומרס דבר אחת הוא ולכן יש ימים שאין משביעין ואין מתרמיין בהם ונדפסים הם בלוחות השנה וכתב שם בשם אדם גדול שבאלו הימים יזהר כל אדם שלא ישבע אפילו שבעות אמת ואם ישבע לא ישלים שנה זו ח"ו וראוי לכל אדם לכתוב לו לעצמו אלו הימים ושיהיו תמיד לגדו להיות זכיר בהם:

עברתי

עברתי

על כל תשקצו ידוע ובכלל זה הוא המשהה נקביו כאשר זכרנו מזה: על ד"ת וד"ס' כי מה תעשה כי יקום אל' וכי יפקודמה תשיבנו לאביך הזקן אדם הראשון' כתב בזהר פ' בראשית' ת"ח לא אסתלק ב"ג מעלמא עד דחמי' ליה לאהר"ר שאול לים על

טהרת הקודש

חלק שני

לט

על מה את איל מעלמא ואיך נפיק. הוא אמר ליה ווי דבניך
אלא נפקי מעלמא הוא אתיבי ליה ברי אלא עברית על פקודא חדא
ואיתעשית בניי. חמיאת כמה חובין וכמה פקודין דמרך
עברת עב"ל לעניינינו. וע"כ של המאמר ותראה פלאים והוא
בדף מ"ד עמוד קפ"ב:

עזות

פנים הייתי. ארו"ל כל מי שאין לזכותה בידוע
שלא עמדו אבותינו על הר סיני. וזה לדבר
עביר אבל לדבר מזה יעו ויעזו כמשנת חז"ל
היו עז כגמר. וכמאמר רז"ל במסכת ביצה. מפני מה ניתנה
מורה לישראל מפני שעוין הן ואף שרש"י פי' מה שפי' ואבי לרמוז
בעלמא הבאתי וז"ל. ומדת העזות היא בזה ג"כ ממת
הגאווה שאז אין פחד אלקים ואדם נגד עיניו. אבל אינו לו
כי יפוא יומו שהרודוהו לגויינס. ודע שהמדה הזאת מביאה
את האדם לכמה רעות ופטרט לדי כעס ומתוך כעס בא לידי
עבועת שוא כך ראיתי וכך שמעתי. שהעבועות קלים בעיניו.
הרוב עזותו שאין יראת אלקים נגד עיניו ורגילים המה בפיו
עד מאוד אף לחס. ובעבור האנשים האלה אכתוב מה שכתב
בספר פתח עינים בענין העבועות. וז"ל בפרק שני שלו מי
שירגיל בשפועות ורוגה להרחיק עלמו מהעבירה הקשה כזו
יקח לו כיום מיוחד ויכל פעם שיבטע יתן בכיס זה פרוטה אחת
או כפי מה שהשיג ידוויחלק המעות לעניים או להספקה ויגיע
לזוהי שני תועל האחת שירגיל וירחיק את עלמו מהעון פלילי.
השנית בזכות הדקה שיעשה במעות אלו יכפר לו השם על מה
שהיה נשבע כבר. וכריך להרחיק עלמו מגאווה וכעס לפי
שמביא את האדם לידי שבוע' מי שכל לכלל כעס בא לכלל טעות
הרבה דברים רעים עושה האדם ככעס ומתחרט עליהם אח"כ
ע"כ אל יכעוס אדם לעולם אפילו על דבר גדול הראוי לכעוס
עכ"ל. וגם הארכנו בשאר מקומות מהגאווה והכעס ואין
להאריך עוד:

עשיתי

מזוט ע"מ לקבל פרס. ידוע מדבחו"ל
אזרתו וזהו לך לשון הזהב של המוכיח
הגדול רש"י זל"ה בדבר זה בר"מ פ'
קרח והכי נחתן שמירה לבנייהו במרבה עליונה לאינון
דעבדין וכונן שלא ע"מ לקבל פרס. ומאן דעבד ע"מ לקבל
פרס נחית עלייהו בעובדיהו באינון שידון ומיוקין. ומלאכי
חבלה במרבתא דלשון לאתפרעא מנחון עכ"ל. וכן מנינו
בכמה מקומות אזכרה כי שפי' בתפילתו שמבקש לרכיב אל
יזכר שיבוא לו הדבר זה בודאי. רק יתפלל בכל לבו ואם יזכר
יבא לו בקשתו וכן כתב בספר תשובת נפש בשם עשרה מאמרות
שיש לומר קודם אלהי נגור בכל תפילה מומור שיר למעלות
אשא עיני ופי' ואז הוא אהוב למעלה ומחמד למטה וזהו לאמרו
בכל יום ביראה גדולה לש"ש ולא יזכר לשום טובתו הכ"ל חלילה
ע"כ. וכן מלאכי שמו לבזון ביום ג' בשמע קולינו ה' בזה

השם יכווין הוי' שלב"ן בניקוד חלום סגול כזה י"ד ה"ו וזה"ה
וטוב הוא לכל דבר וזריך"ג"כ ליוהר שלא יעשה זאת לשם
טובתו כ"א לש"ש וכלע"ד לומר שבזה האופן יכווין בדברים
כאלה לש"ש כגון בשאומר המומור הכ"ל או מכוון בשם הכ"ל
יכווין עסגולתם להיות אהוב ומחמד כו' שזכה זה לא יהיה לו
שום מריבה וקנאה עם שום אדם ולא יהיה לו שום דבר ביטול
מעבודת השם ומעסק תורתו. ומה שדחקני לזה כי קשה
היתה הדבר בעיו"ני להבינה שהלא דבר בלתי אפשר שלא
יעלה הדבר סגולתה הכ"ל על דעתו בעת אמרו המומור הכ"ל
והשם הכ"ל וכיוצא בזה בכל דבר שכה"ג וז"ל:

עבתי

תפילתי. ר"ל ברמתי עיבוד תפילתי
שלא עשיתי הדברים המועילים לבער
עיכובי התפלה. ורבים המה אשר אין
לפורטם כלם כא' קלת כפי שחשדם הרב מהור"ר מאיר'ן גבאי
המקובל האמיתי בספרו הקטן קרא בשם תולעת יעקב דף כ"ז
והם אלנו. ר"ל באם שלא עשאו' טהר"ת הידים' וכסו"י
ערוס' וטהר"ת המקום. ודברים העוזרים אותו וע"ש גילוי
סודו על כל א' וא' מהם. גם דבר זה מעכב התפילה פסליבש
כתנתו בהיפוך. וז"ל הרב הכ"ל בסוד השכמת בבוקר עמוד
ח' ידקק בשלוקו ללבושו כדרכו שלא יספוק הפנימי לחיזון שהוא
ביסוי הבגד. והפנימי הוא טהור ונקי אך הכד החיזון מקבל
טומאה. וא"ר יוחנן בפרק אלו קשרים איוה"ת ח' שמחזירין
לו בטבעית עין זה המקפיד על שלוקו להסכו'. והכלל כיון
שהחיזון מקבל טומאה אין להספוקה טומאה מעכב התפילה.
ובכל ענייני הלשנה הזכירנו ח"ל. כגון הלשנת מנעלים
בדגריסין בפרק כמה אשה. א"ר יוחנן בתפילין כך מנעלים
וכו'. וגרסינן ירא שמים יוצא ידי ריחיה כדודע ועיין
כוונתם ג"כ בדף ט' בספר הכ"ל והרב מוהר"ר ישעיה בספרו
הידוע לך האריך לדבר בדברים נכבדים מענייני תפלה וקריאת
שמע יעוין משם וכשתהיה עומד כפי אשר יורין ויהיה לך לנגן
מכל מעכבי התפלה כי מנן הוא לכל האוהזים בו:

עצלתי

במאותיך. כתב בספר פתח עינים.
מדת הזריוות ורגיל אדם את עצמו להיות'
זריו בממות בראו'. ולא ילך במדת
העצלות אל המלות כמו שיושבים אל האיש אס יש זריו לאלת'
ולבוא ולקום במהירות כי מתוך כך זורו עצמו בממות עכ"ל
בקצרה והרב בעל עקידת יצחק זל"ה האריך בזה לדבר נכבד'
בפיו רס וקדוש בפרשת יצא בהחלק השני מהספר חמשה ועשרי'
ומרוב דבריו לא התקתי בהם כא' מפט מועיר ודבילוג לפי
המגטרך יותר לעניינינו ח"ל שס'. יעבוד יעקב ברתל. משל
לבן מלכים המוטל וכו'. גדול ההשתללות רוב החריגות
בעסקים הוראה גדולה על טוב תכליתם ותועלתם וזה מבואר
שאר פיון והחולשות בפעולות יורה על פחיתות התכלית או על
חולשה

טהרת הקודש

חלק שני

חולשה דעת הפועל בהכרתו וזהו העלל לא לבד מחוקק ברפיון הכח וכבוד התנועות אבל בחולשת הדעת ומיעוטו אמר החכם לך אל גמלה עלל וראה דרכיה וחכם אשר אין לה קצין וכו' יראה שם אין לה קצין שומר ומושל שומר אותה או שייסרה כה אשר תטעה פעולות' הנה היא מעצמה מתעשרת להטין טרפה בעתו כ"ש למי שיש לו דעת שישלו לתת לב על זה ודי לו ביוון טילמוד מכרי' קטנה כזו' ובמקום אחר אמר אונר בקיץ כן משפיל נדרים בקציר בן מביש' יראה שהבעל שכל בעוד זמן הקיץ שהוא הזמן שבו מתלבשת התבואה בעדות כבר הוא משתדל לאגור וממנה די סיפוק אע"פ שעדיין לא בא עת הקציר אמנם העלל המביש כבר בא הקציר שהכל מכניסין תבואתם בבתיים והוא נדרם הדעת והשתדלות' ולהיות ממדות הפתי השכל שלא להרגיש בפתיותיו אמר חכם עלל בעיניו או שבעה משיבי טעם וזה כי הוא מבקש טעמים רבים להשיב לכל המופסים עליו איש בטעמו' וכמ"ש אמר עלל שחל בדרך וכו' וזה הענין אשר אמרנו ידק מאד במלאכת הנפש כי בעניינים הדפניים הומניים כבר הספג החריצות על כל בני אדם גם כפי איש ויותר מדאי' אמר' בטוב המוסכל והנסתר מנגד עיניה' הנה באמת לחולשה האמונה כי רבה העצלה והרפיון במלאכתו כמו שכתבנו בתחילת שערנו' ולהיות האמת כמו שהוכח שם החכם העצלה עד ממהר לענות על קוטן האמונה המסותרת בלב האנשים כמו הנוהה במקלט מתוך דבריו וזה שהמתלונן תנויד על הפעולות האלקים ומתרעם על סדר הנהגתו ית' באלו האומרים למה עשה את האדם מטפה סרוח ומכרות האשה וכו' ולמה עשאו מהמרמים השוממו' ולא עוד אלא שחסרו תחתיהם וכו' אולם חסר מזונותיו ובקושי וכ"ש שלמותו הראשון שהוא קשה השגה ביאד וכו' ע"ש' ולאחר זה כתב כי הנה האיש השלם נותן ומירות תמיד לאלקיו על כל הטובה אשר קבל אמנם הבלתי מאמין בלבו בהתלוננו בהם ובזכורו אותם הנה הוא נותן תפלה לאלקים וכו' ע"ש באורך אם אלה לא יספיקו:

פ פשעתי

פרקתי עול תורה: פניתי לבי לבטלה. זכרתי לנורק שזכרתי להיות נזכרים ונעשים באופן שיהיה בתורת ה' יומם ולילה או ע"פ על כד ההכרח בקביעו עינים' ואל יפנה לבו לבטלה. וגם זה נקרא עשי' כאשר זכרנו מה שגדרש על פסוק אף לא פעלו עולה בדרכיו הלכו: פרישתי מן הציבור ידוע שכל מי שאינו מלמד ומשתתף בצרות הציבור אינו רואה בנחמות לבד וכבר למדו דרך ארץ שאם נגזר תענית על כל צרה שלא תבא אף שיש לך איזה מונע לבדתי תוכל להסתענות יזהר עכ"פ לאכול במדרי חדרים לכל יתראה בפני סברות שאינו משותף בצרתם וגם פן כל אדם

פתחתי

פי לרעה: כי ברית כרותה לשפתיים לכל יפתח פיו לשטן בשום אופן הן לעצמו הן לחבירו כגון אם חבירו סיפר לו חלומו אל יפתח פיו לפותרו ברע כי החלומות הולכין אחר ספה ר"ל אחר הסף הפותר כאשר מצינו מעשים ע"ז בדברי רז"ל ולכן ג"כ לרד"ק כל אדם ליהרר שלא יגלה חלומו כ"א לשאריו הקרוב אליו. און לחבירו אוהבו גלמן כדאי' בזהו ע"ש בפסוק ויחלוס

מהרת הקודש חלק שני

כרומ הקודש • וכל מאן דסטי פומי' למלה בישא מלה בישא שרי' עלי' ודאי • ומביא ראי' מאסתר דכתיב בה אין אסתר מגדת וכתה לר' הק וכתובה בין הכתובים • וגם הובא בר"ח כסם הוהר שכלו שאדם נענש על טמא לה"ג כ"ג כענש אם יש בידו להוכיח ואינו מוכיח נענש כענש המדברת והוא מאלס דבר הקדושה ועליו נאמר נאלמתי דומי' השטיי מעוב • וגורם להביא עליו יסורים קשים שגא' וכאזי נעכר • ולכן חייב האדם להזהר את בני ביתו על דיני נעילה וברכת הנהנין וגו' • וכמו שהאב רריך להזהר את בנו כן הרב רריך להזהר את תלמידו על כל הנ"ל • שלא ישמיר תלמיד רשע חלילה בדלמד רז"ל כל הנועמיד בן רשע או תלמיד רשע סוף שעיניו כהות • והנועמיד בן דרוק באלו אינו מת • ותלמיד כבן נחשב כי כל המלמדו כאלו ילדה בכור לבו מענין זה • ובאופן זה רריך כל אדם להוכיח את עמיתו כשרואה ממנו דבר שאינו הגון כאשר זכרנו מזה במקום אחר ועיי' ב"כ בתוספתא פרשת קדושים מה שגדרש שש"ע"פ הוכח תוכיח • וביתר עיי' בס' של"ה שהאריך הרב מהר"ר ישעי' זל"ה להדבר בענין הוכח בתחלת הקדמות וש' ומראה דפ"ח מפי טהור פה מפי מרגליות ויתפקחו עיניך לראות כדת מה לעשות ולהתענג בענין התוכחה הן להוכיח אחרים הן לקבל תוכחה בשאחרים מוכיחן לך שאל יבעט ויקוז בתוכחתם כי לטובתך כוונתם :

קבעתי

לשתות שכר או דבש בבית גוי • בזמנינו זה מזונו' הדבר הזאת • ברוב אחינו ישראל המיקלים בלעתם חומר עון פליגי זה • ואתה בני אדם המתנהגים כזה דעו וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' כי זו הדבר גורמת הרבה רעות לך ולזולתך כי בח הנצימה מסבבת אותך ומסבבת אותך כי הטומאה לעולם רובה להתדבק בקדושה וע"י מי הוא כהדבקה ע"י איש אשר כמותך שמוכנים עמלו לידים וגורם שנתדבקו בחלק הקדושה שבו וגם כביכול בחלק הקדושה העליונה כאחו קצת כאשר מילין אילין למחלדי חקלא התגליין • ואין להרשיב פה בהס' • וכאשר זכרנו מזה שש"ע"פ זה בא ליד עבירות יותר חמורות ואפשר ליד נשג"ז וכיוצא בזה כההרהר של בתי גוים להוליכם בהס ובפרט לשתות בהס ודאי שלא יביאו אותם לשום קיום מזה כ"א לעבירה כי עבירה גוררת עבירה וגם בזה לשתות שחר משקין אסורים ובאים ליד יין נסך וכיוצא בו • וכן כ"ח מתוך השכרות יכול להיות שיבוא ליד מאכלים אסורים ויש הסיכור מאבד דעתו • וגם יכול להיות מתוך רוב הרגלו בקביעת שתייתו שיהא נשכר ויבא לשתות חמץ בפסח שהוא ברכת כבוד • וכן סוכות ויאלץ לשתות חמץ בפסח • ויש לחוש עוד שלא יקבע שתייתו בע"ש שיחלל שבת או בע"כ או בע"כ שיש בו מלהפסיק בדאיו ונמלא אוכל ושומה בע"כ וט"ב שזה ענין חומר כבוד • ומי וכל למלס רוע מעלס שיקול להגיע

לאנשים האלה ע"כ סורו לא מבתי הגוים לקבוע שתייתם בהס כ"א על דר ההכרח בלי שום קיעונו • כגון בדרך כפרי' ובמקומו' אשר אין שם בית יהודי מברך שהוכרח את לקבוע מלון שס וכיוצא בו אף בלא דרך כשאין לך שום משק' בבית יהודי ואע"פ אל תהא שתייתך בו דרך קבע כ"א דרך עראי ותוכה רב טוב ממרה דשניא וארעא :

קפצתי

ידי מלידתך דקדק לעניי' קרקלתי דרבי • קצתי בתורתך • זכרנו מזה כהמה מקומות ואולי יספיקוד :

בעיני' גם מוללתי ברגלי' ענין אחד הוא ופעולה אחת שתיסה פעולי' לעבירה' וכן למזוה כי יש קריאה ומליה של מזוה • כגון שגארוה עני לביתו והוא אינו יודע מה בקשתו ומכירו או אשתו או איזה מבני ביתו קורץ עליו או מולל ברגלו כדי להבינו בקשת עני וכיוצא בזה • אבל קריאה ומליה של עבירה באמת יותר נמאלת משל מזוה • כגון קריאת ומליה הבחורים להבתולות זה על הרוב וגם זה הדבר נמאל בהטענין שכן דרכם לקרוע על המוכר או על הלוקח ולפעמים הקרי' והמלי' לטובת המוכר או הקונה ולפעמים לרעה כן נמאל בשדכנין בענין השדוכין ועל הרוב לרעה המה כי רק כוונתו להשיק לחבירו השדכין כשמקבל לו על מיעוט שכר טרחתו • ואוי להם להטעושים כן כי באמת הנה העסק השדכנות דבר גדול הוא ושכרו גדול הוא כשעוסק בו לש"ש כי זה ראשיתו ותכליתו בראיות העולם כי לא לתהוה בראה וכו' • ולזה הותרה עסק זה אף בשבת משום שגא' יקדימו וכו' • וכי לטעם זה קשה ויוגון בקריעת י"ם לפני הקב"ה כגודע מפי הוהר פרשת לך לך דף ס"ב עמוד רמ"ח יעיון משס' • וכל מי שעוסק בעסק שדכנות חנם אשרי וטוב לו • וכן מאלתי בקונטרס הישן שהזכרתי זה כבר שהוא ממנהיגי א"י וו"ל • מן השדכנות אין לוקחין פרס כלל אלא בחנם וכן מן הקדושים ומופה אינו לוקח לא האב"ד ולא החון ולא השמש אפי' פרוטה אחת וכן מן הציטין ומן החליצות אינן מקבלין פרס לא האב"ד ולא העדים אלא הסופר לוקח שכר מועט בעד הכתיבה והגויל וכו' • בחסד כפי המעמד שעמדו החכמים הקדמונים ז"ל :

רשעתי

רבותי אדם חכם • רבתי אחרתי • שרתי • רצתי • אחרתי • רע • לשמים הייתי • רע • לבדיות הייתי • כל אלה הדברים כבר נכללו כהמה מקומות ואין ההכרח גדול לפורטם רק עיין בוהר פרשת משפטים דף מ"ח עמוד ק"ג מה שגדרש ע"פ לך לברך השמים וכו' בגין לאית מוכיח דמטי לקב"ה בלחודוהי ולא לב"ג וכו' ע"ש :

רחמתי

את הרשעים • אסור לרמס את הרשעי' וראיה לזה ממה שכתוב בוהר פרשת בשלח

טהרת הקודש

חלק שני

מא

בשלה ו"ל ויהי כי זקן יצחק ותכסהו עיניו אמאי הא אוקימנא
מאן דרחים לתייבא הכי הוא במאמר הזה יש לדיק אי ליגחק
שלא ידע שעשו רשע כי ליד בפיו כנודע כ"שלב"ב שידוע אם
הוא רשע שצריך לשגאן שלא יכה עיניו:

רצחתי
ענין הרצח ידוע שבדול העון אין כמותו
ולא היה ראוי להסיר עליו כלל רק
להודיע ענין כפלא מה שמצאתי כתוב
בספר הכבוד והנורא בספר הכריאה ו"ל ס"ס ענין הרצח
אין לו כפרה רק רצח ג"כ ע"א אדם אחר או לפעמים חותך
באצבעו בסכין אפילו חיתוך קטן ומת' אומית פתאום זה
בא מרצחה ומי שרצה ומת מיתה טבעית הוכרח לגלגל עד
שמת ברצחה אבל הפסוקה מוכרת לו באופן זה שהקב"ה
מודמן לו שיהרגו אותו כי אין לו תקה אחרת כי הכתוב אמר
ולא רצח לא יכופר כ"א בדם אשר שפכו' אזי המעשה מועיל לו
שלפי גודל תשובתו כי היה הרגתו בכל ע" חיתוך בסכין כו'
אנופל על החרב וע"ש עזמה כעשה יקר וגדולה בשמת
ישראל הכהר ע"גו' ואפילו שאותו ישראל אינו צדיק ע"כ
מצאתי ועוד מצאתי במקום אחר שכל הורג הוכרח לגלגל
ולמות מיתה טבעית בהריגתו היתה נתינתו ללא עתו וראוי'
מהבל שנתגלגל בשת וימשה ומתו מיתה טבעית:

ש שחתתי
שמעתי לקול יאירי: שקר רוי שחתי
ב"ה כצעתה הפילה:

שחתי
שיחת חולין כבר נכללים המה בשאר
פרעו הדברים וכדבר בהם קאת בפרט
יעוין משם:

שנאתי
הטוב זה רמוז על שאלת המקום הנקרא
טו"ב על סס הוי"ה במ"ק וע"ש אה"ה
כנוצר לנו כדבר' וגם רמוז על שאלת
התורה שהיא נקראת טו"ב כי לקח טוב נתתי לכם ועל שאלת
הצדיק שנקרא טו"ב כי כמו שאמרנו באות הקדום' שאסור
לאהוב את הרשעים כך מצוה לאהוב את הצדיקים מאן דרחים
לצדיקים ואת צדיק בהו' כמאן דאת צדיק בקב"ה' וגם כי תועלת
יגיע לו מרחימותו להם כדארו"ל מאן דרחים רבנן הווין וכו'
ומאן דרחיל וכו' וכה"ב לרב טוב הכפון לצדיקים יוכה
מחמת רחמימותו להם והתדבקותו בהם' ובהיפוך בפרידתם'
וכן בכל מעשה הטוב אהוב לדבק בה' ולא תפריד עמך מחמת
מניעת ירך מהם רק חוק ואמץ עליו ומן השמים יסייעוך:

שנאתי
את אחי שנאת חנם: ארו"ל בית שני
מפני מה חרב מפני שנאת חנם שהיתה
ביניהם' וגם עכשוו בעו"ה כמעט
שע"ו נתעכב ביאת משיחנו שזה את זה שונא שנאה מוחלטת
ופשוטא שכלתי עוררים והאת זה כ"א המעט מהם וגם זה מצד
הקפוסה או ידע לקבל ממנו מנוחה מול קטיבה ולא לש"ש כלל

טהרת הקודש חלק שני

עלייהו ההוא ב"ב דשלח ההוא ליפור לזערא בתרין גוויין
 לאתערך קב"ה ומתמלא רחמין על כל איכון ומארי זערא על כל
 איכון ומגדדן מדוכתיייהו וב"ב כאגרא דההוא ב"ב מה כתי' למען
 יאריכון ימיה ולמען יעב לך והארבת ימים ר' בן קס על רגלי'
 ומדי ואמר בריך רחמנא דשמענא האי קלא ואלמלא לא אתיבא
 לעלמא אלא למשמע דא דיי עכ"ל לעניינו ו'בין תבין את אשר
 לפניך כתוב שקב"ה חס על איכון ומארי זערא מארי דחוקא נעי'
 וכדיס ואבך חסבם על כל עלמא ואל תאמר בלבדך טוב לדמות'
 אותם הגרים לבלתי היותם תושבים שיחוס הקב"ה גם עלינו
 בעבורם חלילה לך לאמר כן כי כל זה שאמרנו שמתעורר
 הרחמים על כל עלמא הוא כשבא התעוררות מאיזה נד' אחר
 כנ"ל מהאי זערא דמגדדא הגה"ה
 אבל כשבא התעוררות מלך ר"ל מלך המלוכה שקיים
 קול דמי אחיך הנשפכים כמים שלוח הקן אבל כשבא מלך קול
 ממש לפני עיניהם לבנותם דמו וכו' שזה הקול הוא מלך
 זלדחותם לבלתי יחוס עליהם עבירה שעבר על מצות אהבת
 לקבלם תחת כנפיהם ולחסות גרים ו'ל ופני פשוטו הוא כן
 בכל קורתכם וזועקים אל ה' ששהתעוררות בא מכה האם
 בזכי ובתחנונים ודאי שיחוס המקוננות על הבנים שנבלו
 קב"ה ברוב רחמיו עליהם וכדומעל קינס ע"י האדם כן
 בדרכו ורווח ימלא להם במקו' האם העליונה מקוננות על
 אחר ושם ינחמו יגיע כח בנים ישראל שנבלו בין האומות
 ההלכו לפני רודף בלא כח דוגמתה אבל אם היו הבנים
 ואתם תהיו בזכרים לפני השם פורחים מעצמם מהקינה או
 לשלוח בכס חילי' רע' הואת שהיו הבנים לוקין את עצמם
 שהיתה באנשים האלה וישלח זה את זה ורדפו זה את זה
 ה' בכסאת המהומה מפני רוע מהקינה לא היה מקוננות כ"ב
 מעללם אשר נזבתן את נפש ודאי ליפור ההוא כמו
 הגר לבלתי היות תושב בקרב שמתגודד ואוול למימת זמנה
 מחניכ' ולשמעים יונעם בשילוח כו' כן האם העליונה
 ותבוא עליהם ברכת טוב מהא' אינה מקוננת ע"ז כשהבנים
 הטוב העושה משפט יתום רודפים את עצמם כמו שהיא
 ואלמנה ואזהב גר לתת לו מצטערת על אשר נבלו ע"י
 לחס ושמלה וע"כ זה גם לנו האומות וד"ל:
 והאבתם את הגר כי גרים

בנה שערים שלמים עליה וקראו הם שער היראה והאהבה ובעל
 ספר עבודת הקודש האריך בהם כן בחלק שלם והרובה לעמוד
 עליהם יקבל שכר טרחתו ודאי * מהמשלם לאיש פמעשו *
 ואני הל מסר מעש וחסר דעת בראותי כי מלאה הארץ דעה את
 ה' כמים לים מכסים וכולם האריכו ביראה והאהבה * ע"כ
 קצרתי ורק נאמר ה' הוזהר הכתי שבמעט יספיק לכל מבין
 לדעת שורש היראה והאהבה בזיוה אופן זריכה להיות וו"ל פרש'
 בראשית דף י' ע' ל"ו בענין הפקודים שדרש רשב"י זלה"ה *
 פקודא קדמאה דכלא אקרי פקודא דאיראת ה' דאקרי ראשית
 חכמה יראת ה' יראת ה' ראשית דעת בגין דמלא דא ראשית
 אקרי ודאייהו תרעא למעלה גו מהימנותא ועל פקודא דא
 יתקיים יראה אתפרש לתלת סיטורין תרין מינייהו לית בהו
 עיקרא כדקא יאות ומד עקרא דיראה אית ב"ב דחיל קב"ה בגין
 דייחון בגויה ולא ימותון * (ר"ל בחייו והוה כפל שלשון דייחון
 ולא ימותון) * אודחיל מעונשא דנפשא אודממוני וע"ד חיל
 ליה תדיר משתבח יראה דאיהו דחילו לקב"ה שוי לעקרא
 ואית ב"ב דחיל מן קב"ה בגין דחיל מעונשא דההוא
 עלמא ועונשא דגיהינס תרין אילין לאו עקרא דיראה איכון
 ושרש דליה איכו יראה דאיהו עקרא למדחל ב"ב למאריה בגין
 דאיהו רב ושלט עקרא ושרשא דכל עלמין וכלא קמיה
 כלא הוה כד"א וכל דיירי ארעא כלא חשיבין * ולשואה רעוטי'
 בההוא אתר דאיקרי יראה * בכהר ש' ואמר ווי אי אימא ווי אי
 לא אימא * אי אימא ידעין חייבין היאך יפלאון למאריהון
 באתר דיראה קדישא שר' * מלרע אית יראה רעה דלקי ומאי
 ומקטרג ואיהו רצועה אלקא חייבא * מאן דחיל בגין עונשא
 דמלקיותא וקטרגא כוזה דאתמר לא שרי' עלי' הסיא יראת ה'
 דאיקרי יראת ה' לאיים * אלא מאן שרי' עלי' הסיא רצועה
 יראה רעה ולא יראת ה' * ובג"כ אתר דאיקרי ה' ראשית אקרי
 וע"ד איתכליל הכא פקודא דא ודא אקרי עקרא ויבורה לכל
 שאר פיקודין דאורייתא * מאן דנטיר יראה נטר כלא * לא נטר
 יראה לא נטר פיקודי דאורייתא * דא דא תרעא דכלא ובג"כ
 בתי' בראשית דאיהו יראה ברא אלקים את השמים ואת הארץ *
 מאן דעבר ע"ד' האי רצועה רעה אלקי' לי' וביינו והארץ היתה
 תשוה וכוזה וחושך ע"פ תהום ורוח אלקים הא אלין ארבע
 עונשין לאענשא בהון חייבא * וחושך דא שריפה * דכתי'
 ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך וסהר בוער באש עד לב
 השמים חשך ודא אשא תקיפה לעל ראשיהון דחייבא שרי
 לאוקדא לון * ורו"ח דא הרג בסייף רוח סערה חרבא משנכא
 היא מלשעא ב' כד"א ואת הלטו חסרב המתהפכת ואקרי רוח
 האי עונשא למאן דיעבר על פקודי אורייתא * וכת' לבתר יראה
 ראשית דאיהו כללא דכולא והלאה שאר פקודין דאורייתא ע"כ *
 והכלל היולא לנו שהתורה מתחלת מבראשית לרמוז על היראה
 הנקראת ראשית וציון שאחז ביראה אחז בכל התורה
 כולה

שכחתי

הייתם בדרך מדרים ועדיין אכחזובגלות המור הארוך הזה גרים
 בארץ לא לנו * ימרה' ביאת גאלאינו * ויביאינו אל ארצינו
 ואדמתינו אדמת קודש היא בית קדשינו ויבנהו בידיו הטובות'
 כאשר הבטיחמו ע"י נביאינו אמן:
 אותך ולא שמת יראתך ואהבתך בלבי *
 כי מה שואל מעמך כי אם ליראה וראשי'
 חכמה היא יראת ה' והרבה האריכו חז"ל
 בכמה מקומות מהיראה והאהבה הואת * ובכל ספרי מוסר והר"ח

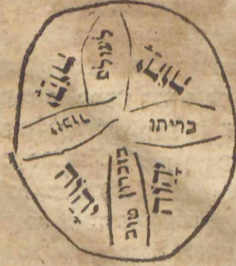
מהרת הקודש

חלק שני

מב

כזה ונתקיימת בידו וכמומר המשנה כל שיראתו קודמת וכו' ולכן ב"ב מתחלת ב"ב ומסיימת בלמ"ד שהיא ל"ב ר"ל שצריך שהיראה יהי' בלב שלם בלי שום פני' כנ"ל החילוקי היראה וכומו שהיראה ריכה להיות בלב שלם כן האהבה ריכה להיות באופן זה כי היראה והאהבה הם אחים בלתי נפרדים לעולם לריפין להיות דבוקין ואחווין ביד כל אדם ליראה את ה' הכבוד והגורא ולא יסוב אותו בלב ובגפש והיו שחיבר מיד האהבה אחר היראה כוונת הכ"ו וז"ל פקודא תניינא דא' איהו פקודא דפקודא דיראה אתאחדת בה ולא חתתא מוכה לעלמין ואיהי אהבה למרחם ב"ב למארי רחמיו שלים וזמן איהו רחמיו שלים דא' אהבה רבה דתי' התהלך לפני ותי' תמים שלים ברחמינותא דהא הוא דתי' ויאמר אלקיים יהי אור דא' רחמיו שלימותא דאקרי אהבה רבה והכא איהו פקודא למרחם ב"ב למארי' כדקא יאות' א"ר אלעזר אבא רחמינותא פשילמו אנה שמענא ב' א"ל ברי אימא קמו' דר' פנחס דהא איהו בהאי דרגא קאים א"ר אלעזר אהבה רבה היינו אהבה שלימותא בשלימו דתרין סטריין ואי לא איתכליל בתריין סטריין לאו איהו אהבה רבה כדקא יאות בשלימו וע"ד תניינן בתריין סטריין אתפרש אהבה רחמיו דקב"ה אית מאן דרחים לי' מגו דאית לי' עותרא אורכא דיומין בגין דיהא שליט על שאלו ארמי' מתקנין לי' ומגו כך רחים לי' ואי לאי יהא בסיפוכא ויהדר עלי' קב"ה גלגולא דדינא קשיא יהי סני לי' ולא ורחם לי' כלל' ובג"ד רחמיו דא' לאו איהו אהבה דאית לי' עקרא רחמיא דאקרי שלים' ההוא דהוי בתרין סטריין בין דדינא בין בטיבו' ותקונא דרחמי דרחים לי' למארי' כמה דתניינן אפילו הוא נוטל כשמתד מייקד דא' איהו רחמיא שלים דהו בתריין סטריין וע"ד אור דמעשה בראשית נפק ולבתר אגניו כד אגניו נפק דינא קשיא ואתכלילו בתריין סטריין כחדא למיהו שלימו דא' אהבה כדקא יאות כנטי' ר' פנחס ונשקי' בריעי' וברי' ויאמר בודאי קב"ה שדרי' הכא דאהבו נהירו דקיק דמירו דאיכלל בכת' ולבתר נהיר כל עלמא' א"ר אלעזר לא' אנטרין לאתבטי יראה בכל פקודין ב"ב בפקודא דא' אנטרין יראה לאתדבקה בהאי' איך לאתדבקה אהבה איהי בסטרא חד טב כמה דאיתמר דיהב עותרא וטב אורכא דחיי' בניי ומזוני כדן אנטרין לאתערא יראה ולמדל לא' גירוס חובא' וע"ד אשרי אדם מופחד תמיד ראה כלי' יראה באהבה וסבי אנטרין בסטרא אחרא דדינא קשיא לאתערא ב' יראה כד חמי דדינא קשיא שרי' עליו' כדן יתער יראה ויחל למארי' כדקא יאות ולא יקשי' לבי' וע"ד חמי' ומוקשה לבי' פול בהיה בהאי סטרא אחרא דאקרי רעה אשתכח יראה דאתאחדת בתריין סטריין ואתכלילת מייבייהו ודא' איהי אהבה שלימותא כדקא יאות עכ"ל:

שכחתי תורתך ידוע מדבחו"ל כל השוכח דבר אחד ממשנתו וכו' והוא כשפורש

לעשות שני עיגולים מקלף כשר וכתוב בתוך העיגולים הללו בציור זה ממש הא' דלעיל' וצריך לכותבו ביום חמישי וקריאת

טהרת הקודש

חלק שני

יתר והוא ענין זה בפרק שירה שכל שרי מעלה מהם שרים על כל בריה שבעול כלם אמורים שירה לפני ית שמו שכל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לבדו ע"ש והנה הרבה אנשים כאלה אשר עדיין לא עלתה על לבו בלב שלם לעשותה המלוה או לעסוק בתורה דומי' ופנה פיו לשבח את עמו כזה וזוהי אעשה שאיש כזה לפעמים עוברת עמו בדברים כזה כשפונה פיו בלתי כוונה וכן שלם ובלתי בירור דבריו כאשר מצינו בפתח בענין בתושיאלה לקראתו ויהי כראותה אותה ויקרע את בגדיו ויאמ' אהה בתי הכרע הכרעתי ואם היית בעברי ואנכי פליתי אל ה' ולא אוכל לשוב ע"כ כל אישי ברר דבריו בעולמו כאשר זכרונו מזה במקום אחר שאף בעת לרתו חלילה אל' ימחר בשפתיו להוציא דבר מפיו שלא יוכל לקיימה בכדי שלא ינטרף לשוב ממה שפנתה פיו וכן שוק' ומחילה לשבח בדבר שכלבו לעשות או מה גם שעשה כבר שנטול שכרו מעו"ה כן' והכלל הגדול שכבר נכתבו חז"ל בידק' לתרפודך למחוק בו והוא שכל מקום סתימת פה מועיל כי מלה בסלע וסתיקותא בתרין ודי אוהרה למינים :

חזרת

בתשובה ואח' בחזרת למעשי רעים שהשני לעולם יותר קשה מהראשון וז"ל הזוהר פרשת נח דף כ"ד עמוד רט"ז פתח ואמר כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד כמה אית לון לב"ב לאסתמרא מחוביהון מקמי קב"ה דהא לבתר דטעא ב"ב רעים הוא חובייה ליעילא ולא אתמטיק בר בתוקפא סביא כד"א אס תכבסי בנתר וכו' ת"ח כיון דתב ב"ב קמי קב"ה זמנא חדא יעביד רשימו וכד תב בה זמנא תנייבא אתמטיק הסיא רשומא יתיר תב ביה איתפשט ההוא כתמא מסטרא דא לסטרא דא כדיון כתיב נכתם עוונך עכ"ל והנה כמה קשה עביר זו החזור למעשי הרעים אחר תשובתו עליהם אפילו בשוגג וכן שבמודי כאמר רז"ל האומר אחטא ואשוב אחטא אין מספיקו בידו לעשו' תשוב' כי מויד הוא ואע"פ אס בא הדבר לידן בשוגג הן במויד שחזרת למעשים אחר התשובה אל תענע עלמך לשוב בפע' שנית ושלישית עד שתבבור על ירך ותשובת שוכת שלימה בע"ז כי גדולה תשובה ואין לך דבר עומד בפני התשובה וכמאמר רז"ל גדולה התשובה שהזדונות נעשין כשגגות עוד עיין בזה בראשית דף קע"ז בפסוק מומור שיר ליום השבת וכו' ותראה גדול כח התשובה עוד בזה פרשת תולדות כד בעא קב"ה וסליק ברעתי למבדי עלמא הוי מסתכל באורייתא וברא ליה וכו' גם שם תמלא עיניו התשובה עוד מעיני התשובה פרשת משפטים דף קפ"ט בפסוק רחמיך רבים ה' במשפטיך חייבי ע"ש וזכרתי כח כתב וז"ל א"ר ר' יוחנן לון לרשיעיי' דלא בעאן לאתבא קמי קב"ה על חוביהון בעוד דאינון בהאי עלמא דכד"ב אתיב ואתנחם על חובי קב"ה מחיל ליה וכל אינון דאתתקפו בחוביהון ולא בעא לאתבא קמייה דקב"ה

התורה ומה טוב גם לטובל קודם להרבות הקדושה ואח"כ הפוך העינולים זה כנגד זה לזד פנים הכתוב ופנים בנייהם אמר רחל שלא נגזרה עדיין ואח"כ תפור אותו בנידון כשרים ויהא בזהר שלא יהא תוחב המחט בשום אות חלילה והכתיבה יהא כתיבה תמה ובתנין וכדין תפילין ומוזות בלי כניעות את בחברתה ואח"כ תשים אותו בכית מאיזה מתכת כמו שעשין לשאר קמיעות ותשאורם עליך וקודם כתיבתה וקודם הנחתה כה תתפלל לה' באימה וביראה :

רבש"ע

לא לכבודי באתי להשתמש בכתיבי כבוד שמותיך הקדושים הטורים כ"א לכבודך לכל אשכח שום דבר מתורתך הקדושה והטהורה ולקיים כאשר צויתני ע"י משה עבדך וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם וזו היא המצוה הגדולה שכלם תלמוד תורה שצויתנו ללמוד וללמד ואם אשכח את אשר למדתי אין בידי ללאת לידי חובת ללמוד לאחרים ע"כ בעל כרחי באתי להשתמש בכבוד שמותיך הנכבדי בקמיעי וזו ואתה שא נא חטאתי אל רחום שמך ותצוה למלאך הממונה על הזכירה בכח שמותיך הקדושים שתוכרני בכל אשר אלמוד מהיום וזמה שלמדתי כבר בין המקרא בין המשנה בין התלמוד בין הפוסקים בין בספרי מוסר וספרי קבלה ודרושים מעתה ועד עולם א"ס' ומענין השכחה עוד יענין בזה פרשת ויקרא בפסוק כל זאת באתנו ולא שכתוך וכו' :

שבחתי

את עצמי בד"ת ובמצות כתב בר"ח הקיבור דקצרו ח"ל אל ישכח עמנו בשום דבר תורה ומלוה כי הוא נוטל שכרו מעו"ה כן כתוב רבינו וינה אף יעשה דבריו בהלכנו כל האפשר שנאמר והלכנו לכת עם אלקיך ואין הדרכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין ואל יאמר מלוה אני אעשה בלי אמירה כי שמה השטן מקטרג עלינו שלא יעשה ולענין ישבח וילמוד האדם מרבי חנאי שפירשו בפרשת שלח לך דף קכ"ח א"ר יוסי ודאי הוא רבי חנאי דלא בעא לאחזא ברמי' כמה דידעו וע"ד אמר לו דהא בר' זכה ליה לאורייתא בנין דאמר קרא רבית איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממונו על כן ע"כ וזהו מדרך הענוה והשפלות שלא להשיב אדם עמלו לכלום וכבר אמרו רז"ל שבו המותר לשנות בדיבור אס שואלים אותו ידעת פרק זה שיאמר לאו כונו שאמרו בתלת מילי משבו רבנן ואחד מהם במסתא ו' ואמרו למוד לשונך לומר אינו רבנן ואחד מהם במסתא ו' ואמרו למוד שכתב הרמב"ם פ"ב מתלמוד תורה אחו' ברית כרותה שכל היגע בתלמודו כב"ה לא במהרה הוא שוכח וכל היגע בתלמודו בליכונה מחטים שבלא' ואת לנועים חכמה עכ"ל עוד בא וראה מה כתיב בזה פרשת פנחס דף ק"ה בענין ה' הפרדע שגודמה לרוד ונתווכח עמו על מה שהיה משבח את עמלו ואמר כלום הוא ב"ב בעלמא דאורי ומשבח למארי' כותיה ע"ש ודברו ל' מוארף

דקב"ה על חוביהו לבתר ופלין לגיהינס ולא יפקין להו מתמן לעלמין. וכבר האריכו כל ספרי מוסר בדבר התשובה וביותר בעל ר"מ זלה"ה וע"כ ראוי לכוון לקצר בה בכדי להוכיר ולעורר בה מעט ואולי ישמר האדם מהסתמך לבדתי לחטוא לה' אלקינו העושה חסד עמו ונותן לו תמיד לחם לאכול ובגד ללבוש והאדם בחטאו גורם היפוך זה לקב"ה כבי"כול גורם לשכינה מניעת. המזונות המה מניעת ההשפעה מלעילא וגורם לה פישוט מלבושים כדאי בזהר פרשת בראשית כל מאן דחאב באלו אפטיט לשכינתא מלבושה. וכל מאן דמקיים פקודא לאורייתא באלו הוא לביט לשכינתא בלבושה. ובזהר פרשת יתרו מוכח שגורם ממש בקב"ה עמו כבי"כול וז"ל תאלא בשעתא דאתמר אנכי כל פקודי לאורייתא דמתאחדן בסטרא דא כלבו הוין בליין במלה דא כמה דתיבין כל פקודי לאורייתא מתאחדן בגופא דמלכא. ומהוון ברישא דמלכא. ומנהוון בגופא דמלכא. ומנהוון בידוי דמלכא ומנהוון ברגלוי. לית מאן דנפיק מן גופא דמלכא לבר. וכו' כמאן דפסע בפקודא לאורייתא כמאן דפסע בגופא דמלכא. כד"א וילאו ורואו בפגרי אנשים הפושעים בי ממש. ווי להנהו חייבא דעבדין על פתגמא אורייתא ולא ידעין מאי קא עבדין דאר"ש ההוא אתר דאיהו חב לגביה ההוא אתר ממש גלי חוביה. ואר"ש קב"ה ממש גלי חובי בקב"ה חב. קב"ה גלי חובי דכתיביגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. יגלו שמים עונו דא קב"ה. וארץ מתקוממה לו דא קב"ה. תניא שמים גליין חובי דב"ז ובשעתא דאינהו גליין חובי ארץ עביד דינא בב"ז כדכתיב וארץ מתקוממה לו. עב"ל ושמים וארץ דקאמר כאן הם ת"ת ומלכות"ת זכר ונקבה וזהו דקאמר ובשעתא דאינון גליין חובי ארץ עביד דינא וכו' ר"ל בשעתא דת"ת שהיא הזכר מסטרא דרחמים ומכ"ס לגלי חוביה ארץ שהיא המלכות"ת נוקבא מסטרא דדינא עביד דינא כי היא השליח גם לטוב גם לרע כפי קבלתה ממה שעליה. ומחזור לענייני התשובה באינה אופן זריכה להיות בכדי להשמר מהסתמך פגדלו הזה שלא לבא לחזור למעשיו הרעים הראשונים. והנה כראש לישטוב להרגיל את עצמו בתחילת תשובתו. במעט מעט ולא בפעם אחת לגבר אחיזרו מכל וכל כי בוודאי לא יתקיים בידו תשובתו ומעשיו הטובים כגודע וברור הוא. והענין כי התשובה הוא מנועשיו הרעים דומה למי שבא לאור מתוך החושך ובענין זה זריבין להאיר לאותו איש מעט מעט. וכיוצא בזה הרבה. וז"ל הוזהר פרשת וישלח ויאמר שלחני כי עלה וגומר. ר' יהודא פתח מי זאת הנשקפה כמו שחר וגומר האי קרא אוקמוה ואתמר אבל מי זאת הנשקפה אליו ישראל בזמנא דקב"ה יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. כדון יפתח לון פתחא דנהורא דהוה דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרונא. דאיהי רב מנייה. עד דקב"ה פתח לן תרעין עילאין פתחין ל"ד רוחי עלמא. ומביא משל מב"כ דאיתיהב בששוקא דאשריין ליה מעט מעט. כך אינון ישראל

כד"א מעט מעט אגרשנו. וכן למאן דאתא אסותא לאו איהי בשעתא דא לא אלא זעיר עד דאתקוף. אבל לעשו לאו הכי אלא בזמנא דא כהיר ליה ואתאביד מיריה זעיר זעיר ולזמנא דתני לאומות עובדו ע"ה' כבדו יבא כאש מלחמה וגומר ע"ש באורך אס תרצה. והכלל שכל דבר טוב בתחלה במעט מעט. וביותר בבואו מאור להחושך או לרפאות מכאובו. המפורטים לפנינו במאמר הכ"ל ושניהם דמיון התשובה הסוד וחוץ ידוע מהפסוק החכם עיניו בראשו והכסיל בחושך הולך ומכאוב ורפואה ג' כ"ד ידוע שהתשובה היא הרפואה הגדולה לכל מכאובי עוונותיו של אדם. ואין להאריך. ועיקר התשובה היא לימוד התורה כמבואר בר"ח באורך שהבעל תשובה זריך יותר להזכר בעסק התורה המביאו לידי הכל. ובפרט אס רואה שיזרו מתגבר עליו להטותו מודרכי התשובה כפי עלת חו"ל בידיו אס יזרך מתגבר עליך משכיהו לבית המדרש ושם תכניעניו. וגם כי התורה היא עיקר ושושן כל הרפואה הסייכים לגוף ונשמת אדם כגודע וכמו שגאמר רפאות תהיה לשריך ויש לרמוז בזה ג"כ אל תקרי לשריך אלא לשריך בשמאל על השי"ן ר"ל להשרים והמלאכים ההולכים תמיד עם האדם ללואו. ובגמרא זה במקום אחר בפסוק ישלם ניחומים לו ולבאביליו אליו הם המלאכים המתאבלים על האדם כשעובר עבירה וע"ה התשובה שעושה האדם על חטאיו מתנחמים עמו. ושאר ענייני התשובה מבואר לך בר"ח באורך ובמלת תשובה עלמה רמוזה הכל "תענית" שק" ו"אפר" כבי"הספד. ובענין מעלת התענית כבר הארכנו בהנהגת שו"ע ועיון משם:

שמועה

רעה אומרה הודעתי לחבירי פתאום כי ע"ה נתחלחל האדם ויבא לידי סכנה והרבה דברים במלאכים בדברי חו"ל ע"ז רק דבר ברור הוא ואין להאריך בו. אפר מדאי רק מה שהוכרח להודיע להמון עם. והוא זה מה שכתב בזהר פרשת יתרו א"ר יצחק ת"ח אורחא דעלמא כד אחי מדוותא לב"גאו כד אתא לערא ולא ידע עיניה (ר"ל פתאום) לא יכל למסבל דהא לבא אתפרח לשעתא. וכד ידע מנייה קאים בקיומי יוכיל למסבל. ע"כ וז"ל ולפעם זה ניהוין בעלי ביתים לעשות סימן בהליכתו קוד בואם לביתו כדי שישמעו בני ביתו ולא יהא ביה אתו פתאום כי יש לחשו ג"כ מאיזה מכשול לפעמים וכן ראוי לנהוג לכל אישישראל לעשות סימן בהליכתו לביתו:

שבת

עם אשתו סמוך לווסתה. כי פן יבא לידי מכשול גדול הידוע ולא זו שלא יבא לידי מכשול לירו כשיפרוש מאשתו סמוך לווסתה וזו שגיגה להשכר בעו"ה שהכתיבו חו"ל במסכת שבעות א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כל הפורש מאשתו סמוך לווסתה הוויין לובנים זכרים דכתיב ולהבדיל בין הטור וכו' וסמך ליה אשה כי תוריע וכו'. ריב"ל אומר הוויין ליה בנין זכרים

טהרת הקודש חלק שני

וכרים שראוין להוראה דכתיב להבדיל ולהסוות :

שבבתי

עמה בנדתה א"ר אחא אם שמש אדם את אשתו בז' ימי נדתה הכנים לוקין בלרעת כו'ד שימש ביום א' לנדתה הכן לוקה בעשר שנים ביום ב' לנפשות' שנה ועד שבעים שנה בזה האופן ועדיין נכבדות נדבר בו בענין שמירת הגדה בהנבנת דרך לקמן אם יגזור השם בחיים וזה הכלל השומר נדת יאריך ימים כי נד'ה במילואו כזה כו'ן דלית'ה א"ר בני' למע"ן יארי' כוון ימיו' דמאלתו וענין סיפור ימי ליבוכה וזכרונה בהנבנות שוי' טעיון שם :

שבבתי

עמה בעל כרחיה שבושתי עמה בשכרות טע' זה כשורגיל את עצמו לשמש עמה בעל כרחיה ובשכרות יכול לבא ג' כלשמש עמה בנדתה ולכן סמך הרב אותם להא' לעיל המדבר בנדת שתיא חמורה במאוד ובענין הגדה שווים ימי נדתה וימי לבונה כדורע מהחכם שמת בחזי ימיו וכו' ובזוהר פרשת משפטים במד' וז' בקלא דאתתא יכול לאתדבק קלא דחוויא ככלבא ככלבא וביותר באילין תרין גשין חדא היא ללא נטירת סואבת ימי נדתה וימי לבונה כדקא יאות או דאקדימי יומא חד לטבול וחדא היא אתתא דמאחרא לבעלה עונה דילה למיעבד ליה זערא לבעלה בר' או איהו לא חייש לנד' ולכל הדבר יא' מזה שגורמת קרבה רעה לבנים כמבאר שם באורך ע"ט' ואלו הדברים יכולים להגיע אלש הרגיל להשתמש עם אשתו בעל כרחו ובעל כרחיה אותקדים יום חד לטבילתה ובשיכור לפעמים מאחרת עונה דילה כי ראל ביח לה שתמישו ומזון הוא וגם יכולי' לבא לידו שימוש נדה אלה האכנים אומחמת שרגיל להשתמש בעל כרחיה או נהיגת שכרותו והוא ב' דמיון דבעל כרחיה ככ"ל' וגם יכולים נבא לידו הולאת טו' ל' כי אנשים הולא אינן יכולים להיות שומרים בתשמיש בזכניות כראוי ואף שתשמיש של מנה נודמה להם כגון ליל טבילה גבויא בו מזה הבא בעבירה היא ובאות הסמוך תראה עוד אחרת שימוש בעל כרחיה :

שמשת

עמה לאור הכר' כבר ידוע מההנבנת דרך ארץ שבאורח חיים וז' הרעיה מהיתנה פ' ואלא דף ל"ה עמוד טע' ח' פתח ר"ש ואמר ויעקב הלך לרצו ויפגעו בו מלאכי אלקים מאי ויפגעו בנאלא אית פגיעה לטב ואית פגיעה לביש ואית פגיעה לזלזולא דכתיב ויפגע במקום אלא פגיעה איהי פיוסא דכד יתי חתן לגבי כלה לית ארץ לייחא בכלה אלא בפיוסא ולבתר יעביד עמה לינה והיינו כי בא השמש אמר ר"מ אי הכי מאי כיהי כי בא השמש דהא ארץ דרשא אוקמה לשתן כבי' והיינו כי בא השמש אלא מהכי אוליפנא מאן דמייחד באיתמי' דריך

בלילה ולמכוי שרגא וביממא לאו אורח ארעא דרבנן לשמש מיטתן אלא בלילה אורח זינעא ובג' ד מתי איתעבד לינא כי בא השמש דאתפני השמש מעלמא ובג' ד אף הכי כמה דצריך לאתכסייא מן שמשא אצטריך לאתכסייא מאילין מלאכיין דאויני י"ט מימנא בכמה משריין ויזה"ר דאזיל משמאלא בכמה משריין וכו' והנה כללל בזה המאמר גם שימוש בעל כרחיה דאסור כמה שנאמר בו לית ארץ לייחא בכלה אלא בפיוסא ויתר מזה מצינו בזוהר פ' לך לך שאפי' להוליכה בדרך מעיר לעיר לית אורח אלא בפיוסא ורשותא וז' שם ויקח אברהם את שרי אשתו מהו ויקח אלא אמשך לה במילי מעלייתא בגין דלי' לי' רשולב"ג לאפקא אתתא למיחד בארעא בלא רעותא דילה ומהו תדון בק' ושימושה בעל כרחיה כמה אסורה ושאר הנהגת אשה כבר זכרנו בפרק המיוחד לדבר מהנהגת איש ואשה וגם הנהגת קדושת תשמיש בזכר שם :
ובהנבנת שוי' ט' ב' כיעוין משם :

שמשת

עמה בחדר שיש בו ספרים כבר זכרנו ממבדו הספרים ולומדים ורוב העולם אינן נוהגין לכסות עב"פ הספרים בכסוי שאינו מיוחד לו וכן ראוי לכסות התפילין ואף שהם מונחים בתוך הכה התיק מיוחד להם ואינו מועיל כ"א פסויו שאינו מיוחד כדורע וכן ראוי לכסות המזוזה בפני' החדר כי על הרוב כוהגין האנשי מעשה לקבוע המזוזה לזדחוק של הדלת דהיינו שהדלת היא בפני' והמשקוף והמזוזה מבחוץ כן כוהגין לעשות בחדר משכבם לבד וכן ראוי וכיון וע"פ הכרחיכסה עב"פ בדבר מהו אי יעשה כמו שעוין הרבה בני אדם בקביעתם שיכול ב' כלכסות אס ירלה והיא עשויה כמו תיבה קטנה וכסוי קטן נגד השם של שר' הנראה מבחוץ ול"כ עוד דמה שנהגין רוב העם להניח מעט זכוכית על השם לכסותו להיות שומר ממים ומחוקה מועיל גם זה להפטר מכיוסיו בדבר אחר בלילה כי גם ראוי וכיון הוא שיהא ב' כנראה השם מבחוץ כי הוא השומר את הבית והאנשים שבתוכו וזה אי אפשר באופן אחר כ"א מתוך הזכוכית ככ"ל :

שתיתי

יין נכס' בריק"ש סוף פ' האוינו האריך לדבר בו ע"פ סוד ע"ש ובגולה ידוע לכל ואעפ"כ שרוב בני אדם אינן נוהגין ומורין היתר לעלמן וביותר הרופאים ושאר בני אדם הרגילין בפלגרי שדרות ותמוה לי במאד מצינו ד' עלה היתר בידם ואם מפני דרכי שלום או סכנה ראוי לו להסתייר ב' שאר דבר' בגון מאלכי' אסורים אכילת חויר ושאר דברים והלא דבר דרור הוא שכל מה שהנכרי יודע שהישראל כוהב בו אסור אינו מכריחו לעבור עליו כל זמן שהוא עמו ברגון הטוב אם לא בזמן גזירה ח' ואם אינו מכריחו על אכילת איסור למה לו להכריחו על משקה האסורה לו ולכן כל הירא את דבר' פ' אל

ואתרו

מהרת הקודש

חלק שני

לדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו
 הרשענו כי יש להקשות מה זה הכפל לשון
 שאמר ואתה לדיק וכו' וגם כי אמת עשית
 ומה היה חסר אם היה אומר ואתה לדיק על כל הבא עלינו כי
 אנחנו הרשענו ומה זה כי אמת עשית אלא כי כבר כתבנו
 לעיל ג' לא הקרבתי את קרובי העושה עון פליגי בהעלמת
 שמו ומשפחתו בפיל קרובו העני כדי להרחיק אותו מקורבתו
 כדי לעשות לו איזה סיוע ממתנה שהיא מעוטה והחרפה מרובה
 ועובר על לאו "מבשרך" אלא "תתעלם שהוא ר"ת אמת" והוא
 משקר בפני עני קרוב ואכל הקב"ה אינו כן כי עיקר התדבקותו
 ושכונתו הוא דוקא בעניים ומדכאו" כד"א אני אשכון את דכא
 זשפל רוח ושל' הוא אומר לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו
 וזהו נמי שכל מי שנקרא לדיק הוא ע"ש הדקות שהוא עושה
 כמש"ה כי לדיק ה' לדקות אהוב וכו' וזה ש"ו אתה לדיק כלומר
 שאתה נקרא לדיק ע"ש שדקות אהב היינו שאינו מעלים א"ע
 מן הדקה לעשות עם העניים ולמה באמת כן אז הוא אומר
 כי אמ"ת עשית ר"ל "מבשרך" אלא "תתעלם הוא ר"ת אמ"ת כמו
 שאמר איוב מבשרי אחי אלוה' ועיקר נתינת הדקה שהקב"ה
 צוה עלינו שאיש את אחיו ועורוהו כדי להראות שכלנו בני
 איש"א נחנו וכלנו כיצו אחד ואבר א' וחלק אלוה ממעל וכל
 מי שכואב באבר א' כל האיברו כאבים עליו ואם היה יכול
 להחזיק באבר הבריא לאבר הכואב ודאי שהיה עושה כי אבר
 מחזיק אבר כד כל ישראל הם אבר א' מחלק של מעלה ואם א'
 הוא מעוני ומדוכא ביסורין של עניות שצריך האחר לשמחו
 ולהחזיקו בדקה ומה הוא נמי כלומר שהקב"ה בעלמוב"ה
 מוכרח לעזור ולהחזיק אותנו בחוליינו מזה הטעם הנ"ל
 שאנו חלק אלוה ממעל וכמ"ש דהמע"ה באמת ה' יסעדנו על
 ערש דווי ובהצדקה המדרש חזית דף ל"ב א' ריוסי האי תרעה
 דלא פתח לא קפ"ה לפתח לאסיה וכו' כי כיון שאינו כותב דקה
 אז ניכר ממחשבתו שהוא סובר שאין חלקו ממעל ואז אין הקב"ה
 נ"פ"ה יך לעדו עבור הטעם דאבר מחזיק אבר כבי"כול ע"כ
 צריך לפתחו לאסיה ולפיכך אמר דוד הע"ה נמי בזמור מעשה
 ידיו אמת היינו שכל מעשיו הוא במדת מת אבל קשה באיזה
 אופן הוא השבח הזה שמשובח הוא במדעו וזו לפיכך אמ' הפסוק
 שמוכס לעד ולעולם היינו שסמוכים וקרובים הם לו ככל עת
 שיקראו לו במדה זו משום דעשויים באמת ישראל היינו
 נובשרך אל תתעלם ופדות זה שלג"ב לעמו שיקיימו מדה זו
 של אמת ואיש את אחיו ועזור שלך ירחיקו ולא יעלימוהו וזה
 בעשיית דלק לזה לזה וזהו שאומרים נמי בפילתינו לעולם
 יבא אדם ירא שמים בסתר ומודה על האמת כי מלת סת"ר הוא
 ראשי תיבות "סוף" "תוך" "ראש" כי ה"ל"ך הוא תחילת הא"ב
 זה"ו הוא אמצע א"ב ות"ו הוא סוף א"ב והוא תיבת אמ"ת
 וזהו לעולם יבא אדם ירא שמים בסת"ר היינו בסוף תוך ראש

שהוא מלת אמת ואז ודאי יהיה מודה על האמת כו'
 וזהו תסוגלס סדר הוידוי בעזרת האל כנרא עליה מן הוי'
 לכל הדורשים ומקיימים בהם להגלים מכל צד: בעזרת האל
 העונה בעת צרה ויניח לך סדר בפני עצמו המדבר בהנהגת
 סדרך להסניגך בדרך ישרה:

למען

לא יחסר כל ולמען יקיים כל איש הפסוק
 ודברת גם בשפתך בניתך ובלכתך בדרך
 ובשכבך ובקומך כי הנה הוהירמו זה הספר
 על לימוד התורה בעיון וברעותא דליבא הנה לימוד הספרים
 הצריכי' כוננה מוחלטת עליה לבד ועיון רב כמו לימוד התלמוד
 ושאר ספרי' עמוקים מני ים פוסקים וכו' ואלא בהם לימוד הקב"ה
 וזה לימוד ריך להיות בשפתך בניתך בישוב הדעת כי שמעתא
 כלותא בעי אבל לא בהעברה בעלמא וכ"ש שאין לעסוק בהם
 בעזרו בדרך שעליהם נאמר אל תרגו בדרך ופי' רש"י ו"ל אל
 תתעסקו בדבר הלה שמה יטעו בדרך ואבד אודיע לך מה שאמר
 דהע"ה בתבלין קי"ט דרך שקר הסר ממני וכתורתך תחנני
 כי א"ל ללמוד בדרך משום שמה יטעו בדרך וע"ה התפלל
 דהע"ה דרך שקר הסר ממני שלא אטעה בדרך דהיינו דרך
 שקר וכתורתך תחנני ואפ"ה אהא עוסק בתורה וד"ל:

ועתה

אכתוב לך הנהגת הדרך וזהו ובלכתך
 בדרך ובשכבך ובקומך והנה הסדרים סדר
 הנהגת יום והנהגת לילה שכתבנו בס"ה
 והנה אומר לך הנהגת הדרך קודם דרך ואח"כ דרך פרט וזה
 הכלל בעליו על לבך וזהו לילך לדרך תתפלל בבכי ותחנני
 לפני מלכך והוא יהיה לך לעזר ולתועד ולשילך מכל אורב
 המצדק והמחזק וישלח ברכה והלחמה בכל מעשה ידך ועסקך
 וטרם לאתך הכל כל ענייניך לבל תאטרך לחזור לביתך כי זה
 הוא שמירתך תנח ידך על המזוזה ותעבור על עיניך ותאמר
 ה' ישמור לאתך וכואיך לביתך ובלאתך מעיר עירו תראה
 בטוב המקום אמור ברוך המקום במקום אשר אין לאן למרעה
 וגם גלילות אל יהא נראה וסדר התפילה בקרוב א"ה אתה
 תראה ותהיה פתך מצוי בסלך הן רחוק והן קרוב בכל אשר
 תלך וממנותן להולך אסי ישאלך ואל תאמר מה אכול
 כי לא יעזבך הכל יכול תדבק לאיש שלומך ותרחוק ממעמך
 ואם בא הדיבר בהכרח הזה מלשתות עמו וגם מפתו אל
 תאכל כי אין אתה יודע את אשר יכול הזה מליך יחידי
 בדרכים כי כן ציוונו הסבמים הנולכים ועכ"פ הסכרם לא
 יגובה אך לך לבטלה אל תפנה יראת ה' תהא קבוע בחדרי
 פנימך בתורתו ובמחנותיו ומהרהר בינך לבין עצמך ואז
 שכינת אל תשרה על ראשך כי כמו שבאתך כנדתה כן שאתה
 בדרך השכינה היא ונתך באם שתהיה אסיר בשמירתך כאשר
 יורוך יודעי דת אלוקותך שלשה תפילות שמה"ע הוה להשתפלל
 בעתו ואכל ישראל אחיו ולא אכל כערי בביתו כי בית כערי
 הוא

טהרת הקודש

חלק שני

מה

מהם השייכים לעובדי דרכי' וימים' ואסן' כלי' ראש מביתו לדרך ויחזור לביתו אם שכח איזה דבר רק יט' ווד לפני ביתו לשאלו מה שצריך לא ימנע מגעיליו ויום שדעתו ליך לדרך וכל' ש' שלא להלבוש חדשים שיואל לדרך' לא ישב על הסף ששומל' בספינה' וכן לא ישב על הסוס כשהוא עומד תוך הספינה' ע"א אף על דף הבולט מן הספינה' לא ישב וגם לא יפריד אדם מחבירו מתוך בני' לדרך' וכן ראוי להזר אף בעיר לפרוד בני' עכ"ל החסיד הנ"ל ושאר סגולת הדרך אכתוב לך בסמוך בסדר תפילת הדרך בס"ד:

השלישי והרביעי שאמרנו שיעבדו' ידועל עיניו אחר שמניח ידו על המזוזה ושתפילת תפילת הדרך בעוד העיר שיאל ממנה כראה ידוע וגם יתבא' לך בסדר תפילת הדרך הנ"ל:

החמישי שאמ' שיהא פת בסלובל אשר תלך רחוק אוקרוב וכו' הוא העל' הטובה דקא משמע לן' חז"ל בע"פ בארמס סלקית לאיגרא שריתך בדרך מאה קרי במתא בוויו תותי כנפך יתיו' ופירש"א אף שעת' הולך בדרך קח מוונתך תפך' ואף שהוא בזול תוליאם עמך' וממנו תתן להולך וכו' כי חייב אדם לשום בטחון בה' בלב שלם בלי שום פקפוק ולעולם לא יאמר לער מהר' ובמעט שיש לו ממון הן מוונות יעשה בהן טוב ויבטח בה' כי עמפור ונוסף עוד וכמבואר ענין זה בזהר פ' בהר במאמר ובי תאמרו מה נאכל וכו' ר' יהודה פתח בטח בה' ועש' טוב וכו' בדילוב' עד ר' חייא אור' יוסי הווא זולא באורח' עבדו כהאי סורא' אשכחתי גברי דהווא זולא אדסי חמו חב"ב' דהוה אתי' אמר לון במוטו מיניכוו הבולי מווי' פתא דנחמא דסי תרין יומין דתעינין במדג' ק"א לא למידי' אשתמיטת מליכוון תרי גבר' ואפי' מווכי' ר' ירמיה' לאורחא ויהיבלי ואפיל ואסי' לי' וכו' ע' ותראה נפ' חו' מה שנעשה ע"י הלדקה הווא שעשה עם ההוא מסכנא וירין' מיל מנחם בתיבת פת לעני' ובפרש"א דף ואפי' לא תשא' לעלמן' בלו' יושעס האי' הנ"ל לא יעובד' א"ל' כי א' רח' הוא רחמי' על כל מעשיו וכו':

הששי נוסיא והיר מלכבר' לחבר' שא"י הנוך כ"ר ידוע מדכח' ו' והסכך מחייב ג"כ ועוד אודיעך שתעינין בזהר פ' בשלח דף כ"ב בענין אסור להשתקף בעם הארץ וכו' ע' עוד כתב מוהבייש פ' קדושים וז"ל דסי' תנינין כל מאן דלא אשתל' באריות' אסור למיקרב בני' ולמעבר עמי' סורחא' וכו' למיחך עמי' באורחא דהא' ב' מי' מהימנותא' וע"ד תנינין כל ב"ג דזויל ברחא' ולית עמי' מילי' דאורייתא' אתיידי' בנפשי' כ"ש מאן דאודוב עמי' באורחא עם מאן דלא חשיב ליקרא' מארי' וידי' דלא חס על נפשי' וכן וע"ד כתיב אל תהי' כסוס פ' ד' אין הבין עכ"ל לענינינו ע"כ צריך האדם להרחיק את עצמו במאד מאד מאנשים כאלה' וכו' שרשעים גמורים ואפי' פנ' זה בדרך יפריש עלמן מני' כ"כ בזהר פ' וארא' וז"ל ר' א"י

הוא מתועב וגם לא על הדרך שלא יעבדך או יבטלך עובר ושכ' ב"א בב' חזירך' או בהר או בכקע רחוק מן הדרך' אבל לעולם תאל' כני טוב ותכנסו כני טוב שלא יפגעך הארי והדוב' או אנשי' בליעל אשר בשערי העתים נמלאים ברוב על הבוקר' עכ"פ תעמוד מיליך עד קריא' הבכר אם אין לך חכר ובבא העי' תמל' אכסייד בעוד כר השמש ניכר' ובלילה ברחוב אל תעמוד פן יחשוך וד' לבגד ושיכור' ולא תמלא מקום לבין כלל ועיקר' כ"א במקום אשר שמת בטחונך בבני אדם שיש להם עמד הכרת פני' אין לך להתיירא מהם הענייני' גם אם כסף מלא מרוב ממונך' אני מעטימך ג' כ' סכול תקבל זאת פניך' ואע"פ כ' אש' בטחונך בממוך ברוב' וא העיר תבא כני טוב' כי מידוע את אשר יקרין לא יועיל לך רוב ממוניך' ומעט זה עזוב נא עזוב ג' מכל הדרכים הקטנים' והלך בדרך הגדול בכל עתים ומינים' ואף שהדרכים הקטנים קרבים' והגדולי ארוכים' א' תפנה אחריה' כי על ידם כמה בני אדם לפעמי' נבוכים' היו וירב בני' ובב' הם במקום שכלתה סעודתך אף שאתה הולך בכל עת לחילתך' ואף שהתנית על ענין הכטילה בבוקר על כל היום' א' תמנע מליטול בשם לפניך מלוי' עכ"פ' ב' מילין לפניך ומילי' לאחורי' תכבד חזירך הוקן ממך לילך בדרך לפניך ואם לא מביטך נתתבר' עמו א' מביט לאחריך' כי אינו חייב לכבדו כ' אמביתו יחד ללב' כועדו' ויתר דברי הנאגה הדרכים' תמלא לפניך נערכים' ואחוז בהם ותוסיף עליהם כיוולא בהם' ותזהיר כמו כן בניך ובני בנייהם' לכלי היו הדברים האלה קלים בעיניהם' כי פן יחרה בהם אף אדוניהם' ולשומעים יונעם' ותבא ברכת טוב א' ראשיהם ועתה כבא אל הפרט לבאר כל הדברים האלה בבירור ע"פ מאמרי רז"ל מאתרי הוהר ושאר הקדמות:

הראשונה שאמרנו שהולך לילך לדרך ותפילתו הוא שאמר ורוז"ל הויל' לדרך ותפילתו תפילות' תפילות חובה של יום' ותפילת הדרך על הדרך שהוא עושה' ותפילת שיחור לביתו של לום' וכוזהר פ' ויחי כתב וז"ל בעי' ב' לאורח' לא יפוק יחידי' באורחא' מאי יחידי' דיוסר ב"ג למיטר פיקוח אורייתא' מ' עבנין דלא תעדי מיני' שכינתא' ויטעך למיזל יחידי' בלא זונא' השכינתא' ות"ת' כד נפיק ב"ג באורח' יסדר כלותי' קמי' מארי' בגין לאתשא' עלי' מה' דאצטרך' ואי' שכינת' ולכתרי' יפוק לאורח' וישכח' וזונא' השכינתא' למיטרך' ל' באורחא' ולשוא' ליהיב כל מה' דאיהו אצטרך' מה' כתיב ביעקב אס' יהיה אלקים עמדי' וכו' ע"ש מוה' המאמר מבואר הדבר הזה שבכלל הנ"ל:

השני שאמרנו בכלל הנ"ל שצריך להכין כל ענייניו' שלא יצטרך לחזור לביתו אחרי הליכתו לדרך' כי הוא מלואות ר' יהודה הסביר זה' והוא אשר שאמר חז"ל כ"מ חזיר' סכנתא' מאוסורא' ע"כ חובה ומלוא' עלינו כל ספר זואתא' איש חסיד הנ"ל והמה כתובים על ספר מיוחד' ואני באתי להעתיק קצת

טהרת הקודש חלק שני

ומעמקי קריכו ליה וכי הוא מחמת הדחק יוכל הדחק ודאי ראו וכיון דוקא בבית ולא בשדה כמבואר ענין זה. ונספתא פ' בשלח פקודא לבני מקדשא לתתא וכו' וס' מבואר בבית אבו כריכוין ולא חקלא' וכו' ובסוף התוספתא שאל וא"ל כתיב ויחא יחאק לשה בשדה ומתן שאני יחאק וכו' ותודה יחא לכו להכי הוא דתתא דולאי בשדה אחר הוה מצלי והא אוקימנא ע"כ:

התשיעי

שכתבו שיאא כלי טוב ידוע מדבחו ל ולא קודם קריאת הגבר כשהוא בלא חבר וכו' ג' כידוע מה שאמרו ר"ל היואל לדרך לבדו קודם קריאת הגבר דמו בראשו רבי יעא אמר לא יפחות משנים ובאיוס תרנגול אמרו בתרנגול הבינוני ועיין עוד בזה פרש' חרמוס דף ג' ח' עמוד ר"ל ויתבאר לך עוד יאל כפי טוב אם עיני שכל לך:

העשירי

שיבת בעיר למלא אכסני' וכו' כי בעל הבית חייב לדקק באורח הבא לו אי כדאי הוא שיקבל או לא כדאית בזה פרשת לח מכאן אוליפנא דלית רשו לאוספיוא למיעל לביתא אלא ברשו בעל מארי דביתא ה"ל לבתר ויבאנא וגומר ח"מ"כ כי אותך ראיתי לדיק לפני דבור הוה מכאן אוליפנא דלא יקבל ג' לאוספיוא בביתא אי איהו חשד בי דאיכו חייבא לאו קאים בעיניו לזכאה דלא חשד בעיניו כלל ה"ל בא אתה וכל ביתך אל התיבה: מ' עכניו כי אותך ראיתי לדיק לפני דבור הוה ואנא אכתוב לך מה שכתב ג' ג' וד' שם כפ' ה"ל דמרא דביתי ואתני' מסיק וגם כתב שם מ' אן אוליפנא אורח ארעא לאוספיוא לא למיהב ביה דבעל כד נפק מתנן לאה' א"ל דהא:

האחד עשר

שכתבו סתתוק הייבוסה נבוכים על ידם וי' און להאריך ואנב שאף כשילך בדרכיס ג' סודוקים אל יונא לומר בפני איזה ער' סודי חבירו פסיס' וי' און אינו יודע באשר אעפ"י הארץ עומים כן ג' און הוה נתמלל כבודם קטן ויתעלה וי' אחר שיכיריהו הגוי שרוא יהודי ויאמר כמה מתייראין אמונת ישראל להראות ענמם שהג' יהודים כי אין עוור להם וככ' יוכלו אלוקיהם לא יוכל לה' יעס וא"ת מי יצירהו הלא אמרו ה'ל' למא נמשלה ישראל לאבנו מה אבנו זה אין ודס יכול לגנוב המכס שלו שהוא נמשע כך ישראל כל' תוס' שא' מהם הולך אכיו יכול לומר שאינו יהודי למא שהתן ג' ד' משום שא' כל רואים יכירוהו וכו':

השנים

שאר חנושיהו ככ' יוכררל המון במקום שכלתה סעודתו עכ"פ אם אכל בהליכתו רוב בני אדם אפי' ביועיים קאמינא אפי' יהודעים דינים

אימא עילאה לא אשתכחה לבני דכורא אלא בזמנא דאשתקת ביתא ואתחברו כחדא דבר וקבא כדון אימא עילאה אריקת ברכאון לברכאלון כנוונא דא אימא תתאה לא אשתכחה לבני דכורא אלא בזמנא דאשתקת ביתא ואתא דכר לבני נוקבי ואתחברו כחדא כדון אמא תתאה אריקת ברכאון לון וע"ד בתרי נוקבא אתעטר דכורא בביתי כנוונא דלעילא וסיינו רוא דכתי' עד ח' ת גבעות האי עד תיאובתי דגבעות עולם בי' נוקבא ע' אפי' ולא תקנא לה ולעטרי' לי' ולכרסא לי' נוקבא תתאה צה' י' אפי' ולא תקנא מיני' כנוונא דא לתתא כד דכורא אוסיב תאות גבעות עולם לבני' ואתעטר בתרי' נוקב' ח' עד עילאה ומד תתאה עילאה לארקה עלי' ברכאון תתאה לא תקנא מיני' ולא תחברא בהדי' וב' כבדית' תאות גבעות עולם לבני' ואתעטר בהו' כד נפיק באורחא לכו הכי אימא עילאה אשתכרת בהדי' ותתאה אשתארת' כד תב לבית' כשהיא לאתעטרא בתרי נוקבין בדקאמרן עכ"ל לעינינו: המאמר הזה מובן הוא והכלל היואל לנו הוא שלא יפוק באורחא יסדר כלותי' קודם ועי' ויתחד שכינתא בהדי' לשמרו בדרך וליהו דכר ונוקבא כנוונתא:

עוד

יאל לנומה הוואמר הגדול והכבד שם שכתבשאו כדע שכינתא אודונת בהדי' ואשתכח דכר ונוקבא וע' ככרד' ג' כ' להזהר בליל טבילתה לפוקדה ככ"ל ונבד ראו להזהר לאכסי הסמון שם בימי נידותה היא בשלום ולא בקטטה עם אשתו כמו שעויר ראו מרבים עמי הארץ שכתבשאו כשהיא כנוונא שלל רב הווא שמח בה וערבי' עליו שיחתה כי נפשו תערוג אליה וכשכתבו טמאה כדע טומאת מת או היא נמשכת דוחה הווא להבשתי ידים לבלתי שמוע דבריה אף כי נעמיים המה ודברי כיון יושר:

השמיני

שזכרנו בהכלל שיהא זכיר להתפלל ג' תפילות שם ע' פעתי' ואלא יתפלל בבית גוי ידוע ואין להאריך דק אכתוב לך מה שאמרו ר' ל' מי שהתפלל וכו' גוי כנגדו ויש לו שתי וערב אל ישתחוה במזדים אע"פ שלכו לשמים ע"כ' ואם יתפלל בבית גוי אי אפשר שיהיה מהר מזה כי בלא בית גוי כנגדו עם השתי וערב שעליו כמה פסילי' איבא בביתו ואת' ל' שלא אשתחוה במזדים פכ"ל דלא לא התיירו רבנן בהכרעת מזדים להקל ביה מחמת סיבה ככ' לשא הגוי כנגדו אפסע שתאים אבל במכיון להקל בזה שמתחילה בא לבית גוי לה' ש' שדאי דע שא' אולת זה' כמא כיון להקל בהכרעת מזדים וידעת גם ידעת עונש מי שלא פורע במזדים ע' כ' כ' ל' זוהר כדע מה דאפשר ועוד ראו להזהר בעובדי דרכים שקבת מוס' דרכם להמתין פעמי' עם הפתלה עד בואם לאכסני' ולפעמים מחמת זה עוברים זמני התפילות הכ"ל וכו' ודאי טוב יותר להתפלל אף בשדות מלאמתין כ"כ עד ועבור זמנו ואי משום מן המיור קראתי יס דעינן להתפלל במקו' כד ולא בשדה יסדר אחר איזה כקעה ושם יתפלל דאפיר מן המיור אקרי:

טהרת הקודש חלק שני

בלכתו לפניו אמר מורי ולה"ה אחר שהוא במה שמוחך אותי
 לאחריו ראו הוא לחלוק לו הכבוד שהוא רוצה וכן רכבו תמיד
 עכ"ל וני לנו גדול כאר"י כועס אמר דבר דעת וטוב טעם
 שראוי לכבוד את חבירו כגד כל עם אס ורצונו כירצונו של
 אדם כבודו כאשר שמענו מחכמינו ופי' גיבורים לכן כל אדם
 ראוי להיות כמותו ולהתנהג במנהגו הקדושים והטהורים אשר
 לזוהי גלויה כל הכסמים ראו הי' להעיד על שמו שלא
 יהי' כדורו עד דור דורים כאשר באמת אכחו הבאים
 בעלמיהו מוכרים ופשיטת ערכו בשכלו מליירי
 ישם אל לבו הטעם להסתגב כמו שכתבנו כל המצוות הדרו
 שכעו"סו מחוה שרי יחוס' כאשר מביאי וחוס' כי זוכה
 להודוונת השכינה בהי' כאשר זכרנומה' ולא יבא עליו שום
 צער ולאנה ופחד ורעש וגו' ליתס' בדרך אשר ילך בו
 האיש הלזה כי לא יהי' נמצא איש כל זה שיעשה לו שום רע
 חלילה כי לא יתפוזר' הדבר הזה ואם לו מה יעשה לו אדם
 כי פיו כשכף דומם ידום וידיו ורגליו כעץ ואבן כדום כי מי
 כ"ה אלוקינו ברגע אחת כל אלה יתפיינו ע"כ חזקו ואמרו
 כל המייחלים בו ותנו כבוד לה' אלוקינו בכל פה ולשון והוא
 ישמרכם כאישון כי הוא אחרון וראשון לפני ולא היה אחריו
 לא נמצא הוא ישלח לנו גואלינו מבור גליתכו אותנו
 להוציא במהרה בימינו אבי"ר מפסי' ה'
 אשר לחם מן הארץ
 מוטיא אמן ואמן

היינים וכו' מר"ן בדבר ובעמי הארץ מי קא מיירי שאינן
 מדקדקין ביה ופשיטא שאינן מדקדקין בכ"י וסומכין על הסמילת
 שחרית וב"ש א"ט הותנה עליהם בבוקר פשיטא שסומך עליהם
 ובאמת הוא אינו יולא ידי חובתו ומחוייב ליטול ידיו עוד כשהמים
 רגלים לפניו ופשיטא שרע המעשה הזאת אשר עושין כמה בני
 אדם שסוכרים בדעתם להיות יולאים ידי חובת כ"י בטל שעל
 העשבים או בשגב' וכיולא בזה שאר דברי אשר בני אדם מקליין
 בהן כשהם על הדרכים ולא מעלין על לבם יראת ה' כי הלא
 מלא כל הארץ כבודו וגמה השבחנו וכבר הארכנו לעיל מה
 שיש בודי במאמר הגדול והגורא ה"ל הפרשת בראשית שארבעה
 ולארבעה נריך האדם להיות ביותר והיר ווריו במעשה ה' בלכתו
 בדרך כבדו שתודוונת השכינה בהי' ואו רגלי חסידיו ישמור ה'
 בכל אשר תלכו וישלח מלאכו לפניכם לשמרם בדרך ולהגילם
 מכל כי זוכה מלאכה' סביב לרואי ויחללם :

השלשה עשר שכתבנו בהכלל לכבוד את חבירו וכו'
 וזכו שאמרו רז"ל מבדין בדרכים
 כשנעזוב ללכת ימדיו אבל אם לא נתחברו יחד בעיר אלא פגעו
 זה בזה ויהי' להם דרך למקום א' אין זריכין לכבוד זה את זה
 ע"כ מיהו המחמיר על עצמו ולא הפסיד בזה כלום שגם אם לא
 כועדו יחד ומכבדים זה את זה הייבוקטן לגדול שפל לכבוד עני
 לעשר ובכבודו לא תע"ב כי לעולם ישפיל אדם את עצמו כגד
 כל אדם וכספר כוננת האר"י במנהגו ולה"ה מלאכתו כתוב
 ונ"ל ראיתי למורי ולה"ה שהיה מהלך בדרך אשר מי שמתקבד

אם ונשלם חלק שני

על ידו הפעל הרורק העוסק בטהרת הקודש באמונה נאם אהרן בן כהר"ר אבי עזרי ועליג יצ"ו מק"ק גלוגא
 רבתי המונת שלעווא ורירתו בק"ק אמשטרדם :

מק"ק אמשטרדם